

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΟΓΙΑΣ

ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΙΑ

Τόμος Όγδοος

ΒΕΡΟΙΑ 2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΩΣ ΠΑΡΟΝ

ΕΝΑ ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ ΘΕΡΜΟ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟ

Ήδη οδεύω προς τα Ενενήντα τέσσερα μου χρόνια και έχοντας πίσω μου, μια μεστή από γεγονότα ζωή, αν και νοιώθω ακόμα τον εαυτό μου και τις δυνάμεις υπό διανοητικό έλεγχο. Θεωρώ όμως πως ήρθε η ώρα να ευχαριστήσω, από καρδιάς όλους τους Εκδότες του Τοπικού Τύπου, για την προθυμία με την οποία φιλοξένησαν επί δεκαετίες τα όποια κείμενά μου.

Το ίδιο ευχαριστώ από καρδιάς όλους τους Αναγνώστες του Τοπικού Τύπου, που με τίμησαν με αγάπη και καρτερία διάβασαν επί χρόνια τα γραπτά μου..

Ένα μεγάλο, παμμέγιστο ευχαριστώ στη Σύζυγό μου, που με καρτερία και υπομονή βίωσε τη βάσανο του χρόνου για να γραφούν τα κείμενα. Τον Διευθυντή και το Διοικητικό Συμβούλιο της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας, για την αναγραφή, καταγραφή και ένταξη που συνόλου των κειμένων στην Κεντρική Βιβλιοθήκη Βεροίας, καθώς και το προσωπικό, για την όποια συμβολή του στην υλοποίηση της προσπάθειας δεν θα καρποφορούσε και τον κ Γιάννη Γρηγοριάδη για την τεχνική και συμβουλευτική του βοήθεια.

Μ' Αγάπη και Εκτίμηση στους Εκδότες που φιλοξένησαν τα 678 άρθρα μου και μεστός από συγκίνηση, από τους Αναγνώστες του τοπικού τύπου και ειδικά σε όσους μου έκαναν κριτική και όσου διαβάσουν τα κείμενά μου που είναι ήδη αναρτημένα στα ράφια της Κεντρικής Βιβλιοθήκης Βεροίας

Κόγιας Νίκος, Φεβρουάριος 2014

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΑΥΤΑ ΓΡΑΦΤΗΚΑΝ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΔΕΚΑΕΞΑΧΡΟΝΗ ΚΑΙ ΠΛΕΟΝ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ ΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΛΥΣΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΚΑΤΙ ΕΞΟΡΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΘΕΝΙ ΤΗΣ ΛΕΡΟΥ ΟΠΟΥ ΝΕ ΕΚΤΟΠΙΣΕ Η ΧΟΥΝΤΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΩΝ ΤΗΝ ΑΥΓΗ ΤΗΣ 21^{ΗΣ} ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΤΟΥ 1967

Η καλύτερη αξιοποίηση αυτής της μικρής, μοναδικής και ανεπανάληπτης ζωής, είναι να την αφιερώσεις σε κάτι που θα διαρκέσει περισσότερο από αυτήν. Και τα γραφτά όσο λίγα και ανούσια και αν είναι διαρκούν, περισσότερο από την Ζωή του γράφοντα

Ασφαλώς, όποιος αποφασίσει να διαβάσει κάποιο από τα κείμενά μου, θα αναρωτηθεί ποιος είναι ο γράφων:

Γεννήθηκα στη Βέροια στις 23 Ιουνίου το 1923 ΣΤΙΣ **23 ΤΟΥ ΙΟΥΝΗ 2013 ΜΠΗΚΑ ΣΤΑ ΕΝΝΕΝΙΝΤΑ ΤΡΙΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ.**

Πριν συμπληρώσω τα δεκατρία μου χρόνια. Οι γονείς μου, Γεώργιος Κόγιας και Μαρία Γκόγια το γένος παλικάρια. Δυο αξιοθαύμαστοι άνθρωποι, αφού τα τρία μου αδέρφια: Αντώνης, Στέφος και Στέργιος μαζί με τον Πατέρα μου κάλυπτα την γεωργό-κτηνοτροφική δουλειά. Μετά την διαπίστωση ότι η χώρα άρχισε να αστικοποιείται με έστειλαν να μάθω την

τέχνη του Τσαγκάρη. Εκεί γνωρίστηκα με τις αριστερές ΙΔΕΕΣ και του τρόπου σκέπτεστε ανθρώπινα και κοινωνικά.

Εντάχθηκα στο Αριστερο-κομμουνιστικό κίνημα πριν από τη Βασιλο-Μεταξική δικτατορία. Και το Μάρτη του 1938 πήρα μέρος στην Απεργία που έκαναν οι τσαγκάρηδες στη Βέροια.

Και σε συνέχεια μαζί με τον Βασίλη και τον Μαργατίτη Ζιώγα παιδιά της αδερφής του Θωμά Λιόλιου (Αργότερα Καπετάν Μπαρούτα), αποτελούσαμε την τριάδα, που διακινούσε τα κοπόνια της Εργατικής Αλληλεγγύης. Επικεφαλής στους τσαγκάρηδες στην εργατική αλληλεγγύη ήταν ο Τσαγγάρης Λεωνίδας Παπαδόπουλος

Έτσι, πριν καν προλάβει να διαμορφωθεί το «εγώ» μου. Ο εαυτό μου είχε ήδη ταυτιστεί με το συλλογικό, αριστερό υποκείμενο.

Η ψυχολογία της Γενιά μου και ειδικά στην κατοχή, όσοι συμμετείχαμε σημαδεύτηκε, ανεξίτηλα από τις αξίες της ισότητας, της συντροφικότητας και τη ρήξη με τις κατεστημένες νοοτροπίες.

Τον Σεπτέμβρη του 40 η τριάδα μας: κριθήκαμε και θα είχαμε ενταχθεί στην Οργάνωση: Κομμουνιστική Νεολαία Ελλάδας (ΟΚΝΕ). Με την κήρυξη πολέμου όμως δεν επέτρεψε την ολοκλήρωση της ένταξης, αφού ο εντεταλμένος να κάνει την ένταξη επιστρατεύτηκε.

Το σπίτι μας ήταν στη Βερμίου 22. Τα κεντρικά γραφεία της ΕΟΝΝ ήταν στο Ηγουμενιό απέναντι από την Εκκλησία του Αγίου Αντωνίου. Κάποιο πρωί πηγαίνοντας για τη δουλειά, με σταμάτησε ο Βαθμοφόρος Φαλαγγίτης κ Κατσάνος. Δεν θυμάμαι του μικρό του όνομα και μου είπε: «ο Πατέρα σου ήταν ένας από τους βασικούς συνδέσμου του Μακεδονικού αγώνα για αυτό πρέπει να έρθεις και εσύ στην ΕΟΝ για να διατηρηθεί η παράδοση». Και σε συνέχεια: Μου είπε να πάω την Κυριακή στη συγκέντρωση να γνωρίσω και άλλους βαθμοφόρους ΕΟΝίτες. Παρά την προσπάθεια και το χώσιμο στη μασχάλη μου του δέματος με τα ρούχα της ΕΟΝ. Και την πίεση που άσκησαν, δεν εντάχθηκα στην ΕΟΝ. Όσο για το είδαν και από είδα που λέει ο λαός ήρθαν και το πήραν το δέμα.

Την Αυγή της 28^{ης} επιστρατεύτηκαν τα τρία μου Αδέρφια και τα όποια ζώα είχε ο Πατέρας μου και τα αδέρφια μου. Και εγώ εντάχθηκα στην Αεράμυνα.

Η Βέροια κατακτήθηκε στις 11 Απριλίου 1941. Στις αρχές του Ιούνη του 1941 εντάχθηκα στην Εθνική Αλληλεγγύη και σε συνέχεια στο ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, Το Φλεβάρη του 1943 στην ΕΠΟΝ και ένα χρόνο μετά στον ΕΛΑΣ.

Στις αρχές του 1948 με συνέλαβαν για δεύτερη φορά. Καταδικάστηκα σε 20 χρόνια από το έκτακτο στρατοδικείο- το ποινικό μου Μητρώο είναι Λευκό. Ύστερα από 16,5 και αποφυλακίστηκα τον Μάρτη του 1963. Μετά την αποφυλάκιση εκλέχθηκε μέλος της Νομαρχιακής Επιτροπής της ΕΔΑ και σε συνέχεια επαγγελματικό στέλεχος της ΕΔΑ και μέλος της Περιφερειακής της Επιτροπής Μακεδονίας- Θράκης. Διατέλεσε και Ανταποκριτής της «ΑΥΓΗΣ» Έγραφα όπως γράφω και πιο πάνω 676 άρθρα στις τοπικές εφημερίδες στην ΑΥΓΗ και το περιοδικό ΕΑΜ

Στις 16 Αυγούστου του 1964 με ειδική Άδεια της Ασφάλειας που την είχα σε απόσταση αναπνοής, παντρεύτηκα την Πασχαλίνα Τόσου του

Κωσταντίνου και της Καλλιόπης το Γένος Θεοδώρου και στις 22/2/66 γεννήθηκε η Κόρη μας καλλιόπη. της δώσαμε το όνομα της Πεθεράς μου.

Την Αυγή της 21^{ης} Απριλίου του 1967 με ξανά συνέλαβαν και με έστειλαν πρώτα για τρίτη φορά μαζί 8000 και πλέον στη Γυούρα και μετά στο Παρθέني της Λέρου, από όπου απολύθηκα σαν άρρωστος τον Μάρτιο του 1970 Τον Απρίλη του 1971 γεννήθηκε το δεύτερο παιδί αγόρι και πήρε το όνομα του πατέρα μου Γεώργος. Εργάστηκα επί 18 χρόνια Ιατρικός επισκέπτης, στη Φαρμακευτική Εταιρεία ΦΑΡΑΝ-ΧΕΜΙΚΑ, και σε συνέχεια Λογιστής και προδιαλογιτής φρούτων στην Εταιρεία ΒΕΝΟΥΣ

Τον Αύγουστο του 1968 το ενιαίο ΚΚΕ διασπάστηκε σε ΚΚΕ και σε ΚΚΕ ες. Μετά την απόλυσή μου εντάχθηκα στο Αντιδικτατορικό Μέτωπο.

Την άνοιξη του 1975, μαζί με τον Δημήτρη Τασινόπουλο και τον Σωτήρη Μπίσμπα εκλέχθηκα από την Ν Επιτροπή, αντιπρόσωπος για το Ιδρυτικό Συνέδριο του ΚΚΕ ες που έγινε στην Αθήνα στο Θέατρο Αλίκης και με συγκρότηση του ΚΚες η Νομαρχιακή Επιτροπή του Νομού Ημαθίας με εξέλεξε Γραμματέας του ΚΚΕ ες και σε συνέχεια της Ελληνικής Αριστεράς (ΕΡΑ) και αργότερα του Συνασπισμού.

Το 1977 διατέλεσα Υποψήφιος Βουλευτής του Νομού Ημαθίας με το ΚΚΕ ες και το 1981 υποψήφιος στο συνδυασμό ΣΥΜΜΑΧΙΑ.

Διατέλεσε για πολλά χρόνια μέλος της Διοίκησης της Στέγης Γραμμάτων και Τεχνών του Δήμου Βεροίας. Μέλος του Εθνικού Συμβουλίου για τις Γερμανικές επανορθώσεις, αποζημιώσεις που πρόεδρος της ήταν ο Μανώλης Γλέζος και την επιστροφή του Δανείου 3,5 δις. Αρθρογράφησα επί δεκαετίες στον τοπικό τύπο και κατά καιρούς περιοδικό «ΕΑΜ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ» και Την Εφημερίδα «ΑΥΓΗ»

Κόγιας Νίκος του Γεωργίου

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΩΤΗ ΟΥΤΕ ΑΛΛΗ ΜΙΑ ΦΟΡΑ ΠΟΥ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΕ ΑΝΙΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Αφορμές και λόγους για να γράψει κάποιος για την κατάσταση που επικρατούσε, ανέκαθεν και εξακολουθεί να επικρατεί ακόμα και το 2009 στα ελληνικά κρατητήρια, διάρκεια παραμονής των συλληφθέντων και μη καταδικασθέντων, οι συνθήκες κράτησης εκεί, που οδήγησε την αριστοτράτισσα κόρη δικαστικού και σύζυγος μεγαλοδικηγόρου στο έργο «Ανατολικά της ΕΔΕΜ», όταν βρέθηκε για λόγους συγκυρίας σε κάποιο κρατητήριο στην ΑΘΗΝΑ, μόλις αντίκρισε την κατάσταση που επικρατούσε στο κρατήριο «τι κατάσταση είναι αυτή! Φέτρεαι μια καθαρίστρια να καθαρίσει». Όταν αυτό συμβαίνει στην Αθήνα, ο καθένας ανταλαμβάνεται τι γίνεται στα επαρχιακά κρατητήρια. Οσον αφορά τις Ελληνικές φυλακές, τα δεδομένα αυτά είναι πολύ περισσότερα και καθημερινά

Τώρα αν τα όποια συμβαίνουντα από καταβολής του Ελληνικού κράτους, δεν βλέπουν το Φως της δημοσιότητας, αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι οι φυλακές αποτελούν όχι απλώς απροσπέλαστος, αλλά ένας άβατος χώρος. Ενας χώρος όπου ο άνθρωπος όχι μόνο χάνει τα όποια ανθρώπινα δικαιώματα που είχε σαν πολίτης, αλλά την ανθρώπινη υπόσταση ο κακότυχος που βρέθηκε την αυτήν την αξιοθαύμαστη χώρα, αλλά δύσμοιρη όμως λειτουργικά.

Όπως είναι κοινώς παραδεχτώ, τα όνειρα, οι ιδέες και τα πιστεύω, δεν εξορίζονται πολύ περισσότερο δεν φυλακίζονται. Το ίδιο και η Ουτοπία και αυτό γιατί, η ουτοπία περιέχει σύστημα επιτετασμένων σκέψεων για το αύριο και, πρόθεμα για εφαρμογή αυτών των ονείρων και ιδεών στο μέλλον. Και επειδή η ουτοπία περιέχει πάντα, κάτι που σχετίζεται με τον ανθρώπινο μέλλον, με το πώς, το πότε, ποιός και γιατί, άρα ο Άνθρωπος ονειρεύεται κάτι και για κάτι, που είναι πέρα από αυτό που κατέχει και υπάρχει. Η Φαντασία, το Όνειρο, Η Ουτοπία και η Αμφισβήτηση είναι οι κινητήριες δυνάμεις της όποιας πολιτικής και κοινωνικής αλλαγής.

Συνεπώς, ο Άνθρωπος μπορεί, όχι μόνο να φαντάζεται αλλά και να ονειρεύεται μια καλύτερη ζωή και έναν καλύτερο κόσμο. Ενα κόσμο διαφορετικό από αυτόν που του επέβαλαν να ζει, αλλά και να αγωνίζεται, γι αυτόν τον καλύτερο και διαφορετικό κόσμο και όταν ακόμα συμβεί να βρίσκεται καταχωνιασμένος στη φυλακή. Σε μια από αυτές τις ανθρωπαποθήκες σωμάτων και ψυχών.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι πολλές δεκάδες χιλιάδες Αντιστασιακοί πολιτικοί κρατούμενοι του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου «ΕΑΜ», ενώ έζησαν, από ένα δυο ή τρία, μέχρι δέκα δέκαπέντε, είκοσι και μερικοί και τριάντα χρόνια στην «**ΚΛΙΝΗ ΤΟΥ ΠΡΟΚΡΟΥΣΤΗ**», στις ασφάλειες και τη φυλακή, διατηρώντας ζωντανες τις ιδέες, τα πιστεύω και το όνειρο, για αυτόν τον καλύτερο κόσμο, εκτός του ότι βγήκαν Αλώτητοι, και όταν όσοι αποφυλακίστηκαν, γιατί δεν ήταν λίγοι αυτοί που άφησαν την τελευταία τους πνοή σε κάποιο κρατητήριο, φυλακή και ξερονήσι.

Παρά λοιπόν την ισχύει των εκτάκτων μέτρων, αυτή τη Δαμόκλεια σπάθη που κρέμονταν επάνω από το κεφάλι του κάθε αποφυλακισθέντα, τον κατά πόδας απήνη διωγμό, τα τόσα προσχώματα από την πλευρά της Διοίκησης την πρόσληψη στο εργασιακό χώρο και στον ιδιωτικό ακόμα τομέα, την διεκπεραίωση των εγγράφων για τη σύσταση ιδιωτικών επιχειρήσεων, την έκδοση διαβατηρίων και ταυτοτήτων ακόμα. Τα πολλαπλά εμπόδια στη δημιουργία Οικογενειών λόγω πολιτικής και ιδεολογικής αντιπαράθεσης του πατέρα ή της μητέρας του αγοριού ή της κόρης. Και αυτός ο Έρωτα ακόμα δεν ήταν αποδεκτός γενικά και των αποφυλακισθέντων ειδικά.

Και την σε απόσταση αναπνοής παρακολούθηση, κανένας, μα κανένας, δεν ήταν υπότροπος, και χιλιάδες από τους αποφυλακισθέντες έχουν διαπρέψει στην κοινωνία, την τέχνη, την επιστήμη, τον πολιτισμό και την πολιτική. Εκλέχθηκαν βουλευτές και Υπουργοί: αυτοί οι απάτριδες, δόλοφόνοι, σφαγείς και προδότες της πατρίδας.

Αυτό ακριβώς το όνειρο για την συνέχεια της ζωής, άρχισε να αναδίδεται και να το νανουρίζουν και οι ποινικοί κρατούμενοι. Γι' αυτό το όνειρο, αυτόν τον καλύτερο κόσμο από τον Σεπτέμβρη του 2008, άρχισαν σιγά αλλα σταθερά να τον αναδείχνον και να τον

αναζητούν και οι ποινικοί κρατούμενοι. Και όχι μόνο να τον ηχνηλατούν αλλά και να αγωνίζονται γι αυτόν εστω και υπό κράτηση τον καλύτερο κόσμο. Και χιλιάδες είναι οι φωνές που ακούγονταν συχνά πυκνά επαναλαμβάνονται από τις φυλακές σε ολόκληρη της χώρα, με το σύνθημα «**ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ**» με τις απάνθρωπες συνθήκες καράτησης στα κρατητήρια και τις ανθρωποθήκες-φυλακές και τον κόσμο-κόλαση που ζούμε...

Ο άνθρωπος δεν χάνει ποτέ την οραματική διάθεση, ούτε και στις πιο τραγικές στιγμές της ζωής του, όπως είναι κράτησή του στο κρατητήριο και τη φυλακή. Και αν η πολιτεία, το κράτος και όποιες άλλες δομές και θεσμοί: Δικαιοσύνη, Νομικοί, δημοσιογράφοι, ΜΜΕ και κυρίως αυτοί-αυτά, δεν ξεχνούσαν πως και οι φυλακισμένοι είναι πολίτες με δικαιώματα τα οποία, δεν πρέπει να αναστέλλονται ή να καταπατούνται.

Και η φυλακή και των ποινικών, θα μπορούσε να μετατραπεί σε μικρογραφία, σε μια ιδιόμορφη κοινωνία (όπως την είχαν κάνει, παρά τα τόσα βάρβαρα μέσα και τις αντίξοες συνθήκες που βίωναν οι πολιτικοί), σε μια μικρή Οαση μέσα στην Ερημο των φυλακών. Ενα ιδιόμορφο σχολείο ψυχικής και πνευματικής ανάτασης. Να παίζει τον παιδαγωγικό εκείνο ρόλο, που δεν τον έπαιξε η Πολιτεία, το σχολείο όταν έπρεπε, με αποτέλεσμα ενα κομμάτι της, ευτυχώς, μικρό να βρεθεί για λόγους αντικειμενικούς: Παράδοση, Παιδεία, Φτώχεια, ανεργία, μετανάστευση κλπ στη φυλακή.

Αν αντί για την αποδόμηση του Ανθρώπου, υπήρχε μια μικρή εστω ελάχιστη προετοιμασία του παραστρατίσαντα για την επανένταξή του στην κοινωνία, με μια παράλληλη προσπάθεια και προς την ίδια την κοινωνία, να τον αποδεχθεί τους κόλπους της μετά την αποφυλάκιση και κυρίως προς τα κατασταλτικά όργανα τάξης και ειδικά στα τμήματα ασφαλείας να μην λειτουργούν «με το ξέρεις ποιος είμαι Εγώ Ρε...» στιγματίζοντας τον συλληφθέντα για το όποιο αδίκημα πριν δικαστεί και καταδικαστεί, με τα αντίστοιχα αντικειμενικά και σαφή τα στοιχεία του «εγκλήματος», χωρίς πρόθεση και μίσος ή και εκδίκησης ακόμα. Και η δικαιοσύνη ας επανέλθει επιτέλους κατά την εκδίκηση στη βασική της αρχή: «Καλύτερα εκατό «εγκληματίες» έξω, παρά ένας αθώος μέσα.

Βέροια τέλος Απριλίου 2009 Κόγιας Νικος

Όπως είναι γνωστό το κόστος της παραγωγής ενός Ανθρώπου για την κοινωνία γενικά και στην οικογένεια ειδικά είναι τεράστιο. Τόσο η κοινωνία αλλο τόσο και η οικογένεια που παράγει τον Ανθρωπο, τον συγκεκριμένο Ανθρωπο, τον παράγει και επενδύει με τον προοπτική όχι μόνο της απόσβεσης, αλλά και του πολύπλευρου οφέλους, ανταμοιβή: εθνικό, κοινωνικό, ατομικό αποστολή, δημιουργία οικογενειακό-συναισθηματικό Ανθρώπινο κλπ, κλπ.

Αυτόν λοιπόν, τον Ανθρωπο-κεφάλαιο που με τόση λαχτάρα, πόθο και ελπίδα τον περιμένουν οι γονείς (το δράμα που ζούν οι άτεκνες οικογένειες), που ερχόμενος τον τυλίγουμε στα πούπουλα, που απορροφά το μεγαλύτερο μέρος του οικογενειακού εισοδήματος, που, που και πολλά άλλα που, με το πρώτο στραβοπάτημα και τις περισσότερες φορές την ευθύνη για τους λόγους που οδηγήθηκε στη φυλακή, την έχει η Πολιτεία, το κράτος και ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν οι δομές και οι θεσμοί του, τον πετάμε στα αζήτητα, χωρίς περίσκεψη και σεβασμό στη φυλακή. Και εκεί στη φυλακή αντί να τον στηρίξουμε, Να τον συνεφέρουμε, να τον ανασυγκρόσουμε, αφερόντας του τα ανθρώπινα δικαιώματα και την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια τον αποσυνθέτουμε. Τον κάνουμε ενα να τίποτε. Και Βορρά στους...οταν αποφυλακιστεί και ιδεολογικά υπότροπο.

Όπως είναι γνωστό το κόστος της παραγωγής ενός Ανθρώπου για την κοινωνία γενικά και στην οικογένεια ειδικά είναι τεράστιο. Τόσο η κοινωνία αλλο τόσο και η οικογένεια που παράγει τον Ανθρωπο, τον συγκεκριμένο Ανθρωπο, τον παράγει και επενδύει με τον προοπτική όχι μόνο της απόσβεσης, αλλά και του πολύπλευρου οφέλους, ανταμοιβή: εθνικό,

κοινωνικό, ατομικό αποστολή, δημιουργία οικογενειακό-συναισθηματικό Ανθρώπινο κλπ, κλπ.

Αυτόν λοιπόν, τον Ανθρωπο-κεφάλαιο που με τόση λαχτάρα, πόθο και ελπίδα τον περιμένουν οι γονείς (το δράμα που ζούν οι άτεκνες οικογένειες), που ερχόμενος τον τυλίγουμε στα πούπουλα, που απορροφά το μεγαλύτερο μέρος του οικογενειακού εισοδήματος, που, που και πολλά άλλα που, με το πρώτο στραβοπάτημα και τις περισσότερες φορές την ευθύνη για τους λόγους που οδηγήθηκε στη φυλακή, την έχει η Πολιτεία, το κράτος και ο τρόπος με τον οποίο λειτουργούν οι δομές και οι θεσμοί του, τον πετάμε στα αζήτητα, χωρίς περίσκεψη και σεβασμό στη φυλακή. Και εκεί στη φυλακή αντί να τον στηρίξουμε, Να τον συνεφέρουμε, να τον ανασυγκρόσουμε, αφερώντας του τα ανθρώπινα δικαιώματα και την Ανθρώπινη αξιοπρέπεια τον αποσυνθέτουμε. Τον κάνουμε ενα να τίποτε. Και Βορρά στους...οταν αποφυλακιστεί και ιδεολογικά υπότροπο...

Και οι δημοσιογράφοι, που ενώ υπάρχουν τόσα αλλα πιο ενδιαφέροντα θέματα, πιο καυτά για την χώρα και το λαό, να μην αναγάγουν τόσο εύκολα σε κύριάρχο θέμα τα όποια μικρο-εγκλήματα και κυρίως να μην χρησιμοποιούν τόσο εύκολα τη λέξη υπότροπος, αφού γνωρίζουν πολλοί καλά πως κατασκευάζονται για την υποτροπή. Το ίδιο και τα ΜΜΕ και κυρίως αυτά. Που στην όποια διαμόρφωση του οποιουδήποτε τηλεοπτικού-και μονοθεματικά-ακόμα δελτία ειδήσεων τα μετατρέπουν αδιάκριτα και συλλήβδην σε Σιρεάλ, που για να γεμίσουν τον χρόνο τους σκυλεύουν με παρόμοια θέματα. Και το ερώτημα είναι: Μα επιτέλους οι άνθρωποι αυτοί δεν ζήλωσαν ποτέ τη δόξα του «άτεγκτου οινωσκόπου»...

Και οι δημοσιογράφοι τις σελίδες του έντυπου και περιοδικού τύπου με αυτά, και αφήνουν στο απυρόβλητο τις τόσες και τόσες καυτές πατάτες όπως είναι : Οι πυραμίδες της διαφθορά, της διαπλοκής, τις κάθε είδους συναλλαγές με τα δημόσια κοινά αγαθά και σε αυτήν την Εκκλησία ακόμα, την φοροδιαφυγή και εισφοροδιαφυγή των ημετέρων, την Παιδεία και κυρίως αυτήν, την ανεργία και την φτώχεια και το καθημερινά ογκούμενο περιθώριο, που σαν την Λελραία Υδρα σφυχταγκάλιασαν και πνίγουν λαό και χώρα, την εκθέτουν διεθνώς δίνοντας τη δυνατότητα στους Δημάρχους και την Εκκλησία να γράφουν υποθήκες καλοσύνης και προσφορά και υστεροφημία στους επώνυμους πάντα «Χορηγούς». Και το βασικότερο, το κυρίαρχο και εγκληματικό, ανυπεράσπιστα δυστυχώς τη Γλώσσα των Ελλήνων. Την **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ!**

Με τη Γλώσσα και τα γράμματα, τα Αττικά γράμματα οι Ελληνες, δόμησαν και διέδωσαν το αθάνατο **ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ**. Το Ελληνικό πνεύμα είναι αυτό, που άρδευσε τόσο βαθιά και ολοκληρωτικά το σύγχρονο πολιτισμό, ώστε όλα τα αναπτυγμένα κράτη να είναι πνευματικά παιδιά της **ΕΛΛΑΔΑΣ**. Από αυτό το πνεύμα και από εδώ ξεκίνησαν όλα, μα **ΟΛΑ**. Κάθε άλλος λαός, θα είχε μπει όχι μόνο στο χρονοντούλαπο, αλλά στο κοιμητήριο της ιστορίας. Η μπουλτόζα της ιστορίας (και χωρίς προκατάληψη και σκοπιμότητα...) στο διάβα των αιώνων, θα τον είχε ισοπεδώσει και η ιστορία δεν θα αποσχολούνταν πλέον μαζί του. Πώς μπορείς όμως να ξεχάσεις, να διαγράψεις και κυρίως πως να θάψεις, όσο κι αν προσπαθήσεις εναν λαό όταν σε κάθε σου βήμα, πέφτεις-σκουντουφλάς πάνω στην ιστορία και την υπαρξή του;

Αυτόν λοιπό τον πλούτο, αυτόν τον γλωσσικό θουσαυρό, αυτόν τον αέρμονα ιστορικό συνδετικό και συνεκτικό κρίκο του **ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ**, αν δεν παρθούν επείγωντως τα κατάλληλα εκείνα μέτρα, που θα ανακόψουν αυτόν τον φθοροποιό κατήφορο, πολύ γρήγορα οι Ελληνες θα μπερδέψουμε τα...ή θα μιλάμε και εμείς οι Ελληνες αγγλιστί ελληνικά, όπως οι Αγγλοι μιλούν αγγλικά ελληνιστί.

Βέροια Μαΐος 2009 Κόγιας Νίκος

**2 ΕΙΝΑΙ ΤΡΑΓΙΚΟ ΚΑΙ ΑΠΑΝΘΡΩΠΟ ΕΙΝΑΙ ΠΡΟΜΕΛΕΤΙΜΕΝΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΝΑ ΓΕΝΝΙΕΣΑΙ
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΣΕ ΠΛΑΘΟΥΝ-ΚΑΤΑΣΚΕΥΖΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΑ**

Βέβαια η σημερινή δομή της κοινωνίας των ανθρώπων και ειδικά στον δυτικό καπιταλιστικό Κόσμο (ιππου ανήκει και η χώρα μας) είναι όχι απλώς ταξική, αλλά βαθιά, ταξική, επιλεκτική και εκδικητική. Μια ταξική κοινωνία όπως είναι δική μας, είναι το ίδιο βαθιά χωρισμένη πολιτικά, ιδεολογικά και φιλοσοφικά. Οι ταξικές κοινωνίες έχουν την δική τους δομή, με κυράρχα δύο συστατικά μέρη τους: Ιδιοκτήτες και οι ανιδιοκτήτες, που η κάθε μία έχει τα δικά της συστατικά μέρη: τους μικρό μεγαλοϊδιοκτήτες, που είναι η άχουσα και κυβερνώσα τάξη και η μεσαία που αποτελεί υποδομή της. Και η μικρή, μικροϊδιοκτήτες και οι ανιδιοκτήτες-προλετάριοι, οι δούλοι όλων. Στην καπιταλιστική κοινωνία υπάρχει μια ακόμα πιο κοινωνική διάκριση. Η διάκριση των δύο φύλων.

Και αν η ζωή των κρατουμένων αντρών είναι στη φυλακή είναι, των γυναικών είναι κόλαση. Όπως στην οικογένεια έτσι και στη φυλακή, λόγοι κοινωνικοί και κυρίως οικονομικοί (οι γυναίκες, με εξαιρέσεις ανήκουν κατ' εξοχήν στην τάξη των ανιδιοκτητών), αλλά και ιδεολογικής ή και συναισθηματικής φύσης, κάνουν τις γυναίκες στη φυλακή, μα και στην οικογένεια ακόμα να υποτιμούν την βαρύτητα της βίας, όταν αυτή ασκηθεί για πρώτη φορά ή σε κατακτατά χρονικά διαστήματα, ιδίως όταν αυτή έχει την μορφή ψυχολογικής βίας.

Και στη φυλακή αυτό συμβαίνει όχι σπάνια, αλλά συχνότατα και για το παραμικρό και ειδικά η ψυχολογική βία είναι καθημερινό φαινόμενο. Και όπως είναι γνωστό αν η επανάληψη κουράζει η καθημερινότητα σκοτώνει. Το ίδιο προσπαθούσαν να κάνουν και με τις γυναίκες πολιτικές κρατούμενες. Οι γυναίκες όμως κρατούμενες, δεν ήταν κλεφτρώνια ή βαποράκια ή κακότυχες για τον τρόπο που σχηματίστηκε η δικογραφία κλπ

Πολλές από τις πολιτικές κρατούμενες ήταν ενταγμένες στο Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), ήταν αγωνίστριες στις πολιτικό-κοινωνικές οργανώσεις και χιλιάδες ενταγμένες στο ένοπλο σκέλος του, τον Ελληνικό Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό, τον θρυλικό (ΕΛΑΣ), και αρκετές όχι μόνο σαν απλές μαχήτριες, αλλά και αρκετές επικεφαλές Διμοιριών, λόχων και καπεταναίοι ταγμάτων ακόμα. Ήταν από αυτές τις γυναίκες και κοπέλες, που όταν κατακτήθηκε η χώρα και εντάχθηκαν στο ΕΑΜ, ήταν η Ελλάδα και ογώνας για την απελευθέρωσή της.

Και αγώνας για απελευθέρωση μιας κατακτημένης χώρας από τρεις φασίσιστες κατακτητές δεν μπορούσε να γίνει με την διατήρηση εν ζωή τα Τοτέμ και Ταμπού, τις προλήψεις, προκαταλήψεις και δισεδαιμονίες που εγκώβιζαν την ζωής αντρών και γυναικών και κυρίως των γυναικών ενταγμέν αντρες και γυναίκες, αγόρια και κορίτσια σε μια από τις πολλές πολιτικές, κοινωνικές και ένοπλες οργανώσεις του ΕΑΜ, δεν ψέκοψαν βέβαια την επόμενη μέρα από όλες αυτές τις αγγιλώσεις, ενταγμένες όμως σε μια από στις Αντιστασιακές όπως:

Εθνική Αλληλεγγύη με βασικό σύνθημα: βοήθεια και αλληλεγγύη ανάμεσα στους Έλληνες, να κρατηθεί όρθιος ο λαός και να μην υποκύψει στα όποια κελεύσματα των κτακτητών. Αναλοζόμενος την Ε.Α άθελα έρχεται στο Νού μου ο φοβερός χειμώνας 1941-42. Κουφάρια στους δρόμους, ετελείωτες σειρές από κορότσια μεταφέροντας πτώματα. Γύρω μας οι κατακτητές θριαμβευτές, βροσυροί, βάρβαροι. Σπόρπαγαν τις αναθυμιάσεις του κτήνους. Η εξαθλίωση στην οποία μας είχαν καταδικάσει συνειδητά, τα τεχνικά μέσα και την πόρωση που διέθεταν για να μας κάνουν για να μας κάνουν να λυγίσουμε σαν λαός και η απουσία εκείνων εκείνων που κατά τεκμήριο έπρεπε να είναι ηγέτες και συμπαραστάτες του λαού.

Αυτά τα δύο δεδομένα αν δεν υπήρχε η οργανωμένη λαϊκή δύναμη, που ξεπήδησε κάτω από τις συνθήκες αυτές για να διατηρήσει ο λαός ακμαίο φρόνημα, να βοηθήσει τα θύματα της φασιστικής θυριωδίας και σε συνέχεια να χτυπηθεί στήθος με στήθος με τους κατακτητές, τα πράγματα στην περίοδο της κατοχής θα ήταν τραγικά και οι συνέπειες για τη χώρα θα ήταν τεράστιες. Οι προδότες ήταν ακόμα λίγοι, οι πόθοι ήταν κοινοί, η δυστυχία και η δίψα για λευτεριά ένωνε κάθε μέρα ολο και πιο πολλούς σε κοινό αγώνα και σκοπό. Το τι κατόρθωσε για τα θύματα της κατοχής, για την κοινωνική Πρόνοια στην πιο πλατεία της έννοια, για την υγεία του λαού και την μήν υποταγή του λόγω πείνας και στερήσεων, κάτι που οργανωμένα μεθόδευαν οι κατακτητές προκειμένου να τον υποτάξουν, θα γραφτεί στις σελίδες της ιστορίας σαν μια πανεθνική προσπάθεια και έναν ακόμα άθλος όλου μας.

Την ΕΠΟΝ: Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων, που με βασικό-κυρίαρχο σύνθημα: **Λευτεριά, Ζωή Και Φώς, Μόρφωση Πολιτισμός**, σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σποτούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει. Ενα σύνθημα που ήταν και παραμένει παραπλήσιο με εκείνο των προγόνων σύνθημα «**Και κειός ο λόγος ο κρυφό- της λευτεριάς ο λόγος αντίς φτερά βγάξει σπαθιά και σχίζει τους αγέρες**». Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαιϊστικές οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Ενιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γενήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαιϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας απ την απαγοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την είχε φλομώσει, το κατηχητικό ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες. Με πρώτο σύνθημα:« **Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ**». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαιϊστικές οργανώσεις το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ**»,

Η κατοχική περίοδο ήταν η εποχή που οι Έλληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλά και με ανοικτά τα μάτια. Και ήταν όνειρα για τον Άνθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ήταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωναν ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μία στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ήταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος. Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συνευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να εισαι Άνθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σαν Έλογο Όν. Αυτή ακριβώς η προασπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λέει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το έχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ ότι όμως παιδιά εναντίον μας είχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί ολοι οι εθνοϊσμοί καταδότες, ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ ότι όμως παιδιά κάθε πρωί «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό μας.

Μέσα σ ένα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και κορίτσια, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές,εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής. Με την εθελοντική συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά πέφτουν ένα, ένα τα Ταμπού και τα κλεισιέ, μέσα στα οποία ήταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποίηση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ένα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφορά που αξίζει να υπογραμιστεί, είναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φώς, Μορφωση

Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ένα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί απ' αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ. Άνθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ήταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν, έτσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου!

Το πιο δύσκολο πράγμα, είναι να χτίσεις μια γέφυρα ανάμεσα στην παλιά και την καινούρια ζωή. Και το ακόμα πιο βαρύ και δύσκολο, είναι να βρείς εκείνες τις κατάλληλες πέτρες-λέξεις με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν από μισό και πλέον αιώνα αποφάσισαν να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα. Δύσκολο αλλά και όμορφο, γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου, τους συναγωνιστές, τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στα διάφορα κολαστήρια. Όλους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους, που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπο γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά.

Το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο (ΕΑΜ), ήταν ένα από τα κυριότερα γεγονότα που προήλθε από τον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο, στην περιοχή της Ανατολικής λεκάνης της Μεσογείου με παγκόσμια απήχηση. Συνέπεια του γεγονότος αυτού, έπρεπε το Ελληνικό Επαναστατικό κίνημα να χτυπηθεί στη ρίζα του από τον διεθνή Ιμπεριαλισμό και να κατανηκηθεί «Κονιοτροποιηθεί» το ΕΑΜ. Λόγια του Μέγα Τσιώτσιλ!

Και έπρεπε να χτυπηθεί, γιατί η ίδρυσή του σε αυτό το στραυροδρόμι του κόσμου, και σε αυτή την συγκαιριακή στιγμή, είχε τρία χαρακτηριστικά δεδομένα, που αν δεν το «κονιορτοποιούσαν», θα δημιουργούσε ένα κακό προηγούμενο. Ένα πρότυπο ικανό να δημιουργήσει αλυσιδωτες αντιδράσεις, ανα τον κόσμο και αυτό γιατί α) ο πόθος για Λευτεριά, Εθνική Ανεξαρτησία και Λαϊκή Κυριαρχία, ήταν τόσο βαθιά ριζωμένος και συνδεδεμένος με το 1821. Ήταν η συνέχεια του 1821. Αυτό ήταν το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που οργάνωσε και καθοδήγησε την ελληνική πανστρατιά ????????????????

Η συμμετοχή της γυναίκας στην Αντίσταση, της έδωσε τη δυνατότητα να αντιληφθεί την ανδροκεντρική δομή της κοινωνίας και την πατριαρχική δομή της οικογένειας. Η συμμετοχή της στην Αντίσταση, εκτός του ότι έσπασε τα στενά-ασφυκτικά καθιερωμένα πλαίσια ζωής, που της είχαν επιβάλλει με τα πολυάριθμα ΤΑΜΠΟΥ και αγγυλώσεις το σύστημα, δεδομένα που της περιόριζαν τη δράση και τον ορίζοντα συμμετοχής στα κοινωνικό-οικονομικά δρώμενα.

Με τη συμμετοχή στην παραγωγή και τον αγώνα, κατάκτησε εκτός από δικαιώματα στην εργασία και τη ζωή, απελευθέρωσε και τις διαπροσωπικές σχέσεις από τα ταμπού και τις πολλαπλές κοινωνικές αγγυλώσεις στις προσωπικές ανθρώπινες σχέσεις, μα και τις διαπροσωπικές σχέσεις της, μέσα στο σπίτι, την οικογένεια, την κοινωνία και σε όλες τις άλλες ανθρώπινες επαφές και συναλλαγές.

Με τη συμμετοχή στην Αντίσταση και τα κοινωνικά δρώμενα, εκτός του ότι απόκτησε για πρώτη φορά στην ιστορία το δικαίωμα του εκλέγην και του εκλέγεσθαι, δρομολόγησε και τις προϋποθέσεις εκείνες, που να μπορεί να ζεί επιτέλους και η γυναίκα για τον ΕΑΥΤΟ της και όχι για τους άλλους και μέσα από τους άλλους.

Ο 20ος αιώνας ήταν κατ'εξοχή ο αιώνας του Φιμενισμού. Ο αιώνας που έβγαλε τη γυναίκα από τα σκοτάδια της άγνοιας, του γυναικονίτη και την μούχλα του Μεσαίωνα στο Φώς της ζωής και της δράσης. Ο Αιώνας του Φεμινισμού που με τους Αγώνες φλόγισε το Νού και την καρδιά της γυναίκας με το όραμα ενός Νέου ΚΟΣΜΟΥ, γι αυτό και θα συνεχίζει χέρι-χέρι με τον άνδρα να αγωνίζεται για την πραγματοποίησή αυτού του ΝΕΟΥ κόσμου.

και ο ΕΛΑΣ, τις Ζαλώθηκαν και τις υπερασπίστηκαν με το λόγο και το όπλο στην διάρκεια της τετράχρονης κατοχής, τις αγωνιστικές παραδόσεις των προγόνων αρχαίων και σύγχρονων Ελλήνων αγωνιστών, ετσι και οταν βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τους τόπους εξορία και τη φυλακή, φύλαξαν σαν κόρη Οφθαλμού στο δισάκι τους αυτές τις αγωνιστικές παραδόσεις και πορεύθηκα μαζί με το λαό μόνο στα στρατόπεδα, τις εξορίες και φυλακές τις ζαλώθηκαν ??????????????????

ποινικές κρατούμενες και δέχονται όλων των ειδών τις ταπεινώσεις και σωματικής βίας καθώς και η ανοχή γυναικών στην ταπείνωση και τη σωματική βία προέρχεται από τον συνδιασμό παραδοσιακών αντιλήψεων, οτι ο πατέρας, ακόμα και κακός πατέρας, σαν σύμβολο, είναι απαραίτητος για την ανάπτυξη των παιδιών, αλλα και η ανεπάρκεια μέσων αυτονόμης επιβίωσης, είναι καθοριστικοί παράγοντες να δέχεται οχι μόνο στη φυλακή αλλα και σε ενα βίαιο γάμο ή σε μιά βίαιη σχέση. ??????????/ Επρεπε Ονα οι αγωνίστριες πολιτικές κρατούμενες

Η κατοχική περίοδο ήταν η εποχή που οι Ελληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλα και με ανοικτά τα μάτια. Και ήταν όνειρα για τον Ανθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ήταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωναν ενα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ενα ήθος και μιά στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ήταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος. Ενα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συνευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να εισαι Ανθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σαν Ελγο Ον. Αυτή ακριβώς η προασπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λέει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το εχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ ότι ομως παιδιά εναντίον μας είχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί ολοι οι εθνοϊσμοί καταδότες, ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ ότι όμως παιδιά κάθε πρωϊ «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό μας.

Μέσα σ ενα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και κορίτσα, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές, εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής. Με την εθελοντική συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά πέφτουν ενα, ενα τα Ταμπού και τα κλεισιέ, μέσα στα οποία ήταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποίηση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ενα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Οι ΕΠΟΝίτες, ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων των καιρών, οπως ήταν φυσικό, δεν αποστρατεύτηκαν, δεν παροπλίστηκαν και κυρίως δεν πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους, μετά τη λήψη του εμφυλίου! Αδιόρθωτοι, ονειροπόλοι και οραματιστές μαχητές μιας «καινούριας Ζωής», συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρών μέσα στις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων. Των αγώνων της δεκαετίας του 1960, με

το 114, τη Νομική και το πολυτεχνείο, φέρνοντας μαζί τους πολύτιμες εμπειρίες και μια αστείρευτη αγωνιστική διάθεση.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφορά που αξίζει να υπογραμιστεί, είναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φώς, Μορφωση Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ένα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί απ' αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ. Ανθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ήταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν, έτσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου!

Σ αυτό ακριβώς το κλίμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι στις φυλακές και στο πολλαπλόσιο οι γυναίκες και κορίτσα, που μαζί με τους άντρες και αγόρια έζησαν για πολλά χρόνια και πολλοί από 15-20 και πλέον και έρκετοί από την αυγή της 4ης Αυγούστου και μικρές εκατοντάδες που δεν μπόρεσαν να δραπετεύσουν, οι Γερμανοί οσους δεν έστειλαν στα στρατόπεδα του Νταχάου ή του Αουσβίτς τους κράτησαν στο στρατόπεδο του Χαϊδαρίου, και οσους δεν εκτέλεσαν σε αντίποινα για τις απώλειες που τους προκαλούσαν Αντάτρες και τους 200 από αυτούς την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή τους παρέδωσαν στους Αγγλους Νεοκατακτητές και αυτοί στους Αμερικανούς. Ήταν αυτοί που αποτέλεσαν το πρωζύμι πολιτικών κρατουμένων μετά την απελευθέρωση, συμπληρώνοντας $4+4=8+18$ 1945-1963= $26+3,5$ στη δικτατορία του 1967= $29,5$.

Αν σε αυτό προστεθεί ότι μερικοί από αυτούς που καταδικάστηκαν με τις πρώτες δίκες της δικτατορίας και αποφυλακίστηκαν τέλη Ιουλίου του 1974, που αντί για 3,5 που έμειναν οι εξόριστοι αυτοί έμειναν 6 χρόνια σημαίνει ότι αρκετοί συμπλήρωσαν 35 συναπτά χρόνια. Ο μακρόχρονα συγκρατούμενος και φίλος λογοτέχνης Σπύρος Μήλας (στον οποίο οφείλω πολλά) που πιάστηκε στις 7 Αυγούστου του 1936 και τον Δεκάμβρη του 1944 στάλθηκε στην Αλτάμπα της Αφρικής πέρασε 31 χρόνια στις εξορίες και τις φυλακές.????????????-
ΣΠΕΡΟΥΙΑΖ

Αυτες οι δυο κοινωνικές διακρίσεις ανάμεσα σε πλούσιους και φτωχούς και ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα είναι η διαάκριση από την οποία πηγάζουν χίλια μύρια κακά, όχι μόνο για το «Δεύτερο Φύλο» όπως την αποκαλούσε η Σιμόν Μποβουάρ στο βιβλίο της, αλλά και για ολόκληρη την ταξική κοινωνία, αποτελεί την κοινωνικό οικονομική αντιπαράθεση και οδηγεί κυρίως τους ανιδιοκτήτες στις φυλακές. Με εξαίρεση τις επεξερέσεις Οι της άρχουσας τάξης και της μεσαίας ακόμα σπάνια μπαίνουν στις φυλακές. Και αν συμβεί και μπουύν η ζωή τους δεν θα διαφέρει από αυτήν του οικογενειακού **Novτά**. Τα είδαμε, τα ζήσαμε, τα ξέρουμε.

Σε καμιά ταξική κοινωνία δεν συμπύπτον τα συμφέροντα της άρχουσας και με αυτά ακόμα της μεσαίας τάξης και κυρίως με αυτά των ανθρώπων της εργασία-δουλειάς, γιατί αλλο εγασία και αλλο δουλειά-δουλειά. Αυτών που με γεμάτα όνειρα και φαντασία ζωή χτίζουν, αλλάζουν και κάνουν κάθε φορά πιο όμορφο τον σημερινό απάνθρωπο κόσμο και τη ζωή γλυκιά και με τα βασανά της.

Γι αυτό ακριβώς το όραμα της αποφυλάκισης και μια καλύτερη εστω και υπό κράτηση ζωή, που από ο,τι αποδείχθηκε είχε φτάσει στο μή περαιτέρω, χρειάστηκε από τα μέσα του 2008 μέχρι σχεδόν τη λήξη του, να κάνουν οι κρατούμενοι σε όλες σχεδόν τις φυλακές της χώρας πολυήμερους και συντονισμένους αγώνες , με φωνές, αποχές σισιπίου, απεργίες και πολυήμερες απεργίες πείνας, να ραφτούν και στόματα ακόμα, για να μην τους κάνουν αναγκαστική σίτιση, για να αποσπασουν από την κυβέρνηση τη δήλωση, ότι θα παρθούν όλα

εκείνα τα μέτρα: «Νομικά, σωφρονιστικά και ανθρώπινα για να αλλάξει η ζωή των κρατουμένων στις ελληνικές φυλακές».

Δεν έχουν περάσει όμως, παρά μερικοί μήνες και τα πράγματα στις φυλακές, παρά τη δέσμευση της κυβέρνησης, όχι μόνο παραμένουν τα ίδια, αλλά έχουν χειροτερεύσει. Δυστυχώς από ό,τι αποδείχθηκε η κυβέρνηση άρχισε να παίρνει πίσω τα υποσχεθέντα, με αποκορύφωμα να διατήρηται ο «έλεγχος- έρευνα όχι μόνο του σώματος, αλλά και του κόλπου των γυναικών». Αιτιολογία η εισαγωγή ναρκωτικών στις φυλακές.

Αν τα ναρκωτικά στις φυλακές έμπαιναν μέσω του γυναικείου κόπλου και τον αντρικό πρωκτό, που προσπάθησαν να εφαρμόσουν και εμάς τους πολιτικούς κρατουμένους το 1947, μόνο σε μερικά ελάχιστα παρτέρια Γής θα έπρεπε να καλλιεργείται η ειδική εκείνη παπαρούνα από την οποία παράγονται τα ναρκωτικά, ενώ σήμερα καλλιεργούνται εκατομμύρια στρέμματα. Η έρευνα του κόπλου και του πρωκτού που ήθελαν να εφαρμόσουν και σε μάς τους πολιτικούς κρατουμένους, σκοπό δεν έχει να σταματήσουν την λαθραία είσοδο ναρκωτικών στις φυλακές, αλλά η ταπείνωση και ο εξευτελισμός της Ανθρώπινης Αξιοπρέπειας και την ίδια την ανθρώπινη ύπαρξη σαν οντότητα.

Κατά κύριο λόγο με ελάχιστες εξαιρέσεις είναι Άνθρωποι από τις ??????????????????????

Έπρεπε να συμβεί ό,τι συνέβει με την Κούνεβα και φύγει από τη ζωή η Κατερίνα Γκουλιώνη, αυτή η «φτωχοδιάβολος» συνδικαλίστρια και να ξεσηκωθούν οι κρατούμενες να σπάσουν τζάμια, να μπει ξάνα φωτιά στη φυλακή, για να ακούσουμε το αυτονόητο από τα πιά επίσημα χείλη της Πολιτείας, ότι θα καταργηθεί ο «κολπικός Έλεγχος». Οι φυλακισμένοι κρατούνται επειδή τιμωρήθηκαν και όχι για να τιμωρηθούν, εξοντωθούν στη φυλακή.

Κάθε οργανωμένη κοινωνία, για να εξασφαλίσει την εύρυθμη λειτουργία της ζωή των πολιτών, δημιουργεί δομές, θεσμούς και τους φορείς εκείνους, που θα εξασφαλίσουν αυτή ισόμερη εύρυθμη λειτουργία. Ανάμεσα στις δομές και τους θεσμούς: Κυβέρνηση, Νόμοι, Δικαιοσύνη και τους φορείς που θα επιβλέπουν ή και όταν χρειαστεί θα παρέμβουν για να διατηρηθεί η εύρυθμη λειτουργία της κοινωνίας των πολιτών: πως τα όργανα τάξης και καταστολής γι αυτούς που δεν σέβονται την εύρυθμη λειτουργία ή και καταστρατηγούν ή εγκληματούν ακόμα εις βάρος της κοινωνίας και μεμονωμένων πολιτών.

Γι αυτούς η πολιτεία θέσπισε την ποινική δικαιοσύνη, που επιβάλλει ανάλογα με το με το έγκλημα και την αντίστοιχη ποινή και τη φυλακή όπου κλείνει και φρουρεί τους παρανομούντες. Οι όποιοι κατασταλτικοί μηχανισμοί, η ποινική Δικαιοσύνη και οι φυλακές αποτελούν το σωφρονιστικό σύστημα. Το σύστημα που σκοπό έχει να τιμωρήσει μεν αυτούς που δεν σέβονται την εύρυθμη λειτουργία της κοινωνίας, ενώ παράλληλα να του σωφροσύσει. Και σωφρονίζω σημαίνει βοηθώ αυτόν που παραστράτισε να επανέλθει στο σωστό της πολιτείας δρόμο. Και βοηθώ σημαίνει του δίνω τα σωφρονιστικά εκείνα μέσα για την ηθική και πνευματική του σωφροσύνη, έτσι ώστε να επανέλθει σώρων πλέον στους κόπλους της κοινωνίας.

Όπως κάθε πράξη του ανθρώπου, έτσι και η φυλακή μπορεί να γίνει αφορμή- ευκαιρία, αφετηρία θα έλεγα για τον παρανομούντα και τον εγκληματία ακόμα, αν η πολιτεία του δώσει τα μέσα να αναλογιστεί το λάθος δρόμο που ακολούθησε, να αλλάξει αντιλήψεις και α διορθώσει όχι μόνο το λάθος, αλλά και τρόπο ζωής μετά την αποφυλάκισή του. Να κάνει μια νέα αρχή, στηριγμένη πάνω στα ηθικά θεμέλια που του πρόσφερε αυτή η ατυχής συγκυρία και ο σωφρονισμός, που του έδωσε τα μέσα να χτίσει καινούρια θεμέλια. Θεμέλια που δεν έχουν πλέον σχέση με το φόβο της τιμωρίας και μετά την αποφυλάκιση η πολιτεία στηρίζει αυτά τα νέα θεμέλια.

Δυστυχώς όμως, η Ελληνική πολιτεία, (για λόγους που δεν είναι του παράντος) έχει οργανώσει και λειτουργεί κατά τέτοιον τρόπο το σύστημα: Δικαιοσύνη, καταστολή και φυλακή-τιμωρία και σωφρονισμός, που αντί ο παραστρατήσας να έχει το ευεργέτημα της προσφοράς, που θα τον οδηγήσει στον αναστοχασμού του «εγκληματος» από τον/την εγκληματία και αναλογιστεί την επανένταξή στην κοινωνία μετά τη λήξη της ποινής, συμβαίνει

ακριβώς το αντίθετο. Με εξαίρεση ποιός, για όποιον λόγο συλληφθεί και καταδικαστεί ακόμα και σε μικρή ποινή, λόγω του τρόπου που λειτουργούν οι μηχανισμό αυτοί, αντί για αναστοχασμό του εδραιώνουν την πεποίθηση, ότι δεν φταίει αυτός που οδηγήθηκε στο όποιο «έγκλημα», αλλά ο τρόπος που η ίδια η πολιτεία λειτουργεί το ολο σύστημα, όχι μόνο σαν κοινωνία αλλά και το ίδιο σύστημα καταστολής, διακιοσύνης και το σωφρονιστικό στο εσωτερικό του.

Το κακό για τον συλληφθέντα αρχίζει στο κρατητήριο στην ασφάλεια. Μέχρις οτου «τακτοποιηθούν» τα στοιχεία... Στις φυλακές όμως γιατί; Δεν αρκούν ο ψυχολογικός πόλεμος και τα όποια βασανιστήρια στην Ασφάλεια για να ομολογήσει; Το κλίμα. Η ατμόσφαιρα. Το άγχος της επικείμενης δίκης και η ενδεχόμενη καταδίκη; Στόχος η ψυχή, το συναίσθημα, η αξιοπρέπεια και το κουράγιο. Πόσο θα αντέξει την αγωνία της σίγουρης καταδίκης. Μέχρι τότε θα αντέξουν τα νεύρα του. Θα σπάσει άνθρωπος είναι, δεν είναι από ατσάλι. Η αναμονή, η απομόνωση και η αβεβαιότητα για το αύριο, είναι τα πιο ψυχοφθόρα εργαλεία. Θα ομολογήσει...ωστε να τακτοποιηθούν τα στοιχεία...Σαν πολιτικοί κρατούμενοι αυτά τα ζήσαμε στο πολλαπλάσιο και κάτω από τραγικές και αντίξοες συνθήκες σε όλο τους το μεγαλείο.

Οι συλληφθέντες ξέρουν πως η παραμονή και μόνο στην αβεβαιότητα, κανείς δεν θα μπορούσε να είναι σίγουρος για την τύχη του. Κανείς δεν ήξερε σε ποιά κόλλα...και τι θα του ξημερώσει. Ο άνθρωπος, πάντοτε και παντού, αισθάνεται δέος και τρόμο, όταν νοιώθει ανέτοιμος, αδύναμος και άοπλος να αντιμετωπίσει τα ενδεχόμενα που τον περιμένουν. Μια απροσδιόριστη απειλή πλανιέται επάνω από τη ζωή του...

Η αγωνία είναι ο κοινός παρανομαστής. Χωρίς υπερβολή, η παραμονή και μόνο σε αυτήν την παρατεταμένη αναμονή για αόριστο διάστημα, όπως δυστυχώς συμβαίνει και χωρίς τον παραμικρό σωματικό βιασμό, αρκεί για να ξεθεμελιώσει όχι μόνο την ψυχική, αλλά και την διανοητική ισορροπία του ανθρώπου. Και αυτό ήθελαν...

Στη φυλακή όμως γιατί να συνεχίζει τα μαρτύρια. Αυτοί που έχουν ζήσει εστω και μερικές μέρες στη φυλακή ξέρουν, ότι ο κρατούμενος υπόκειται σε μια σειρά τυποποιημένων συμπεριφορών που υπονομεύουν την ανθρώπινη υπόσταση και αυτήν την ύπαρξη του ακόμα. Όχι μόνο η ζωή του, αλλά και η κάθε του κίνηση υποβάλλεται σε απόλυτο έλεγχο, και αυτού του πρωκτού ζητούσαν! Η διαδικασία ελέγχου αρχίζει απά τα πιο απλά τα καθημερινά: όπως με την έρευνα με το που μπαίνει ή βγαίνει από τη Φυλακή, για τη δίκη, για εξετάσεις ή τις μεταγωγές από τη μια φυλακή στην άλλη. Έρευνες που να σου πετάνε σαν κουρίλια τα λίγα πράγματα. Και καλά στο κελί όπως και να σου τα πετάξουν θα τα βρεις. Στο θάλαμο όμως των 10,20 και 30 να αδιάζουν τις βαλίτσες ή τα κουτιά να τα πετάνε όλα μαζί στη μέση του θαλάμου, αρρώστων και μή και άντε να τα ξεχωρίσεις και μέχρι να τα ξεχωρίσεις ακολουθεί η επόμενη έρευνα.

Με τρεις ή τέσσερες καταμετρήσεις την ημέρα και πολλές φορές την η μέρα «έλα εδώ εσύ. Γιατί με κοίταζες έτσι. Ξέρεις ποιός είμαι εγώ ρέ» Την συχνή ενόχληση τις νυκτερινές ώρες με το χτήπημα της πόρτα ή το κούνημα του σύρτι. Με τον ίδιο τρόπο ελέγχεται η προσωπική του ζωή και στην παραμικρή του κίνηση και τις ελεπτάλληλες έρευνες του σώματος και στα πιο απόκρυφα σημεία ακόμα και στον Πρωκτό ήθελαν να ελέγξουν του αγωνιστές της Αντίστασης. Έρευνα στα πράγματά μας γινόταν όχι παρουσία μας, αλλά όταν μας έβγαζαν από τα κελιά...

Η ζωή του κρατουμένου μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του, εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγκτης αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να έχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων.

Σ αυτό ακριβώς το κλίμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι στις φυλακές για πολλά χρόνια και πολλοί από 15-20 και πλέον και έρκετοί από την αυγή της 4ης

αυτούς και μικρές εκατοντάδες που δεν μπόρεσαν να δραπετεύσουν, οι Γερμανοί οσους δεν έστειλαν στα στρατόπεδα του Νταχάου ή του Αουσβίτς τους κράτησαν στο στρατόπεδο του Χαϊδαριου, και οσους δεν εκτέλεσαν σε αντίποινα για τις απώλειες που τους προκαλούσαν Αντάτρες και τους 200 από αυτούς την Πρωτομαγιά του 1944 στην Καισαριανή τους παρέδωσαν στους Αγγλους Νεοκατακτητές και αυτοί στους Αμερικανούς. Ήταν αυτοί που αποτέλεσαν το πρωζύμι πολιτικών κρατουμένων μετά την απελευθέρωση, συμπληρώνοντας $4+4=8+18$ 1945-1963= $26+3,5$ στη δικτατορία του 1967= $29,5$.

Αν σε αυτό προστεθεί ότι μερικοί από αυτούς που καταδικάστηκαν με τις πρώτες δίκες της δικτατορίας και αποφυλακίστηκαν τέλη Ιουλίου του 1974, που αντί για 3,5 που έμειναν οι εξόριστοι αυτοί έμειναν 6 χρόνια σημαίνει ότι αρκετοί συμπλήρωσαν 35 συναπτά χρόνια. Ο μακρόχρονα συγκρατούμενος και φίλος λογοτέχνης Σπύρος Μήλας (στον οποίο οφείλω πολλά) που πιάστηκε στις 7 Αυγούστου του 1936 και τον Δεκάμβρη του 1944 στάλθηκε στην Αλτάμπα της Αφρικής πέρασε 31 χρόνια στις εξορίες και τις φυλακές.????????????-

Όταν είναι γνωστό ότι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η συστηματική διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επι μέρες καθηλώσεις, (το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα) ή σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Όταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται ότι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρουν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη.

Ο καθένας αντιλαμβάνεται τί συνέβαινε τότε, που όχι μόνο οι ανθρωποφύλακες είχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλά είχαν εκτός απ όλα τα άλλα και πλεονεκτήματα αν συνεβαλαν στην εξόντωση ενός πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα: άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Στις φυλακές εκτός από την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, όλες οι άλλες πόρτες ανοίγουν μόνο προς τα έξω. Και αυτό όχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλά για να μην μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του πίσω από την πόρτα και όταν ακόμα απειλείται η ζωή του. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείριση ή βασανισμό. Έτσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να είναι μια σχέση γίγαντα με νάνο. Το Απαν με το τίποτα.

Όταν και σήμερα ακόμα η φυλακή αποτελεί ένα στεγανό διαμέρισμα κρατικής εξουσίας, όπου η ανέλεγκτη περιοχή της σωφρονιστικής δραστηριότητας διευρύνεται επικίνδυνα. Όπου σωρεία παραβάσεων του σωφρονιστικού κώδικα οδηγούν σε απόγνωση και σε αυτοκτονίες ακόμα, καθώς οι κρατούμενοι δεν έχουν που να απευθυνθούν, ενώ ο έλεγχος και η προστασία των δικαιωμάτων τους, δεν μπορεί να ασκηθεί. Όταν έπρεπε οι κρατούμενοι πριν από λίγους μήνες, να φωάξουν επί ένα μήνα να προσωρήσουν σε αποχές σισιτίου και απεργίες πείνας και να ράψουν στόματα για νην τους κάνουν αναγκαστική σίτιση και τώρα με την περίπτωση της Κατερίνα Γκουλιώνη, να σπάσουν τα τζάμια, να βάλουν φωτιά στη φυλακή για να ανοίξει η βαριά και ασήκωτη σιδερένια πόρτα, για να μπει μέσα η αντιπροσωπεία της Πρωτοβουλίας για τα δικαιώματα των κρατουμένων.????????????

Και δίπλα στη επιτροπή γυναίκες και άντρες συμπαραστάτες έξω από το κολαστήριο της Θήβας, μέσα στη βροχή, για να σπάσει το φράγμα της ΣΙΩΠΗΣ για να ακουστεί το σύνθημα των γυναικών κρατουμένων-ομήρων στα χέρια των ανθρωποφυλάκων «Κατερίνα, Ζείς, Εσύ μας Οδηγείς». Έπρεπε ακόμα να βγούν στα παράθυρα του κολαστηρίου και να φωνάξουν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους ότι βασανίζονται, ότι βιάζονται για να νοιώσουμε ότι η φυλακή μας αφορά όλους και ότι δεν μπορεί να υπάρξει «ενας άλλος κόσμος» αν δεν τους σταματήσουμε τώρα, αν δεν κάνουμε τη σημερινή αποκρουστική και απαράδεκτη πραγματικότητα παρελθόν.

Και επειδή είχα την κακή τύχη να ζήσω για πολλά χρόνια στη φυλακή και την εξορία, λόγω ιδεολογικών πεποιθήσεων, ας μου επιτρέψει ο Αναγνώστη να κάνω ένα μικρό ελάχιστο αναστοχασμό

Δεν ξέρω, πόση φρίκη προκαλούσαν τα βασανιστήρια της Ιεράς εξέτασης, ούτε πως είναι η κόλαση, πιστεύω όμως, πως και αν ακόμα τη δεχθούμε, όπως την περιγράφει η Εκκλησία και την απεικόνισαν οι ζωγράφοι με τις βραστές πίσες, τις φλόγες, τους γάντζους, τους τροχούς κλπ, ότι θα είναι οπωσδήποτε καλύτερη από τις εντολές των ιδεολογικών μας αντιπάλων και τη συμπεριφορά των ανθρωποφυλάκων, που ήταν έτοιμοι να σε κατασπαράξουν ανά πάσα στιγμή και σε ένα μόνο νεύμα του διευθυντή και του αρχιφύλακα, ανεξάρτητα από το ονοματεπώνυμο, αν λέγονταν Γλάστρας, Μπουζάκης, κλπ Διευθυντές, Τζώρας, Παπανάγνου κλπ αρχιφύλακες, Στράτος, Κολοκάσης, Γραμμένος, Μοσχονάς κλπ. Φυλακές, χώροι εγκλεισμού (Γυάρο ύπαιθρος-σκηνές και μετά στο κάτεργο) κελιά των εγκληματικών φυλακών της χώρας, καθώς και οι συνθήκες ζωής την περίοδο εκείνη.

Σε μια περίοδο που και αυτός ακόμα ο ελεύθερος πολίτης, είχε εγκαταλειφθεί στο έλεος του κάθε ταγματασφαλίτη και καλοπληρωμένου χαφιέ. Σε μια περίοδο που η Ανθρώπινη ζωή είχε καταντήσει να είναι μικρότερη από την αξία ενός αυγού. Μονάχα ένας Δάντε ή Ντοστογιέφσκι, θα μπορούσαν ίσως να περιγράψουν μερικά αυτά που έζησαν οι πολιτικοί κρατούμενοι επι δεκαετίες και την αποφράδα περίοδο της επταετίας, όπου ένα μεγάλο μέρος ήταν οι πρώην Αντιστασιακοί κρατούμενοι, όπως εγώ και ο αδερφός μου άνθρωποι που μας σημάδεψε η συμμετοχή μας στην Αντισταση, έκτοτε παρά την αναγνώριση σε εισαγωγικά έχουμε πολιτογραφηθεί εγώ σαν κατάδικος και ο αδερφός μου εξόριστος.???????

Η ζωή πίσω τα σίδερα, όταν μάλιστα είσαι βαρυποινίτης και κυρίως μελλοθάνατος είναι τραγική, φρικτική και μονότονη. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλαγή ήταν το ότι καθημερινά λιγότευαν οι μελλοθάνατοι. Όμως και αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους από τις άλλες φυλακές και συμπλήρωναν τα κενά. Τα στρατοδικεία δούλευαν με απεριόριστο ωράριο. Και η επόμενη μέρα ήταν σαν την προηγούμενη. Γυρίζει μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Ανοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα. Επτά καμπανάκια την ημέρα ρυθμίζουν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμίζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και όταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός. Και όταν ύστερα από μία άκομη μαύρη μέρα κλείσει η πόρτα του κελιού πίσω σου λές: Υπνε. Καλέ μου Υπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει.

???????????

Η απομόνωση και ο ενταφιασμός στα ψυχρά σκοτεινά κελιά των φοβερών μεσαιωνικών κάστρων του Επταπυργίου, Κέρκυρας, Πύλου, Κεφαλονιάς κλπ και η σήψη στο τσιμέντινο κελί, τον αγκαλιάζε τον κρατούμενο, τον έσφυγγε, τον πνίγει. Εσταζε ο ιδρώτας στο κιτρινωμένο από την κλεισούρα μέτωπο. Κάθε πόρος του ΕΝΑΙ του δονείται, συνταράζεται το κορμί. Πλησιάζει να χτυπήσει το καμπανάκι. Ο παγωμένος Βορριάς περουνιάζει τα κόκκαλα και η ανάσα του Νότου νερούλιάζει το αίμα.

Ο αθάνατος, θάνατος στήνει το δοξάρι, ίδιο κοτσίφι στη ξόβεργα. Η ζήσει αναστατώνεται, πεταρίζει, απλώνει τα φτερά της. Περιμένει μέσα στην ατελείωτη σιωπή. Το σύννεφο του καθημερινού θανάτου τον σφιχταγκαλιάζει. Αισθανεσαι ότι πλησιάζει η ώρα, που θα μπουν οι μηχανές της «παραγωγής» του θανάτου σε κίνηση. Πρέπει να βγεί το πλάνο του 24ώρου. Αυτού που χθές παρήγαγαν ανα την Ελλάδα έκτακτα στρατοδικεία έπρεπε να εκτελεστούν σήμερα. Πόσοι και ποιοί παραμένε άγνωστο ακόμα. Πάντος τα τελετουργικά εργαλεία τα είχαν πάρει στα χέρια τους οι βασανιστές και το έργο άρχισε...

Και η Κούνεβα επειδή διεδικούσε τα όποια ανθρώπινα δικαιώματα της αναλογούν έζησε...και εξακολουθεί να ζεί το δράμα.

Η Κατερίνα Γκούλιωνη όμως, λόγο του τρόπου που λειτουργού οι δομές και θεσμοί που σκοπό «εχουν» να προστατεύσουν τον πολίτη (αλλάζουν οι σχέσεις της ιδιοκτησίας) οδηγήθηκε στο ταξίδι που γυρισμό δεν έχει!

Η ζωή του του πολίτη που έχει διαφορετική γνώμη από αυτήν που έχει το κράτος και η εκάστοτε κυβέρνηση, για το πολίτευμα, τη δικαιοσύνη και τη ζωή, αν δεν είναι δύσκολη, δεν είναι ευχάριστη και των κρατουμένων τραγική και των πολιτικών κρατουμένων όχι μόνο τραγικότερη αλλά κόλαση. Άλλο ένα γεγονός που επηρεάζει τη συμπεριφορά του κράτους απέναντι στους πολίτες είναι οι σχέσεις ιδιοκτησίας και τη βία που αυτό ασκεί, προκειμένου να την περιφρουρήσει και να την αποκαταστήσει από τη «βία» της πλειοψηφίας.

Βέροια 10 Απριλίου 2009 Κόγιας Νίκος

Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ίδια ώρα και σε πολλά άλλα κελιά. Όλοι στά κελιά είναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας Τζώρας, και ο κάθε Αρχιφύλακας, επαναλαμβάνουν ξανά και ξερά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»

Οι φυλακισμένοι είναι πολίτες τα δικαιώματα των οποίων δεν πρέπει να αναστέλλονται ή να καταπατούνται. Οι φυλακισμένοι κρατούνται επειδή τιμωρήθηκαν και όχι για να τιμωρηθούν. Οι συνθήκες κράτησης στις φυλακές γενικά και των πολιτικών κρατουμένων ειδικά αμέσως μετά την απελευθέρωση της χώρας, στη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου, μα και στα μακρόχρονα «πέτρινα χρόνια» δεν ήταν απλώς δύσκολη και απάνθρωπη. Η ασφάλεια πρώτα και η φυλακή μετά, ήταν εργαλείο εκδίκηση των πολιτικών και ιδεολογικών αντιπάλων του κατεστημένου, ανεξάρτητα αν διέπραξαν το αδίκημα που τους καταλόγησε κάποιος χαφίης, που στο μέλι βαθιά βουτάγανε τα μολύβια τους πριν γράψουν για το πραχθέν αδίκημα την εποχή εκείνη.

Αφού λοιπόν, δεν είχαμε χαρτί, μολύβι και βιβλία να γράψουμε ορισμένα πράγματα, που είδαμε και ζήσαμε, είχαμε τις αναμνήσεις. Αυτές μας κρατούσαν όρθιους, για να αντέξουμε στην ερημιά, την οδύνη και τις κάθε λογείς σωματικούς βασανισμούς, προπηλακισμούς και ταπεινώσεις, τόσο μετά τη σύλληψη αλλο τόσο και στη διάρκεια της κράτησης. Αυτά τα σπαράγματα ήταν το αποκούμπι-μπάλσαμο για την ψυχή. Αναπλωλούσαμε τα παλιά, με την κουβεντούλα και περνώντας από την μιά περιπέτεια της ζωής μας στην άλλη περνούσε η ώρα. Περρασμένα μεγαλεία. Μεγαλεία, που και να θέλεις δεν μπορείς να ξεχάσει, όπως πχ εγω που ενώ δεν είμαι, ούτε συγγραφέας, ούτε λογοτέχνης γράφω αυθόρμητα αυτά που άκουσα, είδα και έζησα για να ξεφύγω από τους εφιάλτες που έζησα στη φυλακή, τα βασανιστήρια, την εξορία και τους μετά την κάθε απόλυση μου από τη φυλακή και την εξορία κατατρεγμούς. Τα γραφτά αυτά δεν είναι τίποτε άλλο παρά σπαράγματα λόγου και μνήμης.

Είναι το αποτέλεσμα της πάλης με αυτούς τους εφιάλτες και ο πόνος για τα αγαπημένα πρόσωπο. Τα αγαπημένα πρόσωπα, που στάθηκαν αιτία να στεναχωρηθούν, να πικραθούν και να πονέσουν, που όμως σε σκέπτονται, σε υπεραγατούν : η Μάνα, η γυναίκα, το παιδί, οι συγγενείς και οι φίλοι, προβάλουν μοναχικές φιγούρες-αναμνήσεις μπροστά σου καθημερινά

και βυθίζεσαι σε μιά άβυσσο θλίψης και πόνου. Αλλά και τί να πείς; Φρέσκα πράγματα δεν έχει να σχολιάσεις, αφού τίποτε το έντυπο δεν επιτρεπότανε.

Οι αναμνήσεις λοιπόν, είναι κάτι που σε κρατάει όρθιο και σκεπτόμενο. Πολλά περασμένα είχε ο καθένας να πεί, αλλά ευχάριστα, αλλά και δυσάρεστα. Όμως κανένας και αν ήθελε, δεν μπορούσε να τα ξεχάσει. Με την κουβέντα τα συντηρούσαμε αλλά και μας συντηρούσαν. Ο κρατούμενος δεν έχει παρών. Απλώς υπάρχει, ζεί και κινείται μέσα σ αυτό, χωρίς να έχει τη δυνατότητα να το αντιληφθεί και να το σχολιάσει. Είναι το κύριο, το τραγικό και το βουβό πρόσωπο ταυτόχρονα. Είναι ένας όμηρος, που ο καθένας τον χρησιμοποιεί κατά πως του αρέσει. Αυτός πληρώνει με στωικότητα, καρτερία και λεβεντιά τα όποια αντίποινα. Οι φύλακες πάντα στο ίδιο μέρος, λές και τους έχουν βιδωμένους. Ακούν, βλέπουν και συντάσσουν νοερά τις αναφορές τους. Οι σκοποί χωροφύλακες, με χιαστί περασμένο στο λαιμό το αυτόματο, σουλατσάρουν πάνω στη φαρδιά μάντρα και κοιτάνε πάντα προς Εμας, με το χέρι στη σκανδάλη. Και μόλις νυκτώσει αρχίζει το πρώτο «φύλακες γρηγορείται».

Ακόμα και επιστήμη της ψυχολογίας, της ψυχανάλυσης και όποια άλλη συναφή επιστήμη και αν καταπιαστεί άοκνα και με ζέση, αν δεν συμμετείχε στην Εθνική Αντίσταση, αν δεν έχει ζήσει την απελευθέρωση της χώρας και κυρίως αν δεν έχει ζήσει από κοντα και μακρόχρονα την ζωή του πολιτικού κρατουμένου, σε εποχή εμφυλίου πόλεμου και τα τριαντάχρονα πέτρινα χρόνια, δεν θα μπορέσει να συλλάβει, μα και να φαντασθεί ακόμα την ζωή, την ποιότητα της ζωής και την ψυχολογική κατάσταση στην οποία βρίσκονταν οι πολιτικοί κρατούμενοι αγωνιστές, πολλούς από τους οποίους συνέλλαβε στις 4/8/1936, η Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία και αποφυλακίστηκαν τον Σεπτέμβρη του 1963.

Και λέω και τα «πέτρινα» γιατί οι γενιές των πολιτικών κρατουμένων είναι οι γενιές της Εθνικής Αντίστασης. Είναι αυτοί που βρέθηκαν στη δίνη αυτής κοσμογονικής δεκαετίας του 40 και που, θεληματικά ή άθελα μπήκαν στο χόρο της ιστορίας, έχουν σημαδευθεί για πάντα. Αν ζούνε και όσοι ζούνε ακόμα, όπως εγώ, όχι μόνο τους ακολούθησαν αλλά και τους ακολουθούν ακόμα πράξεις και γεγονότα εκείνης της εποχής είτε το θέλουν είτε εν το θέλουν...Συνεπώς η ποινή των πολιτικών κρατουμένων δεν έληγε με την έκτιση της ποινής ή την αποφυλάκιση το Σεπτέμβρη του 1963. Για να παραμείνεις Άνθρωπος παλιά και και τώρα και να μην αποκτηνωθείς, όπως το επιδίωκε το κουβέρνο, να μην ξεχάσεις να μιλάς, και για να μη σου στρίψει, εξιστοράς τα παλιά, τα περασμένα. Κουβεντιάζεις, κάνεις κρίσεις και σχόλια. Θυμάσαι αυτά που έχεις ζήσει, με την ελπίδα όσοι θα ζήσουν να τα Εξιστορίσουν αύριο. Να μη χαθούν. Γιατί αυτές οι αφηγήσεις και οι πράξεις αποτελούν ενα χρήσιμο υλικό για τον ιστορικό του μέλλοντος. Δεν μπορεί και δεν έπρεπε η ιστορία να χαθεί μαζί με έμας. Παρά τον δικαή πόθο τις απειλές και τις καθημερινές εκτελέσει, πιστεύαμε πως δεν είναι δυνατόν να σκοτώσουν όλους τους θανατοποινίτες και οι βαρυποινίτες να πεθάνουμε στη φυλακή, όπως πολλοί, πολύ θα το ήθελαν. Κάτι θα γίνει λέγαμε, κάτι θα μεσολαβήσει, κάποιοι από εμας θα είναι τυχεροί και θα επιβιώσουν. Αυτοί έχουν χρέος μαζί με τα βάσανά μας να εξιστορίσουν και τις καλές ή και κακές μας πράξεις κατά την περίοδο του αγώνα.

Η ζωή πίσω απ τα σίδερα, όταν μάλιστα εισαι βαρυποινήτης και κυρίως μελλοθάνατος είναι τραγική, φρικτή και μονότονη. Καμιά αλλαγή, όλο τα ίδια και τα ίδια. Η μόνη αλλαγή ήταν το ότι καθημερινά λιγότευαν οι μελλοθάνατοι. Όμως και αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ, γιατί στο μεταξύ έφερναν καινούριους μελλοθάνατους από τις άλλες φυλακές και συμπλήρωναν τα κενά. Τα στρατοδικεία δούλευαν με απεριόριστο ωράριο. Και η επόμενη μέρα ήταν σαν την προηγούμενη. Γυρίζει μονότονα σαν τους δείκτες του ορολογιού. Άνοιγμα, κλείσιμο, Κλείσιμο άνοιγμα και πάλι στο κελί των λίγων τετραγωνικών μέτρων, που αντί για τουαλέτα είχαμε τη Βούτα.

Και Βούτα σημαίνει έναν τενεκέ με ενα σύρμα κρεμασμένο από ενα καρφί μέσα στο κελί χωρίς νερό και αντί για παράθυρο ένα φεγγίτη 60 εκατοστών μήκος με 8 ή 9 πόντους ύψος και με ενα φιλιστρίνι στην πότρα του κελιού που το είχαν για τον έλεγχο και το έκλειναν μετά τον έλεγχο.. Και καλά στο κελί του ενός ή δυο και τρεις. Ατόμων όταν όμως οι καταδοτικοί μηχανισμοί οργανώθηκαν και συντονίστηκε το εργο οι συλλήψεις αυγάτισαν και τα στρατοδικεία δούλευαν στο Φούλ. Το πιο τργικό με τη Βούτα ήταν όπου υπήρχαν και μερικοί θάλαμοι όπως στην Αιγία, την Κεφαλονιά κλπ. Η Βούτα ήταν ενα πρόσθετο μαρτύριο τη

νύχτα και το άδειασμα το πρωί. Ο καθ ένας φαντάζεται τι συνέβαινε με τις συχνές δυσεντερίες.

Όσον αφορά τον συνοστισμό για να γίνει αντιληπτό, τι ακριβώς την εποχή εκείνη εννοούμε στεγαστικό χώρο, για αρκετά χρόνια αρκεί να αμαφέρω ότι οι φυλακές των Βούρλων, που είχαν χτιστεί ειδικά για οίκοι αναχής, σε ένα δωμάτιο του οίκου ανοχής στιβάζανε έως και δεκατρείς κρατούμενους στα δε μεταγωγά Αθηνών και του Πειραιά όταν οι μεταγωγές προς τη Γυούρα τη Μακρόνησο και τα Νησιά ήταν στις δόξες τους, οι συνοδοί χωροφύλακες, αφού οι πόρτες στις φυλακές και στα κρατητήρια δεν κλείνουν από μέσα αλλά από έξω ήταν τόσοσ ο συνοστισμός που οι συνοδοί χωροφύλακες βρίζοντας όχι βέβαια ολοι φώναζαν συμπτιχθήτε και βίστε δυνατά να φύγει ο αέρας και τότε δυό οι τρείς μαζί έσπωχναν την πόρτα για να κλείσει. Εκεί όρθιοι μέχρι το πρωί που μας άνοιγαν για σωματική και μόνο ανάγκη και να μας δόσουν μια φέτα σκέτο ψωμί και πάλι μέσα.

Επτά καμπανάκια την ημέρα ρύθμιζαν τη ζωή μας. Τα πάντα ρυθμιζονταν με το καμπανάκι. Ακόμα και όταν πρόκειται να μας βασανίσουν ομαδικά ή και κατά ακτίνα με το καμπανάκι δινόταν το σύνθημα-συναγερμός. Και όταν ύστερα από μία άκομη μαύρη μέρα κλείσει η πόρτα του κελιού πίσω σου λές: Υπνε. Καλέ μου Υπνε, απόψε γίνε λυτρωτής. Ίσως η αυγή κάτι καινούριο θα φέρει. Αλλά πριν καλά καλά προλάβεις να κοιμηθείς ακούγονται βήματα: Ανεβαίνουν τις σκάλες τρέχοντας και σταματάνε έξω απ το κελί του μελλοθανάτου. Ξεκλειδώνουν με πάταγο την πόρτα του κελιού. Με τα σώματά τους και τα φονικά όργανα στα χέρια φράζουν το άνοιγμα της πόρτας. Το ίδιο συμβαίνει την ίδια ώρα και σε πολλά άλλα κελιά. Ολοι στά κελιά είναι όρθιοι. Ο Αρχιφύλακας κΤζώρας στην Κέρκυρα, και ο κάθε Αρχιφύλακας, τους ακούμε να επαναλαμβάνουν ξανά και ξανά το γνωστό του «παρηγορητικό λόγο»:

Νικημένους καθώς τους βρίσκουν, θέλουν να τους λερώσουν, να τους σκοτώσουν ό,τι Ανθρώπινο υπάρχει μέσα τους. Θέλουν πτώματα είτε σκοτωμένα απ τις σφαίρες των αποσπασμάτων είτε ζωντανά ράκη, που να έχουν αποβάλει κάθε τι που συνθέτουν και να συγκροτούν τον Ανθρωπος. Και όχι μόνο. Τους δίνουν ένα χαρτί να γράψουν ονόματα συγκρατουμένων τους, που κατά την αποψή τους έχουν δείξει δείγματα κάμψης... Ένα χωνί στο στόμα και ένα βούρδουλα στο χέρι και με την υπόσχεση ότι όχι μόνο δεν θα αντικρίσει το εκτελεστικό απόσπασμα, αλλά ότι αν βοηθήσει λίγο στο έργο τους, να δούν και άλλοι το «φώς της ζωής » γρήγορα θα παεί κοντά στους δικούς του. Η απανθρωπιά και η τρομοκρατία σε όλο της το μεγαλείο: Απεριόριστη, ανελέητη και χωρίς διάκριση, φρικτή, φονική.

Υπουργεία και Διεύθυνση, σε 24η βάση αναζητούν τρόπους να κάμψουν την αντίσταση, να σπάσουν το ηθικό. Στήνουν προβοκάτισες και στέλνουν κατηγορούμενους στα στρατοδικεία για δήθεν κομματική οργάνωση στη φυλακή να δικαστούν. Οργανώνουν ομαδικούς ξυλοδαρμούς, γενικές και ατομικές απειλές. Πέρνουν τα πιο σκληρά πειθαρχικά μέτρα, καταστρατηγούν και αυτόν τον απάνθρωπο κανονισμό: Καταφεύγουν στα πιο ταπεινά μέσα. Με το παράμικρο στερούν τον προαυλισμό, την αλληλογραφία, στον τρόπο διανομής του σισιτίου, το επισκεπτήριο κλπ.

??????? Στο επισκεπτήριο ο επισκέπτης, εκτός του ότι βρήσκειται σε απόσταση ενός και πλέον μέτρου απ τον κρατούμενο, υπάρχαν και τρεί σειρές σίδερα περιφραγμένα με ψιλή πυκνή σήτα, σε βαθμό που δυσκολευόσουν να διακρίνει ο ένας τον άλλο και ειδικά τους ηλικιωμένους. Η Διεύθυνση ανέκδοτη στα αιτηματά μας να γίνει κάπως ανθρώπινη η ζωής μας. Οι τιμωρίες στην παρμικρότερη κίνηση για διεκδίκηση η μία διαδέχεται την άλλη, πιο σκληρή και πιο απάνθρωπη. Οι φύλακες, μάσχες κλειστές, τεντωμένες, σκυθρωπές. Πρόσωπα χωρίς καμιά ανθρώπινη σύσπαση, έτοιμοι να εκτελέσουν την όποια εντολή. Η φρουρά στην παραμικρή «αταξία» οπλίζει και περιμένει ένα νεύμα...

Η πρωτοφανής επίθεση ενάντι στην Κωσταντίνα Κούνεβα προκάλεσε και πυροδότησε το πρωτοφανές κίνημα αλληλεγγύης, που οργανώθηκε πραγματικά από τα κάτω και ενισχύθηκε από το κλίμα που δημιουργήσε η εξέγερση του Δεκέμβρη στις φυλακές σε ολόκληρη σχεδόν την Ελλάδα.

Για την υπόθεση αυτή έχουν γραφθεί πολλά και από πολλούς και θα αναρωτηθεί ο αναγνώστης τι το καινούριο θα μπορούσε να προσφέρει η προσθήκη αυτού του κειμένου, εκτός φυσικά από μια επί πλεον αναφορά στην επικυρότητα το θέμα και μια ακόμα ένδειξη αλληλεγγύης από κάποιον, που έζησε μακρόχρονα στο πετσί του, τις αντιλήψεις και τα πιστεύω της Πολιτείας, του κράτους, της δικαιοσύνης, των όποιων κατασταλτικών και καταδοτικών μηχανισμών, και σε υνέχεια το βάρβαρο, απάνθρωπο και άρτια οργανωμένο εξοντωτικό σωφρονιστικό σύστημα.

Εκεί στην ασφάλεια και στη φυλακή ο Ανθρωπός χάνει Ανθρώπινη υπόσταση αλλά και την ψυχή του. Και όχι μόνο για τη διάρκεια της εκεί παραμονής του αλλά, και μετά τη λήξη της ποινής του. Η ανθρώπινη υπόσταση έχει χάσει πλέον την αξία της. Και μόνο το γεγονός ότι διατέλεσε εστω και για λίγο κρατούμενος, ανεξάρτητα αν έφτεγε και για ποιο λόγο βρέθηκε στη φυλακή, (οι πολιτικοί για τη συμμετοχή τους στην Εθνική Αντίσταση) και οι ποινικοί για τον ενα ή τον άλλο λόγο.

Συνεπώς, λόγω της μακράχρονης παραμονής μου στη φυλακή με ενα αίσθημα ευθύνης και αμηχανίας, θα προσπαθήσω να εντοπίσω μια όψη του προβλήματος που παρά το γεγονός ότι θιγεί, νομίζω ότι έχουν μείνει πράγματα που υποτιμήθηκαν και αρα πρέπει να ειδωθούν μερικές πλευρές του όπως η άποψη που προσπαθούν να προβάλουν ότι **η ΕΠΙΣΦΑΛΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑ** πρώτη φορά εμφανίστηκε και εφαρμόζεται στην Ελλάδα και διεθνώς.

Η επίθεση αυτή εναντίον της Κούνεβα, αντί α κλείσει το θέμα ανέδειξε στην πρώτη γραμμή της επικυρότητας ενα σοβαρό

Η γυναίκα

Ενα χαρακτηριστικό της σημερινής φάσης εξέλιξης της ανθρωπότητας είναι η ραγδαία ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας. Επιτυχίες που η εφαρμογή τους θα μπορούσε να βελτιώσει τη ζωής όλων των ανθρώπων όπου Γής. Η εφαρμογή της επιστήμης και της τεχνολογίας θα μπορούσε να διαμορφώσει σε μεγάλο βαθμό την υλική εκείνη βάση ώστε να πάρει σάρκα και οστά η από αιώνες ζητούμενη και σήμερα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένη ισοτιμία των δυο φύλων, ετσι ώστε να πάψει

Όπως η πατριαρχία παλιά και η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σήμερα, με την διαρκή τάση για αύξηση του κέρδους, εκτός του ότι προκαλεί εκτεταμένες καταστροφικές αλλαγές στο περιβάλλον, με τον τρόπο που λειτουργεί το Νεοφιλελεύθερο σύστημα παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου προϊόντος, απειλεί την ύπαρξη της ίδιας της Ανθρωπότητας. Και πράγματι την απειλεί γιατί το μόνο που παγκοσμιοποιείται είναι το κεφάλαιο. Μεταναστεύει απεριόριστα παντού, όπου εξασφαλίζει το μεγαλύτερο κέρδος με το ελάχιστο κόστος εργασίας, την αλόγιστη χρήση-σπατάλη των πλουτοπαραγωγικών πηγών (των κοινωνικών πόρων) και κυρίως χωρίς περιβαλλοντικούς περιορισμούς.

Λειτουργώντας με αυτόν τον τρόπο οι κοινωνικές ανισότητες έχουν γίνει όχι μόνο πολύ έντονες αλλά και αισθητές σε ολο το φάσμα της ζωής. Απ τη μια, λαοί, χώρες μα και ολόκληρη ήπειροι αγωνίζονται να επιβιώσουν και, απ την αλη, το πολύ εκατό πολυεθνικές ιδιωτικές εταιρείες κρατούν στα χέρια τους τον πλούτο του κόσμου. Αυτή η τάση για συγκεντρωποίηση της ήδη συγκεντρωμένης οικονομικής και πολιτικής δύναμης στα χέρια ολο και πιο λίγων, όχι μόνο προκαλεί την βία αλλά, και οδηγεί αναπόφευχτα στον πόλεμο για την παρά πέρα συγκεντρωποίηση. Αυτός αλλωστε είναι ο βασικός νόμος του κέρδους.

Οι υποστηρικτές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης θεωρούν ότι ζούμε την εποχή των μεγάλων ευκαιριών και των μεγάλων δυνατοτήτων. Πιστεύουν ότι η ελεύθερη αγορά φέρνει παντού ανάπτυξη και δημιουργεί θέσεις εργασίας. Όμως ολοι γνωρίζουμε σήμερα ότι προκειμένου να λειτουργήσει απρόσκοπτα σε ολο του το μεγαλείο ο νόμος του κέρδους βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαρκής αύξηση των ατύπων και ελαστικών μόνρφων εργασίας χωρίς την παραμικρή κοινωνική προστασία.

Βέβαια πάντα και τα δύο φύλα για το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής αποτελούσαν αντικείμενο εκμετάλλευσης: του άντρα άμεσα και της γυναίκας έμμεσα. Εμμεσα μόν στην περίοδο του κέρδους αλλά κυρίαρχο εργαλείο για τη λειτουργία του συστήματος της παγκοσμιοποίησης, αφού η γυναίκα είναι ο βασικός καταναλωτής. Στο σημείο αυτό πρέπει να υποθούν μερικά πράγματα με το όνομά τους. Η γυναίκα είτε το καταλαβαίνει είτε όχι αποτελεί

τη μίζα. Είναι η κινητήριος δύναμη του καθεστώτος της ατομικής ιδικτησίας στα μέσα παραγωγής. Και η λέξη μίζα στην κυριολεξία της σημαίνει το αρχικό ποσόν που καταβάλλει κάθε ??????????????????????

Η χρησιμοποίηση της γυναίκας στη διαδικασία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης έχει ένα κεντρικό χαρακτηριστικό ξεχωριστό γνώρισμα για την εφαρμογή των όποιων μορφών εργασίας. Χρησιμοποιεί της γυναίκας για την εφαρμογή των νέων μορφών εργασίας. Λόγω δε του καταμερισμού της εργασίας και της πολλαπλότητας πολλών καθηκόντων που ο καταμερισμός εργασίας έχει καθιερώσει στη συνέχεια αυτές τις μορφές εργασίας και για τα δύο φύλα. Πρόκειται για μορφές εργασίας που σήμερα βιώνουν όλες οι εργαζόμενες γυναίκες: ελαστική και προσωρινή εργασία, με χαμηλές αμοιβές, επέκταση του χρόνου συνταξιοδότησης. Εργασία χωρίς κοινωνική προστασία, χωρίς μέλλον και προοπτική. Τα δεδομένα αυτά και όποια άλλα αντίστοιχα μέτρα παίρνονται για να ισχυροποιηθεί η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, έχουν σαν αποτέλεσμα οι συντάξεις να είναι πολύ χαμηλές, έχουν σαν αποτέλεσμα οι γυναίκες όταν βγούν στη σύνταξη να συνεχίσουν να ζούν στη φτώχεια.

Βέβαια με την φτηνή εργασία των μεταναστριών που πρέπει να τα κάνουν όλα...αρκετές γυναίκες εξασφαλίζουν καλύτερες θέσεις εργασίας, με αποτέλεσμα και οι γυναίκες μεταξύ τους δεν βιώνουν τις ίδιες συνθήκες γι αυτό και δεν μπορούμε να μιλήμε για ισοτιμία. Βέβαια όταν μιλάμε για ισοτιμία ανάμεσα στα δύο φύλα αλλά και το ίδιο φύλο, εννοούμε πάντα: για την ίδια ποιότητα, την ίδια ποσότητα και τον ίδιο χρόνο.

Στις σημερινές συνθήκες υπάρχουν δομές ανισότητας που μένουν ενέγγιχτες. Υπάρχουν ακόμα τα «αντρικά» και τα «γυναικεία» επαγγέλματα. Πρέπει δε να αναφέρουμε ότι δημιουργούνται νέες μορφές εργασίας, ειδικά για τις γυναίκες. Οι αλλαγές στην αγορά εργασίας δεν έφεραν την ίση αμοιβή για ίση εργασία. Η ανισότητα στις αμοιβές αντρών και γυναικών εξακολουθεί να υπάρχει, παρά τους νόμους και τις διατάξεις του ΟΗΕ και της Ε.Ε. Το κεφάλαιο κερδίζει απ την συντηρητική πατριαρχική θεώρηση, ότι οι γυναίκες πρέπει να αμοιβονται λιγότερο μόνο και μόνο επειδή είναι γυνέκες. Τα ποσοστά κάθε φορά ποικίλουν.

Μα και στο σπίτι εξακολουθεί να υπάρχει η άνιση κατανομή της αναπαραγωγικής εργασίας ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Στις σημερινές συνθήκες μάλιστα, αυτή η ανισότητα μεγαλώνει εξ αιτίας της αποδόμησης του κοινωνικού κράτους. Η ποιότητα της ζωής των γυναικών γίνεται ολοένα χειρότερη.

Στις μέρες μας για να κάνει μια γυναίκα καριέρα πρέπει να είναι διαθέσιμη κάθε ώρα και σε κάθε τόπο, να ζεί μόνη, χωρίς άνδρα και παιδιά. Αυτό είναι το πρότυπο της πετυχημένης γυναίκας στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού. Οι νέες μορφές εργασίας, που κατανέμει-προορίζει για τις γυναίκες ο νεοφιλελευθερισμός οδηγούν σε κοινωνικό αποκλεισμό και αποτελούν εμπόδιο στη συμμετοχή των γυναικών στη δημόσια ζωή. Η πατριαρχική ιεραρχική τάξη στα δύο φύλα παραμένει ανέγγιχτη και σε μερικούς τομείς οξύνεται κιόλα.

????????????? δουλειάς (γιατί για δουλειά πρόκειται και όχι για εργασία)

Ένα δεύτερο χαρακτηριστικό του νεοφιλελευθερισμού είναι ο περιορισμός, ως και η κατάργηση του κοινωνικού κράτους. Η οδηγία του Μπόκλεσταϊν οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών αυτών. Με τον τρόπο αυτό, ολη η αναπαραγωγική εργασία, όπως η οικιακή εργασία, η φροντίδα για τα παιδιά, τους ηλικιωμένους, τους ανάπηρους και τους αρρώστους, γίνεται από γυναίκες. Η ζωή των γυναικών γίνεται ανυπόφορη και γίνεται λόγος για καταστροφή του αναπαραγωγικού τομέα.

Η υπεράσπιση του δημοσίου τομέα αποτελεί σήμερα όχι απλώς σημαντικό αλλά το κυρίαρχο καθήκον, τόσο ταξικό όσο και φεμινιστικό, και αυτό γιατί σε τελευταία ανάλυση, πρόκειται για την κατανομή των αγαθών της κοινωνίας.

Οι αλλαγές στην εργασία και το κοινωνικό κράτος, έχουν επιπτώσεις και στην κοινωνική ζωή των ανθρώπων: κοινωνικό αποκλεισμό, έλλειψη αλληλεγγύης, επιθετικότητα, βία. Η βία αποτελεί ένα μέρος της πατριαρχικής άσκησης της εξουσίας. Γυναίκες και παιδιά κακοποιούνται σε όλες τις κοινωνικές τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα. Στον πόλεμο, ο βιασμός των γυναικών είναι ένα μέρος της λείας των νικητών. Εως και το σώμα των γυναικών αποτελεί εμπόρευμα στην ελεύθερη αγορά. Η εμπορία γυναικών έχει καταστεί μια γιγάντια βιομηχανία, ισάξια αν όχι μεγαλύτερη του εμπορίου όπλων και ναρκωτικών.

Όπως η πατριαρχία έχει βαθιές ρίζες και στη θρησκεία, για τους ίδιους λόγους και ο νεοφιλελευθερισμός, όχι μόνο διατηρεί, αλλά καλλιεργεί και επεκτείνει αυτές τις ρίζες, εξού και. όξυνση του θρησκευτικού φονταμενταλισμού, ακόμα και στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Απειλείται η ζωή και η υγεία των γυναικών. Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση έχει στόχο να πάρει πίσω τα κατημένα δικαιώματα των γυναικών.

Δυστυχώς και το Σύνταγμα και όσες αναθεωρήσεις μεσολάβησαν έκτοτε η παράγραφος αυτή παραμένει ως έχει. Δέχεατι τον άνθρωπο σαν άνθρωπο γενικά. Πχ η γυναίκα, γεννιέται Άνθρωπος και χτίζεται γυναίκα. Ο άνθρωπος και με αυτό το Σύνταγμα, από τη στιγμή που θα συλληφθεί χάνει την Ανθρώπινη ιδιότητα είναι πλέον κρατούμενος μετά τη σλληψη και να παραμείνεις Άνθρωπος, Άλλοδαπός η Μομοφυλόφιλος κλπ. Και με το Σύνταγμα αυτό δεν σου επιτρέπει να εισαι αυτός που ΕΙΣΑΙ. Για να νοιώσει ο Χρειάζεται να δεν τον εξειδικεύ

ΕΙΝΑΙ ΤΡΑΓΙΚΟ ΚΑΙ ΑΠΑΝΘΡΩΠΟ ΝΑ ΓΕΝΝΙΕΣΑΙ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΚΑΙ ΝΑ ΣΕ ΠΛΑΘΟΥΝ-ΚΑΤΑΣΚΕΥΖΟΥΝ ΓΥΝΑΙΚΑ

Όπως κάθε χρόνο ετσι και φέτος, με συζητήσεις, στρόγγυλα τραπέζια, διατύπωση προβληματισμών, αλλά και άφθονα ευχολόγια γιοτράστηκε και στη χώρα μας στις 8 Μαρτίου την παγκόσμια μέρα της ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Για μια ακόμη φορά θα διαπίστωσαν οι γυναίκες οργανώσεις, ότι υπάρχουν πολλά που πρέπει να γίνουν ακόμη, προκειμένου η ισοτιμία, η ισηγορία και κυρίως η ισομοιρία των Δύο Φύλων να είναι ουσιαστική σε όλες τις γωνίες του πλανήτη αλλά και στη χώρα μας.

Βέβαια στον αναπτυσσόμενο κόσμο, τα βήματα που έγιναν είναι πολλά και σημαντικά, αλλά και σε αυτόν παραμένουν πολλά ακόμα που πρέπει να γίνουν και ειδικά με τα σημερινά δεδομένα, προκειμένου για να πάρει επιτέλους σάρκα και οστά η πολυπόθητη ισοτιμία και ισηγορία των δύο φύλων. Ειδικά στη σημερινή εποχή, όπου πολλά πράγματα που θεωρούνταν δεδομένα έχουν όχι μόνο αμφισβητηθεί αλλά ανατραπεί : Ανθρώπινα δικαιώματα, Μητρότητα, οικογένεια, παιδί, εργασία και εργασιακές σχέσεις, συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων κλπ.

Ενα άλλο θέμα πολύ σοβαρό είναι το θέμα της βίας, όχι μόνο στην κοινωνία αλλά και στο χώρο της οικογένειας. Και το ακόμα ποιό σοβαρό, είναι το θέμα της πορνείας, που τώρα τελευταία έχει πάρει τεράστιες διαστάσεις. Η κύρια αιτία της βίας προς τη γυναίκα στην κοινωνία και την οικογένεια είναι η πατριαρχική δομή κοινωνίας, και κατ' επέκταση και της οικογένειας, εξαιτίας της οποίας ολοι, μα όλοι σαν κράτος και άτομα εσωτερικεύουμε τους ρόλους του άνδρα εξουσιαστή και της γυναίκας την υποτάγη. Και αυτό ακριβώς το γεγονός είναι που γεννά τη βία του ενός προς την άλλη. Ήταν και παραμένει η βία προνόμιο του άντρα στην μονογαμική οικογένεια.

Όσον αφορά την πορνεία που σε συνδιασμό με την μετάδοση του ΕΙΤΖ, τείνει να γίνει η μάστιγα του νέου αιώνα, συνήθως την ευθύνη για την κατάληξη μιας γυναίκας στην πορνεία την ρίχνουμε στο προαγωγό, ξεχνώντας ή πραβλέποντας, τον τρόπο με τον οποίο η ανδροκρατούμενη κοινωνία διαμορφώνει τον Άνθρωπο σε γυναίκα και σε συνέχεια τη γυναίκα σε πόρνη. Ακόμα στην προσπάθεια να μεταθέσουμε την ευθύνη από το έντεχνο και ραφινάτο τρόπο που το κοινωνικό σύστημα κατασκευάζει τον άνθρωπο σε γυναίκα κατά τέτοιο τρόπο, που όχι μόνο να κατασταλάξει πόρνη αλλά και να ευθύνεται και η ίδια για...

Στην προσπάθεια αυτή ξεχνάμε, ότι ο αρχέγονος φυλετικός καταμερισμός της εργασίας, ή μή ισότιμη συμμετοχή στη μόρφωση και επαγγελματική ειδίκευση της γυναίκας, οι δομικές αντιφάσεις του σάπιου πουριτανικού επικοδομήματος με την εκ γεννηθείς διάκριση, η ανεργία και πάνω από όλα οι φυλικές και σεξουαλικές διακρίσεις, είναι μερικές μόνο από τις αίτιες και οι κύριοι προαγωγοί και όχι ο προαγωγός στον οποίο καταλογίζει συνήθως το αντροκρατούμενο κοινωνικό-οικονομικό σύστημα τις δικές του ευθύνες. Το επικοδόμημα είναι αυτό, που αντικειμενοποιεί το γυναικείο Σώμα και σε συνέχεια την εμπορευματοποίησή του.

Ετσι στο βαθμό που ο έρωτας και η γυναίκα έγιναν αγαθά εμπορεύσιμα. Στο βαθμό που η ιδιοκτήτρια τάξη είναι αρσενική, η κάθε γυναίκα είναι εν δυνάμει πόρνη ή υποψήφια πόρνη. Η πορνεία με την κλασική έννοια του όρου είναι η εφιαλτική προέκταση του γυναικείου ρόλου. Είναι η κατάληξη και η συνέπεια του τρόπου που λειτουργεί το σημερινό αντροκρατούμενο σύστημα.

Αργά αλλά σταθερά, επίμονα και κουραστικά με βάση το κυρίαρχο μοντέλο του «**ΚΑΛΟΥ**», δηλαδή του κοινωνικά παραδεκτού και αποδεκτού, επιχειρείται μέσα από τον έλεγχο, τον εξορκισμό, τον ψυχολογικό εκβιασμό και τον αφορισμό ακόμα της άλλης διάστασης του «**ΚΑΚΟΥ**», του κοινωνικά απαράδεκτου διαμορφώνει το δίπολο του καλού και του κακού. Το **ΔΙΠΟΛΟ** αυτό δημιουργεί ένα **ΠΡΟΤΥΠΟ**.

Ετσι η εσωτερίκευση του κακού στο προκείμενο, λειτουργεί πολύτροπα και κυρίως απαγορευτικά σε οτιδήποτε αντιστρατεύεται το πρότυπο. Ένα πρότυπο, που θέλει τη γυναίκα αλλοτριωμένο και χειραγωγημένο άτομο. Που θέλει τη γυναίκα αντικείμενο επιθυμιών, για να καλυφθούν οι ανάγκες μιας δοσμένης κοινωνικής συγκρότησης. Εκπορνεύοντας συστηματικά τη γυναίκα, η κοινωνία ανεμίζει το σκιάχτρο της «πόρνης» κάθε φορά, που αυτή θα αρνηθεί την καθολική εκπόρνευση ή θα προτιμήσει την καριέρα αρνούμενη να μετατραπεί σε παιδοκομική μηχανή... ή να ασχολείται ακοκλειστικά με τα οικιακά: τη σκόνη, τη λίνδα και τις αράχνες! Και επειδή το σήμερα κρατάει από το χθές, από το προχθές, από το άλλοτε, ο αρχαίγονος καταμερισμός παραμένει αλώβητος!

Κάθε άνθρωπος κλείνει μέσα του ένα κάποιο στοιχείο δημιουργίας. Και είναι ακριβώς αυτό το στοιχείο, που του δίνει την ξεχωριστή ανθρώπινη υπόσταση. Με βάση τον αρχαίγονο καταμερισμό εργασίας, τον οποίο δυστυχώς το αντροκεντρικό σύστημα (για λόγους που δεν είναι του παρόντος) το διατηρεί αλώβητο σε ολόκληρο το μεγαλείο. Ετσι, και σήμερα ακόμα βιώνουμε το φαινόμενο το αγόρι προκειμένου να στοχοποιήσει το μέλλον και το δημιουργικό του Παρών, να παίρνει δημιουργική παιδεία, γνώση και επαγγελματική κατάρτιση, ενώ το κορίτσι αν οι γονείς του είναι προσχολημένοι και δεμένοι με την παράδοση: οικιακά, γάμο, παιδιά και προσευχή.

Και το μέν αγόρι με τα πνευματικά και επαγγελματικά εφόδια θα δημιουργήσει στην σφαίρα της υλικής και πνευματικής παραγωγής, εστω και σαν οικοδόμος ακόμα, βλέποντας το έργο-την οικοδομή στην οποία συμμετείχε-θα νοιώθει δημιουργική πληρότητα, μα και μια εστω μικρή υστεροφημία. Το κορίτσι, ενώ κουράζεται ίσως περισσότερο από ό,τι το αγόρι στην οικοδομή, σαν οικοκυρά δεν δημιουργεί στη σφαίρα της υλικής και πνευματικής παραγωγής. Και δεν δημιουργεί γιατί το αντικείμενο του έργου της είναι: το μαγείρεμα, το πλύσιμο, το σιδέρωμα κλπ. Έργο που δεν αφήνει πίσω το αχνάρι-αποτύπωμα του έργου της.

Κατά συνέπεια στον απολογισμό του ιστορικού γίνεσθαι, η γυναίκα δεν μπορεί να προβάλει ή να επικαλεσθεί έργο και πολύ περισσότερο να εγγράψει υστεροφημία. Και δεν μπορεί γιατί το φαγητό θα καταναλωθεί, τα πιάτα και τα ρούχα θα πλυθούν και θα σιδερωθούν, και σε λίγο αυτό θα επαναληφθεί ξανά και ξανά. Και όταν το πιάτο, το ποτήρι και του πουκάμισου ο γιακάς σπάσει, αντικείμενα πάνω στα οποία η γυναίκα έχει επενδύσει χιλιάδες και χιλιάδες ώρες δουλειάς, θα πετεχθούν στα σκουπίδια. Την στιγμή εκείνη όμως, μαζί με το σπασμένο πιάτο και το τριμένο πουκάμισο θα περαχθούν σο καλάθι των αχρήστων και οι χιλιάδες ώρες δουλειάς που η γυναίκα επένδυσε σε αυτά χωρίς ιστορία αντικείμενα.

Όταν ο γεννημένος άνθρωπος μέσω των αντροκεντρικών μηχανισμών κατασκευάστηκε γυναίκα, όταν παραδοσιακά και νομικά υπάρχουν όρια. Όρια τα οποία δεν μπορεί να υπερβεί, όταν η μοίρα της είναι μέσω του αντροκεντρικού συστήματος εκ των προτέρων προδιαγεγραμμένη και αποστολή-κλήρος της ο γάμος. Ο γάμος, που είναι άρρηκτα δεμένος με τα οικιακά, δεδομένα που δεν ικανοποιούν το στοιχείο της δημιουργίας σαν άνθρωπος, νοιώθει εκτός από ταπείνωση και ένα κενό. Το κενό του αδικαιώτου και του καταφρονημένου. Θέλω να πιστεύω, πως δεν υπάρχει πιό ταπεινωτικό και πιό τραγικό πράγμα για τον άνθρωπο, ανεξάρτητα από φύλο, που έρχεται στον κόσμο και απέρχεται χωρίς στο μεταξύ να ικανοποιήσει το έμφυτο στοιχείο της Δημιουργίας. Δυστυχώς για χιλιάδες χρόνια αυτή ήταν η μοίρα της γυναίκας. Μα και σήμερα και στον λεγόμενο πολιτισμένο κόσμο ακόμα δυστυχώς υπάρχουν, τόσο οι εμφανώς θεσμοποιημένες διακρίσεις, όσο και εκείνες που είναι με υπόγειο τρόπο θεσμοποιημένες. Για παραδειγμα κάτω από τη μορφή εθίμων τείνουν να διαιωνίζουν την ανάγκη όχι μόνο της διατήρησης αλλά και της ιδιοποίησης.

Στο σημείο αυτό γεννιέται μια από τις μεγαλύτερες αντιθέσεις που έχει να αντιμετωπίσουν τα σημερινά ζευγάρια. Ο καθένας προσπαθεί να ελευθερωθεί απ την ιδιοποίηση που ασκεί ο άλλος και να ζήσει κατά κάποιον τρόπο «την ελευθερία», αλλά χωρίς την ιδιοποίηση, το ζευγάρι δεν μπορεί να επιβιώσει και φαίνεται να μην έχει λόγο ύπαρξης. Για να επιβιώσει, η

ιδιοποίηση του ασκείται αμοιβαία μετατρέπεται σε καταπίεση, σε περιορισμό της ελευθερίας και, μαζί, μεγάλου μέρους των δυνατοτήτων της απόκτησης μιας προσωπικότητας, δηλαδή της καταξίωσης σαν ατόμου.

Η σχέση άντρας-γυναίκα αποτελεί την πιο στοιχειώδη μορφή κοινωνικοποίησης ατομικών στοιχείων. Σε αυτήν τη σχέση δίνεται η δυνατότητα για αμοιβαία ικανοποίηση των ερωτικό-συναισθηματικών αναγκών. Κάτι που δεν μπορεί να γίνει με άλλες μορφές όπως στη φιλία, στη σχέση πατέρα-γιού ή στη σχέση μεταξύ αδερφών κλπ. Οσον αφορά τα αίτια της αποτυχίας του παραδοσιακού ζευγαριού, η θεσμοθέτηση της σχέσης άντρα-γυναίκα είναι αυτή καθ' εαυτή μια λαθεμένη τοποθέτηση του προβλήματος και συνεπώς- εκτός από εξαιρέσεις-και καταδικασμένη να αποτύχει με τον τρόπο που συγκροτείται το ζευγάρι. Ίσως προηγούμενα να μην ήταν-πραγμα τουλάχιστον-αμφίβολο-ομως στη σημερινή ιστορική φάση είναι σημαντικό να θεωρούμε ότι αυτό δεν μπορεί να μη συμβαίνει.

Αυτά ακριβώς τα αντρικά κατοχυρωμένα με ταμπό την παράδοση και νομικά δικαιώματα που ευτυχώς άρχισαν να αμφισβητούνται, επικαλέστηκε πριν από λίγο Πάππας Δενέδικτος, μα και η δική μας Ιερά σύνοδος που με εγκύκλιο που εξέδωσε εντέλονται οι Ιερείς να μην επιτρέπουν στη γυναίκα και να σκεφθεί ακόμα ότι μπορεί, εστω περιπεχθικά το υποπόδιο-γυναίκα, να αμφισβητήσει αυτά τα απαράβατα δικαιώματα του άντρα, πατώντας την ώρα του γάμου το πόδι του. Και να γιατί: η γυναίκα κατά τη γένεση είναι συπληρωματική ιδέα και μια χειρονομία αβροφροσύνης προς τον...

Ετσι η βρισιά-μομφή, που προσάπτουν όχι μόνο στην «κοινή», αλλά και σε κάθε γυναίκα που επιθυμεί, που τόλμα να αρθρώσει λόγο, που διεκδικεί, που αρνείται να ενδόσει, που δεν υποτάσσεται, που έχει γνώμη, που απολαμβάνει, που τραβά την προσοχή και που με την απειλή της μομφής και της τιμωρίας ακόμα, που εμπεριέχουν οι όροι του δίπολου, προσπαθεί να την επαναφέρει στην «τάξη του εξαρτημένου και εξευτελιστικού εκπορνευμένου γυναικείου ρόλου».

Η λειτουργία αυτού του δίπολου, δεν αρκείται μόνο στην εκπόρνευση της γυναίκας. Όταν η γυναίκα δεν υποταγεί στον προκαθορισμένο γι αυτήν ρόλο, τότε προεκτείνεται και διαμορφώνει ένα άλλο δίποδο. Το δίπολο, που στόχο πλέον έχει την ίδια τη ζωή της γυναίκας. Το δίπολο αυτό συμποσούται στον όρο: «ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΤΙΜΗ ΜΟΥ». Αυτόν τον όρο της τιμής που τόσο εύκολα και αβασάνιστα αποδέχεται το αντροκρατούμενο ιδιοκτησιακό σύστημα.

Μια τιμή που έχει γίνει το πιο δαπανηρό είδος και πληρώνεται πάντα με τον μηδενισμό του Ανθρώπου-γυναίκα- η με Ανθρώπινο αίμα για την «τιμή» του άντρα. Δύο είναι πάντα οι πρωταγωνιστές. Αυτός που πυροβολεί και αυτή που σκοτώνεται. Πάντα όμως με την προτροπή και τις ευλογίες του επικοδομήματος. Αλήθεια ποιόν εξυπηρετεί αυτή η παράδοση, που μας κληροδότησε τόσο εγωϊστή και πάνοπλο τον ΕΡΩΤΑ ;

Ζούμε σε μια εποχή, που η γυναίκα έχει πλέον αποδείξει και έμπροκτα την τεράστια και απίθμενη δύναμη και ενέργεια που κλείνει μέσα της, καθώς και τις ικανότητες συμμετοχής και συμβολής της σε όλους τους τομείς του κοινωνικό-οικονομικού γίγνεσθαι. Σε μια εποχή που έγινε πλέον ορατό, ότι μέσα από τις διαφορές των δύο φύλων, ανάλογα με τη φύση και τη λειτουργία τους, που είναι αποδεκτές και καλοδεχούμενες, δεν μπαίνει πιά θέμα άντρας ή γυναίκα, αλλά θέμα Ανθρώπου και ατομικής συγκρότησης.

Το θυλικό γενικά λόγω αποστολής και ρόλων που έχει να παίξει σε σχέση με το αρσενικό (7 προς 3) είναι προνομιούχο από τη φύση. Για ανταπεξέλθει στους (4) πρόσθετους ρόλους, είναι δομημένο από τα καλύτερα και ανθεκτικότερα υλικά. Και είναι (7προς 3) γιατί το θυλικό όπως και το αρσενικό καθήκον προς τον εαυτό του έχει: να φάει, να πεί και να ερωτευθεί (3). Το φυλικό πέραν αυτού, έχει να κοιφορήσει, να τεκνοποιήσει, να γαλουχήσει και να διαπαιγωγήσει (3+4=7). Για να ανταποκριθεί σε αυτούς τους πρόσθετους ρόλους είναι προικισμένη από τη φύση με τα απαραίτητα σωματικά δεδομένα και ψυχικά αισθήματα: Μητρική Στοργή, Αγάπη, Ερωτας, Αφοσίωση και Αυτοθυσία. Δεδομένα που απαλύνουν τους πόνους, αμβλύνουν την απόσταση ανάμεσα στα δύο φύλα και την τραχύτητα της ζωής.

Γυναίκα φύση συναισθηματική και πλούσια σε προβληματισμούς, μπορεί όχι μόνο να δώσει αλλά και να αλλάξει αυτήν την άκαμπτη, την ξύλινη γλώσσα και εξουσία, οσον αφορά την

καθιερωμένη αντίληψη για την γυναίκα. Η γυναίκα μπορεί, να δώσει μια άλλη διάσταση, ένα άλλο περιεχόμενο και αυτό γιατί η γυναίκα, μπορεί να μετουσιώσει τα όποια αισθήματα σε έργο και με τον ΓΥΝΑΙΚΕΪΟ πολιτικό λόγο να προσδώσει-διαμορφώσει ένα άλλο πρόσωπο στην πολιτική. Και επιπρόσθετα η συμμετοχή της στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, θα συμβάλλει στην κοινωνική ισορροπία, αφού θα στηρίζεται πλέον και στα δύο συστατικά της μέρη.

Στη διάρκεια του Β' παγκοσμίου πολέμου, η γυναίκα σε Ανατολή και Δύση, με τη συμμετοχή στην παραγωγή και τα κοινωνικό-πολιτικά δρώμενα, έδειξε μόνο ένα μικρό μέρος απ τις πολλές και πολυσύνθετες ικανότητές της. Μια και όλοι σχεδόν οι άνδρες, συμμετείχαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στον πόλεμο, η γυναίκα επάνδρωσε κρατικούς μηχανισμούς, διέυθυνε επιχειρήσεις και παρήγαγε, λόγω των αυξημένων αναγκών του πολέμου, διπλάσια και τριπλάσια παραγωγή από όση παρήγαγαν άνδρες και γυναίκες μαζί σε καιρό ειρήνης, ενώ παράλληλα πολεμούσε, ισάξια και με πολλούς τρόπους και ένοπλα ακόμα τους κατακτητές. Η συμμετοχή της γυναίκας στην Αντίσταση, της έδωσε τη δυνατότητα να αντιληφθεί την ανδροκεντρική δομή της κοινωνίας και την πατριαρχική δομή της οικογένειας. Η συμμετοχή της στην Αντίσταση, εκτός του ότι έσπασε τα στενά-ασφυκτικά καθιερωμένα πλαίσια ζωής, που της είχαν επιβάλλει με τα πολυάριθμα ΤΑΜΠΟΥ και αγγυλώσεις το σύστημα, δεδομένα που της περιόριζαν τη δράση και τον ορίζοντα συμμετοχής στα κοινωνικό-οικονομικά δρώμενα.

Με τη συμμετοχή στην παραγωγή και τον αγώνα, κατάκτησε εκτός από δικαιώματα στην εργασία και τη ζωή, απελευθέρωσε και τις διαπροσωπικές σχέσεις από τα ταμπού και τις πολλαπλές κοινωνικές αγγυλώσεις στις προσωπικές ανθρώπινες σχέσεις, μα και τις διαπροσωπικές σχέσεις της, μέσα στο σπίτι, την οικογένεια, την κοινωνία και σε όλες τις άλλες ανθρώπινες επαφές και συναλλαγές.

Με τη συμμετοχή στην Αντίσταση και τα κοινωνικά δρώμενα, εκτός του ότι απόκτησε για πρώτη φορά στην ιστορία το δικαίωμα του εκλέγην και του εκλέγεσθαι, δρομολόγησε και τις προϋποθέσεις εκείνες, που να μπορεί να ζει επιτέλους και η γυναίκα για τον ΕΑΥΤΟ της και όχι για τους άλλους και μέσα από τους άλλους.

Ο 20ος αιώνας ήταν κατ'εξοχή ο αιώνας του Φιμενισμού. Ο αιώνας που έβγαλε τη γυναίκα από τα σκοτάδια της άγνοιας, του γυναικονίτη και την μούχλα του Μεσαίωνα στο Φώς της ζωής και της δράσης. Ο Αιώνας του Φεμινισμού που με τους Αγώνες φλόγισε το Νού και την καρδιά της γυναίκας με το όραμα ενός Νέου ΚΟΣΜΟΥ, γι αυτό και θα συνεχίζει χέρι-χέρι με τον άνδρα να αγωνίζεται για την πραγματοποίησή αυτού του ΝΕΟΥ κόσμου.

Ο Αιώνας που έφυγε, αφήνει πίσω του ανεξίτηλα τα σημάδια του αγώνα για πολιτικό-κοινωνικά δικαιώματα, ισοτιμία και ισηγορία. Ο 20ος Αιώνας ήταν ριζοσπαστικός, προοδευτικός και πολιτικός καθώς επαναπροσδιόρισε την έννοια της Δημοκρατίας και επιδιώκει την ανακατανομή της εξουσίας, των πόρων και των ίσων ευκαιριών ανάμεσα στα δύο φύλα.

Σήμερα η γυναίκα, ενώ κλείνει όπως ο Οδυσσέας τα αυτιά του στα κελεύσματα του συστήματος για την επαναφορά της στην κουζίνα, αφουγκράζεται με όλο της το ΕΙΝΑΙ το «Εμβατήριο των Σουφραζέτων». Αυτών των καταπληκτικών προγόνων της, που με τον αγώνα και το τραγούδι καλούν τη γυναίκα να μὴν υποστήλγει τη σημαία του αγώνα και να βροντοφωνάζει τα όποια δικαιώματά της.

«Φωνάξτε, φωνάξτε το τραγούδι του αγώνα δυνατά, στον Ανεμο σκορπίστε το, γιατί η Αυγή προβάλλει, βγήτε στους δρόμους σε πορεία δυναμικά...Ζωή και αγώνας αυτά τα δύο ένα...Όλες σε πορεία σαν ένας Άνθρωπος, να βγούμε δίπλα-δίπλα αδερφωμένες χέρι με χέρι». Ετσι ώστε, αφού γεννιέται άνθρωπος να διατηρήσει εσαεί και αδιατάρακτα την ανθρώπινη ιδιότητα. Και πρέπει να αγωνιστεί για να την διατηρήσει αδιατάρακτη αυτήν την ιδιότητα γιατί ο αντροκεντρικός μύθος κατά τη Γένεση λέει:

Ο Θεός έπλασε πρώτα τον άντρα. Η γυναίκα είναι όχι μόνο συμπληρωματική ιδέα, αλλά και μια χειρονομία αβροφροσύνης... Ετσι κοντά δυό χιλιάδες χρόνια πιστεύτηκε πως το ιερό αυτό κείμενο δικαιολογούσε την υποταγή της και εξηγούσε την κατωτερότητά της γιατί ακόμα και σαν αντίγραφο η γυναίκα δεν είναι πολύ καλό αντίγραφο. Υπάρχουν διαφορές. Η γυναίκα δεν ήταν από τις πιο απετυχημένες προσπάθειές Του.

Βέβαια αγώνες έγιναν, γίνονται και θα γίνουν. Για να είναι γόνιμοι και αποτελεσματικοί, το κίνημα πρέπει να ξεφύγει από την «πεπατημένη» που ενώ θέλει τη γυναίκα ελεύθερη από κάθε μορφή καταπίεσης και υποδούλωσης, έρχεται σε σύγκρουση με τις «ορθόδοξες» κλασιάρες και κομπλεξικές θέσεις του «κινήματος για την απελευθέρωση της γυναίκας»

Βέροια 15 Μαρτίου 2007 Κόγιας Νίκος.

Η γυναίκα

Ενα χαρακτηριστικό της σημερινής φάσης εξέλιξης της ανθρωπότητας είναι η ραγδαία ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας. Επιτυχίες που η εφαρμογή τους θα μπορούσε να βελτιώσει τη ζωή ολών των ανθρώπων όπου Γής. Η εφαρμογή της επιστήμης και της τεχνολογίας θα μπορούσε να διαμορφώσει σε μεγάλο βαθμό την υλική εκείνη βάση ώστε να πάρει σάρκα και οστά η από αιώνες ζητούμενη και σήμερα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένη ισοτιμία της γυναίκας.

Όπως η πατριαρχία παλιά και η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σήμερα, με την διαρκή τάση για αύξηση του κέρδους, εκτός του ότι προκαλεί εκτεταμένες καταστροφικές αλλαγές στο περιβάλλον, με τον τρόπο που λειτουργεί το Νεοφιλελεύθερο σύστημα παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου προϊόντος, απειλεί την ύπαρξη της ίδιας της Ανθρωπότητας. Και πράγματι την απειλεί γιατί το μόνο που παγκοσμιοποιείται είναι το κεφάλαιο. Μεταναστεύει απεριόριστα παντού, όπου εξασφαλίζει το μεγαλύτερο κέρδος με το ελάχιστο κόστος εργασίας, την αλόγιστη χρήση-σπατάλη των πλουτοπαραγωγικών πηγών και κυρίως χωρίς περιβαλλοντικούς περιορισμούς.

Λειτουργώντας με αυτόν τον τρόπο οι κοινωνικές ανισότητες έχουν γίνει όχι μόνο πολύ έντονες αλλά και αισθητές σε ολόκληρο το φάσμα της ζωής. Από τη μια, λαοί, χώρες μα και ολόκληρη ήπειροι αγωνίζονται να επιβιώσουν και, από την άλλη, το πολύ εκατό πολυεθνικές ιδιωτικές εταιρείες κρατούν στα χέρια τους τον πλούτο του κόσμου. Αυτή η τάση για συγκεντρωποίηση της ήδη συγκεντρωμένης οικονομικής και πολιτικής δύναμης στα χέρια ολόκληρων, όχι μόνο προκαλεί την βία αλλά, και οδηγεί αναπόφευχτα στον πόλεμο για την παρά πέρα συγκεντρωποίηση. Αυτός άλλωστε είναι ο βασικός νόμος του κέρδους.

Οι υποστηρικτές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης θεωρούν ότι ζούμε την εποχή των μεγάλων ευκαιριών και των μεγάλων δυνατοτήτων. Πιστεύουν ότι η ελεύθερη αγορά φέρνει παντού ανάπτυξη και δημιουργεί θέσεις εργασίας. Όμως όλοι γνωρίζουμε σήμερα ότι προκειμένου να λειτουργήσει απρόσκοπτα σε ολόκληρο το μεγαλείο ο νόμος του κέρδους βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαρκής αύξηση των ατύπων και ελαστικών μόνων εργασίας χωρίς την παραμικρή κοινωνική προστασία.

Βέβαια πάντα και τα δύο φύλα για το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής αποτελούσαν αντικείμενο εκμετάλλευσης: του άντρα άμεσα και της γυναίκας έμμεσα. Έμμεσα μάλιστα στην περίοδο του κέρδους αλλά κυρίως εργασία για τη λειτουργία του συστήματος της παγκοσμιοποίησης, αφού η γυναίκα είναι ο βασικός καταναλωτής. Στο σημείο αυτό πρέπει να υποθούν μερικά πράγματα με το όνομά τους. Η γυναίκα είτε καταλαβαίνει είτε όχι αποτελεί τη μίζα. Είναι η κινητήριος δύναμη του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Και η λέξη μίζα στην κυριολεξία της σημαίνει το αρχικό ποσό που καταβάλλει κάθε

Η χρησιμοποίηση της γυναίκας στη διαδικασία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης έχει ένα κεντρικό χαρακτηριστικό ξεχωριστό γνώρισμα για την εφαρμογή των όποιων μορφών εργασίας. Χρησιμοποιεί της γυναίκας για την εφαρμογή των νέων μορφών εργασίας. Λόγω δε του καταμερισμού της εργασίας και της πολλαπλότητας πολλών καθηκόντων, που ο καταμερισμός εργασίας έχει καθιερώσει στη συνέχεια αυτές τις μορφές εργασίας και για τα δύο φύλα. Πρόκειται για μορφές εργασίας που σήμερα βιώνουν όλες οι εργαζόμενες γυναίκες: ελαστική και προσωρινή εργασία, με χαμηλές αμοιβές, επέκταση του χρόνου συνταξιοδότησης. Εργασία χωρίς κοινωνική προστασία, χωρίς μέλλον και προοπτική. Τα δεδομένα αυτά και τα όποια άλλα αντίστοιχα μέτρα παίρνονται για να ισχυροποιηθεί η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, έχουν σαν αποτέλεσμα οι συντάξεις να είναι πολύ

χαμηλές, έχουν σαν αποτέλεσμα οι γυναίκες όταν βγούν στη σύνταξη να συνεχίσουν να ζούν στη φτώχεια.

Βέβαια με την φτηνή εργασία των μεταναστριών που πρέπει να τα κάνουν όλα...αρκετές γυναίκες εξασφαλίζουν καλύτερες θέσεις εργασίας, με αποτέλεσμα και οι γυναίκες μεταξύ τους δεν βιώνουν τις ίδιες συνθήκες γι αυτό και δεν μπορούμε να μιλήμε για ισοτιμία. Βέβαια όταν μιλάμε για ισοτιμία ανάμεσα στα δυό φύλα αλλά και το ίδιο φύλο, εννοούμε πάντα: για την ίδια ποιότητα, την ίδια ποσότητα και τον ίδιο χρόνο.

Στις σημερινές συνθήκες υπάρχουν δομές ανισότητας που μένουν ενέγγιχτες.Υπάρχουν ακόμα τα «αντρικά» και τα «γυναικεία» επαγγέλματα. Πρέπει δε να αναφέρουμε ότι δημιουργούνται νέες μορφές εργασίας, ειδικά για τις γυναίκες. Οι αλλαγές στην αγορά εργασίας δεν έφεραν την ίση αμοιβή για ίση εργασία. Η ανισότητα στις αμοιβές αντρών και γυναικών εξακολουθεί να υπάρχει, παρά τους νόμους και τις διατάξεις του ΟΗΕ και της Ε.Ε. Το κεφάλαιο κερδίζει από την συντηρητική πατριαρχική θεώρηση, ότι οι γυναίκες πρέπει να αμοιβονται λιγότερο μόνο και μόνο επειδή είναι γυνέκες. Τα ποσοστά κάθε φορά ποικίλουν.

Μα και στο σπίτι εξακολουθεί να υπάρχει η άνιση κατανομή της αναπαραγωγικής εργασίας ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Στις σημερινές συνθήκες μάλιστα, αυτή η ανισότητα μεγαλώνει εξ αιτίας της αποδόμησης του κοινωνικού κράτους. Η ποιότητα της ζωής των γυναικών γίνεται ολοένα χειρότερη.

Στις μέρες μας για να κάνει μια γυναίκα καριέρα πρέπει να είναι διαθέσιμη κάθε ώρα και σε κάθε τόπο, να ζεί μόνη, χωρίς άνδρα και παιδιά. Αυτό είναι το πρότυπο της πετυχημένης γυναίκας στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού. Οι νέες μορφές εργασίας, που κατανέμει-προορίζει για τις γυναίκες ο νεοφιλελευθερισμός οδηγούν σε κοινωνικό αποκλεισμό και αποτελούν εμπόδιο στη συμμετοχή των γυναικών στη δημόσια ζωή. Η πατριαρχική ιεραρχική τάξη στα δυό φύλα παραμένει ανέγγιχτη και σε μερικούς τομείς οξύνεται κιόλα.

??????????? δουλειάς (γιατί για δουλειά πρόκειται και όχι για εργασία)

Ενα δεύτερο χαρακτηριστικό του νεοφιλελευθερισμού είναι ο περιορισμός, ως και η κατάργηση του κοινωνικού κράτους. Η οδηγία του Μπόκλεσταϊν οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών αυτών. Με τον τρόπο αυτό, ολη η αναπαραγωγική εργασία, όπως η οικιακή εργασία, η φροντίδα για τα παιδιά, τους ηλικιωμένους, τους ανάπηρους και τους αρρώστους, γίνεται από γυναίκες. Η ζωή των γυναικών γίνεται ανυπόφορη και γίνεται λόγος για καταστροφή του αναπαραγωγικού τομέα.

Η υπεράσπιση του δημοσίου τομέα αποτελεί σήμερα όχι απλώς σημαντικό αλλά το κυρίαρχο καθήκον, τόσο ταξικό όσο και φεμινιστικό, και αυτό γιατί σε τελευταία ανάλυση, πρόκειται για την κατανομή των αγαθών της κοινωνίας.

Οι αλλαγές στην εργασία και το κοινωνικό κράτος, έχουν επιπτώσεις και στην κοινωνική ζωή των ανθρώπων: κοινωνικό αποκλεισμό, έλλειψη αλληλεγγύης, επιθετικότητα και τη βία και προς την κατεύθυνση αυτή βοηθάει, όχι μόνο το σύστημα καταστολής, αλλά και αυτή η νομοθετική εξουσία που ψηφίζει νόμους, που όχι μόνο εντίνουν το ήδη υπάρχον καθεστώς. Νόμους πολλούς από τους οποίους ψηφίζει μόνο η πλειοψηφία της βουλής. Μια πλειοψηφία που γίνεται κατορθωτή ελέω εκλογικών νόμων που αλλάζαν κάθε φορά σαν τα πουκάμισα μέχρις οτου κάθε φορά τον φέρουν στα μέτρα ??????????????????

Η βία αποτελεί ένα μέρος της πατριαρχικής άσκησης της εξουσίας. Γυναίκες και παιδιά κακοποιούνται σε όλες τις κοινωνικές τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα. Στον πόλεμο, ο βιασμός των γυναικών είναι ένα μέρος της λείας των νικητών. Εως και το σώμα των γυναικών αποτελεί εμπόρευμα στην ελεύθερη αγορά. Η εμπορία γυναικών έχει καταστεί μια γιγάντια βιοηχανία, ισάξια αν όχι μεγαλύτερη του εμπορίου όπλων και ναρκωτικών.

Όπως η πατριαρχία έχει βαθιές ρίζες και στη θρησκεία, για τους ίδιους λόγους και ο νεοφιλελευθερισμός, όχι μόνο διατηρεί, αλλά καλλιεργεί και επεκτείνει αυτές τις ρίζες, εξού και όξυνση του θρησκευτικού φονταμενταλισμού, ακόμα και στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Απειλείται η ζωή και η υγεία των γυναικών. Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση έχει στόχο να πάρει πίσω τα κατκτημένα δικαιώματα των γυναικών. Να τις ξαναστείλει στη κουζίνα και τον γυναικωνίτη.

Ενα χαρακτηριστικό της σημερινής φάσης εξέλιξης της ανθρωπότητας είναι η ραγδαία ανάπτυξη της επιστήμης και της τεχνολογίας. Επιτυχίες που η εφαρμογή τους θα μπορούσε να βελτιώσει τη ζωή όλων των ανθρώπων όπου Γής. Η εφαρμογή της επιστήμης και της τεχνολογίας θα μπορούσε να διαμορφώσει σε μεγάλο βαθμό την υλική εκείνη βάση ώστε να πάρει σάρκα και οστά η από αιώνες ζητούμενη και σήμερα εκ των πραγμάτων επιβεβλημένη ισοτιμία της γυναίκας.

Όπως η πατριαρχία παλιά και η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση σήμερα, με την διαρκή τάση για αύξηση του κέρδους, εκτός του ότι προκαλεί εκτεταμένες καταστροφικές αλλαγές στο περιβάλλον, με τον τρόπο που λειτουργεί το Νεοφιλελεύθερο σύστημα παραγωγής και διανομής του κοινωνικά παραγόμενου προϊόντος, απειλεί την ύπαρξη της ίδιας της Ανθρωπότητας. Και πράγματι την απειλεί γιατί το μόνο που παγκοσμιοποιείται είναι το κεφάλαιο. Μεταναστεύει απεριόριστα παντού, όπου εξασφαλίζει το μεγαλύτερο κέρδος με το ελάχιστο κόστος εργασίας, την αλόγιστη χρήση-σπατάλη των πλουτοπαραγωγικών πηγών και κυρίως χωρίς περιβαλλοντικούς περιορισμούς.

Λειτουργώντας με αυτόν τον τρόπο οι κοινωνικές ανισότητες έχουν γίνει όχι μόνο πολύ έντονες αλλά και αισθητές σε ολόκληρο το φάσμα της ζωής. Απ' τη μια, λαοί, χώρες μα και ολόκληρη ήπειροι αγωνίζονται να επιβιώσουν και, απ' την άλλη, το πολύ εκατό πολυεθνικές ιδιωτικές εταιρείες κρατούν στα χέρια τους τον πλούτο του κόσμου. Αυτή η τάση για συγκεντρωποίηση της ήδη συγκεντρωμένης οικονομικής και πολιτικής δύναμης στα χέρια ολόκληρων, όχι μόνο προκαλεί την βία αλλά, και οδηγεί αναπόφευχτα στον πόλεμο για την παρά πέρα συγκεντρωποίηση. Αυτός άλλωστε είναι ο βασικός νόμος του κέρδους.

Οι υποστηρικτές της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης θεωρούν ότι ζούμε την εποχή των μεγάλων ευκαιριών και των μεγάλων δυνατοτήτων. Πιστεύουν ότι η ελεύθερη αγορά φέρνει παντού ανάπτυξη και δημιουργεί θέσεις εργασίας. Όμως όλοι γνωρίζουμε σήμερα ότι προκειμένου να λειτουργήσει απρόσκοπτα σε ολόκληρο το μεγαλείο ο νόμος του κέρδους βρίσκεται σε εξέλιξη μια διαρκής αύξηση των ατύπων και ελαστικών μόρφων εργασίας χωρίς την παραμικρή κοινωνική προστασία.

Βέβαια πάντα και τα δύο φύλα για το καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής αποτελούσαν αντικείμενο εκμετάλλευσης: του άντρα άμεσα και της γυναίκας έμμεσα. Εμμεσα μάλιστα στην περίοδο του κέρδους αλλά κυρίως εργασία για τη λειτουργία του συστήματος της παγκοσμιοποίησης, αφού η γυναίκα είναι ο βασικός καταναλωτής. Στο σημείο αυτό πρέπει να υποθούν μερικά πράγματα με το όνομά τους. Η γυναίκα είτε το καταλαβαίνει είτε όχι αποτελεί τη μίζα. Είναι η κινητήριος δύναμη του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Και η λέξη μίζα στην κυριολεξία της σημαίνει το αρχικό ποσό που καταβάλλει κάθε

Η χρησιμοποίηση της γυναίκας στη διαδικασία της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης έχει ένα κεντρικό χαρακτηριστικό ξεχωριστό γνώρισμα για την εφαρμογή των όποιων μορφών εργασίας. Χρησιμοποιεί της γυναίκας για την εφαρμογή των νέων μορφών εργασίας. Λόγω δε του καταμερισμού της εργασίας και της πολλαπλότητας πολλών καθηκόντων, που ο καταμερισμός εργασίας έχει καθιερώσει στη συνέχεια αυτές τις μορφές εργασίας και για τα δύο φύλα. Πρόκειται για μορφές εργασίας που σήμερα βιώνουν όλες οι εργαζόμενες γυναίκες: ελαστική και προσωρινή εργασία, με χαμηλές αμοιβές, επέκταση του χρόνου συνταξιοδότησης. Εργασία χωρίς κοινωνική προστασία, χωρίς μέλλον και προοπτική. Τα δεδομένα αυτά και τα όποια άλλα αντίστοιχα μέτρα παίρνονται για να ισχυροποιηθεί η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, έχουν σαν αποτέλεσμα οι συντάξεις να είναι πολύ χαμηλές, έχουν σαν αποτέλεσμα οι γυναίκες όταν βγούν στη σύνταξη να συνεχίσουν να ζούν στη φτώχεια.

Βέβαια με την φτηνή εργασία των μεταναστριών που πρέπει να τα κάνουν όλα...αρκετές γυναίκες εξασφαλίζουν καλύτερες θέσεις εργασίας, με αποτέλεσμα και οι γυναίκες μεταξύ τους δεν βιώνουν τις ίδιες συνθήκες για αυτό και δεν μπορούμε να μιλήμε για ισοτιμία. Βέβαια όταν μιλάμε για ισοτιμία ανάμεσα στα δύο φύλα αλλά και το ίδιο φύλο, εννοούμε πάντα: για την ίδια ποιότητα, την ίδια ποσότητα και τον ίδιο χρόνο.

Στις σημερινές συνθήκες υπάρχουν δομές ανισότητας που μένουν ενέγγιχτες. Υπάρχουν ακόμα τα «αντρικά» και τα «γυναικεία» επαγγέλματα. Πρέπει δε να αναφέρουμε ότι

δημιουργούνται νέες μορφές εργασίας, ειδικά για τις γυναίκες. Οι αλλαγές στην αγορά εργασίας δεν έφεραν την ίση αμοιβή για ίση εργασία. Η ανισότητα στις αμοιβές αντρών και γυναικών εξακολουθεί να υπάρχει, παρά τους νόμους και τις διατάξεις του ΟΗΕ και της Ε.Ε. Το κεφάλαιο κερδίζει από την συντηρητική πατριαρχική θεώρηση, ότι οι γυναίκες πρέπει να αμοιβονται λιγότερο μόνο και μόνο επειδή είναι γυνέκες. Τα ποσοστά κάθε φορά ποικίλουν. Μα και στο σπίτι εξακολουθεί να υπάρχει η άνιση κατανομή της αναπαραγωγικής εργασίας ανάμεσα στον άντρα και τη γυναίκα. Στις σημερινές συνθήκες μάλιστα, αυτή η ανισότητα μεγαλώνει εξ αιτίας της αποδόμησης του κοινωνικού κράτους. Η ποιότητα της ζωής των γυναικών γίνεται ολοένα χειρότερη.

Στις μέρες μας για να κάνει μια γυναίκα καριέρα πρέπει να είναι διαθέσιμη κάθε ώρα και σε κάθε τόπο, να ζεί μόνη, χωρίς άνδρα και παιδιά. Αυτό είναι το πρότυπο της πετυχημένης γυναίκας στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού. Οι νέες μορφές εργασίας, που κατανέμει-προορίζει για τις γυναίκες ο νεοφιλελευθερισμός οδηγούν σε κοινωνικό αποκλεισμό και αποτελούν εμπόδιο στη συμμετοχή των γυναικών στη δημόσια ζωή. Η πατριαρχική ιεραρχική τάξη στα δύο φύλα παραμένει ανέγγιχτη και σε μερικούς τομείς οξύνεται κιόλα.

??????????? δουλειάς (γιατί για δουλειά πρόκειται και όχι για εργασία)

Ενα δεύτερο χαρακτηριστικό του νεοφιλελευθερισμού είναι ο περιορισμός, ως και η κατάργηση του κοινωνικού κράτους. Η οδηγία του Μπόκλεσταϊν οδηγεί στην ιδιωτικοποίηση των υπηρεσιών αυτών. Με τον τρόπο αυτό, ολη η αναπαραγωγική εργασία, όπως η οικιακή εργασία, η φροντίδα για τα παιδιά, τους ηλικιωμένους, τους ανάπηρους και τους αρρώστους, γίνεται από γυναίκες. Η ζωή των γυναικών γίνεται ανυπόφορη και γίνεται λόγος για καταστροφή του αναπαραγωγικού τομέα.

Η υπεράσπιση του δημοσίου τομέα αποτελεί σήμερα όχι απλώς σημαντικό αλλά το κυρίαρχο καθήκον, τόσο ταξικό όσο και φεμινιστικό, και αυτό γιατί σε τελευταία ανάλυση, πρόκειται για την κατανομή των αγαθών της κοινωνίας.

Οι αλλαγές στην εργασία και το κοινωνικό κράτος, έχουν επιπτώσεις και στην κοινωνική ζωή των ανθρώπων: κοινωνικό αποκλεισμό, έλλειψη αλληλεγγύης, επιθετικότητα και τη βία και προς την κατεύθυνση αυτή βοηθάει, όχι μόνο το σύστημα καταστολής, αλλά και αυτή η νομοθετική εξουσία που ψηφίζει νόμους, που όχι μόνο εντίνουν το ήδη υπάρχον καθεστώς. Νόμους πολλούς από τους οποίους ψηφίζει μόνο η πλειοψηφία της βουλής. Μια πλειοψηφία που γίνεται κατορθωτή ελέω εκλογικών νόμων που αλλάζαν κάθε φορά σαν τα πουκάμισα μέχρις ότου κάθε φορά τον φέρουν στα μέτρα ??????????????????

Η βία αποτελεί ένα μέρος της πατριαρχικής άσκησης της εξουσίας. Γυναίκες και παιδιά κακοποιούνται σε όλες τις κοινωνικές τάξεις και τα κοινωνικά στρώματα. Στον πόλεμο, ο βιασμός των γυναικών είναι ένα μέρος της λείας των νικητών. Έως και το σώμα των γυναικών αποτελεί εμπόρευμα στην ελεύθερη αγορά. Η εμπορία γυναικών έχει καταστεί μια γιγάντια βιομηχανία, ισάξια αν όχι μεγαλύτερη του εμπορίου όπλων και ναρκωτικών.

Όπως η πατριαρχία έχει βαθιές ρίζες και στη θρησκεία, για τους ίδιους λόγους και ο νεοφιλελευθερισμός, όχι μόνο διατηρεί, αλλά καλλιεργεί και επεκτείνει αυτές τις ρίζες, εξού και όξυνση του θρησκευτικού φονταμενταλισμού, ακόμα και στις ευρωπαϊκές κοινωνίες. Απειλείται η ζωή και η υγεία των γυναικών. Η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση έχει στόχο να πάρει πίσω τα κατακτημένα δικαιώματα των γυναικών. Να τις ξαναστείλει στη κουζίνα και τον γυναικωνίτη.

Η εξέλιξη της τεχνολογίας ενώ διευκόλυνε την ζωή γενικά και της γυναίκας ειδικά σε ότι έχει σχέση η ελευθερία της μονόκανο- δίκανο

ΒΕΡΟΙΑ Κόγιας Νίκος

ΕΝΟΧΟΙ ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΑΛΛΑ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ.

ΕΤΣΙ ΧΩΡΙΣ ΣΕΙΡΑ ΚΑΙ ΤΑΞΗ ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ : ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ.

(ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΕΛΑΧΙΣΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ)

Είναι γεγονός σε ό,τι αφορά την ιστορία υπάρχουν πολλές και διυϊστάμενες απόψεις. Απόψεις οι οποίες τελικά συμποσοούνται στο ερώτημα : γράφεται ή αντιγράφεται η ιστορία; Η ιστορία δεν γράφεται ποτέ. Πάντα αντγράφεται. Και αντιγράφεται, γιατί το πρωτότυπο της ιστορίας είναι γραμμένο με αίμα ηρώων, ζωντανών και Αναπήρων και προπάντων των Νεκρών, αραιωμένο το αίμα αυτό με τα δάκρυα των Γονιών και των Ορφανών. Γι αυτό εκείνος που θα τολμήσει να γράψει ιστορία ή ένα μέρος της ιστορίας ή ακόμα και ένα ιστορικό γεγονός με σεβασμό και περίσκεψη πρέπει να σκύψει επάνω στο πρωτότυπο

Το μόνο δικαίωμα που έχει σαν συγγραφέας τέτοιων κειμένων αλλά και υποχρέωση είναι να αλλάξει το μελάνι, μήπως κατά λάθος προσβάλλει το πρωτότυπο. Και όταν το λάθος αυτό είναι ηθελημένο τότε είναι όχι μόνο πρόστυχο αλλά και εγκληματικό. Και όταν αυτό γίνεται για να βγάλει κάποιος λεφτά ή να εξυπηρετήσουν διάφορους ιδιοτελείς σκοπούς οι συγγραφείς δεν διαφέρουν κατά τίποτα απ τους ιμπεριαλιστές που μετατρέπουν το το αίμα των λαών σε χρυσάφι.

Η ιστορία δε γράφεται για να γράφεται. Πολύ περισσότερο δε γράφεται για να εξυπηρετήσει ιδιοτελείς, κοινωνικούς και ταξικούς σκοπούς. Η ιστορία είναι γεγονότα. Και τα γεγονότα μόνο όταν καταγράφονται την ώρα που διαδραματίζονται έχουν τη φλόγα και την αμεσότητα του ιστορικού γίνεσθαι. Γι αυτό και κάθε μεταγενέστερη προσπάθεια για εξωραϊσμό, απόκρυψη ή δικαίωση για να εξυπηρετηθούν κατοπινές σκοπιμοτητες είναι πλαστογραφία της ίδιας της ιστορίας και των συγκεκριμένων κάθε φορά γεγονότων. Και τα γεγονότα είναι πεισματάρικα, είτε μας αρέσει είτε όχι έτσι πως καταγράφηκαν έγιναν και όχι οπως θα θέλαμε να είχαν γίνει. Και ολοι έχουν το δικαίωμα να μαθούν την αλήθεια από πρώτο χέρι τι ακριβώς έγινε εκείνα τα μαύρα και τραγικά για το λαό και τη χώρα χρόνια.

Και επειδή η ιστορία γράφεται για να αποτελέσει κεφάλαιο-εμπειρία των γενιών και των λαών, δεν είναι η αλήθεια που βλάπτει, όσο δυσάρεστη και αν είναι σήμερα, προκειμένου να μπούν η τετράχρονη κατοχική ιστορία και τα όσα ακολούθησαν, εμφύλιος κλπ στις πραγματικές ιστορικές τους διαστάσεις. Και ούτε είναι η αλήθεια που σπέρνει τα μίσση, τον διχασμό και τις συμφορές. Αυτό ήταν το προσφιλέστερο επιχείρημα για να μην βγούν στον αφρό...και η απόκρυψη της αλήθειας, η θεληματική ή αθέλητη αλλοίωση και διαστρέυλωση των πραγματικών γεγονότων, τα μισόλογα και οι «ιδιόμορφα» συγκεκαλυμμένες ψευτίες για το τί έγινε σε εκείνα τα μαύρα και σκοτεινά για την Ελλάδα χρόνια.

Είναι τα εγκλήματα, μικρά και μεγάλα. Εγκλήματα ατομικά, πολιτικά και εθνικά, καθώς και οι αιτίες που επέτρεψαν να γίνουν αυτά, μα και αυτούς που έκαναν τα όποιες μορφής εγκλήματα. Σε τίποτε δεν οφείλει πλέον να τα κρύβει και να αποσιωπεί καμιά πλευρά. Μόνο στο φώς της δημοσιότητας, οι καθαρές αλήθειες και εξηγήσεις απέναντι στο λαό θα δώσουν την ευκαιρία και τη δυνατότητα στον καθένα να καταλάβει τι ακριβώς έγινε τότε, πως έγινε, για να μην ξαναγίνουν τα ίδια.

Μόνο τότε και μόνο έτσι θα μπορέσει και ο πιο απληροφόρητος ακόμα αναγνώστης να παρακολουθήσει, σαν σε ανατομικό τραπέζι την γιγάντια και γεμάτη ηρωϊσμό προσπάθεια του απλού και ανώνυμου λαού, να απελευθερωθεί πρώτα η χώρα. Να ξεφύγει απ τις συμπληγάδες πέτρες της υποταγής και την κουλτούρα της εξάρτησης και σε συνέχεια να ενταχθεί ελεύθερη και εθνικά ανεξάρτητη στη χωρία των αναπτυγμένων ευρωπαϊκών χωρών. Θα διαπιστώσει το ρόλο που έπαιξε ο κάθε παράγοντας στην αποφασιστική για το λαό και τη χώρα εκείνη την εποχη, την εποχή-σταυροδρόμι της μελλοντικής τυχόν σύγκρουση των πρώην συμμάχων στον αντιφασιστικό πόλεμο.

Όταν υποθούν τα πράγματα με το όνομά τους και οι αλήθειες χωρίς τα όποια ρετούς, θα δεί ο καθένας ανάγλυφα το ρόλο των ξένων και τα μεγάλα συμφέροντα που παίζονταν στην Ελλαδίτσα μας για την παγκόσμια κυριαρχία. Θα καταλάβει τα βρώμικα-οπως πάντα-μέσα που μεταχειρίστηκαν οι ξένοι πάντα σε συνεργαία με τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις για να δέσουν, σφυχτά, αποπνικτικά από τα μέσα την αναδιοργανωμένη κρατική μηχανή, έτσι ώστε να μην τους φύγει κάποια εστω μικρή και ασήμαντη βιδίτσα. Θα καταλάβει την

αγωνιώδη και συντονισμένη προσπάθεια όχι μόνο να μην λογοδοτήσουν οι δοσίλογοι, αλλά και επανδρωθούν οι θέσεις κλειδιά του κρατικού μηχανισμού με τους δοσίλογους. Τ

Το ωραίο δε είναι ότι για αυτούς που έβγαζαν μάτι, που λέει ο λαός, για να παραπτευθούν σε δίκη η «δράση» τους έπρεπε να είναι αξιόπεμπη και κυρίως αποδεδειγμένα όχι μόνο «εκούσια», αλλά και «συνειδητή», ενώ τους Αντιστασιακούς τους έστελναν σωριδών με βαριές ποινές στις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα ακόμα και χωρίς ενδείξεις.

Η παλιά αδίστητη, ξεσκολισμένη αποικιοκρατία έπρεπε με κάθε τρόπο και θυσία ακόμα. να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί και πάλι στα δικά της χέρια. Εσωτερικά είχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. Η σαν από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για τα όποια ανομήματά της, πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο για να μπορέσει να επιβιώσει. Είδε σα σωτήρες της τους Αγγλους και τους Αμερικανούς, όπως προηγούμενα είχε δει τους Γερμανούς. Η ελληνική ολιγαρχία απ την αλλη μεριά έπεσε αχόρταγη πάνω και κατασπαραγμένη χώρα, στήριξε με όλα τα μέσα τους ξένους και εκείνοι τους επανεγκαθίδρυσαν στην εξουσία με κοινό πλέον στόχο τον ανήσυχο και ανυπότακτο λαό και η χώρα στο εμφύλιο.

Ξέρω πως το πρώτο και κύριο μέλημα αυτού που θα προσπαθήσει να καταγράψει ένα κομμάτι της πραγματικότητας απ το παρελθόν, παραμένει πάντα τα «ξάκρια» των πηγών του. Να φροντίσει- ξεχωρίσει κυρίως τα στοιχεία εκείνα που φέρνουν μέσα τους καταφανή την υποκειμενικότητα. Όμως πρόκειται για την Ελλάδα και τους προγόνους. Μακρινούς, μα και σύγχρονους. Και οι πρόγονοι μας, τότε και τώρα ήταν αυτοί που έκαναν πρώτα πράξη να αναστηθεί η Ελλάδα, να μην κατακτηθεί και για να απελευθερωθεί μετά την κατοχή και είπαν μετά:

Απ τα «κόκκαλα των Ελλήνων τα Ιερά» και απ τα μάρμαρα των αιώνων τα λευκά, ανατέλλει κάθε φορά η Ελευθερία σε αυτήν τη δοξασμένη τη Γή των προγόνων μας. «Όπως οι βάτραχοι γύρω απ το νερό, έτσι και οι Έλληνες έχουμε εγκατασταθεί γύρω απ τις ακτές αυτής της θάλασσας» αναφέρει ο Πλάτων. Απ το γεγονός αυτό ο χαρακτήρας της ιστορίας των Ελλήνων, είναι στενά δεμένη με τους χώρους όπου κατοικούσαν και διαφωτίζεται απ τον υπέροχο πολιτισμό που φαντάστηκαν, δημιούργησαν σε όλους τους τομείς και μας παρέδωσαν να βλέπουμε και να διαβάζουμε. Τον πολιτισμό που αποτελεί τη βάση του σημερινού Δυτικού πολιτισμού.

Κάθε λαός για να μεγαλουργήσει χρειάζεται, ένα όραμα και μια εσωτερική-συνεκτική δύναμη που να εκφράζει αυτό το όραμα, και μια ιδέα που να ενώνει σε μια γροθιά όλες τις ανθρώπινες συνειδήσεις, για την υλοποίηση της ιδέας ανεξάρτητα απ τις επιμέρους διαφορές.

Οι πρόγονοί μας συλλάβανε αυτό ακριβώς το όραμα, αυτήν την ύψιστη ιδέα του Ανθρώπινου γένους :τη διαλεκτική της ζωής, τη Δημοκρατία που ζει και αναπτύσσεται απ τις αντιθέσεις, την πολλαπλότητα και την ετερότητα. Γι αυτό Ελλάδα : Σημαίνει Ελευθερία, Σημαίνει Δημοκρατία, Σημαίνει Ανθρωπιά. Ο,τι λένε και κάνουν οι πρόγονοι, πάει από το παιδί στο αγρόνι.

Από όλους τους λαούς οι Έλληνες, ονειρεύονται πió όμορφα το όνειρο της Ζωής και αυτό γιατί, γνωρίζουν σε όλες τις μορφές, τις ομορφιές και τις αξίες της Ανθρώπινης Ζωής, με κορωνίδα της το μεγάλο και πανανθρώπινο έρωτα.

Οποιος δεν ξέρει από που ΕΙΝΑΙ, δεν ξέρει ούτε και ποιός ΕΙΝΑΙ.

Η ιστορία της χώρας μας και η προσφορά της στο κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι της Ανθρωπότητας Είναι Μακραίωνη, Τεράστια Και Αξιοθαύμαστη τόσο η Αρχαία και η Αλεξανδρινή, άλλο τόσο και η Βυζαντινή. Εξίσου αξιόλογη είναι και η Νεοελληνική ιστορία του 21. Το ίδιο και η σύγχρονη του 1941-44, δεν υπολείπεται σε αγώνες και προσφορά. Μα και ο εμφύλιος πόλεμος 1945-49 διεύρυνε στις εμπειρίες του παρελθόντος και φώτισε τις προοπτικές για ένα ανθρώπινο μέλλον. Σκοπό έχει να προεκκίνει τους αντικειμενικούς όρους

και να εναποθέσει τα ηνία της κοινωνικό-απελευθερωτικής Επανάστασης στα χέρια της Ανθρωπότητας.

Το σήμερα είναι αποτέλεσμα του χθές: Οποιος θελήσει να συλλάβει το νόημα των καιρών μας, θα πρέπει να ερευνήσει το παρελθόν και να αναζητήσει τα μηνύματα που κρύβονται ή είναι ταταχωνιασμένα εκεί. Εκεί θα δει και θα μάθει, πως η Ελλάδα και οι Έλληνες συγκροτήθηκαν σε κρατική οντότητα, μόλις την τρίτη δεκαετία του 19ου αιώνα και ότι η εθνικοαπελευθερωτική εξέγερση του 1821, είχε την ξεχωριστή και ιδιαίτερη σημασία, γιατί ήταν η **Πρώτη Λαϊκό-κοινωνική Επανάσταση** που πέτυχε τον 19ο αιώνα.

Σε μια εποχή που δέσποζε απόλυτα η περιβόητη «Ιερή Συμμαχία» και τα ανακτοβούλια της Ευρώπης του Λάϊμπάχ και τη Βερόνα κατέληγαν κατά πάντα του ελληνικού και όποιου άλλου κινήματος. Στα οποία ανακτοβούλια τον πιο σκληρό ρόλο, σαν του Μετερνίχ τον έπαιζε η υπόδική στη συνείδηση των λαών Αγγλία. Και γι αυτό, η ελληνική Επανάσταση προκάλεσε την γενική συμπάθεια και τον ενθουσιασμό σ όλους τους καταδυναστευμένους λαούς και ότι δίπλα στους μεγάλους Έλληνες: Ρήγα, Σολωμό, Κάλβο κλπ συμπαραστέκονται πνευματικοί άνθρωποι της Ευρώπης όπως: ο Φίλοσοφος Μπινιόν, ο Βίκτωρ Ουγκό, ο μεγάλος Πούσκιν, ο Σέλλευ, ο Μύλλερ, ο Βεραντζέρος, ο Λαματρίνος, ο μεγάλος Λόρδος Βύρων, ο στρατιωτικός Φαβιέρος και πολλοί άλλοι.

Ότι το κράτος ήταν μικρό σε σχέση με τη δόξα των αποκαλούμενων προγόνων μας ένα μεγάλο τμήμα ορθοδόξων, ελληνοφώνων και ελληνικής εθνικής συνείδησης Ελλήνων έμεινε εκτός των ελληνικών συνόρων. Χωρίς τη γνώση αυτών, δύσκολα συνειδητοποιούμε σήμερα τα όσα έγιναν τότε. Και κυρίως αν δεν γνωρίζουμε σε ποιά μορφή ιδιοκτησίας στηρίχθηκε και αναπτύχθηκε η Δημοκρατία. Αν δεν ξέρουμε ότι ο Πυθαγόρας προσδιορίζοντας την υποδομή της Δημοκρατίας είπε: «Κοινά τα των φίλων» και ο Ιάμβλιχος: «των μέν ούν πυθαγορείων κοινή είναι την ουσίαν», και Πλάτων «δεί κοινάς είναι τας κτήσεις και τα γυναίκας, κοινούς και τους Παίδας» για να συμπληρώσει ο Αντιφών:

«Φύσει πάντα ομοίως πεφύκαμεν και βάρβαροι και οι Έλληνες...ούτε βάρβαρος αφορίσται ημών ουδείς, ούτε Έλλην' αναπνέομέν τε γάρ εις τον αέρα άπαντες κατά το στόμα και κατά τας ρίνας» και ο Δημόκριτος : «από τη λάσπη της γής προήλθαν τα οργανικά Όντα και ο Προάνθρωπος, που εξαιτίας της ανάγκης εξανθρωπίστηκε προδευτικά επινοώντας Εργαλεία και κυρίως τη Γλώσσα που του χάρισε τη Φρόνηση :το Λόγο» Ο λόγος για τον Δημόκριτο είναι η «ενσυνείδητη πραγμάτωση του μέτρου», που χαρίζει στον Άνθρωπο την Ευθυμία: την ισορροπία και την ευάρεστη κατάσταση του θυμού και την Αθαμβία: την έλλειψη Φόβου και την Αθαμπωσιά. Και ο Αριστοφάνης υποστήριξε ότι «η Γεωμετρία μας χρειάζεται για να μοιράσουμε ολη τη Γή». Και όταν τον ρώτησαν οι μαθητές ποιά, την κληρουχική; απάντησε «Όχι όλη τη Γή» η άποψη του μαθητή ήταν «αυτό που λες είναι πολύ ευχάριστο. Οι ιδέες σου είναι Δημοκρατικές και ωφέλιμες». Για να επιβεβαιώσει με τα (πολιτικά 1266δ, 40, 1266β, 32) να εκθέτει τις ιδέες του Φαλέα του Χαλκηδονίου. Ελεγε λοιπόν ο Φαλέας: «...δείν ίσας τας κτήσεις των πολιτών» και κανόνιζε μια χαρά πως θα γίνει η εξίσωση στις ήδη υπάρχουσες πολιτείες και σε αυτές που γίνονται τώρα. Υποστηρίζει ακόμα πως «δυοίν τούτοιιν ισότητα δείν υπάρχειν ταίς πόλεσιν, κτήσεως και παιδείας».

Συνεπώς απ τα όσα μας είπαν οι πρόγονοί μας, Φιλόσοφοι και μή μας πείθουν πως η Δημοκρατία είναι σύμφυτη και συνυφασμένη με την ισόμερη κατανομή που φυσικού και κοινωνικά ποραγώμενου πλούτου και την ισηγορία στο δικαίωμα λόγου και την ελευθερία του λόγου. Η πιστή Εφαρμογή στην πράξη στην πρώιμη Αρχαία Ελλάδα, της ισότητας στην κατανομή του πλούτου και την ισηγορία στα όποια δικαιώματα, ανακάλυψαν στήριξαν και επέκτειναν τη Δημοκρατία. Ποιοί ήταν οι λόγοι της Αργοναυτικής και αργόετρα της Αλεξανδρινής εκστρατείας; Για ποιούς ακριβώς λόγους η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία διαδέχθηκε την αλεξανδρινή; Τι έγινε μετά τη νίκη του αυτοκράτορα Κωσταντίνου το 324 κατά του Λικινίου, μια νίκη που έμελε να παίξει καθοριστικό ρόλο για τα ελληνικά πράγματα. Μετά τη νίκη αυτή: Ο Κωσταντίνος γίνεται ο μόνος και κύριος Αυτοκρατοράς της Ευρώπης. Και κυρίως πως η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας;

Το καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας έκανε την εμφάνισή του με την Ιδιοποίηση της Γνώσης απ τους ανθρώπους που η πρωτόγονη κοινωνία και τον καταμερισμό εργασίας. Όταν η κοινωνία της κοινοκτημοσύνης περίσπε μερικές μερίδες τροφής ανέθεσε σε αυτούς τους μερικούς ανθρώπους που μπορούσε να θρέψει να παρατηρούν τα φυσικά και όποια αλλα να διαμορφωθούν κοινωνικά φαινόμενα. Οι άνθρωποι που κατείχαν αυτές τις γνώσεις, ήταν οι πρώτοι που μπορούσαν απεξαρτηθούν απ την ομάδα. Με αυτές τις Γνώσεις και τον Πάσαλο ή πέτρα-σύνορο αργότερα ιδιοποιήθηκαν τη Γή και σε συνέχεια μετέτρεψαν σε δούλους αυτούς, που τους εξασφάλιζαν τα μέσα για τη ζωή και τον χρόνο για την κατάκτηση αυτής της γνώσης. Με την πάροδο του χρόνου η κοινωνία των ανθρώπων οδηγήθηκε στο καθεστώς της Δουλοκτησίας.

Με τον όρο Δούλο-Δουλεία εννοούμε τη στέρηση της ελευθερίας (την ασύνορη που είχε ο άνθρωπος στο πρωτόγωνο σύστημα της κοινοκτημοσύνης) στην πιο απάνθρωπη (νομική) μορφή της. Ο δούλος δεν θεωρείτε άνθρωπος. Ο δούλος ενώ είναι ο βασικός συντελεστής της παραγωγής, δεν μπορεί να κατέχει τίποτε δικό του και ο ίδιος αποτελεί αντικείμενο ιδιοκτησίας του δουλοκτήτη. Μετά το πέρασμα στο καθεστώς ιδιοκτησίας, η εκμετάλλευση και η συμπεριφορά ήταν ταυτόσημη με αυτή του ζώου και τα παιδιά του δούλου ανήκαν στον δουλοκτήτη και όταν άρχισε να διαμορφώνεται το καθεστώς της Δουλοποροικίας μετατράπηκαν σε εμπόρευμα.

Με την επέκταση της γνώσης, της κατανόησης του τρόπου λειτουργία της γνώσης και την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, οι δούλοι άρχισαν να αντιδρούν, να οργανώνονται, να εξεγύρονται και να επαναστατούν. Η εξέγερση των Μονομάχων, του Σπάρτακου κλπ. Οι δούλοι ενώ εξεγύρονταν και επαναστατούσαν, δεν είχαν εστω και θεωρητικά διαμορφώσει τον επόμενο τρόπο παραγωγής για τη νέα κοινωνικό-οικονομική συγκρότηση της κοινωνίας. Δεν ήταν ακόμα σε θέση να μπου επικεφαλής της αλλαγής, που ήδη στα σπλάχνα της δουλοκτητικής κοινωνίας διαμορφώνονταν.

Όταν η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, ήρθαν σε σύγκρουση με τις παραγωγικές σχέσεις: Η σχέση Δούλου και Δουλοκτήτη έπρεπε να αλλάξουν. Φορείς και αυτής της νέας κοινωνικό-οικονομικής αλλαγής, ήταν όπως και στην πρώτη μεγάλη κοινωνικό-οικονομικής Επανάσταση, την Επανάσταση που η κοινωνία των Ανθρώπων πέρασε απ το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής στο καθεστώς της ιδιοκτησίας. Η Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία ήταν οι Δουλοκτήτες. Και σε αυτήν λοιπόν, την αλλαγή ήταν οι ίδιοι οι Δουλοκτήτες. Με την προσαρμογή των κοινωνικό-οικονομικών σχέσεων η κοινωνία των ανθρώπων πέρασε στο καθεστώς της Δουλοπαροικίας

Ο όρος Δουλοπαροικία, προσδιορίζει τη θέση και τη σχέση στην οποία βρίσκεται ο Δούλος μετά την κατάργηση της Δουλείας. Η δουλοπαροικία ήταν ένα μισό-ελεύθερο καθεστώς στο οποίο ο Δούλος μετατρέπεται από Δούλος σε Δουλοπάροικο. Και σαν Δουλοπάροικος ο πρώην Δούλος εξακολουθεί να είναι ιδιοκτησία του φεουδάρχη άρηκτα δεμένος με τη Γη και όποια άλλη ιδιοκτησία του φεουδάρχη και επιπρόσθετα τώρα μεταβιβάζονταν-πουλούνταν σε κάποιον άλλο ιδιοκτήτη φεουδάρχη. Η ιδιότητα του Δουλοπάροικου ήταν κληρονομική.

Μετά την κατάκτηση της Ανατολής απ τον Μέγα Αλέξανδρο και τη Μέση Ανατολή απ τους Ρωμαίους, με βάση πάντα με τα ιστορικά δεδομένα του Ισδραήλ, οι φυλές του Ισδραήλ που είναι δώδεκα (12) οργανώνονται με βάση τα γένη. Γι αυτό και μετά τη γέννηση του Χριστού είχαμε τους 12 Αποστόλους. Κατά τους Προφήτες του Ισδραήλ το γένος του Ισδραήλ απ τη μακραίωνη σκλαβιά στην Αίγυπτο θα το σώσει ο αναμενόμενος Μεσίας.

Την εποχή αυτή στην Αθήνα, εκτος απ τον μονοθεϊστικό πλατωνικό «Τίμαι», που διδασκόταν χωρίς περικοπές, τα υπόλοιπα μαθήματα αποτελούσαν ένα «κράμα» από αποσπάσματα. Μια επιλεκτική συναρμολόγηση των διαφόρων πλατωνικών, αριστοτελικών, στωϊκών, κυνικών, νεοπυθαγορικών και άλλων απόψεων, προσαρμοσμένων κυρίως στις ψυχικές ανάγκες και τις νοητικές απαιτήσεις των υπηκόων του αυτοκράτορα. Ηδη προπολλού είχαν αρχίσει να εξαφανίζονται οι πολιτικές ΙΔΕΕΣ. Οι πολιτικές ιδέες και οι ιδέες της Πολιτιστικής Ανθρωπολογίας θα επανέλθουν σε χρήση πολύ αργότερα απ τους ελληνομαθείς Ουμανιστές

της Αναγέννησης (με πρώτο τον Ερασμο στα μέσα του 14 αιώνα), σε μια προσπάθεια συγκερασμού διαφορετικών φιλοσοφικών ρευμάτων και δογμάτων σε ένα ενιαίο Νέο σύστημα θεώρησης του κόσμου.

Η ελληνική πόλη που «σφυρηλατούσε», αυτή τη σύνθεση ανήκε στο παρελθόν. Στη θέση των πολιτικών ιδεών έκαναν έντονα την παρουσία της η «φιλοσοφία του ατομικισμού» και του «λάθε βιώσας» με κύριες κατευθύνσεις τη χριστιανική και μόνο πίστη, που ιδιοποιήθηκε και θεοποίησε τη φύση και τα «εν αυτοίς σε ουρανό γή και θάλασσα» με μοναδική επιδίωξη: την ψυχή, τη λύτρωση και τη σωτηρία της ψυχής και την λύτρωσή της απ τη... «φυλακή» του σώματος. Έτσι ο παλιός πολίτης του Επιτάφιου είχε μέσω του χριστιανισμού μετατραπεί σε δύσμερο ιδιώτη. Σε υπάκουο, υπήκοο και λάτρη των θεοποιημένων πλέον αυτοκρατόρων του Αυγούστου και των επιγόνων του...Αγίου Κωνσταντίνου και της Αγίας Ελένης, που είναι και οι ιδρυτές της Κωνσταντινούπολης.

Σε εκείνη την πρώτη παγκοσμιοποίηση...της Ρώμης, η παλιά ελληνική φιλοσοφία και η Επιστήμη, για την οποία χιλιάδες Άνθρωποι έδωσαν την ζωή και την ψυχή τους, με τις απαραίτητες αλχημικές, προσαρμογές, και τροποποιήσεις άρχισαν να υπηρετούν το καθεστώς και τα άτομα του καθεστώτος. Όταν σε αυτή την προσπάθεια προστέθηκε και ο κυνικός ασκητισμός, ο σχετικός με την «ανεξαρτησία» του ατόμου, το γεγονός αυτό έδωσε τη θέση του στον Χριστιανικό καλογερισμό και το πέρασμα στο μεαίωνα. Ο μεσαίωνας ήταν τόσο σκληρός και απάνθρωπος γενικά και ειδικά με τη γυναίκα που οδήγησε στη δεύτερη γυναικεία Επανάσταση. Η πρώτη ήταν το «μήλο της γνώσης» που έδωσε στον Αδάμ, η δεύτερη με τις «Μάγισσες» που απάλυνε τη σκληρότητα και άλλαξε τη δομή του Μεσαίωνα και η Τρίτη με τον Φεμινισμό. Καμιά αλλαγή η επανάσταση και ειδικά κοινωνική, δεν μπορεί να επικρατήσει αν δεν έχει τη συγκατάθεση και τη συμμετοχή της γυναίκας.

Τότε η ελληνική Επιστήμη: η Φυσική, τα Μαθηματικά, η Ιατρική, η φυσιολογία κλπ έγιναν θεουργία, θαυματουργία και κοκκαλό-προγονό-λατρεία, με κατάληξη την αλχημεία του μεσαίωνα. Το ίδιο και η Στωϊκή ιδέα της οικουμενικής πολιτείας κληρονομήθηκε-ιδιοποιήθηκε και μετατράπηκε απ τον οικουμενικό χριστιανισμό, ο οποίος πριν απ τη θεώρηση της φύσης, σαν «Ουσία», που φύεται αφ ευαυτής, κατά Νομοτέλεια, ο κόσμος προβάλλει είτε σαν Γέννηση κατά το «...Είπεν ο Θεός Γεννηθήτω Φώς», «Γεννηθητώ Στερέωμα» κλπ. (Γένεσις, κεφ α' 1-10), είτε σαν πλήρης και παντοδυνάμων δαιμόνων.

Οι Έλληνες με μια τόσο πλούσια ανθρωποκεντρική μυθολογία, με αναρρίθμητα Μαντεία όπως αυτό της Δωδώνης, της Γαίας, των Δελφών που λειτουργούσε απ τον 9ο Π.Χ αιώνα. υπό την επιρροή των Λακεδαιμονίων. Με ονόματα-θρύλοι της Μαντικής τέχνης, όπως η Πυθία, ο Επεμενίδης, ο Κάλχας, που ηχούν μυστηριακά μέχρι τις μέρες μας. Με Επιστήμες, τέχνες και έναν αξιοθαύμαστο πολιτισμό, που επί δεκαπέντε ολόκληρους αιώνες δέσποζαν και προκαλούσαν το τότε παγκόσμιο ενδιαφέρον όταν τον 4ο αιώνα ο αυτοκράτορας Θεοδόσιος Α! απαγόρευσε τη Λατρεία του Δωδεκάθεου επειδή δεν υπήρχαν «ιερές γραφές» αντίστοιχες με αυτές της εβραϊκής Βίβλου, στην οποία κατά τους Εβραίου Προφήτες είχε καταχωρηθεί η Θεϊκή θέληση, έτρεξαν να υιοθετήσουν βιαστικά και αστόχαστα την ιστορία του ταλαίπωρου λαού του Ηδραήλ σαν «ιερή» βίβλο.

Ο Χριστιανισμός που επέβαλε σε όλους τους υπάκουους υπηκόους, σε μια πίστη, που περιεχόμενο η πίστη αυτή είχε την σωτηρία της ψυχής σε ό,τι αφορά τον άνθρωπο και του καθεστώτος της θεοκρατικής δυναστείας. Μια δυναστεία που προκειμένου να εξυπηρετήσει τα συμφέροντα της Θεουργίας και τη θεωρία της «ανεξαρτησία» του καλόγερου-ατόμου, έδειξε τον ουρανό και την γονυκλισία για την «ψυχή» και τον «υδρώτα του προσώπου» για το Σώμα. Με συνέπεια:

Οι μεγάλοι διωγμοί, που άρχισαν στα 250, έδωσαν στον ήδη διαδεδομένο χριστιανισμό αισθητά πλεονεκτήματα στην αυτοκρατορία, όχι μόνο την ευκαιρία να αποδείξει ότι ο χριστιανισμός βρίσκεται στην ακμή και την επαναστατική του ορμή, αλλά και να εκδοθεί το 313, περίφημο «Διάταγμα των Μεδιολάνων: ανεξιθρησκεία απέναντι σε όλες τις θρησκείες και επίσημη αναγνώριση του χριστιανισμού και το 321, να καθιερωθεί η Κυριακή ημέρα αργίας. Η

καθιέρωση της Κυριακής σαν ημέρα αργίας, που ήταν ένα απ τα βασικά συνθήματα των χριστιανών, ήταν μια περίλαμπρη νίκη. Μπροστά λοιπόν, στην παρακμή της παραδοσιακής λατρείας, της ηθικής κατάπτωσης και της ελληνικής φιλοσοφίας, μπροστά στις πολλές και πολύπλοκες ανατολίτικες θρησκείες, ο χριστιανισμός, φαινότανε σαν ο πιο μοναδικός, που μπορεί να παράγει και να αναδείξει νέες πνευματικές δυνάμεις.

Ο Κωνσταντίνος όχι μόνο αναγνωρίζει, αλλά και εκμεταλλεύεται αυτήν την ανερχόμενη λαϊκή δύναμη και μέσο αυτής επιδιώκει, μια ανανέωση της αυτοκρατορίας και του πολιτισμού της. Για το σκοπό αυτό προγράφει την ειδωλολατρεία που συνεχώς υποχωρεί και δεν επηρεάζει πλέον παρά μόνο ελάχιστους χωρικούς. Μετά την αναγνώριση του χριστιανισμού σαν επίσημη θρησκεία αρχίζει και η ιστορία της Χριστιανικής Ευρώπης.

Ετσι το 325-337 ο Κωνσταντίνος, ο αποκαλούμενος και μέγας έχει ήδη διαμορφώσει το μοναρχικό του κράτος και η εξουσία γίνεται πλέον Δεσποτική. Ο Αυτοκράτορας κυβερνάει με τη βοήθεια της Συνόδου (Συμβούλιο από άρχοντες). Στο μεταξύ όχι μόνο στηρίζει και ενισχύει την Εκκλησία, αλλά παραχωρεί στους Επισκόπους πέρα απ όλες τις άλλες, Θεολογικές, θρησκευτικές κλπ αρμοδιότητες, τους παραχωρεί και δικαστικές αρμοδιότητες, και οι όποιες αποφάσεις των Επισκόπων, αναγνωρίζονται και απ τις πολιτικές αρχές. Με βάση αυτά τα δεδομένα το 325, υπο την προεδρία του Αυτοκράτορα, συγκαλείται η πρώτη Σύνοδος στη Νίκαια. Επιλογή του δόγματος του Αθανασίου (Η Αγία τριάς ομοούσιος και αδιάιρετος), έναντι του δόγματος του Αρείου. (Ο Χριστός δημιουργικό όργανο του Θεού-Πατρός και διάφορος κατά τη φύση), δηλ η διαφορά ήταν στο «Ομοούσιο» που ήθελαν οι Ορθόδοξοι απ το «ομοιούσιο» των Αρειανών. Στη Σύνοδο αυτή τόσο το Δόγμα, αλλο τόσο και το Σύμβολο της Πίστεως, αφού δεν μπόρεσαν να τα βρούν οι ίδιοι τα επέβαλε ο Αυτοκράτορας, με αυτοκρατορικό διάταγμα.

Το 330 μεταφέρεται η έδρα της Πρωτεύουσας στην Κωνσταντινούπολη. Αυτή στο εξής θα είναι η Νέα χριστιανική Ανατολική Ρώμη. Ετσι η αλλαγή της αυτοκρατορικής έδρας αφήνει στην παποσύνη την αυτονομία της.

Οι σχέσεις Ανατολής και Δύσης για αρκετούς αιώνες περνούσαν από διάφορες φάσεις ανάλογα με την οικονομική και στρατιωτική δύναμη. Η περίοδος αυτή χαρακτηρίζεται απ την επιθετικότητα των Τούρκων. (κατάληψη της Μ. Ασίας και της Ιερουσαλήμ) αποσπώνται απ το Βυζάντιο. Γύρο στον 10ο αιώνα η Δυση ταλανίζεται απ τον φόβο των διαμόνων και της Δευτέρας Παρουσίας. Οι δαίμονες για τον χριστιανισμό διαθέτουν μια τεράστια δύναμη. Βρίσκονται σε ολόκληρη τη φύση και είναι η αιτία και για το καλό και για το κακό, που συμβαίνει στον κόσμο. Τους δαίμονες τους «ελέγχουν» και τους «εξευμενίζουν» οι μάγοι με τη Μαγεία. Οπως αντίστοιχα, οι ιερείς υπηρετούν τους Θεούς με τη λατρεία, που θα εμφανιστεί αργότερα, όταν και οι μαγικές τελετουργίες θα γίνουν ως ένα βαθμό και αυτές θρησκευτικές γιορτές, αναφορές και μνημόσυνα για αυτούς που επέβαλαν τον Χριστιανισμό.

Αιτία της ύπαρξης των δαιμόνων είναι ο φόβος. Η ζωή είναι άρρηκτα δεμένη με τη τροφή και ο φόβος με την ύπαρξη της ζωής. Οπως η πείνα είναι μια απολέμητη αρρώστεια το ίδιο και ο φόβος είναι ένα συναίσθημα που δεν έχει μεταβληθεί ιδιαίτερα (απ τη Νεολιθική εποχή) μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Η πείνα και ο φόβος έχουν υποδομή και αφετηρία την αβεβαιότητα του αύριου. Οπως η πείνα έτσι και ο φόβος είναι ένα συναίσθημα καθώς η εκλογίκευση της πείνας και των φόβων είναι εξαιρετικά δύσκολη. Και είναι δύσκολη γιατί ο φόβος όπως και η πείνα πηγάζει απ την αβεβαιότητα του αύριου. Και η βεβαιότητα προϋποθέτει το ΛΟΓΟ, την ΕΠΙΣΤΗΜΗ και την τέχνη, που με τα όποια εργαλεία της όχι μόνο θα απαλλάξει τον Άνθρωπο απ την αβεβαιότητα του αύριου, αλλά θα εδραιώσει την πεποίθησή του για την εφ όρου ζωής επιβίωση. Αυτή η αβεβαιότητα του αύριου οδηγεί στο φόβο. Τον φόβο διαδέχεται η δισεδαιμονία και η δισεδαιμονία στην υποταγή.

Με πρόσχημα την απελευθέρωση των Αγίων τόπων, οι διάφοροι μονάρχες αξιοποιούν αυτόν τον φόβο-έφεση των λαών αρχίζουν τις Σταυροφορίες η Α! η Β! και η Γ!. Το τέλος του 10ου αιώνα αρχές του 11ου ανορθώνεται υπό τη Μακεδονική δυναστεία. Βασίλεια των

αυτοκρατόρων στρατηγών. Ανακάκτηση της Σιλεσίας, της Β Συρίας και διατήρηση των Βυζαντινών δικαιωμάτων στην Ιταλία. Επιτυχίες εναντίον των Βουλγάρων και Ρώσων. Το Βυζάντιο ισχυρό από στρατιωτική άποψη. Κράτος συγκεντρωτικό, καλοδιοικούμενο, το εμπόριο ευημερεί. Υπάρχουν όμως παράγοντες δυσοίωνοι: Η αγροτιά θύμα της εξέλιξης της μεγάλης ιδιοκτησίας στη Γή. Κρίση στη στρατολογία αντρών, προσφυγή στους μιστοφόρους, μέτριοι οι διάδοχοι του Βουλγαροκτόνου. Η πτωτική αυτή πορεία οδήγησε στην παρακμή και στο τέλος των Μακεδόνων αυτοκρατόρων.

Το 1054 οριστικοποιείται η ρήξη μεταξύ της Ανατολικής και της Δυτικής Εκκλησίας. Το Σχίσμα μεταξύ Ορθοδόξων και καθολικών: Λόγος οι δογματικές διαμάχες με αντικείμενο : **«Ομοούσιος από το Ομοιούσιος»**. Απ την Α! Οικουμενική Σύνοδο της Νίκαιας, όπου ο Καίσαρ καθιέρωσε το Σύμβολο της Χριστινικής Πίστης και όχι οι Επίσκοποι και ας ισχυρίζονται το αντίθετο. Μετά την Α! Σύνοδο της Νίκαιας καθιερώθηκε μια παράδοση. Η παράδοση αυτή συνεχίστηκε αδιάκοπα στον ελληνορωμαϊκό κόσμο μέχρι το Σχίσμα του 1054, στην Ανατολή δε, σε ένα κοσμικό και μάλιστα λαϊκό κράτος όπως το Βυζάντιο, ήταν έντονη και ειδικά όταν η κεντρική εξουσία ήταν αδύνατη, η Εκκλησία στην Πόλη έκανε του κεφαλιού της, με καταστροφικά συνήθως αποτελέσματα, όπως το Σχίσμα, η ανακόλουθη χειραφέτηση του Πάπα, η εμφάνιση του Καισαροπατισμού και ο χωρισμός αργότερα, των ίδιων των βυζαντινών σε ενωτικούς και ανθενωτικούς, γεγονός που αργότερα οδήγησε στην άλωση της Πόλης..

Γιατί οι Βυζαντινοί πρόγονοί μας, όχι μόνο γύρισαν την πλάτη στον Αρχαίο και Αλεξανδρινό πολιτισμό. Έναν πολιτισμό Ανθρωποκεντρικό, που με τους εκατοντάδες Σοφούς και επιστήμονες, απαντούσε στα προβλήματα που απασχολούσαν τον Άνθρωπο από καταβολής κόσμου με αποκορύφωμα τον «Χρυσό Αιώνα» του Περικλέους; Έναν πολιτισμό πάνω στον οποίο στηρίζεται ο σημερινός Δυτικός πολιτισμός. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι γιατί γύρισαν την πλάτη στον αρχαιοελληνικό πολιτισμό ;

Και το ακόμα μεγαλύτερο: γιατί ευνούχισαν τον επαναστατικό χριστιανισμό, επιστρέφοντας στην παλιά Διαθήκη τη στιγμή που γνώριζαν ότι η Παλιά Διαθήκη δεν είναι τίποτε άλλο απ την βασανιστική ιστορική πορεία του Ισδραήλ ανά τους αιώνες και τα πιστεύω της και σε ό,τι είχε σχέση με τη ζωή είναι μια ιστορία που εξιστορεί την Νομαδική ή και γεωργοκτηνοτροφική ζωή καθώς και το γενεολογικό δέντρο του λαού του Ισδραήλ;

Η αποδοχή της «θεοποιημένης» ιστορίας του Ισδραήλ «παλιά διαθήκη» απ το χριστινικό Ιερατείο σαν προπομπός και προέκταση του χριστιανισμού, όχι μόνο ξέκοψε την αρχαία Ελλάδα απ τον Ανθρωποκεντρικό πολιτισμό της. Η ταύτιση αυτή γύρισε πίσω την αρχαία Ελλάδα στον Αβραάμ, τον Ισαάκ και τον Ιακώβ και τελικά την οδήγήθηκε στη συντήρηση πρώτα, στο σκοταδισμό μετά και σε συνέχεια στην ιδεολογική στείρωση και τον μεσαίωνα, την πτώση και την άλωση της Πόλης το 1453 απ τον Μουάμεθ τον Β!. Δύο χρόνια αργότερα οι Τούρκοι, καταλαμβάνουν την Αθήνα και το 1481 ολοκληρώνεται η κατάληψη της Βυζαντινής αυτοκρατορίας.

Η Κωνσταντινούπολη γίνεται πρωτεύουσα της τούρκικης αυτοκρατορίας με το όνομα Ισταμπούλ και το 1589 ιδρύεται το Πατριαρχείο της Μόσχας. Η ίδρυση του Πατριαρχείου της Μόσχας, ήταν μια ακόμα διάσπαση του ορθόδοξου χριστιανικού κόσμου. Βέβαια το ίδιο και σε μεγαλύτερο βαθμό διασπάστηκε και η Καθολική Εκκλησία. Η πτώση της Πόλης έκανε μεγάλη εντύπωση στη Δύση. Ο Πάπας αιφνιδιάστηκε και έβλεπε να γκρεμίζονται τα σχέδια της παπικής Εκκλησίας. Οι Βασιλιάδες της Δύσης ξαφνιάστηκαν και αυτοί αλλά δεν ανυσήχισαν και πολύ γιατί οι Τούρκοι ήταν ακόμα πολύ μακριά. Μόνο οι Βενετσιάνοι και οι Γενοβέζοι τα χρειάστηκαν γιατί είχαν κτήσεις στο Αιγαίο και την Ελλάδα.

Απ το Σχίσμα και μετά, οι δύο Εκκλησίες κάνουν προσηλυτισμό ανεξάρτητα η μία απ την άλλη. Ένω έναν αιώνα πριν διατυπώνονται δημόσια θέσεις και απ τους βυζαντινούς Λόγιους, και Βυζαντινούς φυγάδες για αλλαγή πλεύσης. Με συγκεκριμένες προτάσεις προσδιόριζαν, ποιοές ακριβώς θρησκευτικές και κοινωνικό-οικονομικές μεταρρυθμίσεις έπρεπε να γίνουν, για να επανέυρει η ζωή το χαμένο της σφρίγος και κυρίως να συντονίσει τα βήματα του το

Βυζάντιο με τα νέα και μέλλοντα να υπάρξουν δεδομένα. Για να μή θιγεί η Εκκλησιαστική εξουσία, η διαμάχη στο Βυζάντιο και κυρίως στην Ορθόδοξη Εκκλησία καλά κρατούσε.

Ενώ η ζωή έτρεχε και στα τέλη του 15ου αιώνα, κάνουν την εμφάνισή τους οι μεγάλες ανακαλύψεις: η τυπογραφία ή άνθιση των γραμμάτων και των τεχνών και οι Τούρκοι εισχωρούν στην Ανατολική Μεσόγειο και απειλούν την ανατολική Ευρώπη, το ανώτατο Εκκλησιαστικό Ιερατείο, δεν εννοούσε να απαλλαγεί απ την τυφλή θρησκευτική τυπολατρεία και προγονο-λατρεία. Την λατρεία των νεκρών προγόνων : φροντισμένοι ενταφιασμοί, τρισάγια, μνημόσυνα κλπ, που για να ελέγξει τον λαό «εφυέστατα» τη λατρεία αυτή τη συνέδεσε με την πίστη μιας μεταγενέστερης-μεταθανάτιας επουράνια ζωή. Μια νοοτροπία και πίστη που απομάκρινε τον χριστιανό απ τη ζωντανή πραγματικότητα. Που αποσύνδεσε την πραγματικότητα απ την αλήθεια. Αυτός ο αναχρονισμός αγνοούσε την προοπτική του χρόνου, την ιδιαιτερότητα της κάθε εποχής, αλλά και την αυθεντική ιστορική αλληλουχία. Επρόκειτο στην ουσία, για μιά ανακόλουθη συλλογιστική, η οποία συντηρούσε σαν ύψιστο ιδεολόγημα μια ιδιότυπη στατική θεώρηση του τότε κόσμου. Μια αναχρονιστική ιδεοληψία, που υπαγορεύει το στοχασμό αλλά και την πράξη των εκκλησιαστικών αρχόντων, η οποία βρίσκονταν σε χτυπητή αντίθεση με την κάθε φορά τρέχουσα, τη Ζωντανή πραγματικότητα.

Η ιστορική εμπειρία όμως διδάσκει, πως όσες φορές μεταπήδησε η αναρχονιστική αυτή θεώρηση απ την ετεροτοπία του στενού κύκλου του ανωτέρου κλήρου στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο, τότε οι συνέπειες ήταν-είναι ολέθριες. Δυό παραδείγματα απ το ιστορικό παρελθόν της Εσπερίας και της καθ' ημάς Ανατολή αντίστοιχα.

Οταν στην Παπική Δύση και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση-ύπαρξη έγινε αντικείμενο αναρχονιστικής θεώρησης, με αποτέλεσμα όλοι οι Εβραίοι-τότε και οι κομμουνιστές τώρα-να θεωρούνται ένοχοι για τη Σταύρωση του Χριστού, με δεδομένο αυτό και μόνο ξεκίνησε το αιματοκύλισμα των «απίστων»-τότε και των κομμουνιστών στη σύγχρονη εποχή- στην Ανατολή. Οι σταυροφόροι-τότε και οι εθνικόφρονες απ το 1920 και μετά-πίστευαν, οτι τιμωρούσαν όχι τους απογόνους, αλλά τους ίδιους τους φονάδες του Χριστού-Κομμονιστική κοσμοθεωρία. Οι αιώνες-τότε και οι δεκαετίες τώρα-που είχαν κυλήσει στο μεσοδιάστημα, δεν είχαν καμιά σημασία για το Ιερατείο και τους εθνικόφρονες.

Και ενώ η βυζαντινή Ελλάδα υποδουλώνονταν, οι πρόγονοι του βυζαντινού Ιερατείου ανασηματοδοτώντας την ιστορία πριν ακόμα την κατάκτηση κατασκεύασαν ενα φανταστικό όντας έθνος, του φαντασιακού ελληνο-θροδοξισμού. Και ενώ οι βυζαντινοί λόγιοι και οι φυγάδες εκσυγχρονιστές έκαναν συγκεκριμένες προτάσεις για το μελλοντικό γίγνεσθαι, αυτοί έκριναν οτι η διατήρησι και η μελλοντική διάσωση των υπο κατοχή Ελλήνων, οτι ήταν θέμα καθαρά μόνο θρησκευτικό και τίποτε αλλό. Και για να διατηρηθούν ενα είδος οιονεί πρωτείων εξουσίας επι των υπόδουλων Ελλήνων, χωρίς αυτογνωσία, για το τί μέλλει γενέσθαι στο μέλλον έφτασαν στο σημείο να επιτίθονται λαυροί πολέμιοι κατά του Διαφωτισμού, ελληνικού και «φράγκικου». Δεν ήθελαν να συμβιβαστούν με την έννοια του εθνούς και την μελλοντική του πραγματικότητα, με ολα οσα συνέβαλαν στη δημιουργία και ολα οσα αυτό δημιούργησε μετά τη δημιουργία του, μονίμως προσβέποντες σε ενα ιδαλγικό ελληνικό γένος.

Ετσι και στη διάρκεια της κατοχής στη Βέροια, είχαμε εναν ιδιόμορφο τύπο με το όνομα Κατσακιώρης βοσκός στο επάγγελμα. Συνεργάστηκε με την ΠΑΟ και οταν η ΠΑΟ διαλύθηκε οπλίστηκε απ τους Γερμανούς και γυρίζοντας οπλισμένος στην πόλη φώναζε προς τους Βεροιώτες: «η θα το κάνω ελληνικό ή να πάει κατά διάολου». Το ίδιο έλεγαν οι βασανιστές στις ανακρίσεις, στη Γυούρα, τις φυλακές και τη Μακρόνησο : «αν είναι να γίνει η Ελλάδα κομμουνιστική, καλύτερα να σβήσει απ το χάρτι και πολλά άλλα παρόμοια...».

Κάπως ετσι λειτούργησε η άρχουσα τάξη εκπροσωπούμενη κατά κύριο λόγο απ τη Δεξιά. Η γνωστή αυτή απόφαση (Σαρίκι ή Τιάρα) ενός κοσμικού (του Βυζαντινού άρχοντα Νοταρά-Τσιώρτσιλ μεταπελευθερωτικά) αντικατόπτριζε τη διάσταση που είχε πάρει, τις παραμονές της Αλλωσης-της Απελευθέρωσης η ελληνική κοινωνία-η Εκκλησιαστική δογματική διαμάχη για τα «ιστορικά» δίκαια, οταν, μοιραία, έγινε γνωστή και στο ευρύτερο κοινωνικό σύνολο. Αυτή ακριβώς η δογματική διαμάχη ήταν που συμπυκνώθηκε σε αυτή τη φράση «προτιμότερο

Σαρίκι παρά Τιάρα» προετοιμάζοντας, τους Ραγιάδες να δεχθούν μοιρολατρικά τα δεινά της μακραίωνης σκλαβιάς...και το λαό στην κατοχή να υποστεί τα πάνδεινα μέχρι την μεταπολίτευση.

Και αναρωτιέται εύλογα κανείς: τί ήταν επιτέλους αυτό που φόβησε τόσο πολύ τους βυζαντινούς προγόνους μας και ειδικά τον ανώτερο Κλήρο, ώστε να προτιμούν το Σαρίκι παρά την Τιάρα; Το Βυζαντινοί τότε και Εμείς τώρα, θεωρούμε τον εαυτό μας κληρονόμο ενός μακραίωνου πολιτισμού. Ενός πολιτισμού που άρδευσε τον Δυτικό Πολιτισμό. Τον πολιτισμό για την ανάπτυξη του οποίου και το Βυζάντιο, σαν θεματοφύλακας της γραπτής παράδοσης απ την κλασική αρχαιότητα, συνέβαλε για την αναβίωση του πνεύματος και της τέχνης. Βυζαντινοί λόγιοι ήταν αυτοί που κουβάλησαν τα χειρόγραφα του Πλάτωνα και του Αριστοτέλη. Και ήταν η αναφιλάφηση αυτού ακριβώς του πολιτισμού που συνέβαλε στο να διαλυθεί το έρεβος του Μεσαίωνα και να λυτρωθεί ο «Μεσαιωνικός» άνθρωπος απ τα δεσμά της θρησκείας και του σκοταδισμού.

Η αναγέννηση που εμφανίστηκε το 14ο αιώνα στην Ιταλία, με τη συμβολή των Βυζαντινών λογίων οροθετεί τη μετάβαση απ τον Μεσαίωνα στους Νέου Αστικούς πλέον χρόνους. Η Νεο-εμφανιζόμενη στο προσκήνιο αστική τάξη διψάει για γνώση και μόρφωση. Στα αστικά κέντρα: Φεράρα, Φλωρεντία, Παντοβά, Βενετία Γένοβα, Ρώμη κλπ εμφανίστηκε ο «αναγεννησιακός» άνθρωπος με την ανανεωμένη νοοτροπία και αισθαντικότητα. Απαλλαγμένος απ τα δεσμά της Θρησκείας και του σκοταδισμού ο άνθρωπος αυτός, αναζητεί και βρίσκει νέα ιδεώδη και νέα πρότυπα, μορφές ζωής και τέχνης: στη γλυπτική, τη Ζωγραφική, την αρχιτεκτονική και τα γράμματα. Σε αυτήν ακριβώς την οικονομικά ανθιρή εποχή, θα στηθεί το πρώτο καταφύγιο για τη διδασκαλία της ελληνικής γνώσας και τη μελέτη των κειμένων που κουβάλησαν οι Βυζαντινοί λόγιοι φεύγοντας απ το Βυζάντιο.

Η αναγέννηση της κλασικής αρχαιότητας, τόσο στις αισθητικές κατηγορίες αλλο τόσο και στο στοχασμό, που άνθισε στην Ιταλία και τη Δύση τον 15ο αιώνα, δεν είναι μόνο συνέπεια της άλωσης και των Βυζαντινών λογίων. Βέβαια οι λόγιοι έπαιξαν ένα βασικό ρόλο. Εκείνο όμως και έπαιξε καθοριστικό ρόλο ήταν οι ιστορικές συνθήκες που την εποχή εκείνη κυριαρχούσαν τον 15ο αιώνα στη Ιταλία. Ήταν αυτές ακριβώς οι διαμορφωμένες κοινωνικό-οικονομικές συνθήκες που επέτρεψαν να γίνει η ώσμωση του αρχαίου πνεύματος, με την ιδιοφυΐα του ιταλικού λαού που καθιερώθηκε τελικά σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο. Αυτές οι συνθήκες συνετέλεσαν να ανθίσει για μια δεύτερη φορά μετά τη Ρωμαϊκή περίοδο, ο ελληνικός πολιτισμός στο ιταλικό έδαφος:

«Η γή είναι ίδια και το θαύμα συντελείται με την εργασία του ίδιου ιταλικού γένους από ανεξάντλητες δυνάμεις' αλλά γνωρίζουμε ότι και ο σπόρος είναι ο ίδιος και ότι κατά τη διάρκεια του χιλιόχρονου ύπνου η ελληνική γή τον είχε διαφυλάξει και περιφρουρήσει ζηλότυπα, για να τον προσφέρει ως δώρο για μιά δεύτερη φορά στη Δύση, όταν εκείνη θα ξυπνούσε απ το μακρόχρονο λήθαργο και θα κατανοούσε την απώλεια ενός τόσο μεγάλου αγαθού...»

Αφού λοιπόν, η Τιάρα, είχε υποδομή τον ελληνικό πολιτισμό, πως θα αφομείωνε αυτόν τον πολιτισμό (ένα απ τα επιχειρήματα), με ένα δάνειο πολιτισμό τον αυθεντικό, τον γνήσιο και γηγενή πολιτισμό; Και μάλιστα στον τόπου της καταγωγής του;

Απόδειξη ότι ο ισχυρισμός αυτός, μόνο να καλύψει μπορεί και όχι να αποδείξει, αποτελεί το γεγονός ότι οι ελάχιστοι Βυζαντινοί φυγάδες, πριν και μετά την Αλλωση, με δεδομένο αυτόν τον πολιτισμό συνέβαλαν σε μεγάλο βαθμό, στην άνθιση των γραμμάτων και των αρχαίων σπουδών στη Δύση. Αρκεί να αναφέρει κανείς τον ενθουσιασμό του Πετράρχη, απ τη συρροή βυζαντινών σοφών και επιστημόνων απ το βυζάντιο στη Δύση. Συρροή, που συνέβαλαν στο να διαμορφωθούν οι συνθήκες εκείνες που επέτρεψαν την εμφάνιση του Ουμανισμού και της Προαναγέννησης και σε συνέχεια στην Αναγέννηση τον 15ο αιώνα.

Αλλα και πριν απ την αναγκαστική αποδημία, που ακολούθησε το πάρσιμο της Πόλης, όπως και μετά, ηγέτες πνευματικοί του Ελληνισμού στη Δύση δούλεψαν σκληρά και επίμονα να κρατήσουν το έθνος στη ζωή, στην τιμή και την υπόληψη των λαών και έγιναν προσάναμμα

μεταλαμπαδεύοντας και μεταγγίζοντας τον ελληνικό πολιτισμό, έτσι ώστε να αποτελέσει την υποδομή της Ευρωπαϊκής Αναγέννησης.

Αν δεν κάνω λάθος λέμε, ότι μπορεί να κατέκτησαν εδαφικά την Ελλάδα οι Ρωμαίοι, η αυτοκρατορία τους όμως στηρίχθηκε στο Ελληνικό κατεκτημένο πολιτισμό. Το ίδιο και οι γόνοι τους την ελληνική παιδεία εντρίφησαν και απ αυτήν αφομειώθηκαν. Επιβεβαίωση του γεγονότος ο φόβος και ο απηνής διωγμός που εξαπέλησε ο Μέγας ΚΑΤΟΝ, ενάντιον του ελληνικού πολιτισμού ακριβώς για να μην εντριφήσουν οι γόνοι την ελληνική παιδεία. Μάλιστα για να μην συμβεί αυτό υποχρεώθηκε να γράψει μια γραμματική στα λατινικά, προκειμένου να αποτρέψει τους γόνους απ το να μορφώνονται μόνο με τα ελληνικά γράμματα. Γιατί άραγε δέχθηκαν το «σαρίκι» και για ποιόν ακριβώς λόγο φοβήθηκαν την «τιάρα»;

Στο πρώτο τέταρτο του 13ου Αιώνα, οι Τούρκοι ιδρύουν το Οθωμανικό κράτος στη Μέση Ασία υπο τον Οσμάν Α!. Μερικά χρόνια αργότερα περνούν στην Ευρώπη. Καταλαμβάνουν το 1357, την Ανδριανούπολη και λίγα χρόνια μετά τη Θράκη. Τα χριστιανικά Βαλκανικά κράτη Σερβία, Βουλγαρία, που είχαν αποσχιστεί απ το Βυζάντιο πληρώνουν φόρο υποτελείας στους Τούρκους. Είναι η εποχή που οι Τούρκοι απειλούν, εκτός απ την Ουγγαρία και το ίδιο Βυζάντιο. Εκτοτε τα δύο αυτά σύμβολα σηματοδοτούν δύο διαφορετικούς γεωγραφικούς χώρους, αλλά και δυό διαμετρικά αντίθετες αντιλήψεις και απόψεις, οσον αφορά το κοινωνικό-οικονομικό-πολιτισμικό γίνεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η μήπως κινδύνευε η αγραμματοσύνη τους όπως λέει και ο Ανώνυμος; Τι τέλος πάντων κινδύνευε και προτίμησαν το Σαρίκι και γιατί μετά το 21 πρωτοστάτησαν στην πρόσδεση στους ξένους και ειδικά στους Αγγλους;

Όπως η εμφάνιση κάθε ιστορικού γεγονότος έχει την εξήγησή του, έτσι και η προτίμηση του «Σαρικιού» σε σχέση με την «Τιάρα» έχει τη δική του εξήγηση. Πριν απ την Αλλωση της Πόλης, η εκκλησιακή διαμάχη, που ήταν ένας απ τους βασικούς συντελεστές την Αλλωσης, έκκλινε προς την αποδοχή του «Σαρικιού» και όχι της «Τιάρας». Και αυτό γιατί αν το Ιερατείο-Πατριαρχείο, έκκλινε υπέρ της «Τιάρας» θα έπρεπε να κάνει εκείνες τις αντίστοιχες μεταρρυθμίσεις και αλλαγές, ως προς τις δομές λειτουργίας και τα πιστεύω. Να αναθεωρήσει απόψεις οσον αφορά τη σχέση της Εκκλησίας με το κράτος που θα προέκυπτε απ την τέτοια εξέλιξη.

Θα έπρεπε να απαλληγεί απ το κατασκευασμένο διαχρονικό και ακατάλυτου περιούσιου γένους της Ορθοδοξίας. Και αυτό γιατί σαν περιούσιο και διαχρονικό το πνεύμα και άπεφθο από ορθόδοξες, ιδέες και πιστεύω, δεν έχει ανάγκη από ανθρώπους γι αυτό όταν τους έβλεπαι μπροστά του μορφάζει για την κακομοιά τους, μέχρι του σημείου να μην τους ονομάζει ούτε καν έλληνες αλλά Ελλαδίτες.

Λαύροι πολέμιοι του Διαφωτισμού, ελληνικού και «φράγκικου», το Πατριαρχείο και οι περί αυτού, δεν έχουν συμβιβαστεί-αποδεχθεί την έννοια του εθνους και την πραγματικότητά του με όλα οσα αυτό δημιούργησε, μονίμως πιστεύοντας και προσβέποντας σε ένα ιδεαλικό τίτλος ευγενείας, (όπως αυτή του Φαναριώτη που εξασφάλιζε υψηλές θέσεις στην εξουσία της Πύλης) ελληνικό γένος και μονίμως περιφρονώντας τον συγκεκριμένο υπαρκτό έθνος λέγοντας ότι : «χάσαμε το γένος και περιοριστήκαμε στο μίζερο κρατίδιο». Έτσι η «Επανάσταση του 21 ήταν το μεγάλο πλήγμα κατά του ελληνισμού» για αυτό και πολλές φερές αφόρισαν όχι μόνο τους πρωτεργάτες (Ρήγα, Φιλική κλπ) αλλά και την ίδια την Επανάσταση. Το «έθνος είναι φράγκικη επινόηση που τη φόρτωσαν στο σβέρκο της Ρωμιοσύνης». Τη Ρωμιοσύνη που δικρίνεται πρωτίστως απ την πίστη (Ορθόδοξη χριστιανική) και δευτερευόντως απ τη γλώσσα (ελληνική) και τα κοινά στοιχεία πολιτισμού!

Ωστόσο προκειμένου να υπερασπιστούν τα προσωπικά τους συμφέροντα και προνόμια, ειπαν μια μεγάλη μελλοντική να εξελιχθεί ιστορική Αλήθεια. Αυτοί άθελά τους πρόβλεψαν, ότι οι καθαρά εθνικές αξίες και οράματα. Αξίες που πυργώνουν τείχους ανάμεσα στους ανθρώπους και σύνορα ανάμεσα στις χώρες γεγονός που εμποδίζουν να εκφραστεί ελεύθερα εκείνη την Αέναη εσωτερική δύναμη του κοινωνικού ιστορικού γίνεσθαι και τους λόγους που σπρώχνει να ξεπεραστεί αυτή η αντιθετική σχέση στις έννοιες: Έθνος- Ανθρωπότητα. Το μέρος με το καθολικό. Και αυτό γιατί όσο ατελέστερη και περιορισμένη είναι η ενότητα των μερών, τόσο

χαμηλότερα βρίσκεται η πνευματική στάθμη της Ανθρωπότητας. Άλλο είναι το επίπεδο, της κοινωνίας των Ανθρώπων, όταν ο πλανήτης κατοικείται από αναρίθμητες ομάδες, που φυτοζωούν υλικά και πνευματικά, και άλλο με το σχηματισμό των μεγάλων φυλών-που είναι το πρώτο βήμα-στη συγκρότηση του εθνους-διεθνής-εθνισμός-διεθνισμός. Τότε και μόνο τότε θα δούμε για πρώτη φορά την ιστορία να μπαίνει με μεγάλα, με τιτάνια βήματα στη λαμπρή περίοδο της.

Όπως το χέρι είναι ο πρωτεργάτης του πνεύματος, έτσι και το πνεύμα είναι ο πρωτεργάτης του Εξανθρωπισμού και του Αέναου κοινωνικού γίγνεσθαι. Αυτό και οι όποιοι αγώνες θα απαλλάξουν τον Άνθρωπο απ την ιδιοκτησιακή εξάρτηση και την εκμετάλλευση και θα ξανά βρεί την αυτοτέλειά του. Τότε θα παρουσιαστούν στη σκηνή της οικουμένης οι Άνθρωποι, οι μεγάλοι θεμελιωτές που θα πλάσουν τα μεγάλα σύμβολα με βαθύ και ανεξάντλητο Νόημα ζωής. Η Οικουμενικότητα-Διεθνισμός όπως λειτουργεί σήμερα είναι αναμφισβήτητη μορφή ανώτερη απ αυτές του έθνους και οποιων άλλων ενώσεων που έχουν προηγηθεί. Η δημιουργία των εθνών, μέσα στη ιστορία είναι μια νίκη περίλαμπρη της αδάμαστης τάσης της ζωής για την ενότητα, πάνω στο συμπτωματικά εστω στοιχεία που χαρακτήριζαν τα πιο παλιά ανθρώπινα σύνολα. Και αυτό γιατί το περιεχόμενο της ενότητας διαποτίζει ολόκληρο το ΕΙΝΑΙ. Όσο μαιστώνει και πλάθεται η συνείδηση των εθνών- ενώσεων, τόσο ξυπνά και τρέφεται η συνείδηση της Ανθρωπότητας. Αυτή είναι που κάνει αντάξια του ζωή του Άνθρώπου. Φωτίζει με τους προβολείς το βαθύ μυστήριο της συνοχής. Η γνώση θα δώσει τα μέσα να ξεδιαλύνει το πολύπλευρο και καλά δομημένο πλέγμα της υποταγής του Άνθρώπου στον άνθρωπο.

Και επειδή όπως λέγεται από κυρίαρχες απόψεις, σε ακαδημαϊκό και πολιτικό επίπεδο, τα έθνη είναι πλέον ένα αναχρονιστικό κατάλοιπο που πνέει τα λοίσθια, χώρια που τα έθνη είναι τα εργαστήρια και τα εργαλεία με τα οποία καλλιεργείται και κατασκευάζεται το εθνικιστικό μίσος, του πολέμου, του ρασισμού και του όποιου άλλου διχασμού, γι αυτό και οι αντιδραστικές δυνάμεις υιοθέτησαν ήδη τη φρασιολογία του αντεθνικισμού, προσπαθώντας να διευρύνουν με τον τρόπο αυτό το ακροατήριό τους, λάθρα θηρεύοντας. Έτσι παρακάμπτοντας, τα έθνη, τα εθνικά κράτη και τις αρχές που τα οικοδόμησαν και τα εμπνεύουν ακόμη-κυρίως τη λαϊκή κυριαρχία-προαναγγίλουν τη μεγάλη υπέρβαση. Μιαν υπέρβαση προς τις διαρκονικές άφθαρτες αξίες, «τις οικουμενικές» (παγκοσμιοποίηση), που περιέχουν την πεμππουσία και το κλέος του χριστιανισμού γενικά και της ορθοδοξίας ειδικά αλλά και του αείποτε ελληνισμού, ίδιου και αναλλοίωτου, εις τους αιώνες των αιώνων.

Μετά την Αλωση, το Πατριαρχείο, κατά τους όρους της κατάκτησης, έμεινε και ήταν η μόνη αρμόδια πνευματική αρχή αλλά και διοικητική και δικαστική αρχή απέναντι των χριστιανών και αυτά τα προνόμια θα έχανε αν συντάσσονταν με την «Τiάρα» και «εξασφάλισε» με το «Σαρίκι». Για όλη αυτή την περίοδο μέχρι τη δημιουργία στα Βαλκάνια των εθνικών κρατών, το Πατριαρχείο ήταν δομικό-συστατικό στοιχείο της κατάκτησης και παρέιχε τον συγκεκριμένο τρόπο άσκησης της οθωμανικής κυριαρχίας επί των Χριστιανών.

Οι υπόδουλοι χριστιανοί ήταν πεδίο άσκησης αυτής της κυριαρχίας απ το Πατριαρχείο. Απ την άλλη όμως μεριά η κατάκτηση ήταν όρος ύπαρξης του ρόλου και της λειτουργίας του ίδιου του Πατριαρχείου. Αυτός ο όρος και αυτές οι λειτουργίες (παραχωρημένες εξουσίες), δεν ήταν νοητές χωρίς τον κατακτητή. Ήταν ο όρος ύπαρξης του ίδιου του Πατριαρχείου, χάρη στα εκκλησιαστικά, πολιτικά-διοικητικά, οικονομικά και δικαστικά προνόμια που οι Οθωμανοί του είχαν παραχωρήσει. Αλλωστε και το ίδιο το Πατριαρχείο ουδέποτε αμφισβήτησε τους απορρέοντες απ την κατάκτηση όρους-γνωστή η σκληρή και η ανηλεής καταπολέμηση του Πατριαρχείου κατά των διαφωτιστών πρώτα και εθνεγερτικών μετά και ειδικά των όποιων προσπαθειών προεπεναστατικών διαφωτιστών και της κλεφτουριάς ακόμα.

Η ελληνική ορθοδοξία, κλείνοντας τα μάτια μπρός στην πραγματικότητα, εξακολουθεί να συζητά με τα ίδια επιχειρήματα που χρησιμοποιούσε τους καιρούς όπου την πίστη της την ενίσχυε και την επέβαλε η αυτοκρατορία. Μετά την κατακτηση η νέα αυτοκρατορία, η οθωμανική παραχωρεί και αυτή με τη σειρά της στο Πατριαρχείο και τους κατά τόπους μητροπολίτες τα ίδια προνόμια που είχαν και προηγούμενα. Βεβαία το αποτέλεσμα μιας τέτοιας παραχώρησης είναι πριν απ όλα και πάν από όλα σκοπό είχε να ενισχυθεί ο φραγμός

που είχε στηθεί με την Αλλωση ανάμεσα στην Ανατολή και τη Δύση. Η παραχώρηση προνομίων, δεν είναι ποτέ πράξη φιλόανθρωπος, πολύ περισσότερο δεν είναι τυχαία. Είναι πάντα μια καλοσχεδιασμένη πολιτική και οπωσδήποτε εγκληματική, όταν αυτή προέρχεται από τον κατακτητή που σκοπό έχει να υποτάξει εδάφη και λαό για αιώνες και στα οποία εδάφη είναι πληθυσμιακή μειονότητα.

Παρά τις φωτεινές περιπτώσεις που παρεκκλίνουν από τον κανόνα και παρά τις παχυλές μυθολογίες που κατασκευάστηκαν εκ των υστέρων, η ορθόδοξη εκκλησία σε όλη τη διάρκεια της τουρκοκρατίας αλλά και αργότερα, πολιτεύτηκε συντηρητικά, υπηρέτησε τη συντήρηση των ιδεών και του συστήματος ή καλύτερα του εκάστοτε κυριάρχου συστήματος που της διασφάλιζε πνευματική πρωτοκαθεδρία. Ενισχυμένη με αρμοδιότητες δικαστικές, διοικητικές και οικονομικές έπρεπε και ώφειλε να αποδόσει όχι μόνο υπακομή αλλά και υποταγή. Έτσι όμως αυτοπεριορίστηκε σε μια διαρκή εξάρτηση από την πολιτική υποστήριξη και τελικά καθελώθηκε σε ένα διαρκώς φθίνοντα περιοριστικό κοινωνικό ρόλο. Η πολιτική προστασία που αποβάμβανε, οι θεσμοθετημένες και προσδιορισμένες αρμοδιότητες και ο έλεγχος που έτσι και αλλιώς ασκούσε στις ψυχές και τις ζωές των ανθρώπων, είχαν ορθώσει ψηλά τείχη αποκλεισμού της από τις νεότερες ανακαλύψεις και επιδράσεις.

Περιγράφοντας μερικές από τις όψεις και απόψεις των σχέσεων ανάμεσα στην εξουσία και την ορθόδοξη εκκλησία για την εποχή της τουρκοκρατίας, θα ήταν άστοχο να αρκεστούμε - απονείμουμε τους ρόλους του «καλού» και του «κακού». Οι μανιχαϊσμοί που διαμορφώθηκαν και χρησιμοποιήθηκαν σε προηγούμενες εποχές και που πρόσφατα αναστήθηκαν και προσπαθούν να αναβιώσουν από μια λαϊκίζουσα και ευπώλητη ροπή της λογοτεχνίας τα «Καπάκια κλπ», δεν υπηρετούν την προσέγγιση της πραγματικότητας. Αντίθετα, ενισχύουν προϋπάρχουσες προσλήψεις και προλήψεις. Όσον αφορά τα χριστιανικά ηγετικά στρώματα, οι ρόλοι είχαν απόλυτα καθοριστεί από την οθωμανική πραγματικότητα. Παρ' όλα αυτά ο εφησυχασμός της «ελληνικής ορθοδοξίας» στους κόλπους της εξουσίας και οι αμοιβαίες εξυπηρετήσεις που αυτό συνεπάγεται, δημιούργησαν μια ισχυρή παράδοση γεγονόσ που καθήλωσε σε πνευματική οπισθοδρόμηση τη Νεώτερη ελληνική κοινωνία. Η ίδια ταύτιση έγινε και με την αυτοκέφαλη Εκκλησία μετά το 21.

Οι ηγετικές ομάδες που κινητοποιήσαν την Επανάσταση, πολιτικές και στρατιωτικές, παρ' όλο που εμπνέονταν από τις αρχές του διαφωτισμού, δεν εγκατέληψαν τα οφέλη και κυρίως τη λαϊκή χειραγώγηση που διασφάλιζε τη χρησιμοποίηση του θείου. Η χρήση του «ιερού» πράξη κατ' εξοχήν πολιτική, διαιώνισε τον θανάσιμο εναγκαλισμό της πολιτικής εξουσίας με την εκκλησία. Για τα ηγετικά στρώματα έπρεπε να μείνει και η πίπτα σωστή και ο σκύλος χωρτάτος: το κράτος με τα ίδια του τα συντάγματα Εκκλησιαστικοποιήθηκε και η Εκκλησία κρατικοποιήθηκε, το γεγονός αυτό άφησε μετέωρο μέχρι τις μέρες μας ένα από τα κυριότερα αιτήματα του διαφωτισμού: Το χωρισμό της εκκλησίας από το κράτος. Το ίδιο έγινε εν μέρει και στην κατοχή με τον Αρχιεπίσκοπο Δαμασκινό και ειδικά στα χρόνια του εμφυλίου. Και τότε ο ελληνοχριστιανισμός είχε συνδεθεί ακατάλυτα με την εθνοφρασύννη!

Η χριστιανική θρησκεία τοποθετημένη στην «καρδιά ενός άκαρδου κόσμου» είναι και αυτή ένα κοινωνικό φαινόμενο. Σαν φαινόμενο κοινωνικό είναι και αυτή μια εγκόσμια ιδεολογική περιπέτεια, και σαν τέτοια δεν ασχολείται μόνο με θεολογικές θεωρήσεις εσχατολογικού περιεχομένου και αποκαλυπτικών αληθειών. Σε αντίθεση με τα λεγόμενα, υπόκειται σε ιδεολογικές αναγνώσεις και κριτικές, επειδή εμπλέκεται με την ίδια την πολιτική και πολιτισμική οργάνωση της κοινωνίας, το πρόγραμμα του πρώιμου και υστερού καπιταλισμού, την ποιότητα της δημοκρατίας και κυρίως η απαίτηση να νομιμοποιείται το σχολείο να επιβάλει την ιδέα περί της ύπαρξης του θεού στον πολίτη.

Να συσχετίζεται η ιδιότητα του πολίτη με τη θρησκευτική ταυτότητα στην ελληνική εκπαίδευση. Ενώ το σχολείο δεν δικαιούται να θρησκεύεται. Στην ουσία, το ελληνικό σχολείο προάγει την αντίληψη ότι η ιδιότητα του πολίτη ταυτίζεται με την ιδιότητα του πιστού και μάλιστα του πιστού ενός συγκεκριμένου θρησκευτικού δόγματος, υπονομεύοντας, έτσι, βασικά κοινωνικά δικαιώματα του ανθρώπου και του πολίτη: στη γλώσσα, την ιστορία, την κοινωνική και πολιτική αγωγή ως κανονιστικός δείκτης της σχέσης της εκκλησιαστικής παιδείας με τα

ελληνικά γράμματα, ενισχύοντας τον εκκλησιαστικό έλεγχο της παιδείας και της πνευματικής ζωής. Το ιερό στοιχείο ενώ προκαλεί διαρκώς τον χρόνο, ουσιαστικά αρνείται την ιστορία.

Είναι γνωστός ο σκληρός και ανηλεής αφορισμός του Υψηλάντη και των επαναστατών απ τον Πατριάρχη Γρηγόριο Ε΄ με το ξέσπασμα της Επανάστασης του 21. Το ίδιο γνωστή είναι και η πλήρης απόρριψη της Αυτοκεφαλίας το 1833. Αλλά και όταν ο Μεγάλος Ασθενής πήρε την κάτω βόλτα στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα, και οι σφοδροί ανταγωνισμοί των Βαλκανικών εθνών-κρατών και των μεγάλων Δυνάμεων (Ρωσό-Αγγλικών) για την τύχη των Βαλκανικών εδαφών και ειδικά των ελληνικών, το Πατριαρχείο, για να μὴν χάσει το «λαό» του δεν υπέθαλψε τον διαμελισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας.

Στις αρχές Ιουλίου του 1908 οι στρατιωτικές δυνάμεις της Μακεδονίας επιρρεασμένες απ το κίνημα των Νεότουρκων ξεσηκώθηκαν α) με βασικό στόχο την κατάλυση της απολυταρχίας του Σουλτάνου Αβδούλ Χαμίτ, την επαναφορά του Συνταγμα του 1876, ενώ παράλληλα υιοθετούσαν τα συνθήματα και τα ιδεώδη της Γαλλικής Επανάστασης και β) να διατηρήσουν την εδαφική ακεραιότητα της αυτοκρατορίας και να αντισταθούν στις επεμβάσεις των Μεγάλων Δυνάμεων. Το γεγονός ότι οι Νεότουρκοι, τόσο πριν όσο και μετά το κίνημα διατήρησαν τη Μακεδονία σαν βάση εξόρμησης και το γεγονός ότι η περιοχή αυτή συνέχισε να τους παρέχει καθοριστική υποστήριξη ακόμα και όταν βρέθηκαν εκτός εξουσίας, βοηθώντας τους αργότερα να επανέλθουν, οφείλεται και στο γεγονός ότι η περιοχή κινδύνευε άμεσα, στις αρχές του 20ου αιώνα, να χαθεί για την αυτοκρατορία και αυτό, γιατί προπολλού είχε γίνει ελεύθερο πεδίο θρησκευτικών και πολιτιστικών αντιπαραθέσεων απ τις διάφορες εθνότητες και των ξένων επεμβάσεων.

Το κίνημα των Νεότουρκων με στόχους το συνταγματικό πολίτευμα με κοινοβουλευτικό καθεστώς, την προστασία της «εδαφικής ακεραιότητας της χώρας», της ισότητας και ισοτιμίας όλων των πολιτών, έγινε δεκτό με ενθουσιασμό απ την πλειοψηφία των εθνотήτων της αυτοκρατορίας και με εκδηλώσεις «χουριέτ» συμφιλίωσης και αμοιβαίας εκτίμησης μεταξύ των μουσουλμάνων, χριστιανών και εβραίων. Το κλίμα ευφορίας μεταξύ Ελλήνων και Τούρκων καθώς και οι εκδηλώσεις σεβασμού απ τους Νεότουρκους στα εθνικά ελληνικά σύμβολα, όπως η ελληνική σημαία και ο ελληνικός εθνικός ύμνος. Αξίζει να τονιστεί ότι η κοινή γνώμη της ελληνικής κοινότητας στη Σμύρνη εκφράστηκε υπέρ των Νεότουρκων σε αρκετά πολιτικά δεδομένα.

Οι καλές σχέσεις μεταξύ των κινηματιών και των ελληνό-οθωμανών ήταν γιατί, αντίθετα απ τους Βουλγάρους που βασικός στόχος τους ήταν η προσάρτηση της Μακεδονίας στη Βουλγαρία, στόχος και επιδίωξη του Πατριάρχη Ιωακείμ Γ΄, παρά τη διαπίστωση αυτή ήταν η ενίσχυση του ελληνικού πληθυσμού και του Πατριαρχείου στην περιοχή. Αρχικά ο Πατριάρχης τάχθηκε κατά του κινήματος, φοβούμενος την αντικατάσταση του οθωμανικού θεοκρατικού συστήματος με ένα κοσμικό κοινωνικό-πολιτικό σύστημα ισοπολιτείας και την κατάρευση των ειδικών προνομίων του Πατριαρχείου, κάτι που προβλημάτισε πολλά απ τα ηγετικά στελέχη των μειονοτικών κοινοτήτων. Η υποστήριξη ωστόσο του κινήματος απ την πλειοψηφία της ελληνό-οθωμανικής κοινότητας ανάγκασε τον Πατριάρχη να αναθεωρήσει (ευτυχώς) την αρχική του στάση και να εκφράση την ευαρέσκειά του για την αποκατάσταση του Συντάγματος (Βρέμης και Μπούρα) 1984.

Οι αντιμαχόμενοι αλυτρωτισμοί των βαλκανικών λαών, εμφανίστηκαν ιδιαίτερα έντονοι λίγους μήνες μετά το κίνημα. Τον Οκτώβρη του 1908 η Βουλγαρία κήρυξε την ανεξαρτησία της, ενώ η Κρήτη αποφάσισε την ένωση. Τον ίδιο μήνα η Αυστρο-Ουγγαρία προσάρτησε τη Βοσνία και την Ερζεγοβίνη. Τα γεγονότα αυτά αν αφήνονταν στην τύχη σηματοδοτούσαν αν όχι τη διάλυση της αυτοκρατορίας οπωσδήποτε τον περιορισμό της στην Ασία. Στην ευρωπαϊκή Τουρκία ζούσαν μεγάλοι αριθμητικά και συμπαγείς πληθυσμοί και ειδικά ελληνικοί. Το γεγονός αυτό ήταν επόμενο να βάλει σε σκέψη και ανησυχία τους νεότουρκους και να εντείνουν την προσπάθεια όχι μόνο να επιρρεάσουν, αλλά και να βαθύνουν την εθνικιστική ιδεολογία τους.

Ειδικά μετά το απελευθερωτικό κίνημα της Υεμένης και της Αλβανίας, υπό την καθοδήγηση των Αγγλων οι Νεότουρκοι μεταβάλουν τον αρχικό στόχο τους για τη δημιουργία ενός

ενοποιημένου οθωμανικού κράτους ισοπολιτείας, με ένα νέο στόχο: τη δημιουργία ενός ενιαίου και αμιγώς εθνικά τουρκικού κράτους. Η υλοποίηση αυτού του στόχου περιείχε όχι μόνο την ηθικό-οικονομική αλλά και την βιολογική εξόντωση των διαφόρων εθνοτήτων. Το μόνο μέσω υλοποίησης αυτού του μεγαλοπύθολου σχεδίου ήταν η γενοκτονία των άλλων εθνοτήτων και θρησκευτικού δόγματος και ειδικά των Ελλήνων : που ήταν οι εδαφοκτήτες. Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι Διωγμοί του 1952. Αφού αυτοί οι ελάχιστοι που έμειναν απ τη γενοκτονία και που με την πάροδο του χρόνου αυξήθηκαν έκαναν μια ακόμη μικροκάθαρση.

Η εκάστοτε ηγεσία της Τουρκίας, αυτοκρατορική και μετά αυτοκρατορική ξέρει πολύ καλά, ότι εδώ και τετρακόσια χρόνια σαν λαός ΖΟΥΝ σε ένα γεωγραφικό χώρο που δεν είναι γηγενείς όπως οι Έλληνες. Ακόμα ήξεραν ότι οι Έλληνες κάποια μέρα, θα τους υποχρεώσουν να τον εγκαταλείψουν αυτόν τον χώρο. Γνώριζε ότι η Ελλάδα είχε αναμφισβήτητα και απαράγραπτα εδαφικά δικαιώματα σε ένα μεγάλο μέρος της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Και η αρχή για τη διεκδίκηση αυτών των απάγραπτων δικαιωμάτων, έγινε το 1821 με τη δημιουργία της πρώτης μικρής εστω κρατικής οντότητας.

Αφού το Μεσολόγγι κράτησε και ο Δαυλός του Καψάλη φώτισε όχι μόνο το δίκαιο του αγώνα των Ελλήνων, αλλά φώτισε και ξύπνησε και τις συνειδήσεις των πνευματικών ανθρώπων της Ευρώπης, οι οποίοι και συμπαραστάθηκαν ηθικά μα και υλικά στο δίκαιο αγώνα των Ελλήνων. Γεγονός που σήμαινε ότι οι Έλληνες με σύνθημα την «Μεγάλη Ιδέα», ήταν αποφασισμένοι διπλωματικά και ένοπλα να διεκδικήσουν την ικαναποίηση των εθνικών τους δικαίων. Να αγωνιστούν για τη λύτρωση όλων των υπό καταχή Ελλήνων και την απελευθέρωση όλων των ελληνικών περιοχών.

Μετά την ίδρυση της «Φιλικής Εταιρείας» και ειδικά μετά τη δημιουργία της κρατικής οντότητας, η τουρκική ηγεσία έχοντας επίγνωση ακριβώς αυτού του γεγονότος, ότι είναι κατακτητές και ότι σαν κατακτητές, κάποια μέρα ο γηγενής λαός, θα τους ζητήσει να εγκαταλείψουν τα κατακτημένα εδάφη. Και γνωρίζοντας λόγω πείρας ότι αυτή η ζύμη (του 21), θα λειτουργήσει πολλαπλασιαστικά στο μέλλον προβλήματα για να μην βρεθούν ξανά στη δυσάρεστη θέση να εγκαταλείψουν και νέα εδάφη. Αυτή ακριβώς τη διαπίστωση και τον κίνδυνος που διέτρεχαν, η τουρκική ηγεσία λογικά, εθνικά και συμφεροντολογικά σκεπτόμενη, αναζήτησε στηρίγματα και συμμάχους.

Βασικοί αντίπαλοι της Τουρκίας ήταν οι Έλληνες που διεκδικούσαν εδάφη στην ευρωπαϊκή και την Μικρασιατική περιοχή και οι Ρώσοι που ήθελαν να επεκτείνουν την αυτοκρατορία στην Ασιατική Τουρκία.

Οι κίνδυνοι πολλοί, υπαρκτοί για τον κατακτητή και το δίλημμα μεγάλο. Και ήταν μεγάλοι γιατί η «Φιλική Εταιρεία» ιδρύθηκε το 1814 και μέσα σε (6) χρόνια αναστήσανε το Νεοελληνικό κράτος και οι Ρώσοι με τον Κριμαϊκό πόλεμο έβαλαν σε εφαρμογή την διεκδίκηση. Για να μην βρεθούν λοιπόν στη δυσάρεστη θέση στην αρχή ασπάζστηκαν απόλυτα τη γεωστρατηγική και οικονομική πολιτική της Αγγλίας, που για κανένα λόγο δεν ήθελε να μικρίνει ούτε κατά μερικά εκατοστά εδαφικά η Τουρκία. Και όταν αργότερα άρχισε να φουσκώνει το προζύμι τα εδαφικά θέματα που αφορούσαν την Ελλάδα, ήρθαν στο πολιτικό προσκήνιο, η Τουρκική ηγεσία τα θέματα αυτά τα ανέθεσαν εξ ολοκλήρου στην Αγγλία Βέβαια το κόστος που πλήρωσαν ήταν τεράστιο γιατί η κατάληξη ήταν η πλήρης πρόσδεση και η υποταγή στο άρμα της Αγγλίας. Έπαψε πλέον και η Τουρκία, όπως και η Ελλάδα να είναι εθνικά ανεξάρτητες χώρες.

Μετά την πρόσδεση της τουρκίας στο αγγλικό άρμα, η Έλληνες πλέον δεν είχαν κύριο αντίπαλο και ανταγωνιστή την τουρκική ηγεσία, αλλά την επικυρίαρχη διπλωματικά και στρατιωτικά αγγλική αυτοκρατορία. Το τραγικό δέ είναι, ότι και η ελληνική πολιτικό-οικονομική ηγεσία πριν καλά καλά εξασφαλίσει την εθνική της ανεξαρτησία είχε προσδεθεί το ίδιο σφυχτά στο διπλωματικό και στρατιωτικό άρμα της Αγγλίας. Μετά την πρόσδεση αυτή η Ελλάδα βρέθηκε στην Κλίνη του Προρκούστη και οι Έλληνες έπαψαν να σκέφτονται πολιτικά. Σαν επιδιαιτητής πλέον η Αγγλία συντόνιζε τις σχέσεις των δύο αντιπάλων χωρών ανάλογα με τα δικά της και μόνο συμφέροντα και γεωστρατηγικές βλέψεις. Έτσι έχοντας επικυριαρχία σε Τουρκία και Ελλάδα επέβαλε την όποια θέλησή της.

Το 1878 αποκτά τη διοίκηση-προσαρτά την Κύπρο. Το 1885-86, εμποδίζει την κινητοποίηση δυνάμεων που ο Δηλιγιάννης θέλησε να επωφεληθεί απ τις Βουλγαρό-Σερβικές εχθροπραξίες και επιβάλλει ναυτικό αποκλεισμό στην Ελλάδα και σε συνέχεια Διεθνή Οικονομικό Ελεγχό κλπ κλπ.

Τις συνέπειες αυτής της πρόσδεσης τις ζήσαμε σε ολό του το μεγαλείο την επομένη της απελευθέρωσης της Ελλάδας απ τα στρατεύματα κατοχής. Την Επομένη της απελευθέρωσης το Αντιστασιακό απελευθερωτικό Κίνημα δεν διαπραγματεύονταν για τη λύση των μεταπλευθερωτικών προβλημάτων των Ελλήνων και της Ελλάδας, με μια διαφορετική ελληνική άποψη ή θέση των Ελλήνων. αλλά με μια ξένη αυτοκρατορική Νεοαποικιακή δύναμη. Την μεγάλη τότε Βρετανία.

Ομως το προζύμι φούσκωνε και έπρεπε να βρεθεί ένας τρόπος, όχι απλώς να ξεθυμάνει αλλά και να πειστούν οι Έλληνες ότι η υλοποίηση της μεγάλης ιδέας ήταν κάτι όχι μόνο ακατόρθωτο αλλά κάτι που δεν ανήκει ούτε καν στη σφαίρα της φαντασίας. Στην προσπάθεια αυτή είχαν και τη συναίνεση των Ντόπιων αντιδραστικών δυνάμεων... Και η ευκαιρία που θα έπαιθε και τον ποιοό δύσπιστο ότι η μεγάλη ιδέα είναι Νεκρή βρέθηκε ήταν : η Μικρασιατική εκστρατεία που θα «δημιουργούσε την Ελλάδα των τριών Ηπείρων και των πέντε θαλασσών». Η εκστρατεία αυτή ήταν η μεγαλύτερη πλεκτάνη-παγίδα που η Μεγάλη τότε Βρετανία, έστησε εις βάρος της Ελλάδας και του λαού της. Ήταν η χαριστική βολή της μεγάλης Ιδέας. Το χτύπημα ήταν τόσο κέραιο και ενδεικτικό, ώστε να πειστεί και ο ποιοό μεγαλοϊδεάτης ονειροπόλος, ότι η Βρετανική αυτοκρατορία θεωρεί την οθωμανική αυτοκρατορία Σάρκα από τη Σάρκα της.

Η πολιτική της Μεγάλης Ιδέας έκλεισε οριστικά με την Μικρασιατική Καταστροφή. Η περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 21 έκλεισε (...). Την επομένη της υπογραφής της Συνθήκης την Λωζάνης (ταφόπετρα) σκέψη και θέση για επεκτατική και απολυτρωτική πολιτική δεν υπήρχε. Ο Βενιζέλος αντελήφθηκε αμέσως ότι «συντελεσθεί η...», γι αυτό και υπέγραψε τη συμφωνία περί ανταλλαγής των πληθυσμών και την αगाστή συνεργασία με την Τουρκία. Για να πετείχει η Μικρασιατική καταστροφή οι Έλληνες από καιρό γενιούνταν και πέθαιναν βενιζελικοί ή αντιβενιζελικοί. Ο διχασμός αυτός όχι μόνο προετοίμασε αλλά και κάλυψε ιδεολογικό-πολιτικά την καταστροφή και τις μετέπειτα συνέπειες. Ενώ υπάρχουν ευθύνες και μάλιστα μεγάλες για αυτό το ειδεχθέστερο των εγκλημάτων εις βάρος του λαού, δεν ζητήθηκαν ποτέ από κανένα.

Μέχρι το 1912 η Ελλάδα χτίστηκε-δημιουργήθηκε κομμάτι το κομμάτι. Πιθαμή την Πιθαμή. Η Βρετανία τασσόμενη αναφανδόν υπέρ του κατακτητή των ελληνικών εδαφών, κάθε κομμάτι που οι Έλληνες αποσπούσαν απ την τουρκική «επικράτεια» η Βρετανία πονούσε, λες και της αποσπούσαν κομμάτι απ τη Σάρκα του Βρετανικού Σώματος. Μια ματιά στο πως διαμορφώθηκε ο χάρτης της Ελλάδας, ύστερα από ενενήντα ενα χρόνια αγώνων, αρκεί για να αντιληφεί και ο ποιοό ανίδεος όχι μόνο γιατί εξελίχθηκαν έτσι τα εθνικά και ιστορικά πράγματα στη χώρα μας, αλλά και να μην τολμήσουν-διανοηθούν ποτέ οι Έλληνες νέα χωροταξική διεκδίκηση.

Μακραίωνος πόθος των Σλάβων ήταν να έχουν πρόσβαση στα ζεστά νερά του Αιγαίου. Αυτό όμως για τα γεωστρατηγικά συμφέροντα της Βρετανίας ήταν κάτι το αδιανόητο. Όπως μετά την καταστροφή της μεγάλης ιδέας για να μην αναζητηθούν ευθύνες, πρόσφεραν στο λαό που είχε πολεμώντας για την επέκταση των συνόρων εξαντλήσει και το τελευταίο όριο αντοχής: τον μύθο της «δημοκρατίας» και για να μην κατανεμηθούν ευθύνες επέβαλαν και τη λήθη του παρελθόντος. Για να μην κατέβουν οι Σλάβοι στο Αιγαίο γιατί κατεβαίνοντας θα δυσκολέψουν το δρόμο των Βρετανών προς την Ινδία κλπ και για να αποκλείσουν ενα τέτοιο ενδεχόμενο διαμόρφωσαν κατά τέτοιο τρόπο τα νέα σύνορα της Ελλάδας (ενα Νομό κατά μήκος του Αιγαίου) έδωσαν στην Ελλάδα και τους Έλληνες ενα καινούριο περιεχόμενο: Να φυλάμε έκτοτε Θερμοπύλες για λογαριασμό τους.

Ετσι πριν καλά καλά τελειώσει ο Α! παγκόσμιος πόλεμος, οι ελληνικές εθνικές «διεκδικήσεις» με την απόβαση του ελληνικού στρατού στη Σμύρνη στις 2/5/1919 άρχισαν να

«υλοποιούνται». Με την κατάληψη της Θράκης (δυτικής και ανατολικής) τον επόμενο χρόνο και κυρίως με την υπογραφή της συνθήκης των Σεβρών τον Ιούνιο του 1920, τη συνθήκη (παγίδα) αφού καμιά χώρα δεν την υπέγραψε Ποτέ, το όραμα της «Μεγάλης Ελλάδας» έφτανε στην κορυφή του. Στις 30/7/20 έγινε απόπειρα στο σταθμό της Λιών εναντίον του Βενιζέλου. Η απόπειρα αυτή αποτελούσε μια τελευταία προσπάθεια της αντίδρασης...των αμετανοήτων βασιλοφρόνων που απ το 1917 είχαν συγκροτήσει ένα πανίσχυρο βασιλικό ρεύμα, κυρίως στην Παλαιά Ελλάδα με τη μορφή μαζικών συλλόγων και οργάνωσης με καθαρά φασιστική ιδεολογία.

Το ρεύμα αυτό εξέφραζε-αναβίωσε όχι μόνο τον πολιο-ελλαδίτικο εσωστρεφισμό, αλλά και ένα λανθάνον αντιδυτικό πνεύμα. Ένα πνεύμα που τροφοδοτούσε ποικιλότροπα την ξένη επέμβαση, μα και ανοιχτή αντίθεση στον αστικό εκσυγχρονισμό της χώρας. Ένα ρεύμα συνδεδεμένο με τις κοινωνικές και πολιτικές προεκτάσεις εκμεταλλευόμενο το δυσβάσταχτο ανθρώπινο κόστος του πολέμου. Οι αντίπαλοι του Βενιζέλου εκμεταλλεύτηκαν και εξέφρασαν την αδυναμία της Παλιάς Ελλάδας να λειτουργήσει σαν καταλύτης απ το φόβο μιας μεγάλης μερίδας του πληθυσμού ότι θα περιθωριοποιηθεί μέσα στη Νέα «Μεγάλη Ελλάδα» για την οποία τόσες ανθρώπινες θυσίες είχε υποστεί η Ελλάδα.

Εμπνευστής αυτού του ρεύματος ήταν ο Δημ Γούναρης, ο οποίος στον πρώτο λόγο του όταν επανήλθε απ την εξορία προσδιόρισε το στόχο της αναμέτρησης με το σύνθημα: «η απολύμανση της χώρας απ την πανώλη της τυραννίας». Μέσα σε λίγο χρόνο το ρεύμα του αντιβενιζελισμού κυριάρχησε σχεδόν ολοκληρωτικά στην Παλιά Ελλάδα. Ο Γεώρ. Σεφέρης αναφερόμενος σε κάποιον (δεν τον ονομάζει) αντιβενιζελικό υποψήφιο ο οποίος απ το εκλογικό μπαλκόνι του στην Καλαμάτα ανεμίζοντας μαινόμενος τον χάρτη της Μεγάλης Ελλάδας έλεγε στους εκλογείς του «οι αντίπαλοι ημών για να καλύψουν τας ατασθαλίας των σας παρουσιάζουν τον χάρτη τούτο. Ε! λοιπόν τον χάρτη αυτόν εγώ τον σχίζω και χράπ τον έσχιζε ο δόλιος».

Το ίδιο συνέβαινε και μεταπελευθερωτικά όταν οι δοσίλογοι χρήστηκαν υποψήφιοι της Δεξιάς έλεγαν στους ψηφοφόρους «Είμαι δοσίλογος. Πρέπει να με ψηφίσετε γιατί Εγώ σας όπλισα στην κατοχή κατά του ΕΛΑΣ. Η τύχη μου είναι και δική σας τύχη».

Και το ακόμα πιο τραγικό, ενώ ο Γούναρης και οι σύν αυτό, όταν άρχισε η Μικρασιατική πολιτική του Βενιζέλου του έκαναν σκληρή κριτική. Όταν άρχισε όμως η καταστροφή, ενώ μπορούσε και έπρεπε δεν άλλαξε πολιτική. Συνέχισε την ίδια καταστροφική πολιτική του Βενιζέλου ο οποίος διατηρώντας στη ζωή με διατάγματα τη βουλή του 1915 γιατί επιθυμούσε λέει, πριν απ τις εκλογές να ολοκληρώσει απερίσπαστος τις διαπραγματεύσεις με τους νικητές του πολέμου, ώστε να υλοποιήσει στο μέγιστο δυνατό βαθμό, το όραμα της «Μεγάλης Ελλάδας» διαβεβαιώνοντας τη βουλή το Νοέμβρη του 1919, ότι οι εκλογές θα γίνουν «μετά την υπογραφή της συνθήκης μετά της Τουρκίας».

Ενώ τη συνθήκη των Σεβρών παρά την κατάληψη της δυτικής και ανατολικής Θράκης και της Σμύρνης, δεν την υπέγραψε καμιά χώρα γεγονός που σημαίνει ότι ήταν «ενορχηστρωμένη η εκστρατεία». Μια καλοστημένη «παγίδα» για να δολοφονήσουν το όραμα της μεγάλης ιδέας. Και ενώ καταδίκάζαν σαν «αλοπρόσαλη» την πολιτική της «μεγάλης Ιδέας» και η μια καταστροφή διαδέχονταν την άλλη η πολιτική της Δεξιάς, ήταν το ίδιο καταστροφική με αυτήν του Βενιζέλου. Θα έλεγε κανείς ότι και αυτοί είχαν πάρει από «κάπου κάποια εντολή» να το ολοκληρώσει το έγκλημα που άρχισε ο Βενιζέλος.

Η οθωμανική διοίκηση και ο ντόπιος πληθυσμός, ανεξάρτητα απ την εθνοθηρσκευτική προέλευσή του, υποστήριξαν το κίνημα, το κλειδί της επιτυχίας της επανάστασης το είχε ο στρατός. Μόνο ο στρατός είχε τη δύναμη να αλλάξει το καθεστώς και αφού η δυσαρέσκειά του δεν έβρισκε άλλη διέξοδο συμμετείχε στην επανάσταση. Ο στρατός και σήμερα ακόμη χαίρει ιδιαίτερης αίγλης στην τουρκική κοινωνία πόσο μάλλον τότε. Η στρατιωτική παράδοση στη Τουρκία ήταν μακρά και έντιμη και είχε παίξει τεράστιο ρόλο στη δημιουργία της οθωμανικής αυτοκρατορίας απ την αρχή της δυναστείας των Οσμάν απ τον 13ο αιώνα.

Αυτόν το στρατό που είχε συμμετάσχει στο κίνημα των Νεότουρκων και είχε αρχίσει να (ερωτοτροπεί ...), ήθελε να τρομοκρατήσει και σε συνέχεια να υποτάξει ολόκληρο το κίνημα των Νεότουρκων στο άρμα της η Αγγλία με την Μικρασιατική έκστρατεια. Έπειτα ήταν και τα πετρέλαια της Μουσούλης που διέτρεχαν κίνδυνο. Το Σεπτέμβριο Αγγλοι και Έλληνες συντρίβουν τους Βουλγάρους στη Λίμνη της Δοϊράνης και το Νοέμβρη του 1919 υπογράφεται η συνθήκη του Νεϊγύ. Η Βουλγαρία απομακρίνεται οριστικά απ το Αιγαίο. Με την υπογραφή της συνθήκης αυτής ο γεωγραφικός χάρτης της Ελλάδας διαμορφώνεται οριστικά. Μας έδωσαν από ένα Νομό κατά μήκος του Αιγαίου για να φυλάμε θερμοπύλες να μην κατάβουν οι Σλάβοι στο Αιγαίο ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, για να έχουν απάνεμα αγκυροβόλια ο αγγλικός και ο δος αμερικάνικος στόλος. Ετοιμοί ανά πάσα στιγμή να επέμβουν για να καταστήλουν διαδηλώσεις και απεργίες ακόμα.

Το Αιγαίο με τις πύλες εισόδου και εξόδου, έχει τεράστια γεωστρατηγική σημασία. Για την αυτοκρατορική Αγγλική το Αιγαίο είχε τεράστια σημασία. Την ίδια σημασία είχε και για τη Γαλλία και κυρίως για τη Ρωσία. Και ακόμα μεγαλύτερη είχε για την ίδια την Τουρκία. Το γεγονός αυτό υποχρέωνε την Αγγλία να κάνει όλους εκείνους τους ελιγμούς που θα εξανάγκαζε Ελλάδα και Τουρκία να δεχθούν την δική της άποψη για την μελλοντική χάραξη των συνόρων ανάμεσα στις δυό χώρες και την χωροταξική κατανομή του Αιγαίου. Σε κάποια αντίδραση των Νεότουρκων στην τέτοια κατανομή για να κάμψουν την άρνηση, η Αγγλία και η Γαλλία σε ειδική μυστική συμφωνία παραχωρούν στη Ρωσία την Κωσταντινούπολη και τα στενά των Δαρδανελίων. Έτσι λοιπόν, εκτός απ την ελληνική απειλή προστέθηκε και η απειλή της Ρωσίας.

Μόνο όταν στρατός και κίνημα υπέκυψαν στους Αγγλους και η Αγγλία έχει διασφαλίσει και με τους Νεότουρκους τα γεωστρατηγικά και οικονομικά της συμφέροντα και η Ελλάδα έπρεπε να υπογράψει στις 11/10/22 την ανακοχή των Μουδανιών. Μια ανακοχή που κατάληξε θα είχε τη Λωζάνη, η «φίλη» και μεγάλη «σύμμαχος» για να υλοποιηθούν όπως τα είχαν προγραμματίσει έδωσε το πράσινο Φώς στον Κεμάλ ο οποίος στις 26/8/22 εξαπέλυσε γενική επίθεση. Και για να μήν υπάρχουν Έλληνες μετά την υποχώρηση του στρατού και αναζωπυρωθεί κάποτε η μεγάλη ιδέα που τόσο ενοχλούσε τους Αγγλό- Τούρκους, ο Βενιζέλος έκρινε «σκόπιμο» να το κλείσει οριστικά το θέμα της μεγάλης ιδέας. Επιδίωξε και «πέτυχε» την ανταλλαγή των εκεί Ελλήνων που δεν ήθελαν να φύγουν με τους εδώ λίγους Τούρκους που ήθελαν να μείνουν στη Ελλάδα.

Ας σημειωθεί ότι τον Οκτώβρη του 1915 η Αγγλία προσφέρει την Κύπρο στην Ελλάδα αν πάρει μέρος στον πόλεμο. Η κυβέρνηση Ζαΐμη απορρίπτει την πρόταση, καθώς και το γεγονός ότι όταν έφυγε πριν απ τη γερμανική κατοχή της χώρας η ελληνική «κυβέρνηση» ζήτησε απ την Αγγλική κυβέρνηση να εγκατασταθεί στην Κύπρο από όπου θα συνέχιζε τον «αγώνα». Με το σκεπτικό ότι αυτή η εγκατάσταση μπορούσε να αποτελέσει κάποιο διδασκόμενο το Λονδίνο αρνήθηκε, ενώ η Ελλάδα πολεμούσε ακόμα στην Αλβανία. Δεν πέρασαν παρά λίγα χρόνια και οι Έλληνες Κύπριοι, άρχισαν να ενοχλούν τους Τούρκους και τους Αγγλους, που είχαν μεγάλες στρατιωτικές βάσεις σε αυτό το αμετακίνητο Αεροπλανοφόρο της Μεσογείου. Το κλείσιμο του Κυπριακού έγινε στη Ζυρίχη. Την συμφωνία την υπέγραψε ο Κ Καραμανλής, ο οποίος επιστρέφοντας στην Ελλάδα είπε ότι η «μέρα αυτή είναι η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής του» Από ό,τι φάνηκε αυτή η συμφωνία ήταν το πρελούδιο του εγκλήματος που η δικτατορική Χούντα με το πρόσχημα της Ενωσής το ολοκλήρωσε το 1974. Εκτοτε το θέμα: Κύπρος εγκρεμεί είδωμεν!

Η άρχουσα τάξη της Τουρκίας, έχοντας επίγνωση ότι παρά την πάροδο των αιώνων, εξακολουθεί να είναι κατακτητής, σε ένα εδαφικό χώρο που δεν της ανήκει γι αυτό προσφεύγει στους εκάστοτε ισχυρούς του κόσμου, να την προστατεύσουν απ τους «κακούς και ιμπεριαλιστές» Έλληνες. Θεωρεί ασαφή τα σύνορα, δεν υπογράφει τις διεθνείς συμβάσεις, (το Φίρ Αθηνών την υφαλοκρηπίδα κλπ) και κατά καιρούς για να δείξουν την παρουσία τους κάνουν και τον παληκαρά. Όλα αυτά μαζί οδήγησαν την επί αιώνες Ελλάδα των πέντε και γιατί όχι των επτά θαλασσών και των πέντε ηπείρων : Αρχαία, Αλεξανδρινή και Βυζαντινή Ελλάδα, να συμποσούται στη σημερινή μικρή Ελλάδα.

Την Ελλαδίτσα που χτίστηκε επί έναν και πλέον αιώνα κομμάτι, το κομμάτι ζυμωμένη με αίμα, σάρκα και κόκκαλα. Τα κόκκαλα που οδήγησαν τον Μεγάλο Σολωμός να τα μνημονεύσει στον εθνικό μας Ύμνο. Αρκεί μια περιήγηση στα μνημεία, που κοσμούν τις πλατείες όλων σχεδόν των χωριών και κομποπόλεων της χώρας για να διαπιστώσει πόσες ανθρώπινες θυσίες χρειάστηκαν να γίνουν γι αυτή την μικρή στο μέγεθος Ελλάδα. Υπάρχουν ευθύνες και μάλιστα μεγάλες: ξένες αλλά και ελληνικές όχι μόνο για τις αίτιες και τις θυσίες κυρίως για το αποτέλεσμα.

Η Τουρκία σαν κατακτητής για να παραμείνει κατακτητής και εδαφικά αλώβητη είχε κάθε λόγο να συνεργαστεί και να προσδεθεί στο Βρετανικό άρμα και κυρίως όταν στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα πήρε την κάτω βόλτα να διατηρήσει υπό την κατοχή της τα ελληνικά εδάφη. Βέβαια οι αντιδραστικές δυνάμεις: Κλήρος, Κοτζαμπάσηδες και Προεστοί, που τα είχαν βρεί προπολλού με τους Τούρκους κατακτητές, δεν ήθελαν ούτε το 21, γι αυτό και το πολέμησαν, το αποκήρυξαν και το αφόρεσαν αρκετές φορές. Οι μετά το 21 όμως ελληνικές ηγεσίες για ποιούς λόγους ταύτισαν τα ελληνικά συμφέροντα με αυτά της Αγγλίας, που ήταν όχι μόνο επικυρίαρχος της οθωμανικής αυτοκρατορίας αλλά φύλακας άγγελος των συνόρων της μήν τύχη και μικραίνει κατά μερικούς πόντους η Τουρκία;

Και το πιά τραγικό, για να μην τaráσσεται ο ύπνος της τούρκικης άρχουσας τάξης και της Ουάσιγκτον που τώρα πλέον έχει αυτή την επικυριαρχία, ο μοσχοαναθρεμμένος τις ΗΠΑ ο Ανδρέας Γ Παπανδρέου, όταν έγινε με την συμπαράσταση της Ουάσιγκτον, Πρωθυπουργός είπε εκείνο το κατάπτυστο: «Δεν διεκδικούμε τίποτε» και για να απαλύνει τον πόνο και την πίκρα των όπου Γης Ελλήνων χρύσωσε το Χάπι συμπληρώνοντας «και δεν παραχωρούμε τίποτε». Λές και είχαμε απελευθερώσει τα πατρογονικά εδάφη και λυτρώσει τους υπό κατοχή Έλληνες. Βέβαια τι καλύτερο και περισσότερα μπορεί να περιμένει ο λαός, απ τις ηγεσίες που για 120 χρόνια έπαιρναν το χρήσμα απ το Λονδίνο και τώρα απ την Ουάσιγκτον;

Τα γεγονότα δείχνουν από μόνο τους ότι οι Νεώτεροι Έλληνες ιστορικοί δεν πρόσεξαν όσο έπρεπε την εποχή της τουρκοκρατίας, που αν δεν την μελετήσουμε και δεν κατατοπιστούμε καλά στα γεγονότα και πως αυτά εξελίχθηκαν και γιατί εξελίχθηκαν έτσι και όχι αλλιώς, δεν θα μπορέσουμε να καταλάβουμε σε ολό το μέγεθος και το μεγαλείο του 21. Δεν θα μπορέσουμε να καταλάβουμε κάτω από ποιούς όρους έγινε το 21 και κυρίως δεν πρόσεξαν ποιούς είχε απέναντι το 21. Το 21 επέβαλλε στους ιστορικούς να κρατήσουν στάση όχι μόνο πολιτικής, ιστορικής και εθνικής ανάλυσης αλλά και ευθύνης απ τους ιστορικούς. Βέβαια όπως σε κάθε Επάγγελμα και Επιστήμη υπάρχουν οι Επιστήμονες και οι «επιστήμονες» το ίδιο ισχύει και για τους ιστορικούς και δημοσιογράφους.

Η ζωή απέδειξε ότι ο κλήρος, οι φεουδάρχες και οι προεστοί στάθηκαν πιά διπλωμάτες. Μπόρεσαν να εκφράσουν πιά σωστά την αγγλική πόλιτική. Τα βρήκαν με τους Αγγλους στους στήριξαν και έμεινε μεταπελευθερωτικά η Ελλάδα φεουδαρχική χώρα. Μια προσεχτική μελέτη του ιστορικού-κοινωνικού γίνεσθαι της Νεοελληνικής κρατικής οντότητας, θα έπρεπε να έχει στο κέντρο της προσοχής τον πολιτικό ρόλο-παιγνίδι που έπαιζε η Αγγλία όσον αφορά την μελλοντική διαμόρφωση του ελληνικού κράτους. Η Γεωστρατηγική πολιτική της Αγγλίας στη Νοτιοατολική Ευρώπη και την Μέση Ασία, εκτός του ότι δεν ήθελε να μεικρίνει ούτε κατά μερικούς πόντους η οθωμανική αυτοκρατορία, το ίδιο δεν ήθελε να βγεί μετά την απελευθέρωση νικήτρια η νεοεμφανιζόμενη στην Ελλάδα αστική τάξη που ήταν και ο φορέας της Επανάστασης.

Επειδή σε πολλά σημεία συγκρίνω, παραλληλίζω και ταυτίζω ακόμα το 21 με την κατοχική περίοδο και τον εμφύλιο, που ήταν απόρροια του απελευθερωτικού αγώνα όπως και οι δύο εμφύλιοι του 21, που οι Αγγλοι σε συνεργασία με τις αντιδραστικές και τους Μαροκορδάτους διαμόρφωσαν 21 και οι Αγγλοι με τη Δεξιά στην κατοχή η Νεοελληνική ιστορία 140 χρόνια απ το 21 και μισό σχεδόν αιώνα απ την κατοχή και τον εμφύλιο δεν καταλόγισε ακόμα ευθύνες. Η κρίση μεταφρασμένη Σε-Με σύγχρονους πολιτικούς όρους, σημαίνει ότι ο υπεύθυνος σοφέας μιας απόφασης-δράσης αναλαμβάνει και το όποιο πολιτικό κόστος και όχι να το μεταλυκήσει στον ηττημένο μέσα απ τα ιστορικά ψέματα, προκειμένου να καλυφθούν οι όποιες άστοχες κινήσεις, ένοχες παραχωρήσεις, εξαρτήσεις εθνικής υποτέλειας και προδοσίες ακόμα.

Σε κάθε εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα υπάρχουν τρεις συντελεστές: ο κατακτής, οι αγωνιστές και οι συνεργάτες. Εκατόν είκοσι χρόνια μετά την απελευθέρωση απ τον τουρκικό ζυγό και εξη δεκαετίες μετά το τέλος της κατοχής, η μελέτη του δοσιλογικού φαινομένου στη χώρα μας εξακολουθεί να παραμένει μια ως επί το πλείστον άγραφη σελίδα της ελληνικής ιστορίας. Η βασική αιτία της αποσιώπησης, θα πρέπει να αναζητηθεί για το παρελθόν στη δολοφονία της Μεγάλης Ιδέας και για την μετακατοχική στην προπαρασκευαί και την κατάληξη της εμφύλιας αναμέτρησης μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας 1945-49 και τη συνακόλουθη ενσωμάτωση του μεγαλύτερου μέρους του δοσιλογισμού μηχανισμού στην ενιαία παράταξη της εθνικοφροσύνης.

Αμεσο αποτέλεσμα αυτής της εξέλιξης υπήρξε μια ιδιότυπη «αυτολογοκρισία» από μέρος όλων οσων είχαν σπεύσει, στο όνομα του αντικομμουνιστικού αγώνα, να προσφέρουν τις υπηρεσίες στους κατασταλτικούς μηχανισμούς των αρχών της κατοχής και το μεταπλευθερωτικό κράτος. Οσο για εκείνους που επέμεναν να θυμούνται, ο νόμος 509, το Γ! ψήφισμα και οι διατάξεις του Ποινικού Κώδικα περί «αναμόχλευσης των παθών» φρόντιζαν επί δεκαετίες να τους επενθυνίζουν τα επιτρεπτά όρια της ενασχόλησης με το πρόσφατο-ακόμα παρελθόν. Ομως και μετά το 1974, που αποποινικοποιήθηκε η ιστοριογραφία σαν αντικείμενο έρευνας οι δοσίλογοι εξακολουθούν να παραμένουν στα αζήτητα.

Οι εμφύλιες συρράξει, είτε καταλήγουν με την επικράτηση της μιάς παράτηξης είτε με συμβιβασμό των αντιμαχόμενων μερίδων, έχουν παντού και πάντοτε βαθύτερες και μακροχρόνιες συνέπειες. Το όποιο «τέλος» τους κρίνεται απ το βαθμό κοινωνικής ανσωμέτωσης και ισορροπίας, νικητών και ηττημένων, στη νέα πραγματικότητα που δημιουργείται μετά την ένοπλη σύρραξη. Αν το «τέλος» επιτυγχάνεται με συμβιβασμό, οι μεταγενέστερες εξελίξεις εμφανίζονται κατά κανόνα σχετικά ομαλότερες, ενώ, αντίθετα, αν καταλήξουν σε στρατιωτική νίκη της μιας παράταξης, το καθεστώς που προκύπτει φέρνει ανεξίτηλη τη σφραγίδα αυτής της νίκης.

Οι επισημάνσεις αυτές ισχύουν πολύ περισσότερο, όταν η εμφύλια σύγκρουση εγγράφεται και διαδραματίζεται, σαν συνέχεια και πρέκταση μιας εξαιρετικά οδυνηρής περιόδου (όπως ήταν η τετραετία σχεδόν της κατοχής), σε ένα κοινωνικό σχηματισμό, όπως ο Νεοελληνικός, που και οι προηγούμενες δεκαετίες του 20ου αιώνα κύλησαν μέσα σε πολλαπλές κοινωνικό-κοινωνικές, πολιτισμικές και ιδεολογικές ρήξεις και συγκρούσεις.

Αποτέλεσμα, μια παρατεταμένη ανώμαλη πολιτική ζωή επί εξήντα περίπου χρόνια 1915-1974, ατελέσφορες προσπάθειες εδραίωσης σταθερής δημοκρατικής διαχείρισης, συνεχείς εξωτερικές παρεμβάσεις, εξαρτήσεις και τις γνωστές ένοπλες επεμβάσεις, ιδιώνυμα νομικά πλαίσια δίωξης της ελεύθερης σκέψης, σειρά δεκάδων-πετυχημένων ή όχι στρατιωτικών κινημάτων, τρεις δικτατορικές εκτροπές, τέσσερα αντιθετικά ως προς το αποτέλεσμά τους δημοψηφίσματα για το πολιτειακό, συνεχείς εξώσεις και παλινοστήσεις, εξορίες και αυτοεξορίες πολιτειακών και πολιτικών παραγόντων. Ενεργό εμπλοκή και στις δύο παγκόσμιες πολεμικές αναμετρήσεις και, τέλος, η ριζική τομή-καταστροφή που επέφερε η μικρασιατική καταστροφή σε όλα τα δεδομένα του κοινωνικού γίνεσθαι, με οσα αρνητικά και θετικά αυτό συνεπάγεται.

Η εμπλοκή της Ελλάδας στους δύο παγκοσμίους πολέμους του 20ου αιώνα, πέρα του φόρου αίματος, των κοινωνικό-οικονομικών συνεπειών, είχε σαν άμεση προέκταση στους δύο ανοικτές εμφύλιες συγκρούσεις, οι οποίες με τις συνέπειές τους σφράγισαν την πολιτική ζωή του λαού και της χώρας. Η πρώτη απ αυτές, που έμεινε στη ιστορία σαν Εθνικός Διχασμός, στέρησε (αυτός ήταν άλλωστε και το στόχος των αντιδραστικών δυνάμεων) ύστερα από εκατό σχεδόν χρόνια την Αστική τάξη από έναν ηγεμονικό ρόλο «εθνικής» τάξης, ρόλο που φάνηκε να επιχειρεί να εδραιώνει σαν νέα αφετηρία κατά τα πέντε χρόνια της δεκαετίας του 1910 και που τελικά η ανυπαρξία του οποίου αναδείχθηκε ανάγλυφα σε όλη την μεσοπολεμική περίοδο και είχε καταλυτικές συνέπειες με την αποδοχή της Αγγλο-Βασιλο-Μεταξικής δικτατορίας. Στη διάρκεια της κατοχής και κυρίως όταν μετά τη συμφωνία της Βάρκιζας και την παράδοση των όπλων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ Πανικόβλητη και κατατρομαγμένη απ τη δύναμη που έκρυβε μέσα του

ο λαός στην πιο κρίσιμη στιγμή για μερικά «πάλι» ψίχουλα εξουσίας που οι Ξένοι, η Δεξιά και η ολιγαρχία θα της παραχωρούσαν συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της.

Όπως αναποτελεσματική έμεινε και σε όλη την μεταπολεμική Ευρώπη η αντίστοιχη προσπάθεια υπέρβασης του ψυχροπολεμικού διπολισμού ανάμεσα στους νικητές του αντιφασιστικού πολέμου, τον οποίο συμβολικά εγκαινίασε ο Ούιστον Τσιώρτσιλ με τον περίφημο λόγο του στο Φούλτον των Ηνωμένων Πολιτειών το Μάρτιο του 1946. Βεβαία πολύ πριν απ' το λόγο του Φούλτον (Αυγούστος 1943, Οκτώβριος-Δεκάμβριος 1944) οι πολεμικές φονικές κραυγές προς τις 100,000 Βρετανούς στρατιώτες: «ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατακτημένη χώρα» και οι εντολές «οχι ειρήνη χωρίς νίκη» οχι «διάλογο χωρίς προηγούμενη κορνιοτοποίηση του ΕΑΜ» και οχι «συμφιλίωση χωρίς υποταγή» είχαν της σημασία και έπαιξαν το ρόλο για τον οποίο υπόθηκαν. Ο λόγος του Φούλτον, όμως είχε καθοριστική σημασία για την τροπή που θα έπαιρναν οι μετά την απελευθέρωση και προ του εμφυλίου πολέμου αψημαχίες στην Ελλάδα.

Με παρόμοιο τρόπο ο εμφύλιος, στέρησε την υπό διαμόρφωση εργατική τάξη απ' τον αντίστοιχο ρόλο της «εθνικής» εργατικής τάξης, που φάνηκε να διεκδικεί αμέσως μετά την κατάρρευση του μετώπου και την αποσύνθεση του κρατικού οικοδομήματος την άνοιξη του 1941. Στη βιασίνη της η αστική τάξη της χώρας να πάρει το λίγα ψίχουλα εξουσίας δολοφόνησε την προσπάθεια ανάδειξης της εργατικής τάξης μετά την απαλευθέρωση το 1944. Ιστορικά η αστική επανάσταση είναι άρηκτα δεμένη με την μισθωτή εργασία και η μισθωτή εργασία προϋποθέτει την ύπαρξη της εργατικής τάξης. Η εργατική τάξη δεν μπορεί να γίνει και αν αποπειραθεί δεν μπορεί να επικρατήσει αν πριν απ' την επανάσταση δεν έχει προηγηθεί η δημιουργία της εργατικής Τάξης που αποτελεί εκτός από υποδομή της αστικής επανάστασης και ο φύσει σύμμαχος. Χωρίς οργανωμένη εργατική τάξη δεν μπορεί να υπάρξει αστική επανάσταση και αστική εξουσία. Αυτό το λάθος έκανε το 21 η αστική τάξη το ίδιο επανέλαβε και το 1941-45.

Και το 21 οι αστοί έκανα λάθος επιλογή. Στήριζαν τις ελπίδες στους Αγγλους, που στήριζαν τους φεουδάρχες, τον Κλήρο, τους προεστούς και τους εχθρούς της Ελλάδας Αγγλους. Το ίδιο λάθος έκαναν και το 1941-1949.

Οι συνέπειες αυτού του δεύτερου εμφυλίου πολέμου ήταν βαθιές και μακραχρόνιες. Όπως όλοι, άλλωστε, οι εμφύλιοι πόλεμοι, έτσι και αυτός «δημιούργησε πρωτοφανή σχίσματα ανάμεσα στους νικητές και τους ηττημένους, εξαφάνισε κάθε ανεκτικότητα και οδήγησε σε εκτεταμένη, άλογη και αναξέλεγκη καταπίεση. Όπως όλες οι εμφύλιες συγκρούσεις, θεσμοθέτησε την ιδεολογική και πολιτική πόλωση και οροθέτησε όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής». Την έννοια κλειδί, η οποία συμπύκνωσε επί τρεις σχεδόν δεκαετίες τις επιπτώσεις του νέου Διχασμού αποτέλεσε ο ορος «εθνικοφροσύνη» και «μίασμα», ο οποίος ορος παρά τις όποιες αμφισημίες του, καθόριζε τα όρια νομιμότητας και παρανομίας, διαχωρίζοντας τους πολίτες σε δύο βασικές κατηγορίες-υπερβαίνοντας τους όρους του Πρώτου Διχασμού σε «βασιλόφρονες» και «δημοκρατικούς»- τους «εθνικόφρονες» και τους υπό επιτήρηση, αντεθνικώς σκεπτόμενους. Και θα χρειαστεί η συμβολική και θεσμική ρήξη της μεταπολίτευσης του 1974 και οι άμεσα ορατές συνεπειές της στη μορφή και τη δομή του καθεστώτος και στο όλο πλέγμα εξουσίας για να υπερβεί ο κοινωνικός μας σχηματισμός οριστικά τη δεύτερη εμφύλια σύγκρουση που τόσο ταλάνισε το λαό στο διάβα του 20ου αιώνα.

Τέσσεροι ήταν οι συντελεστές που συνέβαλαν στη δολοφονία της μεγάλης ΙΔΕΑΣ. α) Οι Αγγλοι που αποτελούσαν την ηγέτιδα τάξη της Βρετανικής αυτοκρατορίας, για λόγους αυτοκρατορικούς, γεωστρατηγικούς και οικονομικό-πολιτικούς. β) ο Κλήρος που για να μη χάσει την επί του λαού επικυριαρχία του προτίμησε, το «Σαρίκι» απ' την «Τιάρια», με το οποίο σαρίκι σαν μονοθεϊστική ταυτίζονταν θεοκρατικά και ιδεολογικά, γ) ο «Μέγας» Βενιζέλαρος που η ελληνική αστική τάξη στήριξε το (1909) όλες τις ελπίδες για την αστικό-δημοκρατική επανάσταση στο κόμμα του, που έγινε και ιδεολογικός ουραγός του δεν κατάλαβε ότι ο Βενιζέλος την επικαλέστηκε για να την ενταφιάσει οριστικά και αμετάκλητα με την Μικρασιατική καταστροφή. Μια υποδειγματική καταστροφή. Μια καταστροφή φρονηματισμού, που την σχεδίασαν οι Βρετανοί αποικιοκράτες κατά τέτοιο τρόπο και σε τέτοιο μέγεθος, που οχι μόνο

να μην τολμήσουν αλλά και να διανοηθούν ακόμη οι Έλληνες, ότι μπορούν να αποσπάσουν μερικά εστω εκατοστά εδάφους απ την Τουρκία και δ) οι σύγχρονοι «ιστορικοί» που με τα γραπτά τους προκειμένου να την καταχώνιασουν πρώτα, περιέγραψαν τον ελληνισμό κατά τέτοιο τρόπο και τον έκαναν να πιστέψει ότι είναι ο περιούσιος λαός του Θεού- κόσμου και που στην πραγματικότητα τον είχαν κάνει οι Άγγλοι με την συμπαράσταση και των Ντόπιων συνεργατών, ενώ ήταν η θλιβερή Ψωροκώσταινα, που έζησε τη συντριπτική αποκάλυψη του 1897. Και για να τη δολοφόνησαν μετά χαρακτήρισαν ψεύτικη και ουτοπική την ιδεολογία της μεγάλης ΙΔΕΑΣ. Με τα γραπτά τους έκαναν ακριβώς αυτό που ήθελαν οι Άγγλοι: Όχι μόνο να μην ξανά ενοχλήσουμε τους Τούρκους στο μέλλον αλλά και να δεχθούμε ότι η μεγάλη ιδέα ήταν και παραμένει: μια «χίμαιρα γυμνή» από περιεχόμενο.

Κατά τον ίδιο τρόπο καταχώνιασαν και την καινούρια κατοχική προσπάθεια. όταν οι Έλληνες αγωνιζόμενοι στην Αλβανία και την Αντίσταση δημιούργησαν εκ νέου τις προϋποθέσεις για την απόδοση στην Ελλάδα: εκτός απ τα Δωδεκάνησα που τα κατείχε η Ιταλία, στην Τούρκια παρά το γεγονός ότι δεν πήρε μέρος στον Β! Παγκόσμιο Πόλεμο οι μεγάλοι «σύμμαχοι» δεν θέλσαν και τη φορά αυτή να της στερήσουν μερικά εστω εκατοστά απ τα εδάφη που της είχαν εγγυηθεί ότι θα περιφρουρήσουν: όπως την Ανατολική Θράκη, τα στενά και την Κύπρο. Και τα Δωδεκάνησα ο Τσιώρτσιλ τα είχε υποσχεθεί στην Τουρκία αν εστω και τελευταία στιγμή έπαιρνε μέρος και τυπικά στον πόλεμο.

Με τον ενταφιασμό της λυτρωτικής των Ελλήνων ΙΔΕΑ, έκλεισε και η λυτρωτική περίοδος που άρχισε με την Επανάσταση του 1821. Μετά την ανακοχή των Μουδανιών 11/10/22, με την οποία τερματίζεται ο Μικρασιατικός πόλεμος και η προέλαση των Τούρκων προς τη Θράκη, η κυβέρνηση Πλαστήρα-Γονατά ύστερα από πρόσκληση των μεγάλων δυνάμεων έστειλε Πληρεξούσιους τον Ελευθέριο Βενιζέλο και τον Δ. Καλκαμάνο στη διάσκεψη που συγκλήθηκε στη Λωζάνη της Ελβετίας για την υπογραφή της οριστικής συνθήκης ειρήνης με την Τουρκία του Κεμάλ και τον τερματισμό του μικρασιατικού δράματος.

Η συνθήκη υπογράφηκε στην Πόλη Λωζάνη της Ελβετίας στις 25/7/1923 απ τα κράτη: Γαλλία, Μεγάλη Βρετανία, Ιταλία, Ιαπωνία, Ελλάδα, Ρουμανία, Γιουγκοσλαβία και Τουρκία. Οι ΗΠΑ συμμετείχε με παρατηρητή και η Σοβιετική Ένωση υπέγραψε τη σύμβαση που ρίθμιζε μόνο το καθεστώς των Στενών. Η συνθήκη της Λωζάνης έχει ιδιαίτερη σημασία για την Ελλάδα γιατί με αυτή μπήκε οριστικό τέρμα στην πολιτική της Μεγάλης ΙΔΕΑΣ και εγκαταλείπεται κάθε τυχόν προσπάθεια επανάκτηση της Κωνσταντινούπολης και των μικρασιατικών εδαφών Την επομένη της υπογραφής της συνθήκης της Λωζάνης, στην Ελλάδα θέση και άποψη για επεκτατική αλυτρωτική πολιτική δεν υπήρχε πλέον.

Στη συνθήκη της Λωζάνης διαπράχθηκαν δύο τεράστια λάθη. Το πρώτο είναι ότι οι πληρεξούσιοι Βενιζέλος και Κακλαμάνος, υπέγραψαν τη συνθήκη όπως την συνέταξαν οι νικητές χωρίς την παραμικρή επιφύλαξη. Και το λέω αυτό γιατί η επιφύλαξη αποτελεί βασικό συστατικό στοιχείο σε κάθε συνθήκη. Η επιφύλαξη είναι κατά το διεθνές δίκαιο: Η μονομερής δήλωση βούλησης, με την οποία η χώρα που δέχεται τη συνθήκη στο σύνολο, αποκλείει ορισμένη ή ορισμένες διατάξεις ή προσδίδει ορισμένη έκταση ή έννοιες σε αυτές. Η επιφύλαξη για να πάρει τη μορφή ένστασης στο μέλλον, πρέπει να προβλέπεται ρητά στη συνθήκη και παράγει ένομα αποτελέσματα, εφόσον διατυπωθεί κατά την υπογραφή, την επικύρωση ή την προσχώρηση. Και το δεύτερο ο Βενιζέλος για να εξασφαλίσει την εγκληματική ψήφο της Ρουμανίας. Την ψήφο που θα έβαζε την βαριά και ασήκωτη ταφόπετρα στον ενταφιασμό της «μεγάλης σε εισαγωγικά πλέον ιδέας», δεν δύστασε να δεχθεί την πρόταση του Ρουμάνου Πρωθυπουργού, να χαρακτηριστούν οι δίγλωσσοι Έλληνες Ρουμανική μειονότητα στην Ελλάδα.

Και όταν λέμε δίγλωσσοι Έλληνες στην Ελλάδα εννοούμε τους Βλάχους. Τους δίγλωσσους Έλληνες. Οι Ελληνό-Βλάχοι που ο Βενιζέλαρος δέχθηκε να χαρακτηριστούν ρουμανική μειονότητα, αποτελούν τον βασικό κορμό της Ρωμιοσύνης. Είναι αυτοί που με πρώτο τον Εθνομάρτυρα Ρήγα ειπαν πρώτοι το «καλύτερα μια ώρας ελεύθερη ζωή...» Είναι αυτοί που πρωτοστάτησαν για τη δημιουργία των προϋποθέσεων εκείνων θεωρητικών και υλικών για να αρχίσει ο Εθνικό-κοινωνικό-απελευθερωτικός αγώνας το 1821. Είναι οι εμπνευστές της

Μεγάλης Ιδέας, με πρώτο τον Δίγλωσσο Έλληνα πρωθυπουργό Ιωάννη Κωλέτη. Τον οποίο όπως και τον Ρήγα η σύγχρονοι «ιστορικοί» τους έχουν καταχωνιάσει στα ψιλά! Ενώ το Βενιζέλο, που μόνο ένας Βαλτός μπορούσε να διαπράξει αυτού του μεγέθους Εγκλήματα όπως αυτό της Μικρασιατικής καταστροφής και των δίγλωσσων Ελλήνων ρουμάνικη μειονότητα στην Ελλάδα προσπαθούν να τον ανακηρύξουν Εθνάρχη.

Αφού μας αποδεκάτησαν, ΑΛΕΞΑΝ τις ένοπλες δυνάμεις και τον τεράστιο σε κόστος στρατιωτικό εξοπλισμό στην Οδυσσό, για να μην καταλάβουν οι κομμουνιστές την εξουσία, την Ανδριανούπολη, τη Σμύρνη, στο Ισχύ-Σεχίρ και το Σαγγάριο, προκειμένου να υποτάξουν και τον Κεμάλ, όπως είχαν υποτάξει τον Αβδούλ Χαμίτ. Για να τρομοκρατήσουν τον Κεμάλ να υποκύψει στις θελήσεις τους δεν δίστασαν να υπογράψουν «εικονικά» τη συνθήκη των Σεβρών. Μια συνθήκη που παραχωρούσε στην Ελλάδα η Δυτική Θράκη και η Σμύρνη υπό καθεστώς αυτοδιοίκησης. Όταν όμως ο Κεμάλ, δέχτηκε τους όρους των Αγγλων τότε μας τα πήραν ΟΛΑ, ΜΑ ΟΛΑ πίσω οι Αγγλοι, και αυτήν την ιδέα ακόμα όπως το έκαναν ένοπλα και το Δεκέμβρη του 1944.

Το βασικό σύνθημα-εργαλείο του ελληνικού λυτρωμού Ελλήνων και εδάφους ήταν η μεγάλη ΙΔΕΑ. Εμπνευστής και Αρχιτέκτονας της μεγάλης ΙΔΕΑΣ ήταν ο πρώτος Πρωθυπουργός της μικρής τότε Ελλάδας Ιωάννης Κωλέτης. Γιατρός απ το Σιράκο της Πίνδου δίγλωσσος Ελληνό-Βλάχος, τον οποίο οι σύγχρονοι «ιστορικοί» καταχώνιασαν μαζί με την μεγάλη ιδέα.

Η Μεγάλη ΙΔΕΑ περιείχε συνοπτικά: την εμφάνιση, τη δράση, την ανάπτυξη και την προσφορά των Ελλήνων στο παγκόσμιο κοινωνικό-οικονομικό και πολιτιστικό γένεσθαι στην κοινωνία των ανθρώπων. Περιείχε την Αρχαία, την Αλλαξανδρινή, τη Βυζαντινή και την Σύγχρονη Ελλάδα. Περιείχε το Αέναιο κοινωνικό γίνεσθαι των Ελλήνων. Περιείχε τον εδαφό-γεωγραφικό χώρο που έζησαν ιστορικά στο διάβα των αιώνων οι Έλληνες

Τότε συμπαρατάχθηκε με την αγγλική «Τιάρα». Μια πολιτική που δεν ήθελε να μικρίνει η Οθωμανική αυτοκρατορία και ούτε συμβιβάστηκε με αυτόν τον διαμελισμό όταν έγινε. Και αυτό γιατί σε μια τέτοια περίπτωση οι Ορθόδοξοι των Βαλκανίων καθώς θα εντάσσονταν στα εθνικά τους κράτη, θα εντάσσονταν αντίστοιχα και στις εθνικές Εκκλησίες:

Υστερα από αυτό οποιαδήποτε άλλη προοπτική-λχ η ανάδειξη της Κωνσταντινούπολης σε ένα νέο πολιτικό πόλο των αλυτρώτων ορθοδόξων- σκόνταφτε στο γεγονός ότι ο Πατριάρχης, δεν είχε στρατό για να διεκδικήσει μια δική του επικράτεια και ούτε κατί τέτοιο μπορούσε να είναι τις βλέψεις του. Τον στρατό τον είχαν ή μπορούσαν να τον εξασφαλίσουν τα εθνικά κράτη. Αυτή είναι η μεγάλη ζημιά που προέκυψε για τη χώρα και τον ελληνισμό απ την τέτοια πολιτική καθαρά θρησκευτική και μόνο πλευρά.

Την εποχή που εκολάπτονταν και οργανώνονταν απ τους Φιλικούς η Επανάσταση του 21, η Ευρώπη και η Μ Ασία, ήταν χωρισμένη σε αυτοκρατορίες: Οθωμανική, Ρωσική, Αυστροουγγική, Βρετανική κλπ. Η Βρετανική αυτοκρατορία ήταν ή πιό πολυάνθρωποι και μεγάλη σε έκταση. Την εποχή αυτή ο ήλιος δεν έδυε στη Βρετανική αυτοκρατορία. Και η οθωμανική διέθετε πολυάριθμο στρατό αι στόλο. Κάθε αυτοκρατορία ή και χώρα έχει διαμορφωμένα τα πιστεύω της, την γεωστρατηγική της πολιτική και την διπλωματία. Προκειμένου να εξυπηρετήσει τα γεωστρατηγικά και οικονομικά συμφέροντά της συνάπτει συμμαχίες με τις όμορες και μή χώρες. Προσφέρει εγγυήσεις, προστασία δάνεια κλπ.

Στον Ευρωπαϊκό χώρο η Βρετανική αυτοκρατορία τα πολιτικά και τα γεωστρατηγικά της συμφέροντα στηρίζονταν σε δυό βασικούς άξονες: α) Να μην μεγαλώσει για κανένα λόγο η Ρωσία και β) Να μην μικρίνει η οθωμανική αυτοκρατορία, την οποία αυτοκρατορία από πολλά χρόνια πριν την είχε θέσει υπό την δική της κηδεμονία. Αντίθετα τα συμφέροντα και η γεωστρατηγική πολιτική της Ρωσίας ήταν όχι μόνο να αδυνατήσει, αλλά και να αποσπάσει εδάφη απ την οθωμανική αυτοκρατορία. Δεν είναι λίγες οι φορές που το προσπάθησε: Ορλωφικά, Κριμαϊκός πόλεμος κλπ.

Οι Έλληνες σαν κατακτημένος λαός για 400 και πλέον απ τους οθωμανούς και σαν γιγενείς την εθνική τους απέλευθέρωση και τη δημιουργία κρατικής οντότητας την διεκδικούσαν απ την

οθωμανική αυτοκρατορία η οποία ήταν βασικός σύμμαχος της Βρετανίας. Τα απελευθερωτικά, εθνικά, ανθρώπινα δικαιώματα και συμφέροντα των Ελλήνων, ήταν διαμετρικά αντίθετα με αυτά της Αγγλίας. Το γεγονός αυτό δυσκόλεψε τον αγώνα των Ελλήνων, αφού η Αγγλία ήταν ο εγγυητής και ο φύλακας Αγγελος της εδαφικής ακεραιότητας της οθωμανικής αυτοκρατορίας. Και έγινε ακόμα δυσκολότερος όταν στις 26/9/1815, αμέσως μετά το Βατερλώ του Ναπολέοντα, ιδρύεται η απαίσια και βάρβαρη Ιερή Συμμαχία. Με την ίδρυση της Συμμαχίας όλοι οι τύραννοι της Ευρώπης ενώνονται εναντίον των εξεγερμένων λαών. Βασική τους επιδίωξη να εξαφανίσουν κάθε τι που ενέπνευσε η Γαλλική Επανάσταση καθώς και ό,τι απόμεινε απ τα χτυπήματα που της έδωσε πρώτος ο Ναπολέων και η δημιουργημένη πλέον αστική τάξη της Γαλλίας.

Οι Έλληνες σαν υπό κατοχή λαός, την απελευθέρωση και τη δημιουργία κρατικής οντότητας, συνδέονταν άμεσα με την απελευθέρωση των υπό κατοχή ελληνικών εδαφών. Στην προσπάθεια να απαλλαγούν απ τον δυνάστη δεν είχαν απέναντι μόνο τις ντόπιες αντιδραστικές δυνάμεις και την Ιερή Συμμαχία. Απέναντί τους είχαν και την ΑΓΓΛΙΑ, που στράφηκε με μανία εναντίον της ελληνικής Επανάστασης όχι μόνο με λόγια όπως αυτά που είπε ο Βασιλιάς της Αγγλίας στον Έλληνα Πρέσβη, όταν του ζήτησε να δεχθεί τον Καποδίστρια, αλλά με έργα και βοήθεια στους Τούρκους και όχι μόνο με συμβουλές. Οι Άγγλοι θα ήθελαν να την πνίξουν για να διατηρηθεί άθικτη η οθωμανική αυτοκρατορία. Μα και μετά τη επικράτηση της Επανάστασης, ήταν αυτή που ραδιουργούσε και υποβάβλιζε τους εμφυλίου, τους απολκεισμούς και τους διχασμούς μέχρις ότου βάλει κάτω από τον δικό της απόλυτο έλεγχο και εξασφαλίσει την επικυριαρχία στην Νεοελληνική Ελλάδα.

Μια επικυριαρχία που 125 χρόνια ανέβαζε και κατέβαζε κυβερνήσεις, διόριζε και έπαβε αρχηγούς κομμάτων, πρωθυπουργούς, υπουργούς με αποκορύφωμα την Αγγλό-Βασιλικό-Μεταξική Δικτατορία και την ωμή, βάρβαρη και ξεστσίπτωτη ένοπλη επέμβαση το Δεκέμβρη του 1944.

Οι Έλληνες κατάμονοι και αβοήθητοι με μόνα όπλα τις παρακαταθήκες των προγόνων και τη φλόγα των ιδανικών της Λευτεριάς, την ορμή και την πείρα των 400 χρόνων σκλαβιάς στους βάρβαρους Τούρκους, αποδείχθηκαν αντάξιοι του Μαραθώνα, των Θερμοπυλών, της Σαλαμίνας και του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Ήταν επόμενο αλλά ανώφελο, να αιφνιδιαστούν οι Μέτερνιχ και όλη η συμμορία των αυτοκρατόρων και Βασιλιάδες της Ευρώπης και να στραφούν με μανία εναντίον της ελληνικής Επανάστασης. Να βοηθήσουν όχι μόνο με λόγια και συμβουλές αλλά και με πρακτικά έργα τους Τούρκους να διατηρήσουν άθικτη την οθωμανική αυτοκρατορία για ενδεχόμενη απειλή απ τη Ρωσία, αλλά κυρίως για το στραγκάλισμα του σκλαβωμένου Ιταλικού λαού απ την Αυστρία και του ελληνικού απ την Τουρκία.

Σε όλα τα Συνέδρια και Συναντήσεις απ το Λάϊμπαχ, τη Βερόνα κλπ, ως το 1827 κατέληγαν σε εχθρότητα κατά της ελληνικής Επανάστασης και κάθε άλλου λαϊκού κινήματος. Τον πιο σκληρό και απαίσιο ρόλο, χειρότερο και από αυτόν του Μέτερνιχ, τον έπαιζε για τους πιο πάνω λόγους η Αγγλία. Αυτή η υπόδικη και υπόλογη απέναντι στην Ανθρωπότητα συντηρητική Αγγλία για τις τύχες των λαών που για 500 και πλέον χρόνια κρατούσε Δεσποτικά και τυραννικά υποταγμένους, δεν δύσταζε να υπερασπίζεται και να εγγυάται στα Συνέδρια την εδαφική ακεραιότητα της οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Ήταν ο βασικός μυστικοσύμβουλος του Σουλτάνου, αρωγός και χορηγός του στην κοινή προσπάθεια να πνίξουν στο ξεκίνημα του την Ελληνική Επανάσταση. Πίεζε την Τουρκία να μὴν ενδόσει στις όποιες ελληνικές πιέσεις τουλάχιστον μέχρις ότου η Ελλάδα δεχθεί την Μοναρχία, να βρεθεί και αναριχηθεί στην εξουσία ο ντόπιος τοποτηρητής και εκφραστής (Μαυροκορδότος και στην κατοχή Παπανδρέου κλπ) των αγγλικών συμφερόντων στην Ελλάδα. Αυτόν τον διώχτη του μεγάλου Καραϊσκάκη και πολλών άλλων αξιολόγων αγωνιστών στρατιωτικών και της Φιλικής. Αυτόν που για χάρη της Αγγλίας, «προβιβασέ» σε πόλεμο ξηράς σε στρατηγό του Ναυτικού Σκούρτη, αχριστεύοντας με αυτήν την προαγωγή το Ναυτικό Ατού της Επανάστασης!!! Ακολούθησαν οι γνωστές στρατιωτικές πανωλεθρίες.

Εκτός απ τον πρώτο χρόνο (που δεν πίστευαν στη δυναμική) της Επανάστασης όλα πήγαιναν ομαλά. Όταν όμως η Επανάσταση άρχισε να αντρώνεται (όπως το ΕΑΜ στην κατοχή) και να απειλούνται τα αγγλικά συμφέροντα σε αυτόν τον γεωστρατηγικό χώρο οι βαλτοί-πράκτορες της Αγγλίας (Μαυροκοδράτος κλπ) (και Ραλλιλό-Γονατάδες τώρα) με σκοπό και στόχο ακόμα και να χαθεί η Επανάσταση. Οι αγωνιστές όμως κράτησαν με νύχια και με δόντια ως το 1926, ως το ολοκαύτωμα και την έξοδο του Μεσολογγιού. Ως την τραγική εθνική καταστροφή αλλά και διθυραμβική Εθνική Δόξα.

Ο Δαβλός του Καψάλη, επιβεβαίωσε όχι μόνο τη θέληση και την απόφαση του λαού, για λευτεριά και το δίκαιο του αγώνα, αλλά φώτισε και ξύπνησε τις συνειδήσεις των λαών στους Εθνικό-Λαϊκούς αγώνες όλων των γενεών που έρχονταν και απαλέβουν ακόμα. Με αυτές ακριβώς τις αγωνιστικές ιδέες και παρακαταθήκες αγωνίστηκε και στην τριπλή (τετραπλή) κατοχή ο λαός. Και όπως το 21 παρά τα τόσα παρατράγουδα έτσι και στην κατοχή Νίκησε.

Τα οικονομικά, ιδεολογικά και γεωστρατηγικά συμφέροντα της Αγγλίας τα εξυπηρετούσε στο έπακρο η οθωμανική υποτακτική αυτοκρατορία. Τα συμφέροντα της Αγγλίας και της Τουρκίας να μην μεγαλώσει η Ρωσία και να μην μικρίνει η Οθωμανική αυτοκρατορία ήταν ταυτόσιμα. Το ίδιο συνέπεπταν και στα να μή δημιουργηθεί ελληνική κρατική οντότητα. Για αυτό και δεν συμφωνούσε η Αγγλία στα διάφορα Συμβούλια της Ιερής Συμμαχίας, τη δημιουργία ελληνικής κρατικής οντότητας. Και δεν συμφωνούσε γιατί η δημιουργία ελληνικής κρατικής οντότητας ήταν αντίθετη με τα όποια συμφέροντα της Αγγλίας, αφού η δημιουργία θα αφαιρούσε κατακτημένα ελληνικά εδάφη απ την σύμμαχο οθωμανική αυτοκρατορία και στην προοπτική και έναν ανταγωνιστή στη λεκάνη της Μεσογείου και τα Βαλκάνια.

Όμως παρά τις τόσες ραδιουργίες των Αγγλων σε συνεργασία πάντα με τα ντόπια στηρίγματά τους (Μαυροκορδάτος κλπ), η Νύχτα της 10ης Απριλίου 1926 με τις χιλιάδες νεκρούς και τις αδυσώπητες σώμα με σώμα μάχες για την έξοδο, ήταν και παραμένει το κορυφαίο εθνικά ολοκαύτωμα που άνοιξε το δρόμο για τη Λευτεριά παρά την αντίδραση και τις δολοπλοκίες των Αγγλων.

Το Μεσολόγγι κράτησε (όπως και ο Δεκέμβρης) δυό πολιορκίες και άντεξε στην επίθεση του Ιμπραήμ, αλλά εγκαταλείφθηκε απ την (δοτή απ του Αγγλους και) τότε ελληνική κυβέρνηση. Έπεσε απ την πείνα που τον δίκασαν ανόητα οι συνεργάτες (όπως και στην κατοχή και πάλι οι Αγγλοι, που δεν εκτέλεσαν τις παραγγελίες σε τρόφιμα και πέθαιναν σαν τις μύγες οι Έλληνες), οι Έλληνες κυβερνήτες που αντεθνικά μηχανοραφούσαν με τους Αγγλους. Το Μεσολόγγι έπεισε τους πάντες και ιδιαίτερα την παμπόνηρη Αγγλία ότι η Ελλάδα θα ΛΕΥΘΕΡΩΘΕΙ, όπως απελευθερώθηκε και απ την τριπλή κατοχή το 1941-44. Έτσι θέλοντας και μή, άλλαξε πολιτική και διπρόσωπα με τον Σουλτάνο, μεθόδευσε πάντα σε συνεργασία με τους ΕΔΩ, την δική της και επι της απελευθερωμένης απ τους Τούρκους Ελλάδα την επικυριαρχία της. Μια επικυριαρχία, που όχι μόνο οι παλιές αλλά και οι σημερινές γενιές πληρώσαμε πανάκριβα στους Αγγλους και σε συνέχεια με την μεταβίβαση της επικυριαρχίας τον Μάρτη του 1947 στους Αμερικανούς ως τα τώρα.

Μα και όταν επιτέλους πείστηκε απ τα ίδια τα πράγματα ότι το 21, όχι μόνο θα επικρατήσει αλλά και θα επεκταθεί στα ελληνικά κατακτημένα απ τους Τούρκους εδάφη. Η Αγγλία, σαν επικυρίαρχη σε Τουρκία και Ελλάδα, γνωρίζοντας το δίκαιο του αγώνα των Ελλήνων για λύτρωση και απελευθέρωση και των υπολοίπων υπό τουρκική κατοχή Ελλήνων, πήρε το υποδεκάμετρο στα χέρια και σαν τον (Σάϊλόκ στα χρήματα), αυτή στο ελληνικό έδαφος πρωτοστάτησε (λες και τα σύνορα της Ελλάδας αφορούσαν τα ανάκτορα του Μπάκιμχαν) να μην χάσει κάποιο πόντο εδάφους η φίλη της Τουρκία περιορίζοντας εδαφικά την Ελλάδα για αμέτρητα για τους Έλληνες χρόνια στο Μοριά και τη Ρούμελη.

Για να γίνει κατανοητός ο τρόπος που η Αγγλία εννοούσε και εφάρμοσε τη γεωστρατηγική στο σκέλος να μην μικραίνει η Τουρκία, αρκεί μια ματιά στο ιστορικό εδαφικό γίνεσθαι της σημερινής Ελλάδας καθώς και μια ματιά στο σημερινό γεωγραφικό χάρτη της Ελλάδας. Τους πολέμους που χρειάστηκε να κάνει για να φτάσει στη σημερινή χωροταξική διαμόρφωση. Ποιοί ήταν κάθε φορά οι ηθικοί και οικονομικοί συμπαραστάτες και αρωγοί των Αγγλων για να

πειστεί η Ελλάδα να εγκαταλείψει εκ των «πραγμάτων» τη μεγάλη «ΙΔΕΑ» και μέχρις ότου πεισθεί ποιοί την ανάγκαζαν σε υποχώρηση το 1897, το 1912, το 1922 γαι θα καταλάβει και ο ποίος ανίδεος.

Και σήμερα, πάλι για τους ίδιους συγκεκριμένους λόγους, δύσκολα κατανοούμε και το άμεσο παρελθόν, αν δεν αναζητήσουμε το πώς έκλεισε το κεφάλαιο του εξάμηνου σκληρού αγώνα ενάντια στη φασιστική Ιταλία. Αν δεν απαντηθεί το ερώτημα, γιατί δεν ολοκληρώθηκε τον καιρό της ελληνικής υπεροχής και των τόσων θριάμβων, όταν στρατός και λαός ήθελαν να ρίξουν τους Ιταλούς στη θάλασσα; Αν δεν δεχθούμε, ότι η Ελλάδα είχε «ηττηθεί» και κατακτηθεί απ τις σιδηρόφθακτες φασιστικές δυνάμεις του άξονα. Αν δεν δεχθούμε ότι η κυβέρνηση που διόρισε ο Βασιλιάς, έφυγε γιατί «πείστηκαν» λέει (από ποιόν άραγε;) ότι είχε εξανληθεί κάθε δυνατότητα διεξαγωγής του αγώνα στην ηπειρωτική Ελλάδα, αποφάσισαν να τον συνεχίσουν, όπου αλλού θα ήταν δυνατόν να διεξαχθεί...» Αν δεν δεχθούμε ότι η κυβέρνηση αυτή ήταν μια «κυβέρνηση» χωρίς λαό και έδαφος, μα και ο στρατός που πήραν μαζί τους φεύγοντας εξαρτιόταν κατά κύριο λόγο απ τους Αγγλους, που στο μεγαλύτερο μέρος του τον έκκλεισαν στα σύρματα και ενα αλλο δολοφόνησαν. Το ίδιο ο πολεμικός και εμπορικός στόλος. Αν δεν δεχθούμε ότι αυτό το κυβερνητικό σχήμα ήταν μια «κυβέρνηση» που δεν είχε τη συγκατάθεση του ελληνικού λαού και στηρίζονταν αποκλειστικά στη διπλωματική αναγνώριση της τότε Μεγάλης Βρετανίας.

Αν δεν δεχθούμε ότι η Μοναρχία, μετά την εγκαθίδρυσή της στη Ελλάδα, με πρώτο τον Οθωνα, ήταν όργανα και μαριονέτες στα χέρια των ξένων μεγάλων δυνάμεων από όπου αντλούσαν και τη δυναμή τους. Αν δεν θα έχουμε σαφή εικόνα για το τί σημαίνει και πως λειτούργησε η Μοναρχία στην Ελλάδα. Όπως ο Οθωνας έγινε όργανο της Αυστρίας, ετσι και ο Κωσταντίνος, προσπάθησε μετά το γάμο με την αδερφή του Κάϊζερ, να κάνει ενα προγεφύρωμα για τους Γερμανούς, η ελληνική Μοναρχία, για ένα και πλέον αιώνα ήταν ο βασικός τοποτηρητής των αγγλικών γεωστρατηγικών και οικονομικών συμφερόντων.

Σαν τοποτηρητής λοιπόν, και οι εκάστοτε αποδεκτές απ τη Μοναρχία «ηγεσίες» έχοντας υποθηκεύσει την μεταπελευθερωτική Εθνική Ανεξαρτησία και την Λαϊκή Δημοκρατική Κυριαρχία, η Αγγλία τους έδωσε πολιτικό Ασυλο. Και για να μην πάνε με άδεια χέρια, το πλοίο Αρτένα συνοδευόμενο απ τα πολεμικά πλοία που έπειτα από απαίτηση των Αγγλων εγκατέλειπαν και αυτά την Ελλάδα, έπλεε από πολλές μέρες πριν φορτωμένο με ό,τι πολύτιμο και ακριβό είχε απομείνει στη χώρα.

Οσον αναφορά τον τρόπο της φυγής και τα οσα συνέβησαν πριν και κατά την αναχώρηση και τον αγώνα που θα «συνέχιζαν αλλού», θα δώσω το λόγο στον μακαρίτη Νομπελίστα Γεώργο Σεφέρη, ανώτερο υπάλληλο του υπουργείου εξωτερικών: «Μεγάλη Τρίτη 16/4/41...Στην κυβέρνηση νεύρα, κανένας ψύρχαιμος άνθρωπος. Δεν ξέρουν καλά-καλά γιατί φεύγουν και τί θα κάνουν εκεί που θα πάνε. Δεν υπάρχει κανένα σχέδιο, καμιά προετοιμασία. Ο αγέρας της Κρήτης είναι για αυτούς βραχνάς. Ο καθένας λογαριάζει πως θα κουβαλήσει τις 15, τόσες κασέλλες, τις υπηρέτριες και τα ρέστα. Για την υπηρεσία και κυρίως για την Ελλάδα εκείνες τις μέρες δεν φροντίζει κανένας...». Και εύλογα θα αναρωτηθεί κάποιος : Και οι Έλληνες που έμειναν στην Ελλάδα, πώς άρχισαν τον αγώνα στην ηπειρωτική Ελλάδα και οργάνωσαν Αντίσταση και στο τελευταίο νησάκι;

Αν δεν δεχθούμε ότι ο Βασιλιάς, φεύγοντας μαζί με τους τρομαγμένους και άβουλους «ηγέτες», που πήρε μαζί του και ενα τεράστιο αριθμό στελεχων του καθεστώτος Μεταξά, αξιωματούχους του κρατικού μηχανισμού και του Παλατιού, και ότι φεύγοντας άφηναν πίσω τους ενα αδιευκρίνιστο πολιτικό σκηνικό, πάνω στο οποίο οι κατακτητές μπορούσαν κατά τη βούλησή τους να εγγράψουν τις δικές τους επιλογές. Αν δεν δεχθούμε ότι το νέο κεφάλαιο που άνοιγε πλέον για τη χώρα και το λαό που βασιλιάς και «ηγεσία» εγκατάλειψαν, ήταν αυτό των σχέσεων και της αναμέτρησης του ελληνικού λαού με τους νέους δυνάστες του: Με το Ναζισμό, το Φασισμό, τις χιλιάδες πράκτορες των Αγγλων, των Γερμανών και των αστερισμό των πεμπτοφαλαγγιτών. Αν δεν δεχθούμε ότι αυτή η φυγή, οδήγησε σε ρήξη ανάμεσα στην ελληνική κοινωνία το Παλάτι και την «ηγεσία» και ότι η ρήξη αυτή έγραψε τις μέρες αυτές της φυγής το πρώτο κεφάλαιο της κατοχικής ιστορίας. Αν δεν δεχθούμε ότι τα γεγονότα της

αμέσως προγενέστερης ιστορίας προετοίμασαν το έδαφος για τα όσα επακολούθησαν. Δύσκολα θα συνειποποιήσουμε σήμερα τα όσα έγιναν στη διάρκεια της κατοχής και τον εμφύλιο πόλεμο.

Και κυρίως, αν δεν απαντηθεί το ερώτημα πως η Ελλάδα, όπου τα πρώτα της Συντάγματα επηρεασμένα απ τις φιλελεύθερες ιδέες και αρχές του Ρήγα και των Φιλικών, καθιέρωναν τη Λαϊκή κυριαρχία και περιείχαν το βαθύ δημοκρατικό πνεύμα της Γαλλικής και της Αμερικανικής επανάστασης, στις 25 Ιανουαρίου του 1833, ανακηρύχθηκε «Ελέω Θεού Μοναρχία» με Βασιλιά τον ανήλικο Οθωνα. Ας σημειωθεί ότι ο Οθωνας, παρά τις υποσχέσεις που έδωσε με το διάγγελμά του στους Έλληνες, ότι θα λειτουργήσει σαν συνταγματικός βασιλιάς, απ την πρώτη μέρα που πάτησε το πόδι του στην Ελλάδα, έδειξε πως ήταν αποφασισμένος να κυβερνήσει σαν απόλυτος Μονάρχης.

Όπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και η μοναρχία είναι και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο. Σαν ιστορικό φαινόμενο η μοναρχία στο διάβα του χρόνου, πέρασε από πολλές μορφές και φάσεις. Όπως ο Μονοθεϊσμός συγκέντρωσε σε ένα πρόσωπο όλες τις επίγειες και επουράνιες εξουσίες, έτσι και η μοναρχία συγκέντρωσε την κρατική εξουσία σε ένα πρόσωπο. Στο πρόσωπο του Μονάρχη. Η μοναρχία σε πολλές ιστορικές περιόδους πήρε και Θεϊκή υπόσταση. Με την απόλυτη και στυγνή μορφή και την θεοποίησή της, το κάθετί γινόταν και γίνεται στο όνομα του Μοναρχη. Χάρης στον απόλυτο συγκεντρωτικό χαρακτήρα, βοήθησε στην οργανωτική ενότητα των λαών και σαν τέτοια για μια ιστορική περίοδο ήταν προοδευτική σε σχέση με τον αστερισμό των φυλών και των τοπικών φιλάρχων, φεουδαρχών κλπ.

Αυτούς ακριβώς τους κινδύνους απ τους ξένους και τη μοναρχία πρόβλεπαν ο ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝ, Ο ΚΟΡΑΗΣ, Ο ΚΑΛΒΟΣ, ΑΛ ΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ, ΜΑΚΡΙΓΙΑΝΝΗΣ, ΙΩΣΗΦ ΜΟΜΦΕΡΑΤΟΣ, Ο ΚΩΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΛΟΜΒΑΡΔΟΣ κλπ. Λέει λοιπόν, για τη μοναρχία ο Ανώνυμος Έλληνας: {...}

«Είδεν η ανθρωπότης το καλόν όπου έχασεν, αλλά δεν της ήτον δυνατόν να το ξαναποκτήσει, αναγκάως εχρειάσθη να βασανισθή όχι ολίγον καιρόν, εως όπου και η σκιά του θρόνου άρχισε να απομωράνει τας ψυχάς των ανθρώπων, και ιδού η μοναρχία εμφανίσθη, ή οποία ως πρόξενος και γεννήτρια της πολιτικής ανομοιότητος των ανθρώπων, μετ ού πολλού μεταβληθείσα εις τυραννίαν, έφερεν εις την γήν όλα τα κακά όπου ημπορούσεν να δοκιμάσει το ανθρώπινον γένος. Ιδού ο τύραννος, ως ημίθεος, να δίδει τον θάνατον εις τους άλλους, και να χαρίζει την ζωήν οσων δεν θανατώνει. Ιδού τα ελαττώματα, όχι πλέον μισητά, αλλά επαινετά και επιθυμητά. Ιδού η αδικία με το ξίφος εις την δεξιάν, να καταπατει την αρετήν, και να διώκει την δικαιοσύνην. [...]

Για να συνεχίσει ο Μεγάλος Κοραής: «Όστις δεν γνωρίζει βασιλέων αυλάς, ουδέ ποίου είδους άνθρωποι είναι οι λεγόμενοι αυλικοί, ας ακούση την περι αυτών κρίσιν του ενδόξου Μοντεσκιώ. «Φιλοτιμία», απλυστία για τιμές, ενωμένη με αργίαν, χαμέρπεια με υπερηφάνειαν, επιθυμία πλούτου χωρίς κόπους, αποστροφή της αληθείας, κολακεία, προδοσία, απιστία, άρνησις συνθηκών ή υποσχέσεων οποιωνδήποτε, καταφρόνησις των καθηκόντων του πολίτου, φόβος της χρηστότητος του ηγεμόνος, ελπίς ασφαλείας απ τα πάθη του, και το χειρότερον, καθημερινή φροντίς να περιγελώσι και να περιπαίζωσι την αρετήν. Όλα ταύτα εχαρακτήρισαν παντού και πάντοτε τους πλειότερους αυλικούς. Αλλά όταν οι πλειότεροι απ τους προέχοντας του έθνους καταντήσωσιν εις τόσην αχρειότητα, δυσκολώτατα ευρίσκεται πλέον αρετή εις τους κατωτέρους, όταν εκείνοι μεταχειρίζονται την απάτην και τον δόλον, δύσκολα φυλάσσουν ψυχής απλότητος οι υποδεέστεροι» Τοιούτοι θέλουν είσθαι οι μέλλοντες να δορυφορώσι τον βασιλέα μας αυλικοί και τοιούτον συμφέρει εις αυτούς να προθυμούνται να τον κάμωσιν αν τον εύρωσιν ανόμοιον αυτών [...]

Παρά την προειδοποίηση όμως του Ανώνυμου Έλληνα, του Κοραή, του Κάλβου και όλων των άλλων, για το τί σημαίνει μοναρχία και τις συνέπειες που θα έχει για τη χώρα και το λαό, μετά τη δολοφονία του Καποδίστρια στις 27/9/1830 απ τους Μαυροκορδάτους και ΣΙΑ, το 1833 η μοναρχία ύστερα και από φορτική πίεση των ξένων μεγάλων δυνάμεων η μοναρχία επιβλήθηκε. Ο Μονάρχης όμως παρά τις υποσχέσεις και τις δεσμεύσεις που ανέλαβε όχι μόνο

δεν σεβάστηκε το Σύνταγμα αλλά κυβερνούσε σαν απόλυτος Μονάρχης. Την παραβίαση του Συντάγματος θύμησε με ένα άρθρο του ο Αλέξ Σούτσος.

Επειδή έκανα αναφορά στον Κάλβο θα αναφέρω τρεις στίχους από ένα εννιά -στιχο ποιημά του, που δίνουν ανάγλυφα το τί σημαίνει Βασιλιάς-Μονάρχης: Ποιός ποτέ του Θεού, ποιός του Ηλίου ωμοίασεν ; Διατί βωμούς, θυμίαμα, διατί ζητούν οι μύριοι τύρρανοι κι ύμνους...Οχι μόνον τον ιδρώτα, αλλά και το αίμα οι τύρανοι ζητούν από Σας, κι αφού ποτάμια εχύσατε μήπως τους φτάνει; Την πνοή Σας, αχόρταστοι επιθυμούν αλοίμονον αν ποτέ επι τα σφάγια των τυράννων αναστενάξη η ψυχή Σας...

[...] Όπου η Μοναρχία συνταγματική, εκεί ο νόμος βασιλεύει' όπου ασύντακτος η Μοναρχία, εκεί ο άνθρωπος εξουσιάζει. Εις το πρώτο είδος της κυβερνήσεως, το κράτος ονομάζεται πατρίς, ο λαός εθνός και οι άνθρωποι πολίται. Εις το δεύτερον το κράτος ονομάζεται τόπος, ο λαός πλήθος και οι άνθρωποι υπήκοοι. Υπήκοος δε εις την παλαιάν Ελληνικήν γλώσσα εκφράζεται δια της λέξεως **δούλος** [...] Ακούσατε και εσείς, άνθρωποι της εξουσίας! Εις τα ευνοούμενα και μεγάλα έθνη, οι φιλελευθεροί συγγραφείς, εκτός της δόξης, απαυλύνωσιν έτι πλούτον, ευζωίαν και πολλές υλικάς ωφελείας. Εις την Ελλάδα, οι της ελευθερίας υπερασπισταί δεν περιμένουσιν ειμή πενείαν, φυλάκισιν, θάνατον. Αλλά σταθήτε! μή χύνετε το αίμα των αιδών της ελευθερίας!.. Ο αιιδός του Ρήγα, καθ ήν στιγμήν ο σίδηρος του δημίου υψούτο επί του τραχήλου του, στραφείς προς τους πέριξ θρηνούντας Έλληνες, εφώσησεν : «Εκ του αίματός μου θέλει βλαστήσει μιαν ημέρα η ελευθερία» μετά είκοσιν έτη εβλάστησεν αύτη. Άνθρωποι της εξουσίας! εκ του αίματος των ποιητών, των συγγραφέων, οίτινες κηρύττοθσι τα δίκαια των εθνών, έρχεται η ελευθερία και τότε οι μεν καταδίκνονται και καλύπτονται από αισχύνην, τα δε θύματα των αναζώσιν εις τον ναόν της μνημοσύνης.

και ο Μακρυγιάννης λέει : ότι το Σύνταμα εις την Συνέλευση προβόδεψε εις όλα οσα ηταν αναγκαία. Τότε οι καλοθεληταί του Βασιλέως τυτώνουν ει το κεφάλι του να κάμη προσταφαιρέσεις εις το Σύνταγμα και του κάνουν και νέο σχέδιον. Του Βασιλέως του πουλούσαν δούλεψη οι ξένοι και αυτήν η συντροφιά. Οξω εις το κράτος διαδόθηκε ότι ο Βασιλεύς θα χαλάσει το Σύνταγμα-όπου δεν θάμενε ποδάρι ούτε από τον βασιλέα, ούτε από αυτηνούς τους ανθρώπους. Κ' εμεις χαμπέρι δεν είχαμεν! Εγώ μα τ'όνομα του Θεου, δεν ειχα μάθει τίποτας από δώ [...] Αφού έβαλα περιέργεια έμαθα αυτό, την προσταφαίρεση του Συντάγματος και το νέο σχέδιον. Τότε σηκώνομαι και πάγω εις τον Βασιλέα. Του λέγω «Τ'αυτά που κάνεις, βασιλέα; Πως απατήθης; Μια τρίχα να πειραχθεί, κιντυνεύεις και Μεγαλειότητα και το κράτος κι όλοι. Αυτά είναι σχέδια φατριαστικά δια να σε βάλουν εις αυτό το παιχνίδι, να σ'εκθέσουν. Να το τραβήσεις πίσου, του λέγω,και να παρατηθείς από αυτήν την ιδέα- Δεν μπορώ, μου λέγει, έγινε τώρα'δεν μπορώ να κάμω αλλιώς». Πάσκισα πολύ, δεν στάθη τρόπος.

Αφού ειδα ότι επιμένει εις την γνώμη του, του λέγω Σαν θα κάμεις προσταφαίρεση εις το Σύνταμα, εγώ δεν θα είμαι με την Μεγαλειότης σου. Οτι μ'αυτηνή την προσταφαίρεση όσοι άνθρωποι είναι της μεταβολής είναι σε ριζικόν. Είμαι και εγώ από αυτούς. Εννοει το κίνημα της 3ης Σεπτεμβρίου του 1843, που ύστερα από 20 χρόνια χρειάστηκε να οργανωθεί λαϊκό κίνημα με την υποστήριξη του στρατού για να υποχρέωθεί ο Όθωνας, να παραχωρήσει το Σύνταγμα, που ειχε ορκιστεί ότι θα το σεβαστεί όταν ανακηρύχθηκε Βασιλιάς.

Η οθωμανική αυτοκρατορία το 1453 κατέκτησε την Κωνσταντινούπολη και το 1481 την Αθήνα. Με την κατάκτηση και της Αθήνας ολοκληρώνεται η κατάκτησης του Ελληνό-Βυζαντινού εδάφους. Οι Έλληνες ύστερα από 400 χρόνια σκλαβιάς οργανώνουν την Εθνικό-Κοινωνική τους Απελευθέρωση και την 24 Φεβρουαρίου το 1821 κηρύτουν την Επανάσταση. Και με τον ένοπλο αγώνα κατά της οθωμανικής αυτοκρατορίας την 1η Ιανουαρίου του 1822 συγκροτείται το Νεοελληνικό κράτος. Χωροταξικά το κράτος αυτό μέχρι το 1912 περιορίζονταν στο Μαριά και Ρούμελη. Η Αλεξανδρινή όμως και η Βυζαντινή Ελλάδα, που κατέκτησαν οι Τούρκοι το 1453 και ολοκλήρωσαν το 1481 με την κατάκτηση και της Αθήνας, χωροταξικά καταλάμβανε ολόκληρη την τότε Οθωμανική αυτοκρατορία στην οποία αυτοκρατορία το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού το αποτελούσαν οι κατακτημένοι Έλληνες.

Η Οθωμανική αυτοκρατορία που η ύπαρξή της επιβλήθηκε στην Αλεξανδρινό-Βυζαντινή Ελλάδα. Μέχρι το 1821 τον μόνο κίνδυνο συρρίκνωσης που διέτρεχε προέρχονταν απ τις επικτατικές βλέψεις της Ρωσίας. Μετά το 21, όμως δίπλα στη Ρωσία, προστέθηκε και ο πρώϊν κάτοχος-ιδιωκτήης της οθωμανικής αυτοτοκρατορίας το Νεοελληνικό κράτος.

Συνεπώς, η επέκταση των συνόρων του ελληνικού κράτους και η απελευθέρωση των υπό κατοχή Ελλήνων, συνδέονταν άμεσα με το μίκρεμα του τουρκικού εδάφους. Το ίδιο και η απελευθέρωση των υπό κατοχή Ελλήνων.

Η επέκταση της ασφυκτικά μικρής τότε Ελλάδας, μπορούσε να γίνει μόνο με την διεκδίκηση των εδαφών και την απελευθέρωση των Ελλήνων που εξακολουθούσαν να ζούν υπό την Τουρκική κατοχή. Την εποχή εκείνη με εξέριση την Ρωσία, οι τρεις άλλες μεγάλες Δυνάμεις: Αυστροουγγαρία, Γαλλία, Αγγλία διατηρούσαν άριστες σχέσεις με την Οθωμανική αυτοκρατορία. Η τότε Βρετανική Αυτοκρατορία και η Νέα να δημιουργηθεί Αμερικάνικη έλεγχαν πολιτικό-οικονομικά την Τουρκία. Προκειμένου να τη διατηρεί δεμένει στο δικό της γεωστρατηγικό άρμα εκπόνεσε «Δόγμα» που της εξασφάλιζε την εδαφική της ακεραιότητα. Το δόγμα αυτό ήταν και παραμένει ταυτισμένο τώρα πλέον με αυτό των ΗΠΑ : Βασικός όρος: Να μὴν Μεγαλώσει η Ρωσία και η Ελλάδα και να μὴν μικρένει η Τουρκία.

Ομὼς και το 1821 και μετά η όποια εδαφική επέκταση της Ελλάδας και η απελευθέρωση των υπό κατοχή Ελλήνων σήμαινε αυτόματα την απελευθέρωση πρώϊν Ελληνικών εδαφών και υπό κατοχή Ελλήνων και κατά συνέπεια μίκρεμα της Τουρκικής επικράτειας γι αυτό και συναντούσε όχι μόνο την άρνηση αλλά και τη οργή της Αγγλίας σε ενα τέτοιο εδεχόμενο.

Για να μὴν συμβεί ενα τέτοιο ενδεχόμενο και στα Ορλοφικά και στον Κριμαϊκό πόλεμο, δεδομένα που ευνοούσαν την επέκταση της Ελλάδας. Μάλιστα για το σκοπό αυτό η κυβέρνηση Δελιγιάννη, ειχε κάνει και επιστράτευση η Αγγλία και η Γαλλία για μὴν μεγαλώση η Ρωσία και να μὴν μικρένε η Τουρκία, κήρυξαν τον πόλεμο στη Ρωσία. Στη Μ Ασία που δεν υπήρχε ο κίνδυνος να μεγαλώσει η Ρωσία αλλά με το σκεπτικό να μην μικρένει η Τουρκία, ενώ η χώρα μας συμμετείχε στον Μικρασιατικό πόλεμο υποσχόμενοι,, ,μετά τη νίκη της Αντάντ, συντάχθηκαν με τον Κεμάλ και αντί για την Ελλάδα των τριών θαλασσών και των πέντε Ηπείρων μας οδήγησαν στη Μ Ασιατική καταστροφή.

Χαρακτηριστικό του πως λειτουργεί το «Δόγμα» αυτό αποτελεί το γεγονός ότι η Τουρκίας που ερωτοτροπούσε με τον άξονα και ήταν έτοιμη να τον στηρίξει αν το Στάλιγκρατ δεν τους χαλούσε τη σούπα της υποσχέθηκαν τα δωδεκάνησα για να πάρει μέρος στο πλευρό των συμμάχων στο Β! Παγκόσμιο Πόλεμο. Παρά το γεγονός ότι δεν πήρε μέρος στο πλευρό των συμμάχων δεν της πήραξαν ούτε μια τρίχα, ενώ παράλληλα διεκδικούσε τα Δωδεκάνησα Τα Δωδεκάνησαν που μας έδωσαν ήταν Υπό Ιταλική κατοχή.

Το 1853-55 η Ρωσία κηρύττει πόλεμο στην Τουρκία. Ο λεγόμενος Κριμαϊκός πόλεμος. Ο πόλεμος αυτός ευνοούσε την επέκταση της Ελλάδας. Αφορμή, άρνηση της Τουρκίας να σεβαστεί τα χριστιανικά ιδεώδη στον χώρο της Βαλκανικής. Αίτημα συνδεδεμένο με την πρόσβαση της Ρωσίας στο Αιγαίο. Για να μὴν θιγεί η εδαφική ακεραιότητα της Οθωμανικής αυτοκρατορίας μπήκε σε εφαρμογή το «Δόγμα». Με τη σύμβαση των στενών του 1841, η Τουρκική ακεραιότητα εκτός απ το «Δόγμα» ειχε μπει υπό την προστασία των μεγάλων δυνάμεων. Ετσι η αρχική ρίζει ματαξύ Ρωσίας και Τουρκίας για να μὴν μικρίνει η Τουρκία και ειδικά να μην επεκταθεί προς το Αιγαίο, η Ρωσία κατέληξε στην επέμβαση της Αγγλίας, της Γαλλίας και του Πεδεμοντίου υπέρ της Τουρκίας.

Ο Κριμαϊκός πόλεμος και η διακήρυξη της Ρωσίας για την προστασία του ελληνισμού ευνοούσε τα ελληνικά εθνικά συμφέροντα. Η ισχυρή πίεση όμως της Αγγλο-Γαλλικής συμμαχίας και κυρίως της Αγγλίας, χώρισε τους Ελληνες σε δύο ομάδες. Η μεγαλύτερη στην οποία συμμετείχε και ο Οθωνας, τάχθηκε υπέρ της κήρυξης του πολέμου κατά της Τουρκίας, ενώ η μικρότερη Αλ Μαυροκορδάτο, Σπυρ Τρικούπη και Α Μεταξά τάχθηκαν εναντίον. Παρ όλο που η Ελλάδα δεν κήρυξε τον πόλεμο κατά της Τουρκίας αλλά αρκέστηκε στη συγκρότηση ανταρτοομάδων. Η Αγγλό-Γαλλική συμμαχία προκειμένου να προστατεύσουν την Τουρκία από ενα τέτοιο ενδεχόμενο τον Μάϊο του 1844, έκαναν ένοπλη επέμβαση στην

Ελλάδα και κατέλαβαν τον Σαρωνικό Κόλπο, τον Πειραιά και την γύρο περιοχή. Ο πολεμικός αποκλεισμός κράτησε μέχρι το 1857. Δεν ήταν όμως η Μόνη επέμβαση και ο μόνος αποκλεισμός.

Το 1885-86 αρχίζουν πολεμικές εχθροπραξίες ανάμεσα στη Βουλγαρία και τη Σερβία. Ο Θεοδ. Δεληγιάννης, θεωρεί ότι μπορεί να επωφεληθεί από αυτήν την σύγκρουση και κινητοποιεί τις ένοπλες δυνάμεις. Το γεγονός αυτό προέκλεσε για τους ίδιους πάλι λόγους την ένοπλη επέμβαση των Αγγλό-Γάλλων οι οποίοι επέβαλαν πολύχρονο ναυτικό αποκλεισμό στη Ελλάδα. Και η Μικρασιατική καταστροφή στην ίδια λογική στηρίχθηκε: να μην μεγαλώσει η ομόθρυσκη με τη Σ. Ένωση Ελλάδα, μας πέταξαν όχι μόνο απ τη Σμύρνη αλλά και απ την Α. Θράκη. Με βάση το «Δόγμα» αυτό η Αγγλία, απ το 1833 και μετά δεν ασκούσε στην Ελλάδα μόνο επικυριαρχία πολιτική, οικονομική και γεωστρατηγική αλλά σε ό,τι έχει σχέση με την Τουρκία αυτή υπαγόρευε τους ορους των όποιων σχέσεων με την Τουρκία.

Χρειάστηκε να περάσουν 40 σχεδόν χρόνια για να ξεφορτωθεί η Ελλάδα και πάλι με εξέγερση λαού και στρατού, όπως και για το Σύνταγμα, για να εκθρονίσουν τον Οθωνα το 1862. Για να μας επιβάλουν οι μεγάλοι «σύμμαχοι» την επόμενη χρονιά τον πρίγκηπα Γεώργιο της Δανικής δυναστείας Χόλσταιν-Ζοντερμπούργκ-Γκλύξμπουργκ, στο θρόνο που με τόσους κόπους διώξαμε τον Οθωνα, να καθίσουν αυτόν σαν Γεώργιος Α΄ βασιλεύς των Ελλήνων. Αρχίζουν οι Βαλκανικοί πόλεμοι. Τον Μάρτη του 1913 δολοφονείται ο Γεώργιος Α΄ στη Θεσσαλονίκη. Τον διαδέχεται ο Κωνσταντίνος Α΄. Το Δεκέμβρη του 1916 η Βασιλική κυβέρνηση αποκρούει την Αγγλό-Γαλλική απόβαση στον Πειραιά και την Αθήνα και επιβάλουν στην Ελλάδα τον τρίτο αποκλεισμό. Τώρα όμως σε ολόκληρη την παλιά Ελλάδα. Πάντα για λόγους που ανάγονται στον τρόπο συγκρότησης του ελληνικού κράτους υπήρχαν διχασμοί. Αυτός όμως του 1916 ξεπερνούσε σε ένταση και έκταση κάθε προηγούμενο. Το 1917 ο βασιλιάς Κωνσταντίνος, χωρίς να παραιτηθεί απ τον θρόνο εγκαταλείπει την Ελλάδα. Μια και η Μοναρχία είναι κληρονομική τον διαδέχεται ο γιός Αλέξανδρος. Το Οκτώβρη του 1920, ο Βασιλιάς Αλέξανδρος πεθαίνει από δάγκωμα πιθήκου. Τον Νοέμβρη του ιδίου χρόνου επιστρέφει ύστερα από ένα νόθο δημοψήφισμα, ο Κωνσταντίνος Α΄.

Το 1922 μετά την ήττα της Μικράς Ασίας ο Κωνσταντίνος ξανά εξορίζεται και τον διαδέχεται ο γιός του Γεώργιος Β΄. Το Δεκέμβριο του 1923 ο Γεώργιος Β΄ φεύγει απ την Ελλάδα επ άοριστον. Και το Νοέμβρη του 1935 με ένα εξ ίσου νόθο δημοψήφισμα ο Γεώργιος Β΄ επανέρχεται στην Ελλάδα. Τον Αύγουστο του 1936 έκανε την Αγγλό-βασιλό-μεταξική δικτατορία. Μεσολαβεί ο Ιταλό-Ελληνικός πόλεμος, η Γερμανική κατοχή, Ο Γεώργιος Β΄ εγκαταλείπει την Ελλάδα. Ακολουθεί η Εθνική Αντίσταση και η τέταρτη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων. Το 1944 ο Τσιώρτσιλ διορίζει τον αρχιεπίσκοπο Αθηνών Δαμασκηνό Αντιβασιλέα και τον Σεπτέμβρη με ένα ετσι θελίστικο και από κάθε άποψη βάρβαρο δημοψήφισμα επανέρχεται ο Γεώργιος Β΄ στην Ελλάδα.

Οι Αμερικανοί θεωρούσαν τον Γεώργιο Β΄ άνθρωπο των Αγγλων. Μια λοιπόν, που θα αναλάμβαναν την ευθύνη να συνεχίσουν αυτοί τον εμφύλιο πόλεμο, που τον άρχισαν οι Αγγλοι το 1943, και θα πλήρωναν το κόστος του εμφυλίου, ήθελαν να έχουν έναν δικό τους άνθρωπο. Ετσι τον Μάρτη του 1947, παράλληλα με το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τούμαν» πεθαίνει ο Γεώργιος και τον διαδέχθηκε ο αδερφό του Παύλος. Τον Μάρτη του 1964, μετά το θάνατο του Παύλου, ανεβαίνει στο θρόνο ο Γιός του Κωνσταντίνος. Την 21η Απριλίου 1967 το κατεστημένο προκειμένου να ματαιώσει την προκηρυγμένες για τις 5/5/67 εκλογές θέτει σε κίνηση την προπολλού έτοιμη πολύμορφη δικτατορία. Ο Κωνσταντίνος, πάντα σε συνεργασία με τους Αμερικανούς που τώρα πλέον είχαν τον πρώτο λόγο και το ελληνικό κατεστημένο αφού η δικτατορία με τις ευλογίες του Κωνσταντίνου ανέστηλε τις εκλογές και θέλοντας να σώσει τον θρόνο το Δεκέμβρη του 1967 επιχειρεί «πραξικόπημα» και εγκαταλείπει την Ελλάδα.

Αυτό περίπου είναι το χρονολόγιο της Μοναρχίας στην Ελλάδα, αρχής γενομένης από τον Οθωνα το 1833, μέχρι το Δεκέμβριο του 1974 που με δημοψήφισμα και με ποσοστό 70%, ύστερα από 141 χρόνια καταργείται η μοναρχία και η χώρα σε λίγο συμπληρώνει μια 15ετία με δημοκρατία.

Σου έδωσα τον λόγον της τιμής μου, λέει ο Κολοκοτρώνης στον Οθωνα όταν παρουσιάστηκα και σου μίλησα πώς έγινε αυτήνη η μεταβολή και σου είπα αυτό όπου υπέργαψες να το βαστάξεις κ'εγώ κι όλοι οι τίμιοι υπήκοοί σου πεθαίνουμε εις την πόρτα του παλατιού σου δια το νύχι της Μεγαλειότης σου. Ήταν και ο Γαρδικιώτης παρόν, τότε όπου σου είπα αυτά. Τώρα δεν ειμαι μαζί σου 'και σου το λέγω πρωτύτερα, να μη λές οτι σε απάτησα και να με λές άτιμον και άπιστον». Μου λέγει η μεγαλειότης του 'Εισαι ορκισμένος στρατιωτικός και δεν μπορείς να εισαι εναντίον μου- «Ειμαι στρατιώτης ορκισμένος, όμως ειμαι κ'Έλληνας και θέλω να ζήσωμεν εγώ και οι πατριώτες μου με νόμου 'και δεν απάτω. Η γνώμη μου είναι αυτήν και θα δώσουνε λόγο εις τον Θεόν εκείνοι που σε συμβούλεψαν να κάμεις αυτό-εχάθη και η πατρίδα και η Μεγαλειότης σου! Τότε αναστέναξε μεγάλως και ειπε' «με πήραν εις τον λαιμό τους»! Εγώ τον λυπήθηκα πολύ, του είπα «Βασιλέα μου, εχεις καιρό να το χαλάσεις αυτό» (και δάκρυσαν τα μάτια μου) Μή μας κιντυνέψεις και κιντυνέψεις κ' εσύ». Δεν εστάθη τρόπος. Μου είπε να ειμαι πιστός της Μεγαλειότης του. Του είπα και πάλε' «Δεν μπορώ να σε γελάσω, δεν ειμαι». Κ' έφυγα.

Μετά την επιβολή ολοκληρωτικά πλέον της Μοναρχίας, ουσιαστικά κυβερνούσε τη χώρα απολυταρχικά η Βαβαρέζικη αντιβασιλεία σε συνεργασία με τις αντιδραστικές και συντηρητικές εσωτερικές και εξωτερικές δυνάμεις. Η αντίδραση αυτή εκδηλώθηκε και μάλιστα έντονη απ την αρχή. Ετσι, όταν κατέβηκε ο Δ Υψηλάντης (8/6/21) σαν εκπρόσωπος του αδερφού του και των Δημοκρατικών αρχών της Φιλικής, αμέσως ηρθε σε σύγκρουση με τους κοτζαμπάσηδες του Μοριά, που δεν εννοούσαν να συντονίσουν τις ενέργειές τους για τον αγώνα, κάτω από ενιαία και κοινή αρχή όπως το απαιτούσε η ανάγκη του αγώνα. Αυτοί ήθελαν να διατηρήσουν την ανεξέλεχτη εξουσία τους, που είχαν κατά παραχώρηση κληρονομήσει απ τους Τούρκους. Με τη συναίνεση και των ντόπιων συντηρητικών και αντιδραστικών δυνάμεων και των κοτζαμπάσηδων μέσω της Μοναρχίας οι ξένοι κυβερνούσαν την Ελλάδα.

Στο πρόσωπο του πολυμήχανου Φαναριώτη και αυτοχειροτόνητο πρίγκηπα Α Μαυροκορδάτο, οι δυνάμεις αυτές βρήκαν τον φυσικό τους ηγέτη. Ενα μήνα μετά του ερχομού του Δ Υψηλάντη κατέφθασε και αυτός.

Ο Αλ Μαυροκορδάτος, (Παπανδρέου κλπ) άνθρωπος με ολιγαρχικά φρονήματα και πολύ φιλόδοξος, που «ηγάπησε κι επιζήτησε την αρχής διά παντός σχεδόν του βίου». Και επειδή εμπόδιο να κυβερνήσει την Ελλάδα, ήταν ο Υψηλάντης, (ΕΑΜ) έγινε σύμμαχος και αρχηγός των κοτζαμπάσηδων, που ήθελαν και αυτοί να τον παραμερίσουν. Όμως ο Υψηλάντης (ΕΑΜ) ήταν πολύ αγαπητός στο λαό και τους καπεταναίους, που είχαν ενωθεί μαζί του και δεν ήταν εύκολη η απομάκρυνσή του. Τότε ο παμπόνηρος Φαναριώτης ήθελε «μοναρχία» και ο Καλεντζιώτης Παπανδρέου (την επαναφορά της) για να πετύχει τον σκοπό του, εμμηχανεύθηκε να καλέσει τον πρίγκηπα Ευγένιο Μπωαρναί, ως μονάρχη, που φυσικά θα ήταν αυτός, ο αποκλειστικός παρακοιμώμενός του. Ετσι, σχεδόν αμέσως με τον ερχομό του στην Ελλάδα, άρχισε η επίθεση (ευθυγραμμιζόμενος με τον Τσιώρτσιλ κατά του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ) και έστειλε το υβριστικό και συκοφαντικό γράμμα στον Δημήτρη Υψηλάντη (διακήρυξη οτι το ΕΑΜ έστριψε τα όπλα κατά των συμμάχων), για τον αδερφό του και τους «Φιλικούς» απ το Μεσολόγγι, με τον δόλιο σκοπό να τον υποτιμήσει και του έγραφε: «ας συγκεντρώσουμε την διοίκειν εις ολίγας χείρας, ενόσω και προσκαλέσωμεν κανέν υποκείμενον οίος ο πρίγκηψ Ευγένιος η ο Κόμης Καποδίστριας ή πάς άλλος ενώτερος ημών».

Σύμφωνοι με τον Μαυροκορδάτο, ήταν και οι ολιγαρχικοί, οι μεγαλοκοτζαμπάσηδες (40 αυγουσιανοί και όποιοι άλλοι στις 4/8/1936) του Μοριά, που ο ερχομός του Υψηλάντη και η ένωσή του με τους στρατιωτικούς, καθώς και ορμητικό ξεσήκωμα του λαού, με τα δημοκρατικά κηρύγματα των Φιλικών (ΕΑΜ), τους είχαν βάλει σε μεγάλη ανησυχία για τα συμφέροντά τους. Γι αυτόν, «τον κίνδυνον της αναρχίας», όπως έλεγαν, δηλ την αξίωση του λαού να βελτιώσει την άθλια και στερημένη ζωή του, την ισονομία και τη δικαιοσύνη που ζητούσε αφού έβαλε το αίμα του. Την διεκδίκηση αυτή την έκριναν οι κοτζαμπάσηδες και ο Κλήρος, σαν τον μεγαλύτερο για τη χώρα κίνδυνο. Ετσι, σαν μέσο σωτηρίας όχι μόνο να ξεφορτωθούν το λαό, να του αφαιρέσουν τη δύναμη και τα όποια δικαιώματα του αναλογούσαν έκριναν πως ήταν η μοναρχία, όπως μεταπελευθερωτικά την επαναφορά του Βασιλιά. Και είναι χαρακτηριστικό,

οτι πρώτος, ο «παραστάτης» (βουλευτής) της Βοστίτσας, κοτζαμπάσης Αναστάσιος Λόντος, που είχε στενές σχέσεις με τον Μαυροκορδάτο και που μαζί του είχαν ήδη σχηματίσει την «Αγγλική Φατρία» στη βουλή έγραφε στις 18/10/1823 στο γαμπρό του Λ. Μεσσηνέζη:

«Πρότερον έστειλλα προς τον αδερφό μου (το στρατηγό Α Λόντο) μια κόπια κατά την οποίαν πρέπει να με στείλλετε ενα γράμμα πληρεξουσιώτητος η επαρχία δια να προσκαλέσωμεν Βασιλέα, και ελπίζω να σαν την έστειλλε, τουναντίον η Ευγένειά σας να κάμετε συνέλευσιν επαρχιακήν και να με κάμετε ενα γράμμα διορίζοντάς με πληρεξούσιον για να προσκαλέσω μετά των λοιπών παραστατών, συνταγματικών βασιλέα φιλαττομένης της ανεξαρτησίας του εθνους (φαίνεται πως από τότε η Ελλάδα κινδύνεβε απ τους ιδιους τους Ελληνες) και να λάβομεν σχέσιν με μίαν δύναμιν ευνοουμένην ευρωπαϊκήν, πλίν ταχέως να με σταλλεί, επειδή είναι ανάγκη»

Πραγματικά, κάτω απ την καταθλιπτικήν επιρροή, του πανίσχυρου αρχικοτζαμπάση Ανδρέα Λόντου και με διαταγή του μάλιστα, συγκεντρώθηκαν ολοι οι πρόκριτοι της επαρχίας, στο Αίγιο, έκαναν το πληρεξούσιο, που ζητούσε ο Αναστάσης και έγραψαν στον Ανδρέα Λόντος:

Εξοχότατε κύριε Στρατηγέ! «Αμα λαβόντες την έξοχον διατηγήν σας συνήλθαμεν εις Βοστίτσαν άπαντες οι πρόκριτοι της επαρχίας ταύτης, και υπογεράψαντες δια την πληρεξουσιότητα του ευγενέστατου παραστάτου μας κυρίου Αναστασίου αυταδέρφου Σας περί της συζητήσεως του συνταγματικού βασιλέως παρεδίδομεν προς τον κύριον Μεσσηνέζην ίνα φροντίση την ταχείαν αυτού αποστολήν κλπ».

Τις ίδιες ενέργειες έκαναν και για του ίδιους λόγους, οι μεγαλο- κοτζαμπάσηδες της Κορινθίας Νοταραίοι. Ετσι στις 24/12/24, ο Πανούτσιος και ο Σωτήρης Νοταράς, έγραφαν στον Αντρέα Λόντο:

«Αδερφέ! η μόνη Σωτηρία της πατρίδος είναι η κοινώς εγκριθείσα αποστολη περι συνταγματικού Βασιλέως, διοτί ούτω φυλέττεται και η του έθνους ανεξαρτησία. Τούτο όλα τα τμήματα ζητούσιν ως μόνον σωτήριον. Οθεν όστις με διάφορους τρόπους την εμπόδιζεν, αυτός είναι ως εχθρός (εσωτερικός) του ελληνικού έθνους αξιοκατάκριτος». Και ενώ ο Πανούτσος Νοταράς, πρόεδρος του βουλευτικού, στην προκαταρκτική συνεδρίαση του στις (10/10/1823) έλεγε «να γίνει σκέψις περί μελετωμένης αποστολής εις έρευναν συνταγματικού βασιλέως φυλαττομένης της ανεξαρτησίας του εθνους και να αναγνωσθή ο Συνταγματικός χάρτης δια να γίνει η επίκρισις από όλον το παραστατικόν Σώμα». Οι Νοταραίοι μιλούσαν για «εγκριθείσαν αποοστολήν γι αναζήτηση βασιλέα».

Οι Μεγαλο-κοτζαμπάσηδες, οι ολιγαρχικοί και ο Κλήρος δια του Ιγνατίου πριν ακόμα εξασφαλίσουν τη συναίνεση απ ολο το παραστατικό σώμα, με πρωτοβουλία και πρωτοστάτη τον Μαυροκορδάτος, πήραν τους δρόμους σε αναζήτηση Βασιλιά. Ετσι σχεδόν αμέσως μετά τον ερχομό του Δημήτρη Υψηλάντη στις 8/6/21 και τη διαπίστωση οτι ο Υψηλάντης ηταν αγαπητός απ το λαό, αποδεκτός απ τη Φιλική και συνεργάζενταν αρμονικά με τον Κολοκοτρώνη, η πρώτη αντίδραση ηταν ενα υβριστικό και συκοφαντικό γράμμα στις 17/10/21 στον αδερφό του Αλέξανδρο και πριν απ την πρόταση του Π Νοταρά, ήδη απ τα μέσα του 1822, ο Ι. Χιώτης και ο Δ Μαυρογορδάτος έχοντας μαζί τους και ενα θερμό συστατικό γράμμα του Μητροπολίτη Ιγνατίου (30/8/22), στο Μαυροκοδράτο αναζητούσαν στα πέρατα του κόσμου Βασιλιά. Για την ίδια υπόθεση κατέβηκε στην Ελλάδα και ο Γιαννικέσης και ο Χιώτης Κωσταντέλης, σταλμένοι και αυτοί από «Τριγεσπινούς ομογενείς».

Επειτα απ αυτές τις ενέργειες η «Προσωρινή Διοίκηση της Ελλάδος» (κυβέρνηση) έστειλε στους Δεσποτάδες, κοτζαμπάσηδες και πολεμικούς το παρακάτω έγγραφο:

«Πανεριώτατοι, ευγενέστατοι και γενναιότατοι! Κατ επιταγήν της Διοικήσεως από ιδ΄του παρελθόντος υπ αριθ 2383 σπεύδομεν να σας γνωστοποιήσωμεν τα ακόλουθα:

Μερικοί των εν Τριεστίω ομογενών, μαθαίνοντες τα πράγματα της πατρίδος, εστοχάστησαν οτι αν οι Ελληνες είχαν συνταγματικόν βασιλέα, δια να ενωθώσι τακτικώς ολαι του εθνους αι Δυνάμεις, εις τας χείραςτου, βασιλέα όμως **ξένον**, δια να λείψωσι τα πάθη και αι ζηλοτυπείαι

και **πλούσιον** δια να δανείση ικανά εις το έθνος μας, οτι οι Έλληνες ηδύναντο να ευτυχήσωσι κατά πάντα. Ταύτα μελετώντες εφρόντισαν αυτοπροαιρέτως και επρόβαλαν εμμέσως τούτο προς τον Ιερώνυμον Βαναπάρτη, πρόην βασιλέα της Βεσθαλίας, ο οποίος επειδή το εδέχθει και δανείζει περίπου τεσσεράκοντα και πένε μιλλιούνια γρόσια , ήλθον δύο απ τους ειρηνμένους Τριεστιανούς ομογενείς και επρότεναν ταύτα προς την υπερτάτην Διοίκησιν, η οποία εσκέφθη το πράγμα, σχεδίασεν όρους, τους οποίους εστοχάσθη αναγκαίους, δεν ηθέλησεν όμως το παραμικρόν να βάλη εις πράξιν χωρίς να ερωτήση την γνώμην σας. Εξαποστέλλει λοιπόν τον...να σας φέρη τα έγγραφα, και σκεφθήτε με όλην την προσοχήν και τον πατριωτικόν ζήλον, αν σας αρέσει το πρόβλημα τούτο υπογράψατε και σφραγίσατε την αναφοράν εις δύο ομοια, προσέχοντες μεγάλως εις το να φυλαχθή μυστικόν διότι το έθνος μας εχει εχθρούς και εχθρούς δυνατούς, οι οποίοι ειναι καλοί αν μέλλει να γένη, να το εμποδίσωσι.

Ο Αρχιγγραματεύς της Επικρατείας, Μινίστρος των Εξωτερικών Υποθέσεων (Τ. Σ) Θ. Νέγρης
Ο Μινίστρος των Εσωτερικών και του πολέμου (Τ. Σ) Ιωάννης Κωλέτης.

Επίσης η βουλή , στις συνεδρίες της 10/1/ 24 και 3/2/24 όρισε επιτροπή απ τον Π Νοταρά, Γ Καλαρά και Ι Κοντουμά, να συνηγορήσουν με το εκτελεστικό και να συντάξουν τους όρους, που σύμφωνα μ αυτούς θα βασιλεύσει ο Ιερώνυμος. (σαν δεδομένο) Η επιτροπή υπόβαλε την έκθεσή της στις 8/2/24, που εγκρίθηκε απ τη βουλή κι εβεβαίωσεν οτι:

«Το Ελληνικόν Έθνος εχει διάθεσιν και θέλησιν να μεταβάλη το προσωρινόν του πολίτευμα εις συνταγματικήν μοναρχίαν και να εκλέξη από βασιλικήν οικογένειαν άνδρα άξιον και τούτον να δεχθή μονάρχην συνταγματικόν. Και κατά τον Σπηλιάδη, αποφασίστηκε να ξαναπάει ο Ι Μαυροκόδρατος στην Τεργίστη «να λάβη πληροφορίας βασίμους εαν προσέφερεν ο Ιερώνυμος τας απαιτούμενας εγγυήσεις δια την σωτηρίαν και την αποκατάστασιν του Ελληνικού Έθνους, οτι οι Έλληνες ήθελον να αναγορεύση Βασιλέα δια να κυβερνήση κατά το σύνταγμα, όπερ η Βουλευτική Επιτροπή διωρίσθη να συντάξη, ορκιζόμενος άμ αφ'ού ήθελεν έλθει εις την Ελλάδα να φυλάξη απαραβάτως»

Για τον Ιερώνυμο εκτός απ τον Α Γιαννικέση και τον Κωσταντέλη φρντιζε και ο Π. Π. Γερμανός μας πληροφορεί ο Α Αντωνόπουλος και ο Δ Ρώμας. Όμως η πρόταση για τον Ιερώνυμο προκάλεσε αναστάτωση στο Μοριά. «Η ιστορία του πράγματος (για βασιλιά)- έγραφε ο Δ Ρώμας στον Α Αντωνόπουλο- όπου τώρα συγχύζει τους ομογενείς εν Πελοποννήσο ειναι μακριά και βαρετή». Ο Υψηλάντης και ο Κολοκοτρώνης, ηταν αντίθετοι για τη μοναρχία. Και «ουχί μόνον αποδίωξαν αυτό το προβληθέν, αλλά εστοχάσθηκαν να πιάσουν τα φρούρια να μην δεχθούν την Συνέλευσιν του Γένους, εάν αυτή ειχε τοιούτον σκοπόν' καθώς και εσυνέβη». Αλλα και οι επαρχίες του Μοριά, που εξήτησε την έγκρισίν τους για τον Ιερώνυμο, η «Προσωρινή Διοίκησις», δεν έδωσε φαίνεται καμιά απάντηση. Η μόνη απάντηση, που σώζεται, ειναι των προεστών και των Δεσποτάδων της «επαρχίας Λακεδαιμονίας» όπως σημειώνεται στη «συλλογήν του Ανδρούσης Ιωσήφ που, βρέθηκε στο νησί της Μεσσηνίας» «...Τινές επαρχίαι ούκ εδέξαντο το πρόβλημα. Οθεν και απερρίφθη». Ετσι η ολη προσπάθεια για τον Ιερώνυμο που τόσο απασχόλησε την επαναστατημένη Ελλάδα τελείωσε με αποτυχία.

Για τους Δεσποτάδες, τους κοτζαμπάσηδες, τους ολιγαρχικού και ειδικά τους Μοναρχικούς που η μοναρχία για αυτούς ηταν η μόνη λύση να βγάλουν στο περιθώριο τους «Φιλικούς», τους Δημοκράτες και τους ένοπλους και κύρίως να στερήσουν τα δικαιώματα του Ραγιά, μετά την αποτυχία του Ιερώνυμου, πήραν αμπάριζα τις ευρωπαϊκές χώρες σε αναζήτηση Μονάρχη. Ηταν τόσο ταυτισμένα τα συμφέροντά τους (των αντιδραστικών δυνάμεων το 1944) με την Μοναρχία, που έφτασαν στο σημείο να δεχθούν για Μονάρχη ακόμα και τον «Συνταγματάρχη Γκουστάβσον» τον εκθρονισμένο σαν **βίαιο και φαντασιόπληκτο** πρόην βασιλιά της Σουηδίας.

Εκτός από τους παραπάνω, έγινε και άλλων πρόταση (από Γάλλους αυτή τη φορά) για τον Ορλεανίδη δούκα του Νεμούρ Η υποψηφιότητα αυτή , αναστάτωσε και δίχασε τους Έλληνες, σε δύο φανατικά και ξενόδοουλα κόμματα (Αγγλικό και Γαλλικό), που άρχισαν εμπαθέστατον

αγώνα, ενώ ο Ιμπραήμ αλώνιζε στο Μοριά και το Μασολίγγι κινδύνευε. Μα ακόμα περισσότερο διασκεδαστική και χαρακτηριστική για την νοοτροπία των ολιγαρχικών, είναι η παρακάτω απόφαση που πήραν (1823) όπως την διηγείται ο ίδιος ο Κολοκοτρώνης που και αυτός δημιούργησε το Ρωσικό : «Εκείναι ταις ημέραις το βουλευτικό και τα δύο άτομα, ο Πρόεδρος ο Σωτήρ Χαραλάμπης και ο Αρχιγραμματεύς (Μαυροκορδάτος), που έμεναν εκεί με το βουλευτικό (τον Πρόεδρο που είχε το βουλευτικό, ο Ορλάνδος ανεχώρησε, έμεινε ο Βρυσηνός Αντιπρόεδρος) έκαμαν σύνελευσιν και αποφάσισαν να στείλουν πρέσβυν τον Δελιγιάννη (Αναγνώστη) και άλλους, να στείλουν εις την Πορτογαλλίαν να ζητήσουν βασιλέα». Και ο βασιλιάς, που εξήτησαν εις την Πορτογαλλία, ήταν ο Δον Ευάρεστος Μίγκουελ. Ο εκλεκτός αυτός Πρίγκηπας, που οι ολιγαρχικοί επρότειναν «**μετ επιμονής**» ως κατάλληλον να κυβερνήση την Ελλάδα, έμεινε ως τα είκοσή του χρόνια στη Βραζιλία. Κι όταν γύρισεν στην Πορτογαλλία (1821) ήταν όλως αγράμματος! Μα είχε και άλλα εξαιρετικά προτερήματα. Δεν ήταν μόνο σαν πρωτόγονος και άξεστος, ζυμωμένος με όλες τις δεισιδαιμονίες, αλλά και **απολυταρχικός, δόλιος και σκληρός**. Λίγο πριν απ την πρόταση για εκλογή του ως βασιλιά της Ελλάδας, είχε προετοιμέσει την δολοφονία του μακρησίου Λούλε, συμβλο του πατέρα του, καθώς και να εκθρονίσει και τον ίδιο. Για τιμώρια ο πατέρας ερκέστηκε να τον εξορίσει στην Αυστρία, όπου ο Μέτερνιχ, τον ανέλαβε υπό την προστασία του και προσπάθησε να τον μορφώσει πίο καλά στον απολυταρχισμό. Αργότερα, παντρεύθηκε τη διάδοχο του θρόνου της Πορτογαλλίας και δεν άργησε να αυτοανακηρυχθεί απόλυτος μονάρχης. Κι όπως είχε δασκαλευτεί απ τον Μέτερνιχ, εβασίλευσε με τη βία. Μα τέλος στα 1834, ανατράπηκε και θρασύδειλος καθώς ήταν, δραπέτευσε στην Αυστρία.

Η αποστολή όμως ματαιώθηκε, γιατί ο Αναγ. Δελιγιάννης, που του πήρε στο μεταξύ ο Μαυροκορδάτος (που είχε αποφασιστεί να πάει κι αυτός) την προεδρία του βουλευτικού, δυσανεχόμενος, αρνήθηκε να συνταξιδέψει μαζί του. Απ τις ενέργειες αυτές των ολιγαρχικών, οι καλοπληρωμένοι καλαμαράδες, επωφελήθηκαν και ισχυρίστηκαν ότι οι επαναστατημένοι Έλληνες, απ την αρχή ακόμα ήθελαν βασιλιά. Τα πράγματα όμως επιβεβαιώνουν, ότι μοναρχία ήθελαν μόνον οι ολιγαρχικοί (κοτζαμπάσηδες, Δεσποτάδες, Μαυροκορδάτοι, Κωλέτης, Ιγνάτος κλπ)

Αντίθετα ο Επαναστατημένος λαός, καθοδηγούμενος και διαποτιζόμενος με τα δημοκρατικά κηρύγματα των **Φιλικών** καθώς και οι στρατιωτικοί και ο Δημ. Υψηλάντης, ήθελαν το «**Δημοκρατικό πολίτευμα με το οποίο είχε επανέλθει η Ελλάς εις την ζωήν**» Ήθελαν **Δικαιοσύνη και ισοπολιτεία**. Ο Υψηλάντης και ο Κολοκοτρώνης ματαίωσαν τις προσπάθειες των ολιγαρχικών, να φέρουν τον Ιερώνυμο Βοναπάρτη. Δεν χρειάζονταν βασιλιά, γιατί όπως έλεγε και ο Κολοκοτρώνης «**ο Θεός υπόγραψε την ελευθερία της Ελλάδας και δεν ακηρώνει την υπογραφή του**». Και ο ειλικρινής φίλος των Ελλήνων και φιλελευθερος Αγγλος συνταγματάρχης Στάνχωπ, τον Κολοκοτρώνη και τον Υψηλάντη αναγνώριζε, σαν γνήσιους δημοκρατικούς. Ενώ τον Μαυροκορδάτο σαν «**ολιγαρχικόν και μοναρχικόν**».

Και ο Παπαφλέσας ήταν δημοκρατικός και κατά (τον Σπηλιάδη) έλεγε, ότι όταν έρθει ο βασιλιάς «**θα πνίξη τον σπόρον της ελευθερίας** δια την οποίαν απωλλύμεθα οι Έλληνες» και δεν θα δυνηθώσι πλέον ούτε αποσεισώσι τον ζυγόν βασιλέως, πεπολιτισμένου και να μη διατρέξουσι κινδύνους φοβερότερους ή τους σημερινούς. Και ίσως προσθέτει ο Σπηλιάδης, είχε δίκαιον». Επίσης και ο Ελβετός φιλέλληνας Μάγερ, που βρήκε ένδοξο θάνατο στο Μεσολόγγι έγραφε στα «Ελληνικά Χρονικά» της 16/2/1824: «Πάσα μοναρχία θα ωμοιάζε κατ ανάγκη τουρκικήν δεσποτείαν» . Ακόμα και ο μεγάλος σοφός Αδαμάντιος Κοραής, έλεγε «**Το μέγεστον οσων έπαθε κακώς η Ελλάς ήθελε είσθαι η εις βασιλέαν υποταγήν**» Και ετόνιζεν ακόμη, κοντά στα άλλα , σε γράμματά του στον Κουντουριώτη, η «**μοναρχία βλαβερά γίνεται εις τας μικράς και ερημωμένας από τυράννους χώρας ως είναι η ταλαίπωρος Ελλάς σήμερον**» . Και σε άλλο του γράμμα στον ίδιον: «Μόναρχος και μοναρχική αυλή εις δύο πιθαμών (να είπω ούτως) Γην, την Ελλάδα, κατοικούμενην απ ολίγους και πτωχούς ανθρώπους, είναι Νέα της Ελλάδος **άλωσις**». Δεν ήθελε λοιπόν βασιλιάδες ο μεγάλος σοφός, ούτε τους αντίχριστούς ολιγαρχικούς» αλλά μόνον «**τον κυρίαρχον Λαόν**».

Και άλλος μεγάλος Έλληνας, με πανευρωπαϊκή φήμη και εκτίμηση, ο Ιωάννης Καποδίστριας, όταν ο Π.Π. Γερμανός του έστειλε, από την Ιταλία τον Α. Τσακάλωφ και ζήτησε την γνώμη του, για εκλογή βασιλιά, η απάντηση που έδωσε ήταν ότι «**η ομονομία**» των ομογενών θέλει φέρει καλά αποτελέσματα

Διαφωτιστική επίσης είναι και η αγόρευση του Ρήγα Παλαμίδα στη γερουσία στη συνεδρίαση (13/1/1847) : «**Η περί βασιλείας ιδέα** εγεννήθη άμα με την Επανάστασιν **αλλ' ουχί εις όλων** τας κεφαλάς και τας καρδιάς α) διότι η επανάστασις αυτή φύση προϊόν **Δημοκρατικόν** και β) διότι τα καθιερωθέντα πρώτα Συντάγματα ουδείς ετόλμα να εκφράση και ενεργήση αντιθέτως των βάσεων τούτων είπινες ησαν η **ισοπολιτεία**. Οθεν εξ υπαρχής και μετά ταύτα μέχρι τέλους και η τοιαυτή μελέτη εγένετο και προήχθη μερικώς ή κομματικώς». Ωστε το σωστό είναι, ότι όχι όλοι οι Έλληνες «**Εξαρχής**» εφρόντιζαν για εγκαθίδρυση μοναρχίας, αλλά μόνο οι ολιγαρχικοί. Κι αν δεν επέτυχαν οι ίδιοι να επιβάλουν τη θέλησή τους, γιατί συνάντησαν την έντονη αντίδραση των δημοκρατικών στοιχείων, όμως τελικά, έγινε εκείνο που φοβόταν και ο σοφός Κοραΐς. Με την επέμβαση των ξένων εγκαθιδρύθηκε η μοναρχία στην Ελλάδα. «**Οι μεγάλες δυνάμεις**» (γράφει ο Ελβετός καθηγητής του Πανεπιστημίου της Λωζάνης, Ζάν Μεϋνω) υπαγόρευαν, σύμφωνα με ένα θέσμιό εκείνης της εποχής, την προσφυγή στον μοναρχικό θεσμό και ήταν οι ίδιοι που διάλεγαν τον αντιπρόσωπο του βασιλικού οίκου, που θα καλούσαν να δώσει ένα βλαστό του για την επάνδρωση του θρόνου του Νεοπαγούς βασιλείου. Και μάλιστα όχι συνταγματικό, αλλά απόλυτον μονάρχη». Αυτό έπαθε και η Ελλάδα από το ξεκίνημα της

Κόγιας Νίκκος

Η ΚΑΤΟΧΗ ΚΑΙ Ο ΕΜΦΥΛΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΔΥΟ ΔΟΧΕΙΟ ΓΕΜΑΤΟ ΜΕ ΕΚΚΡΙΤΙΚΕΣ ΥΛΕΣ

Ο πόλεμος γενικά και ο εμφύλιος ειδικά έχει τους δικούς του κανόνες-νόμους. Στον πόλεμο πολλές φορές υποχρεώνεσαι, πιεζόμενος ασφυκτικά από αναπόφευκτες καταστάσεις και ανάγκες της στιγμής, να προβείς σε ενέργειες, και μέτρα που ποτέ δεν θα χρησιμοποιούσε σε ομαλές συνθήκες ζωής. Έτσι όπως σε όλες τις μεγάλες ιστορικές στιγμές και ενέργειες έχει και ο δοξασμένος αυτός αγώνας τα φωτεινά σημεία και τις σκιές τους. Αυτές ακριβώς τις σκιές στο σύνολό τους προσπάθησε το κατεστημένο επί σαράντα και πλέον χρόνια να τις μετακυλήσει στην Εθνική Αντίσταση. Έτσι ώστε όχι μόνο να «αποδεχθεί» αλλά και να γίνει «πιστευτώ» από το λαό ότι τα «τάγματα Ασφαλείας» και οι πολυάριθμοι εθνοϊσμοί, βασιλο-μεταξικοί, κατοχικές και μεταπελευθερωτικές συμμορίες, οι Αγγλοι και οι Αμερικάνοι ακόμα, ήταν πρόσωπα ιδανικά και αξιοσέβαστα. Αρχάγγελοι που προέκυψαν εξ ουρανού, άσπιλοι, αμόλυντοι και υποδειγματικοί. Σαν πρωτογωνιστές» του εμφυλίου, δεν κινήθηκαν από πρόθεση ή και ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους. Οι συμπεριφορές και οι «κανόνες» δράσης τους κατά τη διάρκεια του εμφυλίου ήταν διακριτοί και οι προθέσεις ήταν πάντατε «ηθικές» και «άγιες». Κάποιοι άλλοι ήταν αυτοί που είχαν θέσει ιδιωτελείς σκοπούς και στόχους και κινούνταν στις σκιές και το σκοτάδι.

Περίπου με αυτό το σκεπτικό και κυρίαρχο ιστορικό περιεχόμενο, προσπαθεί και θέλει να κλείσει το κατεστημένο αυτό το εθνικό κεφάλαιο. Το κεφάλαιο που ακούει στο όνομα: Μεσοπόλεμος, Αλβανικός πόλεμος, 4χρονη κατοχή, επανεγκαθίδρυση της μοναρχίας, εμφύλιος, δικτατορία και μεταπολίτευση.

Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» σκοπό έχει στο διάβα του χρόνου να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο από αυτόν τον πρωτόγνωρο και λαογέννητο αγώνα. Να βγάλει όπως το 21, τον συντελεστή λαό για ακόμα φορά από το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και την συμμετοχή από τα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Για να μην ανασυρθούν στο φώς οι φυλακισμένες μνήμες. Έτσι απλά και τυπικά, σαν να μετακίνησαν ένα έπιπλο από τη μια θέση στην άλλη «αναγνώρισε» το κατεστημένο την Αντίσταση. Την αναγνώρισε για να της αφαιρέσει τη δυναμική, την αίγλη και την ξεχωριστή εκείνη χαρά της αναμονής, ότι κάποτε εστω και αργά θα **ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΕΙ**, σαν τέτοια που ήταν και στις πραγματικές του διαστάσεις. Την «αναγνώρισε» για να πάρει το κατεστημένο τα κουκιά

που του έλλειπαν, αλλά και να αμβλυνθούν τα ιδεολογικό-πολιτικά σύνορα : τα τότε οράματα και αντιλήψεις για Εθνική ανεξαρτησία και την ποιότητα της ζωής. Να καταργηθούν οι οριοθετικές γραμμές και να γίνει αποδεκτή η άποψη ότι : Νηστεύσαντες και μή νυστεύσαντες, ολοι παιδιά του ίδιου Θεού είμαστε. Τι να τα σκαλίζουμε τώρα. Γιατί να αναμοχλεύουμε ένα παρελθόν που έχει προ πολλού κλείσει;

Η προσπάθεια αυτή δεν αποβλέπει στην αναμόχλευση ή για να ξύσει πληγές. Πολύ περισσότερο να μιλήσει για ήρωες και μηνύματα για την «άσβεστη μνήμη», αλλά για να πάμε παραπέρα. Και για να πάμε παρά πέρα, δεν πρέπει να διατηρούμε στη ζωή τα φαντάσματα του παρελθόντος. Και ο μόνος τρόπος να πάμε παρά πέρα, εκτός του ότι πρέπει να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και αν είναι, αλλά και να δώσουμε και τα του Καίσαρι στον Καίσαρι και τα του Θεού στο Θεό.

Το κατεστημένο αγαπητοί και αξέχαστοι συναγωνιστές και συνπολεμιστές, είναι ενιαίο. Δεν τεμαχίζεται και δεν κατανέμεται ανεξάρτητα από πιο κόμμα κυβερνά. Αν έχουν κάποιες διαφορές αυτές συνίστανται στον τρόπο διαχείρισης και όχι στην αλλαγή και ας την εμπορεύτηκαν και αυτήν κατά Κόρο. Αλλωστε ο σκοπός και ο τρόπος που «αναγνωρίστηκε» ήταν σαφής: Σκοπό έχει να αλλοιώσει την ουσία και το περιεχόμενο και από αυτό τον πρωτόγνωρο και λαογόννητο αγώνα. Να βγάλει όπως το 21 τον συντελεστή λαό για ακόμα μια φορά από το κοινωνικό-πολιτικό γίγνεσθαι και την συμμετοχή του απ τα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις.

Όταν το 1985 το κατεστημένο αποφάσισε να εξαπατήσει για άλλη μια φορά αυτό το ρωμαλαίο λαϊκό κίνημα, που κάθε φορά του χαλάει τη σούπα και υποχρεώνεται να καταφύγει σε έκτακτα μέτρα, τρομονόμους και δικτατορίες. Ταξικά σκεπτόμενο φρόντισε και γι αυτήν ακόμα την τυπική «αναγνώριση», να υπάρξουν εντάσεις και φωνές διαμαρτυρίας. Το ένα σκέλος του η Ν. Δημοκρατία, αποχώρησε απ την βουλή και απείλησε ότι όταν έρθει στην εξουσία, τον Νόμο αυτόν θα τον καταγράψει. Και πράγματι με έναν ιδιόμορφο τρόπο τον ατόνησε. Μπορεί το 1990 όταν πήρε την εξουσία η Ν.Δ να μην κατάργησε το Νόμο 1543/85 όπως απειλούσε. Ενώ δεν τον κατάργησε, αντί να τον εφαρμόσει πάγωσε τα πάντα που είχαν σχέση με τα ψίχουλα-ευεργετήματα και σε συνέχεια ψήφισε ένα νέο δικό της Νόμο. Τον 1976 με αποτέλεσμα ακόμα και οι αιτήσεις των αναπήρων που εκκρεμούσαν από το 1985 να ανασταλεί η εξάταση τους αιτήσεων. Με το άρθρο 6 του ιδίου Νόμου δεν αναγνώριζε τις γνωματεύσεις των Α! Νομαρχιακών Υγειονομικών Επιτροπών. Συγκρότησε «ειδικές» Περιφεριακές Υγειονομικές Επιτροπές και ξανά παρέπεμψε τους αιτούντες ανάπηρους για επανεξέταση. Ετσι εκτός του ότι πέθαναν αρκετοί στο μεταξύ, αυτές οι Επιτροπές σαν «ειδικές» που ήταν...Το ωραίο δε είναι, ότι και όταν το 1993 που ξανά πήρε την κυβέρνηση το ΠΑΣΟΚ, τον διατήρησε και με μία παράγραφο αυτού του νόμου η συνταξιοδότηση των αναπήρων όχι απ την ημέρα που έκαναν την αίτηση αλλά απ την ημέρα και αναγνωρίζονταν η αναπηρία!

Μπορεί το κατεστημένο να βρήκε ανθρώπους, που να υιοθέτησαν και να στήριξαν αυτήν την τυπική και κενή περιεχομένου «αναγνώριση», όπως την αναγνώρισε και τη θέληση το κατεστημένο. Η ιστορία όμως όχι μόνο δεν δικαιώνεται, αλλά ούτε και την δέχεται. Και δεν τη δέχεται γιατί η αναγνώριση αυτή ήταν και παραμένει μια ιδιόμορφη και έντεχνη αγνόηση-απόρριψη. Η πραγματική ιστορία της Εθνικής Αντίστασης δεν έχει γράψει ακόμα.

Πρέπει να δεχθούμε ότι η Αντίσταση, ήταν συνέχεια του Αλβανικού πολέμου. Από τη στιγμή που θα δεχθούμε αυτόν τον όρο, πρέπει να δεχθούμε ότι ήρθε το πλήρωμα του χρόνου να βάλουμε το θέμα της αναγνώρισης και της επετείου στις πραγματικές, ιστορικές του διαστάσεις. Και κυρίως να πούμε στο λαό την αλήθεια όσο πικρή και άσχημη και αν είναι.

Αντί λοιπόν, πριν την «αναγνώριση» να αξιολογηθεί κοινωνικό- ιστορικά η γενιά της Αντίστασης και αυτό γιατί η εμφάνιση της γενιάς αυτής στη σκηνή της Νεοελληνικής ιστορίας, είχε κάτι το ασύγκριτο αν όχι το ασύλληπτο. Καμιά άλλη γενιά μετά το 21, δεν αντίκρισε όπως η κατοχική το φάσμα του Ιταλικού πολέμου και της τριπλής κατοχής, τα φάσμα της πείνας, του πολέμου και την μπότα των κατακτητών να συνθίβει για τέσσερα χρόνια τους Έλληνες και την Ελλάδα. Αντι να διαλογηθεί με τη γενιά αυτή, γιατί Αντίσταση σημαίνει πρώτα από όλα και

πάνω από όλα ΕΘΝΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ, σημαίνει Εθνική Καταξίωση, σημαίνει Γραμματολογική Εθνική Παιδεία. Σημαίνει ΓΝΩΣΗ του αντικειμένου της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ. Σημαίνει Ιστορία. Σημαίνει να γνωρίσουν οι μετέπειτα γενιές τί ακριβώς είχε συμβεί και χρειάστηκε να οργανωθεί Αντίσταση. Πότε, Πού, Πώς και από Ποιούς. Σημαίνει ανέγερση Μνημείων στους τόπου της ΘΥΣΙΑΣ, αντίστοιχα με την προσφορά. Σημαίνει Μουσείο Εθνικό και τοπικά. Σημαίνει αξιοποίηση της Αντιστασιακής λογοτεχνίας, της ποίησης, του θεάτρου και του αντιστασιακού τραγουδιού. Σημαίνει καθημερινότητα. Σημαίνει χρηματοδότηση για μεταπτυχιακές σπουδές-Δοκτορά με αποκλειστικό θέμα κατά τομείς μελέτη της Αντίστασης. Σημαίνει αποδοχή και παραδοχή της Εθνικής Αντίστασης στην πραγματική της διάσταση. Σημαίνει ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ χωρίς εισαγωγικά. Σημαίνει πράξη εθνικής Απελευθέρωσης. Σημαίνει ΕΛΛΑΔΑ.

Γιατί η Εθνική Αντίσταση σφυρηλάτησε μια ιδεολογία : μια «βιωμένη» συνείδηση και πρακτική στάση εναντίον κάθε τυραννία, την ουσιαστική λαϊκή κυριαρχία, για δημιουργική άσκηση (κι όχι μόνο την παθητική «κατανάλωση») της ελευθερίας και της δημοκρατίας ετσι ώστε να πάψουν να είναι αφηρημένες έννοιες, για την αδερφοσύνη και τη μαχητική αλληλεγγύη μεταξύ των λαών που μάχονται για την εθνική και κοινωνική τους χειραφέτηση.

Οράματα και ιδέες-κίνητρα που δεν πάλιωσαν ούτε ατόνησαν αλλά διατηρούν την αντικειμενική τους επικαιρότητα. Αρκεί να ξανά ζωντανέψουμε, όσοι τις ζήσαμε, τη θύμησή τους, αποκαθιστώντας ετσι και μιά απ τις πιά ένδοξες σελίδες της ιστορίας του Έθνους, μια εποχή από εκείνες όπου ο λαός δείχνει ό,τι καλύτερο κλείνει μέσα του επειδή αγωνίζεται να κερδίσει τη λευτεριά που του άρπαξαν.

Σήμερα δεν αμφισβητείται πλέον από κανέναν, ότι η Εθνική Αντίσταση ήταν η συνέχεια του αλβανικού Έπους και ότι οι ήρωες των Αλβανικών βουνών, των Μακεδονικών οχυρών, της Κρήτης και η Νέα γενιά που στο μεταξύ ωρίμασε ήταν αυτοί που ζαλώθηκαν ξανά τις πατρογονικές παρακαταθήκες και δημιούργησαν χωρίς οπλα, κρατικό μηχανισμό, χάρτες, πιξίδες, τηλέμετρα και επιμεληθείς αυτό το δευτερο Έπος, που τα δυό μαζί συγκλόνισαν την οικουμένη και αποτελούν τη Δόξα της σύγχρονης Ελλάδας.

Το κατεστημένο προσπάθησε η «αναγώριση να παίξει το ρόλο της δικλείδας ασφαλείας». Προσπάθησε να την ξεθυμάνει-αδείασει απ το κοινωνικό περιεχόμενο και να την εντάξει στο σύστημα. Η Εθνική Αντίσταση, ήταν και θα παραμείνει ΣΥΜΒΟΛΟ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ και σημείο αναφοράς για τους νέους αγώνες. Μήτρα έμπνευσης σύγχρονων οραμάτων και διεκδικήσεων. Τα οράματα και τα μηνύματα της Αντίστασης, δεν μπορούν να ξεθυμάνουν, πολύ περισσότερο να ξεχαστούν, όπως πολύ θα το ήθελε και επιδιώκει το κατεστημένο. Όπως δεν μπορεί να καλαναριζάρει-ξεθυμάνει και τη φυσική ροπή της Νεολαίας για ανυπακοή και αντίσταση στις εκάστοτε δομές της εξουσίας.

Βέβαια, οι σημερινές γενιές δεν αντιμετωπίζουν τα τάνκς και τα μεδραλιοβόλα, είναι όμως αντιμετώπιες με τη σύγχρονη εκδοχή των κατασταλτικών πολυποίκιλων μηχανισμών. Οι αξίες και τα οράματα της Αντίστασης, όσο και αν πολλοί τα θεωρούν ξεπερασμένα, αποτελούν διαχρονικά δομικά υλικά, με τα οποία θα χτίσουν οι Νέες γενιές τις σύγχρονες αντιστάσεις, μέσα από τις γραμμές των πολύχρωμων κοινωνικών κινήματων ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, γιατί τα οράματα της Αντίστασης δείχνουν το δρόμο της ενότητας και της συλλογικής δράσης. Αλλωστε οι πιά μεγάλοι, οι πιά όμορφοι και οι πιά κρίσιμοι αγώνες, είναι οι αγώνες που έρχονται.

Στα «Ταξιδιωτικά» του ο Καρκαβίτσα διηγείται ένα αληθινό περιστατικό. Η Μάνα του δήμιου Μπεκιάρη στο Αργος, ενώ «ξενοδούευσε αδύνατη και άρρωστη, πολλές φορές πεινούσε, δεν είχε ρούχα να ντυθεί ποτέ δεν δέχθηκε απ τον γιά της χρήματα. Πάντα έσπρωχνε από μπροστά της της αδικίας το κέρδος. Τι θα πάρω λεφτά απ τα αίματα του κόσμου!...έλεγε με θυμό».

Οι φάκελοι-ιστορίες των Ασφαλειών, των στρατοπέδων-της Μακρονήσου, της Γυάρου και τα ξερονήσια της χώρας μας- των φυλακών, μα και πάνω απ όλα εκεί που κάθε αυγή γράφονταν στους τόπους των εκτελέσεων, επιβεβαιώνουν πώς μονάχα ιδεολόγοι αγωνιστές, διέθεταν το ψυχικό εκείνο σθένος, τη δύναμη και τη θέληση να διαβούν παρόμοια μονοπάτια. Να διαβούν

τον Αχέροντα. Το ίδιο ισχύει και για αυτούς που δεν εκτελέστηκαν μέν, αλλά προστιθέμενα τα χρόνια της παραμονής τους στις εξορίες και τις φυλάκες πάλια και επι χούντας μόνο με τον αστερισμό του γαλαξία μπορεί να συγκριθεί. Και αυτές οι χιλιάδες, δεν έμειναν στα όποια νησιά και τις φυλακές χάρην παιδιάς!

Τέσσερες φορές άνοιξε κι έκλεισε το θανατονήσι, το πιράνχας, η Γιούρα. Πρώτη στον εμφύλιο. Άνοιξε το Σεπτέμβρη του 1947 και έκλεισε το Σεπτέμβρη του 1952. Δεύτερη μετά την απόδραση των Βούρλων 1956-58 και η Τρίτη με τη δικτατορία. Άνοιξε στις 25/4/67 και έκλεισε το 1970, και η τέταρτη μετά το Πολυτεχνείο φιλοξενώντας καμιά πενταριά κρατουμένους και έκλεισε μετά τη μεταπολίτευση.

Βρισκόμαστε στο 1949. Ο εμφύλιος έχει τελειώσει απ το τέλος Αυγούστου. Εμείς οι ξεχασμένοι στη Γιούρα το μάθαμε το Γενάρη με αρχές Φεβάρη του 1950! Περιμέναμε, στα δελτία, στο ραδιόφωνο της φυλακής, να ακούσουμε τις γνωστές απ το 1948 ονομασίες θέσεων του Γράμμου όπως Κλέφτης, Αερομηλίτσα αλλά δεν ακούγονταν. Τα περήφανα βουνα του Βίτσι και του Γράμμου είχαν πατηθεί αυτή τη φορά από πολλά σημεία.

Χριστούγεννα του 49. Ο αέρας είχε κοπάσει. Μια παράξενη ησυχία είχε απλωθεί στα στρατόπεδα. Ξημέρωμα. Ενα ευχάριστο ξύπνημα σε όλες τους όρμους απ τις χορωδίες-χορωδία του όρμους μας. Τα κάλαντα ανήμερα κι όχι απ την παραμονη.

« Χριστούγεννα στη Γιούρα. Καμπάνες δεν κτυπάνε, το γυρισμό μας καρτερούν τ' αδέρφια κι οι Μάνες...»

Τέτοιο ξύπνημα είχαμε χρόνια πολλά να νοιώσουμε. Όλοι σε γενική ευφορία. Σηκωθήκαμε αρκετή ώρα γρηγορότερα, αξημέρωτα ακόμη και με κέφι που μας πρόσφερε η χορωδία θυμίζοντας μας τα χριστούγεννα. Κι όταν εισαι με τέτοια διάθεση περιμένεις κάτι καλό.

Αμ δέ! Καλό και Γιούρα δεν γίνεται. Η Γιούρα είναι θανατονήσι. Αυτό δεν μπορεί να το ξεχάσει όχι μόνο όποιος την έζησε, αλλά και αυτός του άκουσε τη λέξη Γιούρα, πρέπει να ξέρει ότι το όνομα αυτό είναι συνώνυμο με το θάνατο. Στο Μακρονήσι βασάνιζαν, σκότωναν για την περιβόητη δήλωση. Εδώ, στη Γιούρα χωρίς να το παραλείπουν και αυτό βασάνιζαν, έλυωνα στο ξύλο, σκότωναν με το λιγοστό σισίτιο, για να «υπόλοιπα». Με τη δουλεία σαν σκλάβοι, να ισιώσουμε το λόφο, να μεταφέρουμε τα υλικά, να χτίσουμε τη φυλακή και να χρεώνεται το δημόσιο με τα χιλιάδες δεκαπεντάωρα μεροκάματα. Χιλιάδες δούλοι δούλεψαν για να πλουτίσουν ο Μεταξάς (ξέδερφος του δικτάτορα, που δεν ξέχασαν την προσφορά...του) και η παρέα του όπως αποδείχθηκε στη δίκη ύστερα από χρόνια.

Και ενώ βρισκόμασταν σε ευφορία εκείνη την ώρα πέσανε απ τη μάντρα του στρατοπέδου τα δυό σκυλιά του στρατοπέδου. Τα σκυλιά του αξέχαστου Μπαχαριάν. Η Γιούρα και η κόρη της Ιρμα. Τα είχαν δηλητηριάσει οι χωροφύλακες της εξωτερικής φρουράς. Φρίκ! Ήταν κάτι απίθανο σκληρό για μας. Τέτοιο μίσος! Είναι φορές που το μυαλόστέκει ανήμπορο να εξηγήσει. Γιατί; Στα τέσσερα χρόνια που ήμασταν εκεί δεν είχε ανταλλαγή ούτε λέξη ανάμεσα σε μας και σε εκείνους. Κι όταν χρειάζονταν γιατρό ή αγγαρία πάντα τους εξυπηρετούσαμε.

Εντεκα γιατροί υπήρχαν στο δικό μας όρμο. Αναμεσά τους, ο Ζακόπουλος, που ήταν και Δόκτωρ, ο Γιάννης Αληχανίδης απ τη Βέροια, ο Στασινός κλπ. Τρέξαν όλοι στο υποτυπώδες Ιατρείο. Ενέσεις, αντίδοτα, πλύσεις στομάχου. Τίποτε! Η Γιούρα και η Ιρμα η κόρη της ήταν νεκρές! Όλος ο όρμος παγωσε. Τα χριστούγεννα αμαυρώθηκαν. Οι εμπνευστές και οι εκτελεστές αυτής της ανόσια πράξης αφού ήταν οργανωμένη ασφαλώς θα χάρηκαν.

Όσοι περάσαμε απ τη Γυάρο και τη Μακρόνησο-άνδρες, γυναίκες και νέοι, στρατιώτες και πολίτες φυλακισμένοι ή εξόριστοι-δεν πήγαμε βέβαια με τη δική μας θέληση σε αυτά τα καταραμένα νησιά. Σε όλους είναι γνωστό ότι μας πήγαν και μάλιστα δεμένους στα αμπάρια των καϊκιών! Και όλοι χωρίς εξαίρεση μαρτύρησαν της Μάνας τους το γάλα και όχι μόνο όσοι βασανίστηκαν σωματικά. Ας μην ξεχνάμε πως το ψυχικό μαρτύριο, είναι πιό φρικτό και απ το πιό άγριο ξύλο. Χωρίς υπερβολή, έφτανε ένας μόνο μήνας απλής παραμονής σε αυτά τα κολαστήρια, για πάθει ο κρατούμενος ψυχική κατάθλιψη, αν δεν είχε την «ψευδαίσθηση»-πεποίθηση ότι δεν βρίσκεται σε «λάθος δρόμο».

Κάποιοι, ίσως θα μπορούσαν πιθανόν και να αποφύγουν να πιούνε το πικρό ποτήρι της γνωριμιάς με αυτά τα κολαστήρια, αν έσπευδαν, έγκαιρα, να «κάνουν μια δήλωση» και σε συνέχεια να «συμμορφωθούν και με όλες τις άλλες υποδείξεις», για τους άλλους όμως, τους πιά πολλούς η μεταφορά στα κολαστήρια ήταν αναπόφευκτη. Και αυτό γιατί ο σκοπός τους μοναρχοφασιστικού καθεστώσ ήταν η υποταγή ή αλλιώς η αναμόρφωση και η ταπείνωση. Και τα αναμορφωτήρια και ειδικά της Μακρονήσου και της Γυάρου σχεδιάστηκαν και φτιάχτηκαν γι αυτόν ακριβώς το σκοπό...Ας σημειωθεί ότι η Μακράνησος άρχισε να λειτουργεί μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, γεγονός που σημαίνει ότι πράγματι αυτόν ακριβώς το σκοπό σχεδιάστηκαν και κλήθηκαν να παίξουν. Όσον αφορά, όμως τα εκτός της ασφάλειας βασανιστήρια και την παραμονή τους εκεί, τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά. Όλοι όσοι για τον ένα ή τον άλλο λόγο βρέθηκαν χωρίς τη θέληση τους στα κολαστήρια θα μπορούσαν να τα αποφύγουν, αν φυσικά το ήθελαν και αν αποφάσιζαν να αρνηθούν τα όσα και τα Ιερά τους για τα οποία πρόταξαν τα στήθη τους στους Ούνους. Όλοι το γνωρίζουμε πως αυτό ήταν και μπορείτώ και ευκολό. Αρκούσε μια υπογραφή.

Όμως, αντίθετα απ ό,τι περίμεναν οι διώκτες μας, χιλιάδες ήταν εκείνοι, όχι μόνο στο Μακρονήσι και τη Γυούρα, αλλά σ όλους τους τόπους του μαρτυρίου, που αντιστάθηκαν στο ζόφο και στη βία, κράτησαν το κεφάλι ψηλά, δεν υπέκυψαν και συνειδητά διάλεξαν το δρόμο του γολγοθά! Γιατί άραγε; Απο πού και από τί κινούμενοι το έκαναν αυτό; Αν όχι απ το χρέος! προς το λαό, την Πατρίδα, την ιστορία και τις ιδέες τους; Βέβαια η δοσίλογη Κεντρο-Δεξιά είπε ότι ήμασταν κινούμενα της Μόσχας!

Ακόμα, όμως, και εκείνοι που εξαναγκάστηκαν κάτω απ τα απάνθρωπα βασανιστήρια ή σε κατάσταση αφασίας να υπογράψουν δήλωση στις ασφάλειες, όταν έφταναν στην αίθουσα του στρατοδικείου με επίγνωση ότι η ανάκληση της δήλωσης, θα τους επιβάρυνε ακόμα περισσότερο τη θέση στην επιμέτρηση της ποινής, τις ανακαλούσαν πριν ακόμα αρχίσει η δίκη. Μα και αυτοί που απολύθηκαν με δήλωση στη μεγάλη τους πλειοψηφία απέδειξαν, με την κατοπινή στάση και τη δράση τους, πως εξακολουθούσαν να είναι στρατευμένοι στο όραμα του σοσιαλισμού! Μόλις βρέθηκαν ελεύθεροι πύκνωσαν απ τους πρώτους τις γραμμές της ΕΔΑ! Και στάθηκαν για χρόνια πρωτοπόροι των εθνικών, Δημοκρατικών και κοινωνικών αγώνων μιας ολόκληρης εποχής.

Όσο για τις θεωρίες περί «χαμένων αγώνων», το μόνο βέβαιο είναι πως η ιστορία δεν έχει να μας παρουσιάσει κάποιο προηγούμενο, όπου να δόθηκε στους λαούς ψωμί, ελευθερία γράμματα και δουλειά ακόμα, χωρίς αγώνες και θυσίες. Αλήθεια ποιος μπορεί στα σοβαρά να ισχυριστεί πως χωρίς αυτούς τους αγώνες και τις θυσίες ενός λαού, θα ήταν καλύτερη σήμερα η εικόνα της Ελλάδας και οι συνθήκες ζωής της ελληνικής κοινωνίας; Και αντίστροφα: ποιος μπορεί να αρνηθεί ότι χάρη σ αυτούς ακριβώς τους αγώνες κερδίστηκαν η όποια λευτερία και η όποια εθνική ανεξαρτησία και επιπεδο γνώσεων που έχουμε; Ότι είναι αυτοί που στέριωσαν στον τόπο τη δημοκρατία, ότι άλλαξε σημαντικά προς το καλύτερο και από κάθε άποψη η θέση των εργαζομένων, και γενικότερα η εικόνα σε όλους τους τομείς της οικονομικής και κοινωνικής ζωής του λαού μας;

Η πραγματικότητα, όμως σκληρή και αμείλικτη πάντα-δεν παύει να μας στέλνει αδιάκοπα τα δικά της μηνύματα και να μας διδάσκει. Για παράδειγμα η νέα τάξη πραγμάτων και η φιλελεύθερη ιδεολογία που άρχισαν να κυριαρχούν στον πλανήτη όλα αυτά τα μεταπολεμικά χρόνια, δεν έκαναν τα θαύματα που υπόσχονταν, δεν άλλαξα τη μοίρα της ανθρωπότητας, μα ούτε και τη φύση του καπιταλισμού. Δεν άνοιξαν τους ορίζοντες σε ένα καινούριο κόσμο χωρίς φτώχεια, αδικία, καταπίεση, εκμετάλλευση, ρατσισμό και πόλεμο. Αντίθετα η εικόνα του σημερινού κόσμου, όσο και η προοπτική του, μέρα με τη μέρα γίνεται ολο πιά ζοφερή, πάρα την ανάπτυξη της επιστήμης, της τεχνολογίας και της δεκάωρης χωρίς αναπάμο εργασίας.

Τέλος και το σπουδαιότερο, οι βαθύτεροι λόγοι-ιστορικοί, κοινωνικοί, πολιτικοί-που γέννησαν και γιγάντωσαν στον αιώνα μας το σοσιαλιστικό όραμα, το καθεστούν στις μέρες μας περισσότερο από κάθε άλλη φορά επίκαιρο. Και οι αγώνες για την μετακίνηση του άξονα της ζωής απ την ιδιοκτησία στην εργασία οσονούπο θα αρχίσουν και μάλιστα δριμύτεροι.

Οι δύσπιστοι ή και οι αρνητές αυτής της πραγματικότητας, δεν έχουν παρά να ρίξουν μια ματιά γύρο τους για να βεβαιωθούν, πως η ιστορία συνεχίζεται αδιατάρακτη. Η Αριστερά ούτε τελείωσε και ούτε τελειώνει. Το ίδιο και το όραμα του σοσιαλισμού συνεχίζει να εμπνέει τους ιδεολόγους και τους προβληματισμένους πολίτες του καιρού μας. Ενώ οι λαοί ολου του κόσμου ολοένα και πίο αποφασιστικά αποδεμούνται απ τις αυταπάτες της νέας τάξης και με ανενεωμένες και ενωμένες τις δυνάμεις τους ξαναπαίρνουν τους γνώριμους και δοκιμασμένους δρόμους των πολιτικών και κοινωνικών αγώνων.

Και να γιατί πρέπει να συνεχίσουν οι αγώνες. Εδώ και τριάντα σχεδόν χρόνια, παρά την σημαντική αύξηση του πλούτου που παράγεται στον πλανήτη, παρατηρήθηκε μια νέα έκρηξη ανισοτήτων: Το 1960, το άνοιγμα της ψαλίδας ανάμεσα στο 20% των φτωχότερων και στο 20% των πλουσιότερων ήταν 1 προς 30. Σήμερα είναι 1 προς 80. Το γεγονός αυτό δεν θα πρέπει να εκπλήσσει κανέναν: το πέρασμα σε ενα οικονομικό καθεστώς όπου κυριαρχεί η συσσώρευση χρηματο-οικονομικού πλούτου προκαλεί τη διάλυση των μηχανισμών αναδιανομής της όποιας παραγόμενης αξίας.

Ετσι, η αύξηση των αμοιβών των καπιταλιστικών στρωματώσεων- κυρίως μέσα απ τα μερίσματα των μετοχών-καταδικάζει σε συρρίκνωση το μερίδιο του παραγόμενου πλούτου, που προορίζεται για τους δημιουργούς του πλούτου, τόσο με τη μορφή του άμεσου μισθού όσο και με τη μορφή των κοινωνικών παροχών. Πίσω λοιπόν, απ τη σημερινή «αναιμία» του ρυθμού οικονομικής μεγάθυσης κρύβεται η τεράστια «ανομία» που αυξάνεται ολοένα περισσότερο στις κοινωνίες τις οποίες υπονομεύει ο Νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός.

Αυτός ο τύπος καπιταλισμού που διαγράφεται στον ορίζοντα και ραγδαία ανέρχεται, αποδείχεται ανίκανος να δώσει οποιοδήποτε νόημα στην κοινωνική ζωή πέρα απ τον καταναλωτισμό, τη σπατάλη, την μονοπώληση των φυσικών πόρων και των εισοδημάτων απ την οικονομική δραστηριότητα και, σε τελευταία ανάλυση, την αύξηση των ανισοτήτων εις βάρος αυτών που παράγουν τον πλούτο. Και το κυριότερο «αγνοούν» τους περιορισμούς που θέτει η φύση στις οικονομικές και παραγωγικές δραστηριότητες. Ομως αυτή η μεγένθυση ανάμεσα στην οικονομική μεγένθυση (ποσοτική για το κέρδος) και στην ανάπτυξη (ποιοτική που την επικαλούνται) αποτελεί μια απάτη της φιλελεύθερης λογικής, δεδομένου ότι η οικονομική μεγένθυση θεωρείται αναγκαία και επαρκής προϋπόθεση για να επιτευχθεί η ανάπτυξη που θα φέρει το κέρδος!

Για τους ιδεολόγους της οικονομικής μεγένθυσης που έχουν προσβληθεί λόγω του κέρδους από τύφλωση, η οικολογία-δηλαδή ο συνυπολογισμός των σχέσεων του ανθρώπινου όντος με τη φύση-δεν υφίσταται: η οικονομική δραστηριότητα πραγματοποιείται *in adstrato*, αφηριμένα, έξω απ τη βιόσφαιρα. Αυτό σημαίνει ότι στην περίπτωση αυτή παραβλέπεται ή δεν πέρνεται σκόπιμα υπόψη ο κανόνας της εντροπίας, που διέπει τις οικονομικές δραστηριότητες. Αν η Γή είναι ενα ανοιχτό σύστημα που δέχεται ενέργεια απ τον ήλιο, αποτελεί ενα σύνολο στο εσωτερικό του οποίου ο άνθρωπος δεν μπορεί να ξεπεράσει τα όρια που του θέτουν οι πόροι και ο χώρος που έχει στη διαθεσή του.

Σε αυτού του είδους την ανάπτυξη ο Μάρξ στο πρώτο κεφάλαιο του «κεφαλαίου» άσκησε κριτική στο εμπόρευμα, ήταν προφητικό: «η οικονομική μεγένθυση μετατρέπεται σε νέο όπιο των λαών, των οποίων τα πολιτιστικά στοιχεία αναφοράς, οι συλλογικότητες και οι μαρφές αλληλεγγύης τσακίζονται και βουλιάζουν στο απύθμενο βάραθρο της εμπορευματοποίησης».

Οι προηγούμενες γενιές μα και αυτή η προπολεμική ακόμα, έβλεπαν τον κόσμο και αναρωτιόταν :«γιατί ο κόσμος είναι τόσο ζοφερός και απάνθρωπος;». Η γενιά του Β! Παγκοσμίου Πολέμου, του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης ονειρεύτηκαν και διαμόρφωσαν ιδανικά και εξίες για εναν άλλο κόσμο : γι αυτό και είπαν και «Γιατί Όχι;»...Το πρόβλημα δεν ήταν τί θα γίνει αν δεν αλλάξει, αλλά να κατοχυρωθούν τα οράματα, τα ιδανικά και οι αξίες του αγώνα.

Να επιλέξουμε σαν λαός αυτά που νομίζουμε ότι ήταν τα καλύτερα και αγωνιζόμενοι να προσπαθήσουμε να τα εφαρμόσουμε στον κόσμο του σήμερα και την προοπτική του αύριου. Ακριβώς για να μην συμβεί αυτό, η άρχουσα τάξη οργάνωσε τους διάφορους εθνοϊσμού και

τα τάγματα ασφαλείας και σε συνεργασία με τους κατακτητές στην κατοχή τον ιδεολογικό εμφύλιο πόλεμο που είχε κηρύξει μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, τον μετέτρεψαν και σε ένοπλο και αμέσως μετά την απελευθέρωση με την ωμή και ξετσίπωτη ένοπλη επέμβαση των νεοαποικιστών Αγγλων, εξαπέλησαν και τον ένοπλο εμφύλιο πόλεμο και με τους γνωστούς διωγμούς. Μετέτρεψαν τη χώρα σε ένα εκτεταμένο σφαγείο αποδεκατίζοντας τη γενιά της Αντίστασης και αλλοίωσαν την ιστορία. Την σύγχωνη δόξα της Ελλάδας.

Οι Αγγλοι με το αζημίωτο ανέλαβαν να καλύψουν και να στηρίξουν τις αντιδραστικές-σκοτεινές δυνάμεις της χώρας ένοπλα. Τη νίκη το κατεστημένο την είχε «εξασφαλίσει! Την είχε αναλαβεί ο μέγας Τσιώρτσιλ. Οι υπόλογοι απέναντι στο λαό, έχοντας ελεύθερα τα χέρια εκείνο που ουσιαστικά επιδίωκαν απερίσπαστοι καθώς ήταν να δολοφονήσουν τη συνέχεια και τη συνέπεια για το παρόν και το μέλλον του αγώνα για αυτόν τον καλύτερο κόσμο. Τον κόσμο, που αιώνες τώρα ονειρεύεται, ποθεί και αγωνίζεται ο αξιοθαύμαστος λαός μας. Και για να γίνει ολοκληρωμένη η δουλειά, μέσω των διωγμών επιδίωξαν να αλλοιώσουν ή δυνατόν να εξαφανίσουν τη σημασία που έχει η επαφή με τους αγώνες και την παράδοση. Να εξουδετερώσουν αυτόν τον σημαντικό ρόλο της επικοινωνίας και πρωτίστως την αξία της αγωνιστικής γλώσσας, όχι απλώς σαν όργανο μόνο της σκέψης, αλλά κυρίως της γνώσης, σαν ποίηση ή τέχνη που αποτελεί ένα αναντικατάστατο πεδίο για την εμπειρία του «ΕΙΝΑΙ» απ τον ίδιο τον άνθρωπο, την ιστορία της χώρας, του τόπου και του ιδίου.

Γι αυτό και στον αυριανό ερευνητή, θα προβάλλει για μια ακόμα φορά το αμείλικτο ερώτημα; Μέχρι σε ποιό βαθμό μπορεί κανείς-και ειδικά η πολιτεία-το «μάθημα της ιστορίας»-την ζωντανή πραγματικότητα να την αλλοιώνει, να τη διαστρέφει και να την παραποιεί-και να παραμείνει προσηλωμένος στο προσωπικό του ιδεολόγημα που εκφράζει τα δικά του και μόνο καλά κατοχυρωμένα συμφέροτα εις βάρος ενός ολόκληρου λαού και της χώρας;

Και το ακόμα πιο μεγάλο, το πελώριο θα έλεγα ερώτημα που, μπαίνει είναι : Υστερα απ την κατάρρευση του Μετώπου, τη συνθηκολόγηση των στρατηγών, με την σύμφωνη γνώμη-προτροπή της Εκκλησία (Δεσπότης Ιωαννίνων), την εγκατάλειψη του λαού και της χώρας απ την άλλοτε λαλήστατη «ηγεσία», την τριπλή κατοχή της χώρας, την παράδοση αύθανδρου του κρατικού μηχανισμού στους κατακτητές και τη διάλυση των πάντων, ποιός άλλος θα μπορούσε να αναλάβει την ευθύνη να οργανώσει έναν Εθνικό Απελευθερωτικό αγώνα, εκτός απ τον ίδιο το λαό και τη δική του ηγεσία; Υστερα από το μπάχαλο που έγινε η χώρα, ποιός άλλος θα μπορούσε να απευθυνθεί στο λαό και να τον καλέσει να ξανά ζωστεί τα άρματα, που δεν είχε εκτός απ τους φυσικούς του ηγέτες την Αριστερά και το Κομμουνιστικό Κόμμα, που είχε μια μικρή εστω οργανωτική υποδομή και κυρίως ανθρώπους αποφασισμένους να πρωτοστατήσουν στην οργάνωση αυτού του λαογέννητου αγώνα;

Βέβαια οι νέες γενιές, δεν έχουν τα βιώματα που είχε η γενιά της ΕΠΟΝ, σε ηρωικούς αγώνες και μετά στα αποτελέσματα των κάθε είδους διωγμών που βίωσε. Αυτή η ζωντανή επαφή και η συμμετοχή στον αγώνα μας εδραίωσε την πεποίθηση ότι η ιστορία ανέκαθεν ήταν και εξακολουθεί να είναι η κρίσιμη αρένα όπου διεξάγεται η μάχη για επαναστατικές απαντήσεις στα προβλήματα και τα αδιέξοδα του καιρού μας. Γι αυτόν ακριβώς το λόγο η άρχουσα τάξη έχει καταχωσιά και ενταφιάσει ακόμα τόσο το πραγματικό εικασίενα (21), αλλά τόσο και την Αντίστασι του 1941-44. Μα ούτε και τον εμφύλιο τολμά να τον αξιολογήσει εστω και ταξικά ακόμα. Και πως θα ήταν δυνατόν να αξιολογήσει αυτόν τον παρατεταμένο εμφύλιο, που το πολιτικό και πολιτιστικό τοπίο αυτής της σκληρής πραγματικότητας σε πολλά σημεία της χώρας και ειδικά στην ύπαιθρο μόλις τώρα άρχισε να ερευνάται.

Η ζωή της ΕΠΟΝ και το έργο της συγκλίνουν και συνυφαίνονται σε μία ενιαία πράξη που συντελείται σε ορισμένο χρόνο και κλείνει μέσα του όλα τα σημάδια μιας ολόκληρης κρίσιμης εποχής. Η εποχή αυτή ήταν η πυρακτωμένη εποχή της Αντίστασης, των πικρών αγώνων και διωγμών που ακολούθησαν. Ήταν εποχή που τα πράγματα έπαιρναν τρομακτικές και απρόσμενες διαστάσεις, όπου η ένταση ανέβαινε μέχρι το ακρότατο όριο την ανθρώπινης αντοχής. Όμως αν στα είκοσι (15-20 χρόνια σου) δεν πετάς στα πενήντα (50) θα σέρνεσαι. Και η γενιά της Αντίστασης μέσα απ την ΕΠΟΝ πέταξε και πέταξε ψηλά πολλές απ τις πτυχές

της ζωής που κρατούσαν δέσμιες με τις διάφορες αγγιλώσεις, τις δισεδαιμονίες και τα ταμπού τις προκατοχικές γενιές.

Στο Νομό μας η Αντίσταση με διάφορες μορφές και εκδηλώσεις, αρχίζει απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής. Πρώτα με τη γενική δυσαρέσκεια και τη δυσφορία. Επειτα με την άρνηση να συμμορφωθεί με τα οσα πρέσβευαν και απαιτούσαν οι Γερμανοί. Με την αγανάκτηση, την αντίδραση και την απόρριψη φτάσαμε στον Ιούλη του 1941, που με πρωτοβουλία των βεροιωτών κομμουνιστών συγκροτείται η πρώτη εφταμελής (7) οργανωτική Επιτροπή αγώνα, δύο σχεδόν μήνες πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ. Αμέσως μετά την ιδρυτική διακήρυξη του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ), συγκροτήθηκε η Περιφεριακή Επιτροπή ΕΑΜ της Επαρχίας Ημαθίας και στα μέσα του Αυγούστου συγκροτήθηκε η Εθνική Αλληλεγγύη (ΕΑ) και σε συνέχεια η πρώτη πενταμελής (5) Επιτροπή ΕΑΜ-ΝΕΩΝ, που αποτέλεσε αργότερα το πρόπλασμα της ΕΠΟΝ. Η Ε.Α με το πέρασμα του χρόνου, χωρίς να χάσει την αρχική της αποστολή που ήταν η κάθε είδους βοήθεια και συμπαράσταση προς τους φτωχούς και αδυνάτους, μετεξελίχθηκε σε επιμελητεία του αντάρτη.

Η Βέροια για τέσσερα χρόνια τελούσε υπό γερμανική κατοχή. Η κατοχή της Βέροιας άρχισε στις 11 Απριλίου 1941, στις (5) πέντε το απόγευμα. Οι Γερμανοί κατακτητές στη Βέροια μπήκαν απ τη βόρεια είσοδο της πόλης. Από τον παλιό Φόρο. Πριν από αρκετή ώρα, πολλά σμήνη αεροπλάνων πετούσαν πάνω απ την πόλη. Και στις πέντε η ώρα μπήκαν οι πρώτοι μοτοσυκλετιστές και σε συνέχεια τα ελαφρά και αργότερα τα βαριά τάκνς. Τα πρώτα σταμάτησαν στην Πλατεία Αγίου Αντωνίου και τα βαριά στην Πλατεία Ωρολογίου.

Τους Γερμανούς κατακτητές υποδέχθηκαν εθιμοτυπικά οι τότε αρχές της Πόλης. Ο κ Κασιμάτης Επαρχος, ο Δήμαρχος κ Δόδης Γεώργιος και ο Μητροπολίτης Πολύκαρπος. Σύμφωνα με τη διοικητική δομή της κατοχικής Ελλάδας στην Ημαθία διατηρήθηκε όχι μόνο η Επαρχιακή δομή αλλά παρέμεινε και Επάρχος ο ίδιος Επαρχος. Την επομένη της κατοχής ολος ο παραγωγικός ιστός της Επαρχίας μπήκε κάτω απ τις διαταγές του Γ Ράιχ. Αρχισαν οι κατασχέσεις σπιτιών, των μέσων μεταφοράς, κατασχέθηκαν τρόφιμα, μηχανήματα κλπ και σε συνέχεια οργάνωσαν μια ειδική μονάδα καταναγκαστικής εργασίας. Με την καταναγκαστική εργασία αποκαταστούσαν τις ζημιές, στο οδικό, στο σιδηροδρομικό δίκτυο και διάφορες στρατιωτικού χαρακτήρα εγκαταστάσεις, που ανατίναξαν οι Αγγλο-Αυστραλοί, προκειμένου να έχουν άνεση χρόνου στην υποχώρηση και να μήν τα έχουν έτοιμα για χρήση οι Γερμανοι την επόμενη μέρα.

Ολες αυτές τις ζημιές, εστω και πρόχειρα τις αποκατέστησαν με την καταναγκαστική εργασία. Μάλιστα τις πρώτες μέρες έπρεπε να έχει μαζί σου φτυάρι, κασμά ή σκεπάρι. Εφευγες το πρωϊ από το σπίτι για μια συγκεκριμένη δουλειά και δεν ήξερες αν θα γυρίσεις. Σε άρπαζαν απ το δρόμο. Υπήρχαν περιπτώσεις που Βεροιώτες βρέθηκαν σε καταναγκαστική εργασία για μήνες σε διάφορα σημεία του Νομού Θεσσαλονίκης κλπ και πολλοί βρέθηκαν στη Γερμανία. Αυτοί οι κάθε είδους βιασμοί και απραγές προκάλεσαν οπως ήταν φυσικό αντιδράσεις τοπικά και γενικά.

Οι αντιδράσεις αυτές ανησυχούν τους Γερμανούς και σε λίγο έχουμε την πρώτη διαταγή του στρατάρχη Βάλτερ Μπράουχιτς αρχηγού του στρατού ξηράς που ανακοινώνει οτι και η Ελλάδα υπάγεται στο ποινικό γερμανικό δίκαιο. Συγκεκριμένα αναφέρει:

«...Αρθ 1ον δυσανάγνωστο. Αρθ 2ον Οποιος σε κατεχόμενο έδαφος επιχειρεί να διαπράξει βιαιότητες ή πράξεις δολιοφθοράς όποιουδήποτε είδους κατά της γερμανικής Βέρμáχτ, κατά των μελών της ή των εγκαταστασεών της, τιμωρείται με θάνατο. Αρθ 3ον Οποιος σταματά τη δουλειά με πρόθεση να βλάψει τα συμφέροντα της γερμανικής κατοχής, όποιος κάνει Λόκ Αουτ σε εργαζομένους ή όποιος καλεί άλλους να σταματήσουν τη δουλειά ή να κάνουν Λόκ Αουτ τιμωρείται. Αρθ 4ον Ομαδική συγκέντρωση ή εκτύπωση και διανομή προκηρύξεων ή διοργάνωση δημοσίων συγκεντρώσεων και διαδηλώσεων οπως και η συμμετοχή σ αυτές απαγορεύονται και τιμωρούνται. Αρθ 6ον Αντιγερμανικές εκδηλώσεις παντός είδους, ιδιαίτερα κακόβουλες και προσβλητικές εκφράσεις απαγορεύονται και τιμωρούνται...»

Η ατμόσφαιρα που επικράτησε απ την παρουσία του κατακτητή ήταν παγερή. Εξέρεση αποτέλεσε ένα μικρό, ελάχιστο κομμάτι απ τις χιλιάδες Δίγλωσσους Ελληνόβλαχους που κατοικούν στη Βέροια, τους υποδέχθηκαν και μερικές μέρες αργότερα οργάνωσαν γιοτή στο Εστιατόριο ΑΛΤ και ύψωσαν δίπλα στη ελληνική σημαία τη Γερμανική και τη Ρουμανική. Βέβαια και σε αυτήν την ενέργεια γι αυτούς που πρωτοστάτησαν είχε μια συμβολική σημασία η τοποθέτηση της γερμανικής σημαίας δίπλα στη ελληνική. Και ο συμβολισμός συνίσταται στο γεγονός ότι οι Γερμανοί, είχαν θέση σαν απαράβατο όρο, η ελληνική σημαία να τοποθετείται δίπλα στη γερμανική και όχι η γερμανική δίπλα στην ελληνική.

Ας σημειωθεί ότι ο Ματεξάς, εκτός του ότι απαγόρευσε στους δίγλωσσους να μιλούν και τη δεύτερη γλώσσα που και αυτήν θεωρείται Μητρική τους γλώσσα, είχε απ το 1936 και μετά εξόρισε πολλούς δίγλωσσους με το αιτιολογικό ότι έκαναν ρουμανική προπαγάνδα. Με εξαίρεση αυτούς τους ελάχιστους, όλοι οι άλλοι δίγλωσσοι, όχι μόνο συμμετείχαν στην Αντίσταση. Ήταν απ τους βασικούς στηλοβάτες με την κτηνοτροφία, τα ζώα μεταφοράς και την οικονομική τους ευρωστία : Τροφοδότησαν, στέγασαν, περίλθαψαν και διακίνησαν και με την συλλογή όπλων εφοδίασαν και συμμετείχαν στις πρώτες αντάρτικες ομάδες και σαν σύνδεσμοι εκτελούσαν τις πιο δύσκολες και εμπιστευτικές διαταγές και διασυνδέσεις ατόμων και ομάδων. Επειδή οι Βλάχοι ήταν γνώστες της γεωγραφίας και τη διαμόρφωση των ορεινών όγκων, ένα μεγάλο μέρος χρησιμοποιήθηκε σαν σύνδεσμοι-αγγελιοφόροι.

Ας σημειωθεί ότι λόγω της επαγγελματικής αποσχόλησης με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές η σχέση των Βλάχων με την Αντίσταση ήταν πολύ πιο άμεση σε σχέση με τα άλλα επαγγέλματα. Αυτή ακριβώς η καθημερινή άμεση σχέση οδήγησε στη σκέψη οι δίγλωσσοι Βλάχοι να αποτελέσουν ξεχωριστή οργανωτική Αχτίδα.

Η αναφορά στη λέξη σύνδεσμος ύστερα από τόσα χρόνια μου θύμισε τις γέφυρες που συνδέουν τις δυό όχθες ενός οποιουδήποτε ποταμού. Οι Αγγλοι φέγοντας απ την Ελλάδα προκειμένου να καθυστερήσουν την προέλαση των Γερμανών και να φύγουν χωρίς απώλειες κατέστρεψαν τουλάχιστο στο Νομό μας όλες τις γέφυρες. Οι Γερμανοί με την επιστρατευμένη καταναγκαστική προσωπική εργασία τις αποκατέστησαν προσβάσιμες. Όταν όμως άρχισε να αναπτύσσεται η Αντίσταση έκαναν φυλάκεια και τοποθέτησαν σκοπιές. Ο Νομός μας εκτός από το Βόδα-66 και τον Λουδία έχει τον Αλιάμονα που χωρίζει το Βέρμιο απ τα Πιέρια και τον Αξιό που χωρίζει το Βέρμιο απ το Καϊμάκ Τσαλάν, δυό απαραίτητες προσβάσεις για τον συντονισμό της δράσης των μονάδων και η επικοινωνία γινόταν μέσω των συνδέσμων.

Μια λοιπόν, που τις γέφυρες τις φύλαγαν οι Γερμανοί, η Αντίσταση στον μεν Αλιάκμονα έκανε το «Σάλι-μια ξύλινη πλατφόρμα» στη Λευκόπετρα και συνέδεσε το Βέρμιο με τα Πιέρια και στον Αξιό ειδικά για τους συνδέσμους στο χωριό Άγιος Πέτρος είχαν εξασκήσει δυό βουβάλια. Ο σύνδεσμος ακολουθούσε το βουβάλι και μόλις έφτανε στα βαθιά έπιανε την ουρά του βουβαλιού και αυτό κολυμπώντας τον περνούσε απέναντι.

Ο σύνδεσμος είναι ο Ιμάντας, που μεταφέρει τις οδηγίες απ τα ανώτερα κλιμάκια προς τα κατώτερα και αντίστροφα. Είναι αυτός που πρέπει να διατηρήσει ζωντανή την επικοινωνία τόσο ανάμεσα στις πολιτικές οργανώσεις, άλλο τόσο και στα ένοπλα τμήματα και κυρίως με αυτά. Μέσα από μπλόκα, τις γραμμές του εχθρού και τα μετώπισθέν του και κυρίως κατά τη διάρκεια της μάχης να μεταφέρει προφορικές εκθέσεις ή μικροσκοπικά σημειώματα-οδηγίες καθώς και τις εκθέσεις για την εφαρμογή τους. Για τις αντίστοιχες κινητοποιήσεις, τα ποσοτικά και ποιοτικά στοιχεία για την πορεία της μάχης τα λεγόμενα «οργανωτικά αποκρυσταλώματα» για την περαιτέρω δράση.

Και στα μπλόκα, που στο Νομό Ημαθίας έχουν γίνει πολλά στη Βέροια, Νάουσα, Αλεξάνδρεια και σε πολλά χωριά, συνοικίες και μαχαλάδες ακόμα, οι σύνδεσμοι ήταν αυτοί που με κίνδυνο της ζωής τους, έσωσαν πολλούς συναγωνιστές και απλούς ανθρώπους από βέβαιο θάνατο ή την ομηρία και όταν ακόμα είχαν συλληφθεί ή και μεταφέρονταν για το στρατόπεδο ή και την εκτέλεση ακόμα, όπως η απελευθέρωση του κεντρικού ομιλητή Παντελή Βασιλιάδη, ράφτη απ τη Βέροια, που συνελλήφθη απ τους Γερμανούς στην πάνδημη συγκέντρωση στην πλατεία Αγίου Αντωνίου στις 5/3/44 στη Βέροια.

Μόλις η Ν.Επιτροπή ή κάποια τοπική οργάνωση πάρει μέσω του συνδέσμου την πληροφορία, οτι θα γίνει μπλόκο στο τάδε μέρος και την δείνα ώρα η κάθε οργάνωση το πρώτο πράγμα που έκανε ήταν να καλέσει τους συνδέσμους να ειδοποιήσουν τους παράνομους στο Μαχαλά ή την περοχή που μένουν οτι θα γίνει μπλόκο για να πάρουν τα μέτρα τους ή οι ίδιοι οι σύνδεσμοι τους μετακινούν σε άλλη περιοχή και το δεύτερον ήταν να προσδιορίσει ποιά απ τα στελέχη θα πάνε εθελοντικά στο μπλόκο να πρωτοστατήσουν, ετσι ωστε το κόστος σε συλλήψεις ή όποιες άλλες συνέπειες να είναι οσο το δυνατόν μικρότερες απ τις προβλεπόμενες. Οπως η περίπτωση του Γεώργου Ζαρκάδα στο μεγάλο Μπλόκο στις στρατώνες.

Στο χώρο της Βόρειας Ελλάδας σε όλη τη διάρκεια της Μεταξικής δικτατορίας λειτουργούσε το Γραφείο Μακεδονίας-Θράκης που καθοδηγούσε την αντιδικτατορική δράση. Βέβαια οι οργανώσεις του ΚΚΕ και της ΟΚΝΕ στη διάρκεια της δικτατορίας δέχτηκαν πολλά και αλλαπάλληλα χτυπήματα χωρίς όμως να διαλύθούν τελείως. Ολο και κάποια μαγιά έμεινε να συνεχίσει τον υποτυπώδη εστω αντιδικτατορικό αγώνα. Μετά την κατοχή το Δεκέμβρη του 1942 πραγματοποιείται η Πανελλαδική Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ και το Νοέμβρη του 1943 η Α! Περιφεριακή Συνδιάσκεψη του ΚΚΕ Ημαθίας. Η σύσκεψη έγινε στο Χωριό Κλειδί. Το Νοέμβρη του 1943 η Β! Συνδιάσκεψη Μακεδονίας-Θράκης στο χωριό Δάσκιο και τον Οκτώβρη 44 στο χωριό Ελλαφίνα πραγματοποιείται το Παμακεδονικό Συνέδριο του ΕΑΜ.

Η πρώτη σύσκεψη χωρίς να παρθούν αποφάσεις συγκεκριμένες στην Ημαθία, έγινε την ίδια μέρα που οι «άρχοντες της χώρας» την εγκατάλειψαν απ τους τραυματίες του αλβανικού την ημέρα που οι «άρχοντες» γύρισαν την πλάτη στο λαό και τη χώρα βρίσκονταν με αναρρωτική άδεια και από στελέχη του ΚΚΕ, που ήταν σε παρανομία αλλά σε στενή επαφή και συνεργασία με το συνδικαλιστικό κίνημα και τα προβλήματα του λαού γενικά και της Νάουσας ειδικά. Η Ναουσα, την εποχή εκείνη ήταν η πιό βιομηχανοποιημένη πόλη της Ελλάδας. Ειχε μεγάλο εργατικό δυναμικό γι αυτό και καθοδηγούνταν πάντα απευθείας από ενα ή και δυό μέλη της Κ.Ε του ΚΚΕ. Στο μεταξύ άρχισαν να καταφτάνουν και οι δραπέτες εξόριστοι και φυλακισμένοι του Νομού, που ειχε εξορίσει και φυλακίσει χωρίς δίκη ο Μεταξας. Οι επαφές έκτοτε ήταν σχεδον σε καθημερινή βάση και οι συσκέψεις η μιά διαδέχονταν την άλλη.

Οι μεμονωμένες τριάδες πολλαπλασιάζονταν, συγχωνεύονταν και στα τέλη του Ιούλη με αρχές Αυγούστου 1941, δύο σχεδόν μήνες πριν την ίδρυση του ΕΑΜ, συγκροτείται η πρώτη 7μελής επιτροπή στη Βέροια και λίγο αργότερα στην Νάουσα και σε συνέχεια συγκροτήθηκε η περιφεριακή επιτροπή του ΕΑΜ Ημαθίας. Τα ονόματα των αγωνιστών που πρωτοστατούσαν και συμμετείχαν στις επιτροπές στη διάθεση οσων θελήσουν να τα γνωρίσουν. Οπως και τα ονόματα των σκοτωμένων ανταρτών στην μάχη με τους Πουλικούς στο ΣΤ! Δημοτικό Σχολείο Βεροίας.

Ο Νομός Ημαθίας για τους κατακτητές ειχε τεράστια στρατηγική και οικονομική σημασία. Απ το Νομό μας περνούν οι μοναδικές σιδηροδρομικές, μα και οδικές αρτηρίες, με τις οποίες εφοδιάζονταν η Νότια Ελλάδα και το μέτωπο του Ρόμελ στην Αφρική.

Στη Σημερινή Αλεξάνδρεια (τότε Γιδά), κατασκευάζεται και λειτουργεί μεγάλο αεροδρόμιο. Ο τεράστιος κόμπος είναι πηγή ανεφοδιασμού με σιτιρά και δημητριακά. Γι αυτό και τα μέτρα είναι αντίστοιχα αυστηρά. Επρέπει πάσει θυσία ο λαός να μην θέσει σε κίνδυνο την επικοινωνία με το Βερολίνο και ο πλούτος αυτός να περάσει ανενόχλητα στα χέρια τους. Επειτα απ εδώ περνούσαν για τη Γερμανία και τα τρένα αγκομαχώντας φορτομένα με τα κλοπημαία. Σαν αντίδραση στην πολιτική και στρατιωτική δράση του λαού της Ημαθίας οργανώνουν την ΠΑΟ. Προσπαθούν να στρατολογήσουν караμπινιέρους, σε συνεργασία με τους Κούϊσλίγκς, εξοπλίζει με τη βία τα χωριά της υπαίθρου, μεταφέρουν τους οπλισμένους απ τα χωριά του Βοΐου στο κεφαλοχώρι Κρύα Βρύση και ασκούν αφόρητη τρομοκρατία προκειμένου να καθυποτάξουν τον Ημαθιώτικο λαό.

Η συγκρότηση των ΕΑΜικών οργανώσεων στο Νομό άρχισε απ τον Ιούνιο του 1941. Πήρε σχήμα και μορφή στις αρχές του 1942 και εδραιώνει τη δράση του με το πρώτο Παμακεδονικό Συνέδριο του ΕΑΜ στη Λαφίνα Πιερίας και ολοκληρώθηκε στο τέλος του 1943 με ορόσημο το

δεύτερο Πανμακεδονικό Συνέδριο στη Σκοτέρνα Πιερίας. Τη συνδιάσκεψη της ΕΠΟΝ Μακεδονίας στις 30/10/43, στο χωριό Καταφί Πιερίας και στο χωριό Κουσουφλιανή στις 25/11/43 γίνεται η συνδιάσκεψη Νομού Ημαθίας και μια ακόμα ΕΠΟΝίτικη στον Κοπανό και τη Φυτειά Ημαθίας. Στα συνέδρια αυτά πήραν μέρος αντιπρόσωποι όλων των πόλεων και χωριών της Μακεδονίας και πολλές εκατοντάδες λαού. Περιεχόμενο των Συνεδρίων και των Συνδιασκέψεων αυτών ήταν ο καλύτερος, αποτελεσματικότερος και προσεκτικότερος σχεδιασμός και συνδιασμός του αγώνα.

Ο αγώνας στο Νομό Ημαθίας, μετά την ίδρυση του ΕΑΜ καθοδηγείται απ την Περιφερειακή Επιτροπή (Π.Ε) του ΕΑΜ. Στη Βέροια και τη Νάουσα συγκροτούνται επιτροπές πόλης και η ύπαιθρος έχει χωριστεί σε τομείς και Τομεακές Επιτροπες(Τ.Ε), με έδρα τα κεφαλοχώρια. Η σύνθεση αυτών των επιτροπών αποτελούνται εκτός απ το Γραμματέα, τον υπεύθυνο της διαφώτισης και του τύπου, υποχρεωτικά και επρόσωποι του εφεδρικού ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ και της Επιμελητείας του αντάρτη (Ε.Τ.Α). Οι αποφάσεις παίρνονται δημοκρατικά και εκτελούνται υποχρεωτικά. Η δράση των οργανώσεων είναι παράνομη γι αυτό και παίρνονται αυστηρά μέτρα ασφαλείας για να μην υπάρξουν απώλειες. Οι υπεύθυνοι έχουν ψευδώνυμα και πλαστές ταυτότητες.

Παράλληλα με το στήσιμο πολιτικών ΕΑΜικών οργανώσεων, συγκροτούνταν και οι πρώτες ένοπλες ομάδες, που υπήρξαν οι πρώτοι πυρήνες του Βερμίου πριν ακόμα δημιουργηθεί ο ΕΛΑΣ. Οι ομάδες που θα αποτελούσαν το πρόπλασμα-προζύμι του θρυλικού ΕΛΑΣ. Μερικοί που συμμετείχαν στις ομάδες αυτές ήταν μαχητές του αλβανικού πολέμου που δεν παρέδωσαν τα όπλα. Αυτοί αφού αντάλλαξαν χαιρετισμό με τις οικογένειές τους την επομένη έφυγαν για το Βέριο. Και τα ονόματα αυτών στη διάθεση. Μέχρι την ίδρυση του ΕΛΑΣ η προσπάθεια περιορίστηκε στη δημιουργία πολιτικών οργανώσεων και το στήσιμο μηχανισμών, την κατανομή ρόλων και ευθυνών κατά τομεις : Οργανωτικό σχήμα, διαφώτισης, αλληλεγγύης, περιφρούρησης κλπ. Το στήσιμο συνεργειών για την αναγραφή συνθημάτων, διαφωτιστικού υλικού και διανομής, την οργάνωση δικτύου συνδέσμων και τη συλλογή πληροφοριών, οπλισμού και στρατιωτικών εξαρτημάτων : στολές, χλένες, χάρτες, κιάλια, ξίφη κλπ. Παραστάσεις προς τις αρχές κατοχής, διαμαρτυρίες για τις υποχρεωτικές αγκαρίες τις επιτάξεις, τις αυθαίρετες απραγές, ώρες κυκλοφορίας και για τις συλλήψεις που στο μεταξύ είχαν αρχίσει να πληθαίνουν.

Η δράση ήταν επόμενο ότι θα προκαλούσε αντίδραση. Και πράγματι η πρώτη αντίδραση των Γερμανών, εκτός του ότι και η Ελλάδα υπάγεται πλέον στο γερμανικό ποινικό δίκαιο, ήταν η ομαδική εκτέλεση των 25 πατριωτών στις 29/6/1943 λίγους μήνες μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ στη Νάουσα, προκειμένου να περιορίσουν τη δράση του πολιτικού και κυρίως του ένοπλου αγώνα. Μα και να δώσει ένα δείγμα γραφής για το πως θα αντιμετώπιζαν στο μέλλον την Εθνική Αντίσταση. Και όταν αργότερα άρχισαν οι ομαδικές διαμαρτυρίες, οι διεκδικήσεις, οι μεμόνωνμένες και κατά κλάδο απεργίες, οι γενικές απεργίες, τα συλλαλητήρια και οι μαχητικές εκδηλώσεις κατά της καθόδου των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και της Επιστράτευσης, τα καθημερινά σαμποτάζ, οι ενέδρες και οι πολύνεκρες μάχες, άρχισαν τα μπλόκα, εντάθηκαν οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια, οι όμηροι και οι αποστολές στα στρατόπεδα της Γερμανίας.

Και όταν ζήτησαν εργάτες για τα πολεμικά εργοστάσια της Γερμανίας με το σύνθημα : «ούτε ένας Έλληνας δεν πρέπει να δεχθεί να πάει να παράγει όπλα που με αυτά θα στοτώνουν Έλληνες και συμμάχους», άρχισαν οι συλλήψεις «εργατών» και ομήρων και οι εκτελέσεις για αντίποινα όπως αυτές των Βεροιωτών αγωνιστών απ το στρατόπεδο του Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και λίγες μερες αργότερα ένα πρωινό εκτέλεσαν 100 και πλέον. Ανάμεσά τους και αρκετοί Ημαθιώτες.

Μπλόκα στην Ημαθία έγιναν πολλά. Κάθε πρωί στη Βέροια και τη Νάουσα ή σε κάποια περιοχή, συνοικία ή μαχαλά ήταν μπλοκαρισμένος και το: (axton-axton) προσοχή-προσοχή, ακολουθούσε μικρή παύση και σε συνέχεια «θα γίνει έρευνα και όσοι βρεθούν στα σπίτια θα σκοτωθούν επι τόπου», λέξεις που τρυπούσαν τα αυτιά, ράγιζε τις καρδιές και κορύφωνε την αγωνία για το κόστος σε συλλήψεις με αποκορύφωμα τα δυό μεγάλα που περιελάμβαναν ολόκληρη την πόλη και ειδικά αυτό την άνοιξη του 1944, με σημείο συγκέντρωσης όλων των

αντρών και παιδιών στους στρατώνες και το γήπεδο στη Νάουσα. Συλλητήριο κατά της επιστράτευσης, την κάθοδο των Βουλγάρων στη Θεσσαλονίκη και αντίστοιχα μπλόκα στην (Γιδα) Αλεξάνδρεια. Η πόλη αυτή και τα χωριά που ήταν κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, εκτός που συμμετείχαν στις γενικές κινητοποιήσεις είχαν και ένα δικό τους ξεχωριστό πρόβλημα. Ένα πρόβλημα που πονούσε πολύ και πολλούς.

Όταν οι Γερμανοί, αρχισαν να μην νοιώθουν ασφαλή την μετακίνησή τους χρησιμοποίησαν την δολοφόνο **ΚΛΟΥΒΑ** και αφού αυτή δεν απέδωσε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, να περιοριστούν οι ενέδρες, υποχρέωσαν τους ιδιοκτήτες των χωραφιών που τα χωράφια τους βρίσκονταν σε ακτίνα 500 μέτρων κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής και απ τις δύο πλευρές να μην τα καλλιεργήσουν και να κόψουν τα δέντρα για να έχουν ορατότητα για τις τυχόν ενέδρες. Οι Γερμανοί στο συλλατήριο αυτό συνέλαβαν 500 και πλέον άτομα τα οποία μεταφέραν στο στρατόπεδο Παύλου Μελά. Πολλοί απ τους συλληφθέντες εκτελέστηκαν παρά τις διαμαρτυρίες για την διάσωσή τους και αρκετοί στάλθηκαν όμηροι στη Γερμανία.

Κάθε μπλόκο είχε τις γενικές και τις δικές του τοπικές ιδιομορφίες. Αυτό το Πάνδημο της Βεροίας όμως είχε και μια ξεχωριστή. Πριν ακόμα ολοκληρωθεί η συγκέντρωση μέσω των καταδοτών έγιναν οι πρώτες συλλήψεις. Τους συλληφθέντες του πήγαν στο χώρο του στραώνα και αφού τους έκαναν λιώμα στο ξήλο και με απειλές για επιτόπου εκτέλεση τους πήγαν στο χώρο του μπλόκου. Εκεί κρατώντας τους απ τις μασχάλες όρθιους υποχρέωσαν τον κόσμο να περνάς ένας ένας απ μπροστά τους και απειλώντας τους, τους υποχρέωναν να δείχουν ποιούς είχαν συνεργάτες, για ποιούς άκουσαν ότι συμμετείχαν σε κάποια Αντιστασιακή οργάνωση και ποιούς αυτοί θεωρούσαν ύποπτους. Μια κίνηση του χεριού ή του κεφαλιού ήταν αρκετή να συλληφθεί ο υποτιθέμενος Αντιστασιακός-κομμουνιστής. Να βασανιστεί και να οδηγηθεί στο στρατόπεδο Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη και από εκεί στο στρατοδικείο η όμηρος στη Γερμανία.

Το Μπλόκο αυτό εκτός απ τις συλλήψεις είχε και έναν άλλο στόχο. Στη Βέροια ζούνε χιλιάδες δίγλωσσοι Έλληνες-Βλάχοι. Οι Κούϊσλίγκς ήθελαν χέρια να κρατούν όπλα και ο Ραποτίκας σαν εκπρόσωπος του «Πρίγκιπα Διαμαντή», που ήθελε Αμέτη Μουχαμέτη να αναστήσει το «Πριγκιπάτο της Πίνδου», ήθελε σε συνεργασία με τους Γερμανούς να επιστρατεύσει-ντύσει Καραμπινιέρους τα Βλαχόπαιδα της Βεροίας. Στο μπλόκο υπεύθυνο στέλεχος για τους δίγλωσσους Έλληνες ήταν ο Γεώργιος Ζαρκάδας Ράφτης στο επάγγελμα.

Φαίνεται πως όταν μπήκε στο Μπλόκο κάποιος καταδότης τον είδε και το έκανε γνωστό στους Γερμανούς. Ο Ζαρκάδας ήταν γνωστός κομμουνιστής και στέλεχος του ΕΑΜ. Απ την ώρα λοιπόν που το έμαθαν αυτό οι Γερμανοί, με τα μεγάφωνα τον καλούσαν να παραδωθεί. Την ημέρα αυτήν για λόγους ασφαλείας η διμοιρία μας είχε πιάσει θέσεις επάνω απ το πεδίο βολής. Απ τη θέση αυτή ακούγαμε πόλυ καθαρά τα μεγάφωνα που τον καλούσαν επίμονα να παραδωθεί.

Ο Ζαρκάδας όμως δεν παρουσιάζονταν όπως το ζητούσαν οι Γερμανοί. Αυτός έχοντας υπόψη την πληροφορία για την επικείμενη επιστράτευση μέσω των συνδέσμων παρακολουθούσε την πορεία του μπλόκου γενικά και της επιστράτευσης караμπινιέρων ειδικά. Όταν διαπίστωσε ότι αν συνέχιζε να κρύβεται η πορεία της επιστράτευσης θα οδηγούνταν σε άσχημα αποτελέσματα προκειμένου να αλλάξει αυτήν την εξέλεξη παρουσιάστηκε. Και πράγματι μετά την παράδοση η πορεία της επιστράτευσης άλλαξε. Βέβαια όχι με τα νούμερα που ήθελε ο Ραποτίκας.

Ο καθένας καταλαβαίνει τι μεσολάβησε μετά τη σύλληψή του. Αφού τον περιποιήθηκαν δεόντως, μαζί με τον Καθηγητή Κώστα Πλωμαρίτη, τον ταγματάρχη του μηχανικού και καπετάνιο του ΕΛΑΣ Βερμίου Περικλή Μεσημέρη, τον Δήμο Μαζαράκη, τον Μιλτιάδη Παλεστή και πολλούς άλλους μαζί τους εκτέλεσαν στις 6/6/ 1944. Τον ταγματάρχη Μεσημέρη πριν τον εκτελέσουν οι Γερμανοί τον διέταξαν να βγάλει το εθνόσημο του ΕΛΑΣ απ το Δίκοχό του. Σαν απάντηση ο Καπετάνιος του ΕΛΑΣ τους έδειξε το σημείο της καρδιάς του και σε συνέχεια είπε: «Πρώτα εδώ και μετά ... » Τα προβλήματα για να δημιουργηθεί, να λειτουργήσει και να δράση αποτελεσματικά το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, τοπικά και πανελλαδικά ήταν εκτός από

πολλά και δύσκολα. Και γίνονταν δυσκολότερα γιατί το κάθετι έπρεπε να γίνει κάτω απ το άγρυπνο μάτι του κατακτητή και των συνεργατών και κυρίως την στενή παρακολούθηση της πλειάδας των καταδοτών και των πολυάριθμων χαφιέδων. Και το δυσκολότερο απ όλα ήταν η οργάνωση των πιό πάνω συναντήσεων και Συνδιασκέψεων.

Οσο δύσκολα και αν ήταν στην οργάνωση οι Συνδιασκέψεις, όσο το κίνημα ανέβαινε τόσο πιό απαραίτητες γίνονταν οι Συνδιασκέψεις. Γιατί στις συναντήσεις αυτές οι αντιπρόσωποι των διαφόρων περιοχών αντάλλαζαν γνώμες, απόψεις και πείρα για την μέχρι τότε πορεία του αγώνα. Έκαναν κρίσεις και κριτική για τα θετικά και αρνητικά στον τρόπο που η κάθε περιοχή και οργάνωση έλυσε τα προβλήματα. Έκαναν προτάσεις και χάραζαν την παραπέρα πορεία του αγώνα τοπικά και σε πανελλαδική κλίμακα κλπ, κλπ.

Τα προβλήματα αυτά ήταν απ τα δυσκολότερα γιατί έπρεπε να μετακινηθούν εκατοντάδες άνθρωποι απ τη μιά περιοχή στην άλλη. Και οι επρόσωποι είχαν μαζί τους έγγραφα δράσεις βάση των οποίων θα έκαναν απολογισμό της δουλειάς και μετά τη λήξη των εργασιών θα έπαιρναν μαζί τους τα έγγραφα με τις νέες αποφάσεις που πήρε το Ακτίφ ή η Συνδιάσκεψη. Οι κίνδυνοι πολλοί και μεγάλοι. Παίζονταν κεφάλια. Το γεγονός αυτό όχι μόνο καθιστούσε αλλά και απαιτούσε η περιοχή ή η πόλη στην οποία θα συνέρχονταν ένα τέτοιο σώμα οι οργανώσεις της περιοχής να λειτουργήσουν τόσο συντονισμένα και αρμονικά όπως οι δύτες του Ωρολογίου. Έπρεπε να εξασφαλιστούν καταλύματα διαμονής, διατροφή, ασφάλεια στην μετακίνηση των ιδίων των αντιπροσώπων και ένοπλη περιφρούρηση του χώρου που θα γίνει η συνάντηση.

Για να περιοριστούν οι κίνδυνοι, εκτός απ τα άλλα οργανωτικά μέτρα για να γίνουν πιό εύκολες οι συναντήσεις αυτές συνδέονταν με κάποια κοινωνική εκδήλωση. Διαδήλωση, διαμαρτυρία, ποδοσφαιρική συνάντηση κλπ. Την άνοιξη του 1944 προκειμένου να συντονιστούν οι πολεμικές προσπάθειες εν όψη των αλληπάλληλων εκκαθαριστικών επιχειρήσεων που απ καιρό προετοίμαζαν οι Γερμανοί αλλά και για να εκτιμηθεί η μέχρι τότε πορεία του αγώνα έγινε στη Φυτειά Βεροίας η Μακεδονική συνδιάσκεψη. Οι εκπρόσωποι πολλοί και η κινητοποίηση γιγάντια. Οι οργανώσεις πολιτικές και ένοπλες από πολλές μέρες πριν σε επιφυλακή. Προκειμένου να καλυφθεί κάπως αυτός ο οργανισμός κινητοποίησης η Ν Επιτροπή οργάνωσε μια ποδοσφαιρική συνάντηση στο γήπεδο Βεροίας, έτσι ώστε να γίνει πιό εύκολη η πρόσβαση των εκπροσώπων στην πόλη.

Οι σύνδεσμοι και στις περιπτώσεις αυτές είχαν τον πρώτο ρόλο. Οι Γερμανοί όμως απ ό,τι φάνηκε είχαν κάποια πληροφορία γι αυτήν την συνάντηση. Λόγω της σοβαρότητας όμως της συνάντησης πάρθηκαν μέτρα και για ένοπλη ακόμα αντιμετώπιση για τυχόν εμπλοκή των Γερμανών. Και πράγματι ύστερα απ λίγο έκαναν την εμφάνιση ένοπλες γερμανικές δυνάμεις. Μπλόκαραν το γήπεδο και όταν άρχισαν να κάνουν έρευνα, τότε η ομάδα ασφαλείας απ το Νεκροταφείο απέναντι άνοιξε πυρ. Το γεγονός αυτό ανεπάντεχο για τους Γερμανούς προκάλεσαν σύγχυση και μικροπανικό, γεγονός που έδωσε τη δυνατότητα όλοι οι εκπρόσωποι και οι σύνδεσμοι που συντόνιζαν τη συνάντηση να φύγουν απ το μπλόκο. Ο οπλισμός και πολλά απ τα έγγραφα που είχαν μαζί τους οι αντιπρόσωποι και άλλοι αγωνιστές επάνω τους χρειάστηκε να το παραλάβουν τα κορίτσια της ΕΠΟΝ χρησιμοποιώντας ακόμα και τα εσώρουχα προκειμένου να βγάλουν έξω απ το μπλόκο και όποιο άλλο ενοχοποιητικό για τους Γερμανούς στοιχείο υπήρχε.

Ράφτης στο Επάγγελμα ήταν και ο κεντρικό ομιλητή στη συγκέντρωση της πλατείας Αγίου Αντωνίου στις 5/3/44, Παντελής Βασιλειάδης, που είχε συλληφθεί και η οργάνωση τον άρπαξε κυριολεκτικά απ τα χέρια των Γερμανών και τον έστειλε στη Νάουσα Γραμματέα της πόλης. Ύστερα από λίγο όμως ξανά πιάστηκε με υπόδειξη των εκεί καταδοτών και λίγες μέρες μετά τον εκτέλεσαν και αυτόν στον στρατόπεδο του Παύλου Μελά.

Όπως γράφω και πιό πάνω οι Βλάχοι είχαν ξεχωριστή οργανωτική δομή. Στις αρχές του Σεπτεμβρίου του 1943 τρεις Βλάχοι ΕΠΟΝίτες, απο μιά εικασαμελή οργάνωση, επειδή είχαν εκτεθεί αρκετά με τη δράση τους, δεν μπορούσαν να συνεχίσουν άλλο τον παράνομο ΕΠΟΝίτικο αγώνα, χωρίς να διατρέξει άμεσο κίνδυνο η ζωή τους. Και οι τρεις ΕΠΟΝίτες

εξέφρασαν προ το Νομαρχιακό Συμβούλιο της ΕΠΟΝ, την επιθυμία να ανέβουν στο βουνό. Οι ΕΠΟΝίτες αυτοί ήταν : Ο Δήμος Μαζαράκης, ο Κώστας Τσιμογιάννης και ο Ηλίας Φυτίκας. Υστερα απ πολλούς μήνες και με την βοήθεια των καλοθελητών ο αντάρτης πλέον Δήμος Μαζαράκης, συλαμβάνεται σε μια αψιμαχία με τους Γερμανούς. Μετά τη σύλληψη τον μεταφέρουν στο στρατόπεδο του Παύλου Μελά της Θεσσαλονίκης. Αφού τον βασάνισαν απάνθρωπα για πολλές μέρες χωρίς να γνωρίζουν το παραμικρό οι γονείς και τα αδέρφια του. Πριν προλάβουν μως να τον σκοτώσουν (τα στοιχεία ήταν επιβαρεμένα) κατόρθωσε να επικοινωνήσει μέσω της εκεί οργάνωσης με την οικογένειά του. Η οικογένεια του, όπως ήταν φυσικό αναζήτησε μεσάζοντες προκειμένου να του σώσουν το κεφάλι.

Επειδή ο Μαζαράκης και οι άλλοι δύο ΕΠΟΝίτες ήταν δίγλωσσοι-Βλάχοι, ζήτησαν και τη βοήθεια αυτών που όντας Έλληνες εκμεταλλεύονταν την προπαγάνδα της Ρουμανίας όπως ο κ Χητζηγώγος, ο Καπρίνης κλπ. Πράγματι οι άνθρωποι παρενέβησαν τους Γερμανούς ζητώντας την απόλυσή του. Οι Γερμανοί όμως για δικούς τους λόγους, προκειμένου να τον απολύσουν του έθεσαν τον όρο, ότι πρέπει να υπηρετήσει φορώντας τη γερμανική στολή επί ένα τρίμηνο, άλλως θα προχωρήσουν στην εκτέλεση. Από ό,τι θυμάμε υπόθηκε τότε εκτός απ τους μεσάζοντες αλλά και ορισμένοι απ τους οικείους του ζήτησαν να κάνει αυτήν την τρίμηνη θυσία για να γλυτώσει τη ζωή του.

Η απάντηση του Ανταρτό-ΕΠΟΝίτη ήταν σαφής και οριστική: « ΟΧΙ. Εγώ οργανώθηκα στην ΕΠΟΝ και βγήκα στο βουνό για να τους πολεμήσω. Τώρα μου ζητούν να φορέσω τη στολή που ειχα στο στόχαστρο. Πότε δεν θα φορέσω αυτό το λυκοτόμαρο στο κορμί μου» Σε λίγες μέρες αφού τον ξαναβασάνισαν για την άρνηση τον εκτέλεσαν.

Το ΟΧΙ του Μαζαράκη και χιλιάδων άλλων Μαζαράκιδων και Μεσιμέριδων, τότε στους Γερμανούς και μετά έλληνες βασανιστές. Το ΟΧΙ στην ταπείνωση και στην υποταγή, το ΟΧΙ στην άρνηση των ανθρωπίνων αξιών και των ιδανικών τους είναι φανερό και αποδεδειγμένο πως δεν το έλεγαν άνθρωποι τυχαίοι. Άνθρωποι απολίτικοι, αδιάφοροι, ανυποψίαστοι και άσχετοι προς τους εθνικούς, πολιτικούς και κοινωνικούς αγώνες του λαού μας.

Παρόμοια απάντηση μπορούσαν να δώσουν μονάχα φλογερόι πατριώτες και αφοσιωμένοι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης. Οραματιστές και πρωταγωνιστές για μιά Ελευθερή και Δημοκρατική Ελλάδα. Για ενα καινούριο κόσμο, μια νέα κοινωνία. Μονάχα αγωνιστές, που δεν πήρανε τη ζωή τους «λάθος», ιδεολόγοι, επαναστάτες που πετούσαν τη σκούφια τους απο ενθουσιασμό για χάρη του αγώνα, και τα δίνανε όλα-και τη ζωή τους ακόμα-θα μπορούσαν να αντισταθούν περήφανα στη βία, να ελέγξουν το φόβο, να υποτάξουν τον πόνο και να νικήσουν. Οι Νέοι ένιωθαν πως έπρεπε να αντιδράσουν πιό γρήγορα απ τους ρυθμούς της αλλαγής που έρχονταν, κάνοντας πράξη τα λόγια του μεγάλου μας Ποιητή Κ Παλαμά, στο ποίημα οι Πατέρες:

...Φτάνει μια ιδέα να σ το πεί, μια ιδέα να σ το προστάξει, κορόνα ιδέα, ιδέα σπαθι, που θα ειν απάνου απ όλα!

Συνολικά πάνω από εκατό χιλιάδες Έλληνες πατριώτες και δημοκράτες, αγωνιστές της λευτεριάς, της δημοκρατίας και της σοσιαλιστικής ιδέας πέρασαν απ τα διάφορα κολαστήρια του «Νέου παρθενώνα», όπως τον αποκαλούσαν οι φωστήρες της εθνοφρασύνης. Και άλλες τόσες απ τα δεκάδες άλλα κάτεργα και κολαστήρια που ήταν σπαρμένα στην Ελλάδα του Γ! «Έλληνο- χριστιανικού πολιτισμού», που τον άρχισε η βασιλό-μεταξική δικτατορία και τον συνέχιζαν οι επιβήτορες της εξουσία. Στα κάτεργα και τα κολαστήρια προετοιμάζοντας έτσι το έδαφος να τον ολοκληρώσει η χούντα των συνταγματαρχών στο έμπα της άνοιξης του 1967.

Εκει, λοιπόν, στα ανά την Ελλάδα κολαστήρια και ειδικά στο Μακρονήσι και τη Γυούρα στο πρόσωπο όλων εκείνων των αγωνιστών απ τη γενιά της Αντίστασης, που οραματιστηκαν και τόλμησαν...να σηκώσουν τον ήλιο πάνω απ την Ελλάδα, έμελλε να σταυρωθεί η Λευτεριά, η Δημοκρατία, η Ανθρωπιά και η αξιοπρέπεια. Η ίδια η Ελλάδα και η δόξα της Εθνικής Αντίστασης.

Λές και δεν έφταναν οι χιλιάδες όμηροι και εκτελεσμένοι μέχρι την απελευθέρωση την επομένη της απελευθέρωσης εξαπολήθηκε μια πρωτοφανής σε έκταση και αγριότητα επιχείρηση ταπείνωσης εξευτελισμού, υποταγής και εξόντωση της λεβεντιάς ενός ολόκληρου λαού, μπήκε σε εφαρμογή υπο την έμπνευση και εποπτεία των ξένων (Αγγλων Κολαντώνηδων και αργότερα του μπάρμπα Σάμ) και ντόπιων αναμορφωτών, λυσσασμένων εχθρών της δημοκρατίας και της ομαλής πολιτικής ζωής. Το μεγάλο, το ειδεχθές και ασυγχώρητο έγκλημα του μεταπολεμικού κατεστημένου συνίσταται, όχι μόνο στην άκριτη αποδοχή και εκτέλεση αυτών που υπαγόρευαν οι Νεοκατακτητές, αλλά για να είναι αρεστοί πλειοδοτούσαν σε πράξεις βίας σε ατομικό και εθνικό επίπεδο. Αυτήν την υπέρβαση σε πράξεις βίας και εγκλημάτων ακόμη την είχαν διαπίστωση και οι Γερμανοί με τα «τάγματα ασφαλεία» και τους διάφορους συνεργαζόμενους εθνοϊσμούς.

Οι φιλόδοξοι στόχοι του εντεθνικού κατεστημένου, του εγκληματικού και φασιστικού εκείνου σχεδίου, δεν εξαντλούνταν βέβαια μόνο στο απλό-οπώς θα νόμιζε κανείς και οπώς πρόβλεπε η κυβερνητική προπαγάνδα-περιορισμό και την εξουδετέρωση της δράσης «υπόπτων και επικινδύνων» αντιπάλων του καθεστώτος, κατά την περίοδο του εμφυλίου πολέμου. Αλλά αποσκοπούσε, στην με κάθε τρόπο ηθική και πολιτική τους εκμηδένιση, τον αποχρωματισμό, την υποταγή και τελικά στην αναβάπτυσή τους στα νάματα της εθνικοφροσύνης.

Βέβαια για την Μακρόνησο και από τη Μακρόνησο υπήρχε και η προηγούμενη πείρα, αφού η Μακρόνησο από τα τέλη της δεκαετίας του 1920 έως το 1963 που καταργήθηκε «φιλοξενήθηκαν» χιλιάδες εξόριστοι, αριστεροί, κομμουνιστές. Το ξερονήσι δέχθηκε τους πρώτους κατ εφαρμογήν του «Ιδρυνύμου» του Ελευθερίου Βενιζέλου. Για την επίτευξη αυτών των στόχων, στα διάφορα κολαστήρια και ειδικά της Μακρονήσου, χρειάστηκε να επιστρατευθεί εκτός απ τη δική μας 4ο αυγουστανή και η Γκεσταμπίτικη κατοχική πείρα στα βασανιστήρια και το έγκλημα, αλλά και οι όποιες στεγνές και απάνθρωπες διεθνείς μεθόδους βασανισμών. Να χρησιμοποιηθούν όλα τα μέσα ψυχολογικού και σωματικού καταναγκασμού, ώμης βίας και πρωτόγνωρες μορφές λευκής, τρομοκρατίας. Και όλα αυτά στο όνομα μιας φασιστικής αντίληψης, που αποσκοπούσε στην αποδόμηση της προσωπικότητας του Έλληνα γενικά και του αγωνιστή ειδικά.

Η προβολή του «αναμορφωτικού» έργου που συντελούνταν στην Μακρόνησο, τις φυλακές, τις εξορίες και την χώρα γενικότερα αποτελούσε αντικείμενο μιας ιδιαίτερα εκτεταμένης και μεθοδικά οργανωμένης προπαγανδιστικής εκστρατείας, σε ολη τη χώρα. Μόνο κατά τη διάρκεια του 1947-50 γιατί μετά το 1950 σιώπησαν τα πάντα: η αναμόρφωση των πρώην κομμουνιστών, (λες και στη Μακρόνησο, τις φυλακές και τις εξορίες ήταν ολοι κομμουνιστές) η «ανάνηψή» τους παρουσιάζεται σαν ενα απ τα μεγαλύτερα επιτεύγματα της κυβέρνησης, του στρατού και της ελληνικής φυλής γενικότερα, συνιστά απόδειξη της ανθρωπιστικής μεταχείρησης των αντιπάλων και, ταυτόχρονα, ιδεολογικό όπλο στη μάχη κατά του κομμουνισμού. Πολλά και ποικίλα ήταν τα εγκλήματα που διαπράχθηκαν από τη Βάρκιζα και μετά. Το μεγαλύτερο όμως ήταν αυτός ακριβώς ο αυθαίρετος χαρακτηρισμός του κάθε υπόπτου, συλλαμβανόμενου και υπόδικου με τον βαρύγδουπο τίτλο του «κομμουνιστή».

Ο τίτλος αυτό, περιείχε τη σύλληψη, τα βασανιστήρια, την εξορία και την παραπομπή στο στρατοδικείο. Στα στρατοδικεία ο τίτλος αυτός ήταν συνόνιμος με τον θάνατο, τα ισόβια και την εικοσαετή παραμονή στη φυλακή, όπως συνέβει με πάρα πολλους από εμάς. Μάλιστα η έδρα δεν έκανε ούτε καν τον κόπο, να ρωτήσει τον κατηγορούμενο αν είναι κομμουνιστής αυθέρετα τον προσφώνούσε κομμουνιστή. Η προσφώνηση και μόνο με τον τίτλο αυτό, που για πολλούς αποτελούσε τίτλος τιμής, σήμαινε οπωσδήποτε καταδίκη σε κάποια ποινή. Ποτέ όμως μετά την χρήση του τίτλου αυτού αθώωση.

Ήταν δε, τόση η ανευθυνότητα και η βιασύνη να τελειώσουν μια για πάντα με το ΕΑΜ, την Εθνική Αντίσταση και το ΚΚΕ, που πολλά στρατοδικεία λειτουργούσαν σε 24η βάση. Ακολουθώντας τη βασική συνταγή της κατατρομοκράτησης του λαού, με τις συλλήψεις, της εξαγοράς συνειδήσεων, των απαγωγών, των εξαφανίσεων, των φυλακίσεων και των εκτελέσεων η Ελλάδα έφτασε να διαθέτει για το παρακράτος, τη συνεργασία με τους

καταδότες και τις συμμορίες ενα μεγάλο μέρος του κρατικού προϋπολογισμού (λένε) 14-17%, σε σύγκριση με το πενιχρότατο 0,5% για την παιδεία.

Η ανεξέλεκτες αυτές ενέργειες, όμως, οδήγησαν απόφευκτα στην υπερτροφία του, στρατιωτικού και παρακρατικού κατεστημένου στη χώρα, που, υπό αμερικανική καθοδήγηση κατόρθωσε μεν τον Αύγουστο του 1949 να νικήσει τον ΔΣΕ, εκόλαση όμως και το αυγό του φιδιού. Του φιδιού που στις 21η Απριλίου του 1967 αυτονομήθηκε...

Αλήθεια τι ακριβώς γνώριζαν οι διάφοροι υμνητές και κυρίως οι διανοούμενοι; Το ερώτημα μπαίνει είναι αν τα γραφόμενα τους στηρίζονταν στην προσωπική πείρα ή αγνοούσαν την πραγματικότητα και πίστευαν στην προπαγάνδα της οποίας έγιναν φορείς ή γνώριζαν πολύ καλά τί ακριβώς συνέβαινε στα διάφορα κολαστήρια και έλεγαν εν γνώση τους ψέματα.

Στα έξη περίπου χρόνια του τρομακρατικού οργίου, και της ακατάπαυτης λευκής τρομοκρατίας 1945-1950, χιλιάδες αγωνιστές του ΕΑΜ, του ΕΛΑΣ, της ΕΠΟΝ, κομμουνιστές, αριστεροί και προοδευτικοί πολίτες, άνδρες, γυναίκες και παιδιά, σύρθηκαν στα διάφορα κολαστήρια της χώρας. Πόνεσαν αφάνταστα, μάτωσαν στην ψυχή και στο σώμα υπερασπιζόμενοι μέρα τη μέρα και ώρα την ώρα, αδιάλλακτα και ασυμβίβαστα τις ιδέες και τα οράματά τους, την τιμή και την αξιοπρέπειά τους, τις αγωνιστικές πατρογονικές υποθήκες και την αγωνιστική προσωπική τους ιστορία. Την σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας.

Μαρτύρησαν στα χέρια αδιστάκτων εγκληματιών, αρνούμενοι να υποταχθούν και να προσκυνήσουν το καθεστώς της ξέφρενης βίας, της αχαλύνωτης και ασύδωτης ξενοδοουλίας. Αψευδείς μάρτυρες είναι τα Νοσοκομεία, τα Ψυχιατρεία και τα Νεκροταφεία.

Το βιβλίο το «Μήλο της Εριδος» κυκλοφόρησε για πρώτη φορά στη χώρα μας το 1948. Ο συγγραφέας του, Συνταγματάρχης Γουντχάους που ήταν στην Ελλάδα το μεγαλύτερο διάστημα της κατοχής σαν υπαρχηγός και μετά αρχηγός της Βρετανικής Στρατιωτικής Αποστολής. Ήταν ένας απ τους κύριους φορείς, εκφραστές και ίσως διαμορφωτής της αγγλικής πολιτικής σε ό,τι είχε σχέση με την Εθνική Αντίσταση στην Ελλάδα. Ο κύριος Γουντχάους, λοιπόν, είναι αυτός που έδωσε εκείνη την περίφημη εντολή στους Έλληνες και Βρετανούς πράκτορες ότι πρέπει να μη δυστάσουν να καταδίνουν τα στελέχη της ΕΑΜικής Αντίστασης στους Γερμανούς.

Υλοποίηση αυτής της περίφημης εντολής-ιδέας ήταν η απαρχή της συγκρότησης σε οργανωτικό πλέον σχήμα των μηχανισμών κατάδοσης και χαφιεδισμού στην κατοχή που μεταπελευθερωτικά μετατράπηκαν σε αδύστακτους κυνηγούς κεφαλών. Με σκοπό και στόχο να τσακίσουν το αγωνιστικό φρόνημα των αγωνιστών της Αντίστασης.

Η πίστη στις ακατάλυτες ανθρώπινες αξίες και τα ιδανικά της Δημοκρατίας και του Σοσιαλισμού τους χαλύβδωνε τη θέληση και την αντοχή τους στην αναμέτρηση με τις ανείπωτες δοκιμασίες. Αυτές οι αναλλοίωτες αξίες τους όπλιζαν με θάρρος και δύναμη, ώστε να μπορούν να αντικρίζουν όρθιοι τους όποιους βασανιστές και το είδος των βασανιστηρίων, και με ανοικτά τα μάτια στο θάνατο αν έφτανε στο ραντεβού τους. Μέσα σε εκείνη την άνιση και αδυσώπητη μάχη με τη βία και το θάνατο, τους εμψύχωνε το δίκαιο του αγώνα. Τους ενέπνευε το όραμα μιάς Ελλάδας Ελεύθερης και Δημοκρατικής. Τους οδηγούσαν οι ιδέες του Σοσιαλισμού και ενός κόσμου με διακιοσύνη και ειρήνη.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος απ το να θυμάσε σε στιγμές ευτυχίας τη δυστυχία σου. Όταν ξαφνικά, ξαναέρχεται μπροστά σου ενα μεγάλο κομμάτι απ τη ζωή σου και μάλιστα τόσο σημαντικό, που είναι αδύνατο να χωρέσει στα όρια ενός βιβλίου. Να περπατάς στα χθεσινά και να σε ακολουθούν τα περασμένα και να μὴν μπορείς να τα αποφύγης. Σαράντα σχεδόν χρόνια έμειναν στα συρτάρια του Νού.

Ενώ εγώ έχω αλλάξει πλησιάζω τα 66, εκεί στα συρτάρια του Νού δεν έχει αλλάξει τίποτε. Και πώς να αλλάξει. Για να αλλάξει πρέπει να ξεχάσεις πρότυπα και στάση Ζώης και συμπεριφορές Ανθρώπων, σαν Κίτσόπουλου, του Αληχανίδη, του Τουτούνα, Μιζαντζίδη, του Μεσημέρη, του Ζαρκάδα, του Μαζαράκη, του Γλέζο, του Δεσποτίδη, του Σταβερη, του Κύρκου, του Τζεφρόνη, του Δημητρίου, του Βενέτη και εκατοντάδες άλλους αξιοθαύμαστους

ΕΠΟΝίτες, ΕΑΜίτες και κομμουνιστές, που δεν έκαναν τίποτε για τον εαυτό τους, ασχολούνταν με τους άλλους και έχτιζαν Ανθρώπους. Για να αλλάξει κάτι, πρέπει να ξεχάσεις πέντε βασικούς περιόδους της ελληνικής ιστορίας όπου το στίγμα της Αριστεράς χαραχτηκε έντονα και ιστορικά ανεξίτηλο α) : την περίοδο της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας, β) της Αντίστασης, γ) του εμφυλίου πολέμου δ) εκείνη της δεκαετίας του 60. ε) την επτάχρονη δικτατορία των συνταγματαρχών σε συνδιασμό πάντα με τον Ιταλό-ελληνικό πόλεμο.

Για να αλλάξει κάτι πρέπει, να ξεχάσεις την ίδια την ΕΠΟΝ, για την ίδρυση της οποίας υπήρξα μέλος στο Νομό μας. Αναφέρομαι σε μιά γενιά, που ενώ δεν την άφησαν να χαρεί τη νίκη για την οποία τόσα έδωσε, δεν μπόρεσαν όμως και να τη νικήσουν, όπως πολύ θα το ήθελαν. Και δεν μπόρεσαν γιατί εκεί στο καμίνι της φωτιάς, η γενιά της Αντίστασης, δημιούργησε νέα δεδομένα, νοοτροπίες, πρακτικές και σύγχρονες συμπεριφορές. Ένα γεγονός που βοήθησε να εμπεδωθεί στη χώρα η έννοια ενός σταθερού πολιτισμικού συστήματος ιδεών και αξιών, που ο αντίκτυπός τους επέδρασε όχι μόνο στον πολιτισμικό τομέα και την πολιτική συμπεριφορά, αλλά και στην κοινωνική συνοχή.

Ήταν μια εποχή που προκάλεσε πολλά και μεγάλα Σόκ. Μια εποχή που ο λαός κατέθετε τις απόψεις του και έπαιρνε πολλές για-πρώτη φορά-μεγάλες αποφάσεις. Αν η κοινωνική συνοχή, η Λαϊκή ενότητα που σύνθεσε το ΕΑΜικό Κίνημα στην κατοχή, είναι ότι προχωρήσαμε σε μια αναγκαία διαδικασία προσαρμογής προς ό,τι συνέβαινε τότε σε όλο τον κόσμο, συντεταγμένα και χωρίς μεγάλες διακρίσεις κυρίως κοινωνικές, χωρίς διευρύνσεις του κοινωνικού χάσματος, τότε το αντίτιμο έπρεπε να είναι το εύγε και όχι το βόλι.

Αλήθεια, ποιός άλλος φορέας μπορούσε να πετύχει-διασφαλίσει την κοινωνική συνέναιση και την κοινωνική συνοχή που προαπαιτούσε η οργάνωση και η διεξαγωγή του Εθνικό-Απελευθερωτικού αγώνα. Σε ένα αγώνα που η συμμετοχή του ταυτιζόταν με την υποθήκη της ίδιας της ζωής του.

Ομως αυτή ακριβώς η υποδοχή απ το λαό της κοινωνικής συνοχής και η προσαρμογή του στα νέα δεδομένα, ήταν που δρομολόγησαν την πορεία εξόντωσης με όλα τα μέσα των φορέων αυτών των αντιλήψεων. Η πορεία εξόντωσης ήταν αυτοσκοπός. Είχε ένα συγκεκριμένο στόχο. Την εξόντωση του ΕΑΜ-ΚΚΕ που ήταν ο φορέας τους. Οσον αφορά τα μέτρα που πήραν την επομένη της Συμφωνία της Βάρκιζας, εκτός απ τα μεταξικά και κατοχικά ήταν δύο: α) Θεώρησαν ηθικά και Νομικά υπόδικο όχι μόνο αυτόν που πήρε μέρος στην Αντίσταση, αλλά και τους συνοδοιπόρους, τους συμπαθούντες και τους εξ αγχιστείας ακόμη συγγενείς του Αντιστασιακού και β) ποινικοποίησαν όχι μόνο το λόγω, γραπτό και προφορικό, αλλά και τη σκέψη και κυρίως αυτήν. Ο μόνος τρόπος να σπάσει τη Λαϊκή Ενότητα ήταν η βία. Η βία λοιπόν, που ασκήθηκε στα αμέσως μεταπολεμικά χρόνια, πέρα απ τη συμβολική σημασία της για επιβολής της Μονομέρειας της «εξουσίας» πάνω στην πολλαπλότητα των ιδεών των οποίων φορέας ήταν η ΕΑΜική Αντίσταση, δεν αγιάζεται απ το γεγονός ότι οι ιστορικές συνθήκες της εποχής καθιστούσαν εφικτές και τις περισσότερες βάνουσες πρακτικές.

Η πράξη αυτή καθ'εαυτή συνιστά οριακή δοκιμασία του δικαίου. Ακόμα και του δικαίου της εποχής εκείνης. Και αυτό γιατί, οι νομικές ρυθμίσεις δεν λειτουργούν ερήμην των κοινωνικών σχέσεων. Η κοινωνική διαφοροποίηση και η αντιπαλότητα επιβάλλουν την έκφρασή τους και στο κανονιστικό επίπεδο.

Η ισότητα απέναντι στο νόμο αποτελεί οργανικό στοιχείο του νομικού πολιτισμού, σαν το ελάχιστο εγγυημένο όριο της αντικειμενικότητας του κράτους απέναντι στις αντιθέσεις των κοινωνιών και των ανθρώπων. Χωρίς τη διασφάλιση αυτής της νομικής ισότητας, η έννοια του κράτους, που υποτίθεται ότι βασίζεται στη λαϊκή κυριαρχία, αποβάλλει-αποποιείται από μόνο του το πιο σημαντικό μέρος της. Ομως τότε η κρατούσα πολιτική τάξη και τάξη δικαίου επέτρεπε αποκλίσεις, που νομικά ήταν ασύμβατες με την αρχή της νομιμότητας. Το αντισυνταγματικό κορpus και η συνταγματική διαβάθμιση των πολιτών ανάλογα με τα κοινωνικά φρονήματά τους επέτρεψαν στο κράτος της Κέντρο-Δεξιάς δυσμενείς διακρίσεις που έφτασαν μέχρι την παραβίαση των πιο στοιχειωδών δικαιωμάτων που αναγνωρίζονται,

με σκοπό το υποκείμενό τους να μην λογίζεται, αλλά να είναι και να παραμείνει πράγματι άνθρωπος.

Ο εμφύλιος πόλεμος λοιπόν, και ο ακήρυκτος που προηγήθηκε, ιδεολογικός μετά την μετονομασία του ΣΕΚΕ σε ΚΚΕ, την προσχώρηση την Γ' Διεθνή και την είσοδό του στη βουλή και ο βίαια κατασταλτικός με βασανιστήρια, ρετσινόλαδα, εξορίες και φυλακίσεις απ το 1936 μέχρι το 1940, η παράδοση των κρατουμένων στους Γερμανούς κατακτητές και η ένοπλη διεξαγωγή του με τους διάφορους θνοϊσμούς και τα «Τάγματα Ασφαλείς» υπό τις διαταγές του Λονδίνου και σε συνεργασία πάντα με τους κατακτητές και η υποταγή της αστικής τάξης εκ νέου στην εξάρτηση εμπέδωσαν αυτήν την αντιδικιακή πραγματικότητα και επέτρεψε όχι μόνο να εξαπολήσει μια χωρίς προηγούμενο αχαλύνωτης βίας, αλλά και την μετατροπή της χώρας σε ερείπια και τάφους.

Οι πράξεις εκείνες περιβεβλημένες με την ατιμωρησία και την επιβράβευση των συνταλεστών, αποτελούν ακραίες προσβολές της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και σύμφωνα το ισχύον Σύνταγμα, τις διεθνείς συμβάσεις και νόμους βαρύτατα εγκλήματα, με βάση τη θεμελιώδη επιταγή του κράτους Δικαίου ότι ο σεβασμός και η αξία του Ανθρώπου Αποτελούν Πρωταρχική Υποχρέωση της Πολιτείας. Η προστασία αυτή είναι απόλυτη, και επομένως οποιαδήποτε κατάσταση ανάγκης, όπως εκείνη που προκύπτει σε εμπόλεμες περιόδους και ειδικά στον εμφύλιο, σε καμιά περίπτωση δεν νομιμοποιεί τις πράξεις αυτές. Και αυτό γιατί με τις πράξεις αυτές ο Νόμος απομακρύνεται απ την έννοια της δικαιοσύνης όσο λιγότερο υπηρετεί την ελευθερία και την ισότητα. Η επίκληση λοιπόν, των λόγων ανάγκης, που δικαιολογούν την απόκλιση αυτή, προκειμένου να μεταχειριστούν ανθρώπους όχι σαν υποκείμενα του δικαίου και της ιστορίας, αλλά σαν αντικείμενα που ή θα βελτιωθούν ή θα αχρηστευθούν, σύμφωνα με τα κριτήρια μιας επίσημης μισαλόδοξης ιδεολογίας.

Αλλά η βία, και η αντίσταση στη βία, δεν είναι έννοιες αφηρημένες. Είναι έννοιες ιστορικές και η μελέτη τους δεν μπορεί παρά να είναι ιστορική. Μόνο η ιστορική μελέτη θα δώσει την δυνατότητα να γίνουν κατανοητοί για το πώς λειτούργησαν οι μηχανισμοί και οι συλλογικές στάσεις που οδήγησαν τα πράγματα να πάρουν την τροπή και την έκβαση που τελικά πήραν. Με την έννοια Αντίστασης, εννοούμε πριν από όλα, την εμφάνιση, από πολύ νωρίς και ιδίως μετά την επικράτηση των κομμουνιστών τον Οκτώβρη η του 1917 στη Ρωσία, μιας νέας κοινωνικής «ταυτότητας», την οποία διαμορφώνουν και συγκροτούν κοινές ιδιότητες, συμπεριφορές και συλλογικές στάσεις.

Στάσεις που οδηγούν τους ανθρώπους, οι οποίοι τις αποδέχονται και τις μορφοποιούν, σε μια ζωή στερήσεων και πολύπλευρων βασάνων, σε μια ζωή όπου ο θάνατος για το καθεστώς ήταν συνώνυμο της ταυτότητας και αντιπροσώπευε την αποδεκτή καθημερινότητα, και εμφανίστηκαν να διαθέτουν τεράστια αποθέματα αλτροϊσμού, αφοσίωσης, ανιδιοτέλειας και αντοχής, με σκοπό να οδηγήσουν τη χώρα σε αυτό που θεωρούσαν ότι αντιπροσώπευε τους δρόμους του μέλλοντος, της ελευθερίας και της ελπίδας. Αυτή περίπου ήταν η γενεολογία του κομμουνιστικού και γενικότερα του Αριστερού κινήματος.

Αν αυτό το φαινόμενο δεν το πάρουμε σοβαρά και ιστορικά υπόψη, ούτε την ιστορία μας μπορούμε να καταλάβουμε, ούτε τον τρόπο και τα μέσα που χρησιμοποίησε το καταστημένο προκειμένου να εξοντώσει βιολογικά και ιδεολογικά τον αντίπαλο θα κατανοήσουμε. Ο πυρήνας των όποιων μέτρων ιδεολογικών, κατασταλτικών, εκτάκτων και όποιων άλλων ήταν η βιολογική και ιδεολογική εξόντωση του εσωτερικού «εχθρού». Οι μεγάλοι άξονες λοιπόν, για την μελέτη της ΕΑΜικής Αντίστασης και ειδικά την κατανόηση των κατασταλτικών μέτρων ήταν η εξόντωση. Και ήταν η εξόντωση, γιατί και η ένοπλη νίκη στον εμφύλιο δεν θα ήταν ολοκληρωτική αν δεν εξοντώνονταν ιδεολογικά και η κοινωνία που πίστευε στην ελευθερία και την ελπίδα ενός καλύτερου και δικαιότερου κόσμου, θα συνέχιζε να πιστεύει στην ορθότητα και το δικαίο του αγώνα.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν ήταν τρελοί, να βασανίζονται, να αντέχουν τα όποια βασανιστήρια, τους εξεφτελισμούς και τις ταπεινώσεις και να μην αρνούνται τα ιδεολογικά τους πιστεύω. Δεν ήταν τρελοί να τους βάζουν δεμένους γυμνούς στο σακί με μια γάτα και να τους πετούν στη

θάλασσα με τα γνωστά..., έτσι για γούστο. Υπάρχει μια μακρόχρονη παιδεία αγωνιστική, υπάρχει μια παιδεία προσφοράς και αφοσίωσης σε συλλογικότητες, και όχι σε ατομικές διαστάσεις και συμφερόντων, που προσδιόριζε τελικά, τις στάσεις αυτών των ανθρώπων, σε όλους τους χώρους κράτησης και ψυχωσσωματικού βασανισμού: ασφάλειες, κρατητήρια εξορίες, φυλακές, ψυχιατρεία και την Μακρόνησο. Μόνο με αυτούς τους όρους, και μέσα από αυτούς τους όρους, μπορούν να κατανοηθούν, στην ιστορική τους προοπτική, και τα συλλογικά φαινόμενα που απορρέουν απ τις λεγόμενες «δηλώσεις μετανοίας» οι οποίες θεωρήθηκαν και απ τις δύο πλευρές, ότι αποτελούσαν ένα απ τα βασικότερα κομβικά σημεία αναμέτρησης.

Εκείνο δε, που πρέπει να τονιστεί είναι το γεγονός, ότι όλοι αυτοί οι ψυχωσσωματικοί κατασταλτικοί φορείς ήταν κρατικοί θεσμοί αναμόρφωσης των πολιτών, με χρήση βίας, των ποιοδ ακραίων μορφών βίας, σε συγκεκριμένη ιστορική στιγμή με σαφείς και συγκεκριμένες σκοπιμότητες. Με κυρίαρχη την βιολογική και την ιδεολογική εξόντωση και ειδικά στη Μακρόνησο μετά τη λήξη του εμφυλίου στις 29/8/1949. Ενώ λοιπόν, ο εμφύλιος τελείωσε και η Μακρόνησος με βάση την ιστορία του Ελληνικού στρατού, έπρεπε να διαλυθεί, αντί να διαλυθεί ως όφειλε, η κυβέρνηση Διομίδη στις 30/9/49, την επομένη δηλαδή της νίκης, κατέθεσε στη βουλή το ΟΓ ! σχέδιο με τίτλο «Περί Μέτρων Εθνικής Αναμορφώσεως» (τότε οι νόμοι δεν ψηφίζονταν από τη βουλή απλώς κατατίθονταν), η κυβέρνηση λειτουργούσε με διατάγματα.

Το ΟΓ διάταγμα χαρακτηρίστηκε και σαν δέσμη μέτρων επιεικείας εναντι των κρατουμένων πολιτών και των αμετανοήτων στρατιωτών, αφού πρόβλεπε και την αναστολή της ποινής του (στη Μακρόνησο οι στρατιώτες και οι πολίτες δεν ήταν κατάδικοι για να τους χαριστεί η ποινή). Προϋπόθεση για αυτό ήταν η υπογραφή δήλωσης μετανοίας και, τέλος, η εξέταση του μετανοήσαντα από αρμόδια επιτροπή η οποία έκρινε αν ο κρατούμενος είχε πραγματικά ανανήψει απ το μικρόβιο του κομμουνισμού ή όχι. Σαν αντίδραση στην ενδεχόμενη επιείκεια σε όφελος των συμμοριτών, κυβερνητικός βουλευτής, γνωρίζοντας το όργιο βίας και το μέγεθος των εγκλημάτων που είχαν διαπραχθεί απ την εθνικόφρονα παράταξη, φοβούμενος ότι κάποτε θα ζητηθούν ευθύνες για τα οσα συνέβησαν στη Μακρόνησο και στο σύνολο της χώρας, πρότεινε αμέσως την επέκταση του ψηφίσματος και για τους εθνικόφρονες πολίτες οι οποίοι «μετέχοντας στον εθνικό αγώνα κατά των κομμουνιστών περιέπεσαν σε αναπόδραστα αδικήματα». Για να καθυσηγάσει τον αιτούντα ο Υπουργός των στρατιωτικών Π Κανελόπουλος, δήλωσε: «οτι το σχέδιο ψηφίσματος δεν έχει καμιά σχέση με το αίτημα επιεικείας, το οποίο ήταν τουλάχιστον πρόωρο και επικίνδυνο για την ασφάλεια της χώρας, μα ούτε και συνδέεται το αίτημα της λήξης, το οποίο είναι απαράδεκτο εθνικώς και ηθικώς».

Βασικός σκοπός όλων των κρατικών φορέων ήταν η διάληση της προσωπικότητας του θύματος και όχι η ανάνηψη, δηλαδή να κερδηθεί ιδεολογικά ο βασανισμένος. Μέσω της διάλυσης της προσωπικότητας του ατόμου, κατ επέκταση της ομάδας του, θα εξουδετερώνονταν η αντίσταση ενός μεγάλου μέρους του λαού. Δηλαδή, ο βασανισμένος, η διαδικασία της δήθεν ανάνηψης με τις υπογραφές, την αποστολή επιστολών και τις άλλες αντίστοιχες επιβαλλόμενες εκδηλώσεις, ήταν τα μέσα για να καμφθεί η αντίσταση. Νοιώθοντας ένοχοι για τη μή συμμετοχή στην Αντίσταση και την συνεργασία με τους κατακτητές και έχοντας μετά την απελευθέρωση να αναμερτηθούν με την εποπτοία του απλού λαού που πήρε στα στιβαρά του χέρια την Ελλάδα, ήταν τόση η εκδικητική μανία που μόνο η εξόντωση θα απάλυνε κάπως την ενοχή. Τόσο η Μακρόνησος αλλο τόσο και οι άλλοι κρατικοί φορείς, πέρα από κάθε τί άλλο, ήταν ένα απέραντο νεκροταφείο συνειδήσεων και αξιοπρέπειας. Ενα απέραντο διαλυτήριο -αποσύνθησης του ανθρώπου, μέσω της πολτωποίησης του Είναι του. Αλήθεια πως να δικαιολογήσει και πως να εξηγήσει κανείς την ανελέητη σκληρότητα που έδειξε ο νικητής του εμφυλίου στον ηττημένο αδερφό; Έχοντας στις 29/8/49 ολοκληρωτικά κυριαρχήσει στον πολιτικό και στρατιωτικό πεδίο, προχώρησε με το ΟΓ ψήφισμα, συνειδητά και εν ψυχρώ πλέον στην εξόντωση των ηττημένων με ένα πρωτόγνωρο και απάνθρωπο για τα σύγχρονα δεδομένα τρόπο ιδεολογικής εξόντωσης. Ήταν τόση η εκδικητική μανία να λυγίσει αυτές τις όρθιες συνειδήσεις.

Και δεν την νίκησαν γιατί η γενιά της Αντίστασης και ειδικά η γενιά που συμμετείχε στον αλβανικό πόλεμο και η ΕΠΟΝ, συνειδητοποίησε ίσως για πρώτη φορά, ότι η Πατρίδα δεν σημαίνει «οι κάμποι, τα βουνά και οι ρεματιές», αλλά αποτελεί έννοια που εκφράζει συγκεκριμένες ιστορικό-κοινωνικές πραγματικότητες. Εκφράζει εκείνον, τον ιδιαίτερο τρόπο με τον οποίο βιώνουν οι άνθρωποι τη σχέση τους με τις κοινωνικές συνθήκες ύπαρξής τους. Είναι η αίσθηση της συμμετοχής σε ένα ιδιαίτερο σύνολο κοινωνικό-πολιτικών σχέσεων και θεσμών εξουσίας, στο πλαίσιο το οποίο οι άνθρωποι διαμορφώνουν την ταυτότητά τους και τη συνείδηση της θέσης τους μέσα στον κόσμο. Σε αντίθεση με την Δεληγιανναϊκή αντίληψη που επικρατούσε μέχρι την 28η του Οκτώβρη του 1940, για την πατρίδα και την εξουσία.

«... Την πατρίδα και την εξουσία έλεγε ο Δεληγιάννης, ημείς την είχαμεν συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας μας προ αμνημονεύτων χρόνων και υπερασπιζόμεθα τους αδερφούς μας χριστιανούς [...] η εξουσία ήταν πάντοτε συγκεντρωμένη εις τας οικογενείας αυτών [...] και είχαν οι προύχοντες τας μεγάλας περιουσίας των, τας λαμπράς ιδιοκτησίας των και την αγάπη και το σέβας των συμπολιτών τους και οίτινες δια την απολύτρωσιν αυτής της πατρίδος εθυσίασαν αυθορμήτως και πλούτον και δόξαν και ιδιοκτησίαν και οικογενείας και νεότητα και ζωή. Για να καταλήξει: Αυτούς τους προύχοντες εσέβοντο άπαντες ως ευεργέτες των ανέκαθεν». Εις αυτούς υπήκουον και αυτούς ακολουθούσαν και αυτούς υπηρετούσαν!

Μέσω των ευεργετημάτων-συναλλαγή και διαπλοκή το λέμε τώρα-η εξουσία αντλεί την υποταγή, την «εμπιστοσύνη», το «σεβασμό» και την «υπόληψη» η προυχοντική εξουσία απ την πλευρά των «ευεργετουμένων». Η πρακτική παροχής ευεργετημάτων με τη μορφή υλικών και συμβολικών αγαθών, καθώς και η φροντίδα στο πλαίσιο των δομών εξουσίας, συγκροτούν ένα πεδίο κοινωνικών και πολιτικών σχέσεων συναλλαγής-ανταλλαγής, όπου η προσφορά διαδέχεται το χρέος, δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο ένα είδος οφειλής που πρέπει να ανταποδοθεί. Βάσει αυτής της λογικής, ο ευεργετούμενος εκτός από ευγνωμοσύνη που οφείλει στον ευεργέτη του, είναι και υποχρεωμένος να ανταποδώσει το χρέος. Η ανταπόδοση πρέπει οπωσδήποτε να είναι μεγαλύτερη, ώστε να δεσμεύσει τον ευεργέτη σε μια συνθήκη νέου χρέους, προκειμένου να εξοφλήσει τη δωρεά. Και μετά επιστροφή στον παράδεισο, δηλαδή στην αυτάρκεια, την εκ νέου παραδοχή της πειθαρχίας και των παραδοσιακών σχέσεων.

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο, η Φιλική ή οποιος άλλος (το ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι πολιτικοί, που τους ακολουθούσαν με σκοπό να γίνουν απόλυτοι κυρίαρχοι της χώρας (να καταλάβει πραξικοματικά την εξουσία) για να υλοποιήσουν τα εθνοκτόνα σχέδιά τους, είναι η ίδια η ενσάρκωση του «κακού» και του «σατανά», θα αναφωνήσει αγανακτισμένος ο Κλήρος. Το «τυραννισμένο» έθνος βλέπει τις ελπίδες για την αποκατάσταση «ικανοποίηση», των δικαιών του (ποιά εθνικά δίκαια αλήθεια διεκδίκησαν); να ματαιώνονται, αφού η νέα πολιτική τάξη «αστοί-ΕΑΜ», που συγκροτείται στη Επανάσταση τότε στη χώρα το 1941-44 φέρνει την καταστροφή, το δικό τους «έργο» συνεπώς είναι ο εμφύλιος πόλεμος!

Η υπόθεση συνεπώς αυτού του τόπου, δηλαδή η υπόθεση της Επανάστασης, τό 21 και στην Ελλάδα το 1941-44, είναι αποκλειστικά υπόθεση των κοτζαμπάσηδων και του Κλήρου. Στη συνείδησή τους, το συμφέρον της προυχοντικής ηγεσίας, του Κλήρου και του κατεστημένου με τους συνεργάτες ταυτίστηκε με το συμφέρον της πατρίδας. Και η πατρίδα : Μια τοιχογραφία με επιστρώσεις διαδοχικές φράγκικες ή σλάβικες, που αν τύχει και προσπαθήσης να την υπερασπιστείς πάς αμέσως εξορία, φυλακή και δίνεις λόγο σε ένα πολυάριθμο πλήθος ξένες εξουσίες, πρί σε στήλουν στο απόσπασμα, μέσω της δικής σου «εξουσίας» πάντοτε. Σύμφωνα με αυτή τη λογική, οι προύχοντες-εθνικόφρονες και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός-δεν ήταν δυνατόν να αποδεχθούν σαν «εθνική» επιταγή την απαίτηση-παραδόσης και καταστροφής της χώρας, και των υπάρχοντων κοινωνικών σχέσεων, των θεσμών, των ηθών και εθίμων και την παράδοση αυτών των επιταγών στους απάτριδες κομμουνιστές!

Για τους προύχοντες και τον Κλήρο η Φιλική (ΕΑΜ) και οι ετερόχθονοι (συνοδοηπόροι) που τους ακολουθούν, επιδιώκουν να καταλάβουν την εξουσία. Στο πλαίσιο αυτού του ιδιαίτερα οξυμένου ιδεολογικού-πολιτικού κλίματος διαμορφώνονται και οι ταυτότητες των αντιπάλων, που νομιμοποιούν και σε συνεργασία με τους ξένους εξορθολογίζουν τη στιγμή, την ένταση

και την έκταση της σύγκρουσης. Ο αντίπαλος όπως ορίζεται απ την πλευρά της Αγίας τριάδας, την εθνικόφρονα παράταξη και τους ξένους αποτάσσεται και θεωρείται οτι δεν υπηρετεί πλέον τη δίκαιη υπόθεση του εθνούς. Ετσι το έθνος όχι μόνο αποκηρύσσει τους «στασιαστές», τους οποίους δεν αναγνωρίζει πλέον σαν «τέκνα» του αλλά και επιβάλλει («διατάσσει»), με τη βοήθεια των ξένων τη συντριβή τους ως τον απαραίτητο όρο για την διασφάλιση της ύπαρξής του εθνους!

Η λογική της κατασκευής και του προσδιορισμού του «αντιπάλου» τότε «εχθρού» το 1944, λειτουργεί προτρεπτικά για την ανάληψη μορφών δράσης εις βάρος του, νομιμοποιεί τη χρήση όλων των μέσων (των πάσεις φύσης δοσιλόγων), των αγγλικών μεδραλιοβόλων, των τάνκς, των αεροπλάνων και των καραβιών για την αποτελεσματική αντιμετώπισή του. Ενω παράλληλα, αποφασίζεται οτι η ατιμωρησία του αντιπάλου «εχθρού» αποτελεί επιτακτική ανάγκη, αφού η αριθμητική δύναμη και η δύναμη πυρός που εχουν αποτελεί «κίνδυνο» για τη σωτηρία του έθνους. Οπότε μια και μόνη λήση υπάρχει. Με τη ωμή και απροσχημάτιστη επέμβαση των Αγγλων, η εκ του ασφαλούς εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων. Η λογική της εξόντωσης του ιδεολογικού αντιπάλου είναι αυτή που οδηγεί στον εμφύλιο πόλεμο

Στη λογική αυτών των ανθρώπων, η κατάσταση του «ανέκαθεν» και το «πάντοτε», είναι αυτό που αντιτείνουν στους αστούς επαναστάτες οι προύχοντες και ο Κλήρος, οταν τίθεται στη συγκυρία της Επανάστασης το ζήτημα της εξουσίας. Δεν αναφέρεται σε ενα παρελθόν διακριτό απ το παρόν και το μέλλον. Απεναντίας, ορίζει το χρόνο σαν αναλλοίωτο, αμετάβλητο απ την ιστορία, παντοτεινή κατάσταση και γι αυτό δεν μπαίνει καν ζήτημα της συγκυριακής επαναστατική της αναίρεσης των προεπενεστατικών δομών εξουσίας. Οπως, και ό,τι συνέβαινε στο παρελθόν, ετσι θα πρέπει να συμβαίνει και στο παρόν αλλά και στο μέλλον. Με το σκεπτικό αυτό μόνο αντιλαμβάνονται οι προύχοντες και ο Κλήρος το ζήτημα της εξουσίας. Οπως άλλοτε οι φορείς της εξουσίας προέρχονταν από ενα αριθμό προχουντικών οικογενειών, ετσι και τώρα, στην Επανάσταση. Το ζήτημα της εξουσίας είναι ζήτημα που αφορά αυτές τις ίδιες οικογένειες.

Πάντοτε η εξουσία ήταν και παράμενει ζήτημα της αδιαμφισβήτητης προχουντική ηγεσίας και ως εκ τούτου δεν μπορεί να νοηθεί η Επανάσταση σαν ρήξη με τη «φυσική» τάξη του κόσμου, όσο και αν συνδέεται με μιά σημαντική ασυνέχεια στο επίπεδο της πολιτικής οργάνωσης λόγω της απόχτησής της απ την οθωμανική νομιμότητα και στην κατοχή απ τον Τσολάκογλου και μεταπελευθερωτικά δοτή μέσω των όπλων απ τον Τσιώρτσιλ.

Αυτή είναι η λογική τους, η «φύση» της εξουσίας, ανεξάρτητα από συγκεκριμένες συγκυριακές και παραμέτρους. Δηλ τα πράγματα επιβάλλετε να παραμείνουν ως έχουν. Με αυτές περίπου τις αντιλήψεις για την εξουσία διεξάγονταν η Επανάσταση. Αν σε αυτό προστεθεί και η αντίληψη οτι η εξουσία αυτή είναι αυθαίρετη και συγκυριακή, άρα παροδική. Θα απαντήσουν οτι η εξουσία αυτή θεμελιώνεται σε ιστορικές ρίζες που χάνονται στα βάθη του χρόνου, σε συνέχειες και διάρκειες σταθερές στην ιστορία, που την καθυστερούν αναλλοίωτη, σχεδόν «φυσική»

Στο ιδεολογικό σύμπαν του κοτζαμπάση του πρόχοντα οι πηγές της κεκτημένης εξουσίας δεν μνημονεύονται καν. Από «παράδοση» βυθίζονται βαθιά στην αχρονικότητα του «πάντοτε», του «ενέκαθεν». Και στον νείν και αεί και είς τους αιώνας των αιώνων Αμήν. Το ίδιο ισχύει και για τον Δεσπότη. Οταν η φιλοσοφία φοράει το Ράσο της Θεολογίας των θεοσόφων, ο ανθρώπινος λόγος διώκεται και ατονεί και με τον καιρό χάνεται. Η υψηλή τέχνη καταστρέφεται. Η πολιτική αρετή του πολίτη μεταμορφώνεται σε ηθική βελτίωση του μοναχικού ιδιώτη με τις γονυκλισίες και τις προσευχές. Τότε η παράδοση γίνεται πρόληψη. Και τότε Ω! προλήψεις του κόσμου, τύραννοι της ψυχής, ο κόσμος σας λατρεύει για να είναι δυστυχής.

Με προεξάρχοντα τον Πατριάρχη Γρηγόριο των Ε!, που στη διάρκεια των τριών θητειών του (1797-1798, 1806-1808, και 1818-1821) που ανέβηκε στον πατριαρχικό θρόνο αποδείχθηκε αποφασιστικός επικριτής των ιδεών του διαφωτισμού και της αναγέννησης. Σε μιά εγκύκλιο του 1819, που εκδόθηκε απ την Ιερά Σύνοδο της Ορθόδοξης Εκκλησίας της

Κωσταντινουπόλεως, έθετε το ερώτημα: «τι όφελος ειχαν τα ελληνόπουλα απ τη γνώση των φυσικών επιστημών και των μαθηματικών, όταν ο λόγος τους είναι βάρβαρος, όταν αγνοούσαν τα ζητήματα της θρησκείας και όταν έφθινε η ηθική τους;» Ο Γρηγόριος δεν αρκέστηκε στην εγκύκλιο, συμμαχησε με τις οθωμανικές αρχές, επιδιώκοντας να μειώσει την επίδραση των δυτικών ιδεών τότε και της Γαλλικής Επανάστασης, καλώντας το ποιμνιό του να υπακούει στην οθωμανική εξουσία.

Ετσι αφού καταδίκασε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, έδωσε σημαντική ώθηση στον παρτιαρχικό τύπο, με τη δημοσίευση θρησκευτικών έργων που αποσκοπούσαν να προστατεύσουν την ορθόδοξη πίστη απ το μίasma των δυτικών αιρέσεων. Όταν το 1821 ξέσπασε ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία στις παραδουνάβιες Ηγεμονίες, ο Γρηγόριος και η Ιερά Σύνοδος εξέδωσαν εγκύκλιους, που αναθεμάτιζαν την Φιλική, τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, τον Μιχάλη Σούτσο και τους οπαδούς τους. Φαίνεται ότι οι εγκύκλιοι αυτοί συνέβαλαν «λένε» στο να αποφευχθεί μια γενική σφαγή των Ελλήνων της Πόλης, αλλά δεν έσωσαν τον ίδιο τον Γρηγόριο απ τον απαγχονισμό μπροστά στην είσοδο του Πατριαρχείου, στις 10 Απριλίου 1821.

Για τους συμβαλλόμενους οθωμανούς, ο Γρηγόριος είχε αποτύχει στο καθήκον του να διασφαλίσει την αφοσίωση των ορθοδόξων πληθυσμών στο Σουλτάνο. Καθήκον το οποίο ήταν το ζητούμενο- αντίτιμο του Πατριαρχη, για τον αξιόλογο βαθμό ελευθερίας που απολάμβανε η Ορθόδοξη Εκκλησία.

Και αναρωτιέται εύλογα κανείς, αφού η Ορθόδοξη Εκκλησία απολάμβανε αξιόλογο βαθμό ελευθερίας προς τί το παραμύθι-μύθος του κρυφού σχολειού; Ακόμα αναρωτιέται, αφού οι Τούρκοι κατακτητές λόγω της σύνθεσης της αυτοκρατορίας-πολυεθνική ήταν ανεκτοί όχι μόνο στην ανεξιθρησκεία, την παραδοχή του διαφορετικού και την Αυτοδιοίκηση ακόμα. Με την παραδοχή του διαφορετικού, την ανεξιθρησκεία και την αυτοδιοίκηση οι Τούρκοι κυβερνούσαν τη Βαβέλ της οθωμανικής αυτοκρατορίας για 400 και πλέον χρόνια. Όπως η Βυζαντινή αυτοκρατορία πριν ασπασθεί-προσχωρήσει στο χριστιανισμό, έτσι και η οθωμανική που την διαδέχθηκε το 1453. Αφού όλα αυτά τα είχε δεδομένα, γιατί η Εκκλησία προκειμένου να κρατήσει το λαό υποχείριό της, απαγόρευε τις θετικές επιστήμες και τα μαθηματικά, ενώ παράλληλα υποθήκευε τους πόθους των Ελλήνων για λευτεριά στο δυνάστη, με αντάλλαγμα την διασφάλιση των παραδοσιακών της προνομίων αποκλειστικά για τον εαυτό της;

Όπως ο Γρηγόριος υπέτασσε τη συνείδηση των Ελλήνων για ελευθερία, και με τις εγκύκλιους προσπαθούσε να δαμάσει τον μακραίωνα και διακαή πόθο των Ελλήνων, για τη συγκρότηση ανεξάρτητου ελληνικού κράτους, έτσι και ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός, συμμαχησε με τους Αγγλους, τους σκοταδιστές και την πλουτοκρατική ολιγαρχία να σώσει την Ελλάδα απ τους Έλληνες και να την προστατεύσει απ το σύγχρονο μίasma του Κομμουνισμού!

Σαν τί άραγε διαφέρει η προκήρυξη αφορισμού του Πατριάρχη και της Ιεράς Συνόδου του Ρήγα και των Φιλικών απ τη συμπεριφορά του Αρχιεπισκόπου-Αντιβασιλέα στην κατοχή; Μπορεί βέβαια σαν δικαιολογία να αντιτάξεις κανείς το επιχείρημα: «Ο Πατριάρχης και οι Δεσποτάδες, ήταν στο στόμα του λύκου και γι αυτό θέλοντας και μή έκαναν τους αφορισμούς και τα τόσα άλλα κατηγορώ για τους ηγέτες της Επανάστασης». Σε αυτήν τη δικαιολογία μια μόνο απάντηση υπέρχει. Όσοι πραγματικοί πατριώτες έχουν μεγάλα ηγετικά πόστα, δεν αφορίζουν, ούτε γράφουν υβριστικές εγκυκλίους: Θυσιάζονται σε στιγμές σαν αυτές που ένας λαός ολόκληρος επί αιώνες στενάζει κάτω απ το ζυγό του δυνάστη και αποφάσισε να απελευθερωθεί.

Η αντίδραση και ο σκοταδισμός και κυρίως η διεθνής του κεφαλαίου, ποτέ δεν ξεχνά τί σημαίνει ΛΑΟΣ, καθώς και την «προσφορά» αυτών που με οποιονδήποτε τρόπο συνέβαλαν στην τιθάσευση και υποταγή του λαού στον όποιο Σουλτάνο και τον όποιο σκοταδισμό. Σε ανταπόδοση της προσφοράς στον σκοταδισμό ο Γρηγόριος το 1921, στην εκατοστή επέτειο απ τον απαγχονισμό του, ανακηρύχθηκε Άγιος. Οσον Νούπο θα ανακηρύξουμε Άγιο και τον Μοσχοαναθρεμένο στο Λονδίνο Δαμασκηνό, για την προσφορά του προς τους

Αγγλοαμερικάνους και τον Ιερώνυμο που πρωτοστάτησε για την επιβολή της δικτατορίας των «Ελλάς Ελλήνων Χριστινών» τον Απρίλη του 1967.

Αυτές ήταν οι αντιλήψεις και τα πιστεύω των προυχόντων και του Κλήρου για την εξουσία, στις οποίες αντιλήψεις, μετά την αναθεώρηση του αστικού προγράμματος για την εθνικοποίηση της τούρκικης Γης και το μίσθωμά της στους Ραγιάδες, προσχώρησε στη συγκρότηση του Αστικοτσιφλικάδικου ιστορικού συμβιβασμού. Με αυτές περίπου τις ιδέες σκέψεις και αντιλήψεις οσον αφορά την εξουσία, την ανάπτυξη και τον πολιτισμό ζήσαμε σαν λαός μέχρι την Αυγή της 28ης Οκτωμβρίου 1940

Όλοι οι Ανθρωποι όπου Γής, παραδέχονται ότι στον Άνθρωπο υπάρχει η δυνατότητα να είναι ο Δημιουργός και όχι το δημιούργημα της ιστορίας του. Για να είναι ο Άνθρωπος Δημιουργός της και όχι το δημιούργημα της ιστορίας του, σε ολόκληρο τον κόσμο οι Άνθρωποι αγωνίζονται για το δίκαιο, τη λευτεριά και την ειρήνη. Ο ελληνικός λαός γεμάτος Δόξα, τόσο με τις νίκες στον αλβανικό πόλεμο κατά του φασισμού, άλλο τόσο και της κατοχής για τη συντριβή του άξονα βρίσκεται στην πρωτοπορεία αυτού του αγώνα.

Ο λαός οργανωμένος στις διάφορες αντιστασιακές οργανώσεις με κυρίαρχη το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο ΕΑΜ, δημιούργησε την υποδομή. Το ίδιο και τα Νιάτα της Ελλάδας οργανωμένα στην ΕΠΟΝ, όχι μόνο θέλησαν αλλά και μπόρεσαν μέσα στη μαύρη σκλαβιά, σαν αντίβαρο στα δεινά της κατοχής, πολεμώντας με το χρώμα και το πινέλο, το χαρτί και το μολύβι, το χουνί και το ντουφέκι, έδωσαν ένα χαρούμενο και σύγχρονο πολιτιστικό τόνο στη ζωή της Νεολαίας, ενώ παράλληλα προετοιμάζονταν για την μεταπολεμική μορφωτική προσπάθεια και ανάπτυξη της κατεστραμένης απ' τον πόλεμο και την κατοχή Ελλάδα.

Κάθε προηγούμενη γενιά έχει τη δική της προσφορά στην παραγωγή του υλικού και πνευματικού πλούτου. Στους κοινωνικούς και εθνικούς αγώνες. Η γενιά της ΕΠΟΝ όμως, ήταν και θα παραμένει κάτι το ξεχωριστό. Το πρωτόγνωρο. Μπορεί, εύκολα να μιλήσει και να γράψει κανείς για μια οργάνωση της Νεολαίας αλλης-εποχής ακόμα και αν αυτή είναι η ΕΠΟΝ-σε νέους που δεν γνώρισαν ή για λόγους συγκαιρίας και έξω απ' τη δική τους θέληση, δεν άκουσαν ποτέ την υπαρξή της. Σε νέους που αγνοούν τη Γερμανική κατοχή 1941-44, την Εθνική Αντίσταση «τους αγώνες του λαού και της Νεολαίας στα χρόνια της φωτιάς!...Για τους αγωνιστές μαχητές του ΕΑΜ-του ΕΛΑΣ και της ΕΠΟΝ-που ζήσανε και πολέμησαν στις γραμμές του, δεν είναι ούτε τόσο απλή, ούτε και εύκολη υπόθεση. Και δεν είναι εύκολη, γιατί όταν μιλάμε για την ιστορία της ελληνικής Νεολαίας αυτής της περιόδου την προσπερνάμε, όπως προσπερνάμε όλα τα σημαντικά πράγματα στη χώρα μας και κυρίως αυτά που έχουν άμεση σχέση με την κατοχή και τον εμφύλιο πόλεμο.

Η δημιουργία της ΕΠΟΝ σήμαινε την υπέρβαση του κομμουνιστικού χαρακτήρα της ΟΚΝΕ. Καθώς και την υπέρβαση των ιδιαιτέρων χαρακτηριστικών των αλλων νεολαιίστικων οργανώσεων που συμμετείχαν στη συγκρότηση της ΕΠΟΝ. Την ιδέα για τη δημιουργία της ΕΠΟΝ, δεν την προκάλεσε κάποιο κενό Αντιστασιακής παρουσίας της Νεολαίας. Το ΕΑΜ Νέων ήδη υπήρχε και λειτουργούσε οργανωτικά απ' τις αρχές του 1942. Απενεντίας. Την εποχή του ιδρύθηκε η ΕΠΟΝ η Αντίσταση είχε είδη διαμορφώσει τις οργανωτικές της λειτουργίες. Βρίσκονταν στα μισά της διαδρομής και η παρουσία των Νέων σε αυτήν, ήταν ήδη μαζική και αποφασιστική.

Παρ' όλα αυτά κάποιο κενό υπήρχε. Ελλείπε η ανοιχτή για όλους τους Νέους η εθνική αντιφασιστική Νεολαιίστικη οργάνωση. Μια οργάνωση του θα λειτουργούσε χωρίς τα όρια που βάζει μια συγκεκριμένη ταξική και ιδεολογική σφραγίδα. Μια οργάνωση πολυφωνική «πολυθεϊκή» και πολυευαίσθητη στα μηνύματα των καιρών. Που θα ανταποκρινόταν στην ξεχωριστή φύση των Νέων και την αδιαμόρφωτη προσωπική τους κοινωνική αναφορά. Στην πλατεία δημοκρατία, στην ελεύθερη σκέψη και στο σεβασμό των ιδεολογικών και θρησκευτικών πεποιθήσεων. Μια οργάνωση ανοικτών θυρών που θα διευκόλυνε τη συνάντηση του μεγάλου όγκου της Νεολαίας στο μέτωπο του ενιαίου και αδιαίρετου Εθνικοαπελευθερωτικού και αντιφασιστικού αγώνα. Με τους ορίζοντες, που άνοιγε ο ίδιος ο χαρακτήρας του για το μέλλον του τόπου, αλλά και της Νεολαίας.

Στις 23 του Φλεβάρη 1943, η ΕΠΟΝ είχε γεννηθεί και βγήκε κιόλας στους δρόμους. Την αλλη μέρα η είδηση ήταν καταγεγραμμένη με πράσινο χρώμα. Με το χρώμα της ελπίδας το μήνυμα «ΟΛΟΙ ΟΙ ΝΕΟΙ ΣΤΗ ΕΠΟΝ». Η ΕΠΟΝ ξεκίνησε με δέκα σκυτάλες, αφού δέκα ήταν οι οργανώσεις που την αποτελούσαν. Δέκα σκυτάλες που έγιναν μία. Στυτάλη που βάρυνε περισσότερο από ό,τι οι δέκα μαζί και αυτό γιατί τώρα πιά έμπαινε στη μέση ο ΝΕΟΣ ΕΠΟΝίτικος συντελεστής. Η διάσταση της οργάνωσης, αλλά και ο σκοπός του αγώνα. Ήταν το κέφι, ήταν η φλόγα και η Νεανική ορμή. Ήταν ο σκοπός, το όραμα και η προσφορά του δεν γνώριζε όρια.

Μαζική συμμετοχή στην ΕΠΟΝ απελευθερώνει τις δημιουργικές δυνάμεις των Νέων, πνευματικές, καλλιτεχνικές, συναισθηματικές και βάζουν σε αμφιβολία-ξεμπλοκάρουν τα Νιάτα από τα Ταμπού, τις προκαταλήψεις και τις «διαχωριστικές γραμμές», ανάμεσα στα δυό φύλα, ενώ παράλληλα μπαίνουν σε κίνηση διαδικασίες που οδηγούν βαθμιαία στην ανατροπή των παλιών προτύπων και αξιών σε όλους τους τομείς της ζωής, και τη δράση των Νέων. Οι αλλαγές που συντελούνται είναι πρωτόγνωρες. Είναι ποιοτικές αλλαγές που εκφράζονται άμεσα στον τρόπο της ζωής, στη σκέψη, στη συμπεριφορά και στη στάση απέναντι στο άλλο φύλο είναι κομογονικές. Είναι αλλαγές που οδηγούν στην κοινωνική και πολιτική παρουσία της Νέας Γενιάς στο αγωνιστικό και πολιτικό προσκήνιο.

Για την ακρίβεια, ένας νέος τρόπος ζωής φέρνει τα επάνω-κάτω. Ολα μοιάζουν πρωτόγνωρα, παρθενικά. Η χειραφέτηση απέναντι σε κάθε είδους εξάρτηση και κηδεμονία, η συνειδητοποίηση των Νεολαιϊστικών δικαιωμάτων, το ξύπνημα των πνευματικών και πολιτικών ενδιαφερόντων, οι νέες σχέσεις, νέες αξίες και οράματα. Ολα αυτά μαζί σμιλεύουν την προσωπικότητα του νέου Έλληνα, ΕΠΟΝΙΤΗ. Η προσφορά της ΕΠΟΝ δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και τις διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπολιτιστικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα της υπήρξε αναμφίβολα η κοινωνικοποίηση της νεολαίας.

Τώρα πιά στην πόλη, σε κάθε πόλη και χωριό ένα πλατύ δίκτυο οργανώσεων αγκαλιάζει την Ελλάδα και ένα αξιόλογο πολιτικά και οργανωτικά στελεχικό δυναμικό αναδυσκνύεται και δικτυώνει τις ΕΠΟΝίκες οργανώσεις. Μέρα τη μέρα στήνεται ένας συγκροτημένος και πολύπλευρα συνδεδεμένος μηχανισμός-σπίτια διαμονής, γιάφκες, σύνδεσμοι και εκδοτικοί μηχανισμοί μπαίνουν σε λειτουργία. Οι πολύγραφοι δουλεύουν μέρα και νύχτα. Τώρα πιά όταν η νύχτα έπεφτε μαύρη και βουβή, μάταια ο τύραννος θα ξαγρυπνούσε. Μέσα τους έρημους, δρόμους θα γλιστρούν αθέατα το συνεργείο του τοίχου. Και οι τοίχοι το πρωί θα μιλήσουν, θα διαλλαλίσουν τα συνθήματα του αγώνα, τα αιτήματα του λαού. Απ τις 24 του Φλεβάρη η φωνή της λευτεριάς θα φτάνει πιά βροντερή στα αυτιά και πιά εκτυφλωτική στα μάτια και τα αυτιά των κατακτητών. Τα συνθήματα θα τρυπούν το μυαλό του κατακτητή και τον κάνει να τρέμει.

Τώρα πιά πλάι στο μαζικό και ένοπλο αγώνα ενάντιον των κατακτητών ένας άλλος ζωτικός τομέας συγκεντρώνει το ενδιαφέρον και τη δράση της ΕΠΟΝ. Ο τομέας που συνδέεται με τη ψυχαγωγία, τη μόρφωση και τον πολιτισμό. Ένας «άγνωστος τόπος» για τη μεγάλη πλειοψηφία των νέων της πατρίδας μας. Ένα έργο πρωτόγνωρο, κυριολεκτικά-αναγεννητικό, που αλλάζει τη ζωή της νεολαίας αναπτύσσεται γύρω απ τα πολιτιστικά και καλλιτεχνικά ενδιαφέροντα προσελκύουν εκατοντάδες και χιλιάδες νέους. Η ΕΠΟΝ δεν ξεκίνησε απ το μηδέν γι αυτό και υπήρξε μοναδικό φαινόμενο νεολαιϊστικής οργάνωσης στη χώρα μας, που αγκάλιασε τόσο μαζικά και καθολικά τη Νεολαία. Δημιουργούνται νέοι δεσμοί όπου κυριαρχούν η συλλογικότητα, η συναντήληψη και η ομοψυχία, η αλληλεγγύη και η άδολη φιλία.

Οι ΕΠΟΝίτες κάθε μέρα που περνούσε συνειδητοποιούσαν σταθερά τα χαρακτηριστικά της δικής τους Νεολαιϊστικής οντότητας, το συμμετοχικό ρόλο και τη συνευθύνη τους στην εξέλεξη της κοινωνίας. Συνειδητοποιούσαν όλο και περισσότερο το βάθος εκείνου του αγώνα. Τον αγώνα που φλόγιζε το ΕΙΝΑΙ τους και τους εξόπλιζε, ώστε σε όποιο μέτωπο και αν καλούνταν να παλέψουν, ακόμα και στο πιά αδυσώπητο, που πολλοί μανομάχησαν ολόγυμνοι με τις

κάνεστων εκτελεστικών αποσπασμάτων να ακτινοβολούν με μια ξεχωριστή δύναμη, που έμοιαζε μυθική. Είναι η δύναμη που έκανε τον ΕΠΟΝίτη Μιχάλη Μακρίδη και εκατοντάδες άλλους, να στείλουν στους γονείς τους πριν τον πάμε στην εκτέλεση σαν αυτό το συγκλονιστικό γράμμα : «Γλυκιά μου Μανούλα, αξέχαστες αδερφούλες μου, όταν διαβάζετε το γράμμα μου δεν θα υπάρχω. Μάθετε ότι μέχρι την τελευταία στιγμή ημουν ψύχραιμος σαν γνήσιο Ελληνόπουλο...Σας γλυκοφιλώ όλους».

Και είναι αμέτρητα τα παρόμοια μηνύματα των Μονομάχων με τα εκτελεστικά αποσπάσματα κατοχικά και μετά κατοχικά. Όπως αμέτρητα είναι και τα τεκμήρια αγωνιστικού μεγαλείου, ηρωισμού και αυτοθυσίας των ΕΠΟΝιτών στα μέτωπα του βουνού, των πόλεων, της παρανομίας και όπου αλλού χρειάστηκε.

Μεγαλείο και τραγωδία μαζί, είναι το ίδιο αμέτρητα και τα τεκμήρια της πραγματικότητας που συνόδευσε αυτόν τον αγώνα και σφράγισε τελικά τη μοίρα του. Πόσες συγκλονιστικές τραγωδίες θα μπορούσε να γράψει, αν ζούσε κάποιος απ τους πατέρες της τραγωδίας, προγόνους μας! Μπορούμε να φανταστούμε πχ γραμμένη απ τον Αισχύλο, την τραγωδία μιάς γενιάς, που έδωσα τα ΠΑΝΤΑ της, για την αξιοπρέπεια του Ανθρώπου, την τιμή και τη λευτεριά της πατρίδας και αντί να γευθεί τη χαρά της συμβολής και την ικανοποίηση της δικαίωσης, δοκίμασε την ανελέητη εκδικητική manía των πατριδοκάπηλων; Είτε την τραγωδία της ίδιας της γενιάς, που απ τις κορυφές του θριάμβου, που είχε φτάσει, βρέθηκε στην άβυσσο της συντριβής, εξαιτίας μιας εγκληματικής σύζευξη συμφερόντων ξένων και ντόπιων ξενοκίνητων πατριδοκάπηλων, μα και ασυγχώρητων λαθών μιας ηγεσίας, στη διάθεση της οποίας τα νιάτα της Ελλάδας είχαν καταθέσει ολη της την πίστη και αφοσίωση.

Τα κοσμογονικά γεγονότα που ζήσαμε το τελευταίο τέταρτο του 20ου αιώνα, και που όλοι πιά γνωρίζουμε, άλλαξαν δραμαρικά την όψη του κόσμου, θεοί γκρεμίστηκαν. Είδωλα, δόγματα και συστήματα πολιτικά χρεοκόπησαν. Αξίες και αρχές ανατράπηκαν. Ολα ήρθαν τα πάνω-κάτω. Το σοσιαλιστικό όραμα που φλόγιζε και ξεσήκωνε για ενα και πάνω αιώνα εκατομμύρια σκέψεις και καρδιές στον πλανήτη ξεθώριασε κι αυτό μαζί με την κατάρρευση του «υπαρκτού σοσιαλισμού», αφήνοντας μια απέραντη πίκρα και απαγοήτευση στους αναρίθμητους οπαδούς και μαχητές του σε όλο τον κόσμο.

Από την αλλη μεριά, η «Νέα Τάξη» που κυριάρχησε στον πλανήτη, ανενόχλητη πιά, δε δίστασε (και όπως η αντιδραστική φασιστική δεξιά, ανέδειξε τους συνεργάτες και τους κιοτήδες του αγώνα σε αγωνιστές και κοινωνικό-οικονομικούς παράγοντες του τόπου), να αναδείξει σαν πρότυπες, υπέρτατες και μοναδικές αξίες τα κάθε λογής, οικονομικά, πολιτικά και στρατηγικά συμφέροντα της υπερατλαντικής Αμερικανικής δύναμης. Αντι για ενα κόσμο Ελευθερίας, Δημοκρατίας και Κοινωνικής Δικαιοσύνης, η φτώχεια, η πείνα, οι κοινωνικές ανισότητες και διακρίσεις είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του κόσμου που ζούμε. Η καταπίεση, οι αυθερεσίες και ο αυταρχισμός. Ο φόβος, η βία και η ανασφάλεια καταδυναστεύουν τη ζωή των λαών του πλανήτη. Η ανθρωπότητα ζει μέσα στην αβεβαιότητα. Για να φτάσουμε μια δεκαετία πριν τον 21 αιώνα, να ξαναζούμε τη φρίκη των τρομοκρατικών πολέμων και τα δεινά που τους συνοδεύουν, εναντίον σειράς κρατών και λαών, με στόχο την εδραίωση της αμερικάνικης κυριαρχίας...Να αναβιώσει η μοντέρνα σύγχρονη αποικιοκρατία.

Αλήθεια που είναι ο κόσμος, ο Δίκαιος, ο Αδιάφθορος, ο Ελεύθερος, ο Δημοκρατικός και Ειρηνικός Κόσμος, που οι σύμμαχοι και οι πολιτικοί μας υπόσχονταν όταν είχαν την ανάγκη μας; Γιατί και για ποιόν ακριβώς λόγο εξαπάτησαν για αλλη μια φορά τους λαούς του πλανήτη; Και γιατί φτάσαμε να μετατραπεί ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών σε παραμάγαζο της αμερικάνικης ηγεσίας;

Αδικαίωτη και πολυβασανισμένη λοιπόν, η γενιά της ΕΠΟΝ, λέει το μήνυμα. Και φυσικά το μήνυμα αυτό δεν απευθύνεται σε αυτήν. Στην ΕΠΟΝ έχει σταλεί προπολλού. Κάποιοι το πήραν και κατάλαβαν. Κάποιοι όχι. Και λέω για κάποιους ότι δεν το κατάλαβαν γιατί πάνω στα χαλάσματα που συσσωρεύτηκαν τα δύσκολα «πέτρινα χρόνια» πολιτικά, ιδεολογικά, κοινωνικά, ηθικά θέματα βρήκαν πρόσφορο έδαφος και αναπτύχθηκαν πολλές και ποικίλες θεωρίες του τύπου «χαμένα πήγαν τα νιάτα μας», «Χαμένοι και οι αγώνες μας», ενώ κάποιοι

ανιστόρητοι βιαστικοί έσπευσαν να προεξοφλήσουν «το τέλος των ιδεολογιών», της «ιστορίας» και της «αριστεράς». Το μήνυμα και το έργο της ΕΠΟΝ απευθύνεται προς τις νέες γενιές να αξιολογηθεί. Το δε περιεχόμενο του δεν λέει Ελεήστε τους Αδικαίωτους και προδομένους. Σε αντίθεση με τους πελαγωγμένους, «των χαμένων αγώνων» ή του «τέλους της ιστορίας και της αριστεράς», οι πολλοί δεν μετανιώσαμε, και σταθερά πιστεύουμε οτι σωστά διαλέξαμε το δρόμο που ακολουθήσαμε.

Πιστεύαμε και πιστεύουμε πάντα, πως οι αγώνες της γενιάς μας και του λαού μας γενικότερα, παρά τα λάθη και τις αποτυχίες, συνέβαλαν θετικά στην πρόοδο της κοινωνίας μας και στη ζωή της ελληνικής Νεολαίας.

Οι ιδέες, τα οράματα, οι αξίες, τα αθώπινα και δημοκρατικά δικαιώματα, για τα οποία στρατευθήκαμε και αγωνιστήκαμε από τις γραμμές της ΕΠΟΝ, δεν ήταν λερωμένα πουκάμισα για να τα αλλάξουμε ή κάλπικα νομίσματα να τα πετάξουμε. Αντίθετα, δεν παύουν και σήμερα να διατηρούν την επικαιρότητά τους. Και η ζωή πιά δυνατή απ τις οποιεσδήποτε μηδενιστικές θεωρίες και αντιλήψεις, επιβεβαιώνει καθημερινά την αναγκαιότητα της ανάπτυξης των λαϊκών αγώνων για την παρά πέρα πρόοδο και αλλαγή της κοινωνίας, για ένα καλύτερο κόσμο...

Τα μηνήματα του καιρού μας εφιστούν την προσοχή στη Νεες γενιές να έχουν τα μάτια τους ανοιχτά. Να κρατήσουν και να μελετήσουν το περιεχόμενο και τις εμπειρίες της ΕΠΟΝ. Να τρυγήσουν τη δύναμη, τη σοφία και δυναμική που περιέχουν μέσα τους τα τραγούδια και τα συνθήματα. Χρήσιμη και αναγκαία για το δικό τους αγώνα. Τον αγώνα της συνέχειας. Για το τί θα κάνουν με τη σκυτάλη που παραλαμβάνουν. Με τις αξίες που δημιουργούν. Με το χρέος και τα δικαιώματά τους. Με το λόγο και προ πάντων με την ευθύνη τους. Τα διλήμματα υπάρχουν και οι στιγμές κοιλοπονούν...

Η ΕΠΟΝΙΤΙΚΗ κληρονομιά συνώνυμη με ό,τι πιά ωραίο γέννησε και ανάδειξε εκείνη η κοσμογονική περίοδος σε ηθος, λεβεντιά και ανιδιοτέλεια. Εθελοντική προσφορά, αγωνιστικότητα και αυτοθυσία, παραμένει πάντα ζωντανή στο Νού και τις Καρδιές των Ελλήνων. Μια αστείρευτη πηγή έμπνευσης και φρονηματισμού. Μια φωτεινή λεωφόρο, που χρωμάτισε έντονα και ανεξίτηλα ολόκληρη εποχή. Και ταυτόχρονα άφησε βαθιά τα ίχνη στους οραματισμούς για τους κατοπινούς αγώνες της κάθε Νέας γενιάς. Το πόσο είναι βαθιά και ανεξίτηλα χαραγμένη στη συνείδηση της Αντιστασιακής και των επόμενων γενεών το έργο και η προσφορά της ΕΠΟΝ και πόσο «επικίνδυνα» εξακολουθούν να είναι και σήμερα ακόμα τα συνθήματα και τα τραγούδια της ΕΠΟΝ, φαίνεται απ τις επτά σφράγιστες δικλείδες ασφαλείας με τις οποίες τις έχουν εγκλωβίσει. Και τα έχουν περιβάλλει με τόσες δικλείδες ασφαλείας, γιατί ξέρουν πως αν φτάσουν στα αυτιά των Νέων τα τραγούδια και τα συνθήματα αυτά της ΕΠΟΝ, θα τους δημιουργήσουν προβλήματα για την απόκρυψή τους. Και θα τους δημιουργήσουν, γιατί με τα τραγούδια και τα συνθήματα αυτά πολέμησε και νίκησε η γενιά της ΕΠΟΝ.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα για την έκταση και την ένταση που είχε πάρει η βία για να μην ακουστούν τα τραγούδια της Αντίστασης αποτελεί το γεγονός, οτι απ τις πολλές δεκάδες τα τραγούδια της Αντίστασης, που με σαφήνεια διαλαλούσαν τους σκοπούς και το περιεχόμενο του Αντιστασιακού αγώνα. Τραγούδια που αντιλαλούσαν βουνά και κάμποι και ενημέρναν το λαό για την πορεία του αγώνα, δεν τραγουδήθηκε κανένα παρά το γεγονός, οτι το περιεχόμενό τους ήταν κατάμεστο από πατριωτισμό, λευτεριά, δίκαιο και κυρίως λεβεντιά και Ελλάδα. Τραγούδια που ενεθέρρυναν το λαό να πάρει μέρος στον αγώνα και τους μαχητές του ΕΛΑΣ στον καθημερινό αγώνα να αναμετρηθούν με τους κατακτητές, αλλά και με το χάρο.

Γνωρίζοντας το κατεστημένο τη δύναμη του πατριωτικού-αγωνιστικού τραγουδιού το ποινικοποίησε όχι μόνο σαν γραφτό κείμενο αλλά και σαν φωνή. Αυτή ακριβώς η ποινικοποίηση του αντιστασιακού τραγουδιού, οδήγησε τον ποιητή Αναγνωστάκη να γράψει : «Επνιξαν στο λαρίγγι μου τα ίδια μου τα τραγούδια» Ακόμα και το μурμουρίσμα ακρούσε για ένα γερό χέρι ξύλο, αλλά και εξορία αν ο χαφίης υπερέβαλε τον τόνο της φωνής σου!

Γιατί ποιός Νέο θα ακούσει το τραγούδι «Εμπρός ΕΠΟΝίτες αδέρφια και πάλι, πάμε και γοργά προβάλλει η Αυγή...» ή της «ΕΠΟΝ τα Παιδιά εμπρός με καρδιά, πέρα για πέρα σκορπίστε

Λευτεριά...» Η ποιός μαθητής ή φοιτητής και σημερινός ακόμα, αν διαβάσει και αναλύσει γραμματολογικά το ιδρυτικό σύνθημα της ΕΠΟΝ, ο «φασισμός δεν θα περάσει», δεν θα ανατρέξει ο Νούς του στην κατοχική περίοδο και δεν θα αναμνησθεί τους αγώνες και τις θυσίες που χρειάστηκαν όχι μόνο για να μην περάσει αλλά και να ηττηθεί ο φασισμός στην Ελλάδα; Ποιάνου Νέου ο Νούς δεν θα συγκλωνιστεί και καρδιά δεν θα φτερώσει από το περιεχόμενο του συνθήματος: «Λευτεριά, Ζωή και Φώς, Μόρφωση, Πολιτισμός» που ήταν το δεύτερο σύνθημα, με το οποίο και για το οποίο αγωνίστηκε να υλοποιήσει η ΕΠΟΝ. Αλήθεια ποιός νέος μαθητής ή φοιτητής δεν θα συσχετίσει τις ώρες των μεγάλων ξεσηκωμών του λαού και της Νεολαίας-τους Λαμπράκιδες, τους αγώνες του «114», του «Πολυτεχνείου» και όποιους άλλους δημοκρατικούς, κοινωνικούς και αντιδικτατορικούς αγώνες που να μην περιέχουν μέρος ή ολόκληρο κάποιο απ τα συνθήματα της ΕΠΟΝ;

Οι οργανωμένοι στο ΕΑΜ ΝΕΩΝ την προσπάθεια ίδρυσης της ΕΠΟΝ την ξέραμε στις 24 του Φλεβάρη του 1943. Ετσι, αυτό που ήταν προσπάθεια έγινε πραγματικότητα. Εκείνη την μέρα η πόλη ήταν φιλική και η νύχτα θερμή σαν χάδι. Στο σπίτι του Σωτήρη Τουτούνα, το βράδυ της ίδιας μέρας έγινε η πρώτη ΕΠΟΝίτικη σύσκεψη. Παρά το γεγονός ότι η συνάντηση αυτή είχε καθαρά ενημερωτικό χαρακτήρα, ο ενθουσιασμός ήταν τόσο μεγάλος που σχεδόν προς στιγμήν ξεχάσαμε την κατοχή. Με σύνθημα το μέλλον ανήκει στα Νιάτα, όλοι οι νέοι μια γροθιά, ορμήσαμε στους δρόμους της πόλης μεθυσμένοι από την είδηση ψάχνοντας μέσα στο πλήθος να εκδηλώσουμε την αγάπη για την Ελλάδα, τον Άνθρωπο, τον έρωτα, τη ζωή και την ελευθερία.

Αδιόρθωτοι, οραματιστές και μαχητές μιας «Καινούριας Ζωής» και στα «Πέρινα Χρόνια» οι ΕΠΟΝίτες συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρόν μέσα απ τις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων, φέρνοντας μαζί τους τις πολύτιμες εμπειρίες και την αστείρευτη αγωνιστική διάθεση. Για αρκετά χρόνια εξακολουθήσουν να παίζουν εναν ουσιαστικό ρόλο στην ανασυγκρότηση του Νεολαιϊστικού κινήματος στις μετεμφυλιοπολεμικές συνθήκες. Και σήμερα, πολλοί απ αυτούς άξιοι δημιουργοί, επιστήμονες, καλλιτέχνες, πολιτικοί, δημοσιογράφοι, συγγραφείς, επαγγελματίες κλπ, με το έργο τους, και τη συμμετοχή τους προάγουν και τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου.

Θελω να πιστεύω, πως αν η Νεολαία γνώριζε την έκταση της προσφορά και τα διδάγματα αυτής της γενιάς, θα μπορούσε να επωφεληθεί. Η ορμή, η πείρα, οι εμπειρίες, και η ιστορία της θα μπορούσαν να είχαν γίνει εργαλεία ζωής, όπλα πάλης, ανάπτυξης και προόδου. Για να μην γίνουν βίωμα τα ΕΠΟΝίτικα συνθήματα και η προσφορά της ΕΠΟΝ για τις επόμενες γενιές, το μεταπελευθερωτικό κατεστημένο εξόντωση σχεδόν ολόκληρη τη γενιά της ΕΠΟΝ.

Κάθε προηγούμενη γενιά ανάλογα με τις συνθήκες που κάθε φορά επικρατούν, έχει καταθέσει τη δική της προσφορά. Σε καιρούς ειρήνης παραγωγή, ανάπτυξη και πολιτισμό. Σε περιόδους αναταραχής και πολέμου, ηρωϊσμούς, θυσίες και αυτοθυσίες. Οι προηγούμενες γενιές που με στερήσεις, αγώνες, θυσίες και αίμα ξέπλυναν την ντροπή του 1897, και στη Ελλάδα της Μελόυνας πρόσπεσαν και την Μακεδονία, την Ηπειρο, την Κρήτη και τη Θράκη ολοκληρώνοντας έτσι μέρος απ τους μακραίωνους πόθους των Ελλήνων. Όσο πύκνωναν τα σύνεφα του Β! παγκοσμίου πολέμου, όχι μόνο δεν έχαναν την ευκαιρία να κοιτάζουν ερευνητικά και με ανησυχία στα μάτια τη γενιά μας, αλλά και να πετάμε και ορισμένες μπηχτές, αφού γι αυτούς οι νέες γενιές το είχανε ρίξει στο «γλυκόπιστο» τη στιγμή που διαγράφονταν άμεσοι και μεγάλοι κίνδυνοι για τη χώρα.

Και αναρωτιώνταν τί θα κάνουν οι Νέες γενιές και πως θα διαχειριστούν την εθνική κληρονομιά; Θα στεκόταν στο ύψος των περιστάσεων, θα ανταποκρίνονταν στις προταγές της εποχής και κυρίως θα σταθούν αντάξιοι των προγόνων; Θα παραδειγματιστούν άραγε απ τις πατρογονικές υποθήκες ή θα αδιαφορούσαν για Ο,τι μεγάλο, πολίτιμο και εθνο-υπαρξιακό έκαναν αυτοί; Θα τολμούσαν και αυτοί, αυτό που τόλμησαν οι προηγούμενες γενιές που ανάστησαν την Ελλάδα, την επέκτειναν και τη διαφύλαξαν ή θα διακόπτονταν η συνέχεια που αυτοί κατόρθωσαν με μύριους κινδύνους και θυσίες να συνδέσουν την αρχαία με την Νέοτερη Ελλάδα; Με δυό λόγια: θα τις υπερασπίζονταν όλες αυτές τις κατακτήσεις ή θα αδιαφορούσαν; Θα τα άφηναν στην τύχη;

Κάθε εποχή έχει τα δικά της προβλήματα να αντιμετωπίσει και οι προηγούμενες απ τη δική μας είχαν πολλά. Η δική μας όμως, είχε όχι απλώς περισσότερα, αλλά και συνθετότερα. Σε ό,τι αφορά τη διεξαγωγή του πολέμου και τα μέσα της διεξαγωγής του. Η γενιά του 40, δεν είχε να αντιπαλέψει το καριοφίλι του 21, ούτε τα Ζέμπελιν του Α! Παγκοσμίου πολέμου. Οι γενιές αυτές είχαν να αντιμετωπίσουν και να αναμετρηθούν με τα Σκούκας, τα αστάλινα θηρία-Τάνκς-το βαρύ πυροβολικό, τα σύγχρονα ατομικά και ομαδικά αυτόματα όπλα, που ξερνούσαν τόνους καυτό σίδερο στο δευτερόλεπτο. Ενα άλλο θέμα εξ ίσου σοβαρό που είχαν να αντιμετωπίσουν οι γενιές αυτές ήταν, ότι ο λαός επι τέσσερα χρόνια ζούσε κάτω απ ενα φρικτό και στιγνό δικτατορικό καθεστώς. Ενα καθεστώς που είχε κατορθώσει να βυθίσει το λαό και ειδικά με την ΕΟΝ στο τέλμα. Ενα τέλμα που οδηγούσε στη διαπίστωση πως δεν υπήρχε ελπίδα και προοπτική για αγώνα. Ενα καθεστώς που όχι μόνο είχε υποσκάψει την ομοψυχία αλλά με τις αλόγιστες συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξορίες και τις φυλακίσεις είχε σπάσει-δολοφονήσει τους αρμούς της κοινωνικό-εθνικής συνοχής.

Όμως παρά τις τόσες δυσκολίες η γενιά του 40, όχι μόνο στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και με περιορισμένα μέσα σε σχέση με αυτά που έπρεπε να αντιμετωπίσει, κατόρθωσε να υπερασπιστεί τις πατρογονικές υποθήκες, αλλά και να δώσει την πρώτη νίκη κατά του άξονα τη στιγμή μάλιστα που ο άξονας είχε ήδη υποτάξει ολόκληρη την Ευρώπη. Αν για τον αλβανικό πόλεμο τα πράγματα ήταν δύσκολα, ο καθένας αντιλαμβάνεται πόσο πιο δύσκολα έγιναν τα πράγματα μετά την κατάληψη της χώρας απ τα στρατεύματα του άξονα.

Θα προσπαθήσω ωστόσο να αναφέρω λίγα πράγματα απ τα τόσα ωραία και σημαντικά έκανε και μας άφησε η ΕΠΟΝ: σε οράματα, αξίες, αγώνες και θυσίες τους δύσκολους εκείνους καιρούς. Στον αλβανικό πόλεμο έμμεσα και στην Αντίσταση άμεσα. Το πρώτο πράγμα που έρχεται στο Νού μου, είναι η αφύπνιση της πατριωτικής συνείδησης της νέας γενιά, στα μαύρα χρόνια της κατοχής.

Στα Νιάτα δεν ταιριάζουν σκέψεις, που βλέπουν τα πράγματα μοιρολατρικά ή σε απόψεις και προσφυγές στο «εχει ο Θεός» ή με τη «βοήθεια του Θεού». Η γενιά αυτή ένιωθε πως έπρεπε να αντιδράσει πιο γρήγορα απ τους ρυθμούς και τις ιστορικές αλλαγές που έρχονταν. Για να είναι παρούσα στο γύρισμα της ιστορίας έπρεπε να αλλάξει η ίδια τα πράγματα της ζωής της σε όλους τους τομείς, για να μπορεί να συνεχίσει η ίδια να την ορίζει και να την οδηγεί. Η κατοχή της χώρας σηματοδοτούσε τη στιγμή για να δοκιμαστεί, προκειμένου να εφαρμόσει αυτά που πίστευε για τη ζωή και τις αξίες της. Αξίες οι οποίες που ούτε πουλιούνται, ούτε αγοράζονται. Μόνο κατακτώνται.

Το 1942 με τον ερχομό και αρκετών κομμουνιστών-πατριωτών απ την ανατολική Μακεδονία, υπήρξε στην περιοχή μας ένας αγωνιστικός ενθουσιασμός, ένας δημιουργικός οργανισμός που ανέβαινε σιγά σιγά και σταθερά με τη συστηματική οργανωτική και πολιτική δουλειά και το καθημερινό ανέβασμα του αγώνα. Όσοι είχαμε οργανωθεί στο ΕΑΜ Νέων παρακολουθούσαμε το Νεολαιϊστικό ξεσηκωμό και την αδημονία να δράσει, παρά τις καθησυχαστικές διαβεβαιώσεις ότι τα πράγματα είναι δύσκολα και ό,τι και αν γίνει τα πράγματα θα επανέλθουν στον παλιό τους ρυθμό. Και όταν στις 23-2-1943 ιδρύθηκε η Ενιαία Πανελλήνια Οργάνωση Νέων (ΕΠΟΝ), οι Νέοι όχι μόνο ένωσαν ανακούφιση αλλά και εντάχθηκαν εθελοντικά στις γραμμές της. Απόδειξη οι ηρωϊκοί αγώνες και θυσίες-χιλιάδες είναι οι νεκροί της ΕΠΟΝ-για τη λευτεριά και την εθνική ανεξαρτησία της πατρίδας. Η εποχή της ΕΠΟΝ είναι η εποχή που η ιστορία γράφεται με το τουφέκι και το τραγούδι «...η αγάπη θέλει φίλημα και ο πόλεμος τραγουδία, στην κεφαλί λουλούδια και φλόγα στην καρδιά».

Η ιστορική προσφορά της ΕΠΟΝ-για να παραφράσω τα λόγια του Ποιητή «...δε μετρείται με το στρέμμα. Με της καρδιά το πύρωμα μετρίε και το αίμα...». Και η ΕΠΟΝ το έδωσε πρόσβαρο. Η προσφορά της δεν περιορίζεται και δεν εξαντλείται στην ανεκτίμητη όσο και πολύμορφη συμβολή της στον εθνικό-απελευθερωτικό αγώνα. Πολιτικό και ένοπλο. Γιατί, πέρα απ τις μάχες και διαδηλώσεις, πέρα απ το αίμα και τις θυσίες, πέρα απ το γιγάντιο εκπαιδευτικό έργο, το σημαντικότερο επίτευγμα ήταν η κοινωνικοποίηση της Νεολαίας! Είναι οι βαθιές αλλαγές που δρομολογήθηκαν στα χρόνια της ΕΠΟΝ, και που εκφράστηκαν στον τρόπο της ζωής-της σκέψης και τη δράση της Νεολαίας. Σκέψεις, δράσης και τρόπο ζωής που οδήγησαν

στο γκέμισμα, των πολύμορφων κοινωνικών αγγιλώσεων, φραγμάτων και προκαταλήψεων και το βασικότερο, έπρεπε προκειμένου να ορίσει τον εαυτό της η Νεολαία, να κοπεί ο ομφάλιος λώρος που την συνέδεε με την ΕΟΝ, την «Εθνική Οργάνωση Νέων». Την ΕΟΝ που χαιρετούσε και ανταπέδιδε τον χαιρετισμό, με αυτόν που χαιρετούσε και ανταπέδιδε ο Χίτλερ.

Την ΕΟΝ που επικεφαλής της οποίας ήταν ο Διάδοχος Παύλος και η Γερμανίδα γυναίκα του, που ήταν απ τα υψηλόβαθμα στελέχη της γερμανικής Ναζικό-φασιστικής Νεολαίας και μετά Βασίλισσα Φρειδερίκη. Την ΕΟΝ για την συγκρότηση της οποίας ο Μεταξάς, εκτός του οτι την επέβαλε με την οργανωμένη κρατική βία, διέλυσε όλες τις Νεολαϊστικές οργανώσεις και μορφωτικούς συλλόγους και αυτόν τον Προσκοπισμό ακόμα.

Χρειάστηκε μεγάλος αγώνας και τεράστια διαφωτιστική δουλειά, ανάμεσα στις δέκα πριν της δικτατορίας Νεολαϊστικές οργανώσεις, για να φτάσουμε στην δημιουργία της Εινιαίας Πανελλαδικής Οργάνωσης Νέων : Τη θρυλική ΕΠΟΝ. Την ΕΠΟΝ, που μέσα στο καμίνι του αγώνα, ανταμώνουν νέοι και νέες απ όλα τα κοινωνικά στρώματα, ιδεολογικές και πολιτικές αντιλήψεις: αγρότες, εργάτες, σπουδαστές και μαθητές αγόρια και κορίτσια και τα δωδεκάχρονα εξ ίσου θρυλικά «Αετόπουλα».

Εκεί στην ΕΠΟΝ διαμορφώθηκαν ιδέες, γενήθηκαν όνειρα, πλάστηκαν οράματα και ιδανικά, για τη ζωή και την Ελλάδα, που για πρώτη φορά στη Νεολαϊστική ιστορία έβγαλαν τη Νεολαία της χώρας απ την απαγοήτευση, τον μαρασμό, τα αδιέξοδα, την παραίτηση και τον υπερφίαλο ατομικισμό, που την είχε φλομώσει, το κατηχητικό ο Κότζαμπασισμός και οι δικτατορίες. Με πρώτο σύνθημα: « **Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ**». οι Νέοι οργανώνονται, ξεπερνούν τις επίπλαστες τεχνικό-ταξικά κατασκευασμένες διαφορές και διαμορφώνουν από κοινού οι δέκα Νεολαϊστικές οργανώσεις το δεύτερο κεντρικό σύνθημα της ΕΠΟΝ: «**ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΦΩΣ ΜΟΡΦΩΣΗ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ**», σύνθημα που περιείχε όλους τους στόχους και τους σποπούς για τους οποίους ιδρύθηκε και αγωνίστηκε να πραγματοποιήσει.

Η κατοχική περίοδο ήταν η εποχή που οι Έλληνες ονειρεύονταν. Η γενιά της Αντίστασης και της ΕΠΟΝ, δεν ονειρεύονταν μόνο τη νύχτα, αλλά και με ανοικτά τα μάτια. Και ήταν όνειρα για τον Άνθρωπο, για το μέλλον και την Ελλάδα. Ήταν τα χρόνια όπου η βίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωναν ένα νέο ήθος και μια νέα στάση ζωής. Ένα ήθος και μιά στάση που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μας. Ήταν, η εποχή όπου η εμπλοκή του ατομικού με το συλλογικό, η επιβίωση της ατομικότητας στους ορίζοντες της συλλογικής προσπάθειας διαμόρφωσαν το Νέο ήθος. Ένα ήθος προστασίας των ατομικών δικαιωμάτων, με την παράλληλη αποκατάσταση σχέσεων ειρήνης, φιλίας και συνεργασίας των Ελλήνων και λαών και ενός πνεύματος οικουμενικής οικειότητας και συνευθύνης για οσα συνέβαιναν όπου Γής, αποτελούσαν μα και εξακολουθούν να αποτελούν τους αναγκαίους όρους για την αναβάθμιση και την αποτελεσματική διαφύλαξη του δικαιώματος να είσαι Άνθρωπος, να συμπεριφέρεσαι και να αντιμετωπίζεσαι σαν Έλογο Όν. Αυτή ακριβώς η προασπάθεια υλοποίησης μέσω του αγώνα του νέου ήθους είναι που σημάδεψε τη ζωή των ανθρώπων της γενιάς μου.

Ο χρόνος της ιστορίας και ο χρόνος της μνήμης λέει, πως είχαμε κάθε δικαίωμα στη ζωή. Το δικαίωμα που το έχουν όλοι. Θα έλεγα και λίγο παραπάνω γιατί ήμασταν παιδιά. Παρ ότι όμως παιδιά εναντίον μας είχαν συμμαχίσει και συμπαραταχθεί ολοι οι εθνοϊσμοί καταδότες: ο χωροφύλακας, ο στρατοδίκης. Ο γυμνασιάρχης και το Ιερό ευαγγέλιο μπροστά στο ειδώλιο που απειλούσε την «αλήθεια, και μόνο την αλήθεια». Παρ ότι όμως παιδιά κάθε πρωί «στο συνήθη τόπο των εκτελέσεων» σκότωναν παιδιά! Οι μνήμες απαιτούν το σεβασμό τους.

Μέσα σε ένα κλίμα πατριωτικής έξαρσης, αγωνιστικότητας και ενθουσιασμού σαρώνονται οι «διαχωριστικές γραμμές» στις σχέσεις αγοριών και κοριτσιών (χωριστά σχολεία για αγόρια και κορίτσια, χωριστά στη διασκέδαση, χωριστά παντού), έπεσαν τα τείχη της κοινωνικής απομόνωσης και του διαχωρισμού σε πλούσιους και φτωχούς, σε σπουδαστές-μαθητές, εργάτες και αγροτόπαιδα. Δημιουργήθηκαν νέοι δεσμοί, όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Οι Νέοι οργανωμένοι στην ΕΠΟΝ, ξεπερνούν το φράγμα των κοινωνικών προκαταλήψεων και περιορισμών της εποχής. Με την εθελοντική

συμμετοχή και την πολιτιστική δουλειά έπεφταν ενα, ενα τα Ταμπού και τα κλεισιέ, μέσα στα οποία ήταν εγκλωβισμένη η Νεολαία. Οι αλλαγές αυτές ήταν πρωτόγνωρες. Η κοινωνικοποίηση και η πολιτικοποίηση της Νεολαίας σε εκείνες τις συνθήκες, υπήρξε ενα γεγονός εξαιρετικής εθνικής σημασίας.

Οι ΕΠΟΝίτες, ευαίσθητοι δέκτες των μηνυμάτων των καιρών, όπως ήταν φυσικό, δεν αποστρατεύτηκαν, δεν παροπλίστηκαν και κυρίως δεν πήραν το δρόμο για τα σπίτια τους, μετά τη λήψη του εμφυλίου! Αδιόρθωτοι, ονειροπόλοι και οραματιστές μαχητές μιας «καινούριας Ζωής», συνέχισαν με συνέπεια να δίνουν το αγωνιστικό παρών μέσα στις πρωτοπορίες των νέων εθνικών και λαϊκών αγώνων. Των αγώνων της δεκαετίας του 1950-60, τους Λαμπράκιδες, με το 114, τη Νομική και το πολυτεχνείο, φέρνοντας μαζί τους πολύτιμες εμπειρίες και μια αστείρευτη αγωνιστική δεξαμενή και διάθεση.

Μια άλλη πλευρά της ΕΠΟΝίτικης προσφορά που αξίζει να υπογραμιστεί, είναι εκείνη της προσωπικότητας, που με βασικό σύνθημα της ΕΠΟΝ : Λευτεριά Ζωή και Φώς, Μορφωση Πολιτισμός, διαμόρφωσε την προσωπικότητα του ΕΠΟΝίτη. Η ΕΠΟΝίτικη προσωπικότητα αποτελούσε ενα πρότυπο ευθύνης, αισιοδοξίας, έμπνευσης, δημιουργικής σκέψης και πρωτοβουλίας. Και σήμερα πολλοί απ αυτούς, άξιοι δημιουργοί: επιστήμονες και καλλιτέχνες, πολιτικοί, συγγραφείς, δημοσιογράφοι, επιχειρηματίες κλπ. Ανθρωποι που διακρίθηκαν με την αξία τους-σε συνθήκες φοβερές-με την παρουσία και το έργο τους, εξακολουθούν να προάγουν και να τιμούν την κοινωνική, πολιτική και πολιτιστική ζωή του τόπου μας, Τιμούν την ΕΠΟΝ. Να ήταν άραγε όλα αυτά τυχαία; Παρόμοια φαινόμενα, δεν μπορούν να ερμηνευτούν, ετσι απλά, με την επίκληση του τυχαίου και κυρίου του αυθόρμητου!

Η ιστορία της ΕΠΟΝ, δεν τελείωσε στις 27 Δέκεμβρη με τη ψήφιση του Ν, 509 που ψήφισε η κυβέρνηση Σοφούλη, που διέλυσε όλες τις αριστερές οργανώσεις: ΕΑΜ-ΚΚΕ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ κλπ. Και δεν τελείωσε γιατί παρόμοια οργάνωση σε μαζικότητα και δράση, ιδίως στις πόλεις, δεν υπήρξε σε καμιά κατεχόμενη χώρα της Ευρώπης. Εξακόσιες χιλιάδες Νέοι όρθωσαν το αναστημά τους ενάντια στο φασιστό και τριάντα δύο χιλιάδες ΕΠΟΝίτες μαχητές πολέμησαν απ τις γραμμές του μονίμου και του εφεδρικού ΕΛΑΣ, απ τους οποίους οι 1,330 έπεσαν στη μάχη. Το ίδιο και η ιστορία του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ δεν τελείωσε ακόμη. Οι ιστορικοί καλούνται να μελετήσουν αυτό το φαινόμενο και οι ΕΠΟΝίτες και ΕΛΑΣίτες να δώσουν τη δική τους κατάθεση-απάντηση.

Αν υπάρχει κάτι δύσκολο στη ζωή, είναι η προσπάθεια να χτίσεις μια γέφυρα ανάμεσα στην παλιά και την καινούρια ζωή. Και το ακόμα πίο βαρύ και δύσκολο, είναι να βρείς εκείνες τις κατάλληλες πέτρες-λέξεις με τις οποίες πρέπει να περιγράψεις μία μία τις πράξεις και τα έργα όλων εκείνων των Ανθρώπων, που πριν από μισό και πλέον αιώνα αποφάσισαν με υποθήκη τη ζωή τους να κάνουν το υπέρτατο χρέος προς την πατρίδα. Δύσκολο αλλά και όμορφο, γιατί σου δίνεται η ευκαιρία, γράφοντας να επαναφέρεις νοερά στη μνήμη σου, τους συναγωνιστές, τους συμπολεμιστές και τους συγκρατούμενους στις διάφορες συσκέψεις, μάχες και στα διάφορα κολαστήρια. Ολους εκείνους τους Ανθρώπους, που πρόσφεραν θυσία τα Νιάτα τους και τη ζωή τους στο βωμό της λευτεριάς και της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Τους Ανθρώπους, που από νικητές στον αλβανικό πόλεμο βρέθηκαν υπο γερμανική, ιταλική και βουλγαρική μαύρη και ασήκωτη κατοχική σκλαβιά, συνέβαλαν στην απελευθέρωση της χώρας και βίωσαν την εγκατάλειψη απ την προπολεμική «ηγεσία» και τους απάνθρωπους διωγμούς απ τη μεταπελευθερωτική.

Τους Ανθρώπους που μετά από έξη μήνες, ξαναβρέθηκαν μπροστά στο προαιώνιο δίλημμα: υποταγή στον ισχυρότερο ή αγώνας για την απελευθέρωση της χώρας. Το δίλημμα αυτό μπήκε για άλλη μια φορά επιτακτικά στον ελληνικό λαό. Τη φορά αυτή το δίλημμα ήταν πίο τραγικό. Η απάντηση είναι η γνωστή και σταθερή. Η χώρα πρέπει να απελευθερωθεί με κάθε θυσία. Ο λαός μας δεν θα χάριζε το Έπος του 40 στο φασισμό. Οσοι ξεκίνησαν για τον υπερ πάντων αγώνα, είχαν σαφή επίγνωση πως ο θάνατος θα τους συντροφεύει. Και ανάμεσα σε αυτούς οι ΕΠΟΝίτες τα Νιάτα. Η ελπίδα της Ελλάδας.

Ο αγώνας του λαού μας συνεχίζεται με αμείωτο πάθος και ορμή κατά της ναζιστικής Γερμανίας. Με την ίδρυση στις 27/9/41, του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου το θρυλικό (ΕΑΜ) και όλων των άλλων Αντιστασιακών οργανώσεων ΕΔΕΣ, ΕΚΚΑ, ΠΕΑΝ και διάφορων άλλων ομαδικών και μεμονωμένων ατόμων ακόμα, έγινε ξέχειλο και ατίθασο ποτάμι. Έτσι το Έπος του 40, δένεται άρρηκτα με την εποποιία της Εθνικής Αντίστασης και η Αντίσταση με την Ελλάδα.

Η απόφαση του λαού να αναμετρηθεί και με τον άξονα γίνεται παράδειγμα προς μίμηση. Αναγνωρίζεται και εξυμνείται από εχθρούς και φίλους. Είναι αγώνας που γίνεται από απλούς Ανθρώπους- αγωνιστές της καθημερινής ζωής. Από Ανθρώπους που βάζουν πάνω απ όλες τις αξίες την ανθρώπινη, μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή και την αξιοπρέπεια της. Την ανθρώπινη αξιοπρέπεια που δεν μπορείς να την έχεις χωρίς ελεύθερη την πατρίδα και κυρίως χωρίς την ελευθερία του διπλανού σου. Έτσι ο αγώνας από προσωπικός γίνεται εθνικός και από εθνικός, γίνεται αγώνας για τον συνάνθρωπο. Γίνεται οικουμενικός και αυτήν ακριβώς την οικουμενικότητα του αγώνα τόσο το 21 με το στόμα του Ρήγα, το 1940 με το μυριόστομο ΟΧΙ, όσο και την Αντίστασης του 1941-45, είναι που η οικουμένη θαύμασε, αναγνώρισε και απένημε περγαμηνές.

Στη διάρκεια αυτού του αιώνα που διανύουμε και που, σε μιά περίπου 10ετία, θα παραχωρήσει τη θέση του στον επόμενο, η Ανθρωπότητα βίωσε τη φρίκη εκατοντάδων τοπικών ανά τον κόσμο πολέμων, με αποκορύφωμα τους δύο παγκοσμίους πολέμους. Του πρώτου, που άρχισε τον Αυγούστο του 1914, και τελείωσε το Νοέμβριο του 1918, και του δεύτερου που κηρύχθηκε την 1η Σεπτεμβρίου του 1939 και συνεχίστηκε μέχρι τις 5/8/1945 στην Ευρώπη και στις 12/9/45 όταν υπογράφηκε η ανακωχή με την Ιαπωνία. Υπολογίζεται ότι οι νεκροί αν δεν ξεπερνούν πλησιάζουν τα ογδόντα εκατομμύρια και ανυπολόγιστες οι υλικές καταστροφές.

Και οι δύο αυτοί πόλεμοι υπήρξαν καταστροφικοί. Όμως ο δεύτερος, που πήρε πλανητική έκταση, είχε πολύ μεγαλύτερη χρονική διάρκεια και κατά τη διεξαγωγή του χρησιμοποιήθηκαν τα πιο τρομερά-φονικά όπλα. Υπήρξε ασύγκριτα πιο σκληρός, πιο απάνθρωπος και πιο πολυαίμακτος. Ο πόλεμος αυτός εκτός όλων των άλλων φοβερών συνεπειών, δεν είχε μετώπισθεν. Για πρώτη φορά στην ιστορία των πολέμων, λόγω της εκτεταμένης χρήσης της αεροπορίας και του μεγάλου βελενικού όπλων και λίγο πριν απ την λήξη του με τη χρήση απ τους αμερικανούς της ατομικής βόμβας στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι, ο άμαχος πληθυσμός δεν είχε διασφαλισμένα μετώπισθεν. Γονάτισε στην κυριολεξία την Ανθρωπότητα. Ένας πόλεμος με ασύλληπτες Ανθρωποθυσίες και καταστροφές σε υλικό και πνευματικό πλούτο. Ένας πόλεμος πρωτόγνωρος και ασύγκριτος σε μέσα και δύναμη πυρός. Πολιτισμοί αιώνων καταστρέφονται και λεηλατούνται. Οι καταστροφές που προκλήθηκαν κατά τη διάρκεια της διεξαγωγής του, είναι πέρα από κάθε ανθρώπινη φαντασία. Στο Β! Παγκόσμιο πόλεμο μόνο η Αμερική είχε μετώπισθεν.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της ανθρώπινης συμφοράς, αρκεί να αναφερθεί ότι η Ελλάδα είναι η χώρα που σε αναλογία με τον πλυθησμό είχε 12-14% σε νεκρούς και η Σοβιετική Ένωση, που δέχθηκε το κύριο βάρος αυτού του πολέμου και υπήρξε ο μεγάλος αιματοδότης του, θρήνησε 20,000,000 και πλέον εκατομμύρια νεκρούς. Η Γιουγκοσλαβία 8,000,000 και εμείς 600,000. Εκείνο που κάνει εντύπωση είναι το γεγονός ότι οι μεγάλοι πρωταγωνιστές και στους δύο αυτούς πολέμους ήταν σχεδόν τα ίδια κράτη, που είχαν χωριστεί σε δύο πανίσχυρα αλληλοσυγκρουόμενα στρατόπεδα. Και ενώ οι Ευρωπαϊκοί και Βαλκανικοί λαοί έβαλαν το αίμα, οι Αμερικανοί ήταν αυτοί που εισέπραξαν την αξία και αυτού του παγκοσμίου πολέμου, όπως και του πρώτου.

Οι Αμερικάνοι, εκτός του ότι εισέπραξαν την αξία των δύο παγκοσμίων πολέμων, κατά τη διάρκειά τους έχτιζαν παράλληλα και τις δομές της μελλοντικής αυτοκρατορίας τους. Είναι αυτοί που αναλογικά έβαλαν το λιγότερο αίμα. Και το βασικότερο ενώ οι Ευρωπαϊκές και οι Βαλκανικές χώρες, εκτός απ το αίμα έπαθαν και τεράστιες υλικές καταστροφές, στην ίδια την Αμερική, εκτός του ότι δεν είχε ούτε ένα θύμα στα μετώπισθεν, δεν έσπασε ότι ένα κεραμμύδι. Όσο για την Αγγλία, ενώ σήκωσε τεράστιο βάρος βγήκε χαμένη. Το ίδιο και η Γαλλία. Και η

Αγγλία και η Γαλλία, με τη λήξη του πολέμου εκτός του ότι έχασαν τις αποικίες, το σχέδιο Μάρσαλ ήταν αυτό που τους έδωσε την χαριστική βολή αλλοτριώνοντας μέσω της εξαγοράς τους ιδεολογικούς κλπ κρατικούς μηχανισμούς. Τις αποικίες όλων των Ευρωπαϊκών χωρών τις απορρόφησε μετάπολεμικά η Αμερική.

Οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, σε σχέση με αυτές που βρίσκονται στην ενδοχώρα του πλανήτη, έχουν τεράστια πλεονεκτήματα. Τα πλεονεκτήματα αυτά είναι τεράστια τόσο σε καιρό ειρήνης αλλο τόσο και στον πόλεμο. Οι λαοί της ενδοχώρας την μεγαλύτερη ταχύτητα που μπορούσαν να έχουν στη διάθεση τους σε περίοδο ειρήνης, αλλά και τον πόλεμο, είναι η ταχύτητα του αλόγου. Όσο για τις μεταφορές το καθορισμένο βάρος του μπορεί να συκώσει το άλογο. Το ίδιο ισχύει για την απόσταση, την διακίνηση της πληροφορίας και των ιδεών. Είναι τόση οση μπορεί να διανήσει το άλογο. Τα όρια του αλογού είναι περιορισμένα ως προς το χρόνο, την απόσταση και το βάρος μα και η διάρκεια της ζωής του. Αντίθετα οι χώρες που βρέχονται απ τη θάλασσα, εκτός απ το άλογο για την ενδοχώρα, έχουν για την ειρήνη τα παντός είδους πλεούμενα που χρησιμοποιούν-ούσαν το κουπί, τον αέρα και αργότερα τον ατμό, το πετρέλαιο και την ατομική ενέργεια σήμερα για τον πόλεμο και τον Ναυτικό στόλο.

Τα πλεούμενα ανεξάρτητα μεγέθους και μηχανικής ισχύς, εκτός του ότι είναι ταχυκίνητα, βρίσκονται σε συνεχή κίνηση. Μεταφέρουν μεγάλα φορτία προϊόντων, πρώτων υλών και ανθρώπων σε μεγάλες αποστάσεις και πληροφορίες σε καιρό ειρήνης. Στον πόλεμο τα όποια πλοία μεταφέρουν στρατιώτες, αιχμαλώτους, προμήθειες και λείες, μαζεύουν και μεταφέρουν εύκολα ασφαλέστερα και γρήγορα πληροφορίες για τις κινήσεις τους αντιπάλου και συμμετέχουν στις πολεμικές επιχειρήσει. Το γεγονός αυτό έδωσε τις δυνατότητες στις χώρες αυτές να κυριαρχήσουν σε μεγάλες εκτάσεις του πλανήτη. Μια απ τις πρώτες χώρες που εκμεταλλεύτηκε και χρησιμοποίησε πολύπλευρα τα πλεονεκτήματα της θάλασσας ήταν η Ελλάδα: Αργοναυτική και την Αλεξανδρινή Εκστρατεία κλπ. Αργότερα τη θέση της Ελλάδας την πήρε η Ισπανία, η Πορτογαλία κλπ και σε συνέχεια η Αγγλία και στον 20ο αιώνα η Αμερική.

Από τότε που οι Ηπειροι άρχισαν να επικοινωνούν και να αλληλοεπιρεάζονται κοινωνικά, οικονομικά και πολιτικά, πριν από τέσσερους περίπου αιώνες, η Ευρασία ήταν το κέντρο της παγκόσμιας δύναμης. Με διαφορετικούς τρόπους και σε διαφορετικούς χρόνους οι λαοί που κατοικούσαν στην Ευρασία-και κυρίως οι λαοί της δυτικό- ευρωπαϊκής περιφέρειάς της- εισέβαλαν σε όλες σχεδόν τις άλλες περιοχές του κόσμου και κυριάρχησαν σε αυτές. Αρκετά απ τα κράτη αυτά της δυτικής κυρίως Ευρώπης (Ποτρογαλία, Ισπανία, Αγγλία, Γαλλία, Βέλγιο, Ολανδία κλπ) έγιναν οι πρώτες μεγάλες δυνάμεις στον κόσμο, γεγονός που τις κατέστησε όχι μόνο προνομιούχες αυτής της ειδικής θέσης, αλλά και ρυθμιστές για το μέλλον των υπολοίπων λαών και χωρών.

Τις τελευταίες δεκαετίες του 20ου αιώνα, συντελέστηκε μια τεκτονική μετατόπιση στις παγκόσμιες υποθέσεις. Για πρώτη φορά, μια μή ευρασιατική χώρα-δύναμη αναδείχθηκε ως ο βασικός επιδιαιτητής και επικυρίαρχος στον ευρασιατικό συσχετισμό δυνάμεων, αλλά επίσης και ως η μεγαλύτερη παγκόσμια δύναμη. Η κατάρρευση της Σοβιετικής Ενωσης ήταν το τελευταίο βήμα στην ταχεία άνοδο της Αμερικής, σαν την μόνη σήμερα δύναμη. Η πτώση του «υπαρκτού» σοσιαλισμού δεν είχε επιπτώσεις μόνο στους λαούς της Ευρώπης, αλλά και τις ηγεσίες των ευρωπαϊκών χωρών, που δέχθηκαν την άλωση μέσω του σχεδίου Μάρσαλ της εθνικής τους ανεξαρτησίας, και σε συνέχεια δέχθηκαν να την εκποιήσουν στο όνομα του κομμουνιστικού κινδύνου, των όποιων κατακτήσεων του υλικού και πνευματικού πλούτου και κυρίως στο χώρο της ηγεμονίας με αποτέλεσμα στο εξής η Ευρώπη, κάθε μέρα που περνούσε να γίνεται όλο και περισσότερο το αντικείμενο παρά το υποκείμενο της κοινωνικό-οικονομικής και πολιτικής που να έχει παγκόσμια ισχύ.

Η Αμερική, που στην πορεία αυτού του αιώνα, από μιά χώρα σχετικά απομονωμένη στο δυτικό ημισφαίριο, μετατράπηκε σε δύναμη παγκόσμιας εμβέλειας και ελέγχου χωρίς προηγούμενο. Η χώρα που ξεκίνησε τον Α! παγκόσμιο πόλεμο με σκοπό και στόχο να αναλάβει την παγκόσμια πρωτοκαθεδρία. Ο Ισπανο-αμερικανικός πόλεμος, το 1898, ήταν ο πρώτος υπερπόντιος κατακτητικός πόλεμος της Αμερικής. Η νίκη αυτή έσπρωξε την

αμερικάνικη δύναμη μακριά στον Ειρηνικό ωκεανό, πέρα από τη Χαβάη μέχρι τις Φιλιππίνες. Στο τέλος του 19ου αιώνα, οι Αμερικανοί ειδικοί της στρατηγικής ασχολούνταν ήδη με την ανάπτυξη δογμάτων για Ναυτική ηγεμονία στους δύο ωκεανούς και το αμερικανικό Ναυτικό, είχε αρχίσει να αμφισβητεί την έννοια ότι η Βρετανία «κυριαρχεί στα κύματα».

Η κατασκευή της διώρυγας του Παναμά, η οποία διευκόλυνε τη ναυτική κυριαρχία τόσο στον Ατλαντικό όσο και στον Ειρηνικό ωκεανό, ενίσχισε πιά πέρα τις φιλοδοξίες και τις αξιώσεις της Αμερικής, να κατέχει ειδική θέση ως ο μοναδικός φύλακας της ασφάλειας του δυτικού ημισφαιρίου. Αξιώσεις τις οποίες είχε διακηρύξει προηγουμένως με το δόγμα Μονρόε, και στη συνέχεια δικαιολογούσε η Αμερική, επικαλούμενη το δόγμα της συνεχούς εδαφικής επέκτασης των Ηνωμένων Πολιτειών ως το «εθνικό πεπρωμένο της»!!!

Ενα πεπρωμένο που κατά την άποψη του μπαρμπά Σάμ, θα είχε ο τελικός στόχος της αμερικάνικης πολιτικής ότι θα έπρεπε να είναι «αγαθός...» και «ρομαντικός...»: Να διαμορφώσει μια πραγματικά συνεργαζόμενη παγκόσμια κοινότητα (πάντα βέβαια υπο την δική τους αιγίδα και επίβλεψη), σύμφωνα με τις μακροπρόθεσμες (ποιές) τάσεις και τα θεμελιακά συμφέροντα της ανθρωπότητας (ποιά άραγε;). Ωστόσο κατά τον κύριο Μπρζεζίνσκι «στο ενδιάμεσο στάδιο, είναι επικακτική ανάγκη να μην εμφανιστεί καμιά διεκδικήτρια Ευρασιατική δύναμη, ικανή να κυριαρχήσει στην Ευρασία και κατά συνέπεια να αμφισβητήσει την αμερικάνική», παγκόσμια επικυριαρχία της.

Η ταχεία εκβιομηχάνιση της οικονομίας της χώρας, παρείχε τη βάση για τις διευρυνόμενες Γεωπολιτικές φιλοδοξίες της Αμερικής. Ο Α! παγκόσμιος πόλεμος αποτέλεσε την πρώτη ευκαιρία για τη μαζική εισβολή της αμερικανικής στρατιωτικής δύναμης στην Ευρώπη. Ενας πόλεμος που σχεδιάστηκε απ την αμερικανική διπλωματία, για να διεσώσει στην Ευρωπαϊκή γεωπολιτική, ο αμερικάνικος ιδεαλισμός. Ενας ιδεαλισμός που πηγάζει και στηρίζεται στην Εκκλησία του Ιουδαϊκού χριστιανισμού με τον οποίο καθυπόταξε τον λαό, ενώ παράλληλα ενδυνάμωσε τη στρατιωτική οικονομική και διπλωματική ισχύς της Αμερικής και ειδικά μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία.

Μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, η Νεο-Δεδιά Ελίτ του αμερικάνικου συντηρητισμού, συγγενεύοντας με αυτήν του Μεσοπολέμου επιδιώκει και δρά σαν εθνική και αποικιοκρατική υπερδύναμη, σαν κράτος εθνικό, που θέλει να μετεξελιχθεί και να επιβληθεί πλανητικά σαν παγκόσμιο κράτος. Ετσι, ζούμε το εξής παράδοξο: η Αμερική, η πιο τεχνολογικά αναπτυγμένη, η πιο «πολιτισμένη» χώρα είναι ταυτόχρονα και η πιο στρατιωτικοποιημένη χώρα του κόσμου. Όμως η κινητήρια δύναμη της προόδου της αμερικανικής κοινωνίας βρίσκεται στην αδυσώπητη ή ελεύθερη από κανόνες ηθικής διαρκή αναζήτηση πλούτου και δύναμης. Ο πολιτισμός της δεν θα ήταν υπερβολή αν χαρακτηριζόταν πολεμοχαρής εκ γενετής πολιτισμός. Η Αμερική βρίσκεται διαρκώς σε εμπόλεμη κατάσταση. Βλέπει παντού εχθρούς και όταν δεν έχει τους καταστευάζει. Το επιβεβαιώνουν καθημερινά οι χολιγουντιανές ταινίες της, με τη βία και τον εγωκεντρισμό που εκθείαζουν.

Μετά την πτώση του «υπαρκού» πολλοί είχαν σπεύσει να εγκωμιάσουν τον οικουμενικό χαρακτήρα της παγκοσμιοποίησης. Όμως, η οικουμενικότητα θα ήταν υπερβολικά «αγγελική» σαν συνέπεια και αποτέλεσμα του καπιταλισμού για να είναι αληθινή. Αντί οικουμενικότητας, η παγκόσμια κοινή γνώμη διαπιστώνει σε ολόκληρο το μεγαλείο τη σαθρότητα της, τα αυθέρετα και αυτάρεσκα της αυτοανακηρυγμένης «απαράκαμπτης και μη αναστρέψιμης» σύγχρονης παγκοσμιοποίησης, όπως και της αντίστοιχης μοναδικής και αποκλειστικής πνευματικής ομοιομορφίας.

Βέβαια, το πρόβλημα της οικουμενικότητας δεν είναι φιλοσοφικό, αλλά πρακτικό : συνδιαλέγεται με την ιστορία και τις μακρόχρονες τάσεις και τον τρόπο λειτουργίας του καπιταλισμού. Το θέμα είναι η τρέχουσα παγκόσμια «κοινωνική ατιμία» που διαπράττει το σύστημα ιδιοκτησίας και η προσπάθεια ανασκευής της ιδιολογικής κάλυψής της με την αναφορά στην παγκοσμιοποίηση και την ιστορία.

Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραμένει οργανικά και λειτουργικά ασυμβίβαστο με την οικουμενικότητα-παγκοσμιότητα. Στόχος της κεφαλαιοκρατικής παγκοσμιοποίησης είναι η

συγκέντρωση του παγκόσμιου πλούτου, ενώ της οικουμενικότητας η κοινωνική παγκόσμια δικαιοσύνη και αλληλεγγύη. Χωρίς κοινωνική παγκόσμια αλληλεγγύη και δικαιοσύνη, η συγκέντρωση πλούτου βασίζεται κατά κύριο λόγο στη λεηλασία των μικροϊδιοκτητών και καταλήγει αντικοινωνική ουτοπία : Χωρίς εργασία δεν είναι δυνατή η παραγωγή νέου πλούτου πολύ περισσότερο η συσώρευση πλούτου, ούτε η ανθρωπότητα ενοποιείται. Τη στιγμή που η ανθρωπότητα βρίσκεται ήδη στην αναζήτηση και επιβεργασία κάποιου εναλλακτικού οράματος οικουμενικότητας, το σύστημα ιδιοκτησίας για να επιβιώσει, λες και δεν αρκούσαν οι ασύλληπτες μέχρι σήμερα καταστροφές που προκάλεσε στην ανθρωπότητα απεργάζεται μια νέα υπο την αιγίδα των ΗΠΑ καταστροφική παγκοσμιοποίηση.

Η εμπειρία του 20ου αιώνα και ειδικά τη δεκαετία που διανύουμε με προεξάρχον σκοπό την παγκοσμιοποίηση αποκάλυψε ότι η «άγρια» συγκέντρωση πλούτου βασίζεται σε «μεταβιβάσεις» και όχι σε παραγωγικότητα παρά την ανάπτυξη και την τελειοποίηση των μέσων παραγωγής και επικοινωνίας. Το γεγονός αυτό οξύνει την παγκόσμια αδικία και ανισότητα σε βαθμό που το σύστημα ιδιοκτησίας οδηγείται σε αδιέξοδο. Βεβαίως, πάντα το σύστημα ιδιοκτησίας είχε κύριο μέλημά της τους εξοπλισμούς. Σήμερα πολύ περισσότερο, αναζητείται διέξοδος όχι στην οικονομία και την παρά πέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής, αλλά στις στρατιωτικές δαπάνες και τους εξοπλισμούς: βελτίωση των πυρηνικών όπλων, πόλεμος των άστρων κλπ. Οι τεχνοκρατικές σπονδές στην ελευθερία του ατόμου και των αγορών δεν αρκούν, αν δεν αποδείξουν στην πράξη αυξημένη παραγωγική ικανότητα σε παγκόσμια κλίμακα.

Αντί για αυτό, το σημερινό παγκόσμιο σύστημα και πριν ακόμα απ τη διαμόρφωσή του υπο αμερικανική επικυριαρχία παγκοσμιοποίηση καταγράφει συνεχείς διαδοχικές αποτυχίες και πτώση, που περιορίζουν όσο τότε άλλοτε την παραγωγική ανικανότητα. Και όταν αναφερόμαστε στη παραγωγή, δεν εννοούμε παραγωγή και ανάπτυξη για την παραγωγή και μόνο του κέρδους, αλλά παραγωγή που να βελτιώνει τις κοινωνικές συνθήκες και τις συνθήκες διαβίωσης των λαών. Δεν μπορεί να υπάρξει παγκοσμιότητα, πολύ περισσότερο οικουμενικότητα, χωρίς ουσιαστική προοπτική για ισότητα. Η σημερινή όξυνση της παγκόσμιας ανισότητας, αντί να πλησιάζει τον κόσμο προς την παγκοσμιοποίηση, στην ουσία τον απομακρύνει απ αυτήν. Το κεφάλαιο αποδεικνύεται ανεξέλεκτα καταστροφικό. Είναι τόση η δίψα και η βιασύνη για την αρπαγή του παγκόσμιου πλούτου, που ενώ καταστρέφει τις υπάρχουσες δικές του δομές και καθιερωμένες κοινωνικές σχέσεις, αποδεικνύεται ανίκανο να διαμορφώσει νέες που να εγγυούνται κάποια διάρκεια.

Οι ΗΠΑ που ηγούνται αδυνατούν να διασφαλίσουν το περιεχόμενο της παγκόσμιας οικονομικής ηγεμονίας, με συνέπεια το σημερινό παγκόσμιο σύστημα να διολισθαίνει κάθε μέρα προς την ακυβερνησία. Η Αμερική σήμερα προβάλλει και χρησιμοποιεί την απέραντη στρατιωτική ισχύ, σαν τη μοναδική μέθοδο και μέσο προκειμένου να επιβεβαιώνει τη συνολική υπεροχή της. Με τον τρόπο αυτό αντί να υπερβαίνει τη σύγχρονη ακυβερνησία του κόσμου την επιδυνώνει και ο νέος милитаризм την επιδεινώνει ακόμη περισσότερο. Και το κυριότερο ο τρόπος κι τα μέσα που χρησιμοποιεί προκειμένου να φτάσει στο σκοπό, βάζει σε κίνδυνο τις κατακτήσεις αιώνων.

Ίσως το μεγαλύτερο διακύβευμα τα επόμενα χρόνια να αποτελεί κατά πόσο το αξιακό σύστημα, που στηρίζεται στις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρωπιστικές οικουμενικές αξίες και την κοινωνική αλληλεγγύη θα επιβιώσει ή θα αποτελέσει και αυτό «παράπλευρες απώλειες» του δεγόμενου πόλεμου των πολιτισμών ή των Θρησκειών

Όταν στις 5 Μαρτίου του 1946 ο Τσιωρτσιλ στην ομιλία του στο Κολλέγιο Westminster μπροστά σε ένα ακαδημαϊκό ακροατήριο, αφού ανέφερε ότι όλες οι ξακουστές πόλεις της Ευρώπης απ το «Στετίνο και τη Βαλτική μέχρι την Τερίεστη στην Αδριατική, εκτός απ την Αθήνα, ένα Σιδηρούν παραπέτασμα έχει υψωθεί και διασχίζει την ευρωπαϊκή ήπειρο». Στη ομιλία του αυτή είναι αυτός που διατύπωσε τον Όρο «σιδηρούν παραπέτασμα». Ενώ όρο που έφερε αντιμέτωπες την ανατολική και την δυτική όχθη της Ευρώπης. Εναν όρο με τον οποίο κηρύσσει το εναρκτήριο σάλπισμα για την αντικομμουνιστική σταυροφορία και την έναρξη του

ψυχρού πολέμου. Έναν όρου που στο εξή θα χαρακτηρίζει τους εξωτερικούς χειρισμούς των ΗΠΑ και του Μακάρθι στο εσωτερικό των ΗΠΑ.

Και στο λόγο του αυτό ο Τσιώρτσιλ, δεν μπόρεσε να υπερπιδήσει τη δικιά του Σκιά, να υπερβεί δηλαδή τους υποκειμενικούς εκείνους παράγοντες που υπαγορεύουν την επιχειρηματολογία και το στοχασμό του. Σαν γνήσιο τέκνο της εποχής του και απόγονος του «κάντε τον κόσμο Αγγλία, και «πατέρας της νίκης», παραβλέποντας το κυρίαρχο στοιχείο ότι για την υλοποίηση αυτού του στοχασμού θα έπρεπε να νεκραναστήσει τη φασιστική Γερμανία, την Ιαπωνία και τις χώρες του άξονα και απ κύριο εχθρό που ήταν να τις δεχθεί ισότιμους συμμάχους, δεν απέφυγε να αναφερθεί στο λόγο του όπως πίστευε, υπερβατική εκείνη ανωτερότητα, με την οποία είναι «προικισμένο» αποκλειστικά το γένος των Αγγλοσαξόνων.

Ένα στοιχείο υποκειμενισμού, που πρώτος θα επισημάνει λίγες μέρες αργότερα (στις 14 Μαρτίου 1946), απ τις σελίδες της «Γράβντα» ο τέως σύμμαχος του Τσιόρτσιλ Ι.Β. Στάλιν: Ο χίτλερ ξεκίνησε τον πόλεμο, διακηρύσσοντας τη φυλετική κοσμοθεωρία, σύμφωνα με την οποία, μόνο οι γερμανόγλωσσοι αντιπροσωπεύουν ένα καθ όλα επίλεκτο έθνος. «Ο κ Τσώρτσιλ και οι σύμμαχοί του στις ΗΠΑ έχουν καταλήξει πιά στο συμπέρασμα ότι οι Αγγλοσάξωνες, ως η μοναδική ανώτερη φυλή, πρέπει να κατευθύνουν τις τύχες του κόσμου απ όλα τα υπόλοιπα έθνη της εφελίου...»

Όπως ο Νόμος του κέδρους προκειμένου να γίνει η συσώρευση πλούτου οδήγησε στον καπιταλισμό του Λεσέ Φέρ του 19ου αιώνα στο Νόμο της συγκέντρωσης και γέννησε τον Μαρξισμό, έτσι και ο Νόμος της συγκέντρωσης οδήγησε στο Νόμο της χωρίς όρια συγκεντρωποίησης στη δεκαετία που διανύουμε. Το γεγονός αυτό μπορεί να προκαλέσει μια διεθνή αμφισβήτηση στην ίδια την έννοια της ελεύθερης αγοράς. Σε διεθνές επίπεδο παρατηρείται μια πολιτική αλλαγή, μέσα στην οποία εγγράφεται η μετάβαση απ την κοινωνική διαχείριση της φτώχειας προς μιά ποινική διαχείρησή της μέσω των αστυνομικών μηχανισμών και των σωφρονιστικών θεσμών.

Περνάμε τουλάχιστον στη Ευρώπη που υπήρχε-και στη χώρα μας εστω και υποτυπώδη- κείνσιανό κράτος, του οποίου η αποστολή προσδιοριζόταν απ την διασφάλιση της κοινωνικής αλληλεγγύης, την μερική εστω άμβυνση των αρνητικών επιπτώσεων του τρόπου λειτουργίας της αγοράς, την κατά το δυνατόν μείωση των ανισοτήτων, τη διασφάλιση εστω εν μέρει της ευημερίας, σε ένα Νεοδαρβινικού τύπου κράτος το οποίο, μετατρέποντας τον ανταγωνισμό σε φετίχ και πανηγυρίζοντας την ατομική ευθύνη, δημιουργεί όρους ανάπτυξης υπερτορφικών λειτουργιών των μηχανισμών διατήρησης της τάξης και νέων ποινικών τρομονόμων που σηματοδοτούν και στοχεύουν στον επαναπροσδιορισμό τόσο της περιμέτρου όσο και των τρόπων δράσης του Νεοδαρβινικού κράτους.

Σήμερα όλα τείνουν να δείξουν πως αυτή η νέα ποινική δόξα που διαχέεται απ τις ΗΠΑ στη γηραιά ήπειρο, προωθεί μια νέα διαχείριση της κοινωνικής ανασφάλειας. Στον ορίζοντα διαμορφώνεται η τεχνητή ανασφάλεια που θα ανταλλαγεί με την συρρίκνωση της δημοκρατίας. Το νέο να διαμορφωθεί δόγμα του ΝΑΤΟ είναι φανερό πως θα βάζει ευθέως α) Κατά του ΟΗΕ και τον αποκλεισμό της φωνής και τον αποκλεισμό της συμμετοχής στις αποφάσεις του Τρίτου Κόσμου, της Κεντρικής και Νότιας Αμερικής, της Αφρικής και της Ασίας. β) Κατά του Συμβουλίου Ασφαλείας και την παρουσία της Κίνας, της πρώην ΕΣΣΔ και τριτοκοσμικών χωρών μα και των διαδικασιών του (Βέτο ομοφωνία κλπ) κατά τη λήψη των αποφάσεων. και γ) Θα διεμβολίζει με όλα τα μέσα τον αυτόνομο ρόλο και την πολιτικό-οικονομική ολοκλήρωση της Ευρώπης. Ακόμα θα επιχειρήσει να επιβάλει Ντεφάκτο την Πάξ Αμερικάνικη στην μετά απ λίγο «παγοσμιονοποιημένη» οικονομία.

Με εργαλείο το ΝΑΤΟ, η ΗΠΑ όχι μόνο θα υπονομεύει την όποια απόπειρα αναζήτησης για μια «Νέα οικονομική τάξη στον κόσμο»...Και το βασικότερο αν δεν υπάρξουν αντιδράσεις και αντίσταση σε αυτά τα σχέδια σε λίγο θα ανακηρύξουν σαν «Πρόεδρο» και της Ευρώπης (ένωσης) τον πρόεδρο των ΗΠΑ...

Η Ευρώπης της (ένωσης) με τις αντινομίες της, τις τρεψοδικίες, τις αδυναμίες και τα δημοκρατικά ελλείμματα στη λειτουργία, με ανοιχτές προοπτικές της ταυτόχρονα, τις

προκλητικές της δυνατότητες, γεννά για τους λαούς της προσδοκίες. Η ηθική της Ευρώπης στο χρηματιστήριο των συνειδήσεων βρίσκεται αναμφισβήτητα σε πτώση. Στις κρίσιμες στιγμές είναι σημαντικό για την Ευρώπη σαν σύνολο και κάθε χώρα χωριστά, να πάρουν τα αντίστοιχα μέτρα να σταματήσει αυτό ο κατήφορος της συνηθιστικής πτώσης οσον αφορά τη δυνατότητα όχι μόνο να αντιδράσει στα εκολαπτώμενα σχέδια των ΗΠΑ, αλλά και να τα ανατρέψει. Να μην πέσει και τη φορά αυτή στην παγίδα της αμερικάνικης παγκοσμιοποίησης όπως έπεσε μετά τη λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου στην παγίδα του «Σχεδίου Μάρσαλ»

Τα τραγικά, εξοργιστικά και απάνθρωπα γεγονότα στη γειτονιά μας με την επιδρομή του αμερικανοκίνητου ΝΑΤΟ στα βαλκάνια που η Ευρώπη, μα και εμείς παρακολουθούμε σαν θεατές χωρίς να ξέρουμε πότε και με ποιές υπαρξιακές ακόμα συνέπειες, θα έπρεπε η Ευρώπη να σημάνει συναγερμό συνειδήσεων για την ολόπλευρη ενίσχυση του ιδεολογικού και ηθικοπολικού μετώπου.

Η εξάλειψη του οικονομικού κράτους, η αποδυνάμωση του κοινωνικού κράτους και η ενίσχυση του ποινικού κράτους, αλληλένδετοι και αλληλοεξαρτώμενοι μετασχηματισμοί, αποτελούν συστατικά στοιχεία των νέων μηχανισμών διαχείρισης της φτώχειας στη σημερινή εποχή της μαζικής ανεργίας και της επισφαλούς εργασίας με μια τριπλή αποτελεσματική λειτουργία: την πειθάρχηση της εργατικής τάξης, την υπόταξή της στα νέα δεδομένα και την ακόμα πιο πέρα περιθωριοποίησή της.

Τα γεγονότα αυτά και η νέα ποινική δόξα που άρχισε να διαχέεται απ τις ΗΠΑ προς τη Γηραιά ήπειρο, κάνουν όχι μόνο αναγκαία αλλά και επιβεβλημένη πριν είναι αργά για την ανθρωπότητα να αναζητήσει και να αγωνιστεί για έναν διαφορετικό κόσμο των ανθρωπών όπου γής. Και αυτό γιατί παραδόξως, ενώ η αυτοκρατορία «απλώνεται» και ισχυροποιείται, η ασφάλεια στον πλανήτη διατρέχει μεγαλύτερο κίνδυνο και η ίδια η προπαγάνδα της αυτοκρατορίας καλλιεργεί την ένταση της ανασφάλειας, χωρίς βέβαια να «προσπαθεί» να εξηγήσει τις αιτίες αυτής της κατάστασης. Μετά την πτώση του ανατολικού μπλόκ και το τέλος του ψυχρού πολέμου, όχι μόνο δεν οδηγεί σε μια εποχή ειρήνης-ασφαλείας, αλλά πολλαπλασιάζει τις εστίες θερμών αναμετρήσεων. Σε αυτήν την ισορροπία του τρόμου αν δεν υπάρξει αντίσταση, αντίσταση οργανωμένη, η κοινωνία θα περάσει στην τρομοκρατία της άνισης ισχύος και απ την πυρηνική απειλή στον διπολισμό θα περάσει στη μονοπολιακή διαρκή απειλή απέναντι σε κάθε «διαφορετικό».

Βέβαια η ιστορία λέει και η ζωή επιβεβαιώνει ότι τα κάστρα και οι αυτοκρατορίες πέφτουν απ μέσα. Μέχρι τότε αν μείνουμε αδρανείς η μητρόπολη του μονοπολισμού χωρίς άλλοθι μετά την πτώση του μπλόκ του «κακού», για να συνεχίσει τους υπερεξοπλισμούς και να ενισχύσει ανενόχλητη την ηγεμονία της ακόμα και απέναντι στους «φίλους», θα αναζητείται και θα διαμορφώνει τη στρατηγική του νέου «άξονα του κακού». Θα κατασκευάσει «εχθρούς».

Το καινούριο στοιχείο ήταν ότι με τη λήξη του πρώτου παγκοσμίου πολέμου, τη θέση της σταρικής Ρωσίας του 1914-1917, την είχε πάρει τώρα η Σοβιετική Ένωση, που η συμμετοχή της στον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο, άλλαξε τον χαρακτήρα του πολέμου και του έδωσε νέα μορφή και περιεχόμενο. Από ενδοκαπιταλιστικός που ήταν ο Α' παγκόσμιος πόλεμος, ο δεύτερος ξεκίνησε καθεστωτικός και στην πορεία λόγω... κατάληξε αντιφασιστικός. Η ταλαίπωρη πατρίδα μας βρέθηκε ανάμεσα στους εμπολέμους, και στον πρώτο και στο δεύτερο. Και πλήρωσε και στους δυό βαρύτατο τίμημα. Και αυτό παρά το γεγονός ότι και στους δυό η χώρα μας, βρέθηκε στο πλευρό αυτών που χαρακτηρίστηκαν νικήτες.

Απότοκος του πρώτου, ήταν τα «Νοεμβριανά του 1916» και οι οδυνηρές συνέπειες που στάθηκαν η αρχή ενός πολιτικού διχασμού που δεσπόζει στη δημόσια ζωή της χώρας μας μέχρι και σήμερα. Η Μικρασιατική συμφορά του 1922. Και του Β' παγκοσμίου πολέμου η μεταπελευθερωτική κατοχή της χώρας απ τους Άγγλους και η επαναπρόσδεσή της στη γεωστρατηγική τους πολιτική και το ανείπωτο δράμα του λαού μας, ο εμφύλιος αδερφοκτόνος σπαραγός.

Και στη δύση του, ποιός θα μπορούσε να φαντασθεί ότι ο 20ος, που στη διάρκειά του έγιναν πολλές δεκάδες μικροί και οι δυό φονικότεροι πόλεμοι της ανθρωπότητας, ότι το όραμα της

δίκαιης κοινωνίας για την οποίας εκατομμύρια Ανθρωπτοι έχασαν την ζωή τους και επιζήσαντες αυτού του αρμαγεδώνα θα βίωναν την πτώση του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και ότι μετά την πτώση του «υπαρκτού» την ολοκλήρωση του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής με την παγκοσμιοποίησή του;

Αυτός που θα αποφασίσει να μελετήσει σε βάθος την ελληνική ιστορία στη μεγάλη της διάρκεια, απ τα πανάρχαια ακόμα χρόνια, θα καταλήξει στο οδυνηρό συμπέρασμα ότι α) η ελληνική ιστορία είναι λίγο-πολύ η ιστορία των εμφυλίων πολέμων και των στρατιωτικών πραξικοπημάτων β). Η χώρα μας και μετά τη συγκρότησή της σε κρατική οντότητα και μέχρι το 1974, δεν αποφάσιζε η ίδια για τα του οίκου της. Τα πάντα αποφασίζονταν στο Λονδίνο και αργότερα στην Ουάσιγκτον. γ) Την αλόγιστη και απαράδεκτη ανάμειξη του Κλήρου στην πολιτική δ). Τις σφοδρές, παράλογες και συντεχνιακές αντιδράσεις της παραδοσιακής Ελίτ, στις πολιτικές και κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, που εκολάπτονται στα σπλάχνα του κοινωνικό-οικονομικού γίγνεσθαί ε). Η αρχουσα τάξη ποτέ δεν επιδίωξε να αντλήσει τη δύναμη της εξουσίας απ το λαό. Να στηριχθεί στο λαό. ζ) Την ταύτιση και τη διαπλοκή της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τα ξένα συμφέροντα και τη διαφθορά της, που οδηγεί στην μεγαλύτερη εξάρτηση και την προδοσία ακόμα, μέχρις και παράδοση εθνικού εδάφους Ρούπελ-Καβάλα ο Βασιλιάς Κωνσταντίνος. και στ). Θα διαπιστώσει ότι τα δάνεια : σε στερλίνες, που παίρνει το ένα κομμάτι της άρχουσας τάξης απ τη μία μεγάλη δύναμη, τα μάρκα που παίρνει το άλλο κομμάτι απ την άλλη μεγάλη δύναμη, τα δολάρια-παγωμένες πιστώσεις, τα «Σχέδια Μάρσαλ» και τα δόγματα σαν αυτό του «Τρούμαν» που αφορούσε την Ελλάδα και την Τουρκία, τη φορά αυτή μπροστά στον «κίνδυνο» να συμμετάσχει αναλογικά και ο λαός στα κέντρα που παίρνονται οι αποφάσεις, τα δέχθηκε στο σύνολο τους και ως ήταν οι όροι οι πιο κατάπτυστοι από κάθε προηγούμενο, και στο μεγαλύτερο μέρος σε στρατιωτικό πολεμικό εξοπλισμό, με υποθήκη πάντα τη χώρα, την γεωστρατηγική της θέση και την μελλοντική υποδούλωση του λαού.

Γι αυτούς που δεν ξέρουν και γι αυτούς που ξέχασαν ή για λόγους ειδικούς και συγκεκριμένους, ενώ θυμούνται τα ταξικά και προσωπικά ωφέλη που προέκυψαν, παραβλέπουν ή αγνοούν τις συνέπειες που είχε στο λαό και τη χώρα το «Σχέδιο Μάρσαλ». Πρέπει να τους θυμίσουμε ότι το «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν», ήταν αυτά που μετέτρεψαν και μεταπολεμικά τη χώρα από Αγγλικό προτεκτοράτο με την επάμβαση του Δεκέμβρη του 1944, σε Αμερικάνικο, τον Μάρτιο του 1947. Επέβαλαν την 7χρονη δικτατορία και τον διαμελισμό της Κύπρου.

Η αναφορά στο «Σχέδιο Μάρσαλ» και το «Δόγμα Τρούμαν» δεν αποβλέπει στο να αντιδικήσει ή να διακιώσει απόψεις. Εκείνο που έχει ιστορική σημασία είναι να προσδιορίσουμε σε ποίο βαθμό μια ηγεσία ή ένας πολιτικός αποδεχόμενοι ένα σχέδιο και ένα δόγμα σαν αυτά του Μάρσαλ και του Τρούμαν, μπόρεσαν να διατηρήσουν την προσωπική τους αξιοπρέπεια, την προσωπική και την εθνική ευαισθησία και κυρίως την εθνική ανεξαρτησία του λαού και της χώρας. Βέβαια είχε προηγηθεί με την συναινέση, αν όχι με την παράκληση η ένοπλη επέμβαση των Αγγλων να επανέλθουν κυρίαρχοι στη μεταπολεμική ζωή της χώρας. Και όταν και αυτοί δεν μπορούσαν να την κρατήσουν μας έφεραν άγνωστο με πιο αντάλλαγμα τους Αμερικάνους. Οι Αμερικάνοι χρησιμοποιώντας σαν όργανα τα Ανακτορά, μέρος του πολιτικού κόσμου, τους στρατιωτικούς του ΙΔΕΑ, την παλιά και νέα οικονομική ολιγαρχία νομιμοποίησαν την πλήρη εξάρτηση και πρόσδεση της Ελλάδας στο δικό τους άρμα.

Το «Σχέδιο Μάρσαλ», το «Δόγμα Τρούμαν» οι παγωμένες πιστώσεις και ο αντικομμουνισμός αποτελούσαν την εποχή εκείνη «τετράδα ομοούσιο και αχώριστο». Ήταν ένα «πακέτο». Δεν μπορούσε να υπάρχει το ένα χωρίς το άλλο. Οπου δόθηκε, δόθηκε υπό τον όρο να χρησιμοποιηθεί εναντίον του κομμουνισμού. Αυτό μας το επιβεβαιώνουν εγκυρότατοι Αμερικανοί Δημοσιολόγοι και αναλυτές εκείνης της εποχής : «Αν επιλέξαμε την Ελλάδα και την Τουρκία», έγραφε ο Ουόλτερ Λίπλαμ στη «Νιου Γιορκ Χέρλαν Τριμπιούν» είναι όχι γιατί μας έννοιαζε η βοήθεια που χρειάζονταν, ή γιατί είναι μοντέλα δημοκρατίας, αλλά γιατί είναι αποτελούν για μας στρατηγικές πύλες για τη Μαύρη θάλασσα και την καρδιά της Σ. Ενωσης.

Με βάση τα στοιχεία αυτά η αλήστου μνήμης Φρειδερίκη, παρότρυνε τον στρατηγό Μάρσαλ, να κηρύξει η Αμερική τον τρίτο Παγκόσμιο πόλεμο απ την Ελλάδα! Μάλιστα ο Γ Παπανδρέου το 1948 σε ένα νέο δημοσίευμα του υιοθετούσε την διαδεδομένη θέση ορισμένων Δυτικών ότι «ο τρίτος παγκόσμιος πόλεμος δεν πρόκειται να αρχίσει, άρχισε κιόλα»...

Για να είναι αντικειμενική η εκτίμηση αν βοήθησε και πόσο, θα δώσω το λόγο σε δύο βουλευτές : Τον κ Α. Βαμβέτσου (ανήκε στο κόμμα του Ζέρβα) και τον κ Γ. Μπακόπουλο (μετέπειτα Υπουργός Δικαιοσύνης της κυβέρνησης Γ Παπανδρέου). Κατά τη συζήτηση στη Βουλή (τον Ιούλιο 1947) : «Περί κυρώσεως της Αμερικάνικης Βοήθειας επί τη Βάσει του «Σχεδίου Μάρσαλ». Ο κ Βάμβετσος παίρνοντας το λόγο δεν μπόρεσε να καταστήσει την οργή του, για τον έσχατο εξευτελισμό της χώρας: «Είπομεν πάντοτε, και λέγομεν κατ επάληψιν ότι ευγνωμονούμε». Αλλά υπάρχουν και μερικά όρια, πέραν των οποίων υπάρχει η ανθρώπινη αξιοπρέπεια, η οποία δεν είναι δυνατόν να φτάσει μέχρι σημείου εσχάτου εξευτελισμού...(Δεν νοείται) αυτός ο αιώνιος πτωχοπροδορισμός, αυτή η διαρκής υποδούλωση και η υποταγή εις Πάν λεγόμενον αλοδαπού υπαλληλίσκου κλπ...» Πρακτικά Βουλής 2/7/1947.

Σε αντίθεση με τον Βαμβέτσιο, ο Μπακόπουλος, δεν εκρυσσε τον ασύννορο ενθουσιασμό του: «Ουδείς δύναται να αμφισβητήσει ότι το «Δόγμα Τρούμαν» και το «Σχέδιο Μάρσαλ», αποτελούν την εντονότεραν εκδήλωσιν πραγματικού πολιτισμού και ανωτέρου Ανθρωπισμού».

Το σχέδιο Μάρσαλ, εκπονήθηκε τον Ιούνιο του 1947. Ήταν 3ετούς διάρκειας και το συνολικό ποσόν ανέρχονταν στα 13,5 δισ σημερινά δολάρια. Αποδέκτες του σχεδίου ήταν 17 Ευρωπαϊκές χώρες, μεταξύ των οποίων και η δική μας. Και Ω του θαύματος! Τον ίδιο χρόνο και τον ίδιο μήνα έμπαιναν σε εφαρμογή τα Εκτακτα Μέτρα. Τα μέτρα που θα οδηγούσαν στην ολοκλήρωση ενός αλλα σχεδίου. Του σχεδίου «MANNA». Ενός σχεδίου που εκπονήθηκε τον Αύγουστο του 1943, με μονοδικό στόχο την κονιορτοποίηση του ΕΑΜ. Μπήκε σε εφαρμογή τον Δεκέμβρη του 1944 απ του Αγγλους και ολοκληρώθηκε τον Αύγουστο του 1949 απ τους Αμερικανούς.

Τα δάνεια λοιπόν, που κάθε φορά παίρνει η άρχουσα τάξη, με εκποίηση της Εθνικής Ανεξαρτησίας και υποθήκη την μελλοντική δουλεία και δουλειά του λαού, είναι το εργαλείο απ το οποίο ο ο δανειολήπτης αντλεί τη δύναμη και τα μέσα να υποτάξει το λαό και ο δανειοδότης να παραμείνει η χώρα εξαρτημένη, μα και να στηρίξουν την εξουσία των εκπονητών της εθνικής κυριαρχίας κάθε φορά που αυτή αυτή κλονίζεται.

Αυτό που έκανε ο στρατηγός Ντε Γκώλ στις 18 Ιουνίου 1940, μετά την κατοχή της Γαλλίας απ τον γερμανικό στρατό, τη συνθηκολόγηση και την ανάλυση της διακυβέρνηση της χώρας απ την κυβέρνηση του Βισύ του στρατάρχη Πεταίν, από ραδιοφωνικό σταθμό του BBC, κάλεσε τους ελεύθερους Γάλλους σε Αντίσταση κατά των κατακτητών και τα εγχώρια οργάνά του. Αυτό ακριβώς έκανε και το ΚΚΕ στην Ελλάδα, καλώντας τις προοδευτικές-πατριωτικές δυνάμεις και το λαό να οργανώσει Αντίσταση κατά της κυβερνήσεως των κούϊσλιγκς. Ο όρος «Αντίσταση» συμπύκνωνε την πρακτική βούληση του λαού να συνεχισθεί ο αγώνας κατά του φασισμού και μέσα στις συνθήκες της κατοχής. Αυτή η διακεκρηυγμένη βούληση αντάμωνε ιδεολογικά με τις νωπές, σχετικά, παραδόσεις του αντιφασισμού του μεσοπολέμου και ειδικά στη χώρα μας που ο λαός τον βίωνε στην πιό ωμή του μορφή.

Η Εθνική Αντίσταση, δεν ήταν μια λαβωμένη εθνική ψυχή που αφυπνίστηκε αιφνιδίως. Την έφεραν στο προσκήνιο μια σειρά παραγόντων που δημιουργήσε ο ίδιος ο πόλεμος, το είδος του πολέμου που διεξάγονταν, το είδος του αντιπάλου, οι μέθοδοι που χρησιμοποιούσε και τα μέσα με τα οποία ο πόλεμος αυτός διεξάγονταν και κυρίως ο εσωτερικός φασισμός, εγκατάλειψη της χώρας του του λαού απ την «ηγεσία» και την υπουργοποίηση των των συνθηκολόγων στρατηγών.

Οι επιβλητικές επιτυχίες της Βέρμαχ στην πρώτη φάση του πολέμου, ήταν τέτοιας έκτασης που μπορούσαν όχι μόνο να κάμψουν αντιστάσεις, αλλά να δημιουργήσουν ισχυρά ρεύματα προσχώρησης. Αλλωστε χάρις και στις κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς και τις ισχυρές φιλογερμανικές και φασιστικές δυνάμεις που προϋπήρχαν στη χώρα μας, και αυτούς που

συστρατεύθηκαν με τον ναζισμό που όχι μόνο ευχήθηκαν αλλά και αγωνίστηκαν στο πλευρό των κατακτητών για τη νίκη πρώτα και την επιβουλή του μετά.

Οι καταστάσεις που οδήγησαν σε αυτήν την λαϊκή αφύπνιση μέσα απ τους φανερούς, υπόγειους και «παράνομους» αντιστασιακούς μηχανισμούς ήταν α): Η συντριβή του τακτικού στρατού και η πλήρης χρεωκοπία των κυβερνητικών μηχανισμών μπρός στην επέλαση της γερμανικής πολεμικής μηχανής, δημιούργησαν στη χώρα ένα πολιτικό και διοικητικό κενό. Ένα κενό που δεν κατάφεραν να αναπληρώσουν οι εγκάθεκτες, και ως εκ τούτου αφερέγγυες, κυβερνήσεις των Κούϊσλιγκς. Αυτό ακριβώς το κενό, έπρεπε οι αντιστασιακές δυνάμεις, που εθελοντικά και ανεξάρτητες απ τις κυβερνήσεις και τους κρατικούς μηχανισμούς, ανέλαβαν να εκπροσωπήσουν και να υπερασπιστούν το έθνος. Ούτε οι εξόριστες κυβερνήσεις, χωρίς λαό και μισθοδοτούμενες απ τους Άγγλους, ήταν σε θέση να καλύψουν αυτό το κενό που δημιούργησε, αυτή ακριβώς η εγκατάληψη της χώρας.

β) ήταν το είδος του πολέμου που εγκαινίασαν οι Γερμανοί. Ο πόλεμος αυτός ήταν ολοκληρωτικός. Ήταν ένας πόλεμος που καταργούσε τις διαχωριστικές γραμμές πολεμιστών και αμάχου πληθυσμού. Το γεγονός αυτό, μαζί με τις σκληρές και απάνθρωπες συνθήκες διαβίωσης που επέβαλαν οι κατακτητές με τους συνεργάτες τους και οι παντοειδείς διώξεις, εξέθρεψαν το αίσθημα μίσους και οργής, αλλά και στοιχειώδεις πρακτικές αυτοσυντήρησης, που αναπτύσσονταν στο κενό που άφηναν τα διαλυμένα και εξαρθρωμένα κρατικά δίκτυα. Αυτές ακριβώς οι πρακτικές αποτελούσαν μια μύηση στην παράνομη αντιστασιακή πρακτική και μια πρώτη εκκίνηση προς τη μαζική πολιτική και σε συνέχεια στη στρατιωτική οργάνωση. Ο πόλεμος όχι μόνο συνέχιζε αλλά κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν πió σκληρός και απάνθρωπος και η πολιτική πλέον διεξάγεται με τα όπλα σε ένα πόλεμο ζωής και θανάτου. Έτσι γρήγορα η αρχική απείθεια, προσλαμβάνει οργανωτικές ένοπλες μορφές. Ο ένοπλος αγώνας είναι η κορύφωση του αντιστασιακού πνεύματος, είναι αυτό που συμβάλλει στη συστράτευση και ταυτίζει τους πολεμιστές με τους αμάχους.

γ) Η Αντίσταση δεν ήταν μόνο αυτό που λέμε και εννοούμε οργανωμένες μορφές πάλης, στρατιωτικές, πολιτικές, ακόμα και διάφορες μορφές διαμαρτυρίας, αλληλεγγύης, διεκδίκησης κλπ. Ήταν και η ατομική, μοριακή αντίσταση στη πείνα, την οργανωμένη σωματική και ηθική εξουθένωση των ατόμων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ήταν οι συλλήψεις, τα βασανιστήρια, η βία, ο οργανωμένος σε εταιρείες χαφιεδισμός. Ήταν τα έργα και οι ημέρες της βασιλό-μεταξικής δικτατορίας, που στέρησε και τα λίγα ψήγματα ελευθερίας και καθιέρωσε τον φασισμό σαν το πió κατάλληλο πολιτικό-κοινωνικό σύστημα που ταιριάζει στους Έλληνες. Ζώντας ο λαός μας τον φασισμό και γνωρίζοντας τις συνέπειες απ την τυχόν επικράτησή του ο αντιφασιστικός αγώνας, έγινε ο κοινός ιδεολογικός συνεκτικός κρίκος -ιστός της Αντίστασης. Ο αντιφασισμός έγινε μέρος της ιδεολογία της Αντίστασης. Ο φασισμός τόσο στην ιταλική όσο και στη γερμανική του μορφή, δεν ήταν μόνο μια ξένη δύναμη κατοχής. Ήταν ο αναμορφωτής και κήρυκας του φασισμού.

Ο φασισμός είναι μια ιδεολογία, ένα κοινωνικό-πολιτικό καθεστώς, μια νέα τάξη πραγμάτων που επιδιώκει να επιβάλει τις αρχές του στους λαούς του κόσμου. Αρχές που τελικό σκοπό έχουν : την κατάργηση των αντιπροσωπευτικών δημοκρατικών σωμάτων, την διάλυση των κομμάτων και συνδικάτων, την καθιέρωση της «αρχής του αρχηγού», τη στρατιωτικοποίηση της εργασίας και του κράτους, τη ρατσιστική εκκαθάριση των κοινωνιών απ τα μή άρια στοιχεία. Ήταν οι ακραίες εκμεταλλευτικές σχέσεις, ο επιθετικός εθνικισμός, η κρατικολατρεία, η ιδεολογική χειραγώγηση του λαού, ο ακραίο αντικομμουνισμός, αλλά και ο αντιδημοκρατισμός με βάση, πάντα τα αντιπλουτοκρατικά συνθήματα. Ήταν οι ηγετικές μορφές των Θρησκευτικών δογμάτων και φυσικά των χριστιανικών Εκκλησιών, που γοητεύονταν απ τα κοινά στοιχεία που είχαν οι Εκκλησίες με το φασισμό στο μεσοπόλεμο, έτσι που υπήρχε μια ουσιαστική προϋπόθεση για μια πολιτική προσέγγιση εναντίον του κοινού εχθρού. Κοινά σημεία θεωρούνται ο «ορθολογισμός σαν βάση πίστης, οι αντιδραστικές αντιλήψεις περί ηθικής, σεξουαλικότητας και οικογενείας και η αυταρχική-ιεραρχική οργανωτική αρχή».

Όλες αυτές οι «αρχές», οι επιδιώξεις και οι στόχοι, φασιστικής διακυβέρνησης είχαν ήδη, όχι μόνο εφαρμοστεί σε όλο τους το μεγαλείο στη χώρα μας απ τον Αύγουστο του 1936 απ τη

δικτατορία, αλλά και λειτουργήσει υπο τη δαμόκλειο σπάθη της βίας. Μάλιστα στο θέμα της «αρχής του αρχηγού» πρωτοτυπήσαμε κιόλα ο εσωτερικός φασισμός, ανακηρύσσονταν τον «αρχηγό πατέρα» με εκείνο το εμετικό τραγούδι «γιατί χαίρεται ο κόσμος και χαμογελάει πατέρας» εννοώντας «πατέρα» του εθνούς τον δικτατορα Μεταξά.

Τη στιγμή που η φασιστική «ηγεσία» εγκατέληψε τη χώρα και όλος ο ισμός που συναποκόμισε μαζί της λειτουργούσαν σαν υπάλληλοι του Τσιώρτσιλ, διακινούσαν την εσωτερική αλληλογραφία του Φόρεϊ Οφφισ, και ότι το κομμάτι απ την «ηγεσία» που έμεινε στην Ελλάδα το έπαιζε κυβέρνηση μισθοδοτούμενη απ τον Χίτλερ στην υπηρεσία του οποίου είχε οικειοθελώς προσφερθεί να υπηρετήσει τα σχέδια του Γ! Ράιχ, έπαιρνα μορφή και σχήμα, αφού οι εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα ήταν ετοιμη να πολεμήσει στο πλευρό του σε περίπτωση που εκδηλωθεί αντίσταση.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση συγκροτούσε τις αντιστασιακές οργανώσεις και δημιουργούσε τον Εθνικό Λαϊκό Στρατό. Το στρατό που ύστερα απ σκληρές μάχες δημιούργησε και έθεσε κάτω απ τον έλεγχο του την Ελεύθερη Ελλάδα. Συγκροτούσε τον κρατικό μηχανισμό, ενώ παράλληλα αποσπούσε απ τα κύρια μέτωπα των συγκρούσεων σημαντικές γερμανικές στρατιωτικές δυνάμεις συμβάλλοντας στον συμμαχικό αντιφασιστικό αγώνα. Η δημιουργία συνεπώς της Εθνικής Αντίστασης και ο αγώνας κατά του φασισμού όχι μόνο σαν εθνικό-απελευθερωτικός σηματοδότησε τον αγώνα σε μια αριστερή-κοινωνική προοπτική. Τα συνθήματα ο «φασισμός δεν θα περάσει» στον ελληνό-ιταλικό πόλεμο και το «θάνατος στο φασισμό, λευτεριά στο λαό» όταν κατακτήθηκε η χώρα και όταν πιά και η «κυβέρνηση» της χώρας, μπήκαν ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών να πολεμήσουν την Αντίσταση, ήταν επόμενο να βρεί τη δικαίωσή του το σύνθημα «χτυπάτε τους φασίστες ξένους και ντόπιους», γίνονται κεντρικά συνθήματα της Αντίστασης.

Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΕΠΟΝ και το ΚΚΕ, δεν ήταν ξενόδουλα και Εαμβουλγαρικά, όπως αβασάνιστα και για λόγους προπαγάνδας τα χαρακτήριζαν, αλλά κατ εξοχήν εθνικό-πατριωτικά που αγκάλιαζαν ολόκληρο το λαό. Ήταν ενα τεράστιο-πρωτόγνωρο λαϊκό κίνημα, μια αντιφασιστική χοάνη μέσα στην οποία στεγάστηκαν ολοι οι Έλληνες αντιφασίστες και πολέμησαν απ τις γραμμές του, τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες. Ανεξάρτητα απ την εμβέλεια και τη σπουδαιότητα του στρατιωτικού της σκέλους, η ΕΑΜική Αντίσταση στέρησε τον άξονα σε μεγάλο βαθμό την κοινωνική επέκταση της ενδοχώρας του και υποχρεώθηκε να πολεμά μόνος του-και μετά το 43 που ανδρώθηκαν και τα Ευρωπαϊκά κινήματα μόνη της η Γερμανία-εναντίον όλων των λαών της Ευρώπης.

Ενώ στη Γαλλία, τους Γάλλους συνθηκολόγους-και μάλιστα και τον ένδοξο στρατάρχη του Α! Παγκοσμίου πολέμου Πεταίν-τους εξομοίωσαν πολιτικά, ιδεολογικά, ηθικά και εθνικά με τον κατακτητή, στη χώρα μας αυτούς, που συστρατεύτηκαν ιδεολογικά και ένοπλα στο πλευρό των κατακτητών και πολέμησαν με λύσσα την Αντίσταση, όχι μόνο δεν εξομοιώθηκαν με τον κατακτητή, αλλά ήταν αυτοί που μετά την απελευθέρωση ανέλαβαν τις θέσεις κλειδιά στον κρατικό μηχανισμό, το στρατό και τα σώματα ασφαλείας. Ήταν αυτοί που καταξιώθηκαν κοινωνικό-οικονομικά σαν «αγωνιστές» και «ήρωες» ακόμα.

Όταν ο αυριανός ιστορικός που θα έχει σφαιρικά στη διάθεσή του, όλες τις γραπτές πηγές της κατοχικής περιόδου, θα είναι μόνο αυτός και με τη βοήθεια της μεγάλης χρονικής απόστασης, που αντικειμενοποιεί και τα πρόσωπα και τις καταστάσεις, μα και τις ανθρώπινες ψυχολογικές αντιδράσεις και αδυναμίες. Αυτός ο άδολος ιστορικός, θα είναι σε θέση να απαντήσει και να συνθέσει την ιστορία μιάς απ τις συγκλονιστικότερες περιόδους της πορείας του ελληνισμού, που ξεκίνησε μιά Αυγή του Οκτώμβρη του 40, πέρασε σε μιά νέα φάση στις 27 του Σεπτέμβρη του 1941, φτάνει στο Δεκέμβρη του 44 για να κορυφωθεί με τον εμφύλιο πόλεμο 1944-46-1949. Ακόμα θα διαπιστώσει οτι ποτέ άλλοτε ο λαός μας, δεν έφτασε τόσο κοντά στην ουσιαστική ανεξαρτησία και οτι ποτέ άλλοτε για τα συμφέροντα της πλουτοκρατικής ολιγαρχίας και των ελαχίστων αντιδραστικών δυνάμεων, δεν την είδε με τόση απελπισία να ξεγλυστρά απ τα χέρια του και να μπει σε ενα νέο κύκλο αίματος.

Απ το 1949 αρχίζει μια νέα τραγική για το λαό Περίοδο-φάση, με τη διατήρησι για τριάντα ολόκληρα χρόνια σε ισχύει των εκτάκτων μέτρων, κορυφώνεται με την 21η Απριλίου 1967 και «κλείνει» με την πτώση της Χούντας των συνταγματαρχών τον Ιούλη του 1974. Επισφραγίζεται με τη δίκη και καταδίκη των ελαχίστων πρωταιτίων με κατηγορητήριο την περίφημη ανακάλυψη του «στιγμαίου αδικήματος». Μια νομική διατύπωση-εφεύρεση, που οι υπεύθυνοι της επάρατης εφταετίας είχαν ευθύνη μόνο για τη στιγμή που αυτοί, οι ελάχιστοι πήραν την απόφαση να επιβάλουν την εφτάχρονη δικτατορία.

Θα διαπιστώσει ακόμα, τον λυσσαλαίο ανταγωνισμό των Μεγάλων Δυνάμεων, να έλεγξουν χωροταξικά αυτό το βράχο-σταυροδρόμι του κόσμου και πολιτικό-οικονομικά το λαό μας. Έτσι λοιπόν, η επιδίωξη των μεγάλων δυνάμεων να ελέγξουν χωροταξικά το βράχο και πολιτικό-οικονομικά το λαό, και η άρνηση της εκάστοτε άρχουσας τάξης, να μὴν θέλει να αντλήσει την εξουσία απ το λαό, οδήγησε στη συνταύτιση και την ταύτιση και αυτή στη διαπλοκή των συμφερόντων της εκάστοτε άρχουσας τάξης με τις ξένες δυνάμεις.

Απ τα πανάρχαια ακόμα χρόνια αυτή η ταύτιση των συμφερόντων, είναι η αιτία που μαστίζεται και κατατρύχεται απ τους διχασμούς και τους εμφυλίους πολέμους κα η χώρα πληρώνει τις βαρύτατες συνέπειες σε αίμα και καταστροφές ο λαός. Με αρχής γενομένης απ το 371 πχ, με περσικό δάνειο οι Θηβαίοι να εξολοθρέψουν τους Σπαρτιάτες στα Λεύκτρα και το 362 στη Μαντινεία. Με όπλα περσικά, έγινε η πιό φοβερή μάχη-σφαγή ανάμεσα σε Θηβαίους, Σπαρτιάτες, Αθηναίους, Ηλείους, Αχαιοὺς και Μαντίνειους, που ενώ αποδεκατίστηκαν, αυτή η σφοδρή σύγκρουση τελείωσε χωρίς κάποιος να νικήσει και οπως πάντα τα οφέλη τα καρπώθηκαν οι ξένοι.

Εχοντας υπόψη τα πιό πάνω ο Υψηλάντης και γνωρίζοντας τις απόψεις των Κοτζαμπάσηδων, του Κλήρου και των Φαναριωτών που από χρόνια προπαγάνδιζαν την ιδέα, πως οι Έλληνες θα ελευθερωθούν μόνο αν τους βοηθήσει μια μεγάλη δύναμη και ειδικά η Ρωσία. Και διαπιστώνοντας την βάρβαρη συμπεριφορά των Αγγλων στα Εφτάνησα και τη συνεργασία τους με τον Σουλτάνο, οσον αφορά την ανάπτυξη του ελληνικού εμπορικού και πολεμικού στόλου. Καθώς και το γεγονός οτι η προπαγάνδα είχε πείσει πολλούς οτι μόνο οι ξένοι θα απελευθερώσουν την Ελλάδα συνέταξε και εξέδωσε στις 8 Οκτωβρίου το 1820 δύο προκηρύξεις. Τη μια προς τους προύχοντες, τους Αρχιερείς και το λαό και την αλλη προς τους Έλληνες πλοιάρχους. Στην πρώτη αφού κάνει μια εκτετατή ανάλυση των λόγων που τον ανάγκασαν να την γράψει. Στη συνέχεια λέει:

«...Ηξευρω, οτι εις όλων τας καρδίας είναι ριζωμένη η μετρία εκείνη πρόληψις οτι ποτέ μόνοι μας δεν ημπορούμεν να ελευθερωθούμεν, αλλά πρέπει να προσμένωμεν από ξένους την σωτηρίαν μας. Εκάστος νουνεχής ημπορεί να γνωρίσει πόσον ψευδής είναι η πρόληψις αυτή, αρκεί μόνον να βαθύνει εις τα πράγματα της πατρίδας μας. Ρίψατε τα βλέματά σας εις τας θάλασσας, και θλεετε τας ιδεί σκεπασμένας από θαλασσοπόρους ομογενείς, έτοιμους να ακολουθήσωσι το παράδειγμα της Σαλαμίνας. Κυτάξετε εις την ξηράν, και απανταχού βλέπετε Λεωνίδας, οδηγούντας φιλοπάτριδας Σπαρτιάτας. Κυτάξετε την ομόνοιαν, ήτις συνδέει των ηρώων αυτών τας ψυχάς. Κυτάξετε την προθυμίαν και τον ζήλον αυτών! Παραβάλατε τας εξαισίους και μεγάλας ταύτας αρετάς με τη χαυνότητα, την αδυναμίαν και εσωτερικών ταραχήν του εχθρού μας και τότε αν θέλετε ημπορήτε, είπατε, οτι από αλλους πρέπει να προσμένωμεν την σωτηρίαν μας.

Ναί αδερφοί ομογενείς! Εχετε πάντοτε προ οφθαλμών, οτι ποτέ ξένος δεν βοηθεί ξένον, χωρίς μεγαλότατα κέρδη. Το αίμα, το οποίον θέλουν χώσει οι ξένοι δι ημάς, θέλομεν το πληρώνει ακριβότατα και Ουαί εις την Ελλάδα! οταν συστηματική δεσποτεία ενθρονισθή εις τας σπλάχνας της. Οταν όμως μόνοι μας αποσείσωμεν τον ζυγόν της τυραννίας και της Ευρώπης η πολιτική θέλει βιάσει ολας τας ισχυράς Δυνάμεις να κλείσωσι ημας συμμαχίας και επιμαχίας αδιάλυτους». Αυτήν ακριβώς την έκκληση προς το λαό έκανε και το ΚΚΕ και συγκροτήθηκε το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο το (ΕΑΜ) που οδήγησε το λαός την αναμέτρηση με τους κατακτητές και τους ντόπιους συνεργάτες

Κόγιας Νίκος

Ο ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΑΙΩΝΑΣ ΕΓΥΡΕ ΣΤΗ ΔΥΣΗ ΤΟΥ

Ο εικοστός αιώνας γέρνει στη δύση του, κουβαλώντας στη πλάτη του δύο παγκασμίους πολέμους, και πολλές εκατοντάδες τοπικούς. Απίστευτες και αμέτρητες εφευρέσεις, ατομικές βόμβες, υδρογονικές και βόμβες νετρονίου, αντιπυραβλικές ασπίδες, διαστημόποια, ταξίδια στο φεγγέρι και στους πλανήτες. Ζούμε σε μιά εποχή θεωρητικών και επιστημονικών αναζητήσεων. Απ τη μιά μεριά έρχονται ολόκληρες σειρές γενικών θεωριών, αρκετές απ αυτές είναι πανάρχαιες και περιμένουν αιώνες την ολοκλήρωση και την εφαρμογή τους. Απ την άλλη οι θεμελιώδεις ανακαλύψεις στον τομέα των θετικών επιστημών των μαθηματικών, της λογικής, της φύσης και της τεχνικής. Τα δύο ρεύματα τείνουν να συναντηθούν στον νοητό χώρο του σήμερα. Πάβουν να αλληλοαναρούνται και αρχίζουν να συνδιάζονται. Ετσι επεκτείνεται το πεδίο των δυνατοτήτων και νέοι ορίζοντες ανοίγονται μπροστά στην ανθρωπότητα.

Πλησιάζει η εποχή που ο Ανθρωπος θα πάψει να είναι, όπως για λόγους υποκειμενικούς μέχρι σήμερα θεωρείται μια μηχανή εσωτερικής καύσης που όμως ακόμα δεν γνωρίζει τον τρόπο της λειτουργίας του.

Σύμφωνα με μιά φράση του Πυθαγόρα, ο Ανθρωπος απ την εποχή που δημιούργησε τους αρχαιότερους πολιτισμούς επιρεάστηκε απ τη «συναναστροφή των υπολογισμών και την επιξεργασία των αριθμών». Άλλωστε δική του επινόηση ήταν το πρώτο όργανο για την επιξεργασία των αριθμών. Όλα ξεκίνησαν απ τους υπολογισμούς και όλα καταλήγουν σε αυτούς. Η δύσκολη, επίπονη και μακρόχρονη πορεία που οδήγησαν στην κατάκτηση των αριθμών, απελευθέρωσαν την εκκριτική δύναμη που έκρυβαν μέσα τους εδώ και εκατομμύρια χρόνια. Αυτή ακριβώς η δύναμη των αριθμών σφυρηλάτησε τα όπλα του Ανθρώπου. Επρεπε να βρεθεί ο τρόπος χρήσης τους. Γιατί από εκεί και ύστερα οι αριθμοί, θα μπορούν να πούν, να εκφράσουν, να μεταδώσουν, να απεικονίσουν, να μεταφέρουν, να υποκαταστήσουν και να διασώσουν τα πάντα. Τα πάντα εκτός απ τη λογική και τα συναισθήματα.

Ανακαλύψεις τεχνολογικές και μή, που επηρρίασαν ολόκληρη την ανθρωπότητα αλλά και σώρευσαν αρκετές εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς και εκατοντάδες χιλιάδες αναπήρους στους δυό παγκοσμίους πολέμους και σε εκατοντάδες άλλους μικρούς τοπικούς και εξίσου αιματηρούς. Με εκατοντάδες χιλιάδες αφανισμένους, κρεμασμένους, εκτελεσμένους, σφαγμένους και εξαφανισμένους με όλους τους παλαιούς και τους μοντέρνους τρόπους της τεχνολογίας του θανάτου. Έχει καρδιοχειρουργούς που φυτεύουν καρδιές σε μισοπεθαμένους ανθρώπους, πολεμάει τον καρκίνο και αφήνει να πεθαίνουν σαν τις μύγες τα παιδιά τους τρίτου κόσμου και ετοιμάζει ακόμα πιό καταστροφικά και μαζικά όπλα. Όπλα όπως ο «πόλεμος των άστρων», πυραβλική ασπίδα κλπ, που θα καταστρέψει τον Ανθρώπινο πολιτισμό και τη ζωή στον πλανήτη.

Είναι γεγονός ότι βελτιώνεται το επίπεδο της ζωής του ανθρώπου. Ανεβαίνει ο μέσος όρος ζωής. Είναι όμως εξίσου αλήθεια ότι σκοτώνονται παιδιά, ότι χάνονται νέοι άνθρωποι και το κόστος της βελτίωσης και της παράτασης είναι τεράστιο. Και το πιό τραγικό είναι ότι η βελτίωση των όρων ζωής και η παράταση του μέσου όρου δεν είναι ομοιόμορφη στον πλανήτη γή, ενώ με τα μέσα που υπάρχουν μπορούσε να είναι και κυρίως δεν είναι ανθρώπινη, είναι επιλεκτική. Οφίλεται στην εκμετάλλευση, τη στέρηση, την πίκρα και τον πόνο συνανθρώπων. Η βελτίωση και η παράταση της ζωής είναι ζυμωμένη με υδρώτα. αίμα και το έγκλημα. Οι μπουκές της βελτίωσης και οι μέρες της παράτασης, όταν δεν την έχουν όλοι οι Άνθρωποι όπου γής περιέχουν στέρηση, πίκρα και πόνο συνανθρώπων. Είμαι ευτυχής χάρη στη δυστυχία του διπλανού μου. Και το ωραίο είναι ότι προσπαθούν να μας πείσουν ότι από καταβολής κόσμου έτσι λειτουργεί η ζωή και έτσι θα συνεχίσει να λειτουργεί στο διάβα των αιώνων. Αυτή λένε είναι η μοίρα του Ανθρώπου. Επικρατεί το «ήλθον, είδον και απήθλον». Γενιέται ζεί και πεθαίνει. Το πρόβλημα όμως είναι όχι γιατί πεθαίνει, αφού γενιέται και θα

πεθαίνει. Το πρόβλημα είναι ότι αφού προσφέρει γιατί δεν ζεί σαν Ανθρωπος όταν και όσο είναι ζωντανός. Γιατί να πεθαίνει κάθε μέρα και γιατί αυτή του η μικρή, μοναδική, και ανεπανάληπτη ζωή και όταν είναι ζωντανός για τους λόγους που αναφέρω πιο πάνω δεν της έχει αφήσει καμιά ομορφιά. Σε βαθμό που αν δεν εύχεται να πεθαίνει μια ώρα γρηγορότερα, τουλάχιστον δεν την υπερασπίζεται. Και δεν την υπερασπίζεται γιατί δεν είναι Ανθρώπινη.

Και δεν είναι Ανθρώπινη γιατί η ύψιστη σκέψη και πίστη στον Ανθρωπο και τη ζωή, δεν είναι αφοσιωμένη στην κοινότητα του Ανθρώπινου γένους. Το ίδιο και οι βασικές αρχές της τακτικής μας σκέψης δεν σέβεται την ισότιμη αξία όλων των μελών της κοινότητας τοπική και παγκόσμια.

Παραλογισμός : Ίσως, αλλά μένει να δούμε και να εξετάσουμε τί σημαίνει πολιτισμός. Η ιστορία είναι γεμάτη από πολέμους. Πολέμους κατακτητικούς, ιμπεριαλιστικούς και απελευθερωτικούς. Και ο πολιτισμός, είναι ιστορία. Είναι το ανώτερο στάδιο της ανθρώπινης σκέψης στη διαδρομή των αιώνων. Η ιστορία είναι παρελθόν. Και το παρελθόν όταν δεν το αναλύουμε ιστορικά και δεν διδασκόμαστε από αυτό θα ξανά σταθεί όρθιο μπροστά μας,

Και ενώ ο 20ος αιώνας απ τις πρώτες ακόμα δεκαετίες, παρά τα εκατομμύρια των νεκρών και τις τεράστιες υλικές καταστροφές με την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, φάνηκε πως θα απαντούσε στο ζητούμενο που καίει τον Ανθρωπο και την ανθρωπότητα. Την ανθρωπότητα που αρκετές χιλιετίες αιμοραγούσε σε δυστυχία και πόνο. Ότι η δημοκρατία και τα δικαιώματα θα έπαβαν να είναι μόνο πολιτικά και θα διαπερνούσαν ολόκληρο το κοινωνικό ΕΙΝΑΙ-ΣΩΜΑ και τις εκφάνσεις του. Ότι το όραμα της ελευθερίας, της κοινωνικής ισότητας και της αδελφoσύνης θα αποκτούσε υπόσταση. Ότι η διατροφή, η υγεία και η παιδεία θα ήταν κοινό πλανητικό αγαθό. Και κυρίως ότι με την πάροδο του χρόνου η Ανθρώπινη εργασία, θα έπαβε να γίνεται για λογαριασμό κάποιου άλλου ανθρώπου. Ότι δεν θα λειτουργούσε σαν ένα είδος ισόβιας σκλαβιάς. Ποιός μπορούσε να φαντασθεί ότι το όραμα αυτής της δίκαιης κοινωνίας, που θα οικοδομούσε η Οκτωμβριανή Επανάσταση, θα κατέληγε στη δύση του 20ου αιώνα σε θλιβερή τραγωδία;

Όμως παρά τις όποιες ανακαλύψεις και εφευρέσεις, που έγιναν με κοινή προσπάθεια, της κοινωνίας των Ανθρώπων και παρά την όποια βελτίωση των όρων ζωής, η ανθρωπότητα είναι δυστυχισμένη. Και είναι δυστυχισμένη γιατί παρά τον τεράστιο υλικό και πνευματικό πλούτο που συσώρευσε η Ανθρωπότητα, ο Ανθρωπος εξακολουθεί να είναι στο περιθώριο. Εξακολουθεί να είναι αντικείμενο-πράγμα. Και είναι ακόμα πιο δυστυχισμένη γιατί υποψιάζεται, πως αν μάθει χωρίς να πάρει και τα αντίστοιχα μέτρα θα ανακαλύψει πως με τα μέσα που διαθέτει, μπορεί να αρχίσει να ζεί Ανθρώπινα, με τα ίδια αυτά μέσα βαδίζει προς την καταστροφή. Για να μην αρχίσουν οι μάχες που θα οδηγήσουν στο οποίοις θα αρπάξει τα περισσότερα γεγονός που θα σημάνει όλοι εναντίον όλων ένας και μόνο τρόπος υπάρχει : Να αλλάξει η δομή της παραγωγής και ο τρόπος διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Τότε και μόνο τότε ο Ανθρωπος θα γίνει υποκείμενο : Υπεύθυνος και υπόλογος των πράξεών του.

Αναλογιζόμενος κανείς πως και με ποιά μέσα-εργαλεία κατόρθωσε η κοινωνία των ανθρώπων να φτάσει στο σημερινό επίπεδο υλικού και πνευματικού πολιτισμού μια μόνο απάντηση μπορεί να δώσει : με την Εργασία και την Επιστήμη. Ο Ανθρωπος απ την πράξη, ένιωσε την ανάγκη να αναπαραστήσει τον κόσμο, που του έδιναν οι αισθήσεις σε σταθερές ενότητες και σχέσεις. Ενότητες και σχέσεις, που θα μπορούσαν να διατηρηθούν έτσι για πάντα. Η Επιστήμη κατά τον Πλάτωνα είναι η «τέλεια γνώση» ενώ κατά τον Αριστοτέλη αυτή μελετά τα «πρώτα» και τα «αίτια».

Η Επιστήμη είναι ένα σύστημα από γνώσεις που προσφέρει η πείρα, ενταγμένες σε θεωρητικά σχήματα, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν για να προβλέψουν καινούρια και άγνωστα φαινόμενα. Είναι το σύνολο από γνώσεις συγγενικές και αρχές με γενική αναγνώριση και συστηματικά δομημένες σε ενιαίο συγκρότημα, συναρτημένο με τη γενικότερη εφαρμογή. Είναι η μυϊκή και πνευματική λειτουργία τους Ανθρώπου, που έχει σχέση με τη γνώση του φυσικού κόσμου και φυσικά σαν τέτοια μπαίνει στη διάθεσή του κατά την πάλη που

διεξάγει με τις αντίξοες φυσικές και κοινωνικά διαμορφωμένες συνθήκες. Είναι η συμπύκνωση της πείρας σε γνώση και της γνώσης σε θεωρία. Η εφαρμογή στην πράξη αποτελεί επιβεβαίωση της όποιας επιστημονικής θεωρίας.

Αντικείμενο μα και περιεχόμενο της Επιστήμης, είναι η πλήρης και η ακριβή γνώση ορισμένων πραγμάτων με σκοπό την εξήγηση των φαινομένων της φύσης και της κοινωνίας. Η ανάπτυξη της άρχισε κατά κύριο λόγο όταν άρχισε να εξυπηρετεί τις ανάγκες της ζωής. Το κέρδος, το εμπόριο, και η βιομηχανία αποτέλεσαν την παρόρμηση στην ανάπτυξη της Επιστήμης. Οι ανακαλύψεις έγιναν οι οικονομικές δυνάμεις με περιεχόμενο που ολοένα γίνονταν πιο γενικό και απαιτητικό στη αναζήτηση νέων ανακαλύψεων και θεωριών. Η κατάκτηση της αλήθειας είναι αυτή που της δίνει τη δύναμη για το ΚΑΛΟ, μα και για το ΚΑΚΟ.

Η προσφορά της επιστήμης προς την κοινωνία είναι αναμφισβήτητη τεράστια και η κοινωνία των Ανθρώπων και ο καθένας χωριστά οφείλει πολλά στη όποια Επιστήμη. Οι Επιστήμονες όμως κάνουν ένα μεγάλο λάθος όσον αφορά τις ανακαλύψεις και την προσφορά. Λειτουργούν σαν τη Μάνα, που ενώ έχει υποστεί τις όποιες συνέπειες: της εγκυμοσύνης και τις οδύνες του τοκετού για να φέρει το νεογνό στη ζωή, μετά τον τοκετό αδιαφορεί για το σπλάχνο της. Το εγκαταλείπει απροστάτευτο και έρμαιο στη διάθεση του κάθε κουμπουρά και σωματέμπορα. Αυτή ακριβώς η αδιαφορία για το κόστος σε κόπο, πόνο και χρόνο που δαπάνησε και τους κινδύνους που διέτρεξε ο κάθε ερευνητής για να πετύχει την ανακάλυψη ή την εφεύρεση και η πλήρης εγκατάλειψη και κυρίως η μή υπεράσπιση της τεράστιας προσφοράς, είναι που το σύστημα ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής εκμεταλλεύεται ασύστολα και όχι μόνο δεν τιμά την προσφορά της αλλά και μεταθέτει τις ευθύνες για τις όποιες καταστροφές προκαλούν οι ανακαλύψεις και οι εφευρέσεις στην ίδια την Επιστήμη. Εκπληκτη η ανθρωπότητα παρακολουθεί τα επιτεύγματα της Επιστήμης και της τεχνολογίας. Το ίδιο εκπληκτη και με δέος παρακολουθεί και τις εικόνες της πολεμικής βαρβαρότητας από τη χρήση της Επιστήμης και της τεχνολογίας για την εξόντωση και την καταστροφή με τα μέσα που η Επιστήμη και η τεχνολογία θέτει στη διάθεση της αδίστακτης ηγεσίας της διεθνούς του κεφαλαίου. Για τη μετατροπή της επιστημονικής γνώσης σε τεχνολογία εξόντωσης και καταστροφής η ευθύνη των επιστημών και των κοινοτήτων της είναι τεράστια.

Αυτό είναι το μεγάλο, το τεράστιο λάθος της Επιστήμης. Αν υπερασπίζονταν εστω και λίγο την μετά τοκετού τύχη του σπλάχνου της, άλλη θα ήταν η θέση της Επιστήμης στη συνείδηση της κοινωνίας των Ανθρώπων και τολμώ να πω, πως άλλη θα ήταν η πορεία της Ανθρωπότητας, μα και η όψη του πλανήτη. Ακόμα και αυτός, ο μεγάλος Γαλιλαίος, δεν υπερασπίστηκε τόσο όσο άξιζε η τεράστια προσφορά του στην Ανθρωπότητα.

Ενώ ο Επιστήμονας δεν ενδιαφέρεται για το σπλάχνο του και το εγκαταλείπει απροστάτευτο, ο κουμπουράς και ο ποιο μικρός ακόμα πριν αφοπλιστεί, όχι μόνο διαπραγματεύεται για να διασφαλίσει τα όποια δικαιώματα αναλογούν και στην παραμικρή προσφορά του, αλλά φροντίζει μα και αγωνίζεται για να διασφαλίσει και την υστεροφημία του. Έτσι βλέπουμε τους κεντρικούς δρόμους των πόλεων να φέρουν τα ονοματά τους και τα αγάλματά τους να κοσμούν τις πλατείες, ενώ τους Επιστήμονες...Γεγονός που δείχνει πόσο πρόχειροι και ανιστόρητοι είμαστε οι Νεοελληνες. Και μόνο ο τρόπος απονομής τιμών σε πρόσωπα και τοπωνυμίες και ιδρύματα απ την παλιγγενεσίας και μετά που νομίζουμε ότι αξίζουν τον δημόσιο έπαινο είναι ενδεικτικός.

Βέβαια το ιδιοκτησιακό καθεστώς πάντα σε συνεργασία με την θρησκεία αντιλαμβανόμενο την τεράστια δύναμη και το μέγεθος της προσφοράς της Επιστήμης και της τεχνολογίας, μα και το αντίτιμο που έπρεπε να καταβάλει προκειμένου να του επιτραπεί να χρησιμοποιήσει τις ανακαλύψεις, τις εφευρέσεις και την τεχνολογία. Για να μην υποστεί λοιπόν αυτές τις υποχρεώσεις, απ τα πρώτα ακόμα βήματα μέσω της ταπείνωσης και των βασανιστηρίων ακόμα υποχρέωσε τον Μεγάλο Γαλιλαίο να αποκήρυξη το έργο του, έδωσε το μέτρο με το οποίο θα αντιμετωπίζει στο μέλλον την Επιστήμη και την τεράστια δύναμή της.

Είχαμε τη σοφία, αποκτήσαμε και τη γνώση και φιλοδοξούμε την επικοινωνία. Η γνώση είναι εκτός από αρετή και κεφάλαιο. Χωρίς γνώση η πραγματικότητα παραγνωρίζεται μα και

παραποιείται μέσα απ τα φίλτρα της ελπίδας και της επιθυμίας. Το δυστύχημα όμως είναι ότι η γνώση πολλές φορές από αξία χρήσης, μετατράπηκε σε ανταλλακτική αξία. Δυστυχώς το ίδιο συμβαίνει και με την επιστήμη η οποία αφού δοκιμάστηκε και αποζημιώθηκε πρόσβαρα μέσω των υλικών εφαρμογών, μετατράπηκε στην εποχή μας και αυτή σε πολλές περιπτώσεις μέσο εξουσίας, που διεγείρει τον πλούτο, όργανο εκμετάλλευσης του πλανητικού κεφαλαίου.

Ετσι ενώ η Επιστήμη και η Τεχνολογία αποτελούν τον βασικό στυλοβάτη: το Α και το Ω του όποιου κοινωνικό-οικονομικού συστήματος, με την αδιαφορία και την γενικότερη συμπεριφορά της απέναντι στα όποια δημιουργήματά της, ήταν και παραμένει το αποπαίδι του κεφαλαιοκρατικού συστήματος. Στο σύστημα ιδιοκτησίας ο επιστήμονας είναι ο πιο άγρια εκμεταλλεμένος άνθρωπος. Ακόμα και απ αυτόν τον χειρόνακτα. Η κοινωνία των Ανθρώπων στήριξε και εξακολουθεί να στηρίζει πολλά στην Επιστήμη, την τέχνη και την τεχνολογία, για την μελλοντική αντάξια του Ανθρώπου κοινωνία και ζωή. Και μια που η αναφορά στην τέχνη και την τεχνολογία.

Η Ελλάδα αρχαία και σύγχρονη δεν είναι μόνο, η κοιτίδα της φιλοσοφίας, της τέχνης και της ποίησης, όπως γράφω και σε άλλο σημείο. Δεν είναι μόνο του Σωκράτη, του Πλάτωνα, του Αριστοτέλη και τους Σοφοκλή. Είναι και η κοιτίδα της τεχνολογίας. Είναι η κοιτίδα του Ευπαλίνου, του Κλησιβίου, του Αρχιμήδη και του Φίλωνα του Βυζαντίου...και ας προσπαθούν θεοί και δαίμονες να μεταθέσουν την κοιτίδα της τεχνολογίας στη Ρώμη. Η Ελλάδα είναι αυτή που απ το μυθικό Ηφαιστο, το Θεό της φωτιάς, ως τον Ηρώνα τον Αλεξανδρέα, είναι αυτή, που τα παιδιά της σχεδίασαν και κατασκεύασαν την πρώτη ατμομηχανή, τον πρώτο αυτόματο μηχανισμό, το περίφημο περιστέρι του Αρχύτα, το πρώτο όργαν μέτρησης του χρόνου, την κλεψίδρα, τον πύργο των ανέμων, την ουράνια σφαίρα, το υδραυλικό ορολόι, τις ανιψωτικές μηχανές και τα εκπληκτικής ευφυΐας εμπριστικά κάτοπτρα, αλλά και πολλά, μα πάρα πολλά αλλά πρωτοποριακά έργα του μεγαλύτερου μαθηματικού και μηχανικού όλων των εποχών του περίφημου Αρχιμήδη, για να αρκεστώ σε αυτούς. Αλλωστε οι αναπαραστάσεις της τέχνης και της τεχνολογίας στα αγγεία, επιβεβαιώνουν το λόγω του αληθές

Για να γίνουν όμως όλες αυτές οι θαυμαστές κατασκευές, από τους τεχνήτες του γένους της Αθηνάς, που το όνομά της υποδηλώνει πολύτροπη νόηση, ευστροφία, προβλεπτικότητα και ευστοχία έπρεπε, να συγγενεύσει με το γένος των των παλαμαδών του Ηφαιστου. (Παλάμη σημαίνει επιδεξιότητα του χεριού, πρακτική γνώση, τέχνασμα). Έπρεπε μέσω της Παλάμης και της Νόησης, η τέχνη των αρχαίων δημιουργών «να απελευθερωθεί από τη Θρησκεία και τη μαγεία και υποχρεωτικά να στηριχθεί στην Επιστήμη, ώστε να γίνει η εφαρμογή της». Όλες οι πιο πάνω κατασκευές γνώσεις: μηχανικής, γεωμετρίας, τριγωνομετρίας κλπ, έτσι ώστε να φανεί η διφυής Ανθρώπινη φύση: Ο δημιουργός και πλάστης του εαυτού του. Να φανεί η ικανότητα πλέον του Ανθρώπου, να παράγει ο ίδιος πνευματικά και υλικά αγαθά.

Ο Άνθρωπος σαν δημιουργός τόσο στον τομέα του υλικού, αλλά και του πνευματικού πολιτισμού, αποτελεί ένα φαινόμενο που παραμένει στο επίκεντρο του ενδιαφέροντος από τον 5ο ακόμα πχ αιώνα. Φαινόμενο ιστορικό. Ένα φαινόμενο που αντανακλάται και στην ποίηση εκείνης της εποχής, όπως, για παράδειγμα, στο πρώτο στάσιμο της «Αντιγόνης» του Σοφοκλή: «Πολλά είναι τα θαυμαστά, μα τίποτε πιο θαυμαστό από τον Άνθρωπο. Αυτός περνά και πέρα απ τον τρικυμισμένο άσπρο πόντο με τις φουρτούνες του νοτιά...και την υπέρτατη θεά, τη Γή, την άφθαρτη κι ακούραστη αυτός καταπονεί οργώνοντας χρόνο το χρόνο με αλέτρια...και των αλαφρόμυαλων πουλιών τη γενιά, με βρόχια παγιδεύει και τα κοπάδια των αγριμιών και τα θαλάσσια θρέματα στο πέλαγος, όλα ο πολυμήχανος Άνθρωπος τα πιάνει με τα δίχτυα από πλεχτά σχοινιά». στ 331

Κάθε λαός στήνει τους δικούς του Θεούς κατ εικόνα και ομοίωση. Επιβεβαίωση ότι πράγματι έτσι λειτούργησαν οι λαοί αποτελεί, η κριτική της προσωκρατικής άποψης για το τρόπο που στήνονται οι θεοί, είναι η άποψη που διατύπωσε ο Ξενοφάνης ότι : «Αν τ άλογα είχαν χέρια, θα ζωγράφιζαν το Θεό τους άλογο». Οι Έλληνες βέβαια δεν θα αποτελέσουν εξαίρεση. Και αυτόν ακόμα τον Ηφαιστο, για να μην αποτελέσει εξαίρεση της αρχής του κατ εικόνα και ομοίωση, για να μην υπάρξει αμφιβολία ως προς την αμφίδρομη σχέση θεού-ανθρώπου, ο

«Ηφαιστος πέφτει από τον Ολυμπο και ζεί εννέα χρόνια στη γή, δουλεύοντας μεταλλικά τεχνάσματα» (Ιλιάς Σ 400)

Αν υπάρχει κάποια διαφορά-εξαίρεση, αυτή συνίσταται στο γεγονός ότι οι Έλληνες, είχαν Θεό μηχανικό-τον Ηφαιστο. Συνεπώς είχαν σαφή και υψηλή αντίληψη για την τεχνολογία. Είχαν βαθιά συναίσθηση του *sine qua non* και του ρόλου της τεχνολογίας για τον άνθρωπο και τον τρόπο δημιουργία του κόσμου. Με τον Προμηθεϊκό μύθο, Πλάτωνος και Πρωταγόρας, αναγνωρίζουν με σαφήνεια την αποτυχία της πρώτης δημιουργίας, γι αυτό και η τεχνολογία προσφέρεται σαν διορθωτική πράξη ή προς τον άνθρωπο δωρεά της «εντέχνου Σοφίας». Την τεχνολογία οι Έλληνες, δεν την περιόριζαν μόνο στην κατασκευή χρηστικών αντικειμένων και εργαλείων, αλλά μέσω αυτής σχεδίαζαν και οραματίζονταν την επέκταση των τεχνημάτων αυτών να κατασκευάσουν κάποια μέρα αυτόματα και Ρομπότ: Απόδειξη οι αυτόματοι τρίποδες στον Ολυμπο (Ιλιάς Σ 373 και 378) που έτρεχαν μόνοι τους στη συγκέντρωση των θεών και επέστρεφαν πάλι μόνοι τους. Το ίδιο και το περίτεχνο άρμα της Ηρας περνάει τις «πύλες του ουρανού αυτόματα με τις ανοιγοκλεινόμενες φτερούγες», οι ρομποτικές αναπηρικές υποστηρίξεις που κατασκεύαζε ο (χωλός) Ηφαιστος και τις χρυσές υπηρέτριες που ήταν σχεδόν «ζωντά κορίτσα, με μυαλό, λαλιά και δύναμη» και το ρομπότ που χάρισε στον Μίνωα για την προστασία της Κρήτης, Την κινούμενη «ξύλινη Αφροδίτη» του Δαίδαλου, τις διωρίγες, τον εικοσάμετρο θόλο (θυσαυρός του Αρτεως), την αποξήρανση της Κωπαΐδας κλπ.

Τα ελληνικά φύλα είχαν αναπτύξει από πολύ νωρίς μια ανθρωποκεντρικότερη αντίληψη για τη ζωή, σε σχέση με άλλους εξ ίσου σπουδαίους προγενέστερους λαούς, όπως οι Βαβυλώνιοι, Σουμεριοί, Ασσύριοι, Αιγύπτιοι κλπ. Αν αυτό γίνει αποδεκτό (κάτι που πράγματι συμβαίνει), τότε πρέπει να δεχθούμε ότι οι Έλληνες, είχαν ένα πρόσθετο βασικό κίνητρο (εκτός απ το θείκό) να αναπτύξουν εκείνες τις τεχνολογικές αντιλήψεις και πλευρές, που θα συνέβαλαν να γίνει πιο ευχάριστη και χαρούμενη στη Γή η Ανθρώπινη ύπαρξη και μέσω της τεχνολογίας και της Επιστήμης να εξασφαλίσει και το «Ευ Ζήν» και όχι απλώς μόνο να επιβιώνει. Με την τεχνολογία απέδειξαν ότι η γή είναι ουράνιο σφαιρικό σώμα (Αρίσταρχος, Ερασθένης) και ο Δημόκριτος ότι η κινητική αιτία της ύλης δεν είναι κάποιος «Νούς», αλλά η δύναμη της βαρύτητας των σωμάτων.

Όλα αυτά μας δίνουν το δικαίωμα να συμπεράνουμε ότι, ήδη από τις απαρχαίς του, ακόμα ένας λαός με τέτοιες μυθοθησκευτικές πεποιθήσεις, είχε ήδη μια τεχνολογία αναπτυγμένη και μια αξιακή αντίληψη για τον Άνθρωπο, την τεχνολογία και την Επιστήμη.

Όμως παρά τα τέτοια επιτεύγματα η κοινωνία των ανθρώπων για λόγους ιστορικούς ή και αντικειμενικούς πέρασε στον Μεσαίωνα που και αυτό το σύστημα παρά τα όσα του καταλόγιζε η ανερχόμενη αστική τάξη, συνέβαλε αργά μεν αλλά σταθερά στην παραπέρα ανάπτυξη των μέσων παραγωγής δημιουργώντας εκείνες τις προϋποθέσεις να κάνει η κοινωνία ένα βήμα μπροστά.

Είναι κοινώς αποδεκτό ότι την ιστορία όχι μόνο την γράφει πάντα ο νικητής, αλλά και την γράφει στα δικά του μέτρα και συμφέροντα. Την ιστορία του Μεσαίωνα την έγραψαν οι αστοί ιστορικοί, που ήταν οι νικητές. Έτσι η εικόνα που μας έχουν μεταφέρει οι αστοί ιστορικοί μέχρι σήμερα για τον Μεσαίωνα είναι σε γενικές γραμμές είναι πλασματική. Η πλαστογράφηση του χαρακτήρα εκείνης της εποχής οφείλεται σε μια σειρά από προκαταλήψεις, που ανάγονται στην ουμανιστική και οικουμενική παράδοση (της προ ιδιοκτησιακής κοινωνίας) που επι πολλούς αιώνες μπόλιαζε τις συνειδήσεις του κόσμου με πραγματικό μίσος και περιφρόνηση για τα «σκοτεινά εκείνα χρόνια της ανθρωπότητας». Η Αναγέννηση και αυτή πρόβαλε με τον δικό της τρόπο σαν το νικητή του Ουμανισμού για την έξοδο απ τον σκοταδισμό των προκαταλήψεων και την επικράτηση του κοσμικού πνεύματος και την ανάδυση του καλού γούστου.

Ο Διαφωτισμός και αυτός με τον δικό του τρόπο έριξε στο πύρ το εξώτερο την εποχή του μεσαίωνα, αντιμετωπίζοντάς την περισσότερο με την φαντασία και με τα ιδεολογήματα του νέου επιστημονικού πνεύματος και την αστική ιδεολογία, που στο μεταξύ διαμορφώνονταν, παρά με την ουσιαστική σπουδή και την έρευνα των πηγών. Η αρχή έγινε το 1740 με το

(δοκίμιο πάνω στα ήθη και στο πνεύμα των εθνών) του Βολτέρου, που κεντρικός πυρήνας του είναι η σύγκρουση ανάμεσα στο πνεύμα απ τη μιά και τον «μεσαιωνικό δογματισμό» και τις δεισιδαιμονίες του απ την άλλη και στην «Εγκύκλοπαίδεια» του Ντ Αλαμπέρ, επισημαίνεται πως το σημείο εκκίνησης της προόδου των νέων ιδεών εντοπίζεται ακριβώς στην απεμπλοκή απ τον Μεσαίωνα και την αντίσταση κατά των δομών, θεσμών και των ιδεών του.

Η Τρίτη παραπλανητική εικόνα του Μεσαίωνα οφείλεται στο κίνημα του Ρωμαντισμού και στην επιλεκτική του προτίμηση για την πρωίμη, τη σκοτεινή εποχή της περιόδου του ιπποτισμού και των μύθων οσον αφορά τις σταυροφορίες. Έτσι στο φαντασιακό κάθε σύγχρονου ανθρώπου, ο Μεσαίωνας εξακολουθεί να ταυτίζεται με τα κάστρα, τους δράκους, τους ιππικούς αγώνες και τους περιπλανώμενους μοναχούς και μάγους.

Ομως προοδευτικά και ειδικά μετά την απομάκρυνση από τη θεολογία και το δεσμευτικό πνεύμα της πατερικής διδασκαλίας, ο ύστερος Μεσαίωνας υπήρξε στην ουσία μια γόνιμη περίοδος για τους νέους χρόνους. Στα χρόνια αυτά εκολάπτεται στην κυριολεξία η Αναγέννηση. Οι τέχνες και οι επιστήμες αρχίζουν να γνωρίζουν μια πραγματική άνθιση. Το ίδιο και οι ανθρωπιστικές σπουδές κάτω απ την επίδραση του ορθολογικού πνεύματος και του λογικού κάνει την εμφανισή του ένας νέος θεσμός το Πανεπιστήμιο. Το Πανεπιστήμιο θα αποτελέσει τη βάση και την υποδομή εκτός απ την ανάπτυξη των μέσων παραγωγής και των αντίστοιχων νέων αστικών ιδεών και των νέων προτύπων σκέψεων και δράσης.

Η ανάπτυξη των μέσων παραγωγής θα αμφισβητήσει και σε συνέχεια θα φέρει σε σύγκρουση τις παραγωγικές δυνάμεις με τις παραγωγικές σχέσεις. Στα χρόνια του ύστερου Μεσαίωνα εκτός απ τους μεγάλους στοχαστές εμφανίζεται μια τάξη πνευματικών ανθρώπων: οι διανοούμενοι που η εμφάνισή τους συμπίπτει με τη λειτουργία των Πανεπιστημίων και την ίδρυση του νέου τύπου πόλεων, Πόλεων που είναι πιά ανοιχτές σε σχέση με τα κάστρα στο εμπόριο και την διακίνηση των ανθρώπων και των ιδεών. Η ομάδα αυτή των ανθρώπων που με τη διδασκαλία και το πνευματικό τους έργο συνέβαλαν όχι μόνο να αναδειχθούν οι νέες παραγωγικές δυνάμεις αλλά και στην έξοδο της ανθρωπότητας απ τον ζόφο της αμάθειας και της θρησκοληψίας.

Κόγιας Νίκος

ΠΟΙΟΙ ΠΑΡΑΓΟΥΝ ΤΟΝ ΠΛΟΥΤΟ ΚΑΙ ΠΟΙΟΙ ΤΩΝ ΝΕΜΟΝΤΑΙ

Μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας και αξίωμα επιβεβαιωμένη απ τη ζωή είναι ότι μετά από κάθε μεγάλη Επιστημονική ανακάλυψη και Τεχνική μεταβολή, ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Η ανακάλυψη του κασμά, της τσάπας, του φτιαριού και του Αλετριού αργότερα, οδήγησαν στην αγροτική επανάσταση και τον Μεσαίωνα. Η ανακάλυψη του ατμού και του ηλεκτρισμού εκτός του ότι διέλυσε τις Φεουδαρχικές και μεσαιωνικές σχέσεις παραγωγής και τις όποιες αυτοκρατορίες και συνέβαλε στην ολοκλήρωση της βιομηχανικής επανάστασης. Βρισκόμαστε ήδη στη μεταβιομηχανική κοινωνία και στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαθίσταται απ τη γνώση. Είναι κρίμα αν όχι φρίκη και σαν σκέψη ακόμα να βρίσκεται ο Άνθρωπος, ο δημιουργός των πάντων στο περιθώριο. Και το ακόμα πιά τραγικό να είναι ότι με διάφορες μορφές και τρόπους να είναι το 95% δούλοι στο 2% ή στο 5%.

Η διατροφή, η υγεία και η εκπαίδευση αποτελούν οι τρεις βάσεις-βάθρα της επιβίωσης και της εξέλιξης της κοινωνίας των ανθρώπων. Η συνεισφορά του κάθε ταπεινού και άσημου Ανθρώπου, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στον ένα ή στον άλλο βαθμό συνέβαλε, ώστε να πάει η ζωή πιά ψηλά και πιά πέρα...Είναι απάνθρωπο, είναι φρίκη και έγκλημα. Προσχεδιασμένο έγκλημα στο τέλος του 20ου αιώνα, τον αιώνα του πλούτου και της ευημερίας, να πεθαίνουν Άνθρωποι απ την πείνα και τις αρρώστιες; Στην εποχή που το κεφάλαιο αντικαταστάθηκε ήδη απ τη γνώση να υπάρχει σε αυτήν την έκταση ο αναλφαβητισμός; Αφού δικαίωμα στη μόρφωση στο μεγαλύτερο μέρος του πλανήτη δεν υπάρχει. Με πιά δικαιολογία οι αναπτυγμένες χώρες του βορρά κράτησαν υπόδουλες δεκάδες χώρες η κάθε μια, βορρά τους λαούς αυτούς για εκατοντάδες χρόνια στη δυστυχία και τον

αναλφαβητισμό; Και πώς η άρχουσα τάξη της κάθε αποικιακής χώρας αξιοποίησε τόσο τον φυσικό αλλο τόσο και τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο αυτών των λαών που λήστεψε;

Αν ο πλούτος αυτός φυσικός και κοινωνικά παραγώμενος χρησιμοποιούνταν για την κοινωνική ανάπτυξη και την ευημερία εστω των λαών τους, η πίκρα και ο πόνος των ληστευμένων λαών δεν θα ήταν τόσο μεγάλη. Όμως, παρά τον πακτωλό του πλούτου που λήστευσαν οι αποικιακές Μητροπόλεις, η τραγική θέση των λαών τους δεν άλλαξε. Εξακολουθούν να είναι δούλοι στους αφέντες, γεγονός που επαληθεύει το ρητό : Άνθρωπος που έχει δούλο είναι και ο ίδιος δούλος σε κάποιον που του δίνει τη δυνατότητα να έχει δούλο. Και κατ επέκταση λαός που έχει αλλο λαό ή λαούς δούλους είναι και ο ίδιος δούλος.

Ήταν όμως και παραμένει μεγάλη, γιατί το μεγαλύτερο μέρος αυτού του τεράστιου πλούτου τον σπατάλησαν στα καπρίτσια και τα βίτσια, την παραγωγή όπλων που θα τους επέτρεπαν τη παράταση της σκλαβιάς. Και ένα εξ ίσου μεγάλο μέρος το σπατάλησαν στη διαφθορά των δικών τους λαών, την διαφθορά και εξαγορά της τοπικής Ελίτ- ηγεσιών-που εκόλαμψαν κάτ εικόνα και ομοίωση στη διάρκεια της κατοχής για να διασφαλίσουν τα συμφέροντα των αποικιοκρατών, όπως το έκαναν οι ίδιοι μέχρι την ημέρα της «απελευθέρωσης».

Είναι γεγισά αποδεκτό πώς πέντε μεγάλοι τύποι-σταθμοί κοινωνιών σημάδεψαν την κοινωνική εξέλιξη απ την εποχή που ο άνθρωπος βγήκε απ την κατάσταση του ζώου: η πρωτόγονη κοινότητα, η δουλοκτητική κοινωνία, η φεουδαρχική κοινωνία, η καπιταλιστική κοινωνία και, απ το 1917, έγινε μια πρώτη προσπάθεια να περάσει η κοινωνία των ανθρώπων στην σοσιαλιστική κοινωνία.

Κινητήρια και δύναμη του μετασχηματισμού της κοινωνίας απ το ένα στάδιο στο αλλο είναι η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων της κοινωνίας αυτής, δηλαδή η πρόοδος στα εργαλεία της παραγωγής και η ικανότητα των ανθρώπων να τα χρησιμοποιεί. Ένας ορισμένος τύπος σχέσεων ανάμεσα στους ανθρώπους δημιουργείται ανάλογα κάθε φορά με το επίπεδο που έχει φτάσει η ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων, τα μέσα που ανακαλύπτουν οι άνθρωποι για να εξασφαλίσουν την ύπαρξή τους, φέρνουν μιά μεταβολή στις σχέσεις που υπάρχουν ανάμεσα τους ανθρώπους. Ο Μάρξ λέει :

«Οι κοινωνικές σχέσεις είναι στενά δεμένες με τις παραγωγικές δυνάμεις. Αποκτώντας νέες παραγωγικές δυνάμεις, οι άνθρωποι αλλάζουν τον τρόπο παραγωγής τους και, αλλάζοντας τον τρόπο της παραγωγής τους, τον τρόπο με τον οποίο κερδίζουν τη ζωή τους, αλλάζουν όλες τις κοινωνικές σχέσεις. Ο Νερό-χειρόμυλος θα σας δώσει την κοινωνία με τον Φεουδάρχη, ο ο ατμοκίνητος μύλος την κοινωνία με τον βιομηχανικό καπιταλιστή».

Οι άρχουσες τάξεις του Δυτικού αναπτυγμένου κόσμου, προκειμένου να διασφαλίσουν την άνεση και το «δικαίωμα» να αρπάζουν ανενόχλητοι τον φυσικό και κοινωνικά παραγώμενο πλούτο των αποικιακών λαών, χώρισαν την ανθρωπότητα σε πολιτισμένους και βαρβάρους. Το γεγονός αυτό πείθει οτι ο Χριστιανικός Δυτικός πολιτισμός, του οποίου πολλά στοιχεία του προέρχονται απ τον πολιτισμό των «βαρβάρων» σε αντίθεση με τον υπόλοιπο κόσμο, δεν δέχεται την διαφορετικότητα. Απορρίπτουν και περιφρονούν τους αρχαίους πολιτισμούς απ τους οποίους αντλούν, διαμορφώνουν και στηρίζουν τον δικό τους πολιτισμό. Δεν αποδέχονται έστω ισότιμους τους πολιτισμούς και τα μεγαλειώδη επιτεύματα των λαών της αρχαίας Ανατολής, που είναι απόρροια της συνεργασίας με τη φύση.

Οι πολιτισμοί αφού αναπτύχθηκαν σε διαφορετικές χρονικά εποχές και περιοχές του πλανήτη, ήταν επόμενο οι πορείες να είναι ασύμμετρες, και απ ό,τι φαίνεται αν δεν απαλλαγούν απ αυτήν την εγωκεντρική θρησκευτική και εθνικιστική θεώρηση του κόσμου. Μια θρησκευτική και εθνικιστική άποψη δομημένη κατά τέτοιο τρόπο που η ζωή των λαών να ρυθμίζεται απ τη Θρησκεία, που σχεδόν σε όλον τον πλανήτη, η Θρησκεία ταυτίζεται πάντα με το κεφάλαιο και το κράτος και επηρεάζει το σύνολο του πολιτισμού.

Ετσι δίπλα στη σύγκρουση συμφερόντων-αγορές, πρώτες ύλες- και τα γεωστρατηγικά θέματα θα μας προκύψει και η σύγκρουση των πολιτισμών και αργότερα και του Νερού. Βέβαια η σύγκρουση των πολιτισμών δεν είναι μόν σήμερα ακόμα πραγματικότητα, όλα όμως τα

συστατικά που θα μπορούσαν να μας οδηγήσουν σε αυτήν είναι παρόντα. Και το βασικότερο αυτή η στενή εθνικιστική αντίληψη της Δύσης και με την συναισθηματική απόρριψη του διαφορετικού, αναρωτιέται κανείς αν είναι σε θέση σήμερα η Δύση να αρχίσει ένα διάλογο σαν ίσιος προς ίσιον και κυρίως, αν είναι σε θέση να αναγνωρίσει την ισότιμη νομιμότητα των άλλων πολιτισμών, τη λογική τους και, στο όνομα των παγκοσμίων αξιών, να αφήσει να ανθίσουν οι παγκόσμιες αξίες σε όλον τον πλανήτη.

Να απαλλαγή από μια θεώρηση εγωκεντρική που στην αρχαιότητα και ειδικά στην Ελλάδα μέσα απ τις Αμφικτιονίες οδήγησε σε προσχεδιασμένους ιερούς πολέμους. Οι Ολυμπιακοί αγώνες καθιερώθηκαν γι αυτό ακριβώς το σκοπό : να σταματήσει εστω και για λίγο ο ιερός αλληλοσπαραγμός. Θεώρηση που στο μεσαίωνα οδήγησε στις σταυροφορίες, την Ιερά εξέταση και σήμερα θα οδηγήσουν στον Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο, αν δεν παρθούν τα κατάλληλα μέτρα και αν δεν απαλλαγεί η διεθνής πολιτική απ τον θρησκευτικό και εθνικιστικό φανατισμό και κυρίως, αν δεν αποσυνδεθεί ο θρησκευτικός φανατισμός απ την αγιαποίηση, την μεταθανάτια ζωή, τον παράδεισο και ο φανατικός εθνικισμός απ τους ήρωες που θυσιάζονται στο όνομά του εθνικισμού. Αν δε σταματήσει αυτός ο κατήφορος, πολύ σύντομα θα διαγραφεί η προοπτική ενός εκδικητικού πολέμου, που θα καταλήξει σε ένα πόλεμο πολιτισμών μεταξύ των «καλών» λευκών της Δύσης και της «κακής» σκουρόχρωμης Ανατολής, αυτές οι ασύμμετρες πορείες δεν θα συναντηθούν παρά μόνο στα πεδία των μαχών με οποιοδήποτε έννοια και δικαιολογία.

Ενώ τα πράγματα είναι απλά. Οι ανάγκες των λαών στη σύγχρονη εποχή είναι να διασφαλισθούν η ειρήνη, η δημοκρατία, η αλληλεγγύη, η ισονομία, ο πολιτισμός, η παιδεία και μέσω της παιδείας, της τέχνης και της επιστήμης η προσέγγιση των λαών, η όσμωση των πολιτισμών κλπ. Η αλαζονεία, η κυριαρχία και η επιβολή της μιάς άποψης οδηγούν στη χειραγωγή των λαών, στην υποταγή, στη συνέχιση της δουλείας, με την καταστρατήγηση όρων, αρχών, αξιών και συνθηκών, που είναι καρπός αγώνων χιλιάδων ετών.

Η αμερικάνικη ηγεσία, ετοίμασε τους στρατιωτικούς, ιδεολογικούς και κοινωνικό-πολιτικούς αυτοκρατορικούς μηχανισμούς. Και όχι μόνο ψάχνει, αλλά και μεθοδεύει με τους κατασκοπευτικούς μηχανισμούς μια δικαιολογία πχ (ένα νέο Πέλ-Χάρμπορ) για να αρχίσει και με πολεμικά πλέον μέσα να επιβάλει σε ολό τον πλανήτη τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής και υπό την ηγεσία της, τη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Είναι τόση η δυστυχία που το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και διανομής προκάλεσε στο ανθρώπινο γένος ώστε η ζωή να μὴν είναι το πιο πολύτιμο αγαθό.

Ο Β! παγκόσμιος πόλεμος αφού άλεσε πενήντα και πλέον εκατομμύρια ψυχές, τελείωσε με την χρήση ατομικών βομβών, στη Χιροσίμα και το Ναγκασάκι της Ιαπωνίας. Ο τρίτος αν αρχίσει...Κάποτε πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Οι περισσότεροι, οι πιο αιματηροί και απάνθρωποι πόλεμοι, έγιναν ανάμεσα στους λαούς του ίδιου πολιτισμού και θρησκείας. Μήπως δεν είναι οι χώρες του χριστιανικού κόσμου και του Δυτικού πολιτισμού, που παράγουν τα πιο φονικά όπλα ή μήπως από αλόθρησκους λαούς βιάζεται καταξοχολούθηση η ανθρωπότητα και η φύση; Δεν είναι ο πολιτισμένος κόσμος αυτός που αποθεώνει την δύναμη των οπλών μαζικής καταστροφής; Δεν είναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που οργάνωσε το δουλεμπόριο και τα σκλαβοπάζαρα; Δεν είναι ο Δυτικός πολιτισμένος κόσμος αυτός που ρυπαίνει την ατμόσφαιρα; Η μήπως δεν παραμένει ατάραχος ο σύγχρονος μεσαίωνας και το επι αιώνες δουλεμπόριο και το εμπόριο ναρκωτικών; Δεν είναι αυτός που εν ονόματι του κέρδους, της δύναμης και της επιβολής, που συνεχίζει τους ξέφρενους εξοπλισμούς, που καταστρέφει το περιβάλλον; Που μετέτρεψε τη ζωή του Ανθρώπου σε κόλαση, ετσι ώστε να έχει και η θρησκεία περιεχόμενο να του υποσχεθεί και να τον προετοιμάσει υποτάσσοντάς τον για την αλλα την επουράνια και αιώνια ζωή.

Κατά χιλιάδες πεθαίνουν όχι μόνο τα αλόθρησκα παιδιά του τρίτου κόσμου απ την έλλειψη νερού, φαρμάκων και την πείνα, αλλά και του πολιτισμένου κόσμου. Είναι και τα εκατομμύρια των απόκληρων, του περιθωρίου και οι κάθε είδους παρίες. Ανενόχλητο λειτουργεί το σύγχρονο δουλεμπόριο της παιδικής και όποιας άλλης πορνείας. Ασύστολα επιβραβεύεται το ψέμα, η διαφθορά και η υποκρισία. Ο δοσιλογισμός, η απάτη και το έγκλημα. Στο όνομα του

Δυτικού πολιτισμού, καταδικάζονται χώρες και λαοί επι αιώνες τώρα που συμβαίνει να μην συμφωνούν με τον Δυτικό πολιτισμό στην εξόντωση.

Ζούμε αναμφισβήτητα σε μιά μεταβατική εποχή. Ο ψυχρός πόλεμος τελείωσε το 1989, με τη συμβολική πτώση του τείχους του Βερολίνου. Με το τέλος του διπολισμού εγκαινιάστηκε ο νέος ρόλος της Αμερικής στον κόσμο, που δεν διαφέρει απ τον παλαιό, παρά μόνο κατά το ιδεολογικό περίβλημα. Αυτή η εξέλιξη θα μπορούσε να θεωρηθεί σταθός προς τη διαμόρφωση νέων διεθνών κανόνων με παγκόσμια εμβέλεια. Η πολιτική διεθνούς αυτοδικίας όμως που επιφύλαξαν στον εαυτό τους οι ΗΠΑ, δεν θεμελιώνει διεθνές σύστημα αλλά επιβεβαιώνει την απουσία συστήματος και διεθνούς νομιμότητας. Αμέσως μετά την πτώση της «αυτοκρατορία του κακού», οι ΗΠΑ σαν η μόνη πιά υπερδύναμη παγκόσμιας παρέμβασης, άρχισαν να εφαρμόζουν την νέα τους στρατηγική την οποία ονόμασαν : παγκοσμιοποίηση, με την έννοια ότι έχει σαν στόχο ένα νέο κόσμο στον οποίο θα πρυτανεύει το «δίκαιο, η σταθερότητα και η ειρήνη».

Η πραγματικότητα όμως είναι εντελώς διαφορετική, γιατί η λέξη παγκοσμιοποίηση που δειλά-δειλά άρχισε να μπαίνει στα χείλη της ηγεσίας των ΗΠΑ σημαίνει α) την κατάργηση των διεθνών οργανισμών β) απελευθέρωση των ΗΠΑ απ οποιαδήποτε διεθνή νομιμότητα, ακόμα και απ τη δική της γ) την απεριόριστη αναγνώριση της αμερικάνικης ισχύος στον κόσμο, πέρα απ οποιαδήποτε νομιμότητα και δ) την παντοδυναμία και το ενεξέλεγκο της εκτελεστικής εξουσίας στο εσωτερικό με παράλληλη αποδυνάμωση της δικαστικής και τη διαμόρφωση μηχανισμών αναζήτησης, όχι μόνο του εξωτερικού αλλά και του εσωτερικού εχθρού.

Απόδειξη αποτελεί το γεγονός η ομιλία-διακήρυξη του Προέδρου Μπούς, στο περίφημο διεθνές Ινστιτούτο ASPEN ΣΤΟ Κολοραντό των ΗΠΑ, που προσκεκλημένος στις 2/8/1990. Ακριβώς την ημέρα που άνοιγε η αυλαία της πρώτης πράξης της μεταψυχροπολεμικής εποχής στον Περσικό κόλπο, την Νότια Αμερική κλπ. Στην ομιλία του ο Πρόεδρος Μπούς ειπε επι λέξη: «Θα διατηρήσουμε δυνάμεις για τη διαφύλαξη των διαρκών συμφερόντων μας, την εξασφάλιση προωθημένης παρουσίας μας στην Ευρώπη, τον Ειρηνικό, τον Περσικό και τη Μεσόγειο, για να έχουμε τη δυνατότητα και την ικανότητα να τις ανεβάσουμε στο απαιτούμενο επίπεδο». Και συνέχισε: «θα παραμείνουμε στην Ευρώπη οσον καιρό μας το «ζητήσουν» και είναι αναγκαίο για να αποτρέψουμε οποιονδήποτε κίνδυνο, όντας δύναμη σταθερότητας, να εξασφαλίσουμε σε όλη την Ευρώπη, Δυτική και Ανατολική, ότι το ισοζύγιο θα παραμείνει σταθερό» για να κλήσει με την...Θα είμαστε έτοιμοι να απαντήσουμε σε απειλές οποιαδήποτε και αν φανούν στον κόσμο. Η τρομοκρατία η τα αιρετικά καθεστώτα και οι απρόβλεπτοι ηγέτες, είναι οι πηγές της αστάθειας που απαιτούν την ύπαρξη ισχυρής και έτοιμης να εμπλακεί Αμερική».

Για το σκοπό αυτό και μετά την πτώση της « αυτοκρατορίας του κακού» διατηρούν και εκσυγχρονίζουν σημαντικές πυρηνικές δυνάμεις αποτροπής με διηπειρωτικούς πυραύλους, πλοία και αεροσκάφη. Διατηρούν το σύστημα στρατηγικών βάσεων σε όλο τον κόσμο. Συνεχίζουν αμείωτο το πρόγραμμα των άστρων. Αναδιοργανώνουν το σύνολο των στρατιωτικών τους δυνάμεων, έτσι ώστε να είναι ευέλικτες, ταχυκίνητες και σε υψηλή ετοιμότητα και διαθέτουν κατά κύριο λόγο την τεχνολογία αιχμής για τον εκσυγχρονισμό των όπλων. Για τους μεγαλεπίβολους αυτούς στόχους, μετά την επιτυχία στον Κόλπο ζήτησε ευρύτερες εξουσίες που θα επιτρέψουν την πώληση όπλων και τη χορήγηση πάσης φύσεως «βοήθεια» σε ξένες χώρες, χωρίς την άδεια του Κογκρέσου.

Ο πρόεδρος Μπούς αν επανεκλεγεί, ελπίζει να πετύχει εκεί που οι άλλοι Αμερικανοί πρόεδροι απέτυχαν δηλ στην κατάργηση των περίπλοκων κανονισμών που έχει επιβάλει το Κογκρέσο, τα τελευταία τριάντα χρόνια. Κανονισμούς με τους οποίους περιορίζουν τον ρόλο του Λευκού Οίκου σε θέματα εξωτερικής πολιτικής. Το γεγονός αυτό πείθει ότι ο περιορισμός των εξοπλισμών-που τόσες ελπίδες είχε στηρίξει η ανθρωπότητα-προς το παρόν παραμένει απατηλό και άπιαστο όνειρο.

Με το ίδιο πνεύμα και με περισσότερη σαφήνεια ειπε ότι «το πεντάγωνο αναφέρει ότι οι επεμβάσεις μπορεί να είναι συλλογικές, αλλά όχι απαραίτητα μέσω των Ηνωμένων Εθνών.

Οτι οι συνασπισμοί για τις μελλοντικές επεμβάσεις, θα συγκροτούνται κατά περίπτωση και θα διαρκούν όσο και η κρίση. Οτι ο τελικός εγγυητής της Νέας Τάξης είναι οι ΗΠΑ, οι οποίες πρέπει να είναι προετομασμένες να δρουν ανεξάρτητα. Και το βασικότερο η αποστολή των ΗΠΑ, είναι : Να μην επιστρέψουν την εμφάνιση ανταγωνιστικής υπερδύναμης στη Δυτική Ευρώπη, την Ασία και το χώρο της πρώην Σ. Ενωσης. Επίσης, οτι πρέπει να υπάρξει πρόβλεψη παρεμπόδισης της εμφάνισης καθαρά Ευρωπαϊκών διευθετήσεων που θα υπονόμωσαν το ΝΑΤΟ.

Και για να θυμηθούμε και λίγη απ την ιστορία ίδρυσης του ΝΑΤΟ. Το ΝΑΤΟ ιδρύθηκε για να αντιμετωπίσει την Σ. Ενωση που βγήκε ενισχυμένη απ τον Β! παγκόσμιο πόλεμο και τους συμμάχους της. Η ίδρυση του ΝΑΤΟ είχε σα αποτέλεσμα την ίδρυση αντίστοιχου ΝΑΤΟ με το όνομα σύμφωνο της Βαρσοβίας. Τώρα το σύμφωνο της Βαρσοβίας δεν υπάρχει, Η Σ . Ενωση, ο κύριος αντίπαλος διασπάστηκε και ολοι οι πρώην σύμμαχοί της κτυπούν την πόρτα του ΝΑΤΟ και ζητούν να γίνουν μέλη του. Λογικά λοιπόν, θα περίμενε κανείς οτι μετα την εξαφάνιση του μοναδικού λόγου για τον οποίο ιδρύθηκε το ΝΑΤΟ, δεν υπάρχει πιά, και αφού δεν υπάρχει θα είχε δρομολογηθεί μια πορεία αποδυνάμωσής του, που σε κάποιο διάστημα θα οδηγούσε και στη διάλυσή του.

Μια τέτοια προοπτική όμως δεν υπάρχει, Αντίθετα το ΝΑΤΟ επαναπροσδιορίζει τις δομές και τους στόχους. Εκσυγχρονίζει τα οπικά του συστήματα και μόλις πρόσφατα, ύστερα απ επιμονή και πίεση απ τις ΗΠΑ, πήρε την απόφαση να μπορεί να επέμβει και σε περιοχές εξω απ τη δικαιοδοσία του. Και αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος άνθρωπος, ενάντια σε ποιόν στρέφεται τώρα το ΝΑΤΟ; Ποιοι είναι οι νέοι αντίπαλοι που αντιμετωπίζει η Ατλαντική συμμαχία;

Η κοινή λογική, λέει οτι ένας τέτοιος αντίπαλος αυτήν τη στιγμή, που να μπορεί να βάλει σε κίνδυνο τις ισχυρότερες οικονομικά και στρατιωτικά χώρες του κόσμου δεν υπάρχει. Να δεχθεί κανείς οτι αυτός ο ισχυρός στρατιωτικός μηχανισμός θα είναι στο εξής ένας οργανισμός υπεράσπισης της ειρήνης; Μα γι αυτόν ακριβώς το σκοπό υπάρχει ο ΟΗΕ, που καλύπτει και αντιπροσωπεύει το σύνολο της Ανθρωπότητας και η ΔΑΣΕ που ιδρύθηκε πρόσφατα. Λογικά αυτή η εξέλεξη οδηγεί τον καθένα να υποθέσει οτι το ΝΑΤΟ, μετά τη διάλυση του Ανατολικού Μπλόκ, μετατρέπεται βαθμιαία σε μια νέα ιερή συμμαχία των ισχυρών και πλουσίων χωρών της Γής, που κύριο σκοπό της θα έχει να αντιμετωπίσει τις αναπόφευκτες εκκρήξεις που γεννά η ένταση της εκμετάλλευσης και η απέραντη δυστυχία της μεγάλης πλειοψηφίας των κατοίκων του πλανήτη.

Η σημερινή πραγματικότητα του Ιράκ και της Γιουγκοσλαβίας είναι η τραγική επιβαίωση αυτή της αλήθειας. Προς την ίδια κατεύθυνση λειτούργησαν και οι κραυγές του Ρήγκαν οτι θα έκανε την Αμερική το «Νούμερο Ένα» και οι σημερινές του κ, Μπούς οτι «ο 21ος αιώνας, θα είναι και πάλι αμερικανικός αιώνας». Λόγια που στην απλοελληνική τους μετάφραση σημαίνουν : Μην ξεχνάτε λαοί του κόσμου όπου Γής και μην βαυκαλίζεστε με χύμαιρες και ουτοπίες : Η μεγάλη, η πραγματική δύναμη, δεν υποχωρεί μπροστά σε τίποτε, σε κανέναν το δικαίωμα, ούτε και μπροστά σε αυτά του Θεού! Κανένας δεν έχει τη δύναμη και την τόλμη να δυσανεχτεί ή να επιτεθεί εναντίον αυτής της δύναμης που ακούει στο όνομα Αμερική, για να την μειώσει ηθικά ή να της αποσπάσει, εστω και ενα μικρό κομματάκι απ τον χώρο επιρροής.

Πρέπει συνεπώς, όλοι οι λαοί του κόσμου, όχι μόνο να το καταλάβουν, αλλά και να το πάρουν απόφαση, οτι μόνο αυτοί που είναι απόλυτα ικανοί για στιβαρή διοίκηση και ανάληψη μπρός στο καθήκον, να διοικήσουν με σκληρότητα και αναληψία και αυτοί δεν είναι άλλοι απ τους Αμερικάνους, θα κρατούν στα χέρια τους τις τύχες του κόσμου. Η δύναμη είναι αυτή που ανοίγει τις πύλες του αμερικανικού μέλλοντος». Τα λόγια αυτά πείθουν οτι ο κόσμος του 21ου αιώνα είναι σχεδόν βέβαιο οτι θα συνεχίσει να είναι ένας κόσμος βίαιης πολιτικής αναμέτρησης και βιαιών πολιτικών αλλαγών. Το μόνο αβέβαιο στοιχείο είναι το που θα οδηγήσουν αυτές οι αναμετρήσεις και οι πολιτικές αλλαγές.

Τα λόγια αυτά ειπωμένα απ έναν οποιονδήποτε άνθρωπο, θα προκαλούσαν αγανάκτηση. Ειπωμένα όμως από δυό Προέδρους της Αμερικής, όχι μόνο προκαλούν αποτροπιασμό, αλλά

και φρίκη. Και προκαλούν αποτροπιασμό και φρίκη γιατί σηματοδοτούν όχι απλώς κινδύνους για το μέλλον, αλλά προσδιορίζουν την ώρα μηδέν. Για να μην φτάσουμε στην ώρα μηδέν άμεση προκύπτει η ανάγκη ανάλυσης μιας παγκόσμιας σταυροφορίας, για τη διάσωση του πλανήτη και του Ανθρώπινου γένους, που όχι απλώς κινδυνεύει αλλά βρίσκεται στο παρά πέντε. Εικαι καιρός. Ηρθε η ώρα οι Ευρωπαϊκοί λαοί που έχουν υποστεί τις μεγαλύτερες ανθρώπινες απώλειες και τις ανυπολόγιστες υλικές καταστροφές απ τους πολέμους να ξεσηκωθούν σαν ένας άνθρωπος, να βροντοφωνάξουν το μεγάλο ΟΧΙ στην φτώχεια και την πείνα-οι λαοί της Αφρικής και της Ασίας πεθαίνουν σαν τις μύγες-και την καταστροφή του πλανήτη μέρος του οποίου είναι και ο Άνθρωπος. Να πούν ΟΧΙ στη Νέα τάξη πραγμάτων, που έχει δρομολογήσει η αμερικάνικη ηγεσία ερήμην και του ίδιου του αμερικάνικου λαού.

Η Ευρώπη και εννοώ ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ηπειρο, συμπεριλαμβανομένης και της Ρωσίας, και λέω και της Ρωσίας γιατί η Ευρώπη για όποιον διάβασε σωστά την ιστορία « προϊόν του Χριστιανισμού, Ρωμαϊκού Νόμου και του Ελληνικού Ανθρωπισμού-πολιτισμού». Αυτή η Ευρώπη καλείται για αλλη μια φορά να αναγεννηθεί και να λειτουργήσει σαν καταλύτης, για την άμβυνση πρώτα και την εξάλλειψη μετά όλων των συνεπειών του ψυχρού πολέμου και τις επιπτώσεις της Νέας τάξης πραγμάτων. Την τάξη που σχεδιάζουν ορισμένοι θερμοκέφαλοι ερήμην του αμερικάνικου λαού στην Ουάσιγκτον. Τα βήματα που πρέπει να γίνουν προς την κατεύθυνση αυτή είναι : Μεγάλα, γρήγορα, σωστά και δίκαια. Να δωθούν σωστές, δίκαιες και δημοκρατικές λύσεις στην κατανομή του φυσικού και του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, και ας είναι βέβαιοι ότι εκτός απ την ένθερμη και ολόψυχη συμμετοχή των λαών της Ευρώπης, θα έχουν και την αμέριστη συμπαράσταση του αμερικάνικου λαού, που σε καμιά περίπτωση δεν συμφωνεί με αυτές τις διακηρύξεις, πολύ περισσότερο με το περιεχόμενο, που η Αμερικανική ηγεσία δίνει στη Νέα Τάξη Πραγμάτων. Και θα την έχει γιατί τα εγκλήματα που έχει διαπράξει η ηγεσία των ΗΠΑ απ τις αρχές του 20ου αιώνα με αποκορύφωμα το ολοκαύτωμα στην Ιαπωνία, την μαζική εξόντωση των ανα των κόσμο νηπίων με τα εμπάρκο και τους αποκλεισμούς, την πείνα τις αρρώστιες και τους απάνθρωπους βομβαρδισμούς αποτελούν τα σίγματα που αφυπνίζουν συνειδησεις.

Στην εποχή μας η πολιτική σαν υποκατάστατο της θρησκευτικής πίστης τελείωσε και ο δρόμος για την προοδευτική κοινωνική εξέλιξη βρίσκεται στην πεισματική προσήλωση στα πραγματικά δεδομένα και στον ευρύ πνευματικό ορίζοντα. Χωρίς να υποτιμούνται και οι άλλες αντιθέσεις, κοινωνικές και ταξικές συγκρούσεις σκοπό πρέπει να έχει να υπαρασπιστεί την Ανθρώπινη ζωή σαν Αξιωματική Αρχή. Σήμερα το μεγάλο πλανητικό σε έκταση κοινωνικό πρόβλημα, όπως καταστάλαξε στην παγκόσμια συνείδηση τα τελευταία πριν τη δύση του 20ου αιώνα πρόβλημα είναι η υπεράσπιση της ζωής σαν ΑΞΙΑ ΚΑΘ ΕΑΥΤΗ και η ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ του πλανήτη απ την καταστροφή. Στο σημείο αυτό είναι που επεκτείνεται η ηθική ευθύνη όλων μας, σε τέτοιο μάλιστα βαθμό ώστε να μας καθιστά υπεύθυνους ακόμα και για όσα δεν γνωρίζουμε. Τόσο μεγάλη είναι η ηθική μας ευθύνη.

Οι πόλεμοι, όλοι οι πόλεμοι μικροί και παγκόσμιοι ανάμεσα στη καπιταλιστική Δύση, είχαν σαν σκοπό και στόχο ποιά Δυτική χώρα θα έχει το επάνω χέρι στη ρύθμιση της παγκόσμια τάξης πραγμάτων σε Δύση και Ανατολή. Στη μάχη αυτή νικητής βγήκε η Αμερική. Οι νικητές ποτέ δεν απολογούνται, γιατί ποτέ δεν εισάγονται στο δικαστήριο να αιτιολογήσουν τη νίκη. Και για να μην εισαχθούν στο δικαστήριο της ιστορίας, εκτός του ότι διαστρευλώνουν και παραποιούν τα γεγονότα, αλλά και γράφουν την ιστορία στα δικά τους μέτρα διασφαλίζοντας έτσι εκτός απ την λογοδοσία-τιμωρία και την μεταθάνατο υστεροφημία.

Το καπιταλιστικό σύστημα λόγω της φύσης του και τον τρόπο λειτουργίας του, που κύριο αντικείμενο εκμετάλλευσης έχει τον ίδιο τον Άνθρωπο, δεν μπορεί να υπάρξει, πολύ περισσότερο να λειτουργήσει χωρίς εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Όπως ο θεός δεν έχει λόγο ύπαρξης χωρίς το διάβολο που παράγει την αμαρτία, έτσι και το καπιταλιστικό σύστημα για να διασφαλίσει την ύπαρξη και τη λειτουργία του, είναι υποχρεωμένο απ τη φύση του, όχι μόνο να εφευρίσκει εχθρούς, αλλά και να αναγορεύσει τον εαυτό του σε υπέρτατο κριτή των εχθρών του. Και επειδή μιλάμε για εχθρούς ο καπιταλισμός, σαν εκμεταλλευτικό

σύστημα που είναι έχει και εσωτερικούς και εξωτερικούς εχθρούς. Εσωτερικούς αυτούς που εκμεταλλεύεται και εξωτερικούς αυτούς που επιβουλεύεται.

Με την κατάρρευση του κομμουνισμού και την εξάντληση των ψυχροπολεμικών εντάσεων, η ανθρωπότητα επανήλθε στη φάση των ενδοκαπιταλιστικών πολέμων. Στο εξής δεν θα αναμετρώνται πλέον οι δύο κόσμοι, ούτε δύο διαφορετικά συστήματα παραγωγής και διανομής. Η σύγκρουση θα δικαιολογείται με κίνητρα «ανθρωπιστικά και πολιτιστικά» και ο αντίπαλος δεν θα ορίζεται σαν «εμπόλεμος» αλλά σαν «περιθεριακός» εκτός της νέας παγκόσμιας τάξης και του πολιτισμού. Για την *Paj Amerikana*, κανένα διαφορετικό κοινωνικό σύστημα και άποψη, δεν ήταν και δεν θα είναι αξιόπιστο. Για τα Γεράκια και τους θεολογικό-ιδεολογικούς μηχανισμούς, η ανθρωπότητα μπήκε οριστικά στη φάση παγκόσμιας οικονομικής και πολιτισμικής σύγλησης, χωρίς διαφοροποιήσεις, ρήξεις και ανταγωνισμούς. Οι εθνικές ιδιαιτερότητες και κράτη-έθνη μηδενίζονται μπροστά στην παντοδυναμία των ανεξέλεγκτων παγκοσμιοποιημένων αγορών.

Για το ιδιοκτησιακό σύστημα ποτέ δεν ήταν ανεκτή η διαφορετική άποψη, η αμφισβήτηση πολύ περισσότερο η ύπαρξη ανταγωνιστικού συστήματος παραγωγής και τρόπου διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η αρχή της απόρριψης του διαφορετικού και του ανταγωνισμού είναι συμφυής με το σύστημα. Αυτή ακριβώς η αρχή είναι η κοιτίδα-λίκνο απ' όπου πηγάζουν οι κάθε μορφής πόλεμοι. Αρχή αυτή μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία που ήταν φορείς ενός διαφορετικού συστήματος παραγωγής και διανομής του φυσικού και κοινωνικά παραγόμενου πλούτου, έγινε όχι απλώς κυρίαρχη αρχή, αλλά ήταν αυτή που καθόριζε τη ζωή της κοινωνίας των ανθρώπων στο πλανήτη. Για 70 και πλέον χρόνια η ανθρωπότητα έζησε την ισορροπία του τρόμου ανάμεσα στα δύο συστήματα.

Το 1947, επικράτησε η άποψη-πρόταση του Τζόρτζ Κέναν, πρεσβευτή των ΗΠΑ στη Μόσχα-να παρθούν μέτρα «συγκράτησης» του σοβιετικού επεκτατισμού, πρόσφερε θεωρητική βάση για τον διχασμό του κόσμου σε δύο αντιμαχόμενα στρατόπεδα και την επικράτηση του ψυχρού πολέμου που διατηρήθηκε μέχρι την πτώση του υπαρκτού το 1989.

Ετσι όπως διαμορφώθηκαν τα παγκόσμια πράγματα μετά την πτώση του «υπαρκτού», η ανθρωπότητα βρίσκεται σε μια χρονική στιγμή που διαμορφώνεται η επικράτηση μιάς μόνο κοσμο-αυτοκρατορικής δύναμης. Μια δύναμη που να κυριαρχή, ασύδοτη και αυτοδύναμη και σε ένα απόλυτο βαθμό, ικανή να υπαγορεύει, σύμφωνα με τα δικά της και μόνο συμφέροντα παραγνωρίζοντας ή γράφοντας στα παλιά της υποδήματα τους κανόνες του διεθνούς δικαίου. Η λογική της πλήρους επικράτησης πρυτανεύει στη λογική των γερακιών στον πολιτικό, οικονομικό, στρατιωτικό και διπλωματικό τομέα.

Μετά το πέρας της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής ο χώρος της Ευρασίας ιστορικά γνώρισε δύο μεγάλες παγκόσμιες αυτοκρατορίες. Αυτήν του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που μεταφύτευσε στους κατακτημένους λαούς τον ελληνικό πολιτισμό και αυτή της Ρώμης, που κληρονόμησε μια σημαντική πολιτική και πολιτιστική κληρονομιά, έκανε ένα βήμα μπρος κατοχυρώντας θεσμικά την εσωτερική αυτονομία των κτήσεών της. Και οι δύο αυτοκρατορίες παρά το γεγονός ότι η προσφορά προς τους κατακτημένους λαούς ήταν μεγάλη και ειδικά του ελληνικού, που σαν φουσκωμένο ποτάμι ξεχύνεται προς τους νέους ορίζοντες, εκπολιτίζει, αναπτύσσει ως μόνον και απ' τους γηγενείς πολιτισμούς, αυξάνει τα ερίσματα στα μέρη που επεκτείνεται, δεν περιφρόνησαν, κατά συρροή, βάνανυα και τόσο κατάφορα τις στοιχειώδεις αρχές του ανθρωπισμού όσο η μέλυνση να επιβληθεί αμερικάνικη αυτοκρατορία απ' την αυγή του 20ου αιώνα. Μα και τα τρία ιστορικά κινήματα στον 20ο αιώνα, και τα τρία προϊόντα πολέμου, ήτοι ο κομμουνισμός, ο ναζισμός και ο φασισμός (δεν γίνεται καμιά μεταξύ τους συσχέτιση), πρότειναν και εφάρμοσαν με επαναστατικό πνεύμα απόλυτες, συνολικές αλήθειες.

Το Σοβιετικό καθεστώς οικοδόμησε τα πιο δεσποτικά συστήματα και η Ευρώπη υπέστη τα πάνδεινα απ' τον φασισμό και τον ναζισμό. Μα τί χρειάζεται παραπάνω, επιτέλους!, για να καταλάβουμε πως οι συνολικές, ολιστικές λύσεις μόνο συμφορά έχουν επιφέρει στην

ανθρωπότητα, αφού κατέστρεψαν την κοινωνική συνοχή και έφεραν τον πλανήτη μας και τους κατοίκους του στο χείλος της καταστροφής.

Τον 18ο αιώνα ο Αγγλος διανοούμενος Horace Walpole, πρόβλεψε ότι ο «επόμενος χρυσός Αιώνας του πολιτισμού θα ανατείλει απ την αντίπερα όχθη του Ατλαντικού. Τότε ίσως εμφανιστεί και πάλι ένας Θουκυδίδης στη Βοστώνη και ένας Ξενοφών στη Νέα Υόρκη». Και ενώ κατά τη πρόβλεψη και τον χρησμό του Αγγλου, η ανθρωπότητα έπεπρε να περιμένει τον Χρυσό Αιώνα απ την αντίπερα όχθη, δυστυχώς η αντίπερα όχθη του Ατλαντικού, αντί για τον Χρυσό Αιώνα με εξαίρεση την αμερικανική επανάσταση που με τη νίκη του λαού της στάθηκε η απαρχή για το σπάσιμο των αποικιακών δομών και δεσμών με τα οποία την κρατούσε δεμένη στο άρμα της η αγγλική αστική τάξη, την κατάργηση της «δουλείας» και την τεχνολογική επανάσταση, δεν έχει να προσφέρει κάτι που να έχει εστω κάποια σχέση με τον ελληνικό Χρυσό Αιώνα.

Και είναι κρίμα που ένας απελευθερωτικός πόλεμος για να μη εμφύλιος πόλεμος που στάθηκε η απαρχή

Και δεν έχει, γιατί Χρυσός Αιώνας σημαίνει, εκτός από Θουκυδίδη και Ξενοφώντα σημαίνει και Δράκων, Σόλων και (Σεισάχθεια) και ό,τι άλλο προηγείται του Κλεισθένης που ήταν ο ιδρυτής της Αθηναϊκής Δημοκρατίας και είναι η συνέχεια του Περικλή. Σημαίνει κοινωνική και πολιτική οργάνωση του κράτους, με κυρίαρχο σώμα την Εκκλησία του Δήμου και Βουλή που εκλέγονται κάθε χρόνο. Σημαίνει Λαός-Δημοκρατία. Σημαίνει ελεύθεροι πολίτες, μέτοικοι (ξένοι) που κατοικούσαν στην Αθήνα που είχαν αρκετά προνόμια. Σημαίνει δούλοι που αν σέβονταν τους όρους ζωής της Αθηναϊκής κοινωνίας γίνονταν ελεύθεροι και κατατάσσονταν στην τάξη των Μετοίκων. Σημαίνει γράμματα και τέχνες, λόγος, ποίηση και επιστήμες. Σημαίνει ότι τα πάντα ξεκίνησαν απ εδώ και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό μετέφερε στους κατακτημένους λαούς ο Μεγάλος Μακεδόνας και αυτόν ακριβώς τον πολιτισμό σεβάστηκαν, στηρίχθηκαν και με αυτόν τράφηκαν οι γόνοι των Ρωμαίων, οι Ρωμαϊκές δομές και οι θεσμοί της δεύτερης παγκόσμιας Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Η Ρωμαϊκή αυτοκρατορία διατηρήθηκε επί αιώνες χάρη στον σεβασμό της πολιτισμικής πολυπλοκότητας. Η παρακμή επισπεύθηκε, όταν η μισαλλοδοξία του Καρακάλλα, θέλησε να ομογενοποιήσει την ισχύ του Ρωμαϊκού δικαίου στο σύνολο των υπηκόων της αυτοκρατορίας καταργώντας τα τοπικά δίκαια. Η σημερινή «αυτοκρατορία» της παγκοσμιοποίησης και της ομογενοποίησης της κατανάλωσης, που θα οδηγήσει οπωσδήποτε στην ευθυγράμμιση της συνείδησης απειλείται απ το ξεκίνημα ακόμα, όχι λόγω της παγκόσμιας πολιτισμικής ποικιλότητας, αλλά κυρίως λόγω της αυταρχικής απόρριψης όλων των άλλων πολιτισμών, εκτός απ το δικό της.

Αντί λοιπόν, για πολιτισμό και Χρυσό Αιώνα η τρίτη να επιβληθεί παγκόσμια αυτοκρατορία απ το ξεκίμα ακόμα, όχι μόνο δεν προάγει-παράγει πολιτισμό, αλλά δεν σέβεται και τον ήδη υπάρχοντα. Ο πολιτισμός είναι η συμπύκνωση της ανά τους αιώνες προσφορά την κοινωνίας των Ανθρώπων. Η λέξη πολιτισμός είναι μια απ τις πιο πλούσιες σε περιεχόμενο και έννοιες λέξεις που αφορούν τον Άνθρωπο και τη ζωή του. Είναι αυτός ο ίδιος ο Άνθρωπος. Αντί λοιπόν για πολιτισμό ανέτειλαν και διαπρέπουν απ την απέναντι όχθη δυό ειδών πολιτισμικοί αστέρες : οι αστέρες της τέχνης της βίας, του Ιμπεριαλισμού και της κατάκτησης και οι αστέρες μιας υποκουλτούρας, που όχι μόνο δεν άφησαν τίποτε όρθιο απ τον πολιτισμό του κόσμου που κληρονόμησαν, αλλά εξοβέλισαν αν δεν κατέργησαν ακόμα τον γραπτό λόγο, και σε παγκόσμια κλίμακα επαναφέρουν με τη ntisnelay, τον mpac-mpany και san protypo oikogeneias to spiti sto leibadi, ένα τεράστιο κομμάτι της ανθρωπότητας πίσω στο πολιτιστικό επέπεδο του προφορικού λόγου.

Τα αυθεντικά αμερικανικά, «πολιτιστικά αγαθά» της κουλτούρα που η απέναντι όχθης παράγει και που οι εν ζωή γενιές «απολαμβάνουμε» και οι επερχόμενες θα υποστούν είναι τα έξυπνα και μεγάλου βελινεκούς καταστροφικά όπλα, τα «komiks», όπου κυριαρχεί και σε αυτά η εικόνα με συρρικνωμένο το λόγο σε ατελείς προτάσεις ή μονοσύλλαβα επιφωνήματα. Ο γυάλινος κόσμος του μικρόκοσμου της ιδιοκτησιακής κοινωνίας, που η αποστειρωμένη απ

ζωή και ειδήσεις απ τους κάθε λογής reality shows, της Ντύσλεϊ λάν. Τα προϊόντα της δεύτερης εξ ίσου δολοφονικής βιομηχανίας της ψυχής και του Νού, που εδρεύει στο Χόλιγουντ. Είναι η Νέα Μέκα της κουλτούρας, που, με κάθε τρόπο και μέσα προβάλλει, urdi et urdi, τα αμερικανικά πρότυπα και πρωτοστατεί πάντα στις υπερατλαντικές εκδηλώσεις «πολιτικής ορθότητας». Είναι αυτή που διαμορφώνει μονοσήμαντους πολίτες. Πολίτες που μπορούν να απαντούν μόνο με ένα «Ναι» ή ένα «Όχι», που να μπορούν να σκέφτονται μόνο ανάμεσα στο άσπρο-μαύρο, που αποφασίζουν σαν να φασίζουν... Πολίτες που απολαμβάνουν τα προϊόντα του Χολιγούντ χαζεύοντας ανούσιοι, ποκοπικοί... Και για να διατηρηθεί και να διαπρέψει αυτούσια και αλώβητη η «πολιτική ορθότητα» της αμερικάνικης ανα τον κόσμο κουλτούρα κατά διαστήματα ανατέλει και από ένας σωφρονιστής αστέρας τύπου Μακάρθου.

Για αυτόν τον πολιτισμό και γι αυτή τη δημοκρατία τις αρχές του 1990, ο Καγκελάριος της Γερμανίας, ο Χ Σμίντ, απαντώντας δεν θυμάμαι σε ποιόν ειπε ότι : «στις ΗΠΑ δεν ειχατε ποτέ κοινοβουλευτική δημοκρατία. Εχετε εναν αυτοκράτορα που εκλέγεται για 4χρόνια και έχει μεγαλύτερη εξουσία απ τον κάθε κοινοβουλευτικό πρωθυπουργό στη Γαλλία, την Ολανδία και τη Γερμανία»

Και ενώ η αμερικάνικη μπουρζουαζία πρώτη έσπασε τις δομές και τους δεσμούς του αποικιακού συστήματος, στην ιστορία των αποικιακών επιχειρήσεων η πολιτική των ΗΠΑ έχει μια θέση ξεχωριστή. Όχι μόνο για τους σκοπούς που επιδίωκε αλλά για τα μέσα που θα χρησιμοποιούσε, προκειμένου να αποσπάσει τις αποικίες απ τις άλλες αποικιακές δυνάμεις. Με το πρόσχημα ότι υποστήριζον τους αποικιακούς λαούς στην προσπάθεια απελευθέρωσής τους ο αμερικόνικος ιμπεριαλισμός έχει-δώσει «απελευθερωτική» χροιά στις κατακτητικές βλέψεις. Με το δόγμα Μονρόε (1823) προκειμένου να δικαιολογήσει την αμερικάνικη επεκτατική πολιτική λέει: «έφτασε η στιγμή, να καθορίσουμε σαν αρχή που εξυπηρετεί τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των ΗΠΑ ότι η αμερικάνικη Ηπειρος...δεν μπορεί να αποτελέσει στο μέλλον αντικείμενο αποικιοποίησης.απο μέρους καμιάς Ευρωπαϊκής δύναμης...» Και στα 1835 ο Πρόεδρος Πόλκ για να δικαιολογήσει την προσάρτηση του Τέξας λέει : «Στις σημερινές συνθήκες, βρίσκω πως είναι επίκαιρο να επαναλάβω και να διακηρύξω πάλι το δόγμα Μονρόε...» Και απ το 1870 άρχισε να βλέπει το φώς μια επεκτατική ερμηνεία και το Δόγμα Μονρόε να γίνεται ιδεολογία πλέον βάση του προτεκτοράτου που θέλουν να επιβάλουν στην αμερικανική Ηπειρο: «Η πολιτική μας, καθορίζει ο Πρόεδρος Γκάντ, πρέπει να διαμορφωθεί κατά τέτοιο τρόπο που να ενώσει τα εμπορικά συμφέροντα των Ισπανο-αμερικανικών κρατών, πίο σφυγμένα με τα δικά μας και να δώσει στις ΗΠΑ ολη την υπεροχή και ολα τα πλεονεκτήματα στα οποία απέβλεπαν ο Μονρόε, ο Ανταμ και ο Κλαίυ...»

Για τις ανάγκες λοιπόν του σκοπού ξεσκονίστηκαν τα παλιά κλισέ που νόμιζε κανείς ότι ειχαν πιά ξεχαστεί: Οι εικόνες του Erylys επανέρχονται κάτω απ την καινούρια φιλοσοφία και τεχνική. Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός βάζει σε κίνηση το κάθετί που έμοιαζε να ειχε αποκοιμηθεί στο βάθος της συνείδησης: Η ευγονική, η φυλετική περιφρόνηση, η ξενοφοβία, ο σοβενισμός, ο ακράτητος εθνικισμός η Θεοκρατία και θρησκολιψία σε ολο της το μεγαλείο, η προσευχή, η παράκληση και η νεκρολαγνεία και κυρίως η βία είναι τα εργαλεία της παγκοσμιοποίησης του πλανήτη υπό την αιγίδα του μπάρπα Σάμ.

Ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός διαμόρφωσε κατά τέτοιο τρόπο το Νεοαπικιοιακό του σύστημα, που έκανε τις αποικιακές χώρες μέσω των επιχωρηγήσεων των δικών τους γεωργικών προϊόντων, των άνισων τιμών και την μονοκαλλιέργια οικονομικά τέρατα υποτάσσοντάς τες στα δικά του συμφέροντα. Ετσι η παραχώρηση της «ανεξαρτησίας» σε μια αποικιακή χώρα μπορεί να αποτελεί μια παραχώρηση περισσότερο θεαματική παρά πραγματική. Και η άρχουσα τάξη των ΗΠΑ, όταν βρέθηκε στην πλεονεκτική θέση σε σχέση με την Ευρώπη και μπορούσε να συμβάλει στο να πλατύνει το δικό της σύμπαν, έκανε και αυτή ό,τι έκανε και η Ευρώπη, για να βυθίσει ακόμα περισσότερο τις κοινωνίες των άλλων Ηπείρων στη δουλεία, την πείνα, τη δυστυχία και να τις αποδεκατίσει πλυθισμιακά.

Όσον αφορά τη απελευθέρωση των δούλων η θέση του Αβραάμ Λίνκνολ, που πέρασε στην ιστορία σαν ο απελευθερωτής των δούλων όταν κατηγορήθηκε απ τους Νότιους η απάντησή

του ήταν σαφής : «Ο υπέρτατος στόχος σ αυτό τον αγώνα-εμφύλια σύραξη-είναι να σώσουμε την Ένωση και όχι καταγράψουμε τη δουλεία. Εάν μπορούσα να σώσω την Ένωση χωρίς να ελευθερώσω ούτε ένα δούλο, θα το έκανα...» Μετά τη λήξη του πολέμου η δουλεία κάθε μέρα που περνούσε γίνονταν ολο και πιο ασύμφορη. Και μόνο όταν η εκμετάλλευσή τους σαν προλετάριους έγινε πιο συμφέρουσα και αποδοτική «απελευθερώθηκαν» και όχι για λόγους ανθρωπιστικούς όπως προσπάθησαν να πείσουν την παγκόσμια κοινή γνώμη.

Η ζωή είναι μία, μοναδική, μικρή σε μέγεθος και ανεπανάληπτη. Σαν τέτεια δεν μπορεί κανείς να τη διαπραγματεύεται, να την εμπορεύεται και κυρίως να την δολοφονεί.

Η ζωή και η δράση κάθε λαού, ομάδας και ατόμων ακόμα, θα κριθεί απ την πορεία που θα διανύσει και απ την ιστορία που θα γράψει: Σαν λαός, ομάδα Κόμμα-Σύλλογος και άτομα.

Ετσι στο διάβα της ζωής κάθε ανθρώπου, μπορεί να του συμβούν γεγονότα και καταστάσεις, που ούτε καν να έχουν περάσει απ το μυαλό του. Και εκεί που καταπιάνεσε να θυμίζει τί έκανε και που βρισκόσουν την τάδε ή τη δήνα εποχή και χρόνο, νοιώθεις ξαφνικά ένα κενό. Όταν μάλιστα το γεγονός αυτού του κενού θελήσεις να τα κρατήσεις βαθιά μέσα στο Είναι Σου, και μόνο για σένα, τότε το κενό μεγαλώνει. Τότε με το πέρασμα του χρόνου το κενό γίνεται μεγαλύτερο, απόμακρο και απρόσητο. Η μνήμη δεν σε βοηθάει να ανασυρθούν εύκολα τα σημαδιακά γεγονότα στην επιφάνεια. Να απελευθερώσεις τις φυλακισμένες μνήμες. Μα και αν ακόμα κατορθώσεις να ανακαλέσει μερικές θα είναι ανάκατες. Δεν θα έχουν ούτε σειρά, μα ούτε και τάξη.

Να όμως που καμιά φορά μεσολαβούν γεγονότα που άθελά σου θυμίζουν, μερικά μικρά ή και μεγάλα χρονικά κομμάτια απ τη ζωή και γεγονότα που έβαλαν ανεξίτηλη τη σφραγίδα τους στη μικρή, μοναδική και ανεπανάληπτη ζωή σου. Γεγονότα που καθόρισαν και προαποφάσισαν για το διάβα της υπόλοιπης ζωής σου.

Μετά την αποφυλάκιση, είχα αρχίσει να κρατώ κάποιες σημειώσεις για τα χρόνια που πέρασαν. Μετά τη σύλλησή μου την αυγή της 21ης του Απρίλη του 1967, η γυναίκα μου φοβούμενη μήπως οι σημειώσεις αυτές επιβαρύνουν την θέση μου τις καρέστρεψε. Κάποια εποχή στις αρχές της 10ετίας του 1980, είχα κάνει μία νέα προσπάθεια με σημειώσεις να απελευθερώσω σε πολύ χοντρές γραμμές, μερικές από τις φυλακισμένες μνήμες. Δεν θυμάμαι όμως για ποιόν ακριβώς λόγω, όχι μόνο σταμάτησα αλλά και κατάστρεψα ο ίδιος τις σημειώσεις. Να όμως που και πάλι, μεσολάβησαν γεγονότα που με οδήγησαν...και συγκεκριμένα μεσολάβησε, η επίσκεψη του Αρχηγούς της Νέας Δημοκρατίας στις φυλακές Κορυδαλού.

Την αφορμή λοιπόν, για να αναζητήσω ό,τι είχε μείνει ακόμα ζωντανό απ τις σημειώσεις και να γραφτεί αυτό το κομμάτι-βιώμα, σε πολύ χοντρές γραμμές βέβαια, μου την έδωσε ο Αρχηγός της Νέας Δημοκρατίας κ.Μιλτιάδης Εβερτ, τον οποίο και ευχαριστώ.

Μετά τη νίκη της Νέας Δημοκρατίας τον Απρίλη του 1990, με αφορμή τη συζήτηση που θα γινόταν στη Βουλή, για την κατάσταση που επικρατεί στις ελληνικές φυλακές και «θέλοντας να έχει προσωπική και άμεση αντίληψη για το πώς λειτουργούν και σε πιά κατάσταση βρίσκονται οι ελληνικές φυλακές», ο κ Εβερτ, επισκέφθηκε τις φυλακές Κορυδαλού.

Όπως ήταν φυσικό, όταν βγήκε οι δημοσιογράφοι τον ρώτησαν ποιές είναι οι συνθήκες που επικρατούν στον Κορυδαλό; Η Απάντηση του κ Εβερτ ήταν:«Απαράδεκτες, απάνθρωπες, ΣΚΕΤΗ ΦΡΙΚΗ» Βέβαια, οι δημοσιογράφοι, σωστά σκεπτόμενοι, δεν του θύμισαν ότι το κόμμα του ήταν Αρχηγός, όχι μόνο ήταν κυβέρνηση αλλά και για πολλές δεκαετίες κυβέρνησε αυτή τη χώρα και ως εκ τούτου δεν ήταν άμοιρη των ευθυνών, για την κατάσταση που επικρατεί και σήμερα ακόμα στο σωφρονιστικό σύστημα.

Η ζωή του Ανθρώπου, ατομική, οικογενειακή και κοινωνική διαμορφώνεται σε όλα τα επίπεδα απ το κοινωνικό-οικονομικό γίγνεσθαι και ο τρόπος λειτουργίας του, προσδιορίζει το επίπεδο πολιτισμού και ηθικής όχι μόνο του ατόμου, αλλά και της κοινωνίας μέσα στην οποία ζει. Όμως:

Τα Ασυλα, τα Ψυχιατρεία, τα Γεροκομεία, τα Νοσοκομεία κλπ, κυρίως οι Φυλακές, αυτές οι ανθρώπινες αποθήκες είναι οι κατ'εξοχήν χώροι, όπου καθρεπτίζονται, όσο πουθενά αλλού, οι αξίες και οι απαξίες μιας κοινωνίας. Αυτοί οι πέντε χώροι, είναι οι χώροι, όπου προσβάλεται, διασύρεται, τσαλακώνεται και εξευτελίζεται, όχι μόνο η Ανθρώπινη αξιοπρέπεια αλλά και η ανθρώπινη αξία σαν οντότητα. Οι χώροι αυτοί είναι οι δεξαμενές, όπου συγκεντρώνονται οι αξίες και οι απαξίες καθώς και η ποιότητα για το πώς σκέφτεται και λειτουργεί η συγκεκριμένη κοινωνία και ο κοινωνικός και δικαιοσύνης πολιτισμός της και ειδικά οι κρατούντες και το σύστημα διακυβέρνησης κάθε λαού και χώρας.

Αν ψάξουμε μέσα σε αυτές τις ανθρώπινες δεξαμενές, θα βρούμε όλα τα χαρακτηριστικά της σύγκρουσης του συστήματος, με τον Άνθρωπο και ειδικά στις φυλακές όπου καταλήγουν οι ηττημένοι από μία κοινωνική ή και ατομική ακόμη σύγκρουση του αδυνάτου με το δυνατό στο υπάρχον καθεστώς. Ένα καθεστώς όπου όλες οι κοινωνικές δομές, θεσμοί και Νόμοι, ήθη και έθιμα ενα και μόνο σκοπό έχουν: Την ύπαρξη και τη διαίωνα της του καθεστώτος με την αναγωγή σε ΝΟΜΟ τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Ένα καθεστώς που λειτουργεί μόνο με γνώμονα τα συμφέροντα της εκάστοτε άρχουσας τάξης. Της τάξης που έχει διαμόρφωση και τις αντίστοιχες δομές, τον τρόπο λειτουργίας και απονομής της δικαιοσύνης. Μια δικαιοσύνη που εκ των πραγμάτων-Νόμων είναι υποχρεωμένη να καταδικάζει όχι μόνο την πράξη και την πρόθεση, αλλά και τη σκέψη ακόμα και κυρίως αυτήν. Μια δικαιοσύνη που λειτουργεί όχι με βάση-αρχή τον Άνθρωπο και τα Ανθρώπινα διακρίσματα του, αλλά την προστασία του αντικειμένου: Την εμπράγματοι ατομική ιδιοκτησία και μόνο τους κατοχούς της. Μια δικαιοσύνη που λέμε και πιστεύουμε ότι λειτουργεί με κλειστά τα μάτια. Το γεγονός ότι παρεστάνοντας τη δικαιοσύνη με κλειστά τα μάτια δεν σημαίνει ότι δεν βλέπει τι κάνει, αλλά τί δεν θέλει να βλέπει και για ποιό λόγο κάνει αυτό που κάθε φορά κάνει.

Το πώς λειτουργεί το καθεστώς και κατ'επέκταση η κοινωνία και η δικαιοσύνη θα τη βρούμε ανάγλυφη εκεί στις φυλακές, γιατί οι άνθρωποι στις φυλακές, δεν πάνε γιατί είναι άρρωστοι, όπως πάνε στα Νοσοκομεία ή από γερατειά στα Γεροκομεία και από αρρώστιες ...στα Νοσοκομεία και τα άσυλα. Στις φυλακές οι άνθρωποι δεν πάνε από μόνοι τους: Τους Πάνε! Και στα μεν άλλα ιδρύματα πάνε οι άρρωστοι να γίνουν καλά και οι γέροι, που δεν έχουν που την κεφαλή κλίνει να αφήσουν την τελευταία τους πνοή, όχι βέβαια από δική τους ευθύνη... Στις φυλακές λόγω λειτουργίας του συστήματος, πολλές φορές στέλνουμε και αυτούς που είναι αθώοι. που η καταδίκη τους οφείλεται ακριβώς στον τρόπο που λειτουργεί το καθεστώς, η κοινωνία και ο τρόπος απονομής της δικαιοσύνης. Ειδικά δε, σε περιόδους αναταραχής όπως αυτή που πέρασε η χώρα μας μετά την απελευθέρωση η τεράστια πλειοψηφία των κρατουμένων αν όχι το σύνολο, ήταν ιδεολογικοί και πολιτικοί αντίπαλοι του κρατούντος καθεστώτος:

Ήταν αυτοί που είχαν μια διαφορετική άποψη για τη Ζωή, τον τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την ισότιμη θέση της χώρας στις διακρατικές σχέσεις με τις άλλες χώρες του κόσμου. Ήταν αυτοί που ήθελαν να πάψει η Ελλάδα να είναι ο αυλόγυρος-Μπανανία κάποιας άλλης χώρας και να ανήκει στους Έλληνες. Ήταν αυτοί που δεν ήθελαν να συνεχίσει η Ελλάδα να είναι η «Ψωροκώσταινα». Ήταν αυτοί που όχι μόνο το ήθελαν αλλά για την υλοποίηση αυτού του εθνικού σκοπού στρατεύθηκαν εθελοντικά όταν κατακτήθηκε η χώρα και πολέμησαν τους Ούνους για την απελευθέρωσή της. Αυτή ακριβώς η διαφορετική άποψη ήταν που θα έμπαινε εμπόδιο στην επαναφορά της χώρας στην πριν στις 28/12/40. Ήταν ιδεολογικοί αντίπαλοι, Πολιτικοί Κρατούμενοι και όχι κρατούμενοι του ποινικού δικαίου. Ήταν προγραμμαμένοι και καθεστωτικοί κατάδικοι πριν δικαστούν και σταλούν στις φυλακές.

Στις περιπτώσεις αυτές η δικαιοσύνη αποβάλλει τον μανδύα της «ισηγορίας» και την αρχή ότι είναι : «προτιμότερο να είναι εκατό εγκληματίες ελεύθεροι παρά ένας αθώος στη φυλακή». Στις περιπτώσεις αυτές και η δικαιοσύνη λειτουργεί ως το καθεστώς ενέταξε αυτήν : «Ταξικά, άδικα και εκδικητικά ακόμα». Αντιστρέφει τον πιο πάνω όρο, και λειτουργεί με τον όρο «προτιμότερο εκατό αθώοι στη φυλακή παρά ένας εγκληματίας αθώος». Με τον ίδιο ταξικό, άδικο και σκληρό τρόπο απονέμει τη δικαιοσύνη, όταν χαρακτηρίζει την κλοπή του κοινωνικού

πλούτου απ τους ημέτερους «επεξαίρεση» και τη μέθη «εν ευθυμεία», ενώ χαρακτηρίζει την κλοπή ενός ψωμιού έγκλημα και τη μέθη του απλού ανθρώπου «κρεπάλη».

Επρεπε λοιπόν, να πάει ο κ Εβερτ ,σε μιά απ τις φυλακές, που είναι και βιτρίνα του σωφρανιστικού μας συστήματος εν έτι 1990, για να δει με τα ίδια του τα μάτια (παρ όλο που είχαν κάνει το σχετικό προσεκτικό και σε βάθος ρετούς στους χώρους, ενα βρόσιμο σισίτιο και το προσωπικό φόρεσε τις γιορτινές μάσκες), πώς ζούν οι κρατούμενοι μέσα σε αυτά τα καλά οργανωμένα κάτεργα-κολαστήρια. Όταν το 1990 οι συνθήκες που επικρατούν στις ελληνικές φυλακές είναι ΦΡΙΚΤΕΣ για τους ποινικούς, αντιλαμβάνεται ο καθένας, ποιές ήταν οι συνθήκες που επικρατούσαν το 1945-1963 και 1967-1974, που στέγαζαν μόνο στην κυριολεξία τους ιδεολογικούς αντίπαλους-πολιτικούς κρατούμενους.

Το σύστημα λένε πρέπει να προστατευτεί. Υπάρχει η άποψη πως το όποιο σύστημα ζωής και διακυβέρνησης, προστατεύεται καλύτερα όταν λύνονται σωστά και δίκαια τα εθνικά και κοινωνικό-οικονομικά προβλήματα του λαού. Αυτήν είναι η άποψη του λαού της πρόληψης. Υπάρχει όμως και η άποψη της καταστολής και της αυστηρής καταδίκης των παρανομούντων. Προκειμένου λοιπόν, να προστατευθεί πέρα από τους κοινωνικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, έχει και πολλούς άλλους κατασταλτικούς, καταπιεστικούς, καταναγκαστικούς και στερητικούς της ελευθερίας μηχανισμούς. Η φυλακή όμως είναι ο πιο σκληρός και απάνθρωπος καταπιεστικός μηχανισμός. Είναι ο μηχανισμός, που σκοπό έχει να απαξιώσει και να αποσυνθέσει τον Άνθρωπο. Όταν μάλιστα συμβαίνει ο κρατούμενος να είναι ιδεολογικό- πολιτικός αντίπαλος του καθεστώτος να του πολτοποιήσει τη συνείδηση και τα πιστεύω του.. Είναι το βασικό εργαλείο με το οποίο το υπάρχων κοινωνικό σύστημα εκδικείται τον κλέφτη- κλεφτρώνι, τον αμφισβητία και ειδικά τον πολιτικό κρατούμενο. Στη φυλακή το σύστημα έχει όσο χρόνο θέλει για να υλοποιήσει τους σκοπούς για τους οποίους καταδίκασε τον ιδεολογικό-πολιτικό του αντίπαλο, γι αυτό και οι ποινές είναι αντίστοιχες του χρόνου που του χρειάζεται.

Το καθεστώς ιδιοκτησίας χαρακτήρισε τον Αγιάννη,Αγιάννη «κλέφτη» γιατί, τόλμησε να αφαιρέσει-μετακινήσει ένα ψίγμα έστω απ την «θείκη πρώτα, (μία απ τις πρώτες εντολές είναι το ού κλέψεις), Ιερή αργότερα, ηθική μετά και σε συνέχεια νομικά κατοχυρωμένη ιδιοκτησία» και τον πολιτικό κρατούμενο γιατί σκέφτηκε να το αμφισβητήσει, σαν τον ειδεχθέστερο εγκληματία. Τον εγκληματία που δεν επιδέχεται το έλεος του συστήματος.

Θεωρητικά η λέξη φυλακή, σημαίνει ο χώρος μέσα στον οποίο λόγω ποινής η πολιτεία, στερεί την ελευθερία του ανθρώπου για το αδίκημα που διέπραξε. Υποτίθεται οτι στη φυλακή, με δεδομένο του περιορισμού της ελευθερίας σαν συνέπεια της ποινής, όχι μόνο δεν θα χάσει ο κρατούμενος την Ανθρώπινη ιδιότητα, αλλά κρατείται με το σκεπτικό οτι όταν τελειώσει η ποινή του πρέπει να ξανά ενταχθεί στην κοινωνία.

Για να ξάνα ενταχθεί, η πολιτεία μέσω του σωφρονιστικού συστήματος υποτίθεται, οτι θα του εξασφαλίσει εκείνους τους όρους ζωής-κρατούμενου βέβαια-που όχι μόνο θα του δώσουν τη δυνατότητα να μεταμεληθεί, για το όποιο έγκλημα τον οδήγησε στη φυλακή, αλλά κατά τη διάρκεια της κράτησης η κοινωνική αυτή βοήθεια να αποτελέσει κεφάλαιο για τη γρήγορη και αδιατάρακτη επανένταξη του στην κοινωνία. Στην κοινωνία η οποία τον γέννησε, τον ανάθρεψε, τον μόρφωσε...με την προοπτική οτι μέσω της όποιας εργασίας θα κάνει την απόσβεση της επένδυσης, μα και να αφήσει ενα αποθεματικό υπόλοιπο, στο κοινωνικό γίγνεσθαι, ετσι ωστε να κάνει με το υπόλοιπο αυτό η κοινωνία ενα βήμα μπροστά.

Αντί όμως γι αυτό, μόλις ο κρατούμενος περάσει το κατώφλι της φυλακής, βρίσκεται αντιμέτωπος με ενα απάνθρωπο σωφρονιστικό σύστημα. Ενα σύστημα που επιτρέπει στη διεύθυνση και τους σωφρονιστικούς υπαλλήλους όλων των ειδών τις στερήσεις και τις τιμωρίες: σωματικό βασανισμό, εγκλεισμό στο πειθαρχείο, στη φυλακή της φυλακής, στέρηση επισκεπτηρίου, αλληλογραφίας, τροφής κλπ και ενα σωρό ταπεινώσεις, ειδικά ήταν συμβαίνει να είναι πολιτικός ο κρατούμενος, ενώ στον κρατούμενο όχι μόνο δεν του επιτρέπει τίποτε, αλλά του αφαιρεί τα πάντα. Ακόμα και αυτό το δικαίωμα να είναι και να παραμείνει αυτός που ήταν: άνθρωπος.

Ο κρατούμενος μετά τον εγκλεισμό του στη φυλακή, το μόνο μέσο επικοινωνίας που έχει με τον έξω κόσμο είναι η αλληλογραφία και το επισκεπτήριο. Γι αυτό και κάθε μέρα περιμένει γράμμα απ τα αγαπημένα πρόσωπα που άθελά του άφησε πίσω. Το γράμμα είναι το μόνο μέσο επικοινωνίας με τον έξω κόσμο, με τα αγαπημένα του πρόσωπα. Απ το γράμμα θα μάθει ο κρατούμενος, πως είναι στην υγεία και αντίστροφα για τους δικούς του, οικείους, συγγενείς, γνωστούς και φίλους. Με το γράμμα και το επισκεπτήριο θα διεκπεραιώσει τα έχοντα σχέση με την πορεία της υπόθεσης, τα οικονομικά και κοινωνικά θέματα της οικογένειας και τα δικά του καθώς και τις εκκρεμότητες που άφησε πίσω όταν τον συνέλλαβαν στο δρόμο, όπως εμένα και παλιά και την 21η Απριλίου 1967. Και κυρίως το γράμμα σημαίνει ότι δεν τον έχουν ξεχάσει, ότι τον σκέπτονται, τον αγαπούν και ενδιαφέρονται γι αυτόν, ότι φροντίζουν για την υπόθεσή του. Μάλιστα όταν συμβαίνει να κρατείται σε απόμακρη φυλακή και δεν έχει επισκεπτήριο, τότε τα γράμμα είναι αυτό με το οποίο θα διεκπεραιώσει όλες του τις υποθέσεις που τον απασχολούν.

Το γράμμα αποτελεί μία απ τις πιο ανεκτίμητες χαρές, μια παρηγοριά στις δύσκολες μέρες της φυλακής. Κάθε φορά που ο φύλακας εκφωνεί το ταχυδρομείο, ο κρατούμενος γεμάτος αγωνία και λαχτάρα, στήνει καρτέρι να ακούσει το όνομά του. Να πάρει το δικό του γράμμα, να μάθει νέα απ τους δικούς τους. Αυτήν ακριβώς την αγωνία και τη λαχτάρα, αυτήν την ανάγκη της επικοινωνίας εκμεταλλεύεται η διεύθυνση και τιμωρεί για το παραμικρό τον κρατούμενο με στέρηση αποστολής και λήψη αλληλογραφίας για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Το ίδιο ισχύει και για το επισκεπτήριο. Αυτά όσον αφορά γενικά για τον ποινικό κρατούμενο. Αντιλαμβάνεται κανείς τη συνέβαινε με τη συμπεριφορά του καθεστώτος, και της στρατευμένης δικαιοσύνης, που στις περιπτώσεις αναταραχής, όπως ήταν η μεταπελευθερωτική που σκοπό και στόχο έχει να παράγει και να αναπαράγει πολιτικούς κρατουμένους και του ιδιόμορφου τότε σωφρονιστικού συστήματος, που εκτός όλων των άλλων μέτρων, είχε και την ειδική εντολή να εξοντώσει όσο περισσότερους μπορεί βιολογικά και ηθικά πολιτικούς αντιπάλους.

Μπορεί να κάνω λάθος, θέλω όμως να πιστεύω, ότι κανένας ελεύθερος άνθρωπος δεν μπορεί να συλλάβει, μα και να φανταστεί οκόμα τη σημαίνει να εισαι κρατούμενος και ειδικά πολιτικός κρατούμενος, σε μια εποχή που έξω απ τη φυλακή μαίνονταν ο εμφύλιος πόλεμος. Ένας πόλεμος που μανιακό στόχο είχε την εξόντωση των πολιτικών αντιπάλων που τους χαρακτήρισε ανατροπείς του συστήματος. Όταν ο οποιωδήποτε άσχετος μπορούσε όχι μόνο ατιμώρητα, αλλά και με επιβράβευση ακόμα επειδή συνέβαλε στην εξόντωση του γείτονα, συχωριανού του συμπολίτη «κομμουνιστή». Αυτόν που είχαν συννοριακές και οποιες άλλες διαφορές, ακόμα και του προσωπικού του ιδεολογικού αντιπάλου. Αντιλαμβάνεται κανείς πια ήταν η συμπεριφορά του καθεστώτος και του εντεταλμένου για το σκοπό αυτό του σωφρονιστικού συστήματος. Την εποχή εκείνη το σωφρονιστικό σύστημα ήταν ένα σύστημα προμελετημένης εξόντωσης. Γιατί η εξόντωση και η συν-τριβή είναι κάτι πολύ πιο ουσιαστικό, κάτι πολύ πιο πέρα απ το θάνατο.

Του πολιτικού κρατουμένου, όταν κλείσει η πόρτα της φυλακής πίσω του, του τα παίρνουν όλα. Δεν του αφήνουν τίποτε. Και μετά του παίρνουν και αυτό το τίποτε. Αυτός είναι ο πολιτικός κρατούμενος.

Ο συναγωνιστής και για πολλά χρόνια συγκρατούμενός μου Μανώλης Γλέζος, το Νοέμβρη του 1949 στις φυλακές της Κέρκυρας με ένα του ποιήμα με τίτλο : «Μ ένα μαντήλι στο χέρι» δίνει μερικά στοιχεία για το τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος στη φυλακή και την εξορία. Θα αναφέρω μερικά αποσπάσματα:

«Εδώ στην πέραν άκρια της πατρίδας, στα τελευταία σύνορα της ζωής, πίσω από τα σιδερόφρακτο κάστρο του θανάτου , όρθιος στ ακρωτήριο των πιο απίθανων ελπίδων, σε περιμένω μ ένα μαντήλι στο χέρι. Στερνό θυμητάρι από ένα παληκάρι, που...ουκ επιδών νύμφεια λέχην τον έστειλαν βία να κατέβει στον άφυκτον ...ξανθής Περσεφόνης θάλαμον. ...Ωρες πολλές ξεροστάλιασες μπροστά στην άξενη πόρτα με τα κρύα μάτια και τα μαύρα σίδερα...Μας πέταξεν εδώ, ...μία πρωϊνιάν η αδιαφορία καταμεσίς στον Ωκεανό να μη μπορούμε ν ακούμε ούτε τα κλάματα για το θάνατό μας, ν αφουγκραστούμε τη βοή της θάλασσας την οργή του ανέμου και να περιμένουμε την ανάσταση των νεκρών...

Στη χώρα μας δυστυχώς, μετά την ίδρυση του Κομμουνιστικού Κόμματος το 1920, στις ελληνικές φυλακές δεν υπήρχαν μόνο ποινικοί κρατούμενοι, υπήρχαν έκτοτε και μέχρι τον Σεπτέμβριο του 1974 και πολιτικοί. Η δε βασιλομεταξική δικτατορία του 1936, όχι μόνο γέμισε τα ελληνικά νησιά και τις φυλακές με πολιτικούς κρατουμένους, χωρίς να προηγηθεί κάποια δίκη παρά μόνο με το «αδίκημα» του διαφορετικού, αλλά και άσκησε τόση οργανωμένη απάνθρωπη βία : ρετσινόλαδο, πάγο, δαδόξυλα στα νύχια στα οποία έβαζαν φωτιά, βραστά αυγά στις μασχάλες, διπλοφάλαγγα, ηλεκτροσόκ, εκπαραθυρώσεις κλπ. Βασανιστήρια, που δεν έχουν το προηγούμενο στην παγκόσμια ιστορία.

Και πριν απ το 1909, υπήρχαν λαϊκά κινήματα. Τα κινήματα αυτά όμως μέχρι το 1917, δεν ήταν κίνημα αμφισβήτησης και ανατροπής. Είχαν απλώς διεκδικητικό περιεχόμενο: Βελτίωση των ορων ζωή και εργασίας. Συνεπώς δεν διέγραφαν ταξικό κίνδυνο, γεγονός που επέτρεπε και τις εσωκαπιταλιστικές αντιπαραθέσεις, τους κατεφθηνόμενους διχασμούς και το αλληλάφαγμα για την εξουσία. Ακόμα εκτός απ τα δύο μεγάλα κόμματα τη Δεξιά και το Κέντρο υπήρχαν και αρκετά μικρά όπως: του Μιχαλόπουλου, του Παπαναστασίου, του Καφαντάρη, του Μεταξά κλπ. Σαν κόμματα εξουσίας τα δυό μεγάλα κόμματα είχαν τις αντιπαραθέσεις για την εξουσία και σαν συνέπεια τις εξορίες και δίκες ακόμα. Αυτά μέχρις ότου δεν διέτρεχαν κίνδυνο απ το λαϊκό κίνημα ήταν μια διασκεδαστική πολιτέλεια.

Η Επανάσταση του 1917 όμως και η ίδρυση του πρώτου Σοβιετικού κράτους, εκτός του ότι αναπτέρωσε τις ελπίδες των απόκληρων της ζωής, άνοιξε και νέους ορίζοντες. Νέα οράματα και προσδοκίες. Τα Σοσιαλιστικά σωματεία, η ίδρυσε της ΓΕΣΕ και του ΣΕΚΕ, που αργότερα μετονομάστηκε σε Κομμουνιστικό Κόμμα και η προσχώρηση του ΚΚΕ στην Κομμουνιστική Διεθνή σηματοδότησαν, πως η πάλη των τάξεων σε παγκόσμια πλέον κλίμακα, μπήκε σε μια νέα επικίνδυνη φάση για το αστικό καθεστώς.

Τα δεδομένα αυτά κατά τρομοκράτησαν την αστική τάξη, όχι μόνο της δικής μας χώρας, αλλά και σε παγκόσμια κλίμακα. Σαν αντίβαρο το πρώτο μέτρο που πήρε η παγκόσμια αστική τάξη και η δική μας ήταν να κηρύξουν τον ΕΜΦΥΛΙΟ ΠΟΛΕΜΟ, ενάντια στον πρωτόγνωρο αυτό κίνδυνο και σε συνέχεια δίπλα στη πιο φρικτή Διεθνή μυστική οργάνωση όπως η Μασονία με τους πιο σκοτεινούς σκοπούς, να δημιουργήσουν τη Διεθνή του κεφαλαίου σε αντιστάθμισμα της Κ.Δ. Και το βασικότερο : δίπλα στο επίσημο κράτος να επανδρώσουν ένα στρατιωτικό και πολιτικό ΠΑΡΑΚΡΑΤΟΣ. Ένα παρακράτος άρτια οργανωμένο και εξοπλισμένο με τα πιο σύγχρονα μέσα, που θα αποτελούσε το δόρυ στον ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε παγκόσμια και τόπικη κλίμακα. Ο εμφύλιος αυτός πόλεμος που κήρυξε η αστική τάξη στο παγκόσμιο κίνημα και τα τοπικά λαϊκά κινήματα, διέγραψαν διάφορες μορφές και φάσεις, με αποκορύφωμα την άνοδο του Μουσουλίνι στην Ιταλία και του Χίτλερ στη Γερμανία. Τη δικτατορία του Σαλαζάρ στην Πορτογαλία, τον ανοικτό εμφύλιο πόλεμο στην Ισπανία και με την διεθνή συμπαρατάση στο στρατηγό Φράγκο, την επιβολή και εκεί της δικτατορίας. Τη δική μας Βασιλομεταξική κλπ

Το λαϊκό κίνημα όμως καθοδηγούμενο απ το ΚΚΕ και τις άλλες αριστερές δυνάμεις, κάθε μέρα που περνούσε δυνάμωνε, διεκδικούσε και πίεζε για λύσεις. Είχε μπει για καλά στη βουλή. Δημιούργησε το Λαϊκό Μέτωπο, το Σύμφωνο Σοφούλη-Σκλάβενα, δεδομένα που διέργαψαν κίνδυνο. Αυτόν ακριβώς τον κίνδυνο διαπίστωσε ο Ελευθέριος Βενιζέλος, όταν μετά την ήττα του Μάρτη του 1935 και μπροστά τον διαγραφόμενο κίνδυνο του επερχόμενου πολέμου, δήλωνε : «Εγώ έκανα ειρήνη με τους Τούρκους, θαρρείς πως θα αρνηθώ-φοβηθώ να συνθηκολογήσω με τους Ελλήνες αντιπάλους μου, δια να μή με ειπεί ανακόλουθω η ιστορία; Η πρώτη Μαρτίου δημιούργησε νέα κατάσταση. Δεν θα αφήσω αγεφύρωτο το χάσμα μεταξύ των δύο μεγάλων παρατάξεων. Θα κινηθώ σύμφωνα με τα νέα δεδομένα και την αμετάθετον απόφαση να θέσω τέρμα εις την εσωτερικήν διαίρεσιν...Θα κάνω ό,τι μπορώ για το σκοπό αυτό...Εσείς έχετε το δικαίωμα να μετράτε το χρόνο. Εγώ βιάζομαι».

Ο Βενιζέλος, σαν έμπειρος πολιτικός εν όψη του επερχόμενου πολέμου και την αλματώδη ανάπτυξη των κινημάτων αμφισβήτησης και ανατροπής, σαν εκπρόσωπος της αστικής τάξης προσδιόρισε σωστά τον κίνδυνο που διέτρεχε το κατεστημένο και όχι το κοινωνικό-οικονομικό

σύστημα, μετά την ήττα της Φιλελεύθερης παράταξης τον Μάρτη. Με τις δηλώσεις του αυτές έδωσε το πράσινο φώς, για την επιβολή της δικτατορίας.

Ο καθένας μπορεί να φαντασθεί το κατοχικό ΕΑΜ, χωρίς να είχε προηγηθεί η Αγγλο-Βασιλική-ολιγαρχική δικτατορία του Μεταξά, η κατάλυση των δημοκρατικών ελευθεριών του λαού και της ομαλής πολιτικής ζωής και κυρίως, αν δεν είχε προηγηθεί η αποσύνθεση του λαϊκού πολύπλευρου κινήματος και η αποσάρθρωση του ΚΚΕ. Αν δεν είχαν προηγηθεί αυτά, η Ελλάδα θα έμπαινε στη δεκαετία του 1940, με ένα ανεκτό απ το λαό βαθμό πολιτικής νομιμότητας και κοινωνικής προόδου. Ο δεύτερος παγκόσμιος πόλεμος, δεν θα είχε τόσο καταστρεπτικές συνέπειες για τη χώρα και το λαό. Αν μέχρι τον Οκτώμβρη του 1940, που η Ιταλία μας κήρυξε τον πόλεμο, ο λαός δεν είχε υποστεί τα πάνδεινα απ τον εσωτερικό φασισμό και η Ελληνική Εθνική Αντίσταση θα ήταν ενιαία, όπως ήταν και στις άλλες κατακτημένες χώρες της Ευρώπης.

Το γεγονός ότι η δική μας Αντίσταση είχε αυτή την ξεχωριστή ιδιομορφία, είχε τεράστιες επιπτώσεις στη ζωή του λαού στη διάρκεια της κατοχής. Η κατοχή δεν βρήκε ούτε το λαό, ούτε και αυτήν την αστική τάξη σε κατάσταση ομοψυχίας, που απαιτούσαν οι περιστάσεις. Αυτό διευκόλυνε τους κατακτητές να βρούν στηρίγματα. Τα δεδομένα αυτά αποτέλεσαν το προοίμιο του εμφυλίου πολέμου.

Ο Β! Παγκόσμιος Πόλεμος ιδίως μετά απ τη χιτλερική επίθεση στη Σοβιετική Ένωση μας επιφύλαξε και μια μεγάλη έκπληξη. Στη διάρκειά του παρουσιάστηκε κάτι το πρωτόγνωρο, κάτι που δεν είχε ξανασυμβεί σε κανένα προηγούμενο πόλεμο στον οποίο συμμετείχαν περισσότερα κράτη. Τον πόλεμο αυτόν τον πιο σκληρό και αιματηρό, δεν τον έκαναν αποκλειστικά και μόνο οι ένοπλες δυνάμεις των εμπόλεμων, όπως γίνονταν προηγουμένως σε αυτές τις ένοπλες συρράξεις. Στον πόλεμο αυτό, από κάποιο χρονικό σημείο και μετά, πήραν ενεργό μέρος σε αυτόν εθελοντικά τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Οι λαοί, ξεχωριστά απ τις ένοπλες δυνάμεις της πατρίδας τους, που πολεμούσαν τους εισβολείς στο μέτωπο, εκεί που διεξάγονταν οι πολεμικές επιχειρήσεις, ή και πίσω απ αυτές δημιούργησαν ένα καινούριο μέτωπο στο εσωτερικό στην ίδια τους τη χώρα: Το μέτωπο της Εθνικής Αντίστασης. Και η προσφορά τους ήταν αποφασιστική για τη συντριβή της πανίσχυρης χιτλερικής ιδεολογικής και πολεμικής μηχανής.

Οι χιτλερικοί κατακτητές την κτηνωδία τους τη δείξαν μόλις το σιδερένιο πέλμα τους πάτησε τα ιερά χώματα της χώρας μας. Με την απύθμενη και υπερφίαλη θρασύτητα που τους διέκρινε, θεώρησαν την Ελλάδα και το λαό της ιδιοκτησία τους. Και τη μοιράσανε σαν να ήταν κάποιο περιουσιακό τους στοιχείο-οικόπεδο. Ένα μεγάλο τμήμα το δώσανε στους Ιταλούς, που τους είχαμε νικήσει στην Αλβανία, ένα άλλο στους Βουλγάρους και το σημαντικό-στρατηγικό κομμάτι, Μακεδονία και ορισμένα νησιά το κράτησαν για τον εαυτό τους.

Για το πώς και πότε ξεκίνησε αυτό το μεγάλο λαϊκό κίνημα και πότε μπήκαν στον αγώνα οι τεράστιες λαϊκές δυνάμεις. Δυνάμεις που ανατρέψανε τα μέχρι τότε καθιερωμένα στη διεξαγωγή του πολέμου είναι ένα θέμα που προϋποθέτει πηγές. Θα μας το πούν οι ιστορικοί. Στη χώρα μας πάντως άρχισε την επομένη της κατάρρευσης του μετώπου και πήρε σάρκα και οστά στις 27 του Σεπτεμβρίου του 1941, με την ίδρυση του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ).

Ένα ΕΑΜ, με εθνική ενότητα και ομοψυχία, ενταγμένο όπως ήταν η ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των δημοκρατικών-αντιφασιστικών δυνάμεων, θα υποχρέωνε τις συμμαχικές δυνάμεις να κάνουν πράξη με την αντίστοιχη συνέπεια που και το ΕΑΜ έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την κατανόηση στα μεταπολεμικά προβλήματα της Ελλάδας.

Με την πικρή σοφία που μας πλούτισαν τα σαράντα αυτά σημαδιακά χρόνια που πέρασαν, βλέπουμε σήμερα ολοκάθαρα πιά-σε όποια παράταξη και αν ανήκει ο καθένας μας- ότι όταν ο πόλεμος τελείωσε και τα συμφεροντά των ξένων και της άρχουσας τάξης δια της υποθήκης διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν πλέον ανάγκη, δεν τον χρειαζόνταν αλλό. Και αφού δεν τον χρειαζόνταν έπρεπε να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο

μάγας, ο απαράμιλος», τώρα καλά θα έκανε να τα ξεχάσει αυτά, να ξαναγίνει ο «λαουτζίκος» να ξανά μαζευτεί στη γωνιά του, να δουλεύει και να μή μιλάει.

Οι Αγγλοι, ο Βασιλιάς, ένα τμήμα της ολιγαρχίας και ο Ματαξάς, ήταν οι αρχιτέκτονες της 4ο Αυγουστιανής δικτατορίας. Οι Αγγλοι εν όψη του πολέμου, ήθελαν όχι μόνο να προσθέσουν, αλλά και να προσδέσουν την Ελλάδα στην αλυσίδα των αντισοβιετικών δικτατορικών καθεστώτων. Να στερεώσουν την επιρροή τους και τη θέση του Βασιλιά και μέσω αυτού να κρατήσουν και μεταπολεμικά τη χώρα μας δεμένη στο οικονομικό και πολιτικό τους άρμα.

Την παλινόρθωση του Γεωργίου, την προετοίμασαν οι Αγγλοι συστηματικά. Αυτοί έπεισαν το Βενιζέλο, να συμφιλιωθεί με τον Βασιλιά. Βέβαια για το Βενιζέλο, δεν ήταν η πρώτη φορά που συμφιλιώθηκε με το Βασιλιά, ούτε η πρώτη φορά που φώναξε «Ζήτω Βασιλεύς». Οι απόψεις του για το θεσμό της μοναρχίας εκδηλώθηκαν απ το 1909, όταν ο στρατιωτικός Σύνδεσμος με επικεφαλής τον συνταγματάρχη Ζορμπά, τον πίεζαν να διώξει το βασιλιά αυτός αρνήθηκε!

Οι πρώτες κινήσεις του Γεωργίου, μετά τον ερχομό του στην Ελλάδα, δείχνουν πώς η βασική επιδίωξη δική του και των Αγγλων ήταν να συμφιλιωθούν τα δυό μεγάλα κόμματα (γι αυτό άλλωστε έγιναν και πιό πάνω δηλώσεις) για να κυβερνήσουν τη χώρα. Βέβαια την όποια συμφιλίωση, οι Αγγλοι και ο βασιλιάς των βενιζελικών με τους αντιβενιζελικούς, την εννοούσαν να υποταχθούν οι βενιζελικοί στον αντιδραστικό μηχανισμό του κράτους της άκρας Δεξιάς, που προπολλού είχε ήδη δημιουργήσει. Σαν αντάλλαγμα γι αυτήν την υποταγή και την αποδοχή των «τετελεσμένων» θα έπαιρναν μέρος στη διακυβέρνηση, υπό τον όρο ότι θα έπαιζαν το ρόλο του μικρότερου συναιτέρου και θα εφάρμοζαν την πολιτική που θα υπαγόρευαν οι Αγγλοι και τα ανάκτορα. Οι περιπέτειες του λεγόμενου αποτακτικού, ως στην κήρυξη της δικτατορίας, όχι μόνο μαρτυρούν αλλά και την επιβεβαιώνουν.

Σε αυτήν ακριβώς τη βάση της υποταγής της φιλελεύθερης παράταξης στο κράτος της Δεξιάς και στην πολιτική που οι ξένοι, υπαγόρευαν, επιχειρήθηκαν όλες οι «συμφιλιώσεις» των δύο πτερύγων του αστικού κόσμου ως τις μέρες μας. Είναι βέβαιο ότι ξένοι, η ολιγαρχία και τα ανάκτορα με όργανο τον Μεταξά, είχαν σχεδιάσει εν όψη του πολέμου να τσακίσουν τη ραχοκοκκαλιά του ΚΚΕ, που βρίσκονταν επικεφαλής του λαϊκού κινήματος. Να το αποστελεχώσουν, να αποκόψουν βασανίζοντας ακόμα και τους συμπαθούντες, έτσι ώστε να έχουν λυμένα τα χέρια για να χειριστούν τα θέματα που θα προκύψουν απ τον πόλεμο με βάση τα συμφέροντα των συμβαλλωμένων.

Πολιτικός κρατούμενος είναι κάθε ιδεολογικός αντίπαλος που καταστημένου ή και του κρατούντος κοινωνικό-οικονομικού καθεστώτος. Οι άνθρωποι, που πιστεύουν σε ένα διαφορετικό τρόπο διακυβέρνησης της χώρας και την κοινωνικό-οικονομική ζωή, είναι οι ιδεολογικοί αντίπαλοι των κρατούντων και σαν ιδεολογικοί αντίπαλοι μπορούν απ τη μία στιγμή στην άλλη να βρεθούν στη φυλακή, χωρίς να έχουν διαπράξει κάποιο ποινικό αδίκημα. Στην Ελλάδα και πριν απ τη δικτατορία της 4ης Αυγούστου, με βάση το «Ιδιώνυμο» είχαμε πολιτικούς κρατουμένους. Ένα Νόμο που ψηφίστηκε απ την κυβέρνηση του Παπαναστάση, για την προστασία της «δημοκρατίας» και στράφηκε εναντίον των κομμουνιστών και γενικότερα κατά της Αριστεράς και της ίδιας της Δημοκρατίας. Μετά τη επιβολή όμως της δικτατορίας το κακό παρά έγινε.

Ο λαός που έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιία του 1940-41, που αντιμετώπισε την τριπλή κατοχή και συντάραξε την οικουμένη με την ηρωική Εθνική Αντάσταση 1941-44, αντιμετώπιζε τώρα άοπλος τη μανία των κάθε μορφής δοσιλόγων και απόντων του εθνικο-απελευθερωτικού αγώνα που ξαφνικά βρυκολάκιασαν και κανοναρχούσαν το λαό και τη χώρα.

Η μεταπελευθερωτική εποχή υπήρξε απ τις πιό δραματικές, απ τις πιό τραγικές στην Νεοελληνική ιστορία. Η Ελλάδα, που μόλις είχε απαλλαγή απ τη μπότα του Ούνου, σπάραζε σύγκορμη κάτω απ το μαστίγιο, και το δολοφονικό μαχαίρι της λευκής τρομοκρατίας. Πρίν ακόμα στεγνώσουν τα δάκρυα και το αίμα που έβαφε τους δρόμους για τη λευτεριά, αντί να ακουστούν συνθήματα και θούρια λευτεριάς, και ανασυγκρότησης, ακούγονταν τα συνθήματα του εμφυλίου πολέμου που προετοίμαζαν οι ξένοι, (Αγγλοι) η ολιγαρχία του πλούτου, οι

δοσίλογοι και οι απόντες του αγώνα. Βασικός στόχος: Η εξόντωση των αγωνιστών της Εθνικής Αντίστασης και επαναφορά της κοινωνικό-πολιτικής και οικονομικής ζωής της χώρας και του λαού στην πριν την 28η Οκτωμβρίου 1940. Αρα αδίκημα-κατηγορία του πολιτικού κρατουμένου ήταν η συμμετοχή του στην Εθνική Αντίσταση. Η συμμετοχή στην Αντίσταση είχε μετατραπεί σε αναμφισβήτητο ποινικό αδίκημα.

Την εποχή αυτή για να γυρίσει η ζωή της Ελλάδας στην 27η Οκτωμβρίου του 40, έπρεπε αυτός ο Αντιστασιακός λαϊκός χείμαρος, που αποτελούνταν από μύρια ρυάκια και έχει ορμητικά μετατραπεί σε θάλασσα, με σκοπό να συνταχτεί σε μιά ανεξάρτητη πολιτεία, μια Ελλάδα που να ανήκει στους Έλληνες και μόνο, γεγονός που θα άνοιγε το δρόμο στις καινούριες λαϊκές δημιουργικές δυνάμεις και κόμματα, μαζί με ό,τι καλύτερο και ηθικότερο θα είχε μείνει ζωντανό απ' τα παλιά πολιτικά κόμματα. Θα βάδιζε ενωμένη εθνικά και σύμφωνη προς την ικανοποίηση των εθνικών της δικαίων όλων των ελληνικών περιοχών. Θα συγχρονίζονταν, η αναγεννημένη αυτή Ελλάδα, μέσα στα πλαίσια της Νέας Δημοκρατικής και αντιφασιστικής Ευρώπης. Περήφανη και αληθινά ανεξάρτητη, στο πλευρό των συμμάχων. Θα άνοιγε διάπλατα ο δρόμος για τη λαϊκή δημοκρατία, όνειρο, πόθος και προσδοκία μακραίωνη του ελληνικού λαού. Έπρεπε ο χείμαρος αυτός να γυρίσει για άλλη μια φορά πίσω στις πηγές του. Για να γίνει όμως αυτό, ένας και μόνος τρόπος υπήρχε: Να απαξιωθεί η αξία της ζωής του Ανθρώπου σε μηδενική βάση. Να γίνει η αξία της Ανθρώπινης ζωής μικρότερη απ' την αξία ενός αυγού. Να φτάσει στο σημείο να σκέπτεται κανείς περισσότερη ώρα και φορές, να αγοράσει ένα αυγό απ' το να αφαιρέσει μια Ανθρώπινη ζωή.

Το κράτος της Δεξιάς, την επομένη της Βάρκιζας : εκβίαζε σκότωνε, κρεμούσε, βασάνιζε, δολοφονούσε και ρίμαζε τις ψυχές των πολιτικών της αντιπάλων και των Ελλήνων γενικότερα. Είχε κατακτήσει το ρεκόρ της σκληρότητας, χτυπούσε αδυσώπητα τα ανυπότακτα κεφάλια αυτών, που δεν δέχονταν να κάνουν σκόντο σε πράγματα που είχαν σχέση με την ίδια την ζωή και εξόντωνε τους ασυμβίβαστους. Όταν αυτό συνέβαινε στην κοινωνία αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στις φυλακές και την Αλτάμπα της Αφρικής όπου ο κ Κώστας Ρέντης υπουργός εσωτερικών είχε στείλει χιλιάδες ΕΑΜίτες και δημοκρατικούς πολίτες. Βέβαια ο πολιτισμένος κόσμος πληροφορούνταν το δράμα του λαού και των κρατουμένων από κάποιες διαρροές που έφταναν κάθε τόσο, αλλά την τραγικότητα και κυρίως την έκταση και βάθος σε καμιά περίπτωση δεν μπορούσε να φτάσει στα αυτιά του ή να το συλλάβει ανθρώπινος Νούς. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες φτάσαμε λιγότεροι οι Έλληνες στις 17/6/1946.

Με το Δ' ψήφισμα της 30ης Ιουνίου 1946 προκηρύσσεται το δημοψήφισμα για τη μορφή του πολιτεύματος ως προς το κληρονομικό ή το αιρετό του ανωτάτου άρχοντα, δηλαδή στην πράξη για το λεγόμενο «πολιτειακό» θα «αποφάσιζε» ο ελληνικός λαός. Το δημοψήφισμα που διεξάγεται την 1η Σεπτεμβρίου του ίδιου χρόνου. Ο βασιλιάς γυρίζει στην Ελλάδα ύστερα από 28 μέρες. Όπως όλοι οι προκάτοχοί του δεσμεύεται, ότι θα βασιλεύσει με «απόλυτο σεβασμό στους δημοκρατικούς και κοινοβουλευτικούς θεσμούς». Ερχόμενος ο Βασιλιάς με την «ψήφο του λαού» απ' το Σεπτέμβριο 1946, μέχρι την πρώτη Ιανουαρίου του 1952, που μπαίνει σε ισχύ με εκατόν σαράντα μόνο ψήφους υπέρ από τους 300 το Νέο (;) Σύνταγμα, ο Βασιλιάς ήταν ο απόλυτος και ανεξέλεκτα επικυρίαρχος.

Στη χώρα μας παρά το γεγονός ότι έχουν ψηφιστεί δημοκρατικό-προοδευτικά Σύνταγματα στην εφαρμογή τους ποτέ δεν λειτούργησαν στην πράξη δημοκρατικά-προοδευτικά. Το πολίτευμα νοθεύονταν και απ' τις ποικιλόμορφες παρεμβάσεις των ξένων και του στρατού με προεξάρχων τον ίδιο το Βασιλιά.

Για να γίνει αντιληπτό το μέγεθος της εξουσίας που είχε συγκεντρώσει στα χέρια του ο Βασιλιάς, αρκεί να πω ότι και στο Νέο (;) Σύνταγμα, ο Βασιλιάς το Ερμήνευε όπως όπως ο (κάθε Αγιατολάχ το Κοράνι) αφού του είχε παραχωρηθεί η (νομοθετική) αρμοδιότητα να εκδίδει Νομοθετικά διατάγματα, ακόμη και κατά τη διάρκεια της τακτικής συνόδου της βουλής έπειτα από γνώμη «ειδικής» κοινοβουλευτικής επιτροπής για την αντιμετώπιση εξαιρετικά επείγοντων θεμάτων, δίχως να απαιτείται η έγκριση αυτών των διαταγμάτων, στη συνέχεια απ' την βουλή (Άρθρο 35). Η χώρα μπορεί εξάλου, να κηρύσσεται σε «κατάσταση πολιορκίας»

οχι μόνο εξαιτίας εξωτερικών κινδύνων, αλλά και για σοβαρή διαταραχή ή έκδηλη απειλή της δημόσιας τάξης και ασφάλειας, δηλαδή εξαιτίας εσωτερικών κινδύνων(αρθρο 91), ενώ οι ιδιωτικές διαφορές σε καιρό ειρήνης μπορεί να υπάγονται και αυτά στη διαδικασία των στρατοδικείων (αρθρο 97).

Ετσι το πολίτευμα που «κατοχυρώνεται» με το Σύνταγμα του 1952 (που αποτελείται από κομμάτια του 1864/1911), όπως «κατοχυρώθηκε» το πολίτευμα με το «Σύνταγμα» του 1911, μετά την απελευθέρωση και την αποχώρηση του ΕΑΜ απ την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, αυθαίρετα απ το Βασιλό-ματαξικό Συμβούλιο Επικρατείας και τον Αριο Πάγο. Όπως τότε με το Σύνταγμα του 1911 έτσι και το Σύνταγμα του 1952, εφαρμόζεται στην πράξη διτά και τριπλά νοθευμένο. Και εφαρμόζεται νοθευμένο γιατί δίπλα στο πλέγμα των κανόνων υπήρχε το λεγόμενο «παρασύνταγμα». Επρόκειτο για διατάξεις που θεσπίστηκαν στη διάρκεια του εμφυλίου, οι οποίες όμως επιβίωσαν σε ολη τη μεταπολεμική περίοδο και αρκετόν καιρό μετά την μεταπολίτευση και πολλές επιβιώνουν ακόμα.

Οι Έλληνες έχουμε πλούσια πείρα για το πως το καθεστώς μετατρέπει τα πολιτικά αδικήματα σε ποινικά! Η ειδική νομοθεσία είναι πάντοτε ύποπτη ακόμα και σε ενα κράτος δικαίου. Πόσο μάλλον την περίοδο εκείνη που η γενίκευση ήταν και εύκολη και επιθυμητή. Και είναι ύποπτη ειδική ποινική νομοθεσία γιατί σαν «ειδική» περιέχει πολιτική σκοπιμότητα: Να αφαιρέσει τον πολιτικό χαρακτήρα οχι από ενα άτομο, αλλά από ενα ολόκληρο λαϊκό κίνημα σαν το ΕΑΜ. Το οξύμωρο δε και τργελαφικό είναι οτι, ενώ μας συνελλάμβαναν, μας βασάνιζαν και μας κατηγορούσαν σαν ανατροπείς του κοινωνικό-οικονομικοί κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος, μας καταδίκάζαν σαν ποινικούς «εγκληματίες».

Και στις 18/6/1946, προκειμένου να ολοκληρωθεί-να γίνει καθεστώς το προαπαφασισμένο έγκλημα, με γνωμοδότηση της «ειδικής» κοινοβουλευτικής επιτροπής μπαίνει σε εφαρμογή το Γ! ψήφισμα «περί εκτάκτων μέτρων» και ο αναγκαστικός Νόμος 509. Το Γ! ψήφισμα και ο αναγκαστικός Νόμος 509, αποτελούσε τον σκληρό πυρήνα και αποτελούσε το «βαρύ (νομικό) πυροβολικό» για την αποτελεσματική εξουδετέρωση των πολιτών αντιπάλων. Το Γ! ψήφισμα και ο αναγκαστικός Νόμος 509, δεν εκδόθηκαν για να ξεχαστούν, να μπούν στο αρχείο της ιστορίας ή να χρησιμεύσουν σαν δαμόκλειο σπάθη. Το αντίθετο μάλιστα. Πριν στεγνώσει το μελάνι της υπογραφής του, τα οσα περιείχε και πρόβλεπε άρχισαν να εφαρμόζονται με τρόπο δραστήριο, που ξεπερνούσε και τα προβλεπόμενα στο Γ! ψήφισμα και το 509.

Απ την ημέρα αυτή, ο Αντιστασιακός και οι συμπαθούντες το ΕΑΜ ήταν πλέον ενα είδος αποκλεισμένου απ το Νόμο, το κράτος και την κοινωνία πρόσωπο. Ενα αντικείμενο κυριολεκτικά χωρίς κανένα δικαίωμα, ενάντια στον οποίο οι αρχές, το παρακράτος ή οποιοσδήποτε άλλος, μπορούσε να διαπράξει ο,τιδήποτε εις βάρος του και να επιβραβευθεί αντί να τιμωρηθεί για την όποια αυθαιρεσία.

Την περίοδο αυτή ο ελληνικός λαός έζησε, τις πιό τραγικές και συγκλονιστικές μέρες και ώρες της ιστορίας του. Εκτός απ τους εθνικόφρονες και βασιλόφρονες κάνενας άλλος, δεν ήξερε αν θα γυρίσει το βράδυ στο σπίτι του. Χαρακτηριστικό γνώρισμα αυτής της μεταπελευθερωτικής εποχής ήταν οι συλλήψεις και τα βασανιστήρια και μέσω των βασανιστηρίων η κατασκευή και η διεξαγωγή δικών, όπου κατήγοροι, ανακριτές, βασανιστές και δικαστές ήταν οι ΙΔΙΟΙ.

Εκτός απ τις εκκαθαρίσεις που είχαν ήδη γίνει σε βάθος μεχρι τις 17/6/1946, των δημοκρατικών πολιτών, τα Συμβούλια Ασφαλείας άρχισαν μία σε ακόμα μεγαλύτερο βάθος αναζήτηση του «εσωτερικού εχθρού». Αρχισαν να απολύουν, να εκτοπίζουν, να φυλακίζουν και να παραπέμπουν στα ειδικά δικαστήρια απ την επομένη ακόμα. Πριν τελειώσει ο Ιούνιος είχαν ήδη σταλεί στα νησιά περισσότερα από χίλια άτομα και άγνωστος αριθμός βρίσκονταν στα κρατητήρια. Ο μόνος λόγος που δεν μεγάλωνε τόσο όσο θα ήθελαν οι ρυθμοί ο αριθμός των κρατουμένων, ήταν οι τεχνικές δυνατότητες και η έλλειψη μηχανισμών για να χειριστούν τα κύματα των συλληφθέντων και των εκτοπισθέντων.

Τα στρατοδικεία και τα ειδικά δικαστήρια άρχισαν τη λειτουργία τους απ τις αρχές Ιουλίου. Μέχρι τις 15 του ίδιου μήνα τα ειδικά τελείωσαν τις πρώτες τους υπόθεσεις στέλνοντας στο εκτελεστικό απόσπασμα, στα Γιαννιτσά, επτά στελέχη της Αριστερας-μεταξυ των οποίων και

τη νεαρή Δασκάλα Ειρήνη Γκίνη, την πρώτη γυναίκα που εκτελέστηκε στην Ελλάδα. Από τότε, οι ρυθμοί και οι αριθμοί αυξήθηκαν κατακόρυφα. Σε κάθε πόλη τα ηγετικά στελέχη της Αριστεράς, η ραχοκοκαλιά της όποιας επαρχιακής Ελίτ, απέκτησε το δικό της μερίδιο σε αυτήν την επίσημη σφαγή των ταξικών στηριγμάτων της Αντίστασης και της Αριστεράς στην ελληνική ύπαιθρο. Στο μεταξύ όμως, στα βουνά ο εμφύλιος είχε ήδη αρχίσει.

Τη ζωή των πολιτικών κρατουμένων οση προσπάθεια και αν κάνει κάποιος, που δεν έχει κάνει πολιτικός κρατούμενος, δεν μπορεί να τη συλλάβει. Μπορεί μόνο να τη φανταστεί και αυτό μέσες άκρες, αν τη συγκρίνει κανείς με αυτό που εννοούμε ευτυχία και δυστυχία για τον άνθρωπο. Με τη διαφορά ότι η ευτυχία έχει κάποια οροφή, κάποια συστατικά δεδομένα και κάποιο μέγεθος που η ύπαρξή τους, κάνουν τον άνθρωπο να νοιώθει ευτυχισμένος. Η δυστυχία όμως σε αντίθεση με την ευτυχία, που έχει οροφή είναι απίθμενη. Δεν έχει πιθμένα και μέγεθος η δυστυχία είναι απροσδιόριστο. Είναι αυτό που λέει ο λαός : στου κακού τη σκάλα δεν υπάρχει άλλο σκαλί να κατεβείς...

Σε κάθε εποχή η αγορά ενός αυγού προϋποθέτει κάποιο έστω μικρό ποσόν χρημάτων. Για να το αποκτήσει θα πληρώσει ο αγοραστής ένα κόστος. Αυτή λοιπόν, η εταιρία που δολοφόνησε τους Έλληνες και την Ελλάδα, την συναποτελούσαν α) Η παληά, αδύστακτη, ξεσκολισμένη αγγλική αποικιοκρατία, που ήθελε με κάθε θυσία να κρατήσει αυτόν τον τόπο-κλειδί ξανά για λογαριασμό της. Εσωτερικά, η αποικιοκρατία είχε λαμπρά στηρίγματα και αφοσιωμένους συνεργάτες. β) Ήταν η από θαύμα νεκραναστημένη δοσίλογη Δεξιά. Η δοσόλογη για την βασιλό-μεταξική δκτατορία, την έκβαση του αλβανικού πολέμου, για την τιμή των όπλων και όχι στη θάλασσα), τη συνεργασία με τους κατακτητές, που έτρεμε την απελευθέρωση του λαού για όλα τα ανομήματά της. Για να μπορέσει να επιβιώσει η Δεξιά, πουλούσε και την ψυχή της στο διάβολο.

Είδε σαν σωτήρες τους Αγγλους πρώτα και του Αμερικανούς μετά, όπως προηγούμενα είχε δει τους Γερμανούς.γ) Η ελληνική ολιγαρχία που δεν έβλεπε την ώρα να πέσει αχόρταγη στο κατασπαραγμένο κορμί της Ελλάδας. Κοινός στόχος όλων, ό ανύσυχος και ανυπότακτος λαός, που μετέτρεψε τα ρυάκια σε χείμαρο και πίστεψε πως, με τον αγώνα κατά τη διάρκεια της κατοχής, δημιούργησε εκείνες τις προϋποθέσεις όχι μόνο να ανήκει η Ελλάδα στους Έλληνες, αλλά και να εκσυγχρονιστεί, να αναπτυχθεί και να προοδεύσει. Αυτοί με τον ενα η τον άλλο τρόπο έπρεπε να βγούν απ τη μέση γιατί έμπαιναν εμπόδιο στα μεταπολεμικά τους σχέδιά.

Ο πόλεμος είχε τελειώσει, αυτοί με τα όπλα των Αγγλων νίκησαν όπως άλλωστε είχε διατάξει ο Τσιώρτσιλ. Τα συμφέροντα τους διασφαλίστηκαν. Το λαό δεν τον είχαν πιά ανάγκη. Δεν τον χρειάζονταν άλλο. Ο,τι είχε να προσφέρει το πρόσφερε. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στα μεγάλα λόγια, ο «ηρωϊκός ελληνικός λαός, ο μέγας και ο απaráμιλος» καλά θα έκανε αν θέλει να σώσει το κεφάλι του, να τα ξεχάσει αυτά και κυρίως εκείνο το κοινωνικό περιεχόμενο των διακηρύξεων του ΕΑΜ, να μαζευτεί πάλι στη γωνιά του, να δουλεύει και να το βουλώνει. Δεν έπρεπε η Εθνική Αντίσταση να αποτελέσει πλαίσιο εθνικής και δημοκρατικής διαπαιδαγώγησης της Νέας Γενιάς. Γι αυτό και αποποιήθηκε απ τους «ειδικούς» εκπαιδευτικούς και όποιους άλλους κρατικούς και κοινωνικούς μηχανισμούς.

Με το λαό στη γωνιά, το στόμα κλειστό και τη σιωπή τάφου η Ελλάδα, εκτός του ότι έγινε το κλοτσοσκούφι των εθνών, μετατράπηκε εκ νέου σε «αγγλικό προτεκτοράτο». Αυτό υπόθηκε απ τα πιά επίσημα χείλη στην «Επιτροπή επι των εξωτερικών υποθέσεων». Η Δεξιά έπρεπε να ξοφλίσει τα γραμάτια που της στοίχισε η δοτή εξουσία, γι αυτό έκανε αυτό που ήταν φυσικό και μοιραίο υπο την κηδεμονία και καθοδήγηση του Φόρεϊ Οφίς. Ασκούσε αυτήν τη δοτή εξουσία για λογαριασμό του κηδεμόνα. Υπο την κηδεμονία των Αγγλων η Δεξιά και το παραδοσιακό Κέντρο, προσπάθησε να αναδείξουν τον κόσμο των κιοτήδων, ακριβώς γιατί αισθανόταν ένοχοι, γιατί δεν είχε ψυχικές, κοινωνικές και αγωνιστικές ρίζες με τη Γενιά της Αντίστασης: «Σόφια Μόσχα είναι το ονειρό μας έλεγε ενα απ τα τραδούδια των κιοτήδων». «Μεγάλη Ελλάδα» φώναζαν οι ακριβοπληρωμένοι απ το δημόσιο κουρβανά παλικαράδες της Δεξιάς. Διεκδικούσαν μεγάλα κομμάτια απ τα Βαλκάνια. Δεν έβγαζαν όμως τσιμουδιά για

εδάφη που κατοικούσαν Έλληνες όπως η: Κύπρος, η Ανατολική Θράκη, συγκυριαρχία στο Βόσπορο, τα Δωδεκάνησα κλπ.

Οντας υπο κηδεμονία χαντάκωνε τις εθνικές υποθέσεις. Κατάντησε την Ελλάδα περίγelo του δημοκρατικού αντιφασιστικού κόσμου. Κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωνε η ηθική και διπλωματική της απομόνωση. Την Ελλάδα του αλβανικού πολέμου. Την Ελλάδα που συγκλόνησε την οικουμένη με την Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα της προσφοράς και της θυσίας. Την Ελλάδα που λόγω αυτής ακριβώς της προσφοράς είχε το δικαίωμα να βρίσκεται στην πρώτη- πρώτη γραμμή των τιμημένων λαών του κόσμου και κυρίως της Ευρώπης. Αυτήν την Ελλάδα δολοφονούσαν αργά αλλά σταθερά.

Ο Τσώρτσιλ, που όταν είχε ανάγκη απ το αίμα του λαού, του έλεγε τα πιο επαινετικά λόγια, όταν δεν τον χρειάζονταν πια έφερε τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια και τον δολοφόνησε, το ίδιο αλύπητα με σφαίρες τώρα όπως τον επαινούσε με λόγια. Ομως ο Μέγας Τσώρτσιλ, που τόσο τον υμνούσαν, τον δοξολογούσαν και τον υπάκουαν, μαζί με το λαό δολοφόνησε και την τότε λεγόμενη ελληνική ηγεσία με μία μόνο φράση «Η Ελλάς στερείται δημοσίων ανδρών», γεγονός που σήμαινε ότι δεν υπάρχει ελληνική ηγεσία η οποία μπορεί να διαπραγματευτεί με το ΕΑΜ, παρά μόνο η αγγλική: Τσιώρτσιλ. Το ωραίο, δε είναι, ότι δεν βρέθηκε ούτε ένας να του επιστρέψει την «ΙΒΡΗ» και αφού δεν βρέθηκε σε λίγο ο ραδιοφωνικός του Λονδίνου, σε ημιεπίσημη ιταλόφωνη εκπομπή του, πληροφορούσε το παγκόσμιο Νοήμων κοινό ότι : « η Ελλάς είναι διατεθειμένη να ακολουθήσει την γραμμή της επιείκας, ήτις εχαράχθη υπο της αγγλικής και αμερικανικής αντιπροσωπείας, προκειμένου να συνταχθεί το κείμενο της ειρήνης με την Ιταλία».

Η κατάληξη αυτή ήταν μοιραία. Γιατί το μεταδεκεμβριανό καθεστώς, δεν είχε κληρονομήσει μόνο ατόφια την 4η Αυγουστιανή και την στρατιά των δοσιλόγων που «υπερείχαν πάντοτε στη σφαίρα και τον κόσμο των ιδεών παρά είς τον κόσμο της ύλης». Και ήταν μοιραία η κατάληξη, γιατί εκτός απ αυτήν την κληρονομιά προκειμένου να της δοθεί η «εξουσία- διαχείριση» είχε υποθηκεύσει τη χώρα και τα μελλοντικά συμφέροντα του λαού ξανά στους νεοαποικιοκράτες.

Η λέξη διαχείριση είναι αυτή που ταιριάζει περισσότερο στην δοτή «εξουσία» που παραχώρησαν οι Άγγλοι Συμμαχό-κατακτητές στη Δεξιά. Ο διαχειριστής είναι αυτός που αναλαμβάνει να φέρει σε πέρας ό,τι του υποδείξουν τα αφεντικά του. Δεν έχει άποψη, δεν έχει λόγο, δεν μπορεί να αντιδράσει και να αρνηθεί. Αντίθετα προσπαθεί να δικαιολογήσει αυτό που κάνει, προβάλλοντάς το, σαν το μόνο που μπορεί και πρέπει να γίνει. Αυτή η αυταπάτη στην υπερβολή της, με το χρόνο μεταλλάσσεται σε «βούληση», μια βούληση που έχει άμεση, απόλυτη και άρηκτη σχέση με την προσπάθεια του διαχειριστή να δείξει καλή διαγωγή, ώστε να του είναι και στο μέλλον χρήσιμος. Μια προσπάθεια «ταύτισης» με την θέληση του εργοδότη και τα συμφέροντα της επιχείρησης.

Η παγκόσμια κοινή γνώμη, γνώριζε ότι ο ελληνικός λαός έδωσε την πρώτη νίκη στο συμμαχικό αγώνα εναντίον του φασισμού με την εποποιία του 1940-41. Ακόμα γνώριζε ότι αυτός ο ίδιος λαός, μετά την κατάκτηση της χώρας, οργάνωσε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της κατοχής μια αξιοθαύμαστη Εθνική Λαϊκή Αντίσταση 1941-44. Οργάνωσε εκτός από πολιτικές οργανώσεις σε όλη τη χώρα και εθελοντικό ένοπλο και αξιόμαχο στρατό, τον οποίο έθεσε υπο τις διαταγές του συμμαχικού Στρατηγείου της Μέσης Ανατολής και δρούσε υπο τις διαταγές του. Ένα στρατό που αποσχολούσε σε μόνιμη βάση 10-15 γερμανικές εμπειροπόλεμες μεραρχίες. Ήξερε ακόμα πως η Ελλάδα, ήταν η μόνη χώρα που δεν πέτυχε η πολιτική επιστράτευση του Χίτλερ και η μοναδική χώρα, που δεν έστειλε στρατεύματα στα μέτωπα να πολεμήσουν εναντίον των συμμάχων και εργάτες να παράγουν σφαίρες που οι Γερμανοί θα χρησιμοποιούσαν ενάντια στους συμμάχους. Επίσης γνώριζε ακόμα, ότι η συμπεριφορά των κατακτητών στην Ελλάδα, ήταν όχι απλώς σκληρή και απάνθρωπη, αλλά και εκδικητική λόγω του πολέμου της Αλβανίας και την σθεναρή αντίσταση στα Μακεδονικά οχυρά. Κανένας κατεκτημένος Ευρωπαϊκός λαός δεν έζησε αυτήν τη φρίκη που έζησε λαός μας στη διάρκεια της κατοχής.

Αυτήν ακριβώς την ηρωική Εθνική Αντίσταση, που άφησε πολλές φορές την παγκόσμια κοινή γνώμη έκθαμβη. Την Ελλάδα του θριάμβου και των μεγάλων επικών αγώνων, την Ελλάδα που ξανά βρίσκοντας τον εαυτό της, την Ελλάδα στη διάρκεια της κατοχής της δόθηκε η δυνατότητα να γνωρίσει μεγαλύτερη ανάσταση η απέραντη ιστορίας της με την κοσμοζακουσμένη Εθνική της Αντίσταση. Την Ελλάδα που στη διάρκεια του αλβανικού πολέμου και της Αντίστασης, ξεπερνώντας διχασμούς και μίσση, δημιούργησε μια καινούρια κατάσταση. Μια κατάσταση πρωτόγνωρη για τον τόπο και με τη δύναμη της εθνικής ενότητας και την ομοψυχία ήταν έτοιμη να μεγαλουργήσει. Την Ελλάδα που με θυσίες και αίμα είχε απελευθερώσει σημαντικές περιοχές της χώρας, που γκρέμιζε τη μισητή εξουσία της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας και έχτιζε πάνω σε γερές βάσεις τη λαϊκή εξουσία μακριά απ τα παλιά πρότυπα. Την Ελλάδα, που για να μην ανακοπή η πορεία για την μεταπολεμική αναδημιουργία, υπέργαψε τη συμφωνία του Λιβάνου και συμμετείχε την κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας με 5-6 Υπουργούς και για τον ίδιο ακριβώς λόγο, με τη συμφωνία της Καζέρτας έθεσε τον ΕΛΑΣ, υπο της διαταγής του Αγγλου στρατηγού Σκόμπι, υπό τον ρητό όρο να μην κατέβει ο ΕΛΑΣ στην Αττική και ειδικά στην Αθήνα. Αυτή η Ελλάδα έμελε με την αγγλική επέμβαση και τις συνέπειές της, όχι μόνο να ανακοπεί αυτή η θριαμβευτική πορεία προς το μέλλον, αλλά και να της κλείσει το δρόμο στην ολοκλήρωση της παλιγγεννησίας.

Η αγγλική επέμβαση το Δεκέμβρη υπήρξε η πιό ωμή, η πιό ξετσιπωτή επέμβαση των ιμπεριαλιστών και ενώ συνεχιζόταν ο συμμαχικός πόλεμος ενάντιον του Χίτλερ. Όπως ήταν φυσικό η αναίτια αυτή επέμβαση από μια συμμαχική, σε μια άλλη συμμαχική χώρα προκάλεσε την παγκόσμια αποδοκιμασία και καταδίκη. Επρεπε συνεπώς να βρεθεί κάποιος τρόπος, αν όχι να δικαιολογηθεί τουλάχιστον να διασκεδαστεί η επέμβαση και αν ήταν δυνατόν απ την «τροπή» που θα έπαιρναν τα πράγματα να θεωρηθεί και επιβεβλημένη.

Ετσι λοιπόν, αφού η Αντίσταση στηρίζονταν στη τεράστια πλειοψηφία του λαού, και που κατά των κ.κ Κρίς και Ηντεν τις εκλογές που ομόφωνα και ρητά πρόβλεπε η συμφωνία του Λιβάνου, θα τις κέρδιζε οπωσδήποτε το ΕΑΜ, επρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μην φτάσει η χώρα στις εκλογές με συντεταγμένες και κυρίως με το σύνολο των δυνάμεών του. Και πράγματι θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ. Και θα τις κέρδιζε γιατί η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση, ήταν ένας συνδιασμός, μια σύζευξη μαζικής λαϊκής πάλης και ενόπλου αγώνα. Η πρώτη κυριάρχησε στις πόλεις, ενώ ο ένοπλος αγώνας στην ύπαιθρο. Ανάμεσα σε αυτές τις δύο μορφές του κοινού αγώνα, υπήρχε στενή σύνδεση και αλληλεπίδραση. Από αυτήν την στενή συνεργασία ξεπήδησε, μέσα στη φωτιά του αγώνα, κάτι το καινούριο για τη χώρα μας: η λαϊκή εξουσία. Μια λαϊκή εξουσία που είχε πετύχει εκτός απ την ομοψυχία κλπ, και την ανάλογη πρόοδο στην ηθική στάση που έπρεπε να έχει κάθε άνθρωπος απέναντι στον συνάνθρωπό του και το σεβασμό στην όποια πατρογονική-εθνική κληρονομιά.

Οι άνθρωποι της Αντίστασης, σέβονταν και καλλιεργούσαν τις ανθρώπινες σχέσεις και στην πιό απλούστερη ακόμα μορφή μεταξύ ατόμων και ομάδων. Δέχονταν το διαφορετικό και το διακίωμα του διπλανού του να πιστεύει ό,τι θέλει και προπάντων να μην πιστεύει. Αυτές οι αρχές και αυτές οι αξίες και αυτά τα δεδομένα αποτελούσαν τη βασική συγκολλητική ουσία του ΕΑΜ. Για πρώτη φορά οι Έλληνες, έννοιωθαν ότι έκαναν κάτι που το ήθελαν. Εννοιωθαν ότι έκαναν κάτι για τον εαυτό τους. Γι αυτό και το έκαναν μόνοι και εθελοντικά. Εκτός απ τις αρχές του 21, αμφιβάλλω αν υπήρξαν ποτέ άλλες περίοδοι στην ιστορία, όπου οι Έλληνες είχαν φτάσει να κυβερνούν τόσο άμεσα, όπως τις μέρες της Αντίστασης.

Ο λαός μας ένοπλος και μή, πολεμώντας τους κατακτητές και την ελληνόφωνη κυβέρνηση τους, που εκτελούσε πείθινια και πιστά τις εντολές τους. Απελευθέρωνε κάθε μερα που περνούσε και ένα κομμάτι της κατεχόμενης χώρας. Δημιούργησε απ τις αρχές ακόμα του 1943 μια συμπαγή σε χώρο Ελεύθερη Ελλάδα. Μια Ελλάδα στην οποία δεν μπορούσαν να επανακτήσουν οι κατακτητές. Ετσι με τον καθημερινό αγώνα γκρέμιζε τη μισητή εξουσία τους, ενώ παράλληλα, για να βοηθήσει πιό αποτελεσματικά και για να λύσει τα χρονίζοντα προβλήματά του, έχτιζε πέτρα την πέτρα τη δική του, λαϊκή εξουσία. Μια εξουσία θεμελιωμένη πάνω σε γερές βάσεις και μακριά απ τα παλιά πρότυπα της αντιπαράθεσης.

Και θα τις κέρδιζε το ΕΑΜ τις εκλογές, γιατί στη διάρκεια της κατοχής έκανε τη δυναμική της εμφάνιση μια καινούρια αντίστοιχη με το 21 πραγματικότητα και μια γενιά, που έζησε στο πετσί της τη τεράρχονη δικτατορία. Μια γενιά που στο αλβανικό πόλεμο, επι έξη μήνες αναμετρήθηκε με τον ιταλικό φασισμό. Μια γενιά εμπειροπόλεμη και έτοιμη από κάθε άποψη να πάρει τις τύχες της χώρας στα χέρια της. Ο Ραγιά τότε και ο Λαός τώρα, άρχισε να παίρνει ο ίδιος στα χέρια του την εξουσία και να τη χρησιμοποιεί για το δικό του συμφέρον, ενώ προηγούμενα η εξουσία χρησιμοποιούσε το λαό για να εξυπηρετήσει συμφέροντα ξένα προς αυτόν και κυρίως εναντίον του.

Το φαινόμενο αυτό μονάχα στη δική μας χώρα παρουσιάστηκε και αυτό για δυό βασικούς λόγους α) γιατί οι τρανοί όπως το 21, που σε αυτούς έπεφτε το χρέος-κεφαλές, οι Κοζταμπάσηδες, Προεστοί, και ο Κλήρος-να προετοιμάσουν το έθνος για τον υπέρτατο αγώνα, δεν το έκαναν αυτό το καθήκον τους βρίσκοντας διάφορες διακαιολογίες, προφάσεις και υπεκφυγές και λόγω ταύτισης συμφερόνων με τον Τούρκο δυνάστη, δεν θέλησαν να πειράξουν τα κακώς κείμενα.

Το ίδιο συνέβει και στη κατοχή. Οι τρανοί ήταν οι μεγάλοι απόντες αυτού του τιτάνιου εθνικού αγώνα. Όπως τότε οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία για να αρχίσει ο Κοινωνικό-εθνικός Απελευθερωτικός Αγώνας. Και αφού δεν την πήραν οι «τρανοί» την πρωτοβουλία αποφάσισαν και την πήραν, οι τρεις άσημοι: Ο Σκουφάς, ο Ξάνθος και ο Τσακάλωφ, ξενιτεμένοι Ρωμιοί, να πάρουν επάνω τους το μέγα αυτό έργο το αθάνατο 21, έτσι και τώρα, αφού οι «τρανοί» δεν πήραν την πρωτοβουλία βρέθηκαν, όπως τότε μερικοί άσημοι κομμουνιστές και δημοκράτες, που όχι μόνο άρπαξαν την πρωτοβουλία, αλλά και οργάνωσαν αυτό το μαζικό και αξιοθαύμαστο λαϊκό ΕΑΜικό κίνημα, στο οποίο προσχώρησαν τα πιά ικανά, τα πιά ανήσυχα και φωτεινά μυαλά και παλικάρια πατριώτες.

Όπως το χειμώνα του 1813 με 1814, συζητώντας τα βράδια στο σπίτι του Σκουφά στην Οδησό, οι τρεις άσημοι Ρωμιοί ανιστορώντας τα βάσανα της Ρωμιοσύνης, αποφάσισαν και ίδρυσαν τη «Φιλική Εταιρεία» που αποτέλεσε το προζύμι της Επανάστασης του 21, έτσι και στις 27η Σεπτεμβρίου 1941, στο ισόγειο ενός παλιού σπιτιού στο βάθος μια λαϊκής αυλής στο τέρμα της οδού Ιπποκράτους στην Αθήνα, οι εξουσιοδοτημένοι αντιπρόσωποι τεσσάρων άξιων της πατρίδας κομμάτων, σε μια παράνομη και σεμνή τελετή, υπέγραψαν το ιδρυτικό του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου (ΕΑΜ).

Την ημέρα αυτή ιδρύθηκε η σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», η μεγαλύτερη εθνική οργάνωση που γνώρισε ποτέ η χώρα. Όπως οι τρεις ταπεινοί Έλληνες : Σκουφάς, Τσακάλωφ και Ξάνθος, ίδρυσαν την «Φιλική Εταιρεία» του 1821, έτσι και οι τέσσερις άσημοι και ταπεινοί Έλληνες: Λευτέρης Αποστόλου εκπρόσωπος του ΚΚΕ, Χειμωνίδης Χρήστος για ΣΚΕ, Ηλίας Τσιριμόκος για την ΕΛΔ και Βογιατζής Απόστολος για το ΑΚΕ, υπογράφοντας σαν εκπρόσωποι των κομμάτων τους ίδρυσαν το Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο την σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία»

Ο αγώνας ξεκίνησε με το γράμμα-προσκλητήριο του Ζαχαριάδη, προς τους κομμουνιστές και το λαό τρεις μέρες μετά την κήρυξη του πολέμου. Με το γράμμα αυτό ο Ζαχαριάδης, καλούσε τους κομμουνιστές και το λαό σε αγώνα για την «...υπεράσπιση της πατρίδας ενάντια στον ξένο εισβολέα και την εθνική λευτεριά...». Είναι χαρακτηριστική η προτροπή-υπόδειξη του Ζαχαριάδη, για τον τρόπο που έπρεπε να διεξαχθεί ο αγώνας ενάντια στον εισβολέα «...κάθε πόλη και χωρό, κάθε βράχος και καλύβα να γίνει το ταμπόρι της λευτεριάς...». Το πνεύμα αυτό στάθηκε ο σημαιοφόρος στη συνείδηση του λαού για την απόκρουση του εισβολέα. Και όταν κατακτήθηκε η χώρα, ήταν το ίδιο που συνέβαλε στη ίδρυση του ΕΑΜ.

Και όταν ήρθε η μέρα που «περιμέναμε τους βαρβάρους» και η Ελλάδα έμεινε χωρίς «εξουσία» εκτός του ότι σε όλες τις γωνιές της Ελλάδας, οι Έλληνες συζητούσαν για το πρώιμο φευγιό των «αρχόντων» τίποτε το ξεχωριστό δεν σημειώθηκε. Αυτή η μέρα ήταν μια μέρα χωρίς εξουσία. Την ημέρα αυτή οι Έλληνες, παρά την παρουσία των βαρβάρων δε μπορούσαν να πιστέψουν πως όλα είχαν χαθεί. Πως όλα είχαν τελειώσει. Αυτήν ακριβώς την ημέρα χωρίς εξουσία, ήταν που οι Έλληνες με γνώμονα τις πατρογονικές παραδόσεις και

χωρίς να λογαριάσουν τις όποιες συνέπειες πήραν τη μεγάλη απόφαση για το ξεκίνημα μιας καινούριας πορείας. Όμως, επειδή η πορεία αυτή είχε άμεση σχέση και με το θάνατο. Και ήταν πολλοί αυτοί που δεν ξαναγύρισαν στα σπίτια τους. Αρκετοί δεν θέλησαν να συστρατευτούν. Εμειναν θεατές.

Οι μικροί και ταπεινοί μας αντίπαλοι, υπηρέτες της πλουτοκρατικής αντίδρασης. Οι ανθρωποι που ξεπούλησαν την Ελλάδα στους ξένους, που πρόδοσαν τον εθνικό αγώνα στα χρόνια της χιτλιροφασιστικής σκλαβιάς, που συνέχισαν την προδοσιά με τη δεύτερη μεταπελευθεωρτική κατοχή της, άδικα προσπαθούν να εξωραϊσουν το ξεπούλημα και τη νέα προδοσιά της πατρίδας. Προκειμένου να δώσουν κάποιο «αγωνιστικό» περιεχόμενο με το σύνθημα: Σόφια-Μόσχα είναι το ονειρό μας...έβγαλαν απ την ναφθαλίνη τη μεγάλη «ιδέα», που ούτε μεγάλη ήταν τώρα πλέον, ούτε και ιδέα μπορούσαν να έχουν οι εθελόδουλοι και τοποτηρητές ξένων συμφερόντων. Μήπως άλλωστε οι ίδιοι δεν διακύρηταν ότι : «πρέπει να κυττάζουν στα μάτια τα αφεντικά τους» Αγγλους τότε και Αμερικάνους μετά για να μαντέψουν (άρθρο της «Καθημερινής») τη διάθεσή τους; Μήπως δεν πρόσφεραν στον περήφανο ελληνικό λαό, το αηδιαστικό θέαμα του σκύλου που το δέρνει το εφεντικό του και αυτός του γλείφει τα πόδια και το ακόμα πιο τραγικό : δεν τους παρέδωσαν στρατό και λαό στην αποκλειστική διάθεσή τους; Τι άλλο εννοούσε ο κ Παπανδρέου όταν επικροτούσε και οργάνωνε μαζί με τον Σκόμπυ και Λύπερ τα Δεκεμβριανά και ο κ Κανελόπουλος όταν έλεγε στον Αμερικανό στρατηγό Βάν Φλίτ:«ιδού ο στρατό σας»!

Η εικοστή εβδόμη του Σεπτέμβρη 1941, αποτέλεσε και θα εξακολουθεί να αποτελεί σταθμό-ορόσημο στην Νεοελληνική ιστορία. Την ημέρα αυτή ένα πρωτόγνωρο ιστορικό-κοινωνικό γεγονός κάνει την εμφάνισή του : Ιδρύεται το ΕΑΜ. Το ΕΑΜ που μέσα σε τρία χρόνια, θα διαργάψει μια ασύλληπτη διαδρομή και μια πορεία μέσα στην κατοχική θύελλα. Το ιδρυτικό του ΕΑΜ είναι ένα κείμενο, που χωρίς φαιμαρισμούς και μεγαλόστομες φράσεις, αλλά με σαφήνεια και ειλικρίνεια, προσδιόριζε το σκοπό της δημιουργίας του Εθνικού Απελευθερωτικού Μετώπου και τις μελλοντικές επιδιώξεις του. Καλούσε σε συνεργασία όλες τις πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις, κόμματα και οργανώσεις του τόπου, που επιθυμούσαν να βοηθήσουν στον αγώνα για την απελευθέρωση της χώρας μας. Στο ιδρυτικό του, δεν υπάρχει, και πολύ σωστά, το «διεθνιστικό» πνεύμα της 6ης ολομέλειας της Κ.Ε του ΚΚΕ. Ένα πνεύμα που εμφορούνταν απ τη νοοτροπία που-μετέφραζε τον Μαρξισμό, Λενινισμό, Σταλινισμό-σαν θρησκεία, σαν κάτι που έχει σχέση με καλούπια, σαν έτοιμες συνταγές, που πρέπει να εφαρμοστούν απόφεις και ομοιόμορφα σε κάθε χώρα και σε κάθε εποχή. Αυτή ήταν άλλωστε και η μεγάλη αρρώστεια την εποχή εκείνη σε ένα ευτυχώς μικρό μέρος του ΚΚΕ : ο δογματισμός.

Ο Μαρξισμός όμως δεν είναι δόγμα, μα μέθοδος-εργαλείο. Είναι τρόπος σκέψης, καθημερινής δουλειά και επαναστατική δράση. Και οι τέσσεροι αντιπρόσωποι ήταν αξιόλογοι πολιτικοί άνδρες, νέοι στην ηλικία, ρεαλιστές και με σύγχρονες ιδέες, χωρίς δογματισμούς. Ανθρωποι που συμμετείχαν στη ζώσα πραγματικότητα και γνώριζαν την ψυχολογία του λαού μας.

Ο αγώνας του ΕΑΜ απ την ημέρα της ίδρυσής του, ήταν εθνικοαπελευθερωτικός, αλλά και με κοινωνικά οράματα, που στην πορεία του αγώνα έγιναν πιο συγκεκριμένα. Τα οράματα αυτά τα αποδέχθηκε ο λαός, τα εφάρμοσε στις ελεύθερες περιοχές. Το ΕΑΜ στο πρόγραμμά του δεν το κράτησε μυστικό. Το εκλαίκευσε και το διαλαλούσε σε ολόκληρη την επικράτεια. Εκείνοι που πύκνωσαν τις τάξεις του ΕΑΜ και του έδωσαν τα φτερά για να παίξει αυτόν τον προεξέχοντα ρόλο, προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα και το πιο σημαντικό, ήταν οι αξιότεροι και οι ικανότεροι εκπρόσωποί του. Μέσα σε αυτό το παλλαϊκό προοδευτικό κίνημα προσχώρησαν εθελοντικά και αγωνίζονταν συναδελφωμένοι οι εργάτες και οι επιστήμονες, οι αγρότες, οι κτηνοτρόφοι, οι ελεύθεροι επαγγελματίες, οι δημόσιοι υπάλληλοι, άντρες και γυναίκες. Ακόμα και βιομήχανοι, έμποροι κλπ. Όλοι εύρισκαν κάποια αποδεκτή θέση στην πυραμίδα της οργάνωσης, στο χωριό, τη συνοικία και την πόλη. Πάνω από 1,500 μόνιμοι αξιωματικοί στελέχωσαν το λαϊκό στρατό τον ΕΛΑΣ και ανάμεσά του και οκτώ (8) στρατηγοί. Ένα πολύ σημαντικό κομμάτι του Κλήρου με επικεφαλής τους δύο άξιους Ιεράρχες, τους

Μητροπολίτες Κοζάνης Ιωακείμ και Ηλείας Αντώνιο, που και οι δύο εκλέχτηκαν και εθνοσύμβουλοι.

Σε πολλή μεγάλη αναλογία ήταν και η συμμετοχή των εκπαιδευτικών- Καθηγητές και Δάσκαλοι κατά κύριο λόγο- Το ίδιο μεγάλη ήταν και η συμμετοχή και του καλλιτεχνικού κόσμου. Απ τις πανεπιστημιακές σχολές στο ΕΑΜ προσχώρησαν οι άρεστοι. Ανάμεσα σε αυτούς και τα πιάθιμα, ικανά και προοδευτικά στελέχη του παλιού πολιτικού κόσμου. Και πρώτα και πάνω απ όλα, τα φλογερά νιάτα, που ενταγμένα στην ΕΠΟΝ, ήταν αυτά που έδωσαν την ορμή, τη ζωντάνια και το Νεανικό ενθουσιασμό στο λαϊκό κίνημα, απ τη σπουδάζουσα Νεολαία μέχρι και τα θρυλικά Αερόπουλα!

Τα Νιάτα την εποχή εκείνη, εκτός απ την πολυάριθμη και έντονη παρουσία τους είχαν κοινωνικούς προβληματισμούς. Ήταν ανήσυχα για το μέλλον, το δικό τους και της χώρας. Ήταν μεστά από ιδέες και οράματα, ακόμα και για ανατροπές των κακώς εχόντων κατεστημένων. Ειδικά η σπουδάζουσα βρέθηκε στην πρωτοπορία των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων. Οι Νέοι και ειδικά οι φοιτητές κάθε μέρα βρίσκονταν στο πεζοδρόμιο. Ένας στίχος του Παλαμά λέει : «Ο,τι αξίζει μιά δραχμή, για άλλους αξίζει μια ζωή».

Όλος αυτός ο κόσμος φοίτησε στο μεγάλο σχολείο της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης. Ενστερνίστηκε τα οράματα και τα ιδανικά του ΕΑΜ. Αγωνίστηκε με την καρδιά και τη ψυχή για την πραγματοποίησή τους. Αυτό το λαϊκό κίνημα, που το είχαν αγκαλίσει όλα τα κοινωνικά στρώματα του λαού, ύπηρξε κατά κοινή ομολογία το πολυπληθέστερο της κατεχόμενης Ευρώπης. Και όχι μόνο ήταν το πολυπληθέστερο, αλλά και το μοναδικό που στη διάρκεια του ανειρήνευτου αγώνα με τους Ούνους, ασκούσε εξουσία σε ένα τεράστιο κομμάτι της χώρας.

Η ΕΑΜική Εθνική Αντίσταση έθρεψε στα σπλάχνα της, γέννησε, γαλούχισε, ανέθρεψε και ανέδειξε εκατοντάδες χιλιάδες αγωνιστές. Την ηρωική εκείνη εποχή τα πάντα ήταν πάνω απ τα συνηθισμένα. Το κάθε τι ξεπερνούσε τα καθιερωμένα. Οι άφαστοι, ηρωϊσμοί, η αυταπάρνηση και η αυτοθυσία αυτών των απλών ανωνύμων αγωνιστών, ήταν καθημερινό φαινόμενο. Όσοι ευτυχίσαμε να ζούμε τις αλησμόνητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μισητή σκλαβιά και δίνουμε και σήμερα το παρόν, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας και τον φρενίρη ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή των δυνάμεων του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που έμπαινε στις απελευθερωμένες πόλεις και τα χωριά της πατρίδας μας.

Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι όποιος δεν ευτύχισε να βρεθεί ανάμεσα σ αυτόν τον αξιοθαύμαστο κόσμο, που βρέθηκε απ τη σκλαβιά στη λευτεριά, όποιος δεν αγωνίστηκε μαζί του και δεν έζησε τον ίδιο κίνδυνο και την έξαρση με αυτούς, που ξεχύθηκαν στους δρόμους με κάθε είδους συνθήματα και λάβαρα να προϋπαντήσουν τους αγωνιστές της λευτεριάς, δεν θα μπορέσει να καταλάβει μα και να δεχθεί τα όσα προανάφερα.

Το ΕΑΜ ήξερε και μπορούσε να επικοινωνεί με τον λαό και την ιστορία. Ήξερε πώς να του ανάβει τη σπίθα της ελπίδας κάθε φορά που τη χάνει. Πως να τον κάνει να νοιώθει περήφανος. Με μια μόνο λέξη ή τη σιωπή του έδειχνε ότι καταλαβαίνει τον πόνο του. Το δράμα του απ την εγκατάληψη και το φόβο να μην χαθεί η ευκαιρία να έρθουμε σε κάποια συνεννόηση οι Έλληνες. Το θέμα της ενότητας και της συνεννόησης ήταν το κυρίαρχο πρόβλημα του ΕΑΜ. Το απασχολούσε πριν και κυρίως μετά την ίδρυσή του. Ήξερε και μπόρεσε να του δώσει αποδείξεις, ότι όχι μόνο τον σκέφτεται και να τον αγαπά, αλλά και ότι προσπαθεί μέσω της κοινής προσπάθειας, να λύσουν τα χρονίζοντα προβλήματα. Ήξερε να μεταλαμπαδεύει τη φλόγα και να ανάβει τη σπίθα της ελπίδας στο λαό. Τη θέληση για ζωή και γνώση. Με τη γνώση θεμελιωμένη στην ελπίδα και τη θέληση θα μπορέσει να βρεί το δρόμο να απολλαγεί απ τα πνευματικά και «διανοητικά κατάλοιπα» και τις αγγιλώσεις της επάρατης εξάρτησης.

Επειδή σε αρκετά σημεία έχω αναφέρει τη λέξη Λαϊκή Δημοκρατία, που ήταν το βασικό σύνθημα την επομένη της απελευθέρωσης στην πιο μεγάλη συγκέντρωση που έγινε ποτέ στην πλατεία Συντάγματος στην οποία μίλησε ο Πρωθυπουργός Γ. Παπανδρέου, που στο

αίτημα-σύνθημα του λαού για λαοκρατία-Λαϊκή Δημοκρατία απάντησε με τον ιδιότυπο τρόπο: «ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΑΟΚΡΑΤΙΑΝ».

Πριν προχωρήσω για το πως αντιλαμβάνεται ο λαός την Λαϊκή δημοκρατία και θα εφαρμόζε μια εκλεγμένη απ το λαό ΕΑΜική κυβέρνηση ή μια κυβέρνηση στην οποία θα συμμετείχε και το ΕΑΜ, θα πω δυό λόγια για το ποιός ήταν ο τότε Πρωθυπουργός Γ Παπανδρέου, ποιός τον έχρησε Πρωθυπουργό και γιατί χρησιμοποίησε και αυτός τον Ορο λαοκρατία.

Ο Γεωργιος Παπανδρέου γεννήθηκε στην Πάτρα. Σπούδασε νομικά και πολιτικό-κοινωνικές επιστήμες. Διατέλεσε Νομάρχης, Υπουργός και δυό τουλάχιστον φορές Πρωθυπουργός. Διώχθηκε και αυτός απ τη βασιλό-μεταξική δικτατορία. Ήταν ένας απ τους ικανότερους ρήτορες της αστικής παράταξης. Το 1943 η Κ Ε του ΚΚΕ και του ΕΑΜ του πρότεινε να αναλάβει την αρχηγία της Αντίστασης δεν δέχθηκε. Αργότερα πριν απ'τη ίδρυση ΠΕΕΑ για το σχηματισμό ενιαίας κυβέρνησης στα βουνό. Απάντησε αρτητικά χωρίς να κόψει τη συζήτηση με την Αριστερά, γιατί πίστευε πως το ΕΑΜ αποτελεί αξιόλογη πολιτική δύναμη και πρέπει να παίρνεται σοβαρά υπόψη. Σε σχέση με τον ερχομό του Βασιλιά στην Ελλάδα τότε ήταν υπέρ και τότε κατά. Ανάλογα πως φυσούσε κάθε φορά ο αέρας.

Είχε γράψει και στείλει πολλά υπομνήματα προς τη βρετανική κυβέρνηση. Όταν οι Γερμανοί, αντί για το στήθος γύρισαν την πλάτη στους Ρώσους, ο Παπανδρέου, σε ενα αυτά το 1943 εξέφραζε την «...Πεποίθηση του πως η ταυτότητα των Βρετανικών και Ελληνικών συμφερόντων για πρώτη φορά στην ιστορία είναι απόλυτη». Από αυτήν την άποψη και το σύνθημα ο Γεώργιος «εγγυητής των βρετανικών και ελληνικών συμφερόντων». Οτι « η Γερμανία ξόφλισε σαν παγκόσμια δύναμη, η Σοβιετική Ενωση θα γίνει η μεγαλύτερη δύναμη της Ευρώπης και οτι διαμορφώνονται δύο παγκόσμια μέτωπα α) ο κομμουνιστικός πανσαβισμός και β) ο αγγλοσαξωνικός φιλελευθερισμός. Από εδώ ίσως και το σύνθημα οτι οι αξιωματικοί πρέπει να «σταθούν στο πλευρό των αγγλοσαξωνων και να μην συμμετάσχουν στην Αντίσταση». Και οτι η Γερμανία και η Ιταλία στο τελευταίο μέτωπο αναμέτρησης με την ΕΣΣΔ, θα έχουν θέση μετά την ήτταν του Χίτλερ. Το ίδιο έκανε και τον Γενάρη του 1944, που του άνοιξε το δρόμο σαν «σημαιοφόρο της εθνικής ενότητας» με το ΕΑΜ, σύμφωνα με τον ελιγμό της αγγλικής πολιτικής μετά τη Διάσκεψη της Τεχεράνης.

Να πως εξιστορεί τα γεγονότα ο Ηλίας Βενέζης στο έργο του «Αρχιεπίσκοπος Δαμαστηνός» καθ υπαγόρευση του ιδίου του Παπανδρέου: «Στις 15 Απριλίου έφτασε στο Κάιρο από τας Αθήνας ο Γεώργιος Παπανδρέου. Βρήκε να είναι στην αρχή η κυβέρνηση Σοφοκλή Βενιζέλου. Ο Ελληνικός στόλος επαναστατημένος, ήταν στο λιμάνι της Αλεξάνδρειας. Ο βασιλεύς κάλεσε τον Γ. Παπανδρέο να αναλάβει την κυβέρνησιν λέγοντάς του : Και οι Αγγλοι είναι σύμφωνοι. Ο Βασιλεύς είχε καλέσει τον Ναύαρχο Κάννινγκαμ, με τον οποίο μίλησε ιδιαιτέρως. Ο Γ Παπανδρέου κατα τη διάρκεια αυτής της συνομιλίας έμεινε στο παραπλεύρως δωμάτιο. Όταν τελείωσε η συνομιλία, ο βασιλεύς είπε στον Γ. Παπανδρέου: Ο Ναύαρχος είναι της γνώμης να τελειώσει πρώτα το ζήτημα της ανταρσίας (να μην την χρεωθεί) του στόλου. Και έπειτα να αναλάβετε την κυβέρνηση». Ο Αγγλος Ναύαρχος είχε στείλει τηλεσίγραφο στην ελληνική κυβέρνηση «Η θα καταστείλετε το κίνημα ή θα βουλιάξω τα πλοία». Ο Σ. Βενιζέλος κάλεσε σε σύσκεψη τα πολιτικά πρόσωπα που ήταν τότε στο Κάιρο : τον Γ, Παπανδρέου, τον Π κανελόπουλον, τον Μπέη Μαυρομιχάλη. Ζήτησε εγγράφως τη γνώμη τους οτι εξουσιοδοτείται να χτηπήσει το κίνημα. Και όταν έλαβε την εξουσιοδότηση, έδωσε εντολή στο Ναύαρχο Βούλγαρη να καταλάβει τα πλοία. Στις 23 Απριλίου 1944 η κυβέρνηση Βενιζέλου παραιτήθηκε. Και στις 26 Απριλίου ορκίστηκε ως Πρωθυπουργός ο Γ. Παπανδρέου».

Αλλη μια ενδιαφέρουσα μαρτυρία για το πώς στήθηκε η σκηνοθεσία εκείνων των πολιτικών εξελίξεων μας τη δίνει ο ιστορικός Γρ. Δάφνης. «... Την ημέρα της ορκομωσίας, του Γ. Παπανδρέου δηλαδή στις 27 του Απρίλη 1944, ο Αγγλος πρεσβευτής κάλεσε τον διωγμένο πρωθυπουργό Σ Βενιζέλο σε ουίσκι και του δήλωσε : «Θεωρούμεν την χώραν σας ως ζωτικόν τομέα δια την αυτοκρατορίαν , του είπε και δι αυτό δεν ημπορούμεν να αδιαφορήσωμεν δι όσα συμβαίνουν εις τας ελληνικάς δυνάμεις Μέσης Ανατολής. Δι αυτόν τον λόγον συνέχισε ηναγκάσθη (ο Τσιώρτσιλ) και προσωπικώς να επέμβει κατά την τελευταίαν

κρίσιν. Ο Λήπερ ζητάει (ίσον εντέλεται) από τον Σ Βενιζέλο να στηρίξει τον Γ. Παπανδρέου. Ο βενιζέλος δέχεται, υπο τον όρο ότι η κυβέρνηση θάναι μεταβατική ως την επίτευξη της εθνικής ενότητας, που ήταν πολιτική του Σ Βενιζέλου».

Στις 4 Μαΐου 1944 ο βρετανός Πρωθυπουργός Τσιώρτσιλ έλεγε στον Έλληνα πρεσβευτή στο Λονδίνο: «δεν θα επιτρέψωμεν εις το εξης ταραχάς και στάσεις εις τον στρατόν και τον στόλον...Επολέμησα δια σας ως τίγρις, και ο βασιλεύς σας αντιμετώπισε την πρόσφατον κρίσιν μετ άκρου πατριωτισμού και θάρρους...» Σε τηλεγραφική αίτηση του Παπανδρέου όταν σε λίγο έγινε Πρωθυπουργός, με τηλεγράφημά της 10ης του Ιούνη να διευκρινιστεί «κατά τίνος επολέμησε δι ημάς» η πρεσβεία του Λονδίνου απαντά στις 15 του Ιούνη 1944: «εβεβαιώθην εγκύρως ότι η φράσις «επολέμησα δια σας ως τίγρις αναφέρετο εις την αποφασιστικήν στάσιν του βρετανού Πρωθυπουργού κατά των καταστρεπτικών και διαλυτικών στοιχείων τόσο εις την Ελλάδαν, όσον και εις την Αίγυπτον» Γράφει ο Β Παπαδάκης στη «Διπλωματική ιστορία του ελληνικού πολέμου 1940-1945» Σ 362 .Και συνεχίζει ο Γρ Δαφνης «Μ άλλα λόγια ο Τσιώρτσιλ αναγνωρίζει πως πολέμησε με λύσσα τις δυνάμεις του ΕΑΜ και της δημοκρατίας, Και οι Έλληνες υπηρέτες του, μαζί και ο Σ Βενιζέλος, τον ευχαριστούσαν γι αυτό με γράμμα τους» Όλα είχαν προετοιμαστεί με το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» κατά τον πατροπαράδοτο τρόπο της «Γηραιάς Αλβιώνος» και των υποχειρίων της «Έλληνων πατριωτών» τον οποίο τρόπο η Ελλάδα γνώριζε περισσότερο από εκατό χρόνια.

Αυτοί οι «πατριώτες» αφού εξόντωσαν το στρατό της Μέσης Ανατολής, με Πρωθυπουργό τον Γ. Παπανδρέου, αποδεχόμενοι τις όποιες εντολές του Τσιώρτσιλ, σφυχταγκαλιάστηκαν και εναρμονισμένοι με αυτούς που είχαν μείνει στην Ελλάδα, οι Άγγλοι σαν κατακτητές και οι Έλληνες σαν εκτελεστές αναζωογόνησαν τον φασισμό μετέτρεψαν τη συμμετοχή στην Αντίσταση σε έγκλημα, την υποψία συμμετοχής σε καταδίκη. Στήριξαν την κοινωνική συνοχή στην τροκρατία και το φόβο, νέκρωσαν όχι μόνο την κριτική σκέψη, αλλά σκέψη αυτή καθ εαυτή, λιγόστεψαν σε μεγαλύτερο βαθμό τα μετακατοχικά χρόνια τους Έλληνες και μαυροφόρεσαν την Ελλάδα.

Η Λαϊκή Δημοκρατία, την όποια τόσο κυνικά περιέπαιζε ο κ Παπανδρέου, είναι το πίο δημοκρατικό κοινοβουλευτικό σύστημα διακυβέρνησης. Είναι το μόνο σύστημα που πλησιάζει προς την άμεση Δημοκρατία. Οι εκλογές Συνταγματικά κατοχυρωμένες γίνονται με το σύστημα της απλής αναλογικής και οι βουλευτές κάθε κόμματος εκλέγονται με βάση το πρόγραμμα του κόμματός και όχι τον εκλογικό νόμο, την πελατειακή σχέση και το ρουσφέτι, την βία, τη νοθεία και την εξαγορά συνειδήσεων. Η Λαϊκή Δημοκρατία απ τον τρόπο εκλογής του κοινοβουλίου, είναι η μόνη κοινοβουλευτική δημοκρατία, που έχει και κοινοβουλευτικό ουσιαστικό περιεχόμενο. Η Λαϊκή δημοκρατία την οποία επαγγέλονταν το ΕΑΜ, θα κατοχύρωνε.

α) τη Λαϊκή Αυτοδιοίκηση Α. Β και Γ, βαθμού και τα περιφεριακά κοινοβουλια, την οποία ενώ την είχε λύσει και αποδεχθεί ο ίδιος ο λαός ακόμα αναζητείται λύση, Η ηγεσία του 21, αμέσως μετά την εδραίωση της κρατικής οντότητας έδωσε τα καλύτερα και πίο αξιόλογα στελέχη της στην οργάνωση της Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

β) στη Λαϊκή Δικαιοσύνη. θα ήξερε ο κατηγορούμενος ότι δικάζεται απ τον δικαστή που οι ίδιοι οι δικαστές τον εξέλεξαν, ανάμεσα στους ικανούς τον ικανότερο και όχι τον διορισμένο και διαπλεκόμενο. Το γεγονός αυτό θα καθιστούσε αδιάβλυτη τη δικαιοσύνη, θα περιόριζε την αυτοδικία και θα έχανε την «αίγλη» της η βεντέτα. Και ήδη εφαρμόζε δειλά και τη συναινετική δικαιοσύνη.

Οι αλλαγές που είχαν συντελεστεί ήταν πρωτόγνωρες. Ήταν ποιοτικές αλλαγές που εκφράζονταν άμεσα στον τρόπο της ζωής, στη σκέψη, στη συμπεριφορά, στη δράση, ενώ παράλληλα είχαν μπει σε κίνηση οι διαδικασίες που οδήγησαν βαθμιαία στην ανατροπή των παλιών πολύμορφων κοινωνικών φραγμάτων και προκαταληψεων. Είχαν μπει σε κίνηση και δράση νέα πρότυπα σκέψης και αξιών σε όλους τους τομείς της ζωής και της δράσης, συνολικά στην κοινωνική και πολιτική παρουσία του λαού. Είχαν δημιουργηθεί νέοι δεσμοί όπου κυριαρχούσε η συντροφικότητα, η φιλία και η αλληλεγγύη. Με την καθημερινή δράση

ωρίμαζε η νέα κοινωνική και πολιτική συνείδηση. Συνειδοποιούνταν και συμπορεύονταν αδιάκριτα τα δικαιώματα.

Το νεοελληνικό σχολείο, σύμφυτο με το Νεοελληνικό κράτος. Τα πλαίσια και οι κανόνες «σαν διοίκηση και εποπτεία» δεν έλλειψαν μόνο που ολοι οι κανόνες λειτουργίας δεν εμπορρέουν απο κάποια αυτόνομη και αμετάβλητη εσωτερική φύση του σχολικού θεσμού-παρ όλο που κάποιοι παιδαγωγοί από πολύ παλαιά κατέβαλαν φιλότιμες προσπάθειες να αναδείξουν κάτι τέτοιο. Ολοι οι κανονισμοί, θεμελιώνονται, αντίθετα, στην ίδια την κρατική εξουσία-απόδειξη η συσσώρευση της σχολικής Νομοθεσίας-και συγκεκριμένα στην κοινωνική λειτουργία τους σχολείου (το επίθετο «κοινωνική») πάντα ξεχνιόταν και ξεχνιέται απ το Παιδείαςτων Θρησκευμάτων, που στις καπιταλιστικές κοινωνίες συνίσταται στην ειδική συμβολή του στη διευρυμένη αναπαραγωγή του κοινωνικού καταμερισμού της εργασίας. Απ αυτήν την οπτική δεν αίρεται μόνο η τεχνητή διχοτομία «μέσα-έξω» απ το σχολείο, αλλά και αποδείχνονται και εν έτει 1989 «φούμαρα» οι διακηρύξεις για την αυτονομία της παιδαγωγικής θεωρίας και πρακτικής.

Το σχολείο «μορφώνει», «εξειδικεύει», «διακρίνει», «ομαδοποιεί», και «καθυποτάσσει», τα άτομα-μάθητές μέσα σε ενα σύνολο τυπικών και φαινομενικά ατύπων πρακτικών. Πρακτικών στις οποίες αποτυπώνονται εκείνες οι μορφές της κυρίαρχης αστικής ιδεολογίας που εγγυώνται τη διευρυμένη αναπαραγωγική διαδικασία των ταξικών σχέσεων.

γ) Λαϊκή Παιδεία θα παιρνούσε στα χέρια των εκπαιδευτικών που σαν υπεύθυνοι με ενα νέο σάλπισμα και με γεναίες αποφάσεις θα έσπαγαν το απόστημα της ταξικής παιδείας, που παράγει όχι μόνο την ποιότητα των ανθρώπων που χρειάζεται το σύστημα για να διατηρηθεί στη ζωή και αναλλοίωτο, αλλά και την ποσότητα που αυτό μόνο χρειάζεται για να λειτουργήσει, εγκαταλείποντας το υπόλοιπο κομμάτι της κάθε γενιάς αμόρφωτη ή και αναλφάβητη. Θα παραμέριζε το κομμάτι εκείνο της παράδοσης που συγκρούεται με την Μόρφωση. Την παράδοση του Πατριάρχη Γρηγόριο, που ειχε θέσει υπο διωγμών την κοσμική παιδεία και απαγόρευε να διδάσκονται στα σχολεία, οι φυσικές επιστήμες και τα μαθηματικά. Με μιά ριζική μεταμόρφωση της παθητικής εκπαίδευσης, θα έσπαγε το παπαγαλί, τον απονονωτισμό και θα έδιναν μια στροφή προς τον Ανθρωπο. Με τη σταδιακή υποκατάσταση που περιορισμένου χρόνου σπουδών με ενα εκαιδευτικό πρόγραμμα που θα διαρκεί σε όλη τη διάρκεια της ζωής του ανθρώπου. Σε ενα ενοποιημένο εκαιδευτικό σύστημα ζωής και παραγωγής. Η Λαϊκή παιδεία θα καλλιεργούσε τη γνώση, θα προωθούσε την έρευνα, θα έδινε τίτλους σπουδών με ουσιαστικό αντίκρισμα, θα απέβλεπε στη συνεχή ανάπτυξη των προσωπικών γνώσεων και της ατομικής δημιουργικότητας. Θα διαμόρφωνε Ανθρώπους, σκεπτόμενους, να αποφασίζουν και ικανούς να πάρουν την τύχη της ζωής και της χώρας στα χέρια τους. Ανθρώπους που θα έδιναν ενα νέο πρόσωπο στον πολιτισμό μας και προπαντός θα παράγει ελεύθερα σκεπτόμενους δημοκρατικούς πολίτες.

Η Επιστήμη είναι παιδί της Ελευθερίας, οσες φορές δεν είναι η μητέρα της. Σκόπος της Λαϊκής Δημοκρατίας θα είναι να πάψει η Επιστήμη να είναι κοινωνικό προνόμιο της συντηρητικής ολιγαρχίας και να γίνει λαϊκό απόκτημα. Οι επιστήμες στο σύνολό τους να εχουν στη διαθεσή τους όλα εκείνα τα εφόδια, τις γνώσεις και την πείρα για να χρησιμοποιηθεί για ευημερία του λαού και της ίδιας της Επιστήμης.

Η μόρφωση που θα παρείχε η λαϊκή παιδεία, δεν θα ήταν μόνο μια στεγνή αποστήθηση του αναλυτικού προγράμματος που εφαρμόζεται στις αίθουσες διδασκαλίας. Θα υπήρχε ενα μεγάλο ποσοστό γνώσεων που θα οφείλονταν κυρίως στη διδαχθείσα ύλη, στον τρόπο της διδασχής και στο μεράκι των Ανθρώπων εκείνων, που διάλεξαν συνειδητά το λειτούργημα του εκπαιδευτικού και θα αφιερωνώταν ψυχή τέ και σώματι στους μαθητές τους. Η παιδεία θα απαντούσε στο μέγα ερώτημα που βασάνιζε και βασανίζει την κάθε νέα γενιά. Ποιός είναι ο μύθος και πιά η πραγματικότητα για τη θρυλική πιά πρόοδο και ευημερεία; Και κυρίως πώς θα κάνουμε την έρημο να ανθίσει; Να γνωρίσει ο νέος ανθρωπος καλύτερα τον εαυτό του και τον κόσμο γύρω του, ωστε να μην ταλαντεύεται στο κατόφλι της ζωής του. Θα άνοιγε το δρόμο στη εκπαίδευση, τη γνώση, τη επιστήμη, την τεχνολογία, τις καλλές τέχνες, τον αθλιτισμό και στην τέχνη της ζωής.

Η παιδεία είναι αυτή που μεταφράζει, εκφράζει και συνδέει τις γνώσεις του ατόμου με αυτές του συνόλου και προς όφελος του συνόλου, και τις γνώσεις του συνόλου προς όφελος του ατόμου, με βασική επιδίωξη να ανοίξουν-πλατύνουν τα μυαλά και να μαθαίνουν. Η παιδεία και η αγωγή θα είχε σαν σκοπό να βοηθήσει-να ξυπνήσει, να φρέψει και να στηρίξει ό,τι καλύτερο υπάρχει μέσα στον Άνθρωπο. Να μάθει. Να σκάψει βαθιά το μεγάλο κοίτασμα της ανθρωπίνης ευφυΐας.

δ) θα κατοχύρωνε Συνταγματικά την ισότητα των δύο φύλων, και την ψήφο στα (18) χρόνια σε άντρες και γυναίκες, όπως είδη είχε κάνει με την εκλογή των αντιπροσώπων της ΠΕΕΑ, που αποτελούσε την κυβέρνηση του Βουνού. Να καταργήσει τις δομές εκείνες που κρατούν σε απόλυτη υποταγή τη γυναίκα στην εξουσία του άντρα. Η γυναίκα δεν γενιέται γίνεται. Τις δομές που διαμορφώνουν τον θυλικό άνθρωπο σε γυναίκα, έτσι ώστε να πάψει η γυναίκα να ζει μέσα απ τους άλλους και για τους άλλους. Αυτές ακριβώς τις δομές που οδήγησαν τα δύο φύλα απ συνεργάτες σε ανταγωνιστές και την αγάπη εμπόριο. Τις δομές που είναι οι κύριοι παράγοντες, που επέβαλαν και τις φυλικές σεξουαλικές διακρίσεις, αντικειμενοποίησαν το γυναικείο σώμα και σε συνέχεια στην εμπορευματοποίησή του.

Ενώ βρισκόμασταν σχεδόν στα μέσα του 20ου αιώνα η θέση της γυναίκας, εξακολουθούσε να βιώνει τη Ρωμαϊκή εποχή, όπου η Νομική θέση της γυναίκας τη χαρακτήριζε η πλήρης υποταγή στην εξουσία του πατέρα, ή τους αδερφού και αργότερα του συζύγου. Τις συνδικαλιστικές ελευθερίες του λόγου, του συνέρχεσθε και ελευθέρως εκλέγεσθε, συνεταιρίζεσθε και η διασφάλιση συνταγματικά την εργασία.

ε) Υγεία βασικό στόχο είχε την εγκατάσταση ενός λειτουργικού και εκτεταμένο εθνικό δίκτυο Ιατροφαρμακευτικής και Νοσοκομειακής περίθαλψης, που θα κάλυπτε όλες τις βαθμίδες.

ζ) Θα επανέφερε τη Θρησκεία στην αρχική της κοιτίδα, ώστε να πάψει να είναι αίρεση. Όπως όλα τα άλλα ιστορικά κοινωνικά φαινόμενα, έτσι και η Θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό κοινωνικό φαινόμενο. Αφού είναι και αυτή ένα φαινόμενο κοινωνικό, δεν είναι δυνατόν να έχει διαφορετική νομοτέλεια, κατά την λειτουργία της σε σχέση με τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα. Ο Χριστιανισμός σαν Θρησκεία-Κλήρος επικράτησε-επιβλήθηκε σαν λαϊκό-κληρικός θεσμός. Ο τρόπος όμως οργάνωσης και λειτουργίας με την πάροδο του χρόνου και για λόγους που δεν είναι του παρόντος, δεν πληρεί-τηρεί τους όρους του κοινωνικού φαινομένου και αυτό γιατί ενώ τα πιστεύω του Χριστιανισμού είναι κοινωνικό-λαϊκά, ο ιστορικός Χριστιανισμός μετατράπηκε σε Κληρικό-λαϊκός. Όταν λειτουργούσε λαϊκό-κληρικά ο λαός έκανε την εκλογή του κλήρου. Με την κληρικό-λαϊκή του πλέον μορφή λειτουργίας ο κλήρος, έχει μετατραπεί σε μιά κλειστή κάστα. Αυτή ορίζει και διορίζει τον κατώτερο κλήρο. Ο ανώτερος Κλήρος, τα βρήσκει με το εκάστοτε καθεστώς, ταυτίστηκε με το σύστημα, έγινε επίσημη κρατική Θρησκεία, και δεν δύστασε να γίνει δημόσιος υπάλληλος και να ασκεί όλων των ειδών το εμπόριο. Σαν υπάλληλος έχει αποβάλλει και την τελευταία ακίδα πίστης.

Λειτουργώντας κληρικό-λαϊκά ο κλήρος, έγινε αρνητής όχι μόνο του πνευματός, και των χριστιανικών ιδανικών, αλλά κατάντισε συντηρητικός. Τόσο συντηρητικός και αντιδραστικός που εξακολουθεί να θεωρεί και σήμερα ακόμα τη γυναίκα υπεύθυνη για την έπτωση του Αδάμ και δεύτερης κατηγορίας ανθρώπινο Όν. Δεν είναι πλέον κριτικός, δεν ανατρέπει, μα ούτε καταγγέλει και καταπολεμά πολλές απ τις «αξίες» που κατοχυρώνουν άνομα συμφέροντα. Λειτουργεί οποτρουνιστικά, συμβιβάζεται με τους ισχυρούς. Έγινε ταξικός και πολλές φορές ιδιωτικός και προσωπικός...

Η Ελλαδική Εκκλησία βιώνει και βιώνει πολλαπλές αντιφάσεις. Καμώνεται την ανεξάρτητη αλλά επιζητεί σαν εταίρος του καθεστώτος πάντα την κρατική προστασία και εμπλέκεται με τις κοσμικές φιλοδοξίες. Υποκρίνεται οικουμενικότητα και κοσμοπολιτισμό, αλλά προπαγανδίζει αφελώς ελληνοκεντρικές απόψεις περί περιούσιου λαού, ενώ συγχρόνως την αμύθητη περιουσία της δεν την μοιράζεται με κανέναν εκ των αδελφών ημών των ελαχίστων. Και αν μιλήσουμε για τις κατ εξοχήν αρετές της ορθόδοξης παράδοσης, που είναι η φιλοκαλία, η αγαπητική σχέση, η ταπεινότητα, ο εσωτερικός βίος, η ανοχή, η πνευματικότητα κλπ, τότε θα μιλήσουμε για κόλαση!

Οι ορθόδοξοι κατοχικοί αριστεροί θέλαμε, μακριά απ τα δαιμόνια και δαιμονοποιήσεις, να διαμορφώσει η Εκκλησία ένα άλλο ήθος: το ήθος του Παπαδιαμάντη, του Κόντογλου, του Καρούζου. Το ήθος του Ροΐδη και του Εμπειρικού, που όταν μιλάει για τον περήφανο αίγαργο, ο οποίος αποστρέφεται τους προσκληνόμενους του κάμπου και που ψηλά στ απόκρημνα βράχια οι όρχεις του πάλονται σαν τις καμπάνες. Τις «καμπάνες της ακραιφνούς, της πιά απόλυτης ορθοδοξίας» Σ αυτήν την ορθοδοξία θα επανέφερε η Λαϊκή Δημοκρατία τον κλήρο: στη λαϊκό-κληρική μορφή και λειτουργία. Με οργάνωση δημοκρατική γεγονός, που θα του έδινε τη δυνατότητα να ξαναβρεί τη θερμή χριστιανική γλώσσα, την ανθρώπινη ηθική, αυτή που ταιριάζει με την ελληνική νοοτροπία, τα σύμβολα της οικείας και αναντικατάστατα στη λαϊκή συνείδηση.

η) θα κατοχύρωνε Συνταγματικά και όλους τους νέους θεσμούς που ξεπήδησαν στη διάρκεια του αγώνα και εφαρμόστηκαν με τόση επιτυχία στις ελεύθερες περιοχές. Οσον αφορά τον οικονομικό τομέα: τη διατήρηση της ατομικής ιδιοκτησίας, αλλά και την κοινωνικοποίηση των μεγάλων μοχλών της παραγωγής (ηλεκτρισμός, βαριά βιομηχανία, συγκοινωνίες κλπ). Θα έκανε δηλαδή κάτι που το έκαναν αργότερα σε μεγαλύτερο βαθμό και με ένα τεράστιο κόστος οι κυβερνήσεις της Δεξιάς. Δεν υπήρχε χώρα στον πλανήτη του να είναι πιά κρατικοποιημένη η οικονομία της, ούτε και σε αυτήν τη Σοβιετική Ένωση. Μαλιστα τον υποργό κ Παπαληγούρα που την έκανε την έκανε τον κατηγορούσαν για «σοσιαλμανία». Με τη διαφορά οτι τότε θα γίνονταν για λογαριασμό του συνόλου του λαού, ενώ τώρα έγιναν για λογαριασμό του κεφαλαίου και την ταύτιση του κεφαλαίου με το κράτος

Όλοι οι θεσμοί που κατοχύρωναν τις λαϊκές ελευθερίες, τον πολυκομματισμό, την ελεύθερη διακίνηση ιδεών και οραμάτων, εργασίας και κεφαλαίου. Σε αυτό το λαϊκό καθεστώς πίστεψε και για αυτό αγωνιζόταν. Ήταν ακλόνητη η πίστη του λαού, οτι αυτό ήταν το πιά δίκαιο κοινοβουλευτικό σύστημα που ταίριαζε και εξέφραζε τους προαιώνιους πόθους ολοκλήρου του λαού.

Οι κίνδυνοι γι αυτόν που θα συμμετείχε στην Αντίσταση, ήταν πολλοί, μεγάλοι, ορατοί και ανα πάσα στιγμή. Τον βλέπαμε, τον ζούσαμε και γνωρίζαμε πολύ καλά τους αδίστακτους κατακτητές και τους ντόπιους που πρωτοστατούσαν. Ανθρωποι φοφοδεείς, καθώς ήταν έδειχναν μια κακόβουλη διακριτικότητα στην αρχή και αργότερα διακατεχόμενοι από ένα ανέκφραστο, αβυσσαλέο ταξικό μίσος και μια διαστροφική μισαλλοδοξία πατούσαν επί πτωμάτων.

Όμως μας είχε συνεπάρει το εθνικό μας χρέος προς τη σκλαβωμένη πατρίδα και το λαό που δεινοπαθούσε. Καθημερινά έφταναν τα μηνύματα οτι κάποιος σύντροφος, δεν θα ξαναγύριζε στο σπίτι του απ τις πολιτικές οργανώσεις και οτι κάποιους άλλους τους έθαψε με τιμές το τάγμα. Και τότε κάποιος άλλος θα έπαιρνε τη θέση- πόστο, που είχε αυτός στη οργάνωση η στο λόχο. Ο αγώνας συνεχιζόταν. Η ψυχοσύνθεση των αγωνιστών τότε ήταν πολύ διαφορετική, και όποιος θελήσει να αξιολογήσει τις λαϊκές εξάρσεις της εποχής εκείνης με τα όποια σημερινά δεδομένα θα κάνει λάθος.

Ζούσαμε όλοι με την προσμονή μιας Ελλάδας, που να ακήκει στους Έλληνες και ένα καλύτερο κόσμο. Μια κοινωνία ελεύθερη, απαλλαγμένη απ τη βία και την αδικία. Μια κοινωνία οχι των ολίγων προνομιούχων, αλλά του συνόλου. Βλέπαμε τον κίνδυνο, δεν τον περιφρονούσαμε. Δαμάζαμε το φόβο γιατί είχαμε συμβιβασθεί με την σκέψη οτι στον αγώνα σε κάθε αγωνιά τα πάντα μπορούν να συμβούν. Οι ηρωϊκές πράξεις των απλών ανθρώπων ήταν το πιά συνιθισμένο φαινόμενο. Αν συμβεί σήμερα κάποιο παρόμοιο θα το θεωρούσαμε καταπληκτικό. Τότε ήταν τρόπος ζωής και ύπαρξης.

Το ΚΚΕ και πριν απ την ίδρυση του ΕΑΜ, απευθύνθηκε σε όλα τα κόμματα και τις πολιτικές προσωπικότητες, προκειμένου να δούν από κοινού το θέμα Κατοχή, το μέλλον του λαού και της χώρας. Επειδή δεν υπήρξε ανταπόκριση προχώρησε στην ίδρυση του ΕΑΜ. Και αμέσως μετά την ίδρυσή του, ξανά έκανε έκκληση για συμμετοχή. Για άλλη μια φορά η έκκληση δεν βρήκε ανταπόκριση. Μα ούτε και αυτοί που κλήθηκαν και δεν θέλησαν να συμμετάσχουν, δεν άρχισαν να κάνουν κάτι οσον αφορά την κατοχή και το μέλλον της χώρας.

Η ζωή είχε αποδείξει πως η ιστορία έχει πάντοτε τα πίσω μπρός γυρίσματά της. Μεγάλοι και τρανοί υπήρχαν και θα υπάρχουν σε κάθε εποχή του ιστορικού μας βίου. Τρανοί υπήρχαν και τότε που οι μεγάλοι οραματιστές της απελευθέρωσης του ελληνικού έθνους, δεν αποπειράθηκαν όμως να υλοποιήσουν τα οράματα. Οι τρεις άσημοι Φιλικοί (Σκουφάς, Ξάνθος και Τσακάλωφ), νοιώθανε θλίψη και αφάνταστη πίκρα που οι κεφαλές του γένους, δεν έπαιρναν την πρωτοβουλία να εκπληρώσουν το πατριωτικό τους χρέος. Δυστυχώς το ίδιο συνέβει και την περίοδο της κατοχής. Πάλι οι τρανοί είναι οι μεγάλοι απόντες του εθνικού αγώνα. Και όχι μόνο δεν θα πάρουν την πρωτοβουλία να τον ξεκινήσουν, αλλά θα αρνηθούν να συνεργαστούν με εκείνους που πήραν τη μεγάλη απόφαση να ιδρύσουν τη Νέα Φιλική Εταιρεία για την απελευθέρωση της σκλαβωμένης πατρίδας. Πολλοί απ' αυτούς που κλήθηκαν θα κάνουν κάτι πιο τραγικό για το λαό και τη χώρα. Δεν θα συνεργασθούν μόνο με τους κατακτητές για να πολεμήσουν την Αντίσταση στην οποία θα έπρεπε να πρωτοστατήσουν, αλλά θα οργανώσουν και ένοπλα τμήματα να την πολεμήσουν πλάϊ, πλάϊ με τους κατακτητές.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα οι στρατιωτικοί ηγέτες, που υποτίθεται ότι καταστρώνουν σχέδια εν καιρό ειρήνης, που αν χρειαστεί θα τα χρησιμοποιήσουν εν καιρό πολέμου ή και για την απελευθέρωση της χώρας σε περίπτωση κατοχής. Αυτά τα σχέδια υπάρχουν πάντα και συμπληφώνονται συνεχώς με τα καινούρια κάθε φορά δεδομένα. Είναι επτασφράγιστα σε κάποια συρτάρια του Υπουργείων εθνικής άμυνας κλπ. στα συνυπεύθυνα Υπουργεία και περιμένουν την ημέρα που θα εφαρμοστούν. Αυτοί που έχουν εκπονήσει τα σχέδια αυτά και εκπαιδεύσει παράλληλα και κατάλληλα και το έμπυχο υλικό για το σκοπό αυτό, έχουν και αυξημένη υποτίθεται ευθύνη και συναίσθηση του εθνικού χρέους. Όταν συνεπώς η πατρίδα κινδυνεύει και πολύ περισσότερο όταν η πατρίδα υποδουλώνεται από κατακτητές, είναι αυτοί οι στρατιωτικοί ηγέτες που κατέχουν τα ανώτατα αξιώματα στο στρατό και ορκίζονται ότι θα υπερασπισθούν «μέχρι τελευταίας ρανίδας του αίματός των την πατρίδα». Είναι αυτοί που έπρεπε να πρωτοστατήσουν στην οργάνωση Εθνικής Αντίστασης.

Υστερα απ' όλα αυτά, αναρωτιέται ο κάθε καλόπιστος Έλληνας για ποιόν ακριβώς λόγο άφησαν τη χώρα και το λαό ανυπεράστιστο; Όταν έφυγαν ο Βασιλιάς κλπ, σε ποιονού τα χέρια άφησαν το λαό και τη χώρα; Και αν μέν άφησαν κάποιους, γιατί αυτοί που είχαν την ευθύνη δεν ενεργοποίησαν τα επιτελικά σχέδια γιατί δεν τα έθεσαν όπως ήταν υποχρεωμένοι να τα θέσουν σε λειτουργία; Και κυρίως γιατί δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση; Πολλοί μάλιστα όχι μόνο δεν κάλεσαν το λαό σε Αντίσταση αλλά οπλίστηκαν απ' τους κατακτητές και συνεργάστηκαν μαζί τους στην καταπολέμησή της. Και αφού δεν έκαναν τίποτε απ' όλα αυτά πώς τελικά βρέθηκαν ξανά στην εξουσία; Ποιοί τους ξανά έδωσαν την εξουσία; Μήπως ο λαός; Αυτά και τόσα άλλα είναι μερικά απ' τα ερωτήματα που δεν απαντήθηκαν ΑΚΟΜΑ. Η μήπως ερήμην του λαού είχαν αποφασίσει να γίνει η Ελλάδα επαρχία του Γ! Ράιχ; ή γιατί επέτρεψαν μετά να γίνει η Ελλάδα ιδιόμορφο προτεκτοράτο των Τόριδων και των Γιάνκιδων μετά την απελευθέρωση;.

Μάλιστα μερικοί ισχυρίζονται ότι ο Μεταξάς, δικαιώθηκε ιστορικά ξεχνώντας ή παραβλέποντας ότι η δικαίωση οφείλεται στο γεγονός ότι ο Λαός, σχεδόν στην παμψηφία του, τον ιταλικό πόλεμο τον είδε σαν το μέσω όχι μόνο να απαλλαγεί απ' τον εσωτερικό φασισμό αλλά και για να του δωθεί η εικαρία να αγωνιστεί αλλη μια φορά για τη σωτηρία όλων εκείνων των υψηλών αξιών που αποτελούν τον πνευματικό και ηθικό πολιτισμό, την πολύτιμη παρακαταθήκη που κληροδότησαν στην Ανθρωπότητα οι δοξασμένοι μας πρόγονοι. Αξίες και παρακαταθήκες που τόσο βάνουσα παραβιάστηκαν απ' το φασισμό, ντόπιο και ξένο και τώρα απειλούνταν με εξαφάνιση. Ηθελάν σαν απόγονοι των ένδοξων προγόνων να πολεμήσουν αλλη μια φορά για τη διάσωση του πολιτισμού και τη μοίρα του κόσμου. Αν αυτό είναι δικαίωση του Μεταξά ή του λαού, που συνέχισε τον πόλεμο απτόητος και μετά τη δική του είς κύριον αποδήμηση και τέσσερα χρόνια μετά για να εκληρωθεί ο πόθος της λευτεριάς, είναι ένα ερώτημα που η ιστορία δεν απάντησε ακόμη. Πάντος το καθεστώς προκειμένου να τον τιμήσει και να μας τον θυμίζει, αντί για εθνική επέτειο να γιορτάζουμε την απελευθέρωση της χώρας απ' τους κατακτητές, όπως κάνουν όλες οι άλλες χώρες του κόσμου εμείς γιορτάζουμε την έναρξη του πολέμου.

Πριν συνθηκολογήσουν με τους Γερμανούς, όλοι τους παπαγάλιζαν μεγαλόστομα τον υπερπάτριωτισμό τους. Αυτοί λοιπόν, οι εκλεκτοί της κυβέρνησης Μεταξά, που η πατρίδα τους είχε φοτρώσει με χρυσές επωμίδες για να την υπερασπιστούν από κάθε κίνδυνο, αυτοί σπούσαν με δική τους πρωτοβουλία να συνθηκολογήσουν με τους κατακτητές, χωρίς να συμβουλευτούν την πολιτική ηγεσία που και αυτή βέβαια, το είχε σκάσει πριν τη συνθηκολόγηση, συναποκομίζοντας μαζί τα αποθέματα χρυσού, έπιπλα και πιατικά για απάνεμα λιμάνια. Και οι Γερμανοί δεν φάνηκαν αχάριστοι.

Για αυτήν τους την πρωτοβουλία οι κατακτητές τους ανταμείψανε πλουσιοπάροχα. Το στρατηγό Τσολάκογλου, τον διορίσανε πρωθυπουργό της πρώτης ελληνόφωνης γερμανικής κυβέρνησης της χώρας. Και μια σειρά όμοιοί του, όπως Μπάκος, Ντριλλής κλπ, που και αυτούς η σκλαβωμένη πατρίδα τους είχε απονέμει χρυσές επωμίδες και χρυσά παράσημα για να την υπερασπιστούν, εκτός ελαχίστων γίνανε όλοι τους υπηρέτες του κατακτητή ή έφυγαν και αυτοί για τα απάνεμα λιμάνια. Όταν ο λαός μάζεψε όπλα και οργάνωνε τις παράνομες οργανώσεις, αυτοί την είχαν αράξει στον επισιτισμό αρπάζοντας «νόμιμα» για λογαριασμό των κατακτητών τη μπουκιά απ το στόμα του λαού. Και όταν κάποιος τολμούσε να τους θυμήσει το καθήκον προς την πατρίδα απαντούσαν με στεντόρια τη φωνή: «Εμείς πολεμίσαμε, τώρα ας πολεμήσουν οι άλλοι». Όταν όμως ο Τσιώρτσιλ, με το κατεστημένο της επάρατης 4ης, δεν θέλησαν ή δεν μπόρεσαν να κάνουν κάτι δικός τους, συνέλαβε την ιδέα των «Ταγμάτων Ασφαλείας», και όλους τους άλλους Εθνοϊσμούς, με εξαίρεση αυτούς που πήραν το δρόμο για το βουνό, έτρεξαν να τα επανδρώσουν και να πολεμήσουν την ΕΑΜική Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών και σε συνέχεια στο πλευρό των Αγγλων Νεοκατακτητών πρώτα και συμμετείχαν στα απάνθρωπα όργια στον εμφύλιο πόλεμο στο πλευρό των Αμερικανών.

Αλλά και η πολιτική ηγεσία δεν διέφερε πολύ απ αυτήν των αξιωματικών. Αποδέχθηκε και αυτή τη νέα κατάσταση πραγμάτων και την κατοχή αδιάφορα και μοιρολατρικά. Όλοι τους έβαλαν την ουρά στα σκέλη, χώθηκαν στο καβούκι τους και άφησαν τους άλλους να βγάλουν τα κάστανα απ τη φωτιά. Οι αντιπρόσωποι του ΚΚΕ τους επισκέφθηκαν διαδοχικά όλους. Αρνήθηκαν κάθε συνεργασία με το ΚΚΕ και με το ΕΑΜ, αλλά και δεν έκαναν και αυτοί όπως και οι στρατιωτικοί κανένα δικό τους ξεκίνημα. Για τη συμπεριφορά τους αυτή θα γράψει ο Δήμος Θεσπρωτός στο βιβλίο του «Αυτοκριτική»:

«...Στη σύσκεψη του προδότη Τσολάκογλου σπούσανε και πήγαν. Και με πρόσχημα την εκπλήρωση «πατριωτικού καθήκοντος», του συμπαραστάθηκαν στο «εθνικό» του έργο. Στη σύσκεψη που πριν από λίγο ο Τσολάκογλου, είχε σχηματίσει «κυβέρνηση» και είχε δώσει υπόσχεση μέσω του στρατάρχη Λίστ, προς τον Φύρερ, ότι θα «εκτελέσωμεν τας υπο αυτού δωθησομένας οδηγίας». Οδηγίες που τις εκτέλεσε με ζήλο! Σε βαθμό που ο Ρίμπεντροπ γράφει: «Θα πρέπει να είμαστε ευχαριστημένοι διαθέτοντας τον Τσολάκογλου, επικεφαλής του εκεί υπουργικού συμβουλίου». Στη σύσκεψη όμως για τη ίδρυση του ΕΑΜ αρνήθηκαν να μετάσχουν. Είναι οι απόντες της Εθνικής Αντίστασης. Δειλοί, μικρόψυχοι, ηττοπαθείς, δισταχτικοί και μοιραλάτρες. Πρόκειται ακόμη και για τους κάθε λογής κεροσκόπους, που είχαν επιλέξει τη στάση : ούτε αντίσταση, ούτε «φανερή» συνεργασία με τον κατακτητή, αλλά ας περιμένουμε να δούμε...».(σελ 40/41).

Ο Άνθρωπος δεν ζει μόνο με ψωμί και «θεάματα» εμπνευσμένα απ τους ειδικούς για να του συμπληρώσουν τα κενά της πείνας που δεν καλύπτει και όταν ακόμα το έχει το καθορισμένο απ τον κεφαλαιούχο μεροκάματο. Θέλει ελευθερία και δίκαιο, πραγματική ελευθερία και δίκαιο. Θέλει το δίκαιο που του αναλογεί και την Ελευθερία που να μπορεί να ρυθμίζει τη ζωή του. Αυτά η διαρθρωμένη και διαβρωμένη απ τους επικυρίαρχους ηγεσία, όταν η χώρα και ο λαός διέτρεχε τον μεγαλύτερο κίνδυνο αφανισμού, ευτυχώς στη διάρκεια της κατοχής τα άφησε στον ίδιο το λαό να τα λύσει. Και θα τα έλυνε αν μοίρα κακή, δεν μεσολαβούσαν γεγονότα που επέτρεψαν σε άλλους να καθορίσουν την μεταπολεμική πορεία της χώρας μας.

Η Αντίσταση υπήρξε η μήτρα, το «καμίνι» θα έλεγα, όπου σφυρηλατήθηκε και διαμορφώθηκε μια γενιά αριστερών ανθρώπων, η οποία με έμπνευση, δυναμισμό, νέες ιδέες και οράματα, έσκηψε στα προβλήματα της μεταπολεμικής κοινωνίας : Μια ανάταση, μια αναγεννητική ορμή

που ενέπνεε τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια, γίνεται αισθητή στο μικρό διάστημα απ την απελευθέρωση μέχρι την αρχή τους εμφυλίου. Μια συντονισμένη προσπάθεια, που θα ανακόψει βίαια τα όποια εγχειρήματα. Εγχειρήματα, που θα έδιναν τη δυνατότητα στην Ελλάδα να ξεφύγει απ την ιδεολογία της φτώχειας, με την αξιοποίηση του τεράστιου υλικού και πνευματικού πλούτου της χώρας. Μέσα από μια συμμαχία όπου η πολιτική και η Επιστήμη θα πορεύονταν χέρι-χέρι, συνδεδεμένες με ένα ισχυρό πρόταγμα: Κινητοποίηση και αξιοποίηση ολόκληρου του επιστημονικού και εργατικού δυναμικού της χώρας με κύρια αιχμή και άξονα την Εκβιομηχανισμό-ανάπτυξη της χώρας και σε τελευταία ανάλυση την κοινωνική απελευθέρωση.

Οι αριστεροί επιστήμονες όχι μόνο πρωτοστάτησαν αλλά στρατεύονταν για αυτό το μεγάλο εγχείρημα. Κινητοποιούσαν και αξιοποιούσαν για το σκοπό αυτό ολό τους τον επιστημονικό εξοπλισμό: Μελέτες, σχέδια, προγράμματα και με βάση την περίφημη μελέτη-βιβλίο του Δημήτρη Μπάτση «Βαρειά βιομηχανία στην Ελλάδα» είχαν αρχίσει τις αντίστοιχες γεωλογικές έρευνες. Πρόβλεπε δε και μετάκληση των Ελλήνων επιστημόνων απ το εξωτερικό. Μάλιστα αν θυμάμε καλά, την μεγαλύτερη βιομηχανική μονάδα της βαρειάς βιομηχανίας : την κάθετη μονάδα, την τοποθετούσε στο Νοτιο-Ανατολικό τμήμα του Νομού Ημαθίας. Και αυτό γιατί ο χώρος αυτός συνδίαζε χωροταξικά στρατηγική θέση για τα πλούσια σε μεταλλεύματα Μακεδονικά βουνά, τις υδατοπτώσεις του Αλιάκμονα, του Βόδα και τα νερά του Λουδία και κυρίως τα τεράστια αποθέματα λιγνίτη της Κόζανης-Προλεμαΐδας για βιομηχανική χρήση και τα εξ ίσου μεγάλα θερμικά αποθέματα του Ημαθιώτικου κάμπου. Ένα άλλο πλεονέκτημα ήταν η εξασφάλιση των ειδικευμένων επιστημονικών και εργατικών χεριών της Θεσσαλονίκης.

Η τοποθεσία αυτή, εκτός απ τα πιά πάνω πλεονεκτήματα εξασφάλιζε και την προστασία του περιβάλλοντος απ τη μόλυνση. Οι Βόρειο-Δυτικοί άνεμοι -του Βερμίου-Καΐμακ Τσαλάν-θα ωθούσε τα καυσαέρια και τη ρύπανση της ατμόσφαιρας προς τη θάλασσα και ο Βαρδάρης, θα την ωθούσε προς το θερμαϊκό κόλπο προστατεύοντας τη Θεσσαλονίκη απ τη μόλυνση. Στο Λιμάνι του Ημαθιώτικου θαλάσσιου χώρου, θα έφταναν τα καράβια με τα μεταλλεύματα απ τη κεντρική Ελλάδα και θα φορτώνονταν τα παραγόμενα για τον προορισμό τους προϊόντα κλπ.

Στο πρόσωπο του Δημήτρη Μπάτση, οι αντιδραστικές δυνάμεις συνεργαζόμενες και υποτασσόμενες στα συμφέροντα των παλιών και Νέων αποικιοκρατικών δυνάμεων, που τα συμφέροντά τους θα θίγονταν από μια τέτοια εξέλιξη δολοφόνησαν το βιομηχανικό πρόγραμμα του ΕΑΜ. Βέβαια, το βιομηχανικό πρόγραμμα του ΕΑΜ δεν περιοριζόταν μόνο σε αυτήν την βιομηχανική ζώνη. Αν το αναφέρω είναι γιατί οφоруόσε το Νομό μας.

Για αυτούς τους αρχηγούς πάντα είναι καιρός να υλοποιηθεί η ρήση του ευαγγελίου «οι πρώτοι έσχατοι και οι έσχατοι πρώτοι». Έπειτα θα υπάρχει και η υστερική προσπάθεια του κατεστημένου, όχι μόνο να αγνοήσει, αλλά και να αμαυρώσει, να ρυπάνει το αθάνατο αυτό έπος. Γιατί να βάλουν σε κίνδυνο τη ζωή τους οι άνθρωποι!!! Το καθεστώς θα τους χρειαστεί όποια στάση και αν...

Αργότερα, όταν θα διαπιστώσουν ότι ο λαός αγάλιασε το ΕΑΜ, τότε θα προσπαθήσουν να δημιουργήσουν διάφορες «αντιστασιακές» οργανώσεις οι οποίες, δεν είχαν καμιά απήχηση στον κόσμο. Το ΕΑΜ είχε μιλήσει στην ψυχή του λαού. Ο λαός εγκατάλειψε τα παλιά κόμματα που οι ηγέτες τους έδειξαν ασυγχώρητη αδράνεια. Προσχώρησε στο ΕΑΜ και οι αρχηγοί έμειναν χωρίς οπαδούς.

Με πολλές εξαιρέσεις και η συμπεριφορά του επίσημου πνευματικού κατεστημένου ήταν ακόμα χειρότερη. Αυτή όχι μονάχα συμβιβάστηκε με τη νέα κατάσταση και την αποδέχθηκε χωρίς καμιά επιφύλαξη, αλλά και έσπευσε να το εκδηλώσει και δημόσια, λές και φοβήθηκε μην τυχόν και χάσει τη μεγάλη και μοναδική ευκαιρία που της δόθηκε ποτέ.

Αυτή η δήλωση θα μείνει μνημείο υποταγής και γραικυλισμού το συγχαρητήριο έγγραφο που απήλυθε στον Τσολάκογλου, μόλις τον διορίσανε οι Γερμανοί Πρωθυπουργό. Το ίδιο και η συμμετοχή τους στην έκκληση του δικτάτορα Παπαδόπουλου το 1968 ή 1969, που υπό τους ήχους του Σίλερ τους είπε τί σκέπτεται και τι πρέπει να κάνουν αυτοί...για να πει η χώρα μπροστά και να απαλλαγεί απ το «μίασμα» του κομμουνισμού!

ΤΑ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΑ ΤΗΣ ΕΛΙΤ ΛΥΝΟΝΤΑΙ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΣΥΜΠΑΡΑΤΑΞΗΣ ΜΕ ΤΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ

Η Ελίτ γενικά και η πολιτική ειδικά είναι η πιο περιγεγραμμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό, ήθη, και στάση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε όλα τα συστήματα και τα καθεστώτα. Σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Οι Ελίτ στην πολιτική, όπως παντού, έτσι και στη χώρα μας αποτελούνται-αποτελείται από ανθρώπους με προσόντα, δραστήριους, ικανούς, φιλόδοξους και θετικούς και προπαντός «θετικούς». Η ουτοπία, η αμφιβολία, η αμφισβήτηση, ο άστοχος στοχασμός και η ανειροπόληση, τα κινήματα συνειδήσης, ψυχής και η φαντασίας δεν είναι το φόρτε σε αυτούς τους χώρους, ούτε, βέβαια, η υπερβολική εξέταση της συνειδήσης στα υψηλά ιστάμενα κλιμάκια. Αυτά είναι πράγματα για τους μή «οργανικούς διανοούμενους».

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των Ελίτ, διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκυλισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου» ή του περιβόητου «νοήματος της ιστορίας», εμπαίζει και λαιοδορεί τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας.

Θυμάται κανείς κάποιον απ' τους μή οργανικούς διανοούμενους; Ποιητή, στοχαστή, εφευρέτη, θεωρητικό κάποιας επιστήμης, μεγάλο ερωτευμένο με τα γράμματα τέλος πάντων κεφαλή της πολιτείας ή εστω δημαρχίας, κόμματος, σωματείου ή εξωραϊστικού συλλόγου;

Ενώ εκατομμύρια Άνθρωποι ενδιαφέρονται για τα κοινά, και όταν η χώρα διατρέχει κάποιον κίνδυνο, στρατεύονται και εθελοντικά όπως στην κατοχή, σε μια υπόθεση απο περίσπυμα ψυχής ή το υστέρημα της ζωής τους. Οι «προορισμένοι», οι «λίαν ενδεδιγμένοι» να υπηρετήσουν την προσφιλή πατρίδα, Θρησκεία, και όποιο άλλο υψηλό θεσμό, όπως π.χ να στελεχώσουν την ΕΟΝ κλπ, κάνουν το ίδιο αλλά εννοούν να το κάνουν από θέση ισχύος και-τι να κάνουμε; Με το αζημείωτο! Αλλιώς πάμε στον ΥΡΚΑΝΟ...

Οπώς γράφω και πιο πάνω η πολιτική ελίτ είναι η πιο περιχαρακωμένη, διϊστορική, ενιαία σε θέληση, σκοπό και ήθη, κατάσταση πνεύματος κάστα της πολιτικής κοινωνίας σε όλες τις εποχές, σε όλα τα συστήματα και τα καθεστώτα, σε όλους τους θεσμούς και τις δομές της πολιτείας. Και όμως, αυτή η ολιγαρχία αποτελεί αγκάθι στην κοινωνιολογία-μόνο περιγραφές, αντιφάσεις και απορίες διατυπώνονται περί αυτής. Αν η ιστοριογραφία δεν την αγνοεί, η φιλοσοφία της ιστορίας απαξιοί να ασχοληθεί με την ουσία της.

Τέτοια κενά και σήμερα ακόμη οφείλονται στη μή συνεργασία μεταξύ των επιστημών του Ανθρώπου (εν προκειμένω κοινωνιολογία, ψυχολογία-φιλοσοφία-ιστορία) και όχι λιγότερο, στη μοντέρνα ακατάσχετη κλίση των επιστημών αυτών να εξελεχθούν σε ακριβείς επιστήμες. Ο μαρξισμός στη μονομέρεια της ταξικής ανάλυσης αμέλησε το φαινόμενο και τον ρόλο της ελίτ στους πιο πάνω χώρους. Την οργανική διάνοηση που η άρχουσα τάξη, προκειμένου να την χρησιμοποιήσει ταξικά, έκανε την ελίτ συμμετοχή-συνιθύνουσα της τάξης, περιχαρακωμένη, με μητρώο στο Λίμπρο Ντ Ορο: «Νομεγκλατούρα»-όνομα και πράγμα.

Με τη βοήθεια της Ελίτ, έχει επικρατήσει σχεδόν σε ολό τον κόσμο και δικαίως η πεπίθεση ότι το μοναδικό σύστημα διακυβέρνησης μιας χώρας είναι το λεγόμενο δημοκρατικό σύστημα. Έτσι σε όλες τις χώρες που έχει επικρατήσει ένα οποιοδήποτε «δημοκρατικό σύστημα» οι εκάστοτε λειτουργοί του συστήματος αυτού, συμπεριλαμβανομένης και της Ελίτ, δεν παραλείπουν σε κάθε ευκαιρία να αποκαλούν, με δόση υπερηφάνειας, το σύστημά τους τη Δημοκρατία μας, τονίζοντας ιδιαιτέρως «μάς».

Οι όποιες δημοκρατικές διαδικασίες όμως είναι συνήθως έτσι διατυπωμένες, ώστε να οδηγούν κατά κανόνα σε μια εξουσία, η οποία δεν ικανοποιεί το κοινό συμφέρον, που θεωρητικά είναι το κύριο έργο, και αυτό γιατί στο βασικό νόμο, δηλαδή στο Σύνταγμα, είναι τόσο αόριστα και γενικόλογα διατυπωμένο το «κοινό συμφέρον», ώστε να αφήνει κάθε περιθώριο αμφισβήτησής του. Και δεν φτάνει μόνο αυτό, έρχεται και ο κατάλληλος εκλογικός νόμος, έργο της άρχουσας τάξης που δίνει εκείνη την κατεύθυνση που θα την εξυπηρετήσει να λύσει στο

εξής και τα νέα κοινωνικό-οικονομικά δεδομένα που στο μεταξύ πρόεκυψαν. Σταθερά λοιπόν σε κάθε χρησιμοποιημένο σήμερα «δημοκρατικό σύστημα», το μόνο που είναι δημοκρατικό είναι το όνομά του και προς περιπλάνηση των λαών η εκάστοτε εξουσία θέτει και ένα «μας» στο τέλος και ο αποπροσανατολισμός ολοκληρώνεται.

Οι λαοί λοιπόν και κυρίως οι πνευματικοί άνθρωποι και ειδικά η Ελίτ ως αναλογιστούν κάποτε την ευθύνη τους και αναλάβουν εκείνη την πρωτοβουλία που χρειάζεται για την αναγέννηση της Δημοκρατίας, ουσία και περιεχόμενο, απαραίτητη προϋπόθεση για μια πνευματική, ηθική και υλική ικανοποίηση των αναγκών του ανθρώπου σε πλανητικό επίπεδο, με σεβασμό στο περιβάλλον για συνεχή εξέλιξη της Ανθρωπότητας.

Η αναγέννηση της Δημοκρατίας, είναι υποχρέωση κάθε δημοκράτη πολίτη και ως απαλλογούμε από την απαισιόδοξη νοτροπία, ότι τίποτε δεν μπορεί να ανκόψει την κατιούσα πορεία της Ανθρωπότητας, γιατί είναι ακριβώς η άρχουσα τάξη βοηθούμενη από την Ελίτ που καλλιεργεί αυτή την πεσιμιστική νοτροπία στους λαούς με τα μέσα που διαθέτει, υποβαθμίζοντας την παιδεία. Η ευθύνη της μεγαλειότητας για την κατάντια της δημοκρατίας, την πείνα, τη δυστυχία και την απαξίωση της μικρής, μονοδικής και ανεπανάληπτης ζωής του Ανθρώπινου είδους είναι τεράστια και εγκληματική η δουλική και ανεπιφύλακτη συμπίεση με την εκάστοτε άρχουσα τάξη.

Και όμως. Και μόνο η ύπαρξη των ελίτ, διαψεύδει και χρεωκοπεί όλες τις ουτοπίες, όλους τους εγκυβαντισμούς, τον ίδιο τον θετικισμό και τη θεωρία της «προόδου», λειδορεί δε τη χαμένη τιμή της δημοκρατίας. Και αυτό γιατί οι ελίτ αποφασίζουν για τα μεγάλα και τα μικρά: Για τους πολέμους εμφύλιοι και μή. Αποσχιστικές τάσεις. Εκκρίση πολυεθνικών, πολυθρησκευτικών κοινωνιών. Η ντόπια ελίτ που ορέγονταν μα και ορέγεται κυβερνητικά πόστα, μηχανισμούς, δόξες κι έχει πάρει, κατ' αποκλειστικότητα, το «θεό», το «λαό» και την όποια ιδέα με το μέρος της. Οι ελίτ αποφασίζουν πόσα θα πληρώσουμε για τις στρατιές των συμβούλων, για τους γιγαντομισθούς των όποιων και όποιας μορφής παρασίτων και των σπιζομένων από το κράτος, στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτους.

Η γενιά μου έζησε σε όλο της το μεγαλείο τη συντηρητική-αντιδραστική ελίτ. Την ελίτ που στους χώρους που συναγελάζονταν απόπνεε μούχλα και δεν άφηναν να μπει εστω μια ακτίδα φωτός μέσα. Όλοι οι λαοί του κόσμου ξέρουν, με κάποιες βέβαια υπερβολές ή παραλείψεις την ιστορία τους. Μόνο εμείς την αγνοούμε στις πραγματικές και αληθινές της διαστάσεις και κυρίως αγνοούμε τη μεγάλη της αξία. Την άγνοια αυτή τη χρωστάμε στο «εθνολόγιο των ψεμάτων και της διαστροφής», που μας σερβίρουν για ιστορία οι διάφοροι προφεσόροι και ακαδημαϊκοί μεγαλόσχημοι λογάδες. Από αυτούς που έχουν πάρει οριστικό διαζύγιο με το «Ερευνάτε τας Γραφάς ήν Σοφία εις αυτάς». Από αυτή την Εξουσιαστική, Συντηρητική και Οκνηρή Πνευματική «ελίτ», που για το εύφ' ζείν καταλήγει αντιδραστική και για να «διαπρέψει» εγκληματεί εις βάρος του λαού και της χώρας, παρουσιάζοντας την Αστικό-Λαϊκή Επανάσταση του 21, με περιεχόμενο μόνο «για του Θεού την πίστη την Αγία...», λές και ο Ραγιάς δεν είχαν κανένα άλλο πρόβλημα να λύσουν όταν αποφάσισε να αναμετρηθεί με τον δεινόστη και την Εθνική Αντίσταση 1941-44, αυτή τη σύγχρονη «Φιλική Εταιρεία», σαν έργο των «Ταγμάτων Ασφαλείας» και των πικοιλόνυμων «εθνοϊσμών»-συνεργατών.

Την ελίτ που γαλουχημένη από την Αγγλό-Βασιλό-Μεταξική δικτατορία δεν μπόρεσε να δει ότι η Ευρώπη το 1940 ήταν νικημένη από τον άξονα. Οι λαοί της Ευρώπης βυθισμένοι στην ηττοπάθεια και τη μοιρολατρεία. Οτι επικρατούσε σκοτάδι και φόβος παντού. Κανένα φως από πουθενά. Και μέσα σε αυτήν την οικουμενική σιωπή και την ηττοπάθεια, οι Έλληνες στα βουνά της Αλβανίας διεξάγουν τις πρώτες νικηφόρες μάχες ενάντια στον άξονα. Το ίδιο συνέβει και με το κατέβασμα της σβάστικας από την Ακρόπολη, που αποτέλεσε το εγερτήριο σάλπισμα προς τους ηττημένου λαούς της Ευρώπης. Και όταν οι Γερμανοί, προκειμένου να σώσουν τον ηττημένο εταίρο τους έστρεψαν τον «πύρην ποταμό» και κατέλαβαν την Ελλάδα και τα πράγματα παρά τις νίκες έγιναν δύσκολα οι μέλλοντες να ξανά κυβερνήσουν την Ελλάδα «φρόνιμα σκεπτόμενοι» έφυγαν από την Ελλάδα, και τότε ο λαός ο απλός λαός και ειδικά οι κομμουνιστές πήραν την πρωτοβουλία και όπως ο Υψηλάντης καλούσε τους Φιλικούς, να οπλιστούν και να συνδράμουν με όλα τα μέσα τον Ιερό αγώνα, έτσι και οι

κομμουνιστές που πρωτοστάτησαν για την ίδρυση του ΕΑΜ, καλούσε το λαό να μαζέψει όπλα και να συνδράμει με όλες του τις δυνάμεις τον εξ ίσου Ιερό αγώνα για την απελευθέρωση της Ελλάδας απ την τριπλή σκλαβιά.

Τη στιγμή που συνεργάτες απεργάζονταν τη φασιστική προοπτική, ο λαός με την καθοδήγηση του ΕΑΜ, με μικρές ελάχιστες εξαιρέσεις ετοίμαζε τις πολιτικές και στρατιωτικές οργανώσεις και τις δομές εκείνες, που όχι μόνο να απελευθερώσει τη χώρα απ την τριπλή κατοχή, αλλά και να λυθούν τα οσα κοινωνικό-πολιτικά και οικονομικά προβλήματα άφησε άλυτα λόγω του ιστορικού συμβιβασμού των αστών με τους κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο το 21, καθώς και τα καινούρια που σώρευσε η εκατοντάχρονη αντικοστίφλικάδικη εξουσία. Έτσι ώστε μετά την απελευθέρωση της χώρας και τη λήξη του Β! Παγκασμίου Πολέμου, να μην επιστρέψει ξανά η Ελλάδα στο προπολεμικό καθεστώς και ειδικά στο επάρατο της 4ης Αυγούστου. Αυτό δεν μπόρεσε το δει ή αργυρώνητη ελίτ.

Όπως η Επανάσταση του 21, ήταν ένα μεγάλο κοσμοϊστορικό γεγονός. Ένα γεγονός από εκείνα που προκαλούν ΔΕΟΣ, σε όποιον το κοιτάξει κατάματα, σε όποιον αποφασίσει να αναμετρηθεί μαζί του, το ίδιο περίπου Δέος, θα νοιώσει και αυτός που θα αποφασίσει να κοιτάξει κατάματα την Εθνική Αντίσταση 1941-44 και να αναμετρηθεί μαζί της. Γιατί αν ο αγώνας των Ελλήνων το 21, εδραίωσε την αντίληψη και την ανάγκη να συγκροτηθεί ο αστερισμός των οικογενειών και των ομάδων σε οργανωμένη κοινωνία και σε κρατική οντότητα, η Εθνική Αντίσταση, εκτός του ότι συνέβαλε στον αντιφασιστικό αγώνα και την απελευθέρωση της χώρας, άνοιξε μια Νέα σελίδα, την πιο ένδοξη και πιο ηρωϊκή κοινωνικό-απελευθερωτική. Η Εθνική Αντίσταση 1941-44, δεν ήταν ένα τυχαίο και τυχάρπαστο γεγονός.

Ήταν η Νέα Φιλική Εταιρεία, που ξεπετιόταν μέσα απ τους αγώνες του ελληνικού λαού, εθνικούς και κοινωνικούς απ το 21 μέχρι την ίδρυση του ΕΑΜ, ενώ παράλληλα άνοιγε το δρόμο για τα εθνικά απελευθρωτικά κινήματα των σκλαβωμένων αποικιακών λαών. Των λαών που ζούσαν για εκατοντάδες χρόνια κάτω απ την πιο απάνθρωπη και κτηνώδη βία. Ούτε και αυτό το στοιχείο μπόρεσε να το συλλάβει η ελίτ.

Την ελί που ορεγόμενη κυβερνητικά πόστα, μηχανισμούς και δόξες, κάλυψε με σκοπιμοθηρική πολιτική όλες τις παρανομίες της βασιλο-μεταξικής δικτατορίας, τις κατοχικές και μετακατοχικές κυβερνήσεις και στο άψε σβήσε, ενώ ψήφιζε έκτακτους Νόμους, έδωσε λευκές περισσότερες τους κάθε είδους δοσίλογους. Την ελίτ που χωρίς ντροπή και βάσανο, καθυστέρηση και ενδιασμούς συνέθεσε, ψήφισε, στήριξε και εφάρμοσε με σκληρότητα αυτούς τους απάνθρωπους Νόμους. Νόμους «κουρελούδες» στους οποίους τρύπωναν κάθε είδους «ειδικές» εγκληματικές ταξικές και εκδικητικές διατάξεις. Νόμους που μετέρτεψαν τους αγωνιστές της Αντίστασης σε εχθρούς και προδότες της πατρίδας και τους συνεργάτες και δοσίλογος σε «αγωνιστές» και «ήρωες». Προσυπόγραφαν Νόμους και εφάρμοζαν αποφάσεις που περιείχαν άδικο, προαποφασισμένο και σκόπιμο θάνατο. Που φόρεσε πηλίκιο και χρυσές επωμίδες για να προσδώσει κύρος στον εαυτό της και στις αποφάσεις θανάτου που σωριδών και αβασάνιστα εξέδιδε.

Βέβαια το φαινόμενο να μετατρέπονται τα θύματα σε θύτες, δεν είναι προτότυπο στην ιστορία και μόνο στη χώρα μας. Αλλά τόση πιά αντιγραφή και με τόσο ταξικό και αντεθνικό πάθος. Θε έλεγε κανείς πως δεν άφησαν τίποτε που να μήν αντιγράψουν απ τον Ρωμαϊκό «Νόμο», που ανάμεσα στα άλλα προβλέπει: α) να δημεύουν και την περιουσία του ιδεολογικού αντιπάλου, β) να τους διαγράψουν απ τα μητρώα (σε χιλιάδες ανέρχονταν Οι Έλληνες που τους στέρησαν την ιθαγένεια και σήμερα ακόμα υπάρχουν πολλοί που την στερούνται ακόμα) και γ) να μήν επιτρέπουν στους οικείους να κλάψουν για τον χαμό των αγαπημένων τους προσώπων!

Οι ιεροφάντες «του τέλους της ιστορίας και των ιδεολογιών», της «οριστικής»-υποτίθεται-λύσης όλων των ιστορικών προβλημάτων με την παγκόσμια επικράτηση της «κοινωνίας της αγοράς και τη δημιουργία του κράτους της παγκοσμιοκρατίας και των εντολοδόχων των G7». Την αγορά που θα συμβάλει στην ταχύτερη, συσσώρευση του παγκόσμιου φυσικού και παραγόμενου κοινωνικά πλούτου στα χέρια ολίγων, την αύξηση της ανισότητας και την εξαθλίωση εκατομμυρίων κατοίκων του πλανήτη. Σήμερα κανένας δεν μπορεί να

αμφισβητήσει, ότι ο πλούτος του πλανήτη αυξήθηκε σημαντικά. Μόνο που τον πλούτος αυτόν ενώ τον παρήγαγε συνολικά η κοινωνία των Ανθρώπων, δεν διανεμήθηκε ισότιμα στην ανθρωπότητα, με αποτέλεσμα, οι ήδη τεράστιες ανισότητες μεταξύ των εθνών να μεγαλώσουν ακόμα περισσότερο. Και το ακόμα πιο σημαντικό, ο τρόπος με τον οποίο παρήχθει και διανέμεται τα τελευταία χρόνια ο πλούτος των εθνών ήταν τέτοιος, ώστε η πείνα, η φτώχεια και οι αρρώστιες αυτές που μπορούν να καταπολεμηθούν να συνεχίζουν να σκοτώνουν ανθρώπους και κυρίως παιδιά και είναι βέβαιο ότι, αν η κατάσταση συνεχίζει να παραμένει η ίδια οι ιάσιμες ασθένειες θα εξακολουθούν να κάνουν θραύση.

Και ενώ για όλα αυτά η υψηλά ιστάμενη Ελίτ, δεν κάνει σχεδόν τίποτε, συνειδητά και αναντίρρητα όχι μόνο ανέχονται αλλά και συμμετέχουν στην εξέλιξη των όπλων μαζικής καταστροφής, την καταστροφή και μόλυνση του περιβάλλοντος. Των ανθρώπων που στερούνται τα στοιχειώδη, είναι αναπόφευκτο να σημειωθεί αργά ή γρήγορα μια κοινωνική έκρηξη με απρόβλεπτες διαστάσεις, η οποία θα σαρώσει όχι μόνο τις φτωχές αλλά και τις πλούσιες χώρες. Η σημερινή «κοινωνία της αγοράς» που ευαγγελίζονται οι ιεροφάντες της ιστορίας, δεν είναι η αγορά που η κοινωνία των ανθρώπων γνώρισε προκεφαλαιοκρατικά και του μερκαντελισμού που έζησε μέχρι σήμερα.

Ολος ο πλανήτης είναι μία γειτονιά και ο πλούσιος, δεν θα μπορεί να αισθάνεται ασφαλής περιτριγυρισμένος από φτωχούς και εξαθλιωμένους γείτονες. Θα ήταν αφελές να μην αναγνωρίσουμε τη συνητική σύγκρουση ανάμεσα στην επιδίωξη του κέρδους και την προστασία των Ανθρώπινων δικαιωμάτων.

Η πίστη των ιεροφαντών ότι με την επικράτηση της « παγκοσμιοποιημένης κοινωνίας της αγοράς» θα λυθούν όλα τα προβλήματα και ότι η Επανάσταση του 17 που η επίσημη ανάγνωση της ιστορίας τη θεωρεί «θλιβερή παρένθεση» που έκλεισε οριστικά και αμετάκλητα το 1989 με την «πτώση», δεν απαντά στο πρόβλημα. Απλώς το μεταθέτει. Επειδή η πίστη δεν έχει ανάγκη αποδείξεως και αποτελεί πρόσφορο μέσο για την εξόντωση του ιδεολογικού αντιπάλου, δανείζομαι τον τίτλο απ τον επιζώντα του ολοκαυτώματος Ιταλό συγγραφέα Πρίβο Λέβι, που ανέμεσα στα τόσα άλλα αξιόλογα πράγματα λέει: «Συνέβει, επομένως μπορεί να ξανασυμβεί»: Μπορεί να ξανά στηθεί όρθιο το παρελθόν, αφού ετσι πρόχειρα και αβασάνιστα το πηδάμε. Αυτή είναι η ουσία των οσων έχουμε να πούμε όσοι πιστεύουμε διαφορετικά για το μελλοντικό κοινωνικό γίνεσθαί της κοινωνίας των Ανθρώπων. Η «κοινωνία της αγοράς» θα βοηθήσει...

Αυτή περίπου ήταν η στάση και η συμπεριφορά του προπολεμικού κατεστημένου και τον τρόπο που οι πιο ζωτικοί φορείς του τόπου είδαν την κατοχή της χώρας απ τους Ναζί. Πως σκέφτονταν να αντιμετωπίσουν την κατοχή και την απελευθέρωση της χώρας. Πόσο σκέφτηκαν την εθνικής της υπόσταση και τη θέση του λαού υπό τον κατοχικό ζυγό. Βέβαια δεν έλλειψαν τα φωτεινά μυαλά και οι εξαιρέσεις, που ήταν όχι μόνο πολυάριθμες αλλά και αξιοθαύμαστη η συμβουλή και συμβολή τους στην Αντίσταση και γενικότερα.

Η «δημοκρατία» στην Ελλάδα, υπο τη «σκέπη» της μοναρχίας και κατά καιρούς εναλλασσόμενη με τις δικτατορίες, το ελληνικό κοινοβουλευτικό σύστημα στην Ελλάδα απ το 21 και μετά, ενώ είχε διαμορφώσει και ψηφίσει τα πιο φιλελεύθερα και δημοκρατικά Συντάγματα, η εφαρμογή τους λειτουργούσε με βάση την οικογενειοκρατία, τα περίφημα Τζάκια. Ειδικά στο μεταπολεμικό κατεστημένο, ποτέ και κανένα κοινοβούλιο δεν εκλέχθηκε με την ψήφο του λαού, γι αυτό και δεν είχαν την συγκατάθεσή του. Η κρίση κάθε νέας κοινοβουλευτικής περιόδου άρχιζε την επομένη των εκλογών. Ήταν και παραμένουν κοινοβούλια συναλλαγής, διαπλοκής και επιβολής. Οι καθημερινές υποταγές και υποχωρήσεις λεηλατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, συρρικνώνουν τα όνειρα και δολοφονούν τα ιδανικά. Ο ελληνικό λαός απ την εποχή της παλιγγενεσίας και τον ιστορικό συμβιβασμό των αστών, που οδήγησε στη συγκρότηση του καθεστώτος και τη διακυβέρνηση της χώρας απ την Αγίας τριάδας αποτελούμενη από : αστούς, Κοτζαμπάσηδες και τον Κλήρο, (αργότερα προστέθηκε και η Μοναρχία), ο λαός μας δεν έζησε σε δημοκρατικό καθεστώς, δεν γνωρίζει την πραγματική δημοκρατία, δεν βίωσε εστω και την αστική τη δημοκρατία, δεν του

επιτράπηκε ποτέ να αρθρώσει όχι μόνο δημοκρατικό λόγο, αλλά ακόμα και σκέψη δημοκρατική, γι αυτό και δεν έχει δημοκρατικά βιώματα.

Να που υπήρξε η μεταπολεμική εποχή για να διαλύσει τις ψευδαισθήσεις της απόστασης του πολιτισμού μας απ τον Μεσαίωνα για να διαψευσθούν οι ισχυρισμοί της εξουσίας, ότι ο αυταρχισμός και η αναίδεια της εξουσίας απέναντι στον άνθρωπο είναι προνόμιο άλλων εποχών. Όταν η εξουσία λειτούργησε τόσο προκλητικά ανάλητη και αυθάδης προς τους πολίτες, τί να φαντασθεί κανείς, για τη συμπεριφορά αυτών που λειτουργούσαν εν κρυπτώ και παραδύστο. Στους σκοτεινούς πολύπλοκους και τους πολυδέσзалους μηχανισμούς του παρακράτους. Πολύ περισσότερο πως να συλλάβει, μα και να φαντασθεί ακόμα κάποιος πως λειτουργούσε και ενεργούσε η εκολαπτική μηχανή του στρατιωτικού και πολιτικού παρακράτους και ο «βιασμός της δημοκρατίας». Όταν για μια απλή προσαγωγή «υπόπτου» η κρατική μηχανή μετατρέπονταν σε οδοστρωτήρα των ατομικών ελευθεριών και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας; Τί μπορεί να περιμένει κανείς απ την επέλαση της κατά του «βεβαρυμένου» με κάποιες υπόνοιες ενοχής ή του «αποδεδειγμένα» ένοχου;...

Πουθενά αλλού η διάσταση μεταξύ θεωρίας και πράξης, δεν είναι τόσο τραυματική για το κύρος των αρχών-κρατούντων, όσο στο χώρο της καταστολής και ειδικά στη φυλακή και στη φυλακή της φυλακής.

Η λέξη Λαϊκή Δημοκρατία με το περιεχόμενο που της έδωσε η δοσίλογη Δεξιά, έγινε συνώνυμη με τη δικτατορία του προλεταριάτου, ξεχνώντας ότι κάτω απ τη σημαία του ΕΑΜ και το πρόγραμμα της Λαϊκής Δημοκρατίας στρατεύτηκαν οι Έλληνες, η τεράστια πλειοψηφία του λαού. Ακόμα παραγνωρίζουν ότι όλος αυτός ο κόσμος που ακολούθησε με πίστη και αφοσίωση το ΕΑΜ, δεν το έκανε από ταξική συνείδηση, με απώτερο σκοπό την ανατροπή του κοινωνικού καθεστώτος και την εγκαθίδρυση κάποιου άλλου ξένο προς τα ήθη και τα έθιμα του τόπου μας καθεστώτος. Τέτοιες σκέψεις δεν απασχολούσαν τον κόσμο της Αντίστασης, ούτε ειχαμε ανάλογες εκδηλώσεις. Δεν αποκλείεται να είχαν παρόμοια νοοτροπία μερικά στελέχη του ΚΚΕ, που απ την προπολεμική περίοδο όπως γράφω και πιο πάνω, είχαν γαλουχηθεί με αυτά τα ιδεώδη. Αλλά αυτοί οι ελάχιστοι επιζήσαντες του Μανιαδάκη και το στόχοστρο των Γερμανών πνίγονταν, χάνονταν μέσα στην απέραντη ΕΑΜική λαοθάλασσα.

Μέσα σε αυτόν τον υπέροχο ΕΑΜικό κόσμο, σε αυτόν τον ΕΑΜικό ωκεανό, ήμασταν και εμείς οι Νεοφώτιστοι κομμουνιστές, που γίναμε μέλη του στη διάρκεια του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Είμασταν δε και η συντριπτική του πλειοψηφία. Αν πάρουμε υπόψη ότι λίγο πριν απ την απελευθέρωση τα μέλη του ΚΚΕ ξεπερνούσαν τις 450,000 και ότι στην προκατοχική περίοδο τα μέλη-οχι οι οπαδοί ήταν μόλις μερικές χιλιάδες. Αν σε αυτό συμπεριληφθούν τα «χειρουργεία» της ειδικής Ασφάλειας, το ριτσενόλαδο, ο πάγος και ο μεζές της ρέγγας, ο καθένας αντιλαμβάνεται τη αντιπροσώπευε το δογματικό εστω ΚΚΕ στη νέα συνολική δύναμή του και στη λαοθάλασσα του ΕΑΜ.

Αυτός ο κοινός αγώνας και ο κοινός κίνδυνος, που αντιμετωπίζαμε καθημερινά όλοι οι αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, η επιδίωξη των ιδίων οραμάτων και ιδανικών που περικλείονταν στο δίπτυχο «εθνική απελευθέρωση, Εθνική ανεξαρτησία» με το διώξιμο των μισητών κατακτητών και σε συνέχεια ο αγώνας για την κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων με την καθιέρωση μιάς «λαϊκής εξουσίας», αυτό ήταν που ένωνε το λαό περισσότερο. Αυτά τα δυό δεδομένα τους ένωσαν με ακατάλυτους δεσμούς συντροφικότητας. Εγιναν μέλη της μεγάλης ΕΑΜικής οικογένειας και αγωνίζονταν για να γνωρίσει ο λαός μας καλύτερες μέρες. Αυτό ήταν και το πιο καταπληκτικό επίτευμα του ΕΑΜ το ότι :πέτυχε να συνενώσει σε μηδέν χρόνο, όλον αυτόν τον κόσμο, που προέρχονταν απ όλα τα κοινωνικά στρώματα σε μια πανστρατιά και να διοχετεύσει σε αυτή τη λαοθάλασσα τα ίδια οράματα και ιδανικά: τα ιδανικά της ελευθερίας, της εθνικής ανεξαρτησίας, της προόδου και της κοινωνικής δικαιοσύνης.

Σε αυτόν τον κοινό αγώνα ο λαός μας, απέκτησε μεγάλη πολιτική ωριμότητα και του έγινε πίστη, ότι είχε τη δύναμη μα και τη θέληση να γίνει επιτέλους νοικοκύρης στον τόπο του. Οτι είχε τη δύναμη αλλά και την ακατανίκητη θέληση να δημιουργήσει μια νέα Ελλάδα. Την

καινούρια κοινωνία όπως εκείνος την οραματίστηκε, μια κοινωνία με τα πιά Ανθρώπινα ιδανικά. Τα όποια προβλήματα θα παρουσιάζονταν στη δύσκολη αυτή πορεία θα τα ξεπερνούσε. Είχε μάθει να αγωνίζεται σκληρά, να αντιμετωπίζει με θάρρος και με καρτερικότητα τις μεγάλες δυσκολίες. Είχε ατσαλωθεί στον αγώνα και όπως πολέμησε με το ντουφέκι και την πένα τους τρεις κατακτητές και υπόμεινε όλες τις συνέπειες και τις στερήσεις, έτσι και μεταπελευθερωτικά θα διατηρούσε αραγή την λαϊκή ενότητα και θα κέρδιζε όπως σωστά πρόβλεψε ο κ Ηντεν τις εκλογές. Αυτήν ακριβώς την πλειοψηφία, την πολιτική ωριμότητα και την απόφασή του λαού να κρατήσει την Ελλάδα για τους Ελληνες, ήταν που έβαλαν στο στόχαστρο οι Αγγλοι και η δοσίλογη Δεξιά. Αυτή τους συσπείρωσε στα δικά της και των ξένων τα συμφέροντα και όχι ο φόβος του κομμουνισμού.

Για να μή τις κερδίσει το ΕΑΜ τις εκλογές, οι ελληνικές υπηρεσίες ασφαλείας, με την αξιολογή αντικομμουνιστική πείρα που διέθεταν και την μακρόχρονη πολύτιμη συνεργασία τους με τις ανάλογες των γερμανικών αρχών κατοχής (Ες-Ες Γκεστάπο κλπ) και τις παρεμφερείς αγγλικές από κοινού ορμόμενοι, μεθόδευσαν και πραγματοποίησαν την μεγαλύτερη και την πιο απίθανη προβοκάτσια σε βάρος του αντιστασιακού κινήματος. Είχαν τη σατανική, την απάνθρωπη έμπνευση να κινηθούν και να δράσουν σαν αληθινοί τυμβωρύχοι-κανίβαλοι, προκειμένου να συκοφαντίσουν και να σπιλώσουν ηθικά το λαϊκό κίνημα, αφού δεν μπορούσαν να το θίξουν αλλοιώς και αλλού. Μή μπορώντας λόγω μέσων να αντιδράσει το ΕΑΜ στο σατανικό σχέδιο, τους προσφέραμε την ευκαιρία για μια καταπληκτική νίκη στο πιο ευαίσθητο σημείο για ένα λαϊκό-εθνικό ανθρωποκεντρικό κίνημα όπως ήταν το ΕΑΜ. Ήταν τόση η λύσσα και διακαής ο πόθος να συκοφαντίσουν και να σπιλώσουν ηθικά το ΕΑΜ, που δεν δύστασαν μπροστά στις όποιες ηθικές αναστολές.

Κατά τη διάρκεια της Δεκεμβριανής σύγκρουσης τα θύματα υπήρξαν πολλά. Όμως το μεγαλύτερο φόρο αίματος τον πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Όταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, με βάση τις εντολές του Τσιώρτσιλ, (κατακτημένη χώρα, νίκη με οποιοδήποτε τίμημα κλπ) χρησιμοποίησαν χωρίς κανένα δισταγμό τα πιο φονικά μέσα πυρός : αεροπλάνα, τάνκς και καράβια, τα όπλα καμπύλης τροχιάς (όλμοι) και κάθε είδους αυτόματα, στραμμένα κατά του ΕΛΑΣ. Τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, αφού ο εφεδρικός ΕΛΑΣ, μα ούτε και ο μόνιμος, δεν διέτεται αντιαεροπορικά όπλα, πολυβολούσαν ανενόχλητα συνεχώς και αδιακρίτως, χωρίς να ξεχωρίζουν τον άμαχο πληθυσμό. Κατά κανόνα σε αυτές τις περιπτώσεις των αεροπορικών και Ναυτικών βομβαρδισμών, οι άμαχοι είναι αυτοί που την πληρώνουν, γι αυτό και τα περισσότερα θύματα υπήρξαν θύματα των βομβαρδισμών.

Απ τα ίδια λοιπόν, τα πράγματα προκειμένου να ταφούν οι πολλοί-άριθμοι νεκροί, οι τάφοι κατ ανάγκη θα ήταν κοινοί. Τέτοιοι τάφοι ανοίχθηκαν και μέσα στον Εθνικό Κήπο, μα και αλλού στο χώρο που ελέγχονταν απ τους Αγγλους και τα κοπέλια τους. Περιοχές στις οποίες δεν πλησίασε ποτέ ο ΕΛΑΣ. Αυτά οσον αφορά το λεκανοπέδιο της Αττικής. Απ τη συμφωνία της Καζέρτας ο ΕΛΑΣ, δεν μπορούσε να μπει στην Αθήνα πόσο μάλλον σε αυτόν το χώρο και ο Σκόμπι, για το σκοπό αυτό με υπόδειξη και προτροπή του Τσιώρτσιλ, είχε δώσει ρητές εντολές: «Να συνετήσουν δια πυρός όποιον ΕΛΑΣίτη θα τολμούσε να παραβιάσει τη συμφωνία».

Η ΕΑΜική Αντίσταση ήταν μια τεράστια δύναμη. Η επιρροή του ΕΑΜ αγκάλιαζε όλα τα στρώματα του λαού και το πρόγραμμα του όχι μόνο προέτρεπε αλλά και απαντούσε στους πόθους του λαού, να μη χαθεί η πρώτη και μοναδική ευκαιρία που μας παρουσιάστηκε απ το 21, για να θεμελιώσουμε εμείς οι ίδιοι μια πατρίδα ελεύθερη και ανεξάρτητη. Μια πατρίδα που να κυβερνιέται, για πρώτη φορά απ τον ίδιο το λαό της και όχι απ τους ξένου, τους αυτοαποκαλούμενους «προστάτες» ή «συμμάχους», με τους οποίους θα διατηρούσαμε φιλικές σχέσεις, βασισμένες όμως στις αρχές της ισοτιμίας και όχι της υποταγής. Το πρόγραμμα του ΕΑΜ, όχι μόνο το αποδέχθηκε ο λαός, αλλά και αγωνίστηκε με όλες τις μορφές πάλης για να το κάνει πράξη. Η χώρα μας θα είχε μια παρουσία πολύ διαφορετική σ όλους τους τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Δεν θα είχε καμιά σχέση με την σημερινή. Που υποτάσσεται, υποθηκεύει, και πουλάει κομμάτια απ τις σάρκες της για να ψωμοζήσει.

Ο Κομνηνός Πυρομάγλου, ο γεναίος υπαρχηγός του ΕΔΕΣ λέει ότι «Ουδεμία άλλη αντιστασιακή οργάνωση έδωσεν εν αναλογία τόσα θύματα είς την Εθνικήν Αντίστασιν, όσα έδωσεν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ» και συνεχίζοντας «...Είναι καιρός να γίνει η ιστορία της Ελλάδος ιστορία όλων των Ελλήνων...»

Το ηθικό γόητρο, αλλά και το υλικό βάρος της Εθνικής Αντίστασης τόσο στο εσωτερικό αλλο τόσο στο εξωτερικό και τον αντιφασιστικό αγώνα ήταν τεράστιο. Η οικουμένη ήξερε πώς ο υπόδουλος λαός μας, για να φτάσει να αποκτήσει αυτό το ηθικό γόητρο και το υλικό βάρος, χρειάστηκε να κοινητοποιήσει και το έσχατο απόθεμα του ηθικού σθένους, της τόλμης, της αυτοθυσίας και του πατριωτισμού. Ήξερε ακόμα ότι η μεγαλύτερη δυσκολία δεν ήταν αυτή με τους στρατούς του Χίτλερ και του Μοσουλίνι, αλλά με την εγχώρια Πέμπτη φάλαγγα, πολιτική και ένοπλη, γιατί αυτοί γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα.

Το ΕΑΜ, με τη συνέπεια που έδειξε πολεμώντας ασυμβίβαστα τους κατακτητές, την αμέριστη φροντίδα του για το χειμαζόμενο λαό μας και προστατεύοντας με κάθε τρόπο τα λαϊκά συμφέροντα, που τα καταπατούσαν βάνουσα οι κατακτητές και οι απάτριδες συνεργάτες τους, διέγραψε σε ελάχιστο χρόνο, μια καταπληκτική ανοδική πορεία με αφάνταστα γοργούς ρυθμούς. Ήταν επόμενο αυτή η μεγάλη επιρροή του μέσα στον λαό, που ήταν οφθαλμοφανής σε όλους, να ανησύχησε το κατεστημένο στη χώρα μας, αλλά και το «συμμαχικό» παράγοντα, που τόσο πολύ πάσχιζε για τα «συμφέροντα» του τόπου μας...

Οι Αγγλοι διατηρούσαν στενούς δεσμούς-οικονομικούς, πολιτικούς, ιδεολογικούς κλπ-με τό κατεστημένο και όπως παλιά, έτσι και τώρα στην κρίσιμη αυτή περίοδο ανέλαβαν να το στηρίξουν. Η αυθόρμητη και μαζική συμμετοχή του λαού, τρώμαξε όχι μόνο τους δικούς μας αλλά και τους άσπονδους «φίλους» μας Αγγλους. Η τέτοια ραγδαία ανάπτυξη του ΕΑΜ, οργανωτικά, πολιτικά και στρατιωτικά, τους έβαλε σε σκέψη για τον κίνδυνο που μπορούσαν να διατρέξουν. Τρώμαξαν στη σκέψη ότι μπορούσε ο λαός να πάρει στα χέρια του με δημοκρατικές διαδικασίες την εξουσία.

Για να μη συμβεί αυτό μετά τη διαπίστωση της επιρροής του ΕΑΜ στο λαό, καταβλήθηκαν μεγάλες, συνεχείς και επίμονες προσπάθειες απ τους δικούς μας και τους ξένους για τη δημιουργία «αντιστασιακών οργανώσεων», που θα αποτελούσαν το αντίβαρο του ΕΑΜ. Για το σκοπό αυτό πέρα από κάθε είδους συμπαράσταση, διέθεσαν και άφθονα υλικά μέσα και κυρίως χρυσό. Δεν βρήκαν όμως ανταπόκριση απ το λαό. Βοηθά αναμφισβήτητα το χρήμα και ειδικά το χρυσάφι, αλλά δεν δημιουργεί ιδανικά και οράματα για μια καλύτερη ζωή. Μια ελεύθερη και δίκαιη ζωή, που τόσο την έχει ανάγκη ο άνθρωπος. Και τα ιδανικά είναι εκείνα που δίνουν αξία στον άνθρωπο, που απαντούν στα προβλήματα που κάθε φορά βάζει η ζωή μπροστά για λύση. Αυτά τα ιδανικά ήταν που συγκινούσαν, ενέμπνεαν και έδιναν περιεχόμενο στον αγώνα.

Είναι γεγονός ότι σε διάφορα χρονικά διαστήματα έκαναν την εμφάνισή τους μια σειρά από οργανώσεις, όπως ο ΕΔΕΣ, η ΕΚΚΑ, η ΠΕΑΝ, ο ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ, η ΤΡΙΑΙΝΑ, ο ΜΙΔΑΣ και πολλές άλλες μικρότερες. Αν όμως εξαιρέσουμε τον ΕΔΕΣ, που υπήρξε η πιό αξιόλογη αντιστασιακή οργάνωση μετά το ΕΑΜ και που είχε αρκετή δύναμη αντάρτικου στρατού που δρούσε στην περιοχή της Ηπείρου, η ΕΚΚΑ μερικά, όλες οι άλλες δεν είχαν καμιά απήχηση εκτός απ τη συλλογή πληροφοριών και την πρακτορική συνεργασία με τους Αγγλους.

Γι αυτό είτε αυτοδιαλύθηκαν ή παρέμειναν σε πλήρη αδράνεια και μερικές έδρασαν ατομικά. Η ΕΚΚΑ διαλύθηκε απ τον ΕΛΑΣ. Η αλματώδη ανάπτυξη του ΕΑΜ, απογύμνωσε όλα τα παλιά κόμματα απ τους οπαδούς τους. Οι παλαιοκομματικοί παράγοντες συνειδητοποίησαν ότι ένας και μόνον τρόπος υπήρχε για να αποφύγουν την οριστική τους εξαφάνιση απ το πολιτικό προσκήνιο : να συμπαράταχθούν και να αντιμετωπίσουν δυναμικά το ΕΑΜ. Και σε αυτό το σημείο είχαν αμέριστη τη βοήθεια και τη συμπαράσταση πρώτα των Γερμανών, αλλά και των Αγγλων και στη διάρκεια της κατοχής, αλλά και μετά την απελευθέρωση. Προκειμένου να διασωθούν κινήθηκαν σηκώνοντας τη σημαία του αντικομμουνισμού και οργάνωσαν στο πλευρό των Γερμανών στην κατοχή και των Αγγλων μεταπελευθερωτικά συστηματικά και

μεθοδευμένα αυτόν τον κατάπτιστο αντι-ΕΑΜμικό πληθωρικό εθνοϊσμό και ταγματασφαλισμό. Αυτό το ανεξίτηλο στίγμα που θα αμαυρώνει εσαεί την περηφάνεια του λαού μας.

Ο Τσιώρτσιλ ήταν αποφασισμένος να εμποδίσει με όλα τα μέσα μια ενδεχόμενη κατάληψη της εξουσίας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ μετά την αποχώρηση των Γερμανών. Με προσωπική καθοδήγηση του Τσιώρτσιλ, ο Βρετανός στρατηγός Χένρυ Ουίλσον επεξέτεινε το περιεχόμενο του σχεδίου «MANNA» σχεδιάζοντας μια αποβατική επιχείρηση για την απελευθέρωση της Ελλάδας. Μια αλλη πτυχή αυτού του πολύπλοκου σχεδίου «MANNA» είναι η ενοποίηση των αντιστασιακών κινήματων της Ελλάδας, κάτι που έγινε μερικώς με τη συμφωνία της Καζέρτας, η οποία συμφωνία έβαλε τις ελληνικές αντάρτικες δυνάμεις υπο την ηγεσία του στρατηγού Σκόμπυ. Όμως παρά τη συμφωνία και τη συμμετοχή του ΕΑΜ στην Κυβέρνηση, ο Τσιώρτσιλ, εξακολουθούσε να δυσπιστεί απέναντι στις προθέσεις του ΕΑΜ, γιατί το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ επικρατούσε σχεδόν σε όλη την υπολοιπη Ελλάδα. Φοβόταν ότι μετά τον πόλεμο τα Βαλκάνια θα κυριαρχούνταν απ τους κομμουνιστές και θα περιέρχονταν στη Σοβιετική σφαίρα επιρροής.

Για να το αποτρέψει αυτό πέρα απ τα οσα πρόβλεπε το σχέδιο «MANNA» για την Ελλάδα, έβαλε σε κίνηση τους μηχανισμούς συνεργασίας με τους Γερμανούς «Λισαβώνα κλπ» έτσι ώστε η αποχώρηση των Γερμανών να είναι ταυτόχρονη με τον ερχομό των Αγγλων στην Ελλάδα. Το θέμα αυτό δεν έγινε ευρύτερα γνωστό και απ την ιστορία ξεχάστηκε.

Οι συζητήσεις προχώρησαν αρκετά και αν δεν έγινε πράξη η συμφωνία αυτή οφείλεται στο γεγονός ότι οι Αγγλοι, δεν ήταν σε θέση να στείλουν στην Ελλάδα αγκαίρως στρατιωτικές δυνάμεις ικανές που θα εξασφάλιζαν την αξιοπρεπή παράδοση των Γερμανών. Όταν η αδυναμία αυτή των Αγγλων έγινε γνωστή στους Γερμανούς, για να μην παραδοθούν στον ΕΛΑΣ, η απάντηση ήταν ότι θα παραδοθούν μόνο αν οι σύμμαχοι τους «ασκούσαν ασφυκτική πίεση», γεγονός που σήμαινε ότι θα πολεμήσουν μέχρις ότου φτάσουν οι Αγγλοι στην Ελλάδα. Και όταν του μινήθηκε ότι γνωρίζουν πολύ καλά ότι και ο ΕΛΑΣ λειτουργεί με βάση τις διαταγές των συμμάχων για να κερδίσουν χρόνο και σε εφαρμογή εστω μερικώς της Λισαβώνας ζήτησαν εγγυήσεις!

Η παράδοση των Γερμανών στους Αγγλους, θα απέκλειε εκτός απ όλα τα άλλα και την πιθανότητα μέρος των γερμανικών όπλων να περάσει στα χέρια του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, που οπωσδήποτε θα τους πολεμούσε κατά την αποχώρησή τους απ τη χώρα μας. Και η πιθανότητα αυτή ήταν μέρος του σχεδίου «Κιβωτός» για να επέλθει κάποιος ισοζύγιο στην κατανάλωση οπλισμού και πυρομαχικών.

Το σχέδιο «MANNA», λειτουργούσε σαν τον φούρνο του Χότζα. Αφού δεν μπορούσε να γίνει αμοιβαία η παράδοση των Γερμανών και ταυτόχρονη ανάληψη της εξουσίας απ τους Αγγλους, βάση του σχεδίου «MANNA» ξεκίνησαν το σχεδιασμό της αποβατικής επιχείρησης για την «απελευθέρωση» της Ελλάδας απ τους Έλληνες, που την είχαν ήδη απελευθερώσει, ενώ παράλληλα εκπώνεσαν το γνωστό σχέδιο «Κιβωτός» να πολεμήσει ο ΕΛΑΣ τους Γερμανούς κατά την αποχώρησή απ τη χώρα μας, προκειμένου να εξαντλήσει τα λίγα πυρομαχικά και σε συνέχεια επικέντρωσε τις προσπάθειες στη συγκρότηση ενός μετώπου εναντίον του ΕΑΜ.

Η αβέβαιη κατάληξη των επαφών-συνεργασία με τους Γερμανούς οδήγησε τις Αγγλικές αρχές να επικεντρώσουν τις προσπάθειές τους στη συγκρότηση και ενός νέου μετώπου ενάντια στο ΕΑΜ δίπλα σε αυτό που είχε δημιουργηθεί και δρούσε απ τους διάφορους κατοχικούς εθνοϊσμούς. Το μέτωπο αυτό περιλαμβάνει ένα ετερόκλητο σύνολο οργανώσεων και ομάδων της άκρας δεξιάς και της κεντρο-δεξιάς, που το συνδετικό τους στοιχείο ήταν ο ισχυρός αντικομμουνισμός. Οι περισσότερες από αυτές δρούσαν στην Αθήνα και είχαν δημιουργηθεί τους τελευταίους μήνες της απελευθέρωσης. Το γεγονός ότι ένας μεγάλος αριθμός από αυτές τις οργανώσεις ήταν ελεύθεροι σκοπεφτές και μακρόχρονα συνεργάτες με τους Γερμανούς, αποσιωπήθηκε από την ιστορία που έγραψαν οι νικητές.

Η συμμετοχή των Ελλήνων συνεργατών των Γερμανών μετά την απελευθέρωση στο πλευρό των Αγγλων, τους έδωσε το άλλοθι για να μην οδηγηθούν στις φυλακές. Αυτός ο αγώνας κατά του ΕΑΜ εκτιμήθηκε υπέρ το δέον απ τα δικαστήρια των δοσιλόγων ως τεκμήριο σαν

«πρότερος έντιμος βίος». Μέχρι τον Απρίλιο του 1946, είχαν εκδοθεί 2642 βουλεύματα που αφορούσαν 3,500 δοσιλόγους από αυτού που ο λαός τόμλησε κάτω απ τις γνωστές τότε συνθήκες να καταγγίλει. Απ αυτά μόνο το 7% ήταν παραπεμπικά. Και από αυτά ελάχιστοι δικάστηκαν και έμειναν για λιγό στη φυλακή. Και από αυτούς οι περισσότεροι ήταν δίγλωσσοι Έλληνες. που τους αποκαλούμενους Σλαβομακεδόνες. Αυτούς μόνο συναντήσα στις διάφορες φυλακές. Με μερτημένους στα δάκτυλα: Τσολάκογλου, Ράλλης, Λάμπρου, Κορεμπανά κλπ και με αυτούς τους δίγλωσσους κάλυψαν το παχύλο συνονθύλευμα του δοσιλογισμού.

Στην μακρόρρονη παραμονή μου στις φυλακές και μεταφέρθηκα σε πολλές, σε καμιά δεν συνάντησα κάποιον αξιόλογο δοσίλογο. Γεγονός που προϋποθέτει οτι ή δεν καταδικάστηκε κανένας απ αυτό το 7% που παραπέμφηκε ή κρατούνταν σε κάποια πολυτελή ξενοδοχεία τιμής ένεκεν για την υψιλού επιπέδου προσφορά τους!

Τα αστικά κόμματα Δεξιά και Κεντρώα, χωρίς καμιά αναστολή, συστολή και ντροπή, αφού δεν είχαν σχέσεις-επαφές και βάσεις στο λαό, στη διάρκεια της κατοχής αφομοίωσαν τους πρωτεργάτες και τους οπαδούς της Βασιλό-Μεταξικής δικτατορίας. Μετά την κατοχής για τον ίδιο λόγο έκαναν τα πάντα να αφομοιώσουν τους δοσιλόγους- συνεργάτες των κατακτητών και μετά την πτώση της Δικτατορίας 1967-74 τους οπαδούς της χούντας των συνταγματαρχών. Για τα κόμματα αυτά δεν υπήξαν ούτε προπολεμικά φασίστες, ούτε συνεργάτες δοσίλογοι των κατακτητών, ούτε οπαδοί της χούντας παρά μόνο το «μίασμα» του κομμουνισμού που έπρεπε να εξοντωθεί. Ετσι εκτός από όλους τους άλλους λόγους που τους «υποχρέωναν» να είναι αδίσταχτοι με την Αριστερά, προστέθηκε και η ανάγκη να φιμώσει την φωνή της Αριστεράς που θα αποκάλυπτε αυτήν την κατ εξοχήν αντεθνική προσπάθεια.

Η ελληνική κοινωνία μετά την πτώση της χούντα, έζησε το φαινόμενο της 17ης Νοεβρίου. Η 17N είναι η συνέπεια της βιασύνης του καταστημένου να κλείσει μέσω της εφεύρεσης-τέχνασμα του «στιγμαίου» την εφτάχρονη χούντα, τιμωρώντας όπως προέβλεπε το «στιγμαίο» μόνο τους άμεσα υπεύθυνους. Αυτούς που κάποια στιγμή συγκεντρώθηκαν οι πρωτεργάτες Παπαδόπουλος, Πατακός, Ζωϊτήκης κ ΣΙΑ και πήραν την απόφαση να βγάλουν τα τάνκς στους δρόμους. Με το τέχνασμα αυτό το κατεστημένο απέβλεπε σε δυό στόχους: α) Τιμωρώντας ελάχιστους απ τους πρωτεργάτες να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα και β) Να διασώσει ολόκληρη την υπόλοιπη πυραμίδα των χουντικών. Για το κατεστημένο, όπως δεν υπήρχαν προπολεμικά φασίστες και στην κατοχή δοσίλογοι συνεργάτες των κατακτητών, ετσι και στην περίοδο της 7ετίας δεν υπήρχαν χουντικοί που συνέβαλαν στην επιβολή της, που την στήριξαν και που εφάρμοσαν στην πράξη το ανανεωμένο μεταχουντικό αντικομμουνιστικό δόγμα.

Με το τέχνασμα του στιγμαίου για αλλη μιά φορά το κατεστημένο αμνήστευσε σιωπηρά τα αδικήματα, που διέπραξαν οι ατιμώρητοι δοσίλογοι χουντικοί εις βάρος του λαού και της χώρας. Αφησε ατιμώρητους επώνυμους και δεδηλωμένους χουντικούς ντόπιους όπως ο Μπάμπαλης κλπ και ξένους όπως ο Ουέλς κλπ. Όπως ήταν φυσικό η τιμωρία των ελαχίστων- όπως έγινε και με τους δοσίλογους της μεταξικής και κατοχικής περιόδου-μπορεί να ικανοποιήσει όλους αυτούς και πολλούς άλλους ιδεολογικά προσκείμενοι στη χούντα, δεν ικανοποίησε όμως το δημόσιο αίσθημα. Για αλλη μια φορά το δημόσιο αίσθημα, δεν ένοιωσε εκείνη την ανακούφιση, εκείνη την ψυχική λύτρωση, οτι επιτέλους έγινε κάποια εστω μικρή εκκαθάριση λογαριασμών με τους εσαεί Έλληνες δοσιλόγους.

Αν η πολιτεία είχε συλλάβει και τιμωρήσει ανάλογα με το μέγεθος της ευθύνης που βάρυνε τον καθένα, δεν θα υπήρχε κανένας λόγος να βρεθούν άνθρωποι σαν την 17N, να αναλάβουν στο όνομα της ικανοποίησης του δημοσίου αισθήματος να κάνουν παράνομα και ανορθόδοξα αυτό που όφειλε, που ήταν υποχρεωμένη να κάνει ορθόδοξα και νόμιμα η πολιτεία. Θα έλεγε κανείς οτι το ελληνικό κατεστημένο όπως μεταπελευθερωτικά, ετσι και μεταχουντικά αντί να προστατεύσει το δημόσιο αίσθημα για αλλη μια φορά έδωσε στέγη, τροφή και προστασία στο αυγό του φιδιού. Και όχι μόνο τους κάλυψε κάτω από τις φτερούγες του για να τους σώσει, αλλά προκειμένου να τους δώσει αργότερα και λευκές περισσότερες, κατέφυγε όπως πάντα στα πιά βρώνικα και ταπεινά μέσα.

Προσπάθησε και τη φορά αυτή να μετακυλήσει τις ευθύνες πάλι στην Αριστερά και ειδικά στους αγωνιστές του αντιχουνικού αγώνα, ενώ παράλληλα με την ευκαιρία της 17N, έθεσε εν αμφιβόλω για αλλη μια φορά και τους αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ταυτίζοντας συλλήβδην την Αριστερά με την τρομοκρατία. Ταυτίζοντας την Αριστερά με την τρομοκρατία και η αναζήτηση των τρομοκρατών στο χώρο της Αριστεράς αποπρασματοποιεί τις διωκτικές αρχές στην ανεύρεση των πραγματικών ενόχων.

Πρώτος ένοχος είναι το κατεστημένο, που δεν θέλησε να θυσιάσει μερικά από τα παιδιά του και οι ξένους που συνδουλίζουν και συντηρούν έντεχνα και με όλα τα μέσα την ελεγχόμενη από αυτούς τρομοκρατία. Το ελληνικό κατεστημένο, δεν μπορεί να συμβιβαστεί με την ιδέα ότι μπορεί να υπάρχουν Έλληνες, που κάθε φορά του χαλάνε τη σούπα. Είναι λυπηρό ότι και τη φορά αυτή υπήρξαν θύματα, χάθηκαν ζωές και είναι κρίμα.

Ενα άλλο γεγονός που συνέβαλε σε μεγάλο βαθμό στη δυσφήμιση του ΕΑΜ ήταν το γεγονός ότι οι Γερμανοί φεύγοντας είχαν αφήσει στα μετώπισθεν, εκτός απ τα όποια συνεργαζόμενα ελληνικά τσανάκια τους και αρκετούς δεδηλωμένους ξένους αντικομμουνιστές, που είχαν φέρει μαζί τους οι Γερμανοί κυρίως Βουλγάρους φασίστες με εντολή να προβούν σε πράξεις δολιοφθοράς που θα επιβάρυναν το ΕΑΜικό κίνημα. Όλοι αυτοί οι πράκτορες λειτουργούσαν σαν ελεύθεροι σκοπεφτές. Εκμεταλλεύτηκαν με δεξιολογία αυτές τις ευκαιρίες, τις πρακτορικές και προβοκατόρικες στημένες παγίδες και μια σειρά λάθη, ατομικά, αλλά και της ηγεσίας που έγιναν στη διάρκεια της κατοχής και οι προδότες, οι απόντες και οι καταδότες βγήκαν στον αφρό. Ήταν τόση η ζημιά που προκάλεσαν είς βάρος του ΕΑΜ αυτοί στο ηθικό κυρίως μέρος που η ματαπελευθερωτική δοσίλογη Δεξιά τους απένημε επαίνους υλικούς και ηθικούς. Τους μεταμορφώσε ως δια μαγείας σε «πατριώτες» και αργότερα θα τους κάνει και ήρωες, μια και η άρχουσα τάξη, η κάθε άρχουσα τάξη δεν μπορεί να μην έχει τους δικούς της ήρωες.

Σε αυτό τους βοήθησαν και η αδυναμία που έδειξε η ηγεσία του ΚΚΕ, να αντιληφθεί ότι ο κόσμος του ΕΑΜ, δεν ήταν ένα πλήθος ετερόφωτων οπαδών χωρίς δική τους σκέψη και γνώμη, άνθρωποι δίχως γνώση του αντικειμένου και του σκοπού. Δεν συνειδητοποίησε στο βαθμό που έπρεπε, ότι ο κόσμος αυτός διέθεται όχι μόνο αντικειμενικά ανεκτήμητα αλλά και αγωνιστικά προσόντα. Ότι η τεράστια πλειοψηφία του είχε υψηλό πολιτιστικό επίπεδο, μόρφωση και δημιουργική φαντασία. Συνεπώς και αν ακόμα επικρατούσε το ΕΑΜικό κίνημα η δική μας Λαϊκή Δημοκρατία, δεν θα ήταν ούτε στη μορφή, πολύ περισσότερο στο περιεχόμενο με αυτές που επεβλήθηκαν στις γειτονικές χώρες.

Όπως ήταν φυσικό αυτή η απρόκλητη και η πίο ωμή ιμπεριαλιστική επέμβαση των Αγγλων, αμέσως μετά την απελευθέρωση σε μιά σύμμαχο χώρα, ξεσήκωσε την παγκόσμια κατακραυγή και καταδίκη ειδικά στην Αμερική και την ίδια την Αγγλία. Αυτήν ακριβώς την παγκόσμια κραυγή και καταδίκη, ήθελε όχι μόνο να καταλαγιάσει αλλά και να αντιστρέψει ο Τσωρτσιλ. Να εκμεταλλευτεί τη διπλωματική απειρία του ΕΑΜ και να μετατοπίσει την ευθύνη του εγκλήματος που διέπραξε σε βάρος αυτού του υπέροχου λαϊκού κινήματος την ευθνή.

Στις 12/10/1944, μετά από τριάντισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς και το πένθος. Μια σκλαβιά που βύθισε την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστες συνέπειες σε ανθρωποθυσίες και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, τα 57 ολοκαυτώματα, τα γερμανικά στρατεύματα εκκένωσαν εσπευσμένα την Αθήνα. Η ραγδαία προέλαση του Κοκκινού Στρατού στα Βαλκάνια, τους ανάγκασε να εγκαταλείψουν τη χώρα μας, για να αποφύγουν τη σίγουρη αιχμαλωσία απ τον ΕΛΑΣ. Και στις 12/1/1944 έφτασε στην ελληνική πρωτεύουσα η μέρα της λευτεριάς.

Σιγά-σίγα η λευτεριά απλωνόταν και στη υπόληπη κατεχόμενη Ελλάδα. Ο λαός ζούσε ανεπανάληπτες στιγμές χαράς. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς τη χαμένη σου λευτεριά. Τα παντα, έμψυχα και άψυχα γιόρταζαν εκείνες τις αλησμώνητες μέρες και ώρες. Τις μέρες εκείνες της απελευθέρωσης γιορτάζαμε, όχι μόνο τη λευτεριά απ τον ξένο, αλλά και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε ότι το

δεκάχρονο και γιατί όχι το εκατοντάχρονο όνειρο έγινε πραγματικότητα. Οτι οι θυσίες όσες και αν ήταν, δεν πήγαν χαμένες και οτι ο αγώνας θα δικαιώνεται σιγά σιγά.

Πως όμως, να χωρέσει σε ανθρώπινο Νού και ειδικά των αγωνιστών πως αυτός ο υπέροχος κόσμος που γεύονταν τη λευτεριά του, οτι σε πολύ σύντομο χρονικό διάστημα, με τη βία και αδιάκριτα ευθύνης, αλλά με μόνο τη συμμετοχή του στην Αντίσταση, θα σπρώχνωνταν στο Τούνελ μιας άλλης σκλαβιάς, πιά μακρόχρονης και ασύγκριτα πιά οδυνηρή απ την προηγούμενη ; Πιά σκληρή και πιά απάνθρωπη; Οτι θα χτυπιόταν ανελέητα, θα μάτωνε τόσο πολύ απ αυτούς (Αγγλους), που με όλα τα μέσα επικοινωνίας τον καλούσαν να πάρει μέρος στην Αντίσταση; Οτι θα τον εξανδραπόδιζαν και τελικά θα έχανε τα πάντα και μαζί με αυτά και τη λευτεριά και αρκετές εκατοντέδες χιλιάδες τη ζωή τους ; Παραμείναμε αθεράπευτα αισιόδοξοι για την πορεία του κινήματος και για τη σιγουριά της νίκης. Και αυτό γιατί ειχαμε κάνει το καθήκον προς την πατρίδα και η λευτεριά για την οποία ο λαός αγωνίστηκε είχε έρθει.

Ίσως η αισιοδοξία μας προέρχονταν απ το γεγονός, οτι αγνοούσαμε τα παρασκήνια και ούτε μπορούσαμε να διανοηθούμε οτι στο Λίβανο και την Καζέρτα, η ηγεσία μας στο όνομα της ομαλής δημοκρατικής πορείας, τα παραδώσε όλα στους αντιπάλους μας, ξένους και ντόπιους, οτι τους αναγνωρίσαμε το δικαίωμα να αποφασίζουν αυτοί για όλα, ακόμα και για την τύχη του λαϊκού κινήματος!

Ηταν τόσοσ ο πόθος του κινήματος για ομαλή δημοκρατική εξέλιξη που δεν υπάρχει έλληνας ή ξένος ιστορικός, που να αμφιβάλλει για τη σκέψη πως το ΕΑΜ, ειχε αποφασίσει να μήν καταλάβει πραξικοπηματικά την εξουσία. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς το λόγο έθεσε τον ΕΛΑΣ υπο τις διαταγές της κυβέρνησης και του στρατηγού Σκόμτυ. Δέχθηκε να μήν κατάβει-μπεί ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα και ανέθεσε στον εφεδρικό ΕΛΑΣ να τηρήσει την τάξη μέχρις ότου τακτοποιηθούν τα διαδικαστικά θέματα. Εκείνο που δεν επιδέχεται αμφιβολία είναι το γεγονός, πως αν το ΕΑΜ ήθελε να καταλάβει την εξουσία μπορούσε να αγνοήσει τις οποιες δεσμεύσεις. Μπορούσε την επομένη της αποχώρησης των Γερμανών να κυριαρχήσει στην Αθήνα χωρίς καμία δυνατότητα αντίστασης απ κανέναν. Παρά τις εγχώριες καυσιολογίες και τους ποικίλους-πολλαπλούς παλικάρισμούς, καθ ύλην αρμόδιος, στρατιωτικός διοικητής Αθηνών Παν Σπηλιοτόπουλος, δεν ειχε αυταπάτες. Το ίδιο και ο στενός συνεργάτης του κ Παπανδρέου στρατηγός Κατσιώτας είναι αφοπλιστοί.

Ο πρώτος λέει πως «αν ο ΕΛΑΣ αποφάσιζε να καταλάβει την εξουσία, και αν ακόμα έδιδε διαταγήν αντιστάσεως εις την εισβολήν, η ακόκρουσίς της θα ητο αδύνατος». Ο δε στρατηγός Κατσιώτας είναι αφοπλιστικός: «δεν είχαμε τίποτε στη διάθεσή μας» ! Εγώ φτάνοντας απ την Ιταλία, ηρθα μόνο με τη...λεβεντιά μου!

Αυτό το εχει γράψει και επιβεβαιώση πολλές φορές και ο Γουντχάους ο κατ εξοχήν εκπρόσωπος του Τσιώρτσιλ στην Ελλάδα. Γράφει λοιπόν : «Αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ηταν αποφασισμένο να καταλάβει την εξουσία με τη βία αμέσως με την απελευθέρωση της Ελλάδας, η πρωτεύουσα ηταν απόλυτα στη διάθεσή του την ίδια μέρα που έφθγαν οι Γερμανοί. Αν το αποφάσιζαν οι Αγγλοι με εισβολή τους θα στοίχιζε ακριβά και θα ηταν δυνατόν να εκδιωχθεί, την οποία εισβολή η συμμαχική πίεση και η κοινή γνώμη θα την έκαναν αδύνατη»

Εκείνα που πρέπει και αξίζει να τονιστεί είναι το γεγονός, οτι αν το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ καταλάμβανε την εξουσία, ηταν φύσει αδύνατο να εγκαθιδρύσει κυβέρνηση Σοβιετικού τύπου ακόμα και αν το ήθελε. Η Ελλάδα απ το 1830, ζούσε κάτω από μια ιδιόμορφη εθνική εξάρτηση και μια ραφινάτη κηδεμονία λόγω της γεωστρατηγικής θέσης που κατέχει στο σταυροδρόμι του κόσμου. Ηταν για τους δυτικούς και ειδικά για την Αγγλία κάτι το αδιαπραγμάτευτο. Συνεπώς δεν υπήρχαν τέτοιες σκέψεις οτι μπορούσε να περάσει στον ανατολικό συνασπισμό. Αυτό όπως γράφω και σε άλλο σημείο, θα μπορούσε να γίνει μόνο αν έμπαινε και στη χώρα μας ο Κόκκινος στρατός. Η «κάθοδος όμως του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια ειχε από πριν περιοριστεί, με συμφωνία των συμμάχων, ως τα βόρεια σύνορα της Ελλάδας». Τολμώ όμως να πώ, πως ετσι οπως ηταν διαμορφωμένο και οργανωμένο το ΕΑΜ και με την κάθοδο ακόμα του Κόκκινου στρατού, το ΕΑΜ θα εφάρμοζε το πρόγραμμά του, που δεν ηταν άλλο απ τη

λαϊκή Δημοκρατία, με περιεχόμενο την ολοκλήρωση της αστικό-Δημοκρατικής επανάστασης. Θα ολοκλήρωνε αυτό που δεν μπόρεσε ή δεν ήθελε από ένα σημείο και μετά η ίδια η αστική τάξη.

Αν υπάρχει κάποιο λάθος καθοριστικής σημασίας απ το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, είναι ακριβώς η μήν κατάληψη της εξουσίας την επομένη της αποχώρησης των Γερμανών. Η κατάληψη της εξουσίας θα δρομολογούσε μια εντελώς διαφορετική εξέλιξη στη χώρα. Αφού δεν είχε στο πρόγραμμά του την μονομερή κατάληψη της εξουσίας και την εγκαθίδρυση δικτακτορικού καθεστώτος, θα αρχίζαν οι πολιτικές ζημιώσεις για το σχηματισμό μιάς μεταβατικής κυβέρνησης και με τους παράγοντες της Δεξιάς, αλλά και το συμμαχικό παράγοντα : Αγγλους κλπ. Αλλωστε η πρώτη ένδειξη για πολιτικές εξελίξεις, η αποδοχή του Τσιώρτσιλ, την απόφαση του κ Παπανδρέου να μήν δεχθεί να συνοδεύεται ερχόμενος του στην Αθήνα απ το Βασιλιά όπως του είχε προτείνει ο Τσιώρτσιλ.

Με μιά δημοκρατική κυβέρνηση και ένα αδιάβλητο δημοψήφισμα η μοναρχία ήταν καταδικασμένη, δεν θα είχαν λόγο τα Δεκεμβριανά και ο εμφύλιος 1946-49, ούτε θα αναστένονταν οι βρυκόλακες του παρελθόντος, που οδήγησαν στη δικτατορία του 1967 και η προδοσία της Κύπρου το 1974, απ αυτούς ακριβώς που η μή κατάληψη της εξουσίας απ το ΕΑΜ, τους άνοιξε το δρόμο να δολοφονήσουν τον λαό και την Κύπρο.

Αν έμπαινε ο ΕΛΑΣ στην Αθήνα, η Ελλάδα θα απολάμβανε από τότε μια κοινοβουλευτική ουσία και περιεχόμενο Δημοκρατία, όπως οι άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Δεν θα χάνονταν-θα είχαν χαθεί τόσα πολύτιμα χρόνια σε αυτοκαταστροφές και οι αγωνιστές δεν θα ήταν οι «ποινικοί εγκληματίες και οι προδότες».

Ηδη απ το 1943 πριν βέβαια την εκπόνηση του σχεδίου «MANNA» ο κ Ιντεν είχε δηλώσει στον κ Τσουδερό πως «εάν στην Ελλάδα κατά την ώρα της απελευθέρωσης θα είναι στην εξουσία ΕΑΜική κυβέρνηση, θα την αναγνωρίσουμε και θα συνεργαστούμε μαζί της». Αυτά όμως μέχρι την ημέρα που δεν είχε αποσαφηνιστεί μέχρι που θα φτάσει η προέλαση του Κόκκινου στρατού στα Βαλκάνια. Απ την ώρα όμως που οι Αγγλοι σε συνεργασία με τους Σοβιετικούς συμφώνησαν ότι η προέλαση του Κόκκινου στρατού θα σταματούσε στα βόρεια σύνορα της Ελλάδας, μπαίνει σε δράση και εφαρμογή το σχέδιο «MANNA» που είχε εκπονηθεί τον Αύγουστο του 1943.

Στη διάρκεια της σύγκρουσης του Δεκέμβρη, τα θύματα ήταν πολλά. Το μεγαλύτερο όμως φόρο αίματος το πλήρωσε ο άμαχος πληθυσμός. Όταν μπήκαν στη μάχη οι Αγγλοι, που χωρίς δισταγμό χρησιμοποίησαν τα πιο φονικά μέσα πυρός. Τότε άρχισε το μεγάλο κακό και το μακελιό πήρε τεράστιες διαστάσεις. Με τα αεροπλάνα που πετούσαν σε χαμηλό ύψος, χωρίς τον κίνδυνο κατάρευσης πολυβολούσαν αδιακρίτως τον άμαχο πληθυσμό. Με αδιάκριτους κανονιοβολισμούς απ τα αγκυρολημένα στον Πειραιά καράβια, τα τάνκς και τα όπλα καμπύλης τροχιάς, ήταν επόμενο τα θύματα όχι μόνο να είναι πολλά αλλά και να προέρχονται κατά κλύριο λόγο απ τον άμαχο πληθυσμό.

Και αναρωτιέται κανείς, αφού τους τα είχαμε δώσει-τα είχαν πάρει με ειδικές και συγκεκριμένες συμφωνίες-όλα, γιατί κατέφυγαν στα αεροπλάνα, τα τάνκς, τα καράβια, τα κανόνια και όπλα καμπύλης τροχιάς; Γιατί κατέφυγαν σε μέσα και όπλα μαζικά; Σε όπλα που δεν κάνουν διάκριση, ανάμεσα στον συγκεκριμένο πολεμιστή αντίπαλο και τον άμαχο πληθυσμό; Ο ΕΛΑΣ, εκτός του ότι δεν ήταν μέσα στην Αθήνα, γνώριζαν πολύ καλά ότι δεν δίδεται ούτε κανόνια, μα ούτε και ανταεροπορικά όπλα. Επειτα είναι σε όλους γνωστό ότι οι μάχες στις περιπτώσεις αυτές (οδομαχίες), δεν διεξάγονται όπως γίνεται στο πολεμικό μέτωπο. Οι αντάρτες μετά από κάποια αψιμαχία σε κάποιο συγκεκριμένο σημείο θα μετακινηθούν σε άλλο πριν γίνουν στόχος.

Αν η χρήση αυτών των όπλων μεγάλου βελενικής και μαζικής καταστροφής, δεν είχαν σαν στόχο να προκαλέσει θύματα και καταστροφές δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως άλλος λόγος να χρησιμοποιηθούν στον ανταρτοπόλεμο και ειδικά στον πολυάνθρωπο πυκνωκατοικμένο χώρο της Αθήνας και του Πειραιά. Ακόμα και αυτοί οι κατακτητές, σπάνια χρησιμοποιούσαν συνδισμένα αυτά τα όπλα, εκτός πιά και η μάχη έπαιρνε τη μορφή

μετώπου. Η ανεπιφύλακτη και εκτεταμένη χρήση αυτών των όπλων σημαίνει, ότι πράγματι αυτόν τον σκοπό θα εξυπηρετούσε η χρήση τους στο ανταρτοπόλεμο με τον εφεδρικού ΕΛΑΣ. Και αυτό, γιατί στο σημείο της σύγκρουσης ποτέ με τον οπλισμό που διέθετει ο ΕΛΑΣ και ειδικά ο εφεδρικός δεν μπορούσε μια αψιμαχία να μετατραπεί σε μάχη μετώπου, ώστε να προκύψει η ανάγκη να χρησιμοποιηθούν αυτά τα όπλα.

Σε κάθε μετακίνηση του αντάρτη και αψιμαχία, οι Αγγλοι χρησιμοποιούσαν αυτά τα μαζικά φονικά όπλα. Αν σε αυτό προστεθεί ότι η ζωή ενός Αγγλου, είναι πάντα ακριβότερη απ' του Έλληνα, προτιμούσαν τα μαζικά όπλα παρά τα ατομικά, που θα έβαζαν σε κίνδυνο και τον ίδιο Αγγλο στρατιώτη που θα το κρατούσε, ενώ τα μαζικά είχαν και το πλεονέκτημα της απόστασης.

Στη διάρκεια της κατοχής οι Γερμανοί, τη δική τους ζωή την είχαν αποτιμήσει ένα προς 10 στην αρχή και ένα προς 50 μετά καιαργότερα όταν τα πράγματα δυσκόλεψαν ένα προς 100. Οι Νέοι κατακτητές Αγγλοι, βέβαια δεν είχαν εκδόση συγκεκριμένες διαταγές για την αποτίμηση της ζωής του Αγγλου, όπως είχαν κάνει οι Γερμανοί σε σχέση με του Έλληνα. Συνεπώς δεν γνωρίζουμε με πιά σκεπτικό ενεργούσαν. Εκείνο όμως που ξέρουμε, είναι ότι οι Γερμανοί, μπορεί να έκαναν μετά τη μάχη σκληρά και απάνθρωπα αντίποινα και ολοκαυτώματα ακόμα, σπάνια όμως χρησιμοποιούσαν τα αεροπλάνα και τα καράβια στις μάχες. Και μόνο η αλόγιστη χρήση όπλων μαζικής καταστροφής, όπλων που έχουν μια εκτεταμένη ακτίνα δράσης σε μιά πυκνοκατοικημένη πόλη σαν την Αθήνα και τον Πειραιά, δείχνει ότι οι Αγγλοι, δεν αναζητούσαν τον συγκεκριμένο αντίπαλο. Ήθελαν να τιμωρήσουν παραδειγματικά το λαό μας, που τους γύρισε την πλάτη. Έκαναν γενοκτονία από απόσταση και εκ του ασφαλούς.

Αν σε αυτό προστεθεί ότι οι χώροι που βομβάρδιζαν από αέρα και θάλασσα, και μεδραλιοβολούσαν τα τάνκς ήταν κατά κύριο λόγο πυκνοκατοικημένες εργατοσυνοικίες. Ο καθένας αντιλαμβάνεται το σκεπτικό με το οποίο εκτιμούσαν την αξία της ζωής του Αγγλου, με αυτήν του Έλληνα. Σε εκατοντάδες ανέρχονταν κάθε μέρα οι νεκροί απ' τους βομβαρδισμούς. Αυτούς τους νεκρούς. Τους νεκρούς που οι ίδιοι άνανδρα και από απόσταση δολοφόνησαν στις φτωχοσυνοικίες (Περιστέρι, Δεξαμενή κλπ) που λόγω του μεγάλου αριθμού, ο λαός τους έθαβε σε ομαδικούς τάφους. Αυτοί ήταν οι νεκροί, που τα διεφθρμένα στοιχεία και οι τυμβορυούχοι άνοιξαν και ασέλησαν βάνουσα βάση σχεδίου πάνω στα πτώματα.

Παρ' όλο που και το παράδειγμα που θα επικαλεστώ, αφορά τους Έλληνες και την Ελλάδα, χωρίς να το συσχετίσω, απλώς σαν ένδειξη για τον τρόπο που σκέπτονται και ενεργούν οι αποικιακές δυνάμεις στις κατακτημένες χώρες και ειδικά οι Αγγλο-Σάξωνες. Το 1956 οι Ρώσοι, εκτόξευσαν στο διάστημα τον πρώτο επανδομένο δορυφόρο, μέσα στον οποίο αντί για άνθρωπο, είχαν πειραματικά βάλει μια σκυλίτσα την περίφημη Λάϊκα. Λόγω των συνθηκών, η διάρκεια ζωής της ήταν προκαθορισμένη. Όταν επέστρεψε ο δορυφόρος και έγινε γνωστός ο θάνατός της Λάϊκας, οι Αγγλίδες, έξαλες στους δρόμους του Λονδίνου, έκαναν επι μέρες συλλαλητήρια διαμαρτυρίας για το θάνατό της Λάϊκα. Τις ίδιες όμως μέρες συνελλάμβαναν, βασάνιζαν και εκτελέστηκαν τρεις Κύπριοι αγωνιστές, ο Καραολής, ο Δημητρίου. Το όνομα του άλλου αγωνιστή δεν το θυμάμε χωρίς να...

Μόνο με αυτόν τον τρόπο, με αυτό τον απάνθρωπο, απαίσιο και αποτρόπαιο τρόπο μπορούσαν οι ξεσχολισμένοι και στυγνοί αποικιοκράτες, να εκθέσουν ηθικά αυτό το παλαικό κίνημα. Ένα κίνημα σαν αυτό του ΕΑΜ. Ένα κίνημα που το συνέλαβε, το κοιόφωρησε πολλές δεκαετίες στα πονεμένα σπλάχνα του ο λαός, το γέννησε στις 27/9/1941, το γαλούχιζε και του έδωσε τα πάντα για να αντρωθεί και συμμετείχε ολόψυχα για να γιγαντωθεί. Και έγιναν μυριάδες οι αγωνιστές, ακολουθώντας την παράδοση των προγόνων. Έγιναν ο φόβος και ο τρόμος των τριών κατακτητών και των ντόπιων λακέδων-Νενέκων τους. Αυτοί η πάσης φύσεως βδελυροί ελληνόφωνες συνεργάτες που καίγανε, εκτελούσαν και σκότωναν αδιάκριτα-στα Καράβρυτα, το Δίστομο, στο Χορτιάτη, στη Κατράνιτσα κλπ. Που έκαιγαν στους ατομικούς φούρνους των χωριών βρέφη, μικρά παιδιά, και ανυπεράστιστους γέρους. Που βίαζαν γυναίκες και γριές ακόμα, πρωτοστατούσαν στα μπλόκα φορόντας απ' το φόβο τις

μισητές κουκούλες και στις πολυαίμακτες μάχες με το στρατό της Αντίστασης-και ήταν χιλιάδες οι νεκροί των αγωνιστών.

Το δίκαιο, η ηθική υπόσταση, η αξιοπρέπεια, και οι Ανθρώπινες αξίες ήταν τα βάθρα, το μεγαλείο και η ακτινοβολία του ΕΑΜικού κινήματος. Σε αυτά στηρίχθηκε, με αυτά πορεύτηκε, και για αυτά αγωνιζόταν. Για τον ίδιο λόγο αυτά ήταν και η Αχίλλεως φτέρνα του. Γι αυτό και οι επιπτώσεις απ αυτή τη σατανική πλεκτάνη των Μέτρ της αποικιοκρατίας, να κατακρεουργήσουν σώματα νεκρών, που οι ίδιοι έστηλαν στον Αγιο Πέτρο και να συνδέσουν-καλύψουν με μια έκθεση που οι ίδιοι είχαν προετοιμάσει, ήταν κάτι που δεν χωρούσε στο μυαλό του αγωνιστή. Του αγωνιστή που εγκατάλειψε τα πάντα και εθελοντής στρατεύτηκε να πολεμήσει γι αυτά τα ιδανικά. Πως ήταν δυνατόν να του καταλογίσουν μια τέτοια ευθύνη με την έκθεση Σετρίν; Την έκθεση του εργατοπατέρα Σετρίν που ειδικά τον έφεραν απ τη Λόντρα;

Η έκθεση αυτή, ήταν φοβερή σε εντύπωση και επιπτώσεις, τόσο στο εξωτερικό πολύ περισσότερο όμως στο εσωτερικό και μακροπρόθεσμα. Πρέπει να τους αναγνωρίσουμε ότι κατόρθωσαν, με δυό κινήσεις να πληγώσουν θανάσιμα το ΕΑΜ α) την ένοπλη επέμβαση και β) την πτωματολογία ενα κίνημα που ειχε σημαία και κορωνίδα του την ηθική, την αξιοπρέπεια και τις Ανθρώπινες αξίες. Που αγωνίζονταν για λευτεριά και το δίκαιο, κατόρθωσαν να το εκθέσουν στα μάτια του κόσμου, ακόμα και αρκετών που συμμετείχαν στο ΕΑΜ. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγε κανείς ότι και σήμερα ακόμα εξακολουθεί να έχει σε κάποιους επιπτώσεις. Πχ στους παλιο-συναγωνιστές που λένε «οτι καλύτερα που δεν επικρατήσαμε κλπ». Και το πίο δυσάρεστο αν όχι τραγικό είναι ότι παραβλέποντας την βάρβαρη ένοπλη επέμβαση των Αγγλων, χρησιμοποιούν την πτωματολογία σαν ενα απ τα πίο βασικά επιχειρήματα προκειμένου όχι μόνο να καλυφθεί αυτή η εγκληματική ενέργεια των Αγγλων, αλλά και να εδραιώσουν το «δίκαιο» της επέμβασης!!!

Οι Αγγλοι πάντα θεωρούσαν την Ελλάδα, προέκταση της Αγγλικής κοινοπολιτείας. Αυτό το επιβεβαιώνει η φράση του κ Ηντεν όταν έλεγε ότι: «Ελπίζουμε ότι θα μπορούσαμε να το περιλάβουμε-το ΕΑΜ-σε μια εθνική κυβέρνηση». Αυτά στις 19/5/44, ενώ στις 12/5/44 ειχε υπογραφεί η συμφωνία του Λιβάνου για τη συγκρότηση κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας, στην οποία κυβέρνηση συμμετείχε και το ΕΑΜ. Αυτή η δήλωση του κ Ηντεν ήταν σαφής, ενώ απ τις 12/5/44, ύστερα απ την υπογραφή της Συμφωνίας του Λιβάνου, υποτίθεται ότι συμμετείχε και το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας, εφτά μέρες αργότερα ο ίδιος, χρησιμοποιεί τον όρο «ελπίζουμε ότι θα μπορούσαμε...», γεγονός που σημαίνει ότι η υπογραφή που έβαλαν για τη συμμετοχή του ΕΑΜ, στη συγκρότηση της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας εξακολουθούσε να είναι κάτι το αδιανόητο γι τους Αγγλους.

Όταν όμως, ο λαός σε μιά χωρίς προηγούμενο κοσμοσυρροή και αυθορμητισμό κατά την υποδοχή των μελών της κυβέρνησης εθνικής ενότητας και των Αγγλων επισήμων Μάκ Μίλαν, τότε Υπουργός για θέματα Μεσογείου και μετά Πρωθυπουργός, τον πρεβευτή Λίπερ και το στρατηγός Σκόμπι, παρακολουθούσαν έκθαμβοι σε ολόκληρη τη διαδρομή απ τον Πειραιά στο Σύνταγμα, αυτή τη λαοθάλασσα, και ο Μάκ Μίλαν, σαν έμπειρος πολιτικός αντιλήφθηκε το τί πραγματικά αντιπροσωπεύει το ΕΑΜ. Με μιά φράση του, έδωσε το στίγμα των εκτιμήσεων του:ΤΟ ΕΑΜ ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΕΙ ΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ. Αυτό λοιπόν, που μέχρι την ημέρα εκείνη ήταν ίσως αδιανόητο για τους Αγγλους, οριστικοποιήθηκε με το «αδύνατο» και το «απαράδεκτο» να συμμετάσχει και το ΕΑΜ σε μια Εθνική κυβέρνηση.

Το σχέδιο «ΜΑΝΝΑ» υπήρχε, δεν έμεινε παρά να βρεθούν τα προσχήματα εκείνα που όχι μόνο θα κονιορτοποιήσουν το ΕΑΜ, αλλά και θα του μετακυλήσουν και την ευθύνη. Για το αιματοκύλισμα του λαού υπήρχαν τα τάνκς, τα αεροπλάνα και τα καράβια. Το δύσκολο ήταν η μετακύληση των ευθύνων. Και ήταν το πίο δύσκολο, γιατί οι αποικιοκράτες ήξεραν πολύ καλά ότι ένα λαϊκό κίνημα σαν το ΕΑΜ, δεν νικείται με τα όπλα. Μόνο ηθικά μπορούσε να νικηθεί. Αν δεν ηττηθεί και ηθικά ζεί στις καρδιές του λαού. Γίνεται συνείδηση, οδηγός και πρότυπο.

Για τους Μέτρ της αποικιοκρατίας όμως, με την μακρόχρονη πείρα στο χτίσιμο σκηνικών εξαπάτησης, αλλίωσης, μεταστροφής δεδομένων και μετακύληση ευθυνών, αν δεν ήταν εύκολη ήταν όμως δυνατή. Δεν έμεινε παρά να θέσουν σε κίνηση τους αντίστοιχους

μηχανισμούς. Οι εραστές και υποχείριοι της δοτής εξουσία πολλοί. Οι ορκισμένοι εχθροί του ΕΑΜ το ίδιο πολλοί. Αυτοί που συνεργάστηκαν με τους κατακτητές οι Νενέκοι αρκετοί και αυτοί που θα συμπαραταχθούν στο πλευρό των Αγγλων ακόμα περισσότεροι. Οι «ειδήμονες» που θα κάλυπταν ηθικά τους Αγγλους, σε αυτό το τερατούργημα υπήρχαν και ήταν πρόθυμοι!

Βεβαία η καταδίκη όχι μόνο του ΕΑΜ, της Ελλάδας και του λαού μας, ήταν προαπαφασισμένη για το πού θα οδηγηθεί η χώρα μας μετά την ένταξή της στη διεθνή του κεφαλαίου από το 1920. Πάρθηκαν πρακτικά μέτρα γενικά. Εγινε η δικτατορία του Πάγκαλου, του Κονδύλη, το κίνημα του 1935, εξειδικεύτηκαν στη βασιλό-μεταξική δικτατορία. Μπήκαν στη φάση εφαρμογής στα μέσα του 1943, με το σχέδιο «MANNA». Εγινε η υποδομή με τα «τάγματα ασφαλείας» και τους άλλους εθνοϊσμούς. Και επειδή και αυτά τα μέτρα κατά τον Μακ Μίλαν, δεν θα ήταν ικανά-αρκετά να νικηθεί το ΕΑΜ κατά μέτωπο, κρίθηκε απαραίτητο να μπει σε εφαρμογή το σχέδιο Σετρίν. Ένα σχέδιο απ τα πιο ειδεχθή, βρωμερά και απάνθρωπα. Απαραίτητα όμως και μοναδικά να καταφέρει βαρύ ηθικό πλήγμα στο ΕΑΜ και την Ελλάδα.

Αυτό όμως από μόνο του σαν σύλληψη, σε μιά απ τις μεγαλύτερες αποικιακές χώρες όπως η Αγγλία, παρά την μακρόχρονη και άφθονη πείρα σε παρόμοια απάνθρωπα σκηνικά δεν αρκούσε. Χρειάζονταν και αυτοί που θα έκαναν πράξη τη σύλληψη. Και τότε την υπόθεση την πήραν στα στιβαρά τους χέρια οι Ηρόστρατοι. Αυτοί που γκρέμιζαν με αντεθνικό πάθος, με ταξικό μίσος και με απέραντη ασυνειδησία, αυτό που με αίμα, σάρκα και κόκαλα έχτιζε πέτρα την πέτρα ο λαός. Χωρίς δισταγμό και τύψεις έδωσαν το πράσινο φώς στις ύαινες. Τα τρομερά ανθρωπάκια και όλοι οι γύρο τους-η στρατιωτική «ηγεσία» της Μέσης Ανατολής και μέλλουσα να αναλάβει την μεταπολεμική ηγεσία του «έθνους» υπήρχαν. Οι ακραιφνείς «πατριώτες», οι αδέκαστοι εθνικόφρονες, που διαπαιδαγωγήθηκαν τις πιο άξεστες, αντιδραστικές και διχασταστικές δεξιές ιδεολογίες το ίδιο.

Οι ειδικοί για το στήσιμο του σκηνικού, οι χαράκτες-κόφτες και οι ρετουσαρίστες ήρθαν απ τη Λόντρα μαζί με τον Σετρίν. Δεν έμεινε παρά να βρεθούν οι τυμβοριούχοι. Όσο για νεκρούς ας ήταν καλά τα τάνκς, τα καράβια και τα αεροπλάνα. Τόσες μέρες δούλεψαν για τον σκοπό αυτό εντατικά και μεθοδευμένα.

Και ενώ αλλα περιμέναμε, μετά την απελευθέρωση, αλλα βλέπαμε να γίνονται. Έτσι σε ορισμένες προκλητικές ενέργειες τόσο της κυβέρνησης γι αυτήν την κυβέρνηση στην οποία συμμετείχε και το ΕΑΜ ο Τσιώρτσιλ, είχε πεί ότι δεν χρειάζεται να ενημερώνεται για τα δικά τους σχέδια και δεν αντέδρασε ο Παπανδρέου, προκάλεσαν τη γενική κατακραυγή, γιατί θεωρήθηκαν προκλητικές και παραβίαση συμφωνηθέντων για το λαϊκό κίνημα. Ενδεικτικά απ τα τόσα και τόσα αυτών των προκλητικών ενεργειών θα αρκεστώ σε τρεις χαρακτηριστικές περιπτώσεις.

Η πρώτη έχει σχέση με τη δίωξη των πρωτοκλασάτων δοσιλόγων. Η κυβέρνηση με τη συμπεριφορά της έδειξε, ότι όχι μόνο δεν την απασχολούσε αυτό το παλαιό αίτημα, αλλα αντίθετα με ό,τι πρόβλεπε η συμφωνία μεθοδευμένα κωλυσιεργούσε και μάλιστα σκόπιμα να μείψει τη σημασία του δοσιλογισμού. Καθυστερούσε αντί να διατάξει τη άμεση σύλληψη των γνωστών και φοβερών δοσιλόγων. Ούτε και για αυτούς ακόμα τους πρωτοκλασάτους δοσιλόγους, τους σιχαμερούς και προκλητικούς συνεργάτες των Γερμανών. Αντί να διατάξη τη σύλληψη και αυτούς ακόμα τους πρωτεργάτες τους διευκόλυνε να φύγουν για το Κάιρο. Τους πρόσφερε τις όποιες διευκολύνσεις τους ζητούσαν οι δοσίλογοι για να μην λογοδοτήσουν στην δικαιοσύνη για τα τόσα τρομερά εγκλήματα διέπραξαν σε βάρος της χώρας και του λαού.

Η δεύτερη περίπτωση αφορά τη μεταχείριση των ταγμάτων ασφαλείας και των δοσιλόγων γενικά. Κατά τρόπο προκλητικό ο Σκόμπυ, έβαλε υπο την υψηλή προστασία του τα περιβόητα τάγματα ασφαλείας, που είχε συλλάβει και παραδοσει ο ΕΛΑΣ, στο Σκόμπυ ύστερα από διαπραγματεύσει παρουσία και του τότε Υπουργού στρατιωτικών της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας Παναγιώτη Κανελόπουλο, και αναμεσά τους και αυτούς της Πελοποννήσου, που αρχηγό τους είχαν τον πασίγνωστο εθνοπροδότη συνταγματάρχη Παπαδόγκωνα. Οι γερμανοντυμένες αυτές μονάδες των ταγματατων είχαν μαυροφορέσει την Ελλάδα και ειγικά την Πελοπόννησο

Μετά την αποχώρηση των Γερμανών προστατών τους, τους ανέλαβε υπό την προστασία του ο Σκόμπυ. Για να μην ενοχληθούν απ τον κόσμο, που τον είχαν μαυροφορέσει, μετέφεραν τον Παπαδόγωνα και τους ταγματασφαλίτες του, με τον οπλισμό τους, στην Αθήνα-μέσω Σπετσών-συνοδοιούμενοι από Άγγλους και σε συνέχεια μαζί με αυτούς που είχε συλλάβει και σε άλλες περιοχές και παραδόσει ο ΕΛΑΣ, τους εξασφάλισαν σίγουρη και ανενόχλητη, αναχώρηση σε αυτούς που έπρεπε να φύγουν και ευχάριστη διαμονή τους υπολοίπους στην Αθήνα. Η Τρίτη αφορά την απαγόρευση, με διαταγή του Σκόμπυ την είσοδο τμημάτων του ΕΛΑΣ στην Αθήνα για να συμμετάσχει στη γιορτή απελευθέρωσης.

Ενώ, σαν λαός πιστεύαμε ότι σε καμιά περίπτωση δεν θα επιχειρούσαν οι Άγγλοι να χτυπήσουν την Αντίσταση, που ήταν αναγνωρισμένη διεθνώς συμμαχική δύναμη και χώρα. Η Ελλάδα δεν ήταν εχθρικό έδαφος αλλά σύμμαχος χώρα. Και σαν σύμμαχο δεν θα τολμούσαν να την κατακτήσουν, όπως έκαναν οι Γερμανοί. Ενώ εμείς πιστεύαμε ότι οι «σύμμαχοι» και «φίλοι» που καλούσαν το λαό σε αγώνα κατά των κατακτητών, που με τα πιά επίσημα χείλη αναγνώρισαν, με λόγο και γραπτά συγχαρητήρια τον αξιοθαύμαστο αγώνα του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ, αυτοί ακριβώς οι...είχαν αποφασίσει-οργανώσει από πολύ νωρίτερα και με ταχύτητα την «κονιορτοποιήση» του ΕΑΜ. Ετσι μόλις διαπίστωσαν την καταπληκτική απήχηση που το ΕΑΜ είχε στο λαό, έθεσαν σε κίνηση τους μηχανισμούς εξόντωσης.

Μόλις αποχώρησε ο ΕΛΑΣ, απ την περιοχή της Αττικής οι μέτρ της προπαγάνδας συγκρότησαν συνεργεία από ορκισμένους εχθρούς της Αντίστασης, τους πάσης φύσεως δοσιλόγους, τους κρετίνους ταγματασφαλίτες, τους Χίτες και κάθε λογής χαφιέδες και ο,τι διεφθαρμένα στοιχεία σε ένα συμπόσιο κρεπέλης. Ανοιξαν τους τάφους και έκαναν αποκομιδή των νεκρών στις περιοχές που κατείχε το εφεδρικό ΕΛΑΣ, Περιστέρι και τη Δεξαμενή κλπ, όπου ο ΕΛΑΣ πράγματι είχε κάνει μερικές εκτελέσεις. Εκεί πιά βυρσοδομούσαν. Εδειξαν τον πραγματικό τους εαυτό, την άβυσσο που τους χώριζε απ τα υψηλά ιδανικά της Αντίστασης και το πολύχρονο μίσος που έτρεφαν γι αυτήν. Στην προσπάθεια να φανούν πειστικοί ξεπέρασαν και τους πιά ειδοχθείς τυμβωρύχους. Ασέλησαν στην κυριολεξία πάνω στα πτώματα: Βγάλανε μάτια, κόψανε γεννητικά όργανα, αυτιά, μύτες και ό,τι αλλό έκριναν τα άρρωστα μυαλό τους, ό,τι θα μπορούσε να τους βοηθήσει στο καταχθόνια έργο τους. Χρησιμοποίησαν κονσερβοκούτια και με αυτά χάραξαν τους λαιμούς των εκταφέντων πτωμάτων για να ισχυρισθούν μετά, ότι αυτά τα έκαναν οι κομμουνιστές. Πράξεις που μόνο αρρωστημένα εγκληματικά μυαλά μπορούσαν να διανοηθούν και να διαπράξουν. Αυτή ήταν η πρώτη φάση-πράξη του σχεδίου.

Βέβαια αυτά αργότερα θα τα έκαναν στην πράξη σε ζωντανούς ανθρώπους. Θα έκοβαν κεφάλια όπως του Βελουχιωτή και εκατοντάδων άλλων αγωνιστών. Κεφάλια πολλά που κατόπιν συμφωνίας θα κρεμούσαν στους φανοστάτες των πόλεων, και αλλα θα τα παραδίνουν στα αστυνομικά τμήματα και θα εισέπραταν το αντίτιμο σε χρυσό για το κάθε κεφάλι. Για την ιστορία υπάρχει και στάλθηκε τέτοια εγκύκλιος απ το Υπουργείο εσωτερικών σε όλα τα Αστυνομικά Τμήματα της χώρας.

Ακολούθησε η δεύτερη φάση-πράξη. Όταν ετοιμάστηκαν και οι τελευταίες λεπτομέρειες, κάλεσαν τους δικούς τους, αλλά και τίμιους ανθρώπους να δούν αυτό το φρικτό και αποτρόπαιο θέαμα. Ήταν φυσικό ο καθένας θα έμεινε εμβρόντητος μπροστά σ αυτό το ανήκουστο και αποκρουστικό μενού που είχαν ετοιμάσει. Οποια και αν ήταν τα πιστεύω αυτών των ανθρώπων, που βίωσαν αυτές τις εικόνες, θα τους ήταν αδύνατο να διανοηθούν ότι αυτό το βρομερό, το απάνθρωπο και εγκληματικό έργο που αντίκρισαν, ήταν μιά καλοσχεδιασμένη σατανική σκηνοθεσία. Από ανθρώπους που είχαν λόγο να την κάνουν. Από ανθρώπους ειδικούς. Από ανθρώπους που τα έχουν ξανακάνει.

Το σχέδιο-έργο πρόβλεπε και τρίτη πράξη. Η Τρίτη αφορούσε τους εκπροσώπους των αγγλικών εργατικών συνδικάτων με επικεφαλής το Γενικό Γραμματέα τους, τον Σέρ Σιτρίν. Οι αγγλικές υπηρεσίες τα είχαν όλα εκ των προτέρων ετοιμάσει, γιατί εκείνο που τους ενδιέφερε ήταν να κλείσουν τα στόματα όλων αυτών, που τους καταδίκάζαν μέσα στην ίδια τους τη χώρα, την Αμερική και σε ολόκληρη την Ευρώπη, για την απροκάλυπτη ένοπλη επέμβασή τους στην Ελλάδα. Γι αυτόν ακριβώς το σκοπό προετοίμασαν αυτό το τρομερό σκηνικό και

οταν τα πάντα ηταν έτοιμα, έφεραν και συνένταξαν την περιβόητη έκθεση Σετρίν, που μιλούσε για τα «φοβερά εγκλήματα και τά κακουργήματα των κομμουνιστών». Η έκθεση αυτή οπως ηταν προγραμματισμένο, εκάνε το γύρω της Αγγλίας, της Αμερικής, του Καναδά και όλων των συμμαχικών χωρών. Το αντικομμουνιστικό κατεστημένο στις χώρες αυτές και ειδικά στο εσωτερικό, με βάση την πτωματολογία, εξαπέλησε ενα δισφημηστικό και αχαλύνωτο όργιο εναντίον του ΕΑΜ.

Τη δισφηστική εκστρατία στο εξωτερικό την αναλάβανε σημαίνοντες Αγγλοι με επικεφαλής τον ίδιο τον Τσιώρτσιλ. Η έκθεση Σετρίν ειχε γίνει η σημαία τους. Το ΕΑΜ δεν ειχε τη δυνατότητα να αντιδράσει, ούτε στην ίδια μας τη χώρα. Τι μπορούσε να κάνει στην Αγγλια και την Αμερική; Ο Τσιώρτσιλ ειχε το πεδίο ελεύθερο να συκοφαντεί ανέσχυντα και αναπάντητα. Ετσι σε κάποια στιγμή εκείνες οι θαρραλέες φωνές που στηλιτεύανε την επέμβαση και ειχαν φέρει σε πόλυ δύσκολη θέση τον αρχιτέκτονα της επέμβασης σιώπησαν. Δημοσιογράφοι, προσωπικότητες του πολιτικού κόσμου και διανοούμενοι παγκοσμίου κύρους, που ειχαν ξεσηκώσει τη μεγαλύτερη καμπάνια κατά της αγγλικής επέμβασης μετά την έκθεση Σετρίν στάθηκαν και αυτοί ανήμποροι να αντιδράσουν.

Στη χώρα μας ξεσήκωσαν μια πρωτοφανή δισφημηστική εκστρατεία χρησιμοποιώντας κάθε μέσο. Ο τύπος, το ραδιόφωνο, οι άμβωνες των εκκλησιών, τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, τα σχολεία, οι δημόσιοι οργανισμοί, τα σώματα ασφαλείας και ειδικά το καλοθρεμένο και υπέρογκο παρακράτος, πολιτικό και στρατιωτικό που υπαγόρευε και έλεγχε την πιστή εφαρμογή της εκστρατείας. Τα πάντα στη διάθεση της σπίλωσης του προοδευτικού κινήματος. Τυπώθηκαν γιγαντοαφίσες, γέμισαν τις πόλεις και την ύπαιθρο από αυτές. Δεν έμεινε πλατεία, δρόμος, στύλος και δέντρο που μην εχουν κολλημένη μια αφίσσα. Οποιος τολμούσε να αμφισβητήσει αυτά τα «φρικτά κομμουνιστικά εγκλήματα» ή δεν ταύτιζε το ΕΑΜ με το ΚΚΕ, τον καλούσαν στην ασφάλεια. Η μοναδική συζήτηση που επιτρέπονταν στα καφενεία ηταν για αυτά τα φοβερά εγκλήματα και η «εθελοντική» παραδοχή οτι τα «εγκλήματα» αυτά τα ειχαν διαπράξει οι ΕΑΜοβούργαροι κομμουνιστές και αυτό γιατί μόνο αυτοί ηταν ικανοι να διαπράξουν τέτοια αποτρόπαια εγκλήματα!!!

Η δημόσια αντίκρουση του ΕΑΜ ηταν ανύπαρκτη, αφού και ο τύπος της ηταν απογορευμένος. Η πτωματολογία ηταν ο προπομπός για το τί θα επακολουθούσε. Συνδιασμένη με την ιδεολογία της τρομοκρατίας και με πράξεις τρομοκρατικές η πτωματολογία, έπαιξε καθοριστικό ρόλο ειδικά στην ύπαιθρο στην ψυχολογία του λαού.

Οταν προσπαθούσαμε να εξηγήσουμε στον κόσμο, οτι όλα αυτά ηταν πράξεις και επινοήσεις των αντιπάλων μας. Πράξεις κατασκευασμένες για αυτόν ακριβώς τον σκοπό, δεν μας πίστευαν και αν ακόμα μας πίστευαν δεν αντιδρούσαν. Ετσι άνθρωποι που έβλεπαν τον αγώνα δίκιο, που καταδίκαζαν ανεπιφύλακτα τη συνεργασία και καυτηρίαζαν το δοσιλογισμό. Που αποδοκίμαζαν την επέμβαση των Αγγλων και ειχαν απογοητευθεί απ τους παλαιούς πολιτικούς μέσα τους να μας πίστευαν. Μας πίστευα γιατί ήξεραν πως ενα Εθνικο Απελευθερωτικό λαϊκό κίνημα όπως ηταν το ΕΑΜ. Ενα κίνημα που ο ίδιος ο λαός το έζησε επι τέσσερα σχεδόν χρόνια, που το στήριξε, το έθρεψε, το στέγασε και συμμετείχε, δεν ηταν δυνατόν να προβεί σε τέτοιες εγκληματικές πράξεις. Ανοιχτά όμως δεν τολμούσαν να το πούν ή να το συζητήσουν μαζί μας, οτι όλα αυτά ηταν μια καλοστημένη προπαγάνδα-παγίδα.

Δεν αρκέστηκαν όμως σε αυτήν τη δυσφημιστή καμπάνια-προπαγάνδα. Οι Αγγλοι, με την πείρα που διέθεταν, πριν απ την πτωματολογία για να παραπλανήσουν και αποπροσανατολίσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, ώστε να μή δεχθεί τον αφοπλισμό του ΕΛΑΣ, γιατί μια ομαλή εποστράτευση θα τους ανέτρεπε ως ενα βαθμό ολα τα σχέδιά τους και για να μπορέσουν να οδηγήσουν την ηγεσία του ΚΚΕ, οπως το ειχαν σχεδιάσει στη ένοπλη σύγκρουση, χρησιμοποίησαν κατά τρόπο αποτελεσματικό τις θαυμάσια οργανωμένες μυστικές υπηρεσίες τους και τις διασυνδέσεις με τις αντίστοιχες γερμανικές.

Στην καταπολέμηση του κομμουνισμού και την υπεράσπιση του καθεστώτος, οι όποιες διαφορές στο κεφαλαιοκρατικό τρόπο σκέψης μπαίνουν στην άκρη. Από καιρό έπλασαν το μύθο α) οτι δεν θα επέμβουν β) οτι και αν ακόμα να ήθελαν να επέμβουν, δεν θα ειχαν τις

αντίστοιχες για την περίπτωση δυνάμεις, αφού ο πόλεμος στην Ευρώπη συνεχίζονταν και γ) άφησαν να νοηθεί ότι το ελληνικό θέμα το θεωρούσαν εσωτερικό μας πρόβλημα. Συνεπώς σαν τέτοιο θα το λύναμε μόνοι μας. Από ό,τι φαίνεται όμως, ο μύθος αυτός έφτασε έγκαιρα στα αυτιά εκείνων για τους οποίους τον προορίζανε. Δυστυχώς τον πίστεψαν και επειδή στη συμφωνία του Λιβάνου στο 2ο άρθρο πρόβλεπε το ταχύτερο δυνατό «τη δημιουργία του Εθνικού Στρατού», η ηγεσία της Αντίστασης θεώρησε πως πράγματι θα άρχιζε η συγκρότησή του με τη συμμετοχή και δυνάμεων του ΕΛΑΣ.

Λένε πως ο «στρατός αρχίζει από εκεί που τελειώνει η λογική». Και όμως είναι πολύ σημαντικό για την κοινωνία των πολιτών και την κοινωνικό-οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη της χώρας, να βρεθεί ένας τρόπος, μια ισορροπία και μια υγιής σχέση ανάμεσα στην κοινωνία των πολιτών και το στρατό. Το ΕΑΜ αυτό ακριβώς ζήτησε: να υλοποιηθεί αυτός ο όρος, έτσι ώστε να συγκροτηθεί πράγματι Εθνικός Στρατός, που θα αποτελούσε εγγύηση για την ομαλή δημοκρατική πορεία της μεταπολεμικής Ελλάδας και όχι ένα επιόρκιο, σε κλίκες και συσπειρώσεις πραιτοριανό στρατό, όπως είχαν καταντήσει το στρατό της Μέσης Ανατολής. Όταν έχουν υπάρξει αυτές οι κινήσεις και η οργάνωση του ΙΔΕΑ, ήταν εμφανές ότι δεν μπορούσε να υπάρχει στρατός εθνικός. Αυτής της σύνθεσης στρατός, ύστερα από λίγο γίνεται ταξικός και σε συνέχεια αυτονομείται...

Ετσι όπως είχε καταντήσει αυτός ο στρατός και ειδικά οι αξιωματικοί οργανωμένοι στον ΙΔΕΑ κλπ, σε τίποτε δεν διέφεραν απ' τους αξιωματικούς που εντάχθηκαν στα τάγματα ασφαλείας και πολέμησαν την Αντίσταση στο πλευρό των κατακτητών. Αν υπήρχε κάποια διαφορά για το λαό και τη χώρα, αυτή ήταν ότι και οι μέν και οι δέ, σαν αξιωματικοί έγραψαν στις παλιές τους μπότες τον όρκο που έδωσαν και την αποστολή ότι μοναδικό έργο τους είναι: η «υπεράσπιση της ακεραιότητας της Πατρίδας και των ελευθεριών των Ελλήνων», προηγούνται κάθε άλλης υπακοής και υποταγής. Οι πρώτοι υπηρέτησαν και υπερασπίστηκαν τους Γερμανούς κατακτητές και οι δεύτεροι τους Αγγλους νεοκατακτητές.

Και η Ελλάδα! Και οι Έλληνες! Ερμαιο στα χέρια... Ευτυχώς υπήρξαν και οι Αξιωματικοί, που σκεπτόμενοι ότι η Πατρίδα μας είναι μικρή. Και σαν μικρή δεν έχει να παρουσιάσει μάζες, όγκους και μεγάλους αριθμούς. Βασίζεται στην ποιότητα. Αξιωματικοί που όχι μόνο τίμησαν και επιβεβαίωσαν τον όρκο, πολεμώντας τον όποιο κατακτητή. Καλλιέργησαν την ποιότητα και έμειναν σ' όλο το διάβα της ζωής τους «Ευέλπιδες» όπως αποκάλεσε τη σχολή «Ευελπίδων» τους πρώτους Έλληνες Αξιωματικού ο Ιωάννης Καποδίστριας.

Την επομένη της παράδοσης των όπλων απ' τον ΕΛΑΣ, οι αφοπλισμένοι ΕΛΑίτες, τραγουδώντας ή κλέγοντας πορεύονταν τον δρόμο της επιστροφής στα σπίτια τους. Όμως οι άνανδροι δολοφόνοι, που τους είχαν μιά ή δυό μέρες πριν την παράδοση των όπλων τους χρεώσει μέσω της πτωματολογίας με τα πιά «φρικτά εγκλήματα» καιροφυλακτούσαν, έχοντας διπλή αποστολή. Να δολοφονήσουν άοπλους πολίτες, εμποδίζοντας την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής της πατρίδας μας. Πέτυχαν και τα δύο. Αρχισαν οι συλλήψεις, σκότωναν αμέριμνους πολίτες. Στην ύπαιθρο, η βία και η λευκή τρομοκρατία οργίαζε. Οι απειλές διαδέχονταν την άλλη. Κάθε μέρα που περνούσε, το παρακράτος με την ανοχή και τη συμπαράσταση και του επίσημου κράτους, γίνονταν όχι μόνο πιά παντοδύναμο αλλά και πιά ανεξέλεγκτο. Δρά-ενεργεί κατά βούληση και αποφασίζει για ζωή και θάνατο. Και τότε ακολούθησε η πολύχρονη μαύρη σκλαβιά και η ανείποτη τραγωδία: Ο μακρόχρονος Γολγοθάς του λαού μας και η σταύρωση της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης.

Δολοφονούσαν τους ανθρώπους που έχυσαν το αίμα τους. Συνελάμβαναν αυτούς που θα έχτιζαν τη Νέα Ελλάδα, αυτούς που ήταν οι καλύτεροι, οι μοναδικοί, αυτούς που θα ήταν οι αρχιτέκτονες. Οι άνθρωποι που θα αναλάμβαναν με ήθος, ανθρωπιά, ανιδιοτέλεια, όπως και στην Αντίσταση και αγάπη για την πατρίδα και το λαό την ανοικοδόμηση. Με δημιουργική έμπνευση και φαντασία θα ήταν τα τεχνολογικά δομικά υλικά, που θα χρησιμοποιούσαν για την οικοδόμηση της σύγχρονης Ελλάδας. Της Ελλάδας που για πρώτη φορά θα ανήκε τους Έλληνες.

Αυτούς τους ανθρώπους δολοφονούσαν. Προσπαθούσαν να σκοτώσουν την αγάπη του λαού για την Ελλάδα και το ΕΑΜ. Το ΕΑΜικό θαύμα όμως, ήταν και παραμένει το δημιούργημα του ιδίου λαού μας. Πρόκειται για μια αντίληψη, βέβαια, που μπορεί και πρέπει, να γίνει κατανοητή στο πλαίσιο εκείνης της εποχής: μια εποχής των ελπίδων, της πίστης στην πρόοδο, στις απεριόριστες δυνατότητες του λαού σε συνδιασμό με την τεχνική, την Επιστήμη και της αέναης ανάπτυξης των παραγωγικών δυνάμεων- μιας αντίληψης που σήμερα ζούμε το μεγαλείο αλλά και τους περιορισμούς της για τους ίδιους ακριβώς λόγους.

Η υστερία, υποπροϊόν μιας πραγματικής κατάστασης στο παρελθόν, τώρα λειτουργεί σαν γενικευμένη παράνοια, σε αυτοτελή και αφηρημένη μορφή, χωρίς την ανάγκη εντοπισμού του φτέχτη. Η Δεξιά προσπαθούσε να πείσει τον κόσμο σχετικά με το μέγεθος της απειλής, ώστε να πετύχει τη συστράτευση όλων των...

«Σύμπας», ο κόσμος των κιοτήδων της Δεξιάς: Συν γυναίξι και τέκνεις προτείνει και απαιτεί, όχι συμφυλίωση, αλλά εκδίκηση! Εκδίκηση! Μεγάλες οι ανάγκες. Δύσκολα τα προβλήματα. Το ΕΑΜ είναι ακόμα ζωντανό, συμπαγή και ισχυρό. Ο λαός είχε κάνει όνειρα, είχε στηρίξει ελπίδες στο ΕΑΜ, είχε πιστέψει και είχε μεταλάβει για πρώτη φορά μετά το 21, των «Αχράντων Μυστηρίων» για λευτεριά και δίκαιο. Πολλοί ήταν αυτοί που έπρεπε να συλληφθούν ή να αναγκαστούν να φύγουν στις μεγάλες πόλεις και ειδικά στη Αθήνα για να χει-όπως το 1922, η άρχουσα τάξη φτηνά εργατικά χέρια-και πολύ περισσότεροι ήταν αυτοί που πρέπει να «πειστούν» να φύγουν στο βουνό για να εξοντωθούν πιο εύκολα και ομαδικά.

Βαριές οι ευθύνες του κράτους, μεγαλύτερες, των παραστρατιωτικών οργανώσεων και του παρακράτους. Πολλές και μεγάλες οι πιέσεις του επίσημου κράτους προς το παρακράτος να ενεργοποιηθεί. Να δράσει, να αναλάβει για μια ακόμα φορά, όπως και στην κατοχή την υπόθεση στα «στιβαρά» του χέρια. Οι περιστάσεις το απαιτούν. Οι καιροί ού μενετοί. Πρίν είναι πολύ αργά μας χρειάζεται Πανστρατιά...φώναζαν οι συνεργάτες, οι γλείφτες, οι κιοτήδες και οι απόντες του αγώνα.

Η ζωή τότε δεν άξιζε τίποτε. Μα και τίποτε δεν αξίζει όσο μια ζωή, την οποία αφαιρούσαν κατά βούληση. Χωρίς λόγο και αναξέλεγκτα οι επιβήτορες της εξουσίας σε συνεργασία με το παρακράτος της 4ης Αυγούστου, που σύσσωμο συμμετείχε στις κατοχικές κυβερνήσεις, στα «Τάγματα Ασφαλείας» και σε κάθε άλλο δοσίλογο σχηματισμό. Σ αυτούς τους σκληρούς στην όψη, άνανδρους στη καρδιά, τα αισθήματα και απάνθρωπους στην πράξη. Σ αυτούς που στη διάρκεια της κατοχής είχαν κάνει επαγγελμα να σκορπούν την καταστροφή και το θάνατο. Σ αυτούς που δεν οροδούσαν προ ουδενός. Σ αυτούς που αφυδάτωσαν το νόημα της ζωής και μηδένισαν την αξία του Ανθρώπου.

Απ αυτούς ζητούσε πανστρατιά η Δεξιά και οι «χείρες του Ισάκ» (ο κ Ρέντης κλπ) πρίν είναι αργά...Σ αυτούς που τους είχαν μετατρέψει σε άργια ζώα. Τους είχαν φωλιάσει μέσα το μίσος και την εκδίκηση. Ενα μίσος κρυφό, τυφλό και ψυχρό μίσος ενάντια, σε κάθετί που θύμιζε Αντίσταση σε βαθμό τρέλας. Γιατί αν δεν ήταν σε αυτό το βαθμό, δεν θα μπορούσαν όσο κακοί και καλοπληρωμένοι και αν ήταν, δεν θα είχαν το κουράγιο να προβούν σε τέτοιες και τόσες εγκληματικές πράξεις. Και όλα αυτά τα κακουργήματα και οι καταστροφές στο όνομα του «πατριωτισμού». Αν ήταν από πατριωτισμό, θα μπορούσαν να μην συνεργασθούν με τους κατακτητές. Αυτό και μόνο θα αρκούσε να θεωρηθούν πατριώτες και αν ακόμα δεν συμμετείχαν στην Αντίσταση. Δεν θα τους χρειαζόνταν τα κατοχικά και μετακατοχικά εγκλήματα για να χρησιμοποιούν « ήρωες και πατριώτες». Τον τίτλο αυτό θα τον είχαν κερδίσει αγωνιζόμενοι για την Ελλάδα ή και απέχοντας ακόμα.

Και αναρωτιέται κανείς, γιατί οι νικητές δεν ήθελαν συνδιαλλαγή και συμφυλίωση; Τι ήταν αυτό που τους επέβαλε σαν μοναδική λύση την εξόντωση των αγωνιστών; Ο φόβος για την εξουσία; Μα την εξουσία την είχε το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και τους την παρέδωσε. Το ίδιο και τα όπλα. Έπειτα ήταν και οι Άγγλοι, που όχι μόνο την πήρε απ το ΕΑΜ και τους την έδωσαν, αλλά και τους στήριζαν ένοπλα, «πολιτικά και διπλωματικά». Η παρουσία τους στη χώρα μας, αποτελούσε εγγύηση ότι δεν διέτρεχε κίνδυνο η εξουσία τους. Τι φοβόταν επιτέλους και συμπεριφέρθηκαν τόσο σκληρά και απάνθρωπα στους αγωνιστές-πρωτεργάτες και εκδικητικά

τον απλό λαό, τους οπαδούς και τους συμπαθούντες ακόμα; Πως να εξηγήσει κανείς την τέτοια συμπεριφορά την επομένη της συμφωνίας της Βάρκιζας; Και πώς να δικαιολογήσει τα τρομερά και εν ψυχρώ εγκλήματα που διέπραξαν οι επίγονοι της 4ης Αυγούστου, αν όχι να οδηγηθούν τα πράγματα στον εμφύλιο πόλεμο;

Σ αυτό το ακροδεξιό συνοθύλευμα απευθύνθηκαν οι «Ελέω Τσιώρτσιλ» εραστές της παράνομης εξουσίας. Στο όνομα του πατριωτισμού και της «εθνικοφροσύνης» κάλεσαν τους εργολάβους του μίσους και της εκδίκησης, όχι μόνο να δολοφονήσουν τη Νεογέννητη μεταπολεμική Δημοκρατία, αλλά και να μεταφέρουν σε κάθε γωνιά της Ελλάδας τον εμφύλιο πόλεμο, έτσι ώστε να στραγκαλίσουν τη θέληση του λαού να ζήσει ύστερα από ένα μακρόχρονο, σκληρό αιματηρό και αιξοθαύμαστο αγώνα με Δημοκρατία και Ειρήνη.

Η περίοδος αυτή ήταν η μετά τον Σκόμπυ εποχή. Ήταν η εποχή που η Δεξιά βοηθούμενη έμμεσα, και όχι άμεσα πλέον απ τους Αγγλους, έδινε τη μάχη για να εδραιώσει τη δοτή εξουσία στηριγμένη ηθικά στους Αγγλους και τους συμβούλους του πρακτικά στον αγγλικό εξοπλισμό και στους κάθε είδους δοσιλόγους. Έτσι με ένα σπμάρο δυό τρυγόνια. Ενω με την τρομοϋστερία δολοφονούσε τη Νεογέννητη μεταπολεμική δημοκρατία, παράλληλα διαμόρφωνε τη σύγχρονη τυρρανία: Την αγοραία συνείδηση και τον παθητικό πολίτη. Τον πολίτη του αδυνατεί να αντισταθεί, να αυτενεργήσει. Η παθητικοποίηση είναι η ηπιότερη μορφή ολοκληρωτισμού απ τη βία. Γιατί είναι και αυτή μια μορφή χειραγώγησης και κυριαρχίας και επόμενα προετοιμάζει την αντίστοιχη αντιδημοκρατική αυταρχική και φασιστική συνείδηση και την αυριανή αυταρχική κοινωνία.

Ενώ το μέλλον του ανθρώπου δομείται μέρα τη μέρα, γι αυτό εκεί που πρέπει να δωθεί η μεγαλύτερη προσοχής και το ιδιαίτερο βάρος είναι η παιδεία, η διαπαιδαγώγηση και το πολιτιστικό περιβάλλον.

Η Αντιδραστική Δεξιά, ήξερε ότι δημοκρατία υπάρχει μόνο εκεί που αναπτύσσεται η πάλη των ιδεών, των προτάσεων και η αντιπαράθεση των προγραμμάτων και κυρίως η πάλη ενάντια στην κυριαρχία και τη χειραγώγηση. Και το ΕΑΜ και ιδέες και οράματα μα και ιδανικά είχε να αντιπαρατάξει. Ήξερε ακόμα, πως ο φασισμός ποτέ δεν κατέκτησε την ψυχή των Ελλήνων. Ο,τι κατόρθωσε ο Μεταξάς με τη κυβερνητική βία, ήταν τυπική σωματική κατάκτηση, δεν διάβρωσε την ηθική και τη συνείδηση της Νεολαίας μας. Οτι η ΕΟΝ είχε επιβληθεί με την κρατική βία. Γι αυτό και πρωταρχική προσπάθεια ήταν να ελέγξει τους εκπαιδευτικούς και διαπαιδαγωγικούς μηχανισμούς ιδιαίτερα της Νέας γενιάς. Τους μηχανισμούς που παράγονται οι άνθρωποι, και που αυτοί θα αναπαράγουν τον εαυτό τους.

Όταν μια κοινωνία αναπαράγει τον εαυτός της, στην καλύτερη περίπτωση είναι δυό γενεές πίσω σε σχέση με τις ανάγκες της τρέχουσας ζωής, πολύ περισσότερο για την μελλοντική ζωή του παιδιού. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση. Αντί το καθεστώς να παράγει Ανθρώπους, με θέληση και γνώση, που θα το αμφισβητούν και μέσω της αμφισβήτησης να το βελτιώνουν, το καθεστώς μέσω των μηχανισμών και ειδικά της παιδείας παράγει τους ανθρώπους που θα το ζητωκραυγάζουν. Αυτός είναι ένας ακόμα απ τους βασικότερος μοχλούς που χρησιμοποιεί το καθεστώς για να κρατήσει στάσιμη και στα δικά της μέτρα την κοινωνία των Ελλήνων. Το ίδιο ισχύει και για την παράδοση που ουσιαστικά περιορίζεται στο να εκθειάζει την Αγιοπρογονολατρεία και το δίπολο κόλαση-παράδεισο. Αλλωστε γι αυτόν ακριβώς τον σκοπό έχουν εντάξει στο Υπουργείο παιδείας και το Θρησκείας. Αυτή η σύζευξη είναι που παράγει τους κάθε είδους Καμικάζι του καθεστώτος.

Το καθεστώς με τους κάθε φορά Υπουργούς παιδείας και Θρησκευμάτων, προαναγγέλλει προγράμματα για την παραπέρα ανάπτυξη του «μορφωτικού» επιπέδου των νέων γενεών. Μελετώντας κανείς αυτά τα βαθυστόχαστα «προγράμματα», θα διαπιστώσει ότι εκτός από μια ανάπτυξη της τεχνολογίας και των θετικών επιστημών, στο χώρο των ανθρωπίνων επιστημών, αυτών που έχουν σχέση με τον Άνθρωπο :την παιδεία, την παιδαγωγική και την διαπαιδαγώγηση. Τις επιστήμες που ασχολούνται με την ανάπτυξη: των σωματικών, διανοητικών και ηθικών δυνάμεων του παιδιού. Την ανατροφή και την μόρφωση των γενεών, ουσιαστικά εξακολουθούμε να ανακυκλώνουμε αυτά που εμάς μας έκαναν χειρότερους. Πως

λοιπόν, πιστεύουμε-θέλουμε να είναι-γίνουν οι νέες γενεές καλύτερες απ' εμάς, όταν το καθεστώς για ειδικούς και συγκεκριμένους λόγους τα διδάσκουμε αυτά που εμάς λόγω παρωχημότητας σε σχέση με τις ανάγκες, όχι μόνο τις καθημερινές αλλά και αυτές που θα προκύψουν στο μέλλον μας έκαναν πρόχειρους αν όχι χειρότερους;

Οι εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις στηριγμένες στις πύο πάνω αντιλήψεις έχουν αλλάξει δραματικά την κατάσταση της Νεολαίας, αφού ενέτειναν τους κοινωνικούς-ταξικούς αποκλεισμούς απ' τη γνώση, και η κάθε μία πολλαπλασιάζει τον αριθμό των νέων που εγκαταλείπουν το Σχολείο πριν τελειώσουν το Λύκειο. Γιγαντώνουν τη φροντιστηριακή παιδεία, απαξιώνουν το ρόλο του Δημόσιου Σχολίου, μετατρέποντάς το σε εξεταστικό κέντρο, ενώ παράλληλα μηδένισε τον ελεύθερο δημιουργικό χρόνο των μαθητών, χρόνο πολύτιμο για μια τόσο ευαίσθητη ηλικία.

Το ίδιο ασφυκτικό πλαίσιο εντατικοποίησης και ανταγωνισμού έχει μεταφερθεί και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, μετατρέποντας την εικόνα του Φοιτητή-διανοούνενου και ενεργό συμμετόχου στα κοινωνικά και πολιτικά πράγματα, σε αυτή του Φοιτητή-σκληρά εργαζόμενου, ξεκομμένου και αδιάφορου για την πολιτική ζωή, αφού το πλήρως ανταγωνιστικό περιβάλλον του σημερινού Πανεπιστημίου, δεν του επιτρέπει αλλά ενδιαφέροντα, ενώ οι απαιτήσεις της εποχής σε λίγο δεν θα καλύπτονται με ένα μόνο πτυχίο.

Ετσι χωρίς εφόδια ικανά να προβάλουν αντιστάσεις, φτάσαμε μέσα σε λίγα χρόνια να αναδεικνύονται και να προβάλλονται όσο ποτέ άλλοτε «αξίες», όπως η ιδιωτικότητα, ο αχαλίνωτος ανταγωνισμός, η ατομική ευμάρεια, η κοινωνική αναληγσία. Με τις αντιλήψεις αυτές, που να μείνει χρόνος να αντιπαλεύουν αξίες και κατακτήσεις που σύγχρονου πολιτισμού μας, όπως αυτές της αλληλεγγύης, της συνεργασίας, της συλλογικότητας, της συνεπαιθυνότητας κλπ. Και στη χώρα μας μεταπολιτευτικά η κυριαρχία στο πολιτικό σκηνικό των δυνάμεων που προωθούν τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές, έχουν δημιουργήσει ασφυκτικό πλαίσιο για τις κοινωνικές κατακτήσεις και τα δικαιώματα των εργαζομένων και κυρίως της νεολαίας.

Στο ιστορικό αρχείο της Μακεδονίας, υπάρχουν στοιχεία που επιβεβαιώνουν ότι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, μπαίνει σε δράση το πρόγραμμα αξιολόγησης-παρακολούθησης των μαθητών της Α! και Β! Βαθμίδας της εκπαίδευσης. Για το σκοπό αυτό ιδρύθηκε ο «Οργανισμός Ηθικού Εξοπλισμού Νεότητας» (ΟΗΕΝ), και καθιερώνεται ο «Βαθμός Αρετής» σαν έπαθλο της προσπάθειας του Μαθητή. Επικεφαλής της ΟΗΕΝ είναι ο κ Γ. Σακελαρίου και βασικοί πρωταγωνιστές αυτής της υλοποίησης-υπόθεσης είναι Καθηγητές Πανεπιστημίου, οι Νομάρχες, οι Μητροπολίτες, οι Αστυνομικοί και υψηλόβαθμοι εκπαιδευτικοί. Αυτοί ασκούν αδιάκοπο έλεγχο των μαθητών σε κάθε πτυχία της ζωής του καθημερινά.

Σύμφωνα με το σύστημα κάθε Σαββάτο ο Δάσκαλος, ζητούσε απ' τον κάθε μαθητή να αυτοβαθμολογηθεί απ' το 1-10. Ο βαθμός που προτείνει ο μαθητής για τον εαυτό του, μπορεί να αμφισβητηθεί απ' τους συμμαθητές που ενθαρρύνονται να «καρφώνουν» αν γνωρίζουν κάτι που το παιδί προσπάθησε να κρύψει. Σε μια άλλη στήλη υπάρχει η βαθμολογία του κάθε γονιού. Εκπαιδευτικοί και γονείς σε ρόλο μπάτσου, είχαν αναλάβει εθελοντικά να παρακολουθούν νύχτα και μέρα τη ζωή του παιδιού και να βαθμολογούν κάθε του κίνηση και σκέψη. Την ΟΗΕΝ που την ενέκρινε αργότερα και ο Πρωθυπουργός Παπάγος, εκτός απ' το «βαθμό αρετής» που απονέμει είχε και σαν βασικό σύνθημα : « Η Ελληνία είναι περιζήτητος ως σύζυγος εις όλα τα μέρη του κόσμου »

Απ' κοινού το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων, αναβίωσαν το φασιστικό βασιλό-μεταξικό καθεστώς και τα περιβόητα συνθήματα : το «ΑΚΟΥ ΒΛΕΠΕ ΣΩΠΑ». Και το οι «ΤΕΙΧΗ ΕΧΟΥΝ ΑΥΤΙΑ».

Επειδή το θέμα αυτό, είναι ένα θέμα που προϋποθέτει εκτεταμένη γνώση και ανάπτυξη. Ένα θέμα που βέβαια έχει μεγάλη και άμεση σχέση με την ιστορία. Και επειδή δεν έχω τις απαιτούμενες γνώσεις να το αναπτύξω, θα αρκεστώ σε ένα παράδειγμα, που θεωρώ ότι θα βοηθήσει στην έστω και εν μέρει κατανόηση, τί εννοώ με τον όρο παραγωγή Ανθρώπων. Είναι

αυτό που συμβαίνει ανάμεσα σε ένα πραγματικά δημοκρατικό καθεστώς και σε ένα μοναρχικό. Στη δημοκρατία ο λαός με την ψήφο του άμεσα ή έμμεσα, εκλέγει τον Πρόεδρο της δημοκρατίας. Αν στη διάρκεια της θητείας δεν ανταποκριθεί στα καθήκοντα που του ανατέθηκαν, δεν τον επανεκλέγει. Στη μοναρχία όμως συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο. Στο μοναρχικό καθεστώς, εκτός του ότι η μοναρχία δεν είναι αιρετή αλλά κληρονομική για να διατηρηθεί σαν θεσμός, παράγει τους ανθρώπους, που όχι μόνο δεν θα την αμφισβητήσουν, αλλά και να μην είναι σε θέση να σκεφτούν ότι μπορούν να ζήσουν χωρίς τη μοναρχία. Παράγει ανθρώπους που να φωνάζουν «Ελιά, ελιά και Κώτσο Βασιλιά».

Ενώ δολοφονούσε την ηγεσία της Αντίστασης, ήθελε να κρύψει απ τις Νέες γενιές το εθνικό-πατριωτικό και κοινωνικό της έργο. Ήθελε να τελειώσει με την «Ελλάδα του Βουνού». Να ταπεινώσει τους Ανθρώπους που τόλμησαν όχι μόνο να αποφασίσουν αλλά και να δράσουν χωρίς τις δικές της ευλογίες. Την Ελλάδα με την μεγάλη ψυχή και τα πιστεύω εκείνης της Γενιάς. Η πείρα της ασέλγειας στο σώμα της Ελλάδας υπήρχε απ το 21. Και τότε το ελληνικό κράτος εξόντωνε μεθοδικά έναν έναν τους άξιους αγωνιστές. Και τότε φυλάκιζαν και εξόριζαν την ηθική και την ψυχή του Έθνους. Τόση ήταν η δολοφονική και καταδιωκτική μανία των Γέζ Μάν, που έφτασαν στο πιό τερατώδες γεγονός. Προσπάθησαν να οδηγήσουν σε δίκη ακόμα και αυτούς που εκτελούσαν υπηρεσίες στην ΠΕΕΑ, την κυβέρνηση του Βουνού για «αντιποίηση εξουσίας». Επειδή δεν έχω τις αντίστοιχες νομικές γνώσεις για να εξηγήσω τη σημαίνει αντιποίηση εξουσίας. Υποθέτων ότι η εξουσία ασκείται από μια νόμιμη αρχή, εμφανίζονται κάποιοι άλλοι (όπως θεωρήθηκε η ΠΕΕΑ) που χωρίς να έχουν το «δικαίωμα» ασκούν ανταυτού εξουσία.

Ετσι μερικοί κουμμονιστοφάγοι «υπερπατριώτες» σκέφθηκαν ότι τη νόμιμη εξουσία στην πατρίδα μας στη διάρκεια της κατοχής την ασκούσαν σε όλη τη χώρα οι κατακτητές και η ελληνοφώνη κυβέρνησή τους. Η ΠΕΕΑ, συνεπώς που άσκησε εξουσία στις απελευθερωμένες περιοχές, γι αυτούς παρανομούσε. Και παρανομούσε γιατί αυτό το δικαίωμα δεν της το παραχώρησαν αυτοί που την ασκούσαν «νόμιμα» δηλ οι Γερμανοί και η ελληνόφωνη κυβερνήσή τους. Συνεπώς μιά και όλοι μαζί τότε δεν μπόρεσαν να τους τιμωρήσουν και αφού οι Γερμανοί έφυγαν, το χρέος να τιμωρηθεί τις υπηρεσίες της ΠΕΕΑ για «αντιποίηση εξουσίας» έπεφτε τις δικές τους πλάτες!!!

Όπως το 21, που δεν είχε προλάβει ή μόλις στήθηκε το νέο κράτος στα τρεμάμενα ακόμα πόδια του, τα κόμματα που έγιναν αμέσως δεν ήταν ΕΛΛΗΝΙΚΑ αλλά «αγγλικό», «ρώσικο», «γαλλικό» και αργότερα σε γερμανόφιλα και ανταντικά, έτσι κατάληξαν τα πολιτικά κόμματα να λειτουργούν συμφωνα με τις υποδείξεις των ξένων και να αλληλοσφάζονται οι οπαδοί (επίστρατοι κλπ), χωρίς να αναρωτηθούν πίο ήταν το καλό για την Ελλάδα. Φτάσαμε στην δεκαετία του 1930-40 στα μέσα της οποίας το κατεστημένο-Αγία Τριάδα, επέβαλε την δικτατορία, να υποτάξει και να ελέγξει τις ανησυχίες του λαού για τον επικείμενο πόλεμο τοπικό και παγκόσμιο. Και όταν η χώρα κατακτήθηκε, γνωρίζοντας τις επιδιώξεις αυτής της φάρας, ο λαός διδασκόμενος απ το πατρογονικό παρελθόν, δεν θα τους ακολουθούσε στο καταστροφικό τους έργο, γιατί έχει διαμορφώσει δικά του ονειρα, ιδανικά και οράματα. Διαχώρησε τη θέση του και άνοιξε τους δικούς ορίζοντες και δρόμους. Αυτοί όπως πάντα στις δύσκολες ώρες, όχι μόνο ζήτησαν τη βοήθεια του Γ! Ράιχ, αλλά συνεργάστηκαν σ όλα τα επίπεδα προκειμένου να καταστεί για αλλη μια φορά αδύνατη η προσπάθεια του λαού να κάνει πράξη τα οράματά του να δεί επιτέλους την Ελλαδίτσα μας Ελεύθερη και Εθνικά Ανεξάρτητη.

Τα δύο μεγάλα διδάγματα που έβγαλε ο λαός απ τη μελέτη της ιστορίας είναι α) Οι ξένοι για να επιβάλουν την θέληση τους εφαρμόζουν εκτός απ την αρχή του «διαίρει και βασίλευε» και το δόγμα ότι το δίκαιο βρίσκεται εκεί που υπάρχει η δύναμη και ότι «δυνατός επιβάλλει όπου μπορεί και όσο μπορεί τη θέλησή του». Αρχή που οδηγεί τα κόμματα σε μιά παρατεταμένη τεχνητή αντιπαράθεση, που κοστίζει περισσότερο από οποιοδήποτε κέρδος, θα μπορούσε να έχει αυτή η αντιπαράθεση, όχι για τα συμφέροντα της χώρα, αλλά και για θέματα που αφορούν τις σχέσεις με τους τρίτους. Συνεπώς σε ό,τι αφορά τις σχέσεις της χώρας με τις άλλες χώρες όποιες και αν είναι αυτές, εχθρικές ή φιλικές, δεν μπορεί, δεν συμφέρει στη χώρα

μας να θεωρείται χώρος ανταγωνισμού για να πετύχει κάποιος, προσωπικό ή κομματικό όφελος ή να αποφύγει το όποιο κόστος και β) Οτι ο σεβασμός του δικαίου αποτελεί ένα κοινό αγαθό. Ένα αγαθό που δεν είναι τίποτε άλλο απ' τη συνάντηση και ταύτιση του δικαίου με το συμφέρον του ατομού με αυτό του συνόλου.

Το συμφέρον της χώρας, ήταν να πάψει αυτή η αντιπαλότητα και να επικρατήσει η ομοψυχία. Η ομοψυχία που ήταν ένα απ' τα πιο βασικά μέσα για να αντιπαλέψει την κατοχή. Η ηγεσία του ΕΑΜικού κινήματος απ' τις πρώτες ακόμα μέρες καλούσε το λαό σε ομοψυχία και ενότητα. Με αυτό ακριβώς το σκεπτικό συμμετείχε το ΕΑΜ στην κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Δυστυχώς, η διαγραφή της ηττας του άξονα, όχι μόνο αναβίωσε την αντιπαλότητα, αλλά το ταξικό συμφέρον κυριάρχησε του ενθικού, στην πιο κρίσιμη για τη χώρα στιγμή. Τη στιγμή που μπορούσαμε να συνταχτούμε σε μια ανεξάρτητη πολιτεία, να κρατήσουμε τα προβλήματα, και τις όποιες διαφορές που μας χώριζαν, σε όποια παράταξη και αν ανήκε ο καθένας, να τις λύσουμε μεταξύ μας και να την ανασυγκροτήσουμε την Ελλάδα. Όμως ο πόλεμος είχε τελειώσει με πρωταγωνιστή το λαό. Καιρός ήταν να δοθεί τέλος στο λαϊκό κατασπλιάδικο, να μαζευτεί ξανά στη γωνιά, να δουλεύει και να μιλάει και κυρίως να ξεχάσει τα μεγάλα λόγια για αναγέννηση της Ελλάδας, προσφοράς και αυτοθυσίας.

Πανικόβλητη και κατατρομαγμένη η Αγία Τριάδα απ' τη δύναμη που έκρυβε μέσα του τούτος ο λαός, συφταγγαλιάστηκε τώρα με τους Αγγλους νεοκατακτητές, όπως ήταν προηγούμενα με τους Γερμανούς και στηριζόμενη σε αυτούς δολοφόνησαν την προσπάθεια του λαού να αναγεννηθεί μεταπολεμικά η Ελλάδα. Αυτός ήταν ο λόγος για τον οποίο οργίαζαν τα άδεια πουκάμισα στα πληγωμένα σώματα των αγωνιστών, αλλά και την ίδια την Ελλάδα.

«Η αναγέννηση, είναι μία λέξη είχε πεί ο Δ. Γληνός το 1925. Μα δεν είναι λέξη κενή. βρίσκεται στην καρδιά των Ελλήνων, ακοίμητη έγνοια αιώνες τώρα...Κι αν πέρασαν καιροί κι άλλαξαν τα πρόσωπα και ήλθαν άλλοι διαλεχτοί και οραματίστηκαν κι αυτοί την Ελλάδα, η επίκληση μένει ακέραια, η λαχτάρα ολόθερμη, ο πόθος άσβεστος, το όραμα πάντα μακρινό και άπιαστο και πάντα νέο. Και όσοι νοιώθουν μέσα τους να ζεί του λαού των ο πόνος, έχουν μπροστά τους ένα σκοπό ζωής, πλούσιο, μεγάλο, γεμάτον αγώνα και δημιουργική χαρά».

Ιστορικά είναι επιβεβαιωμένο, ότι η μάχη για την επιβολή και την εδραίωση της εξουσίας, είναι η πιο σκληρή και απάνθρωπη μάχη απ' αυτήν της κατάληψης. Όταν μάλιστα συμβαίνει να μην υπάρχει και η απαραίτητη λαϊκή βάση-να είναι εξ ολοκλήρου δοτή-τότε γίνεται ακόμα πιο σκληρή και αδυσώπητη. Και γίνεται πιο σκληρή και απάνθρωπη, γιατί εκτός απ' την ικανοποίηση των φιλοδοξιών για την εξουσία, αυτή καθ' εαυτή, υπάρχει και η υποχρέωση της ανταπόδοσης προς αυτούς που τους την έδωσαν και εξακολουθούν να σε στηρίζουν. Και στην προκειμένη περίπτωση οι Αγγλοι, που την έδωσαν, και οι κάθε λογείς δοσίλογοι και απόντες που τη στηρίζαν απαιτούσαν τα αντίστοιχα πρόσβαρα ανταλλάγματα.

Το ΕΑΜ στη διάρκεια της τετράχρονης κατοχής είχε δημιουργήσει όλες εκείνες τις προϋποθέσεις όπως: το θεσμό της λαϊκής αυτοδιοίκησης, της λαϊκής δικαιοσύνης, την πολιτιστική επανάσταση, τις υγειονομικές και επισιτιστικές υπηρεσίες, την ψήφο στα δέκα οκτώ και για τα δύο φύλα, τον λαϊκό στρατό, την λαϊκή Πολιτοφυλακή και τόσες άλλες πρωτόγνωρες λαϊκές κατακτήσεις οφείλονταν στη δημιουργική φαντασία του λαού, αποτελούσαν βασικές προϋποθέσεις, για να αναγεννηθεί η Ελλάδα.

Για να μη διαπραχθεί το έγκλημα στην έκταση που το είχε προγραμματίσει αυτή η ελληνόφθονη δοσίλογη εταιρεία, μία μόνο ελπίδα υπήρχε: Η μεγάλη μερίδα της εθνικής αστικής τάξης, που είχε απ' το 21 ακόμα φύσει εχθρούς της αυτήν την Αγία και ομοούσιο εταιρεία, να συμπαραταχθεί με τον αγωνιζόμενο λαό, που είναι φύση-θέσει σύμμαχός της για να κρατήσουμε την Ελλάδα μόνο για μας τους Έλληνες. Δυστυχώς όμως και αυτή η μερίδα στην πιο κρίσιμη στιγμή για τη χώρα, αντί να συμπαραταχθεί με το λαό, τον φοβήθηκε και αυτή. Συντάχθηκε με τους φύσει εχθρούς της, τους βοήθησε με αποτέλεσμα να οδηγηθεί η χώρα σε νέες καταστροφές και ο λαός να βρεθεί για άλλα τριάντα ακόμα χρόνια χειροπόδαρα δεμένος με τις γνωστές σε όλους συνέπειες. Το γεγονός αυτό επέτρεψε σ' αυτούς που ήθελαν

να γυρίσουν τη ζωή του λαού, απ τις 12 Οκτωμβρίου 1944, στην 27η του Οκτώμβρη του 1940 να πετύχουν το σκοπό τους.

Για να το πετύχουν αυτόν το σκοπό έπρεπε όχι μόνο η ζωή του Αντιστασιακού Ανθρώπου, να στοιχίζει φτηνότερα απ την αξία της αγοράς ενός αυγού, αλλά και αυτός που θα την αφαιρούσε να έχει και κάποιο αντάλλαγμα και κυρίως να μην του καταλογιστούν ευθύνες. Για να μην του καταλογιστούν ευθύνες, έπρεπε να έχει εξασφαλίσει την ατιμωρησία των όποιων εγκληματικών πράξεων, που είχε ήδη διαπράξει συνεργαζόμενος με τους κατακτητές, αλλά και θα διέπραται στο μέλλον για να φέρει σε πέρας αυτήν την αποστολή που του είχαν αναθέσει. Έτσι ώστε απαλλαγμένος από ευθύνες, έλεγχο και τιμωρία, να μπορεί ανά πάσα στιγμή, με την παραμικρή ή και χωρίς αφορμή και αιτία να σκοτώνει, να κρεμά τον ίδιο τον «φτέχτη», την οικογένειά του και ολόκληρο το γενεολογικό του δέντρο: Ανιόντων και κατιόντων και εξ αγχιστίας ακόμα. Να κάψει το σπίτι, να αρπάξει τα όποια περιουσιακά του στοιχεία, να κάψει το Μαχαλά, τη συνοικία, το χωριό που συνελλήφθει ο Αντιστασιακός ή και ο άσχετος ακόμα, αρκεί να έκανε κάποια άστοχη κίνηση ή να μην του άρεσε η φάτσα.

Να μπορεί να εξοντώνει αυτόν που είχε όμορφη γυναίκα, αδερφή ή κόρη, πολλά και γόνιμα χωράφια. Να ξεριζώνει τα δέντρα, το αμπέλι ή να απράζει τα ζώα και την προίκα του κοριτσιού. Να μπορεί να εξοντώνει άφοβα και με το αζημείωτο τον προσωπικό του εχθρό και όποιον άλλο του έκανε κέφι και γούστο!!!

Για το ποιόν των ανθρώπων πάνω στους οποίους στηρίχθηκε και στήριξαν την δοτή εξουσία η Δεξιά, είναι ενδεικτική η αγόρευση του Επιτρόπου σε μιά μεταδεκεμβριανή δίκη. Στη δίκη αυτή δικάζονταν για βασανιστήρια δυό υπαξιωματικοί του περιβόητου 106 τάγματος Εθνοφυλακής που δρούσε στη Στυλίδα: ο ένας ονόματι Μαργαρίτης και ο άλλος Αυγέρης, (ποιός δεν θυμάται το περιβόητο 518 τάγμα που έδρευε-δρούσε στο Νομό μας), για συλλήψεις, βασανιστήρια κλπ. Ο Κυβερνητικός Επίτροπος στην αγόρευσή του, δίνει ανάγλυφη την εικόνα των δύο «ηρώων»: «Προκειται περί εγκληματικών και διεστραμένων φυσιογνωμιών, που παρεισέφρυσαν στην Εθνοφυλακή. Οι εθνοφύλακες αυτοί κατερράκωσαν την έννοια του κράτους και έγιναν αφορμή μια ολόκληρος πόλις να υφίσταται ανήκουστον τρομοκρατίαν και φρικτά βασανιστήρια».

Οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι δεν αρνήθηκαν αυτά τα φρικτά βασανιστήρια που τους καταλόγιζε το κατηγορητήριο, για τα οποία υπήρχαν πληρείς και επίσημες ιατροδικαστικές εκθέσεις (τραύματα, κατάγματα θώρακος και πλευρών, έκχυμώσεις, κακώσεις δια σιδηρών οργάνων, μαστιγίου και λακτισμάτων κλπ, κλπ). Στην απολογία τους ειπαν ότι «αυτοί που βασανίστηκαν ήταν ΕΛΑΣίτες» και ότι οι ίδιοι είναι εθνικόφρονες. Το Στρατοδικείο, παρά το γεγονός ότι ο Επίτροπος ζήτησε την παραδειγματική τιμωρία και των δυό υπαξιωματικών της Εθνοφυλακής Καταδίκασε (ευτυχώς) τον ένα σε τέσσερες (4) μήνες φυλακή και τον άλλο σε δύο (2) και τέσσερες χιλιάδες δρχ ψυχική οδύνη για όλους μαζί τους παθόντες.

Όταν το κράτος με το στρατό του προβαίνει σε συλλήψεις και βασανισμούς, τρομοκρατεί μιά ολόκληρη πόλη σαν τη Στυλίδα που δεν είναι ούτε απομονωμένη, ούτε ξεκομμένη απο επικοινωνία και συγκοινωνία, αντιλαμβάνεται ο καθένας τη συνέβαινε στην ύπαιθρο και κυρίως στα ορεινά και απομονωμένα χωριά απ το επίσημο κράτος. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι ; Όταν λοιπόν, το επίσημο κράτος με τα όργανά του προβαίνει σε τέτοιες αυθαίρετες ενέργειες και πράξεις: Να συλλαμβάνει και να βασανίζει σε βαθμό που το ίδιο υποχρεώνεται να επιβάλει ποινές (μόνο για την επερβολή) μπορεί να υποθέσει κανείς τη συνέβαινε με τις παρακρατικές συμμορίες; Οι συμμορίες που πέρα απ το εκδικητικό πάθος και το βέβαιο άγχος της καταδίκης τους, αν τα πράγματα δεν οδηγούνταν στην ολοκληρωτική ήττα του ΕΑΜ, είχαν και πολλούς άλλους λόγους και κυρίως οικονομικούς να προβαίνουν σε τέτοιες πράξεις στο πολλάπλάσιο.

Αυτοί που ήταν και επιφορτισμένοι με την εντολή για να δράσουν ακριβώς όπως έδρασαν είχαν επιπρόσθετα εξασφαλισμόνο το καταβούληση έγκλημα και το ατιμώρητο της όποιας μορφής εγκλήματα. Η σύλληψη, η καταδίκη και το έγκλημα βρίσκονται στο επίκεντρο της προσοχής. Ήταν η κινητήρια δυναμή τους, το αποτύπωμα της αγωνίας τους. Οι πράξεις αυτές

είναι άμεσα συνδεδεμένες με την ίδια τους την ύπαρξη. Το αιτιολογικό των συλλήψεων και του βασανισμού του συλληφθέντα ήταν ότι : ο συλληφθής και βασανιζόμενος «Ήταν ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης, ΕΠΟΝίτης».

Αλήθεια αυτοί οι άνθρωποι, που έδιναν αυτές τις εντολές και ανέθεσαν στα επίσημα κρατικά όργανα και στις στρατιές των ανεξέλεγχτων συμμοριών να τις κάνουν πράξη δεν αναρωτήθηκαν : Γιατί ήταν ΕΑΜίτης, ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης; Και σαν ΕΛΑΣίτης τι κακό έκανε αυτός ο ΕΑΜίτης, ο ΕΛΑΣίτης και ΕΠΟΝίτης στο λαό και την πατρίδα; Δεν ήταν αυτός που όταν η πατρίδα δέχθηκε την Ιταλική εισβολή και μετά που κατακτήθηκε η χώρα, εγκατέλειψε τα πάντα και πέρασε στην παρανομία ή πήγε στο βουνό να πολεμήσει τους κατακτητές, ώστε μετά που παράδωσε του όπλου του να συλλαμβάνεται, να βασανίζεται, να καταδικάζεται και να εκτελείται ακόμα με αυτήν και μόνο την κατηγορία;

Προς το τέλος του 1945 συνέλλαβαν τον αδερφό μου Κόγια Αντώνιο του Γεωργίου και της Μαρίας το γένος παλληκάρια, κάτοικο Βεροίας Βερμίου 20. Πατέρα εφτά (7) παιδιών. Πέντε (5) Κορίτσιων και δυό αγοριών. Το μεγαλύτερο ήταν Κορίτσι δεκαέξη (15) χρονών τότε και το μικρότερο διόμιση (2,5) και τη συζηγό του Μαρία.

Όταν μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια (ήταν σε τέτοιο βαθμό κτυπημένος, που έκτοτε φορούσε δύο νούμερα μεγαλύτερο παπούτσι απ το κανονικό) κάθε μέρα, μέχρις ότου περάσει η υπόθεσή του απ το έκτακτο στρατοδικείο Γιαννιτσών, για την οποία τον κατηγορούσαν, τον χρησιμοποιούσαν σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσαν στις μετακινήσεις τους. Και επειδή κανένας ελεύθερος άνθρωπος, δεν θα δεχόταν να οδηγήσει το αυτοκίνητο ή το βαγόνι-φέρετρο-και αν ακόμα το αντίτιμο ήταν μια χούφτα χρυσός άνα δρομολόγιο, γι αυτό και ο οδηγός της κλούβας έπρεπε να είναι κρατούμενος. Για την εξασφάλιση του οδηγού ή του μηχανοδηγού του τρένου, φρόντιζε η ασφάλεια σε συνεργασία με τους ποικιλόνυμους χαφιέδες. Έτσι οδηγός της αυτοκινήτου κλούβας, που ξεκινούσε κάθε πρωί απ τη Βέροια, ήταν ο κρατούμενος Φωκίον Μπιτζέλης.

Η κλούβα αυτή δεν ήταν η γνωστή σε μας κλούβα, που η χωροφυλακή μεταφέρει τους συλληφθέντες στον Ανακριτή ή απ τις φυλακές στα Δικαστήρια. Η κατοχική κλούβα ήταν μιά ανθρώπινη ασπίδα, ένα ανθρώπινο τείχος που οι κατακτητές προκειμένου να προστατεύσουν την «πολύτιμη» ζωούλα τους, την έβαζαν προπέτασμα ανάμεσα σ αυτούς και τους αντάρτες για να μήν τους επιτεθούν.

Όταν οι αγέροχοι Ούνοι, παρά τη φήμη του αήτητου και τα μέσα που διέθεταν βρέθηκαν εγκλωβισμένοι απ τις αλλεπάλληλες επιθέσεις του ΕΛΑΣ, και οι ανατινάξεις τρένων, γεφυρών σιδηροδρομικών γραμμών, δρόμων και αποθηκών. Το κόψιμο καλοδίων και οι καθημερινές ενέδρες και τα κάθε είδους σαμποτάζ πήραν μεγάλες διαστάσεις και έκαναν σχεδόν αδύνατη την επικοινωνία, την μετακίνηση μονάδων, τη μεταφορά εφοδίων ανάμεσά τους στο εσωτερικό, μα και το εξωτερικό ακόμα είχε καταντήσει εφιάλτης. Για να διασφαλίσουν λοιπόν, τις εντελώς απαραίτητες μετακινήσεις και επικοινωνία μεταξύ τους, κατέφυγαν στην πιο αποτρόπαια, ταπεινή απάνθρωπη μέθοδο υπεράσπισης του εαυτούλη τους: Κατέφυγαν στη μέθοδο της ΦΟΝΙΚΗΣ ΚΛΟΥΒΑΣ.

Τη δύσκολη θέση στην οποία βρέθηκαν οι δυνάμεις κατοχής στη χώρα μας την ομολογούν και οι ίδιοι οι Γερμανικές Υπηρεσίες Πληροφοριών και Αντικατασκοπείας Αϊν- Τσέ όταν πληροφορεί το Γενικό Στρατηγείο αναφέρει ότι «...Αι ημέτεραι δυνάμεις δεν επαρκούν δια μίαν αποτελεσματική αντιμετώπισιν ή εκμηδένισιν των ανταρτικών μονάδων. Αι μεταφοραί μας εβρίσκονται υπο συνεχήν απειλήν των ανταρτικών επιθέσεων. Αι αδιάκοπαι επιθέσεις των ανταρτών εναντίον κυρίων οδικών και σιδηροδρομικών γραμμών-γεφυρών ...εντυποσιακά σαμποτάζ...ανατινάξεις δρόμων, σιδηροτροχιών και επιθέσεις εμπροστοφυλάκων και φαλαγγών σε πορείες, που δημιουργούν κινδύνους δια τον ανεφοδιασμόν των δυνάμεων εις την Νότια Ελλάδα και για τις μεταφορές και μετακινήσεις των στρατευμάτων και των στρατηγικών θέσεων μας». Η καταφυγή στην κλούβα κρίθηκε αναγκαία

Η κλούβα για τις σιδηροδρομικές μετακινήσεις των στρατευμάτων κατοχής ήταν : ένα βαγόνι του τρένου γεμάτο με κρατούνους δεμένους, που το έβαζαν σε αρκετή απόσταση μπροστά απ τη μηχανή, με ένα κιβώτιο γεμάτο δυναμίτη στη μέση συνδεδεμένο με τον μηχανισμό πυροδότησης με τη φρουρά του τρένου. Σε περίπτωση του το τρένο χτυπηθεί απ τους αντάρτες, ή ανατιναχθεί από κάποια νάρκη, να σκοτωθούν οι κρατούμενοι. Την ίδια μέθοδο της κλούβας εφαρμόζαν και για τις οδικές μετακινήσεις. Επειδή απ την άνοιξη του 1944, μόνο με οργανωμένη φάλαγγα και με ισχυρή συνοδευτική δύναμη μπορούσαν να κάνουν τις αυστηρά απαραίτητες μετακινήσεις, για να περιορίσουν κατά το δυνατόν τα χτυπήματα, εφαρμόζαν ευρύτατα τη μέθοδο της κλούβας.

Το σκεπτικό ήταν ότι αφού με τη μέθοδο αυτή θα σκοτωθούν οπωσδήποτε οι κρατούμενοι, ο ΕΛΑΣ θα περιόριζε τις επιθέσεις. Ήταν τόσο ο φόβος τους απ τις ενέδρες, που για να διασφαλίσουν το ακίνδυνο τις μετακινήσεις-μεταφορές που απ το Σεπτέμβριο του 1943, υποχρέωσαν, (οπως γράφω και σε άλλο σημείο) τον κόσμο που είχε χωράφια κατά μήκος της σιδηροδρομικής γραμμής, να ξεριζώσουν τα ήδη υπάρχοντα σπαρτά και δέντρα και να μην ξανασπείρουν σε απόσταση 500 μέτρα και απ τις δύο πλευρές της γραμμής απ την Εδεσσα μέχρι τη Θεσσαλονίκη και τα τέμπη ώστε να έχουν την ανάλογη ορατότητα.

Με τη μέθοδο της κλούβας γίνονταν και οι οδικές μεταφορές . Μπροστά απ τη φάλαγγα των αυτοκινήτων, έβαζαν ένα αυτοκίνητο γεμάτο με δεμένους κρατούμενους, που υποχρεωτικά οδηγούσε κρατούμενος οδηγός, να προηγείται αρκετά μέτρα απ τη φάλαγγα. Στο πρώτο αυτοκίνητο της φάλαγγας που ακολουθούσε σε απόσταση αρκετών μέτρων-σε απόσταση βολής-ήταν στημένα τα πολυβόλα, έτσι ώστε σε περίπτωση που θα απομακρυνθεί περισσότερο απ το κανονικό ή γίνει κάποια συμλοκή, οι πρώτοι που θα σκοτωθούν θα ήταν οι κρατούμενοι απ τα στημένα πολυβόλα του αυτοκινήτου που ακολουθούσε ή από τη νάρκη.

Δυστυχώς αυτήν τη σατανική εφεύρεση, που εκτός απ το σώμα σκοτώνει πρώτα την ψυχή του κρατουμένου, που σε πολλές περιπτώσεις η συγκρασία ή κάποιος χαφιάς ή συνεργάτης του κατακτητή από ελεύθερο τον μετέβαλε σε κρατούμενο. Χωρίς δίκη και πριν απ τη δίκη, γιατί το ήθελε κάποιος καταδότης ή ιδεολογικά αντίθετος καταδικάστηκε εκ των προτέρων στον πιο φρικτό θάνατο. Σε πάρα πολλές περιπτώσεις οι συλλήψεις γίνονταν γι αυτόν ακριβώς και μόνο σκοπό.

Αυτή λοιπόν, τη σατανική εφεύρεση τη χρησιμοποίησαν και μάλιστα σε μεγαλύτερη έκταση και οι ελληνικές κυβερνήσεις κατά τη διάρκεια του εμφυλίου πολέμου. Και οι μόν Γερμανοί κατακτητές θεωρώντας μας κατώτερα όντα-μηδαμινά, δεν υπολόγιζαν τη ζωή των Ελλήνων γενικά, πολύ περισσότερο όταν επρόκειτο να προστατεύσουν τη δική τους ζωή. Βέβαια, δεν υπάρχουν επιχειρήματα που θα μπορούσαν να δικαιολογήσουν αυτήν την αποτρόπαια εγκληματική πράξη. Ήταν όμως κατακτητές και σαν κατακτητές μέχρις ότου έλεγχαν τα πράγματα μπορούσαν να κάνουν ό,τι ήθελαν.

Οι Έλληνες κυβερνώντες όμως; Με πιο αιτιολογικό-επιχείρημα χρησιμοποιούσαν τους ιδεολογικούς και πολιτικούς τους αντιπάλους για τον ίδιο σκοπό και τρόπο Έλληνες κρατούμενους; Κρατούμενους που κάποιος χαφιάς για λόγους που μόνο αυτός γνώριζε και ήθελε χαρακτήριζε κάποιον κομμουνιστή, ΕΑΜίτη ή ΕΛΑΣίτη και ΕΠΟΝίτη. Ο καταδότης έκανε αυτό που έκανε εστω και αν του το είχαν ζητήσει; Το επίσημο κράτος όμως, χωρίς να ελέγξει δικαστικά την καταγγελία του χαφιάς με μόνη την αυθαίρετη-άποψη κρίση του καταδότη, έστελνε αθώους πολίτες, όπως και οι κατακτητές, στην φρικτότερη μορφή αναμονής ενός βέβαιου θανάτου; Μπορεί κάποιος να φανταστεί πιο αποτρόπαιο έγκλημα;

Πχ τον αδερφό μου, που κάποιος καλοθελητής για δικούς του ίσως λόγους τον κατέδωσε στην Ασφάλεια. Αυτή τον συνέλαβε, τον βασάνισε και του σκηνοθέτησε δυό κατηγορητήρια να δικαστεί απ το έκτακτο στρατοδικείο. Στη διάρκεια όμως που ήταν υπόδικος τον έβαζαν κάθε πρωί στην κλούβα και μπορούσε σε μία συμλοκή ή νάρκη να είχε σκοτωθεί, ενώ το στρατοδικείο τον αθώωσε και για τις δυό υποθέσεις. Το ίδιο απαλλάχθηκε ο κατά τον ίδιο τρόπο συλληφθείς και ο οδηγός της Κλούβας Φωκίων Μπιτζέλης

Για να γίνει κατανοητός ο μεγάλος αγώνας του λαού μας, και για να βγούν τα απαραίτητα συμπεράσματα, πρέπει να συσχετισθεί με εκείνα τα γεγονότα που άσκησαν επίδραση σ αυτόν. Μετά τη δεύτερη δεκαετία του εικοστού αιώνα, το γεγονός που βάζει την σφραγίδα του στη ζωή και την ιστορία των λαών, είναι η Οκτωμβριανή Επανάσταση. Με την Οκτωμβριανή Επανάσταση οι λαϊκοί αγώνες αποκτούν καινούργιο νόημα και μεγάλη προοπτική. Μια προοπτική που δίνει πλέον τη δυνατότητα στα εργατικά και κοινωνικά κινήματα διεκδίκησης να μετατραπούν από κινήματα διαμαρτυρίας και διεκδίκησης, καλύτερων όρων ζωής και εργασίας σε κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής.

Η ολιγαρχία ξενοκίνητη καθώς ήταν και η Δεξιά σαν φορέας αντιδραστικός και δοσίλογος για ανοικτή απ το 21 ακόμα συνεργασία με τους ξένους και ειδικά τους Αγγλους και με τους Γερμανούς κατακτητές συνεργασία δικαιολογημένα πανικοβλήθηκε. Η αστική τάξη όμως, σαν φορέας προόδου και προοπτικής για πιά λόγο τρομοκρατήθηκε; Βέβαια και αυτή δεν είχε ψυχικές ρίζες με το λαό, πολύ περισσότερο με τη γενιά της Αντίστασης. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν ζούσε απ κοντά τα γεγονότα τοπικά και παγκόσμια. Και το ερώτημα που μπαίνει είναι: Η αστική τάξη πράγματι δεν μπόρεσε να δει, ότι και σάν κινήματα ανατροπής τα Αντιστασιακά κινήματα (σχεδόν ολη η Ευρώπη είχε), η επικράτησή τους ήταν άμεσα και άρρηκτα συνδεδεμένα με την κατάληψη της χώρας απ τον κόκκινο στρατό; Και στην Ελλάδα ήταν δεδομένο ότι θα ερχόταν οι Αγγλοι και όχι ο Κόκκινος στρατός. Γεγονός που σημαίνει ότι μπορούσε αν ήθελε κάλιστα να το προσεταιριστεί αυτό το λαϊκό κίνημα, αφού δεν συνέτρεχε κανένας, μα κανένας απολύτως λόγος να αναμετρηθεί μαζί του. Με το ΕΑΜ.

Αφού λοιπόν, δεν συνέτρεχε κανένας λόγος να αναμετρηθεί με το ΕΑΜ, σημαίνει ότι τα συμφέροντα της εθνικής αστικής τάξης, αν δεν ήταν ταυτόσημα με αυτά των Αγγλων, δεν ήταν όμως σε διάσταση. Επειτα τα όπλα με τη Συμφωνία της Βάρκιζας ο ΕΛΑΣ τα είχε παραδόσει και οι Αγγλοι είχαν αποδεχθεί τη Συμφωνία της Βάρκιζας. Δεν της αρκούσε η παραμονή των Αγγλων στη Ελλάδα και η εγγύηση των Αγγλων για τα τυχόν δύσκολα; Συνεπώς και με το δικαίό του αναρωτιέται ο καθένας: Για ποιόν ακριβώς λόγο η εθνική αστική τάξη, πρόδοσε για αλλη μια φορά τον ιστορικό ταξικό της ρόλο; Ο κομμουνιστικός κίνδυνος που επικαλούνταν οι ξένοι και η δοσίλογη Δεξιά προκειμένου να επέμβουν το Δεκέμβρη δεν υπήρχε πλέον. Ειδικά μετά την παράδοση των όπλων αυτό ήταν δεδομένο.

Επειτα το ΕΑΜ δεν ήταν ταξικό κίνημα. Στις γραμμές του συμμετείχαν και συνεπήρχαν όλα τα κοινωνικο-οικονομικά στρώματα: Ο στρατηγός και ο φαντάρος ήταν ΕΑΜίτες. Το ίδιο και ο βιομήχανος, ο έμπορος με τον εργάτη, ο αγρότη, με τον υπάλληλο κλπ.

Η Συμφωνία της Βάρκιζας είχε υπογραφεί. Ο ΕΛΑΣ βάση της συμφωνίας τα όπλα τα είχε παραδόσει. Τί ήταν τέλος πάντων αυτό που την ανάγκασε να μην προσεταιριστεί το ΕΑΜ, όπως έκαναν όλες οι άλλες αστικές τάξεις στη Δυτική Ευρώπη; Τι ακριβώς συνέβει και αναγκάστηκε να εγκαταλήψει τον φύση συμμαχό της-λαό και να συμπαραταχθεί με τους Αγγλους και τη δοσίλογη Δεξιά, στο προσχεδιασμένο έγκλημα του εμφυλίου πολέμου, που οδήγησε στην εθνική συμφορά; Και λέω συμφορά, γιατί πέρα απ τις χιλιάδες ανθρώπινες ζωές και τις τεράστιες υλικές καταστροφές οι -Γογούσιδες, τα εκλογικά πραξικοπήματα, η βία και η νοθεία, οι αποστασίες, τα σχέδια «Περικλής», οι χούντες, η κάθαρση που δεν είδαμε ποτέ, Κύπρος, Αιγαίο, CIA, ξένοι πράκτορες και μύρια άλλα κακά και άσχημα για τη χώρα-δεν ξεπήδησαν ετσι ξαφνικά και απρόσμενα. Όπως και αν λέγονται οι ξένοι, Γερμανοί, Αγγλοι ή Αμερικάνοι, ολοι τον ίδιο στόχο είχαν : Πως να κρατήσουν αυτό το σταυροδρόμι του κόσμου που ακούει στο όνομα Ελλάδα, σφιχτά και αποπνιχτικά δεμένη στο δικό τους ΑΡΜΑ. Βασικός στόχος πως να παραμείνει για πάντα το «αγγιστρωμένο ψάρι», που δεν θέλει δόλωμα για την εξυπηρέτηση των δικών τους και μόνο σκοπών και συμφερόντων. Τώρα προσπαθούμε κάτω από δυσμενέστερες από τότε συνθήκες να βγούμε απ τα αδιέξοδα της εξάρτησης...

Όπως είναι γνωστό, ο πρωτόγονος κομμουνισμός-κοινοκτημοσύνη στα μέσα παραγωγής, για εκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, αφού κατόρθωσε να κατανικήσει την μετασεξουλική ζήλεια και εκδίκηση, στηρίζονταν και λειτουργούσε σε τέσσερεις βασικούς άξονες α) την εργασία, β) την άμμιλα γ) τη συλλογικότητα δ) την αλληλεγγύη και το σεβασμό στη διαφορετικότητα. Αυτές ήταν οι βασικές αξίες του πρωτόγονου κομμουνισμού. Μετά την πρώτη μεγάλη Κοινωνική

Επανάσταση, την Επανάσταση που μετακίνησε τον άξονα της ζωής απ την εργασία, την άμμιλα, τη συλλογικότητα, την αλληλεγγύη και το σεβασμό στη διαφορετικότητα στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αυτοί οι άξονες-αξίες αντικαταστάθηκαν: η εργασία απ το κέρδος, η συλλογικότητα απ το ατομικό, η άμμιλα απ τον ανταγωνισμό και η διαφορετικότητα απ τη φυλετική, θρησκευτική και οικονομική διάκριση. Η δέ αλληλεγγύη πήρε τη θέση της ζητιανιάς και της ελεημοσύνης. Ένα άλλο ξεχωριστό χαρακτηριστικό που υπάρχει ανάμεσα στα δυό συστήματα, είναι ότι στο καθεστώς της κοινοκτημοσύνης, ο Άνθρωπος παραμένει παραγωγός, ενώ στο καθεστώς ιδιοκτησία ο άνθρωπος μετατράπηκε σε καταναλωτή.

Μετά το πέραςμα της κοινωνίας των ανθρώπων στο καθεστώς της ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, ποτέ ίσως άλλοτε πριν από Οκτωμβριανή Επανάσταση, να μην είχε τοποθετηθεί μέσα στο σύστημα-τα θεμέλια-του καθεστώτος της ατομικής ιδιοκτησία η ζύμη της αναμφισβήτησης και της ανατροπής. Με την κοινωνική αλλαγή παραβιάστηκε το φυσικό δίκαιο του Ανθρώπου. Η ζύμη που τοποθετήθηκε στα θεμέλια του νέου κοινωνικό-οικονομικού καθεστώτος είναι το φυσικό δίκαιο που παραβιάστηκε. Εκτοτε η απόδοση δικαιουσύννης βρίσκεται στο επίκεντρο του κάθε κοινωνικού αγώνα. Αποτελεί την κινητήρια δύναμή του γιατί είναι άμεσα συνδεδεμένη με την ύπαρξη του ίδιου Ανθρώπου.

Παρά τους πολλαπούς παραμορφωτικούς του περιβάλλοντος καθρέφτες, παρά τους τόσους φανταστικούς διάκοσμους και τις τόσες έγκλειστες στον φόβο, τον τρόμο και την απειλή μορφές εξουσία που εμπνεύστηκε και επέβαλε το σύστημα ιδιοκτησία, η διαλεκτική κραυγή του ανθρώπου-Σίσυφου, που «κυλά από αιώνα σε αιώνα το ίδιο φορτίο» θα βρεί τον τρόπο μέσω του αγώνα όχι μόνο να εκφραστεί αλλά κάποια μέρα θα βρεί τον τρόπο να επιβάλει και το φυσικό και το κοινωνικό δίκαιο. Αυτή η διαλεκτική κραυγή και το διαρκές παρόν της αντανakλά τη φρίκη της ζωής που βιώνει ο άνθρωπος στο καθεστώς ιδιοκτησία.

Το βέβαιο του αύριου, το άγχος της αδικίας, προκαλεί τη βία του του ιδιοκτήτη, αλλά και τον πόθο του βιασμένου για την επανάκτηση του μακραίωνου στερημένου δικαίου και τη βεβαιότητα του αύριο. Αφού κάθε ύπαρξη δεν έχει εδώ άλλο στόχο, από το να επιβεβαιωθεί ολοκληρωτικά και να φτάσει μέχρι τα οριά της, ο πόθος της επανάκτησης του δικαίου και βεβαιότητα του αύριου είναι η κινητήρια δύναμη του. Το δίκαιο είναι η έκφραση της κίνησης της ζωής, η απόδειξη της υπαρξής. Θα μπορούσα να πώ, ότι πρόκειται για μιά βαθύτερη επαναγνωριμιά με το απώτερο παρελθόν του παρόντος μας και με το παρόν του παρελθόν μας.

Μια μαγιά-προζύμι, ικανή να προσανατολίσει την κοινωνία των Ανθρώπων σε νέα κοινωνικό-οικονομικά λειτουργήματα και νέα πεπρωμένα. Μέχρι τον προηγούμενο αιώνα ο κοινωνικό-οικονομικός πολιτισμός, παρέμεινε στην ουσία αγροτικός τα θεμέλια του οποίου έβαλε το καθεστώς της κοινοκτημοσύνης στα μέσα παραγωγής. Η γεωργία αποσχολούσε το μεγαλύτερο μέρος του ενεργού πληθυσμού. Στη συνέχεια ακολούθησε η βιομηχανική εποχή σε ένα μικρό κομμάτι του πλανήτη. Αρχικά και αυτή αναπτύχθηκε χωρίς να μεταβάλλει αισθητά τις αγροτικές και χειρονακτικές εργασίες.

Όπως και σε άλλο σημείο γράφω, μια βασική αρχή που βγαίνει απ την μελέτη της ιστορίας λέει ότι : μετά από κάθε μεγάλη τεχνολογική μεταβολή (και στη συγκεκριμένη περίπτωση το αλέτρι, ο ατμός και ο ηλεκτισμός) ακολουθεί μια κοινωνική Επανάσταση. Πρέπει να γίνει κατανοητό πως η κοινωνία της πληροφορικής είναι επέκταση της βιομηχανικής, όπως η βιομηχανική ήταν επέκταση της αγροτικής. Η Επανάσταση του Οκτώμβρη, ανεξάρτητα απ την κατάληξη που είχε είναι αυτή που θα οδηγήσει τον άνθρωπο, πάνω απ το κέρδος. Τον άνθρωπο στον εαυτό του. Πρόκειται για μια θεμελιώδη μετατροπή-ανατροπή που όχι μόνο θα αλλάξει τον τρόπο παραγωγής και κατανάλωσης, αλλά και τον τρόπο της ιδιωτικής σκέψης και ζωής, την οργάνωση του κοινωνικού-οικονομικού γίνεσθαι.

Πολλές από αυτές τις αξίες και αρχές είναι τόσο αποδεκτές και εδραιωμένες στη συνείδηση του Ανθρώπου, που έστω υποσείνηδητα και ουτοπικά τις μεταλαμπαδεύει-μεταγγίζει απ τη μια γενιά στην άλλη. Με αυτές γινιέται και για αυτές αγωνίζεται. Και είναι αυτές οι αξίες και

αρχές, που κρατούν μέσω του αγώνα για την υλοποίησή τους την κοινωνία των Ανθρώπων στη ζωή και όρθια. Ορισμένοι θεσμοί, συνήθειες, νοοτροπίες και δομές του καπιταλιστικού τρόπου σκέψης, θα ατονίσουν, όπως ατόνησαν και αυτές της κοινοκτημοσύνης και στη θέση τους θα εμφανιστούν άλλες που θα πάρουν τη θέση τους. Όπως συνέβει και με την πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής. Οι αλλαγές στο κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι είναι θέμα κουλτούρας.

Η Οκτωμβριανή Επανάσταση, εκτός του ότι ασκούσε μεγάλη επίδραση στους λαούς, τους εξόπλισε με την αντίστοιχη πείρα στην πάλη τους για τη λευτεριά, την ανεξαρτησία και τη δικαιοσύνη. Για ένα καλύτερο μέλλον. Για μια ανθρώπινη ζωή. Το κομμουνιστικό κίνημα αναπτύχθηκε έκτοτε με γεωμετρική πρόοδο, με αποτέλεσμα να βγούν στο προσκήνιο οι πρωτοπόρες δυνάμεις της εποχής μας. Επέτρεψε στην κοινωνία των ανθρώπων να κάνει ένα τεράστιο βήμα προς τα μπρός και συνέβαλε να ανάψει μια εκτυφλωτική φλόγα, που είναι αδύνατο να τη σβήσει κανείς. Έβαλε θα έλεγα τα θεμέλια του νέου πολιτισμού, προς τον οποίο η ανθρωπότητα θέλει να πορευθεί.

Ο καπιταλισμός, εκτός απ τη δύσκολη θέση που βρίσκονταν με τις αξεδιάλυτες αντιθέσεις που οδήγησαν στον Α! Και τον Β! παγκόσμιο πόλεμο και τα προβλήματα που οι πόλεμοι άφησαν άλυτα. Τώρα δίπλα σε αυτά προστέθηκαν και αυτά που έφερε στο προσκήνιο η Οκτωμβριανή Επανάσταση και που ήταν η ύπαρξη της Σοβιετικής Ένωσης και η ραγδαία ανάπτυξη των εργατικών και λαϊκών κινημάτων. Η μεγάλη οικονομική κρίση του 1929-33, είχε σαν αποτέλεσμα να αντιληφθούν οι λαοί του κόσμου και κυρίως τα εργατικά και λαϊκά κινήματα, πολλά απ τα προβλήματα που είχαν τεράστια κοινωνικό-οικονομική σημασία για τη ζωή τους και το κοινωνικό-οικονομικό γίνεσθαι και κυρίως να συνειδητοποιήσουν, τί ακριβώς πρέπει να γίνει για να μην επαναληφθούν...Οι επιπτώσεις που είχε στη ζωή των λαών αυτή η πρώτη εμφανής κρίση του συστήματος ιδιοκτησίας, ήταν τραγική για όλους και κατά κύριο λόγο για τους μεροκαματιάρηδες.

Στο διάβα του κοινωνικού-οικονομικού γένεσθαι της κοινωνίας των Ανθρώπων, έχουν γίνει δυό μόνο κοινωνικές Επαναστάσεις. Η πρώτη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ήταν αυτή που μετακίνησε τον άξονα-υποδομή της ζωής απ την εργασία στην ιδιοκτησία και η δεύτερη εξ ίσου μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, ήταν η Οκτωμβρινή Επανάσταση, που θα επαναφέρει τον άξονα-υποδομή της ζωής από την ιδιοκτησία ξανά στη εργασία.

«Ο καιρός που πέρασε, λέει ο Μόργκαν: στο έργο « Η πρωτόγονη κοινωνία» απ την εμφάνιση του πολιτισμού=ιδιοκτησία είναι μόνο ένα μικρό κομμάτι της περασμένης ζωής της ανθρωπότητας. Η αποσύνθεση της κοινωνίας (αυτής) ορθώνεται αποφασιστικά μπροστά μας σαν το τέρμα μιάς ιστορικής εξέλιξης, που μοναδικός τελικός σκοπός της είναι ο πλούτος. Γιατί μια τέτοια κατάληξη της κοινωνίας κρύβει μέσα της τα στοιχεία της ίδιας της καταστροφής-αυτοκαταστροφής. Η δημοκρατία στη διοίκηση, η αδερφοσύνη στην κοινωνία, η ισότητα στα δικαιώματα, η γενική εκπαίδευση, θα εγκαινιάσουν το επόμενο ανώτερο στάδιο της κοινωνίας, στο οποίο συντείνουν σταθερά η πείρα, η λογική και η επιστήμη. Το Στάδιο Αυτό θα Είναι Μια Αναβίωση-αλλά σε ανώτερη μορφή-Της Ελευθερίας, Της Ισότητας Και Της Αδερφοσύνης Των Παλαιών Γενιών».

Και συνεχίζει: «Σε αυτήν την πιο πρόσφατη περίοδο και πάνω στα ερείπια του πρωτόγονου κομμουνισμού και της πανάρχαιης δημοκρατίας (και τον κοινωνικά συσσωρευμένο πλούτο) γεννήθηκε η ατομική ιδιοκτησία και μαζί με αυτή η εκμετάλλευση του Ανθρώπου από άνθρωπο, και ένας δημόσιος καταναγκαστικός μηχανισμός, το Κράτος, καθώς και η αποκλειστική κυριαρχία του άντρα πάνω στη γυναίκα, τόσο στο δικαίωμα της ιδιοκτησίας, όσο και στην οικογένεια και το κράτος. Στη διάρκεια αυτής της σχετικά μικρής ιστορικής περιόδου πραγματοποιήθηκαν μεγάλες και πολυάριθμες πρόοδοι στην παραγωγή, στην επιστήμη, στην τέχνη, αλλά επίσης και βαθιές διαιρέσεις της κοινωνίας σε τάξεις με αντίθετα συμφέροντα και μαζί με αυτά η μιζέρια των μαζών και η υποδούλωση.

Να, ποιά ήταν η άποψη του Μόργκαν, αυτού του μεγάλου ερευνητή για το σύγχρονο πολιτισμό μας-που στηρίζεται στην ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής-και τα

συμπεράσματά του στην κλασική του ερευνα: «Με τον ερχομό του πολιτισμού, η αύξηση του πλούτου έγινε τόσο τρομαχτική, οι μορφές του πλούτου τόσο ποικίλες, η εφαρμογή τρόπων πλουτισμού γενικεύθηκε τόσο πολύ, η διαχείρησή του προσανατολίστηκε τόσο επιτήδεια στα συμφέροντα των κατεχόντων ατόμων, ετσι ώστε αυτός ο πλούτος έγινε απέναντι στο λαό μια αχαλίνωτη καταπιεστική δύναμη. Το Ανθρώπινο πνεύμα βρίσκεται ετσι εγκαταλελειμένο, αλλά και γοητευμένο μπροστά στην ίδια του τη δημιουργία. Θα έρθει ωστόσο ο καιρός, όπου η Ανθρώπινη λογική θα υπερισχύσει για να δαμάσει το κράτος και τον πλούτο που το προστατεύει και θα βάλει στη σωστή τους βάση τα όρια των δικαιωμάτων της ιδιοκτησίας.

Τα συμφέροντα της κοινωνίας βρίσκονται πίο ψηλά απ τα συμφέροντα των ιδιωτών και ανάμεσα σε αυτές τις δύο κατηγορίες συμφερόντων πρέπει να αποκατασταθούν σχέσεις δίκαιες και αρμονικές. Αν η πρόοδος πρέπει να αποτελέσει το ΝΟΜΟ του ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ, όπως έγινε και στο ΠΑΡΕΛΘΟΝ, τότε το κυνήγι του πλούτου δεν μπορεί να αποτελέσει το μοναδικό σκοπό της Ανθρωπότητας. Ο καιρός που πέρασε απ τις αρχές του πολιτισμού, δεν είναι παρά ένα μικρό κομμάτι απ το παρελθόν της Ανθρωπότητας, ένα μικρό κομμάτι απ τη ζωή της, που ορθώνεται απειλητικά μπροστά μας».

Βέβαια, ο κ Μόργκαν κάνει κριτική στην ληστρική εκμετάλλευση του ανθρώπου, των φυσικών πόρων και τον τρόπο χρήσης αυτού του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Την κριτική όμως την περιορίζει στην απάνθρωπη εκμετάλλευση του ανθρώπου απ τον άνθρωπο. Διατηρεί όμως δικαιώματα στη ιδιοκτησία, ένα δικαίωμα που με την πάροδο του χρόνου μέσω αυτού του ιδιοκτησιακού «δικαιώματος» θα ανακυκλώσει την εκμετάλλευση και μέσω της εκμετάλλευσης, θα υποδουλώσει εκ νέου τον άνθρωπο. Ο πλούτος φυσικός, υλικός και πνευματικός, όσος και αν είναι σε όγκο και μορφή είναι πλούτος κοινωνικά παραγόμενος και σαν τέτοιος δεν μπορεί να ανήκει σε συγκεκριμένα άτομα. Επίσης κάνει αναφορά στο «κοινωνικό πρόβλημα» χωρίς να περιγράφει ποιο είναι. Απ τα γραφτά του εύκολα υποθέτει κανείς ότι εννοεί την υπέρβαση των αντιϊστορικών σχέσεων εργασίας και καιφαλαίου, προτείνοντας σαν διέξοδο αυτό που θα μπορούσε να είναι ο κόσμος του Ανθρώπου!

Ο κ Μόργκαν ενώ κάνει εκτεταμένη αναφορά στην ΑΝΑΒΙΩΣΗ που σημαίνει : Όλοι μαζί, χωρίς κανένα δικαίωμα και δεσμούς να ανοικοδομήσουμε τη Νέα κοινωνία είναι δεδομένα που σηματοδοτούν τον «Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό» της κεφαλαιοκρατική κοινωνίας. Δεν τόλμησε όμως να τον προτείνει όπως έκανε ο Μάρξ, παραβλέποντας το γεγονός ότι η Ιστορία, αλλά και η θεωρία γνωρίζουν μέχρι τώρα, ότι μόνο με την σταδιακή κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, τον μαρασμό του κράτους, αλλά και της πολιτικής, και την αυτοκυβέρνηση των ελευθέρων παραγωγών μόνο μπορεί να φτάσει η κοινωνία των ανθρώπων στο Σοσιαλιστικό Μετασχηματισμό. Αν αυτό δεν αποτελέσει τον ακροτεύλευτο στόχο της κοινωνίας των Ανθρώπων και ο ανήλικος λαός, δεν κατανοεί την «ορθή» τη φωτισμένη σκέψη της *raj amerikana* να κυβερνά ο πλούτος και όχι ο Άνθρωπος που ποθεί, θέλει και αγωνίζεται για έναν άλλο κοινωνικό τρόπο παραγωγής και μια άλλη φιλοσοφία για την κοινωνία, τότε η καταπίεση και η κάθε μορφή βίας θα ξανά έχει τον πρώτο λόγο.

Όπως είναι γνωστό, το ζήτημα της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής για τους κομμουνιστές μπήκε απ την πρώτη κιόλα διακλήρουσή τους. «Σε όλα τα ζητήματα προβάλουν σαν το πίο καίριο ζήτημα αυτό της ιδιοκτησίας» Η μακρόχρονη προσπάθεια που έκανε ο Μάρξ στο κεφάλαιο αργότερα, για να απομυθοποιήσει την ιδιοκτησία και να αποδείξει ότι το κεφάλαιο είναι ιδιοποιημένος κοινωνικός πλούτος δεν είναι τυχαία. Με το έργο αυτό, εξηγεί ότι η αστική κοινωνία βασίζεται στην ιδιοποίηση κοινωνικού πλούτου, όπως και κάθε άλλη εκμεταλλευτική κοινωνία. Ακόμα εξηγεί και τον τρόπο με τον οποίο γίνεται η εκμετάλλευση και κατ επέκταση η ιδιοποίηση του κοινωνικά παραγόμενου πλούτου. Η σχέση-συναλλαγή καφαλαίου και μισθωτής εργασίας, είναι η ειδική αστική μορφή της ιδιοποίησης του κοινωνικά παραγόμενου υλικού και πνευματικού πλούτου. Την εποχή εκείνη 1848, το ίδιο περίπου υποστήριζαν και οι Σοσιαλιστές.

Το ζήτημα της ιδιοκτησίας ήταν και παρέμεινε η σταθερή διαχωριστική γραμμή ανάμεσα στην Αριστερά, της πολιτικής έκφρασης του εργατικού κινήματος, και όλων των άλλων αστικών πολιτικών ρευμάτων. Αυτό ίσχυε μέχρι τα μέσα του 20ου αιώνα, τόσο για το κομμουνιστικό

οσο και για το σοσιαλιστικό ρεύμα της Αριστεράς. Απ τα τέλη της δεκαετίας του 1950 όμως, τα σοσιαλιστικά κόμματα και τα συνδικάτα, που ήταν υπό την επιρροή τους εγκατάλειψαν το στόχο της κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής. Αφήνοντας τον ανιδιοκτήτη εργαζόμενο έρμαιο στην αποκλειστική διάθεση του κεφαλαίου και ξεχνώντας πως ο Άνθρωπος γενιέται ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, και ότι μόνο ελεύθερος μπορεί να διαπρέψει, αρκέστηκαν να διεκδικούν για τους απόκληρους της κοινωνίας : «πλήρη απασχόληση και κράτος πρόνοιας». Διεκδικούν από ένα καπιταλιστικό κράτος «πλήρη απασχόληση» τη στιγμή που ξέρουν ότι ένα απ τα βασικά συστατικά μέρη της λειτουργίας του συστήματος είναι η ύπαρξη πρόσθετης εργατικής δύναμης. Γιατί άλλο πράγμα είναι η πρόσθετη εργατική δύναμη, που υποτιμά την αξία της εργατικής δύναμης και άλλο πράγμα η Ανεργία η οποία αποσυνδέει τον άνεργο.

Στη γλώσσα του κεφαλαίοκρατικού συστήματος παραγωγής, ανεργία εννοούμε την μη χρήση-αξιοποίηση στο σύνολο της εντελώς απαραίτητης εργατικής δύναμης. Τη δύναμη που είναι εντελώς αναγκαία για να κινηθεί η παραγωγική μηχανή. Τη δύναμη που χωρίς αυτήν, δεν μπορεί να λειτουργήσει η παραγωγική μηχανή στο σύνολο και της κάθε μονάδας χωριστά. Αυτή ακριβώς η εργατική δύναμη, που ενώ είναι εντελώς απαραίτητη, για να μπει σε κίνηση και να λειτουργήσει η παραγωγική μηχανή στο σύνολο και η κάθε μονάδα χωριστά, είναι αυτό το κομμάτι που ενώ ήταν απαραίτητο: είναι η κρίσιμη μάζα για την εύρυθμη λειτουργία της παραγωγικής μηχανής και με διάφορες μέθοδες και τερτίπια μένει εκτός παραγωγής. Αυτό μόνο το ποσοστό δέχεται σαν ΑΝΕΡΓΙΑ το κεφαλαιοκρατικό σύστημα και όχι το σύνολο του ενεργού πληθυσμού. Πχ ενώ η παραγωγική μηχανή για να παράγει εκατό μονάδες έργο χρειάζεται εκατό εργάτες στο κεφαλαιοκρατικό σύστημα παραγωγής, οι εκατό μονάδες έργο παράγεται με ογδόντα ή και εξήντα. Τις μέθοδες που χρησιμοποιεί και τα αποτελέσματα είναι γνωστά... Χάνονται εκατομμύρια εργατοημέρες. Εργατοημέρες για τις οποίες η κοινωνία, έχει καταβάλλει το κόστος της παραγωγή της μυϊκής και πνευματικής παραγόμενης δύναμης που το σύστημα για λόγους ιδιωτικών και συμφέροντος δεν αξιοποιεί.

Η ανεργία αποτελεί το κυρίαρχο εργαλείο με το οποίο ο κεφαλαιούχος ρίχνει το εργασιακό κόστος του προϊόντος και αυξάνει το κέρδος. Σε αυτό το 20% ή 30%, υπόσχεται η Σοσιαλδημοκρατία απορρόφηση όταν επαγγέλεται την πλήρη απασχόληση και όχι για το σύνολο του ενεργού πληθυσμού. Ο πυρήνας του προγράμματος της σοσιαλδημοκρατίας είναι η εργασία και όχι η ζωή. Όσο για το «κράτος πρόνοιας» πως να το δικαιολογήσει κανείς σαν δοσμένο, τη στιγμή που εξαρτάται πάντα απ την καλή θέληση αυτών που εξουσιάζουν το κράτος.

Στις αρχές όλων των σοσιαλιστικών επαναστάσεων, της Ρωσικής, της Κινέζικης και της Κουβανικής, υπήρξαν ελπίδες ότι πολύ γρήγορα θα μπορούσε, μαζί με την καπιταλιστική ιδιοκτησία, δηλαδή το κεφάλαιο, να καταργηθεί και η «αγορά», δηλαδή η εμπορευματική μορφή του προϊόντος της εργασίας. Βέβαια, ένα μεγάλο μέρος αυτού του καθοριστικής σημασίας γεγονότος στάθηκε και πηγή κρίσεων. Γεγονός που δυσκόλεψε περισσότερο την προσπάθεια για την υποκατάσταση-κατάργηση της αγοράς και έκανε πιο συχνές τις κρίσεις, οφείλεται κατά κύριο λόγο ότι στις χώρες του υπαρκτού σοσιαλισμού οι δυνάμεις της παραγωγής, δεν ήταν τόσο αναπτυγμένες όσο στις χώρες του ΝΑΤΟ, ώστε να μπορέσουν να υποκαταστήσουν όχι βεβαία πλήρως-τη διεθνή καπιταλιστική αγορά με τις σχέσεις συναλλαγής (κλίριγκ) και σε αυτό ακόμα το εσωτερικό της ΚΟΜΕΚΟΝ. Με αποτέλεσμα η διατήρηση της μισθωτής εργασίας-δηλαδή : της εργασιακής ικανότητας στη μορφή του εμπορεύματος-σήμαινε αναγκαστικά κρίσεις εις βάρος της εργατικής τάξης, με συνέπεια αντί για αύξηση και μείωση ακόμα των πραγματικών εργατικών εισοδημάτων.

Το γεγονός αυτό δεν επέτρεψε να φανεί, να γίνει αισθητό ότι η διαφορά είναι η ταξική σκοπιά στις πρόνοιες (κοινωνικός μισθός) και τα μέτρα και η πολύ μικρότερη ένταση των κρίσεων επειδή το κέρδος δεν ήταν η κινητήρια δύναμη της οικονομικής δραστηριότητας. Σήμερα 150 χρόνια μετά τη διακήρυξη του Κομμουνιστικού Μανιφέστου, ξέρουμε ότι δεν αρκεί μόνο η κοινωνικοποίηση της ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής για να αναδυθεί και να δομηθεί μια δίκαιη κοινωνία. Το ίδιο συμβαίνει και με τους νόμους της αγοράς, που αποτελεί την εμπορευματική μορφή του προϊόντος της εργασίας.

Την κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής οι κομμουνιστές τη συνέδεαν πάντα με το κράτος-εργαλείο. Και δικαίως αφού μέχρι σήμερα δεν έχει βρεθεί ένας άλλος μηχανισμός-ίδρυμα, που να εκπροσωποίσει την κοινωνία και να διαχειριστεί στο όνομα του συνόλου της κοινωνίας τα κοινωνικοποιημένα κοινά μέσα παραγωγής. Οι λαοί σήμερα δεν θεωρούν, όπως άλλοτε το κράτος και το καθεστώς δικό τους. Μάλιστα από καιρό τώρα συνειδητοποιούν ότι η απόσταση που χωρίζει το κράτος από την κοινωνία, έχει μεγαλώσει αντί να μικρύνει σε βαθμό που δημιουργεί συγκριτικά την αίσθηση του «αυτοί εκεί επάνω και εμείς εδώ οι κάτω».

Το λαϊκό-κοινωνικό κράτος στο οποίο θα μπορούσε να στηριχθεί η θεωρία περί του νέου κράτους, ουσιαστικά κορυφώθηκε μετά την ήττα της Κουμμούνας του Παρισιού. Το ίδιο αμφισβητήσιμη έγινε και η ένοπλη εξέγερση με την συστηματική οργάνωση των ενόπλων σωμάτων και την τεχνολογία των όπλικών συστημάτων. Έτσι τα μέσα και οι τρόποι που διαθέτει η κοινωνία των ανθρώπων, είναι και σήμερα ακόμη ανεπαρκή για τη διεύθυνση της κοινωνίας σαν κοινότητα ελευθέρων παραγωγών, όπως είχε χαρακτηρίσει ο Μάρξ τον κομμουνισμό. Έχουμε όμως επαρκείς γνώσεις και αρκετά μέσα, ώστε να συνθέσουμε και συνδέσουμε το σχέδιο που στηρίζεται στην κοινή ιδιοκτησία με την αγορά.

Μάλιστα με τα πειράματα που έγιναν και η πτώση του «υπαρκού» που ακολούθησε, απέδειξε ότι δεν είναι δυνατή η μονομιάς κατάργηση κάθε ιδιωτικής ιδιοκτησίας των μέσων παραγωγής, μα ούτε και κάθε καπιταλιστικής εκμετάλλευσης, ή η πλήρης κατάργηση του κεφαλαίου. Είναι γνωστό ότι κάθε τόσο γίνονται προσπάθειες επέκτασης της κοινωνικοποίησης, άλλοτε με επιτυχία, άλλοτε εν μέρει και άλλοτε με αποτυχία, με ισχυρές πάντα κοινωνικές αντιδράσεις και με συχνά αρνητικές επιπτώσεις στο ανεφοδιασμό του πλυθησμού με τα απαραίτητα προϊόντα. Έτσι η επιβίωση της αγοράς, των εμπορευματικών σχέσεων, σημαίνει αναγκαστικά την ύπαρξη κρίσεων. Γι αυτό και η αναζήτηση λύσης- απάντησης ήταν και παραμένει καθοριστικής σημασίας γεγονός.

Το εκπληκτικό, δεν είναι ότι όλα αυτά συνέβησαν και επινοήθηκαν τρόποι για να αντιμετωπιστούν. Στραβοί, αποτυχημένοι και βάρβαροι, πάντως τώρα πλέον υπάρχει πάρα πολύ υλικό, που με βάση αυτό μπορούμε να εξετάσουμε αυτήν την περίοδο της ιστορίας με περισσότερη νηφαλιότητα, αντικειμενικά και με αλληλεγγύη. Αυτό δεν μειώνει καθόλου τη σημασία της αυστηρής κριτικής που έγινε προκειμένου να προσδιορίσουμε τι πήγε στραβά και ανάποδα και φτάσαμε στην πτώση του «υπαρκού».

Το εκπληκτικό και το τραγικό ακόμα με την κατάρρευση, δεν ήταν τόσο η πλήρης αποκάλυψη του καταπιεστικού και αντιδημοκρατικού χαρακτήρα, αυτό που επέδρασε στη συνείδηση εκατομμυρίων κομμουνιστών και σοσιαλιστών, αλλά ήταν η παντελής σχεδόν έλλειψη Αντίστασης. Η υπεράσπιση των κεκτημένων και κυρίως αν η αστραπιαία προσχώρηση ηγετικών στελεχών του κράτους, των πολιτικών, γραφειοκρατών, στρατιωτικών και διευθυντών των δημοσίων επιχειρήσεων στη Νέα τάξη πραγμάτων, εξηγείται με το ότι διέβλεπαν ότι θα μπορέσουν να διατηρήσουν και να αυξήσουν την εξουσία τους και τα καλά που αυτή συνεπάγεται. Το ίδιο και η στάση του λαού στη διάρκεια των εξελίξεων στα 1989-91 και η μετέπειτα, σχετικά μικρή υποστήριξη στα κόμματα που επέμεναν να το υπερασπίζονται ήταν συγκλωνιστική, ακόμα και για τους επικριτές αυτών των καθεστώτων.

Και το μέγα ερώτημα που μπαίνει είναι τί έφτεξε και γιατί έπεσε ανυπεράσπιστος ο επιβεδομήντα χρόνιος «υπαρκός»; Ποιοί, ιστορικοί και όχι ηθικοί λόγοι εξηγούν τη διπλή θεώρηση και χρήση της ιστορίας- και της ιστορίας από τη μεριά της Αριστεράς. Το παλιό «προνομιακό» σχήμα αντίληψης της ιστορίας και η κατά κόρο μονομερής, σκόπιμη και κατ'εξοχήν ταξική συγγραφή και χρήση της ιστορίας, από την πλευρά του ιδιοκτησιακού καθεστώτος, ήταν ένα από τα δεδομένα που πρόσφερε και στην κομμουνιστική αριστερά του 20ού αιώνα, πολιτικά όπλα και δυνατότητες. Ο τέτοιος τρόπος συγγραφής και ερμηνείας της ιστορίας, ανταποκρίνονταν στην πεποίθηση των κομμουνιστών, ότι πολεμούν-δίνουν την εσχάτη και καίρια-αποφασιστική μάχη στο δρόμο προς την Επανάσταση. Τη δεύτερη μεγάλη κοινωνική Επανάσταση, που θα επανέφερε τον άξονα της ζωής από την ιδιοκτησία ξανά στην εργασία. Και αυτό δεν ήταν ψέματα αλλά...

Για πολλές 10ετίες η Νίκη του σοσιαλισμού παρουσιάζονταν όχι απλώς σαν εφηκτική αλλά και δυνατή. Οι άνθρωποι πίστευαν βαθιά μέσα τους ότι αυτά τα πράγματα είναι για το κοντινό αύριο.

Ετσι η μεταφυσική, συστρατευμένη, τελεολογική θεώρηση των πραγμάτων, από τον μονομερή ταξικό τρόπο συγγραφή της ιστορίας από το ιδιοκτησιακό σύστημα παραγωγής και ζωής, τους έδινε δύναμη, τροφοδοτούσε την πίστη τους, στηριζε τις αυστηρές, μαχητικές οργανωτικές δομές τους. Ήταν, όλοι εκεί. Το πίστευαν αυτό, η ώρα της δράσης και της υπέρβασης είχε σημάνει. Οι βαθύτερες αναλύσεις μπορούσαν να περιμένουν. Ας έχουμε υπόψη όμως εμείς και οι επικριτές και κυρίως οι διαθέτοντες την ύστερη γνώση και τον λανθάνοντα ρασιισμό απέναντι στους πρωτοπόρους του σοσιαλισμού και τους αγωνιστές της Αντίστασης, ότι αυτοί που ερμήνευσαν μεταφυσικά τον κόσμο και συστρατεύτηκαν στην προσπάθεια υλοποίησης της τελειολογικής ουτοπίας το 1917, γεννήθηκαν σε έναν κόσμο που η κοινωνία των ανθρώπων είχε βιώσει στο έπακρο την εκμετάλλευση, την καταπίεση, τη φτώχεια και τον θάνατο.

Και η γενιά της κατοχής σε έναν κόσμο φασισμού, πολέμων και καταστροφών. Οτι θέριεψαν-σαν κίνημα, σαν αίτημα- μέσα απ εκατοντάδες εκατομμύρια νεκρούς σε αμέτρητες πραγματικές, σκληρές και αιματηρές μάχες. Σε πολέμους με τις πιο σύγχρονες μακρύβολες και εύστοχες πολεμικές μηχανές. Συνεπώς είχαν ανάγκη από όπλα και αυτή η αναχρονιστική αντίληψη της ιστορίας τους πρόσφερε αυτό ακριβώς το όπλο για τον τρόπο χρήσης της ιστορίας. Της ιστορίας που για να γραφεί μεταφυσικά, τελειολογικά και δογματικά ιδιοκτησιακά χρειάστηκε το κάψιμο της Αλεξανδρινής Βιβλιοθήκης, για να κοπεί μια για πάντα ο ομφάλιος λώρος απ τον αρχαίγονο κοινοτικό λόγο.

Όταν η ιστορία και η πολιτική αφαιρούν και αυθερετούν στο όνομα της μεταφυσικής ηθικής κρίσης, τότε όλα επιτρέπονται και όλοι έχουν δίκαιο-ιδιαίτερα όσοι είναι με τον πιο ισχυρό. Εμείς όμως οι επιζήσαντες και η μετά την ήττα γενιά των αριστερών-και οι αριστεροί ιστορικοί-δεν έχουν ανάγκη από τέτοια όπλα και τέτοιες πλέον αντιλήψεις. Μόνο οι ιδεολογικοί μας αντίπαλοι εξακολουθούν να τις χρησιμοποιούν. Το Αριστερό κίνημα έχει ανάγκη απ τη μεγάλη παράδοση την «κοινωνική»-ας την πούμε ετσι-ιστορία. Αυτή που γεννήθηκε μαζί με τους πολίτες και τις κοινότητες τους. Που είχε βασικό και μοναδικό στόχο να αναδείξει την επιστήμη και, μέσα απ την Επιστήμη, τη στενά αλληλένδετα, την δημοκρατική πολιτική, η μόνη που ταιριάζει και εκφράζει τον Άνθρωπο.

Ο Άνθρωπος τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και ιδιοκτησία που έχει είναι το κουφάρι του : η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει. Αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει το κορμί του, είναι αρκετή για να του εξασφαλίσει όχι μόνο τα του ζείν, αλλά τα του Ευφ ζείν. Αυτά τα δύο εύκμητα προικισμένα χέρια, που πάνγουν τα πάντα, σε αντίθεση με τον κεφαλαιούχο, που είναι ενά περίργο όν, «που διαθέτει το κεφάλαιο λέει», που όμως δεν παράγει τίποτε. Σαν Άνθρωπος όμως, διαθέτει και αυτός τα δύο προικισμένα χέρια, πως ο κάθε ανιδιοκτήτης σήμερα, που σε μιά αλλαγή του κοινωνικό-οικονομικού γίνεσθαι, θά του εξασφαλίσουν πλουσιοπάροχα όχι μόνο τα του ζείν αλλά του εφζείν.

Ενα απλό παράδειγμα ότι τον μόνο πλούτο, θυσαυρό και περιουσία που έχει ο άνθρωπος είναι το κουφάρι του και η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό το κουφάρι παράγει. Και ότι αυτή η μυϊκή και πνευματική δύναμη που αυτό παράγει, του εξασφαλίζει τα του ζείν είναι ο Μετανάστης. Αυτός φεύγοντας απ τη χώρα της καταγωγής του, δεν παίρνει μαζί του παρά μόνο μια βαλίτσα με μερικά ρούχα. Με μόνη την μυϊκή και πνευματική δύναμη που παράγει του κουφάρι του, παρά την πολλαπλή εκμετάλλευση που του γίνεται μπορεί και επιβιώνει. Τα αμπέλια, τα χωράφια και οι Ελιές μενούν στον τόπο της καταγωγής του

Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα φαίνεται, δεν είχε να αντιπαρατάξει ή να υποσχεθεί κάτι καλύτερο παρά τη βία και τον πόλεμο. Και ο πόλεμος απ ό,τι αποδείχθηκε είναι όχι μόνο συμφυής και δυνεφασμένο με τον πόλεμο, αλλά και το μέσο να αυξήσει τον πλούτο. Γι αυτό αμέσως μετά την επικράτηση των κομμουνιστών στη Ρωσία, συγκρότησε αμέσως δίπλα στη Μασονία και την διεθνή του κεφαλαίου. Και σε συνέχεια συγκρότησε διεθνή εκστρατευτικά

σώματα «λεγεώνες των ξένων» απ τις διάφορες χώρες ακόμα και απ τη δική μας και τα έστειλε να πολεμήσουν με τη δύναμη τα νέα φύτρα-έμβρια στη γέννα του ακόμα το νέο κοινωνικό σύστημα. Και οταν δεν μπόρεσε έκρινε, πως ο φασισμός ηταν η μόνη λύση αυτού του σύνθετου προβλήματος γι αυτό και τον εξέθρεψε. Το επόμενο βήμα ηταν να κήρυξει εναν ανειρήνευτο εμφύλιο πόλεμο σε αυτά τα κινήματα αμφισβήτησης και ανατροπής. Αυτά και μόνο αυτά, είναι τα επιχειρήματα και τα μέσα που έχει και μπορεί να αντιτάξει στα ζωτικά επιχειρήματα του Οκτώβρη.

Μετά από τριάμισι χρόνια μαύρης σκλαβιάς, που ειχαν βυθίσει την πατρίδα μας στο σκοτάδι, με ανυπολόγιστο κόστος σε ανθρωποθυσίες, με ολοκαυτώματα και ολοκληρωτική καταστροφή της εθνικής οικονομίας, τα γερμανικά στρατεύματα στις 3 του Σεπτέμβρη αποχώρησαν απ τη Νάουσα και στις 27 του Οκτώμβρη 1944 αποχώρησαν απ τη Βέροια. Την ημέρα αυτή έφτασε και στην πόλη μας η μέρα της λευτεριάς...

Η πόλη ηταν φιλική και η νύχτα θερμή και απαλή σαν χάδι. Οι Νέοι ορμήσανε τώρα ελεύθερα πλεον (και οχι οπως ξεχυθήκαμε παράνομα στους δρόμους της πόλης την ημέρα που μάθαμε την ίδρυση της ΕΠΟΝ), στην πόλη μεθυσμένοι από ελευθερία και Νιάτα. Εψαχναν μέσα στο ανώνυμο πλήθος για να εκδηλώσουν την αγάπη τους για την Ελλάδα, τη χαρά τους για τη ζωή, τον έρωτα και την ελευθερία.

Τι εποχή! Τι θρίαμβος, να βγείς Ανθρωπος απ αυτό το μακελιό και να εισαι Ανθρωπος μεταπολεμικός. Αυτή η αίσθηση, οτι ενας καινούριος κόσμος ετοιμάζεται για την Ελλάδα να υψωθεί στη θέση απ τα ερείπια που άφησε πίσω ο πόλεμος και η καταχή, ηταν μια αίσθηση αναμενόνη, αλλα και πρωτόγνωρη για τη γενιά μας. Και ενώ ζούσαμε τον θρίαμβο, πολλοί αρχίσαμε να προβληματιζόμαστε. Καλά και Αγια μέχρις εδω, από εδω και πέρα πως θα πορευτούμε;

Εκείνες τις ανεπανάληπτες στιγμές ζήσαμε ενα όνειρο. Ενοιωθες κάτι το φανταστικό, που είναι αδύνατο να υποθεί με τον γραπτό λόγο. Νοιώθεις κάτι το συγκλονιστικό τη στιγμή που ξαναβρίσκεις, μετά από χρόνια σκλαβιάς, τη χαμένη σου λευτεριά. Ξανά φέρνω στη μνήμη μου τις ανεπανάληπτες εκείνες ώρες, τότε που οι καμπάνες των Εκκλησιών, οι σειρήνες του συναγερμού, τα κλάξον των αυτοκινήτων, τα πάντα ηχούσαν ρυθμικά και ασταμάτητα, μεταδίδοντας το κορυφαίο χαρμόσυνο μήνυμα της εθνικής απελευθέρωσης. Τα πάντα έμψυχα και άψυχα, γιότραζαν εκείνες τις αξέχαστες ώρες και μέρες. Ολα διαλαλούσαν τη χαρμόσυνη είδηση και πανηγύριζαν τον ερχομό της «Νιάς ανάστασης».

Ο κόσμος ειχε ξεχυθεί στους δρόμους τραγουδώντας και χορεύοντας σε ενα ξέφρενο πανηγύρι χαράς. Είναι απροσμέτρητη η εύνοια της τύχης σε όποιον αξιώνεται να ζήσει ανάλογες στιγμές με εκείνες της πρώτης μέρας της λευτεριάς μας. Είναι φανταστικό να βρίσκεσαι ανάμεσα σε εναν κόσμο που παραληρεί από χαρά, σε ενα κόσμο που γελάει, κλαίει και φιλιέται, αγκαλιάζεται και τραγουδά μαζί σου .

Οσοι ευτυχήσαμε να ζήσουμε τις αλησμόνητες εκείνες μέρες της απελευθέρωσης της πατρίδας μας απ τη μισητή σκλαβιά και εξακολουθούμε να δίνουμε το παρόν και σήμερα, θυμόμαστε τον πρωτοφανή ξεσηκωμό του λαού μας για τον αλβανικό πόλεμο και τον έξαλο ενθουσιασμό του κατά την υποδοχή του ΕΛΑΣ, που έμπαινε στην απελευθερωμένη πόλη. Τα αντιστασιακά τραγούδια, τα κάθε είδους συνθήματα με λάβαρα και πλακάτ του ΕΑΜ κυριαρχούσαν. Το ίδιο και οι σημαίες των συμμάχων χωρών ειχαν τη θέση τους ανάμεσα στα λάβαρα.

Και ηταν τόσο μεγάλη και ενθουσιώδης η συμμετοχή του λαού στην προειπάντηση της λευτεριά γιατί στην πραγματικότητα, ο λαός μας τη λευτεριά του δεν την ειχε στερηθεί μονάχα τα τριάμισι χρόνια της ξένης κατοχής, αλλα πολύ πριν, απ το 1936, απ τον ντόπιο φασισμό που μας επιβλήθηκε με τη δικτατορία του Γλύξμπουργκ. Τις μέρες εκείνες γιορτάζαμε την απελευθέρωσή μας, οχι μόνο απ τον ξένο αλλα και απ το δικό μας φασισμό και πιστέψαμε οτι το όνειρο έγινε πραγματικότητα, οτι οι θυσίες μας δεν πήγαν χαμένες και επειδή τη λευτεριά την κατακτήσαμε μέσα από σκληρό αγώνα και αμέτρητες θυσίες. Θυσίες ανείπωτες, πρωτόγνωρες και ανεπανάλυπτες με το 21, πιστέψαμε οτι ο αγώνας δικαιώνεται.

Με απέραντι αισιοδοξία αλλά και σιγουριά βλέπαμε, ότι το παντοδύναμο λαϊκό κίνημα διαθέτει τις δυνάμεις να τραβήξει μπροστά. Πιστεύαμε ότι μετά την ολοκλήρωση της εθνικής απελευθέρωσης, οδηγούμασταν στην κατοχύρωση των λαϊκών κατακτήσεων, που ήταν και το αδιαπραγμάτευτο αίτημα του ΕΑΜικού κόσμου. Είχαμε απεριόριστη εμπιστοσύνη στην ηγεσία μας. Δεν ξέραμε τίποτα για τις παρασκηνιακές διαπραγματεύσεις. Δε γνωρίζαμε ότι τα είχαμε δώσει όλα στους Αγγλους.

Πώς να φανταστούμε τότε ότι αυτό το σύντομο χρονικό διάστημα που μεσολάβησε απ την αυγή της απελευθέρωσης μέχρι τα Δεκεμβριανά θα ήταν όχι μόνον η αρχή αλλά και το τέλος του αυτού του λαϊκού πανηγυργιού...Οτι αυτές οι πενήντα μέρες, οι ευτυχέστερες της ζωής μας, θα ήταν οι μοναδικές και δεν θα τις ξαναζούσαμε...Οτι αντιστοιχούσαν την αρχή και το τέλος των λαϊκών κατακτήσεων και το όραμα, που σε κάποια στιγμή πιστέψαμε σαν λαός ότι γίνεται πραγματικότητα, αποδείχθηκε ότι ήταν απατηλό. Και όχι μόνο ένα απατηλό όνειρο αλλά και η αρχή ενός νέου και μακρόχρονου γολγοθά για το λαό και τη χώρα.

Αφού η παρουσία των ηγετών του ΚΚΕ, σαν επικεφαλείς του λαϊκού κινήματος, υπήρξε καταλυτική και είχε τα θετικά ως προς την οργάνωση του αγώνα και τραγικά για τη χώρα επακόλουθα ως προς το αποτέλεσμα. Θεωρώ ότι επιβάλεται να αξιολογηθούν στο βαθμό που γνωρίζει ο καθένας τις όποιες ικανότητες τους, τα θετικά και τα αρνητικά τους, για να αξιολογηθεί με αυτόν τον τρόπο η ιστορική τους τοποθέτηση. Από ό,τι είμαι σε θέση να γνωρίζω για τη διάρκεια της κατοχής απ το νομό μας και ειδικά τη Βέροια, πέρασαν πολλά και αξιόλογα στελέχη, υπήρξαν όμως δυστυχώς και μερικά κατά κύριο λόγο Ακροναυπλιώτες, που με τη σεχταριστική πολιτική τους, όχι μόνο δεν βοήθησαν αλλά βλάψανε το λαϊκό κίνημα. Αρκετοί απ αυτούς τους «καθοδηγητές» αποδείχθηκαν όχι μόνον ανεπαρκείς αλλά και πολύ αρνητικός ήταν ο ρόλος τους για το ίδιο το κίνημα.. Δυστυχώς ο Νομός δίπλα τους ταλαντούχους και αξιόλογους που είχε και πέρασαν, είχε την κακή τύχη με την απελευθέρωση να έχει επικεφαλής ένα ή δυό τέτοια «στελέχη»

Υπήρχαν άνθρωποι ταλαντούχοι, προικισμένοι με ικανότητες και ευρύτητα γνώσεων αλλά και άνθρωποι με περιορισμένη αντίληψη, χαμηλού πνευματικού επιπέδου, με ελάχιστες γραμματικές γνώσεις και το σημαντικότερο, μερικοί ήταν εκτός εποχής, ξεκομμένοι από την πραγματικότητα. Μερικοί ίσως δεν μπόρεσαν να συνειδητοποιήσουν ότι το ΕΑΜ ήταν ένα πατριωτικό, δημοκρατικό και όχι ταξικό κίνημα. Οτι ήταν ένα μαζικό, λαϊκό κίνημα που είχε αγκαλιάσει όχι μόνο την πλειοψηφία του λαού αλλά και κοινωνικά διαστρωματωμένο και στόχευε στην απελευθέρωση της χώρας και συνεπώς το κοινωνικό όραμα που είχε διαμορφώσει, δεν απέβλεπε στην ανάτροπη του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος, αλλά στην καθιέρωση της λαϊκής εξουσίας. Αρκετοί είχαν μείνει στάσιμοι και πολλοί έσερναν μαζί τους τη νοοτροπία του ταξικού αγωνιστή, επαναστάτη. Ενώ η χώρα μας ήθελε αλλαγή δομών και θεσμών και όχι επανάσταση. Μερικοί τα μόνα που γνώριζαν και διδάχθηκαν στην πολύχρονη φυλάκισή τους ήταν η σιδερένια πειθαρχία, ο αυστηρός δημοκρατικός συγκεντρωτισμός και κυρίως τα θέματα οργάνωσης.

Οι κατακτητές εκτός απ την τεράστια δύναμη πυρός, τα ταχικίνητα μέσα που τους επέτρεπε την εύκολη διακίνηση, οπωσδήποτε διέθεταν και κάποιους μηχανισμούς παρακολούθησης για το πώς σκέπτεται, κινείται και συμπεριφέρεται ο κατακτημένος λαός. Όσα πράγματα και αν γνώριζαν όμως για την ιστορία, τον πολιτισμό, τα ήθη, τα έθιμα και τη συμπεριφορά του λαού σε καμιά περίπτωση δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν τα ιδανικά και τα όνειρα με τα οποία τρέφονταν ο λαός μας. Βέβαια γεωστρατηγικά γνώριζαν τη σημασία της χώρας και σε χοντρές γραμμές τα βασικά στρατηγικά περάσματα. Ήταν όμως των αδυνάτων αδύνατον οσες πληροφορίες και αν τους είχε δώσει ο Μεταξάς, να γνωρίζουν λεπτομερώς την εδαφική διαμόρφωση του κάθε χώρου και κυρίως να προσδιορίζουν επακριβώς τους πολύπλοκους Αντιστασιακούς μηχανισμούς και να συλλαμβάνουν συγκεκριμένα άτομα. Και το κυριότερο να κάνουν σε τέτοια έκταση τις ζημιές που έκαναν σε υλικές καταστροφές, αρπαγή του εθνικού μας πλούτου και τον τεράστιο αριθμό θυμάτων που προκάλεσαν στο λαό μας.

Τα δεδομένα αυτά για να αποδώσουν τους αναμενόμενους κάθε φορά καρπούς μόνο με ένα τρόπο μπορούν να αποδώσουν: Με τη δημιουργία ενός καλά οργανωμένου δικτύου γιγενών

χαφιέδων και καταδωτών. Ένα πυκνό δίκτυο χαφιέδων και καταδοτών που να βασίζεται σε τρέια δεδομένα. Να συνδιάζει τον μισθό με την ιδεολογική εμπάθεια, την πρόσθετη αμοιβή για την κατάδωση και την αναγνώριση των πράξεων αυτών σαν προσφορά... Ένα δίκτυο από ανθρώπους που στο όνομα του οφέλους, δεν δυστάζουν συνεργαζόμενοι με τον κατακτητή να προδώσει την πατρίδα και να στήλει Έλληνες όμηρους στη Γερμανία, στη φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα, να συμβάλει και να πρωτοστατήσει στο κάψιμο των χωριών και τα 57 ολοκαυτώματα.

Φαίνεται πως οι «άρχοντες» της Βασιλο-Μεταξικής δικτατορίας και οι κατοχικοί «ελληνοέλληνες» κυβερνώντες, όχι μόνο αφομείωσαν σωστά αλλά και εφάρμοσαν στην εντέλεια την απάντηση που έδωσε ο Χίτλερ σε κάποιο φίλο του, που τον ρώτησε πως θα κυβερνήσει-ελέγξει τους λαούς που σκέπτεται να κατακτησει: «Σε κάθε χώρα φίλε μου, υπάρχουν και θα βρεθούν και αλλα καθάρματα, που θα θελήσουν να πλουτίσουν και να αναδειχθούν στις κοινωνίες τους συνεργαζόμενοι μαζί μας».

ΑΥΤΑ λοιπόν, τα παντός είδους καθάρματα, αυτή η στριτιά των καταδοτών, των κουκουλοφόρων και των χαφιέδων, που γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα, που γνώριζαν και την πιό μικρή καλύβα, δρόμο, σπηλιά και λιμέρι. ΑΥΤΟΙ ήταν που καθοδηγούσαν τους κατακτητές στα χωριά, τα λιμέρια των ανταρτών και στην καρδιά των πολιτικών οργανώσεων. ΑΥΤΟΙ ήταν που προσπιούμενοι τον «πατριώτη» και τον «αγωνιστή» προσπαθούσαν να διεισδήσουν στις Αντιστασιακές οργανώσεις, πολιτικές και ένοπλες προκειμένου να τις εκθέσουν στα μάτια του κόσμου ή με πράξεις σαμποτάζ, να σπείρουν τη σύγχυση στο εσωτερικό της οργάνωσης. ΑΥΤΟΙ ήταν που προτιστατούσαν και στις μεγάλες επιχειρήσεις και έκριναν πιά χωριά θα καούν, ποιοί θα συλληφθούν και ποιοί θα κρεμαστούν στις πλατείες των χωριών. Δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι στις επιχειρήσεις μικρές ή μεγάλες ήταν ΑΥΤΟΙ, που χρησιμοποιούσαν τους Γερμανούς σαν εκτελεστικά τους όργανα και όχι οι Γερμανοί αυτούς. Ξαν όργανα για να πετύχουν αμοιβαία το σκοπό τους.

ΑΥΤΑ λοιπόν, τα παντός είδους καθάρματα και οι διάφοροι εθνοϊσμοί, ήταν που προκάλεσαν τις μεγαλύτερες υλικές καταστροφές και τα ανθρώπινα θύματα. Χωρίς αυτά μόνοι τους οι Γερμανοί, δεν θα μπορούσαν να θίξουν ούτε μιά τρίχα απ το κεφάλι κάποιου Έλληνα, πόσο μάλλον να του το πάρουν. Χαρακτηριστικό παράδειγμα την ημέρα που έκαναν την μεγάλη επίταξη βορειοδυών.

Όταν οι ΕΠΟΝίτες άνοιξαν τα κουτιά με τις μύγες και τα γελάδια «φρούμαξαν» σήκωσαν τις ουρές επάνω, έσπασαν σχοινιά του μπλόκου και καπίστρια και ξεχύθηκαν στους 5 ή 6 δρόμους της Πλατεία Τσιρμενιού, οι Γερμανοί εκτός του ότι τα έχασαν όταν είδαν να πάει στο βρόντο η προσπάθεια τους ήταν αδύνατο και να βγούν ακόμα μόνοι τους απ το λαβύρινθο της πλατείας. Μέχρι αργά τη νύχτα τα ΕΠΟΝίτικα συνεργεία, που βγήκαν να γράψουν συνθήματα, συνάμησαν Γερμανούς που προσπαθούσαν ακόμα να βρουν κάποιον δρόμο που θα τους οδηγούσε στην πλατεία Ωρολογίου. ΑΥΤΟΙ τους πήγαιναν στα σπίτι, τα κρυσφήγητα των ανταρτών και των καταδιωκόμενων όταν κατασκοπεύοντας τους εντόπιζαν. Μα και στους αρχαιολογικούς χώρους για να αρπάξουν ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό υπήρχε στη χώρα μας πάλι αυτοί τους οδηγούσαν.

Καθημερινά απ το σιδηροδρομικό σταθμό της Βεροίας, περνούσαν τα τρένα κατάφορτα για τη Γερμανία. Οι μηχανές αγκομαχούσαν για να σύρουν τα βαριά φορτωμένα πολυάριθμα βαγόνια με τα πολύτιμα φορτία.

Την προπαραμονή της αναγγελίας της επιστράτευση, αφού προηγούμενα αφαιρέθηκαν τα βασικά έγγραφα, Η Ν Επιτροπή του ΕΑΜ, έδωσε εντολή να καεί το Δημαρχείο προκειμένου να καλυφθεί η αφαίρεση, αλλά και να μην υπάρχουν τα απαραίτητα στοιχεία για την επιστράτευση που είχαν αποφασίσει. Τον Σεπτέμβρη του 1943 κηρύχθηκε γενική απεργία. Εκλείσαν όλα τα καταστήματα με τρία αιτήματα α) την ομηρία που ήδη είχε αρχίσει να παίρνει διαστάσεις, β) την υποχρεωτική εργασία και γ) μέτρα κατά της τρομοκρατίας που είχε γίνει καθημερινό φαινόμενο. Τον Μάρτη του 1944 κηρύχθηκε εκ νέου γενική απεργία, κλείσιμο καταστημάτων και πάνδυμο συλλαλητήριο στην πλατεία Αγίου Αντωνίου. Στο συλλαλητήριο

αυτό εκτός απ τα πιά πάνω αιτήματα σύσσωμος ο λαός της πόλης απαιτούσε να φύγουν τα τάγματα ασφαλείας (του Πούλιου) απ τη Βέροια, που ασύδωτα έκαναν συλλήψεις, βασάνιζαν και λεηλατούσαν τον κόσμο.

Ηταν τόσες οι συλλήψεις που μιά ή και δυό φορές την εβδομάδα προκειμένου να αποσυμφορήσουν την φυλακή έφευγαν γεμάτα τα κανιόνια για το στρατόπεδο Παύλου Μελά στη Θεσσαλονίκη. Για να σταματήσει το κακό, η Ν Επιτροπή του ΕΑΜ έδωσε τη συγκατάθεσή της σε μια ομάδα κρούσης να χτυπήσει τους ταγματασφαλίτες πουλικούς στο έκτο Δημοτικό Σχολείο Βεροίας με πολλά θύματα. Βέβαια σε λίγες μέρες έφυγαν. Σε αντίποινα σκότωσαν 70 και πλέον ανύποπτους Βεροιώτες, και πριν φύγουν στο χωριό Πατρίδα Βεροίας δολοφόνησαν εφτά αγωνιστές και ένα άγνωστο για το χωριό πολίτη.

Ηταν τόσο το εκδικητικό τους μένος, που όταν σταμάτησαν τα πυρά των ανταρτών και αποσύρθηκαν, στο βαθμό που αυτοι καταλάμβαναν το χώρο που κατείχαν πριν οι αντάρτες και μέχρι την πλατεία Αγίου Αντωνίου, εκτό του οτι σκότωναν αδιάκριτα και έβαζαν φωτιά στα γύρω σπίτια στην πλατεία είχαν κάνει μπλόκο. Εβγαλαν τον κόσμο απ τα γύρω Καφενεία και καταστήματα και έστησαν τα πολυβόλα να πολυβολήσουν στο ψαχνό τον συγκεντρωμένο κόσμο. Ευτυχώς που το γερμανικό φρουραρχείο είχε πληροφορηθεί το γεγονός και εσπευμένα κατέφθασε (με άλματα μου είπαν οι αυτόπτες μάρτυρες) φωνάζοντας- ουρλιάζοντας μου ειπαν «Νίξ Μπουμπούμ, Νίξ Μπουμπουμ» Λένε πως αν δεν είχε προλάβει ο φρούραρχος οι νεκροί θα ξεπερνούσαν τους 200. Στο σημείο αυτό οφείλω να καταθέσω μια προσωπική μαρτυρία: Πολλά πράγματα για την άποψη σε πολλές αξιόλογες περιπτώσεις του φρουράρχου, το οφείλουμε στην τεράστια αγωνιστική προσπάθεια που έκανε η Ζώκου

ομως παρά την τρομοκρατία, τη βία, τις συλλήψεις, τα βασανιστήρια, τις εξαφανίσεις και τις ομαδικές εκτελέσεις ακόμα, όπως αυτή των 25 της Νάουσας και τα κάθε είδους εγκλήματα εις βάρος του λαού στο Νομό μας, που ήταν υπό γερμανική κατοχή ο αγώνας του λαού, δεν κάμθηκε. Οι ΕΑΜικές οργανώσεις πλήθαιναν και ο ΕΛΑΣ αυγάτιζε. Αντρες, γυναίκες, Νέοι και παιδιά εντάσσονταν στο ΕΑΜ, τον ΕΛΑΣ και την ΕΠΟΝ, μα και τα Αετόπουλα, οι Γεβριάδες της Αντίστασης, δεν υστερούσαν σε προσφορά. Ολοι από κοίνου πρόσφεραν με ενθουσιασμό και αυταπάρνηση τις όποιες πολυτιμες

υπηρεσίες μπορούσε ο καθένας, στον Ιερό εθνικό μας αγώνα.

Μετά την ίδρυση του ΕΛΑΣ, άρχισε και ο ένοπλος αγώνας. Η πρώτη μάχη του ΕΛΑΣ δόθηκε μόλις ιδρύθηκε, τον Μάρτη του 1943 στα υψώματα του Τριλόφου Βεροίας-το παλιό Ντιχαλεύρι. Ενα χωριό που και το 1821 έπαιξε καθοριστικό ρόλο στις μάχες με του Τούρκους. Η μάχη αυτή εκτός του οτι σηματοδοτούσε την έναρξη και του ένοπλου αγώνα, είχε και τον ξεχωριστό συμβολικό της χαρακτήρα : Την σύζευξη-ταύτιση του Εθνικού Απελευθερωτικού Αγώνα με αυτόν του 1821. Ακολούθησαν πολλές σκληρές και αιματηρές μάχες, πολλές ενέδρες και πολλά σαμποτάζ.

Ειδικά συνεργεία κατέστρεφαν γέφυρες αποθήκες, την αποσύνδεση και αποσύνθεση του σιδηροδρομικού και το επικοινωνιακού δίκτυο που χρησιμοποιούσε ο κατακτητής. Και με τις γέφυρες μικρές και μεγάλες συνέβαινε εκείνο που συνέβαινανε και με τις κλούβες. Πριν περάσουν τα όποια γερμανικά οχύματα από μιά μικρή ή μεγάλη γέφυρα, για να είναι βέβαιοι οτι η γέφυρα δεν έχει υπονομεφθεί, υποχρέωναν τους κρατουμένους-ομήρους που είχαν πάντα σχεδόν μαζί τους απ τις αρχές του 1944 και μετά να κατέβουν να περάσουν πρώτα οι κρατούμενοι ή κάποιο άλλοι περαστικοί,κάποιο κάρο, αγροτικό όχημα και μετά περνούσαν αυτοί.

Και όταν συγκροτήθηκαν οργανωτικά οι διμοιρείς, οι λόχοι, τα τάγματα και τα συντάγματα: Το 16ο Βεροίας, 30ο Εδέσης και το 50ο Κατερίνης που αποτέλεσαν τη Χη Μεραρχία του ΕΛΑΣ, άρχισαν οι μεγάλες πλέον μάχες του Βερμίου και των Πιερίων, του Καϊμάκ Τσαλάν, της Τζενας τα Χάσια και Αντι-χάσια, στην Ηπειρο, την Θεσσαλία, το Μουχαρέμ Χάνι κλπ, και πολλές μικρότερες τοπικές: Παλατίτσια, Γεωργινή, Ινστιτούτο βάμβακος, στη Γεωργιανή, στο Ιμπελί, τη μάχη της σοδιάς, Σταυρό βεροίας, στον Προδρόμο της Νάουσας, η απελευθέρωση της Νάουσας δυό φορές την πρώτη στις 30/4/1943, με αποκορύφωμα τις συχνές

εκκαθαριστικές επιχειρήσεις που οργάνωναν οι Γερμανοί με το έμπα της άνοιξης του 1944. Σε όλες αυτές τις συχνές επιχειρήσεις συμμετείχαν και οι κάθε μορφής εθνοϊσμοί, οι οποίοι δυστυχώς επειδή γνώριζαν πρόσωπα και πράγματα έκαναν τεράστια ζημιά βοηθώντας τους Γερμανούς, μα και ίδιοι πρωτόβουλα και για λογαριασμό τους πλιάτσο, συλλήψεις, βιασμούς και δολοφονίες ακόμα.

Γνωρίζουμε ότι οι Γερμανοί κατακτητές, προκειμένου να έχουν την πλήρη συμπαράσταση και την ολόθερμη συμμετοχή των διαφόρων Εθνοϊσμών τους επέτρεπαν πέρα απ την έκφραση του «πατριωτικού» τους μένους και τον προσωπικό πλουτισμό.

Σε μιά απ τις πολυάριθμες, πολυάνθρωπες και άρτια οπως παντά οπλισμένες επιχειρήσεις στο Βέρμιο, εκτός που έκαψαν για δεύτερη φορά το χωριό Μεσόβουνο και δολοφόνησαν όσους απ τους χωριάτες δεν πρόλαβαν να φύγουν με την βοήθεια και την άμεση συμμετοχή των εθνοϊσμών προκάλεσαν ενα ακόμη Ολοκαύτωμα. Το Ολοκαύτωμα της Κατράντσας (Πύργους είχε προηγηθεί αυτό του Ασβεστοχωριού) Στο Ολοκαύτωμα αυτό δολοφονήθηκαν 320 γυναικόπαιδα, μα και αυτούς που κατόρθωσαν να φύγουν απ το χωριό με μιά νέα πίο εκτεταμένη κυκλωτική επιχείρηση στο κοντινό δάσος που είχαν κρυφτεί τους μάζεψαν και τους έκαψαν μέσα στην Εκκλησία του χωριού. Το δε τμήμα της επιχείρησης που πέρασε απ το χωριό Σέλι-Κάτω Βέρμιο- με κατεύθυνση τα Πριόνια λίγα χιόμετρα έξω απ το Σέλι, και στο διάβα τους συνάντησαν στη θέση Πριόνια, τις οικογένειες των τριών δασοφυλάκων του Δασικού συνεταιρισμού Σελίου. Τρεις οικογένειες που λόγο της δουλειάς των συζύγων τους έμειναν μόνιμα εκεί χειμώνα -καλοκαίρι, δεν δύστασαν να τις ξεκληρήσουν. Τρεις μεμονωμένες οικογενείες που αριθμούσαν δεκαέξη άτομα (16). Ήταν η οικογένεια Του Γεωργίου Τσίρη Εξη (6) άτομα, του Ιωάννη Βόλκου έξη (6) και του Γεωργίου Φάκα τέσσερα (4) άτομα. Το μεγαλύτερο απ τα παιδιά τους ήταν 14 χρονών και το μικρότερο, δεν είχε κλήσει τα 3 χρόνια.

Μια βασική πτυχή του αγώνα για την επιβίωση του λαού ήταν οι μάχες της Σοδειάς. Τις μάχες αυτές ο λαός μας τις άρχισε απ τις πρώτες ακόμα μέρες της σκλαβιάς και κορυφώθηκαν το 1944. Όταν το απελευθερωτικό κίνημα είχε πιά αντρωθεί και ήταν σε θέση να τις διεξάγει νικηφόρα. Η μεγάλη πείνα του 1941-42, που ήταν το αποτέλεσμα της καταλήστευσης του εθνικού πλούτου απ τους κατακτητές και τους μαυραγορίτες με τις εκατοντάδες χιλιάδες θύματα ιδιαίτερα στις μεγάλες πόλεις, ήταν ενα οδυνηρό παρελθόν που όμως άφησε ανεπανόρθωτες πληγές και ανεξίτηλες μνήμες φρίκης. Μνήμες φρίκης και κλοπής σε βαθμό που και ο ίδος ο Μουσουλίνι αναγκάστηκε να πεί ότι οι «Γερμανοί άρπαξαν απ τους Ελληνες ακόμα και τα κορδόνια απ τα παπούτσια τους»

Αλλα και οι λεηλασίες και οι συγκεντρώσεις προϊόντων το 1942-43 απ τα ιταλικά κονσόρτσιουμ με το κατοχικό νόμισμα και τους ντόπιους συνεργάτες, που την έκτασή τους εύλογα αποκάλυψαν οι κάμποσες αποθήκες που κυριεύτηκαν απ τον ΕΛΑΣ, έβαζαν επιτακτικά το καθήκον της διάσωσης ολόκληρης της παραγωγής του 1944. Τη χρονιά που η αρπακτική διάθεση των Γερμανών και η βουλιμία των μαυραγοριτών έφτασε στο κατακόρυφο.

Κογιάς Νίκος

Απ τις πρώτες ακόμα μέρες του αγώνα, ενα απ τα βασικά συνθήματα ήταν: «Ούτε ενα σπιρί σιτάρι στους κατακτητές» και όταν ο αγώνας δυνάμωσε, προκειμένου το σύνθημα αυτό να πάρει μια γενικότερη έννοια αντικαταστάθηκε απ το σύνθημα : «μάχη της Σοδειάς». Το σύνθημα εφαρμόστηκε ευρύτατα στις σιτοπαραγωγικές περιοχές και στο δικό μας Νομό, που την εποχή εκείνη ήταν κατ εξοχήν σιτοπαραγωγικός. Η πρώτη μεγάλη σε έκταση εφαρμογή του συνθήματος στο Νομό μας έγινε το καλοκαίρι του 1943. Σε συνεργασία με τους Υπάλληλους της Ενωσης Γεωργικών Συνεταιρισμών Βεροίας και της Αντίστασης 18.000 οκάδες σιτάρι απ τις αποθήκες της Ενωσης στο Σταθμού Ναούσης, με την ένοπλη κάλυψη του ΕΛΑΣ, πήρε το δρόμο για το βουνό. Το καλοκαίρι του 1944 εφαρμόστηκε στον κόμμο της Βεργίνας-Παλατίτσας, όπου 15-20 χιλιάδες στρέμματα ήταν σπαρμένα με σιτάρι. Όταν ετοιμάστηκαν τα συνεργεία θερισμού, λιχνίσματος και μεταφορά της σοδειάς, άρχισε ο θερισμός κάτω απ την προστασία του 50ου Συντάγματος του ΕΛΑΣ. Επικεφαλής της

επιχείρησης ήταν ο Ψαλτόπουλος και ο Κακουλίδης (δεν θυμάμαι τον βαθμό τους και το μικρό όνομα.

Όταν οι Γερμανοί πληροφορήθηκαν την επιχείρηση 1,400 Γερμανοί και 1,000 περίπου ΠΑΟτζήδες, κινητοποιήθηκαν προκειμένου να ματαιώσουν τον θερισμό και να αρπάξουν αυτοί τη σοδειά της χρονιάς. Η μάχες που ακολούθησαν ήταν σκληρές. Οι Γερμανοί υποχώρησαν αφήνοντας το πεδίο της μάχης 8 νέκρους απ' του οποίους 38 Γερμανοί και 60 αιχμάλωτοι και πολλά λάφυρα σε όπλισμό και πυρομαχικά. Ο ΕΛΑΣ είχε τρεις νεκρούς και δέκα τραυματίες. Το ίδιο έγινε και στον κάμπο της περιοχής Αλεξανδρείας, κυρίως στην περιοχή του βάλτου. Εκείνη τη χρονιά ήταν συνηθισμένο φαινόμενο να βλέπεις τους αντάρτες, με το όπλο χιαστί, να δίνουν ενα χέρι βοήθειας για την συγκομιδή. Ατμόσφαιρα ενθουσιασμού και συγκίνησης επικρατούσε στους κάμπους ειδικά της Μακεδονίας και της Θασσαλίας. Τραγούδια, δρεπάνια και αχός απ' τις μάχες. Ο ιδρώτας ανάμιχτος με αίμα πότιζε τους κάμπους της χώρας.

Στην Εθνική Αντίσταση και ειδικά στο Νόμο μας, που ήταν και παραμένει κατ' εξοχήν δημοκρατικός στα πιστεύω του, με τον ενα ή τον άλλο τρόπο πήρε στο σύνολό του μέρος, Επειδή κάνω ειδική αναφορά στους Βλάχους και επειδή συμβαίνει να είμαι και εγώ δίγλωσσος και από τα δυό δέντρα, θεωρώ ότι πρέπει να εξηγήσω αν όχι να δικαιολογήσω την τέτοια συμμετοχή των δίγλωσσων Ελλήνων στην Αντίσταση. Και το κάνω αυτό γιατί και μέσα στο ίδιο το κίνημα ευτυχώς από λίγους ακούστηκαν φωνές ή και διατυπώθηκαν απόψεις ότι οι βλάχοι, αν όχι στο σύνολο αλλά πολλοί το έπαιζαν δόπορτο. Όταν βρίσκονταν σε γερμανοκρατούμενη περιοχή ή σε περιοχή που ελέγχονταν από κάποιον εθνοϊσμό (Πουλικούς κλπ), σκεπτόμενοι τα περιουσιακά τους και μόνο στοιχεία προσάρμοζαν τη στάση τους με αυτούς που έλεγχαν το χώρο πχ (το χειμώνα) στον κάμπο με τους Πουλικούς, Σκαπέδρα κλπ, οι όποιου άλλου φιράματος και όταν την άνοιξη ανέβαινε στα βουνά συνταύτιζε την στάση του με αυτή του ΕΑΜ.

Ο πόλεμος, ο κάθε πόλεμος προκαλεί όλων των ειδών τις καταστροφές υλικές αλλά και ανθρώπινες ζωές. Νικητής απ' τον πόλεμο βγαίνει αυτός που είναι παρών μετά τη λήξη του. Το ίδιο ισχύει και για τις υλικές καταστροφές. Μπορεί ο πόλεμος να έχει νικηφόρα κατάληξη για τη χώρα, αν όμως το κάθε συγκεκριμένο άτομο, για λόγους αντικειμενικού όπως αυτή των (βλάχων) δεν περισσώσει και τα προ του πολέμου υπάρχοντα περιουσιακά του στοιχεία, τότε αυτό το άτομο ή η οικογένεια, δεν συγκαταλέγεται ανάμεσα στους νικητές του πολέμου, αλλά με στους ηττημένους αφού έχει ήδη καταστραφεί οικονομικά.

Η τέτοια συμμετοχή των βλάχων στην Αντίσταση, οφείλεται στην κατ' αποκλειστικότητα απασχόλησή τους με την κτηνοτροφία και τις μεταφορές, καθώς και η μόνιμη εγκατάστασή λόγω της φύσης της εργασίας τους στους ορεινούς όγκους της χώρας. Οι Βλάχοι ήταν απ' τους πρώτους που εντάχθηκαν στην Αντίσταση. Αν σε αυτά προστεθεί και η παράδοση της συμμετοχής τους στους εθνικούς αγώνες, οι Βλάχοι και στην Αντίσταση είχαν μεγάλη αναλογικά συμμετοχή και έπαιζαν έναν ξεχωριστό ρόλο, όπως ξεχωριστός ήταν ο ρόλος των Βλάχων στο διάβα των αιώνων.

Οι Βλάχοι ήταν πάντα πρώτοι στ' Αρματα, τα Τάματα, τα Γρόσια και τα Γράμματα. Και στην Αντίσταση, δεν υστέρησαν σε συμμετοχή και προσφορά. Οι βλάχοι γενικά και τα βλαχοχώρια ειδικά, χωρίς εξαίρεση απ' την πρώτη μέρα της κατοχής εντάχθηκαν στο αγώνα και πρόσφεραν ανεκτίμητες υπηρεσίες. Μια απ' τις πολλές η πιο πολύτιμη, ήταν ότι με τον όπλισμό, τα πυρομαχικά και τα ζώα που είχαν και φέρει μαζί τους απ' τον αλβανικό πόλεμο και αυτά που είχαν μαζέψει απ' τα εγκαταλειμμένα απ' τον υποχωρούντα στρατό όπλα, έδωσαν τη δυνατότητα στα πρώτα ανταρτοτμήματα του ΕΛΑΣ, να οπλισθούν με όπλα και πυρομαχικά και να αποκτήσει μέσα μεταφοράς.

Όμως και οι ίδιοι απ' τη αρχή ακόμα εντάχθηκαν ομαδικά στις ανταρτοομάδες του ΕΛΑΣ. Ένας πολύ μεγάλος αριθμός συμμετείχε στην ανωτάτη ηγεσία του απελευθερωτικού κινήματος όπως: ο Γεωρ Σάντος, ο Στεφ Σαράφης, ο Α Τζίμας (Σαμαρινιώτης), ο Αλέξ Σλώλος κλπ και στα χαμηλότερα κλιμάκια και εκατοντάδες είναι αυτοί που διακρίθηκαν για την ξεχωριστή

παλληκαριά τους και αναδείχθηκαν διοικητές τμημάτων και σε αρκετές εκατοντάδες ανέρχονται αυτοί που έπεσαν στον αγώνα για τη λευτεριά της πατρίδας

Οι Βλάχοι κατά κύριο λόγο προπολεμικά, ασχολούνταν με τις μεταφορές (Καραβάνια) και την κτηνοτροφία κυρίως γιδοπρόβατα. Το γεγονός αυτό πείθει ότι λόγω του επαγγέλματος, εκτός από κάποιο σπίτι αν είχαν (ακίνητη περιουσία και αυτοί που ήταν έμποροι) όλα τα άλλα περιουσιακά στοιχεία που είχαν ήταν κινητά. Και όχι μόνο ήταν κινητά, αλλά σε κάθε εθνικό αγώνα η περιουσία τους βρίσκονταν εκτεθειμένη στις εμπόλεμες περιοχές και ζώνες όπου γίνονταν συγκρούσεις. Και σε χώρους που γίνονται συγκρούσεις, δεν σκοτώνονται μόνο οι άνθρωποι που συμμετέχουν στη σύγκρουση, αλλά και τα ζώα και ο ίδιος ο αγωγιάτης ή ο τσομπάνης, που οι Γερμανοί ή οι αντάρτες τον πήραν σε χωρίς τη θέλησή του υπηρεσία.

Και το βασικότερο, δεν ήταν μόνο κινητή, ήταν και αναλώσιμη, γεγονός που σημαίνει ότι αυτό που είχε σήμερα περιουσιακό στοιχείο : Τα πρόβατα, τα γίδια και τα μουλάρια, δεν ήταν σίγορος ο ιδιοκτήτης, ότι θα το είχε και αύριο. Τόσο τα καραβάνια για λόγους εργασίας, άλλο τόσο και τα γιδοπρόβατα για λόγους επιβίωσης, έπρεπε να μετακινούνται από τόπο σε τόπο και απ το βουνό στον κάμπο το χειμώνα και αντίστροφα. Το γεγονός αυτό σημαίνει, ότι κατά καιρούς άλλαζε τόπο διαμονής με αποτέλεσμα άλλοτε να ζεί αυτός και τα ζώα του, σε χώρο ελεγχόμενο απ την Αντίσταση και άλλοτε απ τους Γερμανούς και τους συνεργάτες τους και το κυριότερο ποτέ δεν γνώριζε από προηγούμενα ποιός απ τους εμπόλεμους κατείχε το χώρο του προορισμού του. Μέχρις ότου το διαπιστώσει αυτό ζούσε μέσα στην αγωνία και την αβεβαιότητα. Στην αγωνία γιατί μια λάθος κίνηση ή λέξη έβαζε σε κίνδυνο όχι μόνο τα περιουσιακά του στοιχεία, αλλά και την ίδια τη ζωής του.

Η κινητή περιουσία (αυτό ίσχυε για όλους) εκτός του ότι είναι εκτεθειμένη σε όλους τους φυσικούς κινδύνους και τις απώλειες ζωϊκής φθοράς : αρρώστειες, κλοπές, λύκος επιτάξεις κλπ, σε ανώμαλες καταστάσεις, όπως ο Μακεδονικός αγώνας, ο αλβανικός πόλεμος, η κατοχή, και ο εμφύλιος, η ανώμαλη μεταπελευθερωτική περίοδο με τις πλειάδες των συμμοριτών που δρούσαν ανεξέλεκτες και η δικτατορίες όλες οι μορφές των περιουσιακών στοιχείων διατρέχουν κάποιον κίνδυνο μικρό ή μεγάλο. Οι περιουσίες όμως των βλάχων λόγω της φύσης σαν κινητή και αναγκαία για τις μεταφορές και σαν η πιό πολύτιμη-βρώσιμη για τον άνθρωπο, διατρέχει τους περισσότερους.

Το κρέας, το γάλα, το τυρί και το βούτυρο, δεν είναι μόνο απ τα πιό βασικά είδη διατροφής, αλλά και προτιμούνται σε σχέση με τα λαχανικά και τα όσπρια. Επειτά τα βρώσιμα αυτά προϊόνταν ήταν στους χώρους που βρίσκονται οι εμπόλεμοι. Το ίδιο και τα μεγάλα ζώα τα μουλάρια και τα άλογα για όλες τις μεταφορές και κυρίως για τις ορεινές περιοχές.

Δεν έχω τα απαραίτητα στοιχεία για να περιγράψω με λεπτομέρεια το τι πρόσφεραν στον αγώνα τα βλαχοχώρια και ιδιαίτερα εκείνα που βρίσκονταν στις ορεινές περιοχές. Εκείνο που γνωρίζω είναι, ότι τα βλαχοχώρια της Πίνδου, όπως και όλα τα άλλα χωριά σε αυτήν την ορεινή περιοχή, αλλά του Βερμίου-Πιέρια και Καϊμάτσαλ, που ήταν στην περιοχή ευθύνης της Χης Μεραρχία, είναι ότι τα βλαχοχώρια αυτά είναι αυτά που έδωσαν τη δυνατότητα στα εκεί συγκεντρωμένα τμήματα του ΕΛΑΣ, να διατηρηθούν σαν συγκροτημένα τμήματα, να στεγαστούν, να συντηρηθούν από άποψη τροφοδοσίας, να ανασυγκροτηθούν και να οργανωθούν σε κανονικές μονάδες. Τα χωριά αυτά, έκοβαν τη μπουκιά απ το στόμα και την έδιναν στα τμήματα του ΕΛΑΣ επι μήνες ή στη διάρκεια των επιχειρήσεων.

Πολλά βλαχόφωνα χωριά, γι αυτήν ακριβώς την πολύπλευρη συμμετοχή τους στον αγώνα, δοκίμασαν τον αγριανθρωπισμό των Γερμανών και των εθνοκτόνων που τα λήστεψαν, τα έκαψαν και τα κατέστρεψαν συθέμελα Κλεισούρα κλπ. Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι όλος ο λαός πρόσφερε και ειδικά η ύπαιθρος και ειδικότερα τα ορεινά ανεξάρτητα αν ήταν Βλάχοι, Πόντιοι, Σλαβομακεδόνες ή ντόπιοι. Αν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσα στους Βλάχους και τους ασχολούμενους με την γεωργία αυτό συνίσταται στο γεγονός ότι τα περιουσιακά στοιχεία των Βλάχων ήταν κινητά, ενώ των γεωργών κατά κύριο λόγο ήταν ακίνητα.

Οι κατακτητές και οι συνεργάτες τους, μπορεί να συμβεί για λόγους στρατηγικούς να μετατρέψουν ένα τεράστιο κομμάτι γής, μέσα στο οποίο υπάρχουν πολλές αγροτικές περιουσίες σε στρατόπεδο ή κάποια άλλη χρήση.

Αν δεχθούμε ότι η συνείδηση κάθε λαού και ατόμου, αποτελεί αντανάκλαση του υλικού αντικειμενικού κόσμου, και ότι ανάμεσα στα άλλα δεδομένα είναι και η περιουσία στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής, αποτελεί στοιχείο που συμμετέχει στη διαμόρφωση της συνείδησης, τότε πρέπει να δεχθούμε ότι η συνείδηση των ανθρώπων της σταθερής περιουσίας διαφέρει από εκείνη των ανθρώπων με κινητή.

Όπως είναι γνωστό αμέσως μετά την κατάληψη της χώρας συγκροτήθηκαν ανταρτομάδες, που δρούσαν ανεξάρτητα η μία απ την άλλη. Αυτό στο ξεκίνημα. Οι ανάγκες όμως του αγώνα κάθε μέρα που περνούσε μεγάλωναν. Προκειμένου να καλύψουν τις αυξημένες πολιτικές και πολεμικές ανάγκες, στα μέσα του 1943, οι μονάδες-ομάδες αυτές συγκροτήθηκαν στο πρότυπο που είχε ο εθνικός στρατός προπολεμικά. Όπως προπολεμικά έτσι και στην κατοχή έδρα της Χης Μεραρχίας ήταν η Βέροια και συγκροτήθηκε απ τα ίδια συντάγματα: Το 16ο Βεροίας, το 30ο Εδέσσης και το 50ο Κατερίνης.

Η Διοίκηση της Χης Μεραρχίας ανασυγκροτήθηκε: στρατιωτικός διοικητής ο συνταγματάρχης πεζικού Καλαμπάλικης Ευάγγελος, Κικίτσας Γεώργιος καπετάνιος, Γκένιος Θανάσης (Λασάνης) αντιπρόσωπος του ΕΑΜ και ο ταγματάρχης πυροβολικού Καστανάς Νίκος επιτελάρχης, τα δε συντάγματα συγκροτήθηκαν.

1) Το 16ο συντάγμα με αρχική διοίκηση το λοχαγό πεζικού Οικονομόπουλο Γιώργο (Μπαρπαγιώργο) και σε συνέχεια τον ταγματάρχη πεζικού Παπαζήση, τον ταγματάρχη Μεσημέρη και καπετάνιο τον Μελίδη Βασίλη (Βερμιώτη). Χώρος δράσης: Βέρμιο, Πιέρια, Χάσια.

2) Το 30ο με έδρα την Εδεσσα και με αρχική διοίκηση τον Μόσχο Χρήστο (που είχε την ευθύνη και του 16ου), με καπετάνιο τον Καριοφύλλη Γιάννη (Στάθης) και πολιτικό υπεύθυνο τον Μητσόπουλο Θανάση (Σταύρο). Αργότερα, στρατιωτικός διοικητής ανέλαβε ο ταγματάρχης Ζησόπουλος Φώτης (παπούς). Χώρος δράσης: Πάϊκο-Καϊμάκτσαλαν-Τζένα.

3) Το 50ο με έδρα την Κατερίνη και με αρχική διοίκηση το λοχαγό Τσαλτίδα καπετάνιο τον Συννεφάκη Κώστα (Νικήτα) και πολιτικός υπεύθυνος Καρακίτσος Ζαχαρίας (Παύλος). Αργότερα στρατιωτικός διοικητής ο αντισυνταγματάρχης πεζικού Παπαδάκης. Χώρος δράσης : Πιέρια, Τιτάριο, Ολυμπος, Καμβούνια, Αντιχάσια και Χάσια.

Η χώρα μας κατακτήθηκε ύστερα από ένα μακρόχρονο πόλεμο με τον φασισμό του Μουσουλίνι και έναν αιματηρό πολυήμερο πόλεμο με το νέο κατακτητή. Ήταν επόμενο τα συναισθήματα που ένοιωσε ο κάθε Έλληνας και Βεροιώτης, και η στάση που θα κρατούσε απέναντι στους κατακτητές να ήταν ανάλογη με τα πιστεύω του. Και τα πιστεύω λόγω της δικτατορίας δεν ήταν ταυτόσημα. Τα συμφέροντα ενός μεγάλου τμήματος της άρχουσας τάξης, είχαν προπολλού ταυτιστεί με αυτά του άξονα. Προκειμένου να τα εκφράσουν επέβαλαν τη Βασιλομεταξική δικτατορία. Το γεγονός αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να μην υπάρχει ταύτιση συμφερόντων άρα και στόχων ανάμεσα στο λαό και την «ηγεσία», που αμέσως μετά την κατοχή εγκατάλειψαν τη χώρα και ο λαός έψαχνε επίμονα και παντού να βρεί κάποιον «μεγάλο και τρανό»

Κάποιον από αυτούς που σε άλλους καιρούς εκθιάζαν σε όλους τους τόνους την «προσφορά» τους και δεν εύρισκε. Και δεν εύρισκε γιατί : Βασιλιάδες, Πρωθυπουργοί, υπουργοί και Στρατηγοί και σύμπασα η 4ο Αυγουστιανή «ηγεσία», όλοι μαζί από κοινού ορμόμενοι και συναποκομίζοντας ό,τι πολύτιμο, σπάνιο και ακριβό είχε η Ελλάδα είχαν γίνει ΛΑΓΟΙ...προς τα απάνεμα λιμάνια...

Μετά την κατάρευση του μετώπου, είχαν αποδιοργανωθεί τα πάντα. Και ενώ η πείνα σκότωνε ανθρώπους, με τον πιο ειδικό και απάνθρωπο τρόπο. Οι πόλεις και η ύπαιθρο στέναζε κάτω απ τη Μπότα των κατακτητών το εναπομείναν 4ο Αυγουστιανό καθεστώς, κατ εντολή της απελθούσης «εθνικής ηγεσίας» της χώρας, όλοι μαζί (οι εντός και εκτός) μέτοχοι, συμμετοχοί, συνενοχοί και αμετανόητοι έναν και μόνο είχαν στόχο : Να σκοτώσουν πρώτα

την αγάπη του λαού για την Ελλάδα και σε συνέχεια να την εντάξουν στο Μπλόκ του άξονα, χωρίς να νοιώθουν την παραμικρά ανησυχία για το μέλλον της Ελλάδας.

Ο φασισμός είναι ένα καθαρό χημικό απόσταγμα της Ιμπεριαλιστικής κουλτούρας. Μιάς κουλτούρας που φασισμός και κράτος ταυτίζουν την πρόθεση και εκδηλώνουν τη θέληση να τη χρησιμοποιήσουν σαν εργαλείο μιας καλά συντονισμένης τρομοκρατίας, που να βαραινεί πάνω σε όλο το λαό. Και οι δύο έχουν στόχο την «τελειοποίηση» της εκτελεστικής εξουσίας, που θα την μετατρέψει σε κράτος ολοκληρωτικό. Σε καθεστώς, όπως συνέβει στην Ελλάδα και φτάσαμε στην δικτατορία το 1936.

Στα καθεστώτα αυτά οι νέοι άνθρωποι, δεν εκπαιδεύονται σε έργα ειρήνης, αλλά πολέμου. Μέσα σε μία περιρρέουσα ατμόσφαιρα όπου επιδρά υπέρμετρα το γοητευτικό πολεμικό παρελθόν και η κοινωνική επιθετικότητα. Έτσι στο κοινωνικό πεδίο κυριαρχούν οι ρατσιστικές πρακτικές, το οργανωμένο έγκλημα, η δράση τρομοκρατικών ή θρησκοόληπτων μειοψηφικών ομάδων. Οι «Ηρωες» και οι ηγέτες των φασιστών και των Ναζί στο μεσοπόλεμο όλοι σχεδόν δεν ανήκαν σε κάποια Ελίτ μορφωμένων. Είχαν ταπεινή καταγωγή που αναμφισβήτητα είχαν ενδιαφέρει στον «πολιτιστικό» κομπογιαντισμό της εποχής, που εξέφραζε το αίσθημα ενός πνευματικού πεσιμισμού και σαν τέτοιοι θαύμαζαν τον φασισμό και το ναζισμό.

Ο αυθεντικός φασισμός, όπως ο δικός μας φασισμός, ντύνεται με τα πατριωτικά σύμβολα. Ο διάκοσμος των προτύπων εξαρτάται από την κουλτούρα. «Τιμούν» υποκριτικά και «επιδεικτικά» αυτούς που έκαναν την Ελλάδα κρατική οντότητα, προβάλλουν με έντεχνο τρόπο και πληθωρικά αυτούς που ασέλησαν στο σώμα της Ελλάδας το 21, σαν τους πραγματικούς σωτήρες και αναγεννητές του έθνους, και αγνοούν αυτούς που γονημοποίησαν τον αέρα που αναπνέουμε, που έκαναν καρποφόρο το χώμα της Ελλάδας και μεγάλωσαν την εσωτερική και την εξωτερική της γεωγραφία.

Για αυτόν ακριβώς το λόγο η Ελλάδα, που η ίδια αντί για την απελευθέρωσή της στις 12/10/1944, γιορτάζει την έναρξη του πολέμου, όχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνεται σε αυτό το караβάνι της μνήμης, που οι άλλες χώρες γιορτάζουν, τη νίκη του πολέμου και της Αντίστασης, αλλά ούτε και μνημονεύεται η προσφορά της στον κοινό αντιφασιστικό αγώνα. Ίσως οι οργανωτές αυτών των γιορτών δικαιολογούν την παράληψη πρόσκλησης, απ τη συμπεριφορά της ίδιας της Ελληνικής Πολιτείας και του εκπαιδευτικού μας συστήματος, που επι εκατόν ογδόντα χρόνια απ το 21, πρώτο της μέλημα ήταν και παραμένει η προσπάθεια για το πώς θα έκοβε με όλα τα μέσα τους δρόμους και τις δομές επικοινωνίας των Νέων Γενιών, να γνωρίσουν το πραγματικό 21, και μισό σχεδόν αιώνα τώρα παραμένει άγνωστη στις Νέες γενιές η αναγνωρισμένη και δοξασμένη απ την οικουμένη Εθνική μας Αντίσταση.

Η Ελληνική πολιτεία ποτέ δεν οργάνωσε την προβολή της οικουμενικής αξίας της Εθνικής Αντίστασης. Έκανε ακριβώς το αντίθετο. Αντί γι αυτό και πάλι για τους ίδιους λόγους και για να διασφαλίσουν εκλογική πελατεία, οδήγησαν στο σημερινό χυλό την Αντίσταση και την «αναγνώριση αγωνιστών».

Όπως το 21 μηδένισε, την ψυχή της επανάστασης όταν φυλάκιζε και εξόριζε την ψυχή και την ηθική του Έθνους, αφόρισε με μεσαιωνική υστερία του αγωνιστές, σαν προϋπόθεση για την εγκατάσταση των αποικιακών θεσμών και δομών εξάρτησης και συνέβαλε στην δολοφονία αξιόλογων αγωνιστών και πρωτεργατών της Επανάστασης. Έτσι και τώρα για τους ίδιους λόγους μηδένισε τη σημαντικότερη ιστορική μετά το 21 προσφορά του λαού μας, περιορίζοντας τη γεωγραφία της Εθνικής Αντίστασης και έθεσε υπο απηνή διωγμών τους σύγχρονους Κολοκοτρωναίους, Ανδρούτσους, Καραϊσκάκιδες και Καρατάσους.

Κακοποίησε και ατίμασε τη γενιά που τραγουδούσε και πολεμούσε για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά. Αν το 21, είχε τους Ανδρούτσους, τους Καραϊσκάκιδες τους Διάκους, η Αντίσταση είχε τους δικούς της : Σουκατζήδιδες, τους Σαλάδες, τους Μπελογιάννιδες, τους Κολοκοτρωναίους και τους Μεσημέριδες απ το Μακροχώρι Ημαθίας, που όταν οι Γερμανοί, λίγο πριν τον εκτέλεσή του, τον διέταξαν να βγάλει και να πετάξει το σήμα του ΕΛΑΣ απ το δίκωχο, μεγαλώνονταν και προβάλλοντας το Έπος και το εύρος της Αντίστασης και της

Ελλάδας θα τους απαντήσει : «Πρώτα θα με χτυπήσεται εδώ (έδειξε το μέτωπο) και ύστερα θα το βγάλετε εσείς, αυτό το τιμημένο σήμα του ΕΛΑΣ», απ το μέτωπο.

Επειδή έκανα χρήση το όνομα του Σουκατζίδη, η περίπτωση για την ιστορία έχει ως εξής. Όταν την πρωτομαγιά του 1944 οι Γερμανοί πήραν τους 200, κομμουνιστές απ το Χαϊδάρ να τους εκτελέσουν σε αντίποινα και συμβολικά στην Καισαριανή, μέσα στους 200, που όλοι τους ήταν κρατούμενοι του Μεταξά, ήταν και ο Ναπομέων Σουκατζίδης. Επειδή ο Σουκατζίδης μιλούσε άπτεστα τη Γερμανικά ήταν απ την πλευρά των κρατουμένων, ο άνθρωπος που είχε την επαφή με τον Γερμανό στρατοπεδάρχη.

Όταν ο στρατοπεδάρχης, είδε ότι μέσα στον κατάλογο των 200, ήταν και το όνομα του Σουκατζίδη, δεν ξέρω για πιά ακριβώς λόγο τον εξαίρεσε και τον έβγαλε απ τη γραμμή και στην θέση του θα έβαζε έναν άλλο. Τότε ο Σουκατζίδης είπε στον στρατοπεδάρχη, «πως θα δεχόταν την εξαίρεση αυτή με την προϋπόθεση ότι δεν μπει άλλος κρατούμενος στη θέση του». Η απάντηση του στρατοπεδάρχη ήταν πως οι κρατούμενοι που θα εκτελεσθούν πρέπει να είναι 200 και όχι 199. Και η απάντηση του Σουκατζίδη ήταν «Εγώ είμαι ο προγραμμαμένος γι αυτό και δεν μπορώ να βάλω έναν άλλο στη θέση μου», και ξαναμπήκε στη γραμμή. Εκτελέστηκε και αυτός με τους άλλους 199.

Ακόμα είχε τις πολλές εκατοντάδες θανατοποινίτες που έδωσαν τη ζωή τους. Αυτούς που εκτός που την έδιναν πολεμώντας, αλλά και όταν δεν τους σκότωσε το εχθρικό βόλι, τους συνέλλαβε η μεταπολεμική πολιτεία και τους καταδίκασε σε θάνατο με μόνο το αδήκημα τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Αυτούς τους ίδιους, λίγες στιγμές πριν την εκτέλεση, τους απάλλαζε-απάλειφε την ποινή και τους χάριζε τη ζωή, υπο τον όρο ότι θα αποκηρύξουν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Εκτός από ελαχίστους, μετρημένους στα δάκτυλα τους ενός χεριού, εκατοντάδες ήταν αυτοί που στήθηκαν λεβέντικα και παλικάρισια, Γυναίκες, Αντρες και Παιδιά στο εκτελεστικό απόσπασμα τραγουδώντας το « ΕΑΜ, ΕΑΜ, ΕΑΜ φωνή λαού, που φτάνεις στ άστρα του ουρανού... και το «Εμπρός ΕΛΑΣ, ΕΛΑΣ για την Ελλάδα το δίκαιο και τη λευτεριά...» και δεν αποκήρυξαν τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση. Μα και για το γεγονός ότι δεν ήταν και ούτε έννοιωθαν ένοχοι. Οι Αθώοι δεν διαπραγματεύονται την αθωότητά τους.

Μα και όταν η χώρα μας κλήθηκε στη διάσκεψη του Πότσταμ, όπου θα συζητούνταν τα μεταπολεμικά σύνορα της Ευρώπης και θέματα που αφορούσαν άμεσα την Ελλάδα όπως: της Κύπρου, των Δωδεκανήσων, της Ανατολικής Θράκης, των Στενών και των επανορθώσεων, ενώ οι άλλες ευρωπαϊκές κυβερνήσεις ήταν κυβερνήσεις συνασπισμού με πυρήνα την Αντίσταση, η «υγιής εθνικόφρον» αντιπροσωπεία μας, πήγε στη διάσκεψη με εξορκισμούς εναντίον της Εθνικής Αντίστασης, του «Δεκέμβρη» και τα «εγκλήματα της Αριστεράς», λές και αυτά ήταν τα θέματα με τα οποία θα ασχολούνταν η παγκόσμια διάσκεψη.

Οι νέοι στα φασιστικά καθεστώτα, δεν γνωρίζουν την αυτοκατάφαση (ΕΟΝ), δεν κατακτούν μέσω της προσπάθειας πρωταγωνιστικό ρόλο στα κοινωνικά δρώμενα. Διαπαιδαγωγούνται με τις πεπαλαιωμένες τυπικές λογικές του πολέμου : σύγκρουση των δυνάμεων του Καλού και του Κακού, όπου οι εμπόλεμοι διεκδικούν ο καθένας ότι η δική του πλευρά εκφράζει το Δίκαιο και το Καλό, ενώ χρεώνουν στους αντιπάλους τον άδικο πόλεμο και το απόλυτο Κακό.

Αυτή η αδιαφορία για την Ελλάδα και το λαό της. Το πάθος να διατηρήσουν την εξουσία. Ο υπέρμετρος ζήλος και η επίμονη αγωνία να εντάξουν ό,τι έμεινε απ την Ελλάδα και το λαό της στο Γ! Ράιχ, τους οδήγησε να αναλάβουν προδοτικά αξιώματα, έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών όλους τους εναπομείναντες οικονομικούς πόρους της χώρας, τους κρατικούς, ιδεολογικούς και κατασταλτικούς μηχανισμούς και το Μεταξικό παρακρατός. Με στόχο να οργανώσουν όχι μόνο δίκτυα επαγρύπνησης, (χαφιέδες, καταδότες, κουλοφόρους κλπ), αλλά και ποικιλόνημα ένοπλα τμήματα, που τα έθεσαν στη διάθεση των κατακτητών να πολεμίσουν την Εθνική Λαϊκή Αντίσταση, αλλά και θα αποτελούσαν τον προπομπό του εμφυλίου πολέμου και τον πυρήνα του μελλοντικού εθνικού στρατού. Η χωροφυλακή δεν

αφοπλίστηκε με την κατάρευση. Παρέμεινε όπως ήταν υπό τις διαταγές των Κούϊσλιγκς. Το ίδιο και η αστυνομία πόλης

Με αυτήν την εικόνα έκλεισε η αυλαία του μεσοπολέμου για το λαό, όχι όμως και της 4ο Αυγουστιανής κλίκας, η οποία τόσο στο εσωτερικό, όσο και στο εξωτερικό συνέχισαν το καταχθόνιο καταστροφικός τους έργο. Με αυτήν την εικόνα που αλβανικός πόλεμος προκάλεσε, τις τεράστιες καταστροφές που προξένησαν τα υποχωρούντα Βρετανικά στρατεύματα απ την Ελλάδα στο σιδηροδρομικό, οδικό, λιμενικό και αεροπορικό δίκτυο και γενικότερα άνοιγε για την Ελλάδα και τη Βέροια η νέα φάση της τραγωδίας του λαού μας. Η τετράρχων τραγωδία της κατοχής.

Ετσι αντί για εθνική ενότητα και ομοψυχία, που είναι τα βασικά προαπαιτούνα για Αντίσταση και Απελευθέρωση, οδηγηθήκαμε σε μάχες σώμα με σώμα όχι μόνο με τους κατακτητές αλλά, και με τους ντόπιους φασίστες, τους κάθε λογής δοσίλογους και γέμισε η Ελλάδα θύματα, νεκρούς και σταυρούς. Νεκρούς που τα κόκκαλά τους τρίζουν απ την απονία, την αδιαφορία και την ακατασίγαστη ακόμα εκδιδητική μανία της πολιτείας. Σταυρούς και κόκκαλα που δεν τιμήσαμε, μα και ούτε αξιοποιήσαμε. Σταυρούς για τους οποίους έπρεπε σαν χώρα και λαός, να νοιώθουμε ένα αίσθημα ενοχής, ντροπή και αυτοκριτικής για την τέτοια συμπεριφορά μας απέναντι στη θυσία που έκαναν : έβαλαν επάνω και απ αυτήν τη ζωή τους την Ελλάδα και τη λευτεριά της.

Απ αυτήν ακριβώς την ανάγκη της λευτεριάς οδηγήθηκαν οι ποιητές Κωστής Παλαμάς να πεί : «μεθίσουμε με τ αθάνατο κρασί του εικοσιένα», για τον πόλεμο της αλβανίας. Ο Αγγελος Σικελιανός για την Αντίσταση : «Ομπρός, με ορθή, μεσούρανη της λευτεριάς τη δάδα ανοίγεις δρόμο, Ελλάδα στον Ανθρωπο...Εμπρός.» και Φώτης Αγγουλής, θα συμπυκνώσει το χρέος των Ελλήνων για τη χιλιόκριβη τη λευτεριά σε στίχος το μέγεθος της ανθρώπινης θυσίας με τις λέξεις : «...Τόσοι σταυροί που στήθηκαν, τόσοι σταυροί που θα στηθούνε, εμάς μόνο με σταυρούς μπορούν να μας μετρούνε».

Στη Βέροια βέβαια, δεν υπήρχε άρχουσα τάξη. Υπήρχαν όμως οπαδοί και στελέχη, που με αυστηρή επιλογή στελέχωναν τον κρατικό μηχανισμό, Νομαρχιακή Επιτροπή διορισμένη απ τη δικτατορία, «Επιτροπές Ασφλείας» και τα στελέχη της ΕΟΝ. Ακόμα υπήρχαν και αυτοί που πίστευαν στην Μεταξική δικτατορία και τον κομμουνιστικό κίνδυνο στο όνομα του οποίου έγινε η δικτατορία, που όμως δεν συμμετείχαν στην επιβολή της, αλλά μερικοί ευτυχώς ελάχιστοι στρατεύτηκαν, στο πλευρό του κατακτητή για να την πολεμήσουν. Καραμπινιέροι και μερικοί συνεργατό-καταδότες, και αυτοί που προσχώρησαν στην Πανελλήνια Αντιστασιακή Οργάνωση (ΠΑΟ) με καθαρό αντικομμουνιστικό περιερόμενο. Ανεφοδιάστηκαν με όπλα και βγήκαν στο βουνό να χτυπήσουν τον ΕΛΑΣ. Μετά από μια σύγκρουση στη Φυτειά και τους Αγίους Πάντες, άρχισαν διαπραγματεύσεις να συγκεραστούν οι απόψεις, με κοινό στόχο τον κατακτητή, χωρίς αποτέλεσμα. Οι αρχηγοί έφυγαν στη Μέση Ανατολή και οι οπαδοί άλλοι προσχώρησαν στο ΕΑΜ και αλλη πήγαν στα σπίτια τους.

Η ανάληψη πρωτοβουλίας σχεδόν αμέσως μετά την κατάληψη του Νομού απ τους Γερμανούς απ το ΕΑΜ, και η μή ανάπτυξη αλλης αξιόλογης Αντιστασιακής οργάνωσης-εκτός απ την ΠΑΟ-με σκοπό να κτυπήσει την λαϊκή Αντίσταση και η ραγδαία ανάπτυξη της ΕΑΜικής Αντίστασης, ήταν τα κύρια και βασικά δεδομένα που συνέβαλαν όχι μόνο να διατηρηθεί η ενότητα και η ομοψυχία και κυρίως όπως συνέβει δυστυχώς σε αρκετά μέρη να μὴν διασπαστεί η συνοχή του κοινωνικού Ιστού. Βέβαια δεν έλλειψαν και απ το Νομό μας ορισμένες άσχημες, κατακριτέες και καταδικασμένες και απ τα δύο μέρη ενέργειες.

Δυστυχώς υπάρχουν και σήμερα ακόμα άνθρωποι, που όχι μόνο δεν νοιώθουν ενοχή και τύψεις, που στις δύσκολες στιγμές που περνούσε η Ελλάδα της γύρησαν την πλάτη, αλλά αμφισβητούν και την προσφορά αυτών που την υπερασπίστηκαν και καταδικάζουν με τα πιο ιβριστικά λόγια τον αγώνα και τους αγωνιστές. Βέβαια την αποψή αυτή και «δικαιολογημένα» ως ένα βαθμό τη στηρίζουν και στον τεράστιο αριθμό των εξορίστων και των καταδίκων και κυρίως των «φονιάδων». Αφού λένε ότι ο αριθμός των συλληφθέντων, εξορισθέντων, καταδικασθέντων και εκτελεσθέντων είναι τόσο μεγάλος, σημαίνει ότι διέπραξαν τα όποια

«εγκλήματα» τους καταλογίζουν. Με βάση λοιπόν, τους αριθμούς, το μέγεθος της ποινής και τη διάρκεια παραμονής στη φυλακή τους επικύρωσαν- καταλόγισαν και το μέγεθος του εγκλήματος!

Στη μεταδεκεμβριανή Ελλάδα, η ποινική δίωξη των αγωνιστών της ΕΑΜικής Αθινικής Αντίστασης, προσέλαβε απίθανες διαστάσεις. Ξεκίνησε απ την Αθήνα αμέσως μετά την αποχώρηση του ΕΛΑΣ, τη συμφωνία της Βάρκιζας και την παράδοση των όπλων και απλώθηκε σαν πανώλη σε ολοκληρη τη χώρα. Την εποχή εκείνη δεν είχαμε ακραίους «κομμουνιστοφάγους» μονάχα ανάμεσα στα στελέχη των πολιτικών παρατάξεων ή στα σώματα ασφαλείας και στο στράτευμα των πραιτοριανών που το συγκροτούσαν, αλλά και μέσα στο ίδιο το δικαστικό σώμα.

Και το δυστύχημα ήταν ότι το δικαστικό σώμα, όχι μόνο ευθυγραμμίστηκε με το πνεύμα της αντικομμουνιστικής υστερίας, κάλυψε και «νομιμοποίησε» την βασιλο-μεταξική δικτατορία και τις πρωτοφανείς αυθαιρεσίες «Συνταγματικά» τις μεταπολεμικές αντισυνταγματικές και παράνομες κυβερνήσεις. Τις κυβερνήσεις που οδήγησαν τη χώρα στον εμφύλιο πόλεμο, αλλά το ίδιο αυθαίρετα «νομιμοποίησε» και κάλεψε και τις πρωτοφανείς εγκληματικές αυθαιρεσίες των διωκτικών οργάνων του επίσημου κράτους. Ανέχθηκε και το οργανωμένο εγκληματικό παρακράτος και αυτές ακόμα τις αυτοσχέδιες εθνοκτώνες συμμορίες. Και το ακόμα πιο χειρότερο τα δικαστήρια αντιμετώπιζαν με μιά ανεξηγητή εμπάθεια και προκατάληψη τον κάθε αγωνιστή, που είχε την ατυχία να βρεθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου.

Ήταν τόση η εμπάθεια και η προκατάληψη των δικαστών εναντίον μας, που δε μας επέτρεπαν να αντικρούσουμε τις ελάχιστες φορές που ψευδομάρτυρες τόλμησαν να παρουσιαστούν στο στρατοδικείο και τις βρισιές των πάσης φύσεως απόντων μαρτύρων κατηγορίας και τις μυθοπλασιές τους για τα δίθεν φοβερά κακούργηματα. Όταν σηκωνόμασταν και τα καταγγέλλαμε σαν επινοήσεις των ανθρώπων που μισούσαν την Αντίσταση, των ανθρώπων που έπρεπε να βρίσκονται στη θέση μας, μας αφαιρούσαν το λόγο. Αν επιμέναμε, μας απαγγέλλανε κατηγορία για ασέβεια προς το δικαστήριο. Την ίδια προκατάληψη συναντούσαν και οι συνήγοροι υπεράσπισης.

Συνελλήφθησαν και βασανίστηκαν άνθρωποι μόνο με την υπόδειξη του καταδότη. Εξορίστηκαν και μετά την αθώωση ακόμα όπως ο αδερφό μου Κόγιας Αντώνιος του Γεωργίου και της Μαρίας. Καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές και πολλοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν στηριγμένοι οι στρατοδίκες μόνο στις καταθέσεις του καταδότη. Στη συντριπτική τους πλειοψηφία οι υποθέσεις στα στρατοδικεία εκτός του ότι δίκάζαν με συνοπτικές διαδικασίες και οι κατηγορούμενοι καταδικάζονταν χωρίς την παρουσία του καταδότη. Μα και όταν συνέβαινε να είναι κάποιος παρών και παρά την βοήθεια της έδρας, δεν μπορούσε να τεκμηριώσει τις κατηγορίες γεγονός που τον καθιστούσε αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα η έδρα. Ενώ λοιπόν, η έδρα με αυτές τις καταθέσεις έστελνε εξορία και με βαριές ποινές στην φυλακή και τα εκτελεστικά αποστάσματα ανθρώπους, ποτέ μα ποτέ δεν επάγγελε σε κάποιον αποδεδειγμένα ψευδομάρτυρα κάποια κατηγορία για ψευδορκεία.

Αυτή η αναμφισβήτητη αποδοχή και παραδοχή των όποιων καταθέσεων και η τέτοια συμπεριφορά απ την πλευρά της πολιτείας και τα δικαστήρια εδραίωναν, την πεποίθηση ότι οι καταδότες μετακατοχικά και μέχρι το 1980 και... ήταν άνθρωποι υπεράνω υποψίας οσον αφορά την «προσφορά» και την «ευθυκρισία». Πρόσωπα που θεωρούνταν και εξακολουθούν να θεωρούνται και σήμερα ακόμα αφού ζούν όχι μόνο ανενόχλητοι ανάμεσά μας και απολαμβάνουν τους καρπούς της τέτοιας προσφοράς. Πρόσωπα ταμπού Πρόσωπα ιερά. Για τη συμπεριφορά της πολιτείας προς τα πρόσωπα αυτά, μόνο μιά εξήγηση υπάρχει, ότι ήταν ένα απ τα βασικά εργαλεία με τα οποία έφτασε στο σκοπό και κυρίως η αμοιβαία συνεννοχή.

Η υψηλά ιστάμενη δικαιοσύνη σε συνεργασία με τη δοσίλογη Δεξιά και τις αρχές ασφαλείας τη φράση που είπε ο Πρωθυπουργός στο Λίβανο, στις 20/5/1944, μετά την υπογραφή της συμφωνίας του Λιβάνου και του σχηματισμού της κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας. «...φρονώ ότι η σημερινή επίτευξη συνεργασίας δεν μπορεί να σημάνει ούτε αμνήστευση ούτε λήθη του

παρελθόντος...». Μια φράση που επιδέχεται δεκάδες ερμηνείες, αλλά που οπωσδήποτε αφορούσε στους συνεργάτες. Και αφορούσε τους πάσης φύσεως συνεργάτες των κατακτητών σαν επιστέγασμα του σχηματισμού κυβέρνησης Εθνική Ενότητα με την Αντίσταση. Χωρίς τη δήλωση αυτή που αφορούσε την καταδίκη των συνεργατών, δεν θα μπορούσε να συγκροτηθεί η κυβέρνηση εθνικής ενότητας.

Και ο ποιοί ανίδεος άνθρωπος, δεν θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί, ότι η συμφωνία που υπογράφηκε για το σχηματισμό κυβέρνησης εθνικής ενότητας, σε μια τέτοια συμφωνία θα υπήρχε όρος, που θα έθετα υπο διωγμών την επομένη της απελευθέρωσης τους αγωνιστές και θα παραχωρούσανε αξιώματα στους συνεργάτες των κατακτητών και τους πάσης φύσεως δοσιλόγους. Τους δοσιλόγους, που ήδη τους είχαν καταδικάσει σαν τέτοιους κατ'επανάληψη τα πιά επίσημα χείλη του αντιφασιστικού αγώνα και από την πρώτη μέρα που ξεκαθάρισαν τα ποιοί είναι και τί επιδιώκουν από σύσσωμη την αντίσταση. Μα και η ίδια η συμφωνία πρόβλεπε, την καταδίκη τους. Επιβεβαίωση του όρου καταδίκης τους, αποτελεί η έκδοση της υπ αριθ 6 Συντακτικής πράξης στις 20 του Γενάρη του 1945, πολύ πριν απ την συμφωνία της Βάρκιζας, που πρόβλεπε το ποιός είναι δοσίλογος, αλλο τόσο και τον τρόπο με τον οποίο θα γίνει η δίκη. Ακόμα πρόβλεπε με σαφήνεια και τις ποινές κατα περίπτωση.

Και τότε συνέβει το μέγα θαύμα! Όπως η εκτός κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, μεταφράστηκε ότι αφορούσε τους Αντιστασιακούς, έστι και τη Συντακτική πράξη του Γενάρη, ενώ αποδέκτες ήταν οι συνεργάτες-δοσίλογοι το εισέπραξαν οι αγωνιστές. Και όχι μόνο το εισέπραξαν, αλλά και πλήρωσαν αυτοί το κόστος σε καταδίκες και συνέπειες στο πολλαπλάσιο των όσων αναλογούσαν στους συνεργάτες-δοσιλόγους.

Το δικαστικό μας σώμα και ειδικά η ηγεσία του, προκειμένου να λειτουργήσει απερίσπαστη, αφού έστειλε στα σπίτια τους υπερβολικά ευσυνειδήτους εισαγγελείς και δικαστές και αφού έθαψε σε επαρχιακές θέσεις αυτούς που θα είχαν άποψη, δυστυχώς την ερμήνευσε όπως ακριβώς συνέφερε και εξυπηρετούσε τις προοπτικές, του υπό διαμόρφωση αντικομμουνιστικού κράτους. Με ελαφριά τη συνείδηση το μεταδεκεμβριανό δικαστικό κατεστημένο, στελεχωμένο και γαλουχημένο απ τις αλλεπάλληλες δικτατορίες και κατοχικά νάματα, ταυτιζόμενο με την προοπτική του εμφυλίου πολέμου, που τόσο πολύ τον ήθελαν οι Άγγλοι και το 4ο Αυγουστιανό κατεστημένο, και που μετά φανών και λαμπάδων μας το επέβαλαν οι Νεοκατακτητές Άγγλοι, άρπαξαν-πρόσεξαν ιδιαίτερα αυτήν την εκτός κειμένου της συμφωνίας φράση-δήλωση του Πρωθυπουργού και αντιστρέφοντας την έννοια ως προς το ποιούς εννοούσε και ευνωούσε, το έκανε σημαία της ενάντια στους Αντιστασιακούς.

Με την ερμηνεία αυτή δόθηκε το πράσινο φώς προς κάθε κατεύθυνση να ξεκινήσουν οι μηνύσεις-χωρίς χρονικά όρια-κατά παντός αριστερού για κατοχικά «αδικήματα». Επρεπε να μπει επειγόντως σε λειτουργία η βιομηχανία των μηνύσεων για τα αποκαλούμενα κατοχικά «αδικήματα». Ποιά ήταν όμως τα αδικήματα αυτά, που έπρεπε να κολασθούν και μάλιστα αυστηρά;

Στη κατοχή δεν μας πολεμούσαν μονάχα οι κατακτητές, αλλά και οι συνεργάτες τους, που τις περισσότερες φορές η δική τους παρέμβαση ήταν ασύγκρητα χειρότερη και πολύ πιο επικίνδυνη απ αυτή των κατακτητών. Οι συνεργάτες ήταν, δυστυχώς έλληνες και μας γνώριζαν. Ήταν οι γερμανοντυμένοι, οι τσολιάδες, οι χαφιέδες, οι κουκουλοφόροι και κάθε είδους εθνοκτώνοι και αμοιβώμενοι κατά κεφαλή καταδότες των πατριωτών στους Γερμανούς. Ήταν οι υψηλά ιστάμενοι πράκτορες των Άγγλων, που είχαν θέσει καθήκον στα πολύπλοκα δίκτυά τους, Όπως η «συνωμοτική ομάδα απόστολοι» και η SOE που είχε επαφές αποκλειστικά με τους απότακτους αξιωματικούς του 1933 και του 35 εν «αγνοία» της ελληνικής κυβέρνησης, να εντοπίζουν και να καταδίνουν στελέχη και οπαδούς ακόμα του ΕΑΜ στους Γερμανούς. Ήταν εκείνοι που υπηρετούσαν στην ειδική ασφάλεια και γενικότερα ένας ολόκληρος υπόκοσμος, που είχαν μετατρέψει την κατάδοση και το θάνατο, σε μιά απ τις επικερδέστερες επιχειρήσεις.

Ενώ μελέτησαν και μετέφρασαν με προσοχή την εκτός κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, για το ποιοί «πρέπει να θεωρηθούν εγκληματίες» απ την πλευρά της Αντίστασης, δεν έκαναν

κάν τον κόπο να ρίξουν μια ματιά και στη 6η Συντακτική Πράξη απ τις 20/1/45, που εκτός οτι ήταν μεταγενέστερη, της εκτός κειμένου δήλωση του κ Παπανδρέου, έλεγε μα σαφήνεια ποιοί ήταν οι πραγματικοί εγκληματίες. Οι ελληνικές μεταπολεμικές αρχές στο σύνολό τους και ειδικά το δικαστικό σώμα, έδειξε πολύ μικρό ως ελάχιστο ενδιαφέρον για τους δοσίλογους και τα εγκλήματα πολέμου και οι δίκες για τα θέματα αυτά ξέφτισαν στην Ελλάδα πολύ πιο γρήγορα απ οπουδήποτε αλλου στην Ευρώπη.

Και για να την παρακάμψουν τη Σ.Π του Γενάρη, και γι αυτούς ακόμα που δεν μπορούσαν να κάνουν διαφορετικά προκειμένου να δικαστούν έπρεπε η δοσίλογη εγκληματική πράξη να είναι «εκούσια» και «αποδεκτή» απ τον ίδιο τον δοσίλογο για να καθίσει στο ειδώλειο του κατηγορουμένου και κυρίως μια και αυτεπάγγελα δεν διώκονταν έπρεπε να γίνει καταγγελία για να αρχίσει η δίωξη.

Ενας αλλος λόγος που συνηγορούσε να μην καταδικαστούν οι δοσίλογοι και οι εγκληματίες πολέμου ήταν ΠΟΣΟΤΙΚΟ. Ο αριθμός των καταδικασθέντων απ την κάθε πλευρά, επιβεβαίωνε το μέγεθος των εγκλημάτων που διέπραξε η κάθε πλευρά. Αφού λοιπόν, δεν υπήρχαν πολλοί καταδικασθέντες σαν δοσίλογοι και εγκληματίες πολέμου, άρα το κράτος της Δεξιάς, δεν ειχε διαπράξει «πολλά» εγκλήματα, ενώ η Αριστερά που ειχε πολλους εξόριστους και κατάδικους έκανε τα όποια εγκλήματα της καταλογίζουν.

Αν κάποτε αποφασίσουμε να κάνουμε ενα Γκάλοπ, με μόνο το ερώτημα:Τελικά ποιά πλευρά διέπραξε τα περισσότερα εγκλήματα, η Δεξιά ή η Αριστερά; Την μόνη απάντηση που θα πάρουμε θα ειναι οτι: «Η πλευρά που ειχε την εξουσία, ειχε περισσότερες ευκαιρίες, μέσα και τρόπους να τα διαπράξει». Για να ξανακερδίσουν την εξουσία που ειχαν χάσει στη διάρκεια της κατοχής και για να καλυφθούν αυτά ακριβώς τα εγκλήματα, εκτός απ τη λευκή τρομοκρατία που εξαπέλυσε με όλες της τις δυνάμεις της η Δεξιά. Και ενώ μαινόταν ο εμφύλιος, αμέσως μόλις ξαναπήρε την εξουσία άρχισε μια επίσημη και συντονισμένη προσπάθεια να ξαναγραφεί η ιστορία της κατοχικής. Ολόκληρα κομμάτια της κατοχικής εμπειρίας άρχισαν να παραβλέπονται, να ξεχωιούνται και κυρίως να αντικαταστούνται όσο το δυνατόν ποιο γρήγορα με τις απόψεις των κιοτίδων, των απόντων και των δοσιλόγων συνεργατών, που θα αποτελούσαν τον βασικό πυρήνα του ματαπελευρωτικού κρατικού και όποιου αλλου μηχανισμού.

Οταν ο κάθε εθνοφρουρίτης ή χωροφύλακας και συμμορίτης, μπορούσε να μεί στο σπίτι σου (στο δικό μας σπίτι και του αδερφού Αντώνη ειχε συμβεί...) με το αυτόματο και να κάνει ό,τι θέλει απλώς επειδή ειχε πάρει μέρος στην Αντίσταση ή και κάποιος προσωπικός εχθρός τους, ειπε οτι ειναι αριστερός. Να σε μαυρίζουν στο ξύλο, να ανοίγουν τα σεντούκια, το κελάρι και να παίρνει φεύγοντας ό,τι του αρέσει αλλα και εσένα μαζί να σε πάνε στην ασφάλεια. Να σε βασανίσουν να σε στείλουν εξορία, φυλακή και στο εκτελεστικό απόσπασμα ακόμα.

Στις συγκεντρώσεις, τις τοιχοκωλήσεις, στο μοίρασμα των προκηρύξεων, των τρίκ, το χωνί, και στις ένοπλες συγκρούσεις αργότερα μαζί τους, δε σκοτώνανταν μονάχα δικοί μας αλλα και δικοί τους. Στις μάχες με τους Γερμανούς, που σε συνεργασία και συμμετοχή και τις περισσότερες φορές με την υπόδειξή τους έκαναν τις επιθέσεις. Οι σφαίρες στις περιπτώσεις αυτές δε θα ξεχώριζαν τους προδότες. Ο αντάρτης στο στόχαστρο ειχε την γερμανική στολή. Αν συνέβαινε μέσα στη στολή αυτή να ηταν κάποιος «έλληνας» που δέχθηκε να τη φορέσει, ο αντάρτης οταν πατούσε τη σκανδάλη, την πατούσε να σκοτώσει τον Γερμανό και οχι τον «έλληνα». Τώρα αν στην Γερμανική στολή ηταν «έλληνας» κακό του κεφαλιού του. Ηταν ακόμα αυτοί που πρωτοστατούσαν στα μπλόκα και τις συλλήψεις. Αυτοί που έπρεπε να ειχαν καθίσει στο ειδώλιο του κατηγορουμένου, τώρα κλήθηκαν να διαμορφώσουν τα πινάκια των κατηγορουμένων για τα κατοχικά αδικήματα. Από προδότες έγιναν πατριώτες και από κατηγορούμενοι κατήγοροι. Για την «δολοφονία» των πιο πάνω «ελλήνων» καταδικάστηκαν και χωρίς ενδείξεις ακόμα σαν «εγκληματίες» εκατοντάδες Ελληνες Πατριώτες.

Η ελληνική κοινωνία ειναι συγκρουσιακή και αυτό το επικίνδυνο χαρακτηριστικό της ξεκινά από πολύ παλιά έβλαψε, πολύ τη χώρα και το λαό. Πάντως αναδείχθηκε σε πρωταγωνιστικό στοιχείο τόσο στη διάρκεια του αγώνα της παλιγγενεσίας, αλλό τόσο και στη διάρκεια του

αιώνα που πλησιάζει στο τέλος. Τρία είναι τα δεδομένα που κάνουν συγκρουσιακή μια κοινωνία. α) Η εξάρτηση που περνά παραμορφωτικά στην ιστορία. β) Η στρεβλωτική καταγραφή και επίκληση της ιστορίας και γ) η επιλεκτική μνήμη της ιστορίας, μα και η χρήση της σε τρέχοντα πολιτικά ζητήματα την μεταβάλλουν από επιστημονικό-ερευνητικό εργαλείο σε όργανο μισαλλοδοξίας και κυρίως για επικάλυψη σκοτεινών πράξεων και εξελίξεων.

Υπολείμματα αυτών των ιδεολογικών τάσεων είναι ορατά μέχρι σήμερα και ασκούν σημαντικές υπόγειες πιέσεις στην πολιτική. Το γεγονός αυτό εκδηλώνεται με την καταγγελτική μανία των πράξεων, αλλά και των προθέσεων ή των υποτιθεμένων κρυφών επιδιώξεων-σκέψεων, αποτέλεσε πολύ χρησιμοποιημένο όργανο της ποθητής πάλης. Οι επιθέσεις εναντίων προσώπων μάλλον, παρά των ιδεών που προωθούν συντηρούν και σήμερα ακόμα με την ενθουσιώδη συνδρομή των μέσων ενημέρωσης. Διαμορφώνουν ένα ταπεινό επίπεδο αντιπαραθέσεων, όπου το βασικό στοιχείο που αναδεικνύει είναι αυτό του κοινοτισμού γ) στη χώρα μας παρά τον τεράστιο ιστορικό πλούτο που έχουμε οι Έλληνες, για λόγους ταξικούς και συμφέροντος δεν επικοινωνούμε με την ιστορία. Την ιστορία, που είναι ο ιμάντας μεταφοράς γνώσεων και δ) το κακό είναι ότι η άγνοια της πραγματικής ιστορίας, η οποία άγνοια αντί να μειώνεται, μοιάζει με το πέρασμα του χρόνου να γίνεται βαθύτερη.

Είναι γεγονός, ότι η ιστορία δεν μας παραδίδει πάντοτε τα γεγονότα αδιάθλαστα. Τα φίλτρα του χρόνου και του χώρου που συντάχθηκαν αρκετά αργότερα, με αποτέλεσμα να έχουν προσαρμοστεί σε ανάγκες και τις αξίες του χρόνου ακόμα και του τόπου που μεσολάβησαν τα εθνικά στερεότυπα. Η τέτοια συγγραφή της ιστορίας, δεν μας βοηθά πάντοτε, να βρούμε το κλίμα της εποχής για να σταθμίσουμε τα γεγονότα με το μέτρο του παρελθόντος. Απόδειξη ο Μακεδονικός αγώνας, για τον οποίο ο εθελοντής του 1913 Εμμανουήλ Μέμνωνος γράφει επί λέξη στο ημερολόγιό του από τα πεδία των μαχών της Μακεδονίας : «Δεν υπάρχει ευγενέστερον ιδανικόν του μάχεσθαι υπέρ πατρός...υπέρ των πολλών αιώνων καταδυναστευομένων και τα πάντα υφισταμένων αδερφών μας...».

Όπως σε όλη την Ελλάδα, έτσι και στη Μακεδονία υπήρχαν Φιλικοί που προπαγάνδιζαν την ιδέα της εθνικής παλιγγενεσίας στις πόλεις και την ύπαιθρο της Μακεδονίας. Από την εποχή του Ρήγα ακόμα, πολλοί Μακεδόνες που ήταν εγκατεστημένοι στη Ευρώπη και σε όλα τα Βαλκάνια κλπ. Ιδεολόγοι, οραματιστές και διανοούμενοι. Εκπρόσωποι του ελληνικού διαφωτισμού, του ουμανισμού και της αναγέννησης. Απλοί άνθρωποι. αρματολοί και κλέφτες, διπλωμάτες και αστοί και φυσικά η Εκκλησία, συνέβαλαν ο καθένας από τη θέση του να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη μεγάλη στιγμή της αποτίναξης του Οθωμανικού ζυγού έπειτα από 400 χρόνια σκλαβιάς.

Αν αναλογιστεί κανείς το βάρος αυτής της μακρόχρονης διάρκειας σε βάθος χρόνου, τον τρόπο που ο λαός κράτησε άσβεστη τη φλόγα του ελληνισμού και τον πόθο για λευτεριά, θα αντιληφθεί το μέγεθος της αδικίας που γίνεται εις βάρος του Μακεδονικού αγώνα η αποσιώπησή του. Και η Μακεδονία όπως και ο άλλος ελλαδικός χώρος, είχε προετοιμαστεί ψυχολογικά και ως ένα αρκετά μεγάλο βαθμό οργανωτικά, για την επικείμενη εθνεγερσία ήδη από την αυγή του 19ου αιώνα και αρκετές δεκαετίες πολύ πριν, με την άρνηση των δημογερόντων της Νάουσας, να παραδόσουν όπως μέχρι τότε είθιςται συγκεκριμένο αριθμό αγοριών να καταταγούν στο σώμα των γενιτσάρων .

Οι διάφοροι ιστορικοί και απομνημονευματογράφοι (πλην ελαχίστων Κασομούλης κλπ) το κεφάλαιο αυτό της νεοελληνικής ιστορίας, που έχει σχέση με τον Μακεδονικό αγώνα και τα γεγονότα που σημειώθηκαν στη Μακεδονία κατά τη διάρκεια της εθνεγερσίας, όχι μόνο δεν συμπεριλαμβάνονται στην ιστορία, αλλά και όσα έχουν καταγραφεί είναι κατά τέτοιο τρόπο γραμμένα, έτσι ώστε να μην παρουσιάζουν κανένα ενδιαφέρον. Τα αναφερόμενα στη Μακεδονία γεγονότα, δεν έχουν κάποια ξεχωριστή θέση, δεν εντυπωσιάζουν όπως των άλλων περιοχών της Ελλάδας και ειδικά της Πελοποννήσου.

Ακόμα και οι εκτιμήσεις για αξιόλογα και καθοριστικής σημασίας γεγονότα δε έχουν καν κοιταχθεί. Γεγονότα σημαντικά όπως αυτά της Χαλκιδικής, του Ολύμπου, του Βερμίου, της Νάουσας (13 κοριτσιών και 7) στο Παλιό Πρόδρομο Βεροίας, όπου είχαμε επανάληψη της

θυσίας του Ζαλόγγου, της Δοβράς, όπου στις 19/2/21 κηρύχθηκε η Επανάσταση, οι μάχες της Βέροιας, το Ελευθεροχώρι Πιερίων, των Σερρών, της Καστοριάς της Σιάτιστας και πολλών άλλων περιοχών με εξ ίσου αξιόλογη δράση, δεν έχουν την αντίστοιχη αναφορά. Μα ούτε και φιλολογικά και καλλιτεχνικά έργα απ τους Έλληνες ιστορικούς και δυτικοευρωπαίων εμπνευσμένα απ τον ηρωισμό και τις θυσίες των Μακεδόνων αγωνιστών υπάρχουν. Μοναδική σχεδόν ζωντανή εικόνα απ τον απελπισμένο αγώνα η τραγικά μορφή του Εμμανουήλ Παπά, η Αραπίτσα στη Νάουσα και ο πρόδρομος στη Βέροια.

Αν δε παραδεχθούμε την κοινή καταγωγή, ίδια γλώσσα, κοινή θρησκεία, κοινά ήθη και έθιμα και κυρίως την άγρυπνη και φωτεινή συνείδηση της ελληνικότητας που χαρακτηρίζουν απ τα πανάρχαια χρόνια τους Μακεδόνες, τότε η παράλλειψη γίνεται ακόμα πιο μεγάλη. Λές και δεν άκουσαν τίποτε για τον μακεδονικό αγώνα ή θεωρούν ότι η απελευθέρωση της Μακεδονίας δεν ήταν τίποτε περισσότερο από την προσάρτηση μιας ξένης επαρχίας στην ελληνική επικράτεια. Η Νεοελληνική ιστορία, ποτέ δεν έκανε πράξη τη ρήση του Κικέρωνα, να δώσει :«Στον καθένα εκείνο που του ανήκει»

Η ιστορία λένε διδάσκει ότι ο λαός που δεν έχει μνήμη, δεν έχει και μέλλον. Και όποιος δεν έχει παρελθόν δεν έχει ιστορία. Και όποιος λαός δεν καταγράφει και δεν αναλύει σωστά το παρελθόν μπορεί να του ξανασταθεί όρθιο μπροστά τους: Να το ξανά βιώσει. Για να αποτελέσει όμως μνήμη και μέλλον η ιστορία, πρέπει να είναι η πραγματική-αληθινή ιστορία, έτσι ώστε να αποτελέσει την ανεξάντλητη πηγή στην οποία κάθε νέα γενιά να επιστρέφει, για να εντρυφήσει και να καθοδηγείται απ τη μνήμη για το μέλλον. Αλήθεια για ποιά ιστορία μιλάμε; Όταν η ιστορία παραλείπει, υποτιμά και επιλέγει; Όταν απ τον τρόπο που έχει γραφτεί δεν φαίνεται με σαφήνεια ότι ο αγώνας της μνήμης, είναι αγώνας εναντίον της λήθης. Ότι είναι ο αγώνας της ελευθερίας ενάντια στην τυραννία, τότε αυτή δεν μπορεί να λέγεται ιστορία. Και ας μήν ξεχνάμε ότι η ιστορία επαναλαμβάνεται και αυτοί που την καταπατούν, διαστρεulώνουν και παραποιούν χάριν άνομων, ανομολογήτων συμφερόντων είναι οι μεγάλοι δολοφόνοι της.

Στη διάρκεια της κατοχής κάτω απ τις γνωστές συνθήκες, ο λαός μας δίπλα στην πλούσια σε αγώνες και θυσίες ιστορία, πρόσθεσε αρκετές αξιοθαύμαστες νέες σελίδες δόξας. Σελίδες δόξας που υμνήθηκαν από πολλούς και κατηγορήθηκαν από κάποιους. Δεν άξιζε και ούτε άρμοζε στους Φιλισταίους ιστορικούς αυτό το εθνικό κεφάλαιο, να το αξιολογήσουν με τα δικά τους κριτήρια «αρετής και ήθους». Και το ερώτημα που μπαίνει: τί είναι τελικά η Ιστορία; Ερώτημα, στο οποίο το κατοχικό φαινόμενο παράχει μια εύγλωτη απάντηση ότι και η μεταπελευθερωτική ιστορία γράφτηκε και παρουσιάζεται, όπως ο ρωμαϊκός θεός Ιανός, με δυό όψεις: Ιστορία κατά τον πατέρα της ιστορία Θουκυδίδη και του σύγχρονου στοχασμού Georg Wilhelm Hegel είναι, από τη μιά πλευρά, η ιχνηλάτηση και η καταγραφή των δεδομένων εκείνων που αποτελούν τα ουσιώδη στοιχεία που θεμελιώνουν εκείνες τις διεργασίες στις ανθρώπινες κοινωνίες, που αποτελούν και αποκαλούμε «ιστορική εξέλιξη». «Ιστορία» όμως είναι και το πλήθος απ τις εικόνες εκείνες που δεν αντανakλούν παρά μόνο τον υποκειμενισμό εκείνων που τις φιλοτέχνησαν. Είναι οι εικόνες, η προοπτική των οποίων δεν ξεπερνά τον ορίζοντα των προσωπικών και ταξικών συμφερόντων τους.

Το ίδιο έγκλημα διέπραξε και η δικαιοσύνη. Η ελληνική δικαιοσύνη για την οποία η αρχαία ελληνική μυθολογία αναφέρει ότι και οι θεοί του Ολύμπου ακόμα, κατέβαιναν να δικαστούν στα δικαστήρια της αρχαίας Αθήνας. Αυτό λεγόταν για να εξαρθεί το ύψος στο οποίο έπρεπε να βρίσκονται τα αρχαία ελληνικά δικαστήρια. Σε αντίθεση με την αρχαία δικαιοσύνη, η δικαιοσύνη του μεσοπολέμου και ειδικά η μεταπελευθερωτική, συγκρότησε δικαστήρια σκοπιμότητας τα οποία λειτουργούσαν σαν εργαστάσια και έβγαζαν τυποποιημένες αποφάσεις, κατά προτίμηση σε θάνατο και άλλες βαριές ποινές. Κακοποιώντας και δολοφονώντας τους αγωνιστές και η δικαιοσύνη, κηλίδωσε και αυτή όπως και οι Φιλισταίοι ιστορικοί αυτό το εθνικό κεφάλαιο που ακούει στο όνομα Εθνική Αντίσταση και Νέες σελίδες δόξας.

Στους Φιλισταίους ιστορικούς μόνο μια απάντηση υπάρχει. Μια απάντηση αποστομωτική και με αξία διαχρονική για όλους εκείνους ιστοριοδίφες που, ακόμα και στις μέρες μας,

πασχίζουν να προβάλουν και να επιβάλουν στο παρελθόν τη δική τους υποκειμενική θεώρηση και μόνο. Όσο για τους δικαστικούς θα επαναλάβω αυτό που έχω γράψει και σε κάποιο άλλο σημείο ότι : δεν μπορείς να ζητήσεις ευθύνες από το χιόνι γιατί είναι άσπρο και απ τη νύχτα γιατί είναι μαύρη.

Και αναρωτιέται κανείς μήπως τελικά οι Έλληνες, παρά την πλούσια και μακραίωνη ιστορία, υποφέρουμε περισσότερο από έλλειψη ιστορικής μνήμης και συνείδησης και λιγότερο από έλλειψη προσέγγισης; Είναι αναγκαίο οι Έλληνες, να τα ξαναβρούμε με την ιστορία και τον εαυτό μας. Μας χρειάζεται περισυλλογή. Αλλωστε και ο Χριστός όταν αντίκρισε παρόμοια προβλήματα πήγε στην έρημο για περισυλλογή. Όταν λέω περισυλλογή εννοώ

Απόρροια αυτής της έλλειψης είναι που αν ο γείτονας, ο συγχωριανός ή και ο συμπολίτης, θελήσει για δικούς του λόγους προσωπικούς και συμφέροντος ακόμα, έχει αποφασίσει να εκδικηθεί κάποιον ΕΑΜίτη, ΕΠΟΝίτη, ΕΛΑΣίτη ή και άσχετο ακόμα απ αυτήν την ιδιότητα αυτή την εποχή εκείνη, αρκούσε να πάει στο πιο κοντινό αστυνομικό τμήμα και να απαριθμήσει με μερικές δικές του φαντασιώσεις. Τότε ποιός θα καθορίσει απ έκει και πέρα μια πορεία αυστηρά προδιαγεγραμμένη; Απ τη στιγμή αυτή και μετά έγινε ο υπαριθμών ένα εσωτερικός εχθρός και αυτόν τον εσωτερικό εχθρό θέλει όχι μόνο να ελέγχει, να μειώσει αλλά και να εξοντώσει το μεταπελευθερωτικό κατεστημένο. Η καριέρα και η ίδια η ζωή ακόμα του γείτονα και του συμπολίτη έχει διαγραφεί...

Οι μηχανισμοί κρούσης αυτής της πολιτικής, θα τον συλλάβουν και μέσω των μηχανισμών βίας, θα αναπαράγει τον εσωτερικό εχθρό στο πολλαπλάσιο, όπως στην περίπτωση του αδερφού μου!

Δυστυχώς αυτή υπήρξε η μεταπελευθερωτική δικαιοσύνη και κυρίως ο τρόπος που αυτή λειτούργησε. Μια δικαιοσύνη στρατευμένη στο πλευρό της 4ο αυγουστιανής δικτατορίας, του κατακτητή, παλιού και νέου της δοσίλογης Δεξιάς, του παρακράτους και τη δικτατορία των συνταγματαρχών με πρώτο τον κ Κόλλια. Όταν ο θεσμός της δικαιοσύνης συνεργάζεται με τον κατακτητή, καλύπτει δικτατορίες και συναγελάζεται με το παρακράτος, αυτοανερείται σαν θεσμός εξουσίας, απαρνείται την εντιμότητα και το στέρεο ηθικό βάθρο που πρέπει να συνιστά η δικαιοσύνη σαν θεσμό εξουσίας. Ακόμα και σήμερα δεν θέλει να αναγνωρίσει ότι λειτούργησε μονομερώς και άδικα η «δικαιοσύνη» των εκτάκτων μέτρων. Δεν θέλει να δει, έστω ότι ήταν αυστηρή, αυστηρότατη, σκληρή και άδικη με τους αγωνιστές, φειδωλή, φειδωλότατη, λυρική και γλαφυρή και με πολλές επιδαψιλέψεις-ψού-ψού και χαμόγελα προς αυτούς, που όχι μόνο της γύρισαν την πλάτη όταν διέτρεχε κίνδυνο αφανισμού η πατρίδα, αλλά και πολέμησαν χωρίς έλεος, ιερό και όσιο αυτούς που την υπερασπίστηκαν.

Αντί ο νικητής μετά τη λήξη του εμφυλίου πολέμου, να δημιουργήσει τις προϋποθέσεις εκείνες, που θα έδιναν τη δυνατότητα στο λαό να ηρεμήσει απ τα τραγικά δεινά του πολέμου, της κατοχής και του εμφύλιου σπαραγμού και τις συνέπειες που είχε υποστεί, το μόνο πράγμα-θέμα που τον ενδιέφερε ήταν να βρεί τρόπο να καλύψει τις τεράστιες, τραγικές και εγκληματικές αυθαιρεσίες που έκανε στο όνομα της εξουσίας και της νίκης.

Και ο μόνος τρόπος που υπήρχε ήταν να κατασκευασθεί ένας Νόμος, κατά τέτοιο τρόπο που όχι μόνο να καλύπτει Νομικά τις όποιες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, αλλά και να τις επαληθεύει-δικαιολογήσει, όχι μόνο σαν επιβεβλημένες αλλά και Νομικά σωστές και δίκιες. Και σαν δίκιες να εξακολουθούν να έχουν ισχύ σε βάθος χρόνου, έτσι ώστε να παραταθεί η ισχύ των εκτάκτων μέτρων, τα νησιά και οι φυλακές να παραμείνουν γεμάτες, το παρακράτος εν δράσει, οι αυθαιρεσίες η μιά να διαδέχεται την άλλη και τα δράματα του λαού ατελείωτα. Προϊόν αυτής της προσπάθειας ήταν ο Νόμος 2050, που ψήφισε η κυβέρνηση Πλαστήρα.

Ο Νόμος αυτός, ενώ έχει τίτλο «περί μετρων ειρηνεύσεως» το περιεχόμενό του και κυρίως ο τρόπος που εφαρμόστηκε ήταν μια απεγνωσμένη προσπάθεια, να δωθεί νομική κάλυψη στις απαράδεκτες αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων. Τα μέτρα με τα οποία διεπράχθησαν τα πιο απάνθρωπα και ειδεχθή εγκλήματα, ενώ άφηνε άθικτο και σε ισχύ το εγκληματικό καθεστώς των εκτάκτων μέτρων. Τα έκτακτα μέτρα είχαν στο στόχαστρο τη ζωή των αγωνιστών. Εμφороούνταν απ το ταπεινό πνεύμα της ενοχής και της εκδίκησης. Λένε πως η ενοχή

ικανοποιείται με την εκδίκηση. Επιβεβαίωση αποτελεί το γεγονός η ευρύτητα στον τρόπο της ερμηνείας, η δυνατότητα προσαρμογής των εκτάκτων μέτρων σε κάθε περίπτωση. Η αυστηρότητα στην εφαρμογή, η εκδίκηση των υποθέσεων χωρίς την παρουσία των μαρτύρων κατηγορίας. Η κακομεταχείριση και οι απειλές των μαρτύρων υπεράσπισης, παραγνώριση των επιχειρημάτων του κατηγορούμενου, η συνοπτική διαδικασία, η αναξιοπρεπή και βάνανυση συμπεριφορά των συνοδών οργάνων τάξης στις μεταγωγές απ τη μια φυλακή στην άλλη, απ τις δικαστικές φυλακές στα στρατοδικεία και αντίστροφα, καθώς και η ευκολία με την οποία έστελναν στα εκτελεστικά αποσπάσματα γυναίκες, άντρες και αμούστακα παιδιά ακόμα.

Τα έκτακτα μέτρα διασφάλισαν το κράτος της Δεξιάς, με το «νομικό» εκείνο πλέγμα που της επέτρεπε, να παραβιάζει θεσμούς, δομές και Νόμους και έδωσε το πράσινο φώς στο στρατιωτικό και πολιτικό παρακράτος να δολοφονεί ασύδωτα και ατιμώρητα όχι μόνο τους αγωνιστές της ΕΑΜικής Εθνικής Αντίστασης, αλλά και όσους αρνούσαν να δεχθούν αυτό το προσχεδιασμένο αιματοκύλισμα. Οπλισαν τα δολοφονικά χέρια του παρακράτους και τις διάφορες συμμορίες, με τη δύναμη εκείνη που θα έκανε πράξη το περιεχόμενο των εκτάκτων μέτρων. Το «νομικό» περιεχόμενο είχε δυό στόχους : α) Να κονιορτοποιήσει το ΕΑΜ δολοφονώντας τους άοπλους πλέον πολίτες και β) Να εμποδίσουν την ομαλή εξέλιξη της εσωτερικής ζωής στη χώρα. Μέ ιδεολογία την τρομοκρατία πέτυχαν και στα δύο. Χτύπησαν και σκότωσαν αμέριμνους πολίτες σε ολοκληρή την ελληνική επικράτεια και επέβαλαν τον εμφύλιο πόλεμο.

Αυτά ήταν περίπου τα έκτακτα μέτρα, και κάπως έτσι λειτούργησαν και αυτές τις αυθαιρεσίες, έπρεπε να καλύψει νομικά ο Νόμος 2050 και όχι να ειρηνεύσει ο τόπος όπως αιτιολογούσε η εισηγητική έκθεση. Αν πράγματι υπήρχε έστω πρόθεση για ειρήνευση δεν χρειαζόταν ο Νόμος αυτός, αρκούσε μιά προσθήκη με δυό μόνο φράσεις: «αναστέλνται με αναδρομική ισχύ τα έκτακτα μέτρα».

Αν δεχθούμε ότι η «Δικαιοσύνη αποτελεί το τελευταίο και πιο αξιόπιστο καταφύγιο των αδικημένων», η μεταπολεμική δικαιοσύνη για δεκαετίες δεν στάθηκε στο ύψος των περιστάσεων και ούτε σεβάστηκε τον ρόλο της και κυρίως τον εαυτό της.

Ενώ γνώριζε, ότι έγιναν σε απίστευτη έκταση και αγριότητα εγκλήματα στο ονομά και στο πλαίσιο μιάς έξωθεν εντολής : «Τσιώρτσιλ ενεργήστε σαν να βρίσκεσθε σε κατεχόμενη χώρα. Πρέπει να κονιορτοποιήσουμε το ΕΑΜ. Και όχι ειρήνη χωρίς νίκη», όταν κρίνονταν η ιστορική βαρύτητα της χώρας και πελώριας ηθικής και εθνικής σημασίας θέματα έμπαιναν στο τραπέζι, της παγκόσμιας Διάσκεψης. Η χώρα διασύρονταν στα διεθνή φόρα, αντί η δικαιοσύνη να ορθώσει το ανάστημά της και συνδιαλεγεί με την ιστορία, με τις θανατικές καταδίκες που εξέδιδε κάθε μέρα αποδυνάμωνε την ιστορική συνεισφορά της χώρας στον αντιφασιστικό αγώνα και απάντησε στα θύματά της σαν τις μωρές παρθένες με ότι :«Δεν έχω το δικαίωμα να σας αποδώσω Δικαιοσύνη αν και ξέρω ότι το δίκαιο είναι με... ». Ενώ άφηνε ατιμώρητους ή έδινε λευκές περισσότερες στην κοινωνία αποδεδιγμένα δοσίλογους. Εξέδιδε δικαστικές αποφάσεις, που έπρεπε να είναι αρεστές μόνο στους ξένους και ντόπιους εντολείς και ας ήταν και εθνικά ασύμφορες και καταστροφικές ακόμα.

Αποφάσεις που στην καλύτερη περίπτωση συνιστούσαν παραλογισμό και εξ αντικειμένου αποτελούσαν διακωμώδηση της ίδιας της Δικαιοσύνης και της χώρας στα φόρα και τις διασκέψεις όπου επιμετρούσαν στην προσφορά και επιμερίζονταν οι διεκδικήσεις με βάση την προσφορά κάθε χώρας.

Εκείνο που πρέπει να τονισθεί είναι ότι η ελληνικές αντιπροσωπίες στα μεταπολεμικά φόρα και διασκέψεις, εκεί που κρίνταν οι τύχες των λαών συμπεριφέρονταν, λες και ο ελληνικός λαός στη διάρκεια της κατοχής δεν πολέμησε τους κατακτητές για την Ελλάδα, αλλά για λογαριασμό κάποιας αλλή χώρας. Ήταν τέτοια η υποταγή στους Αγγλους νεοαποικιστές, που όταν οι Αγγοι απ μόνοι και εναγνοία της Ελλάδας ανακοίνωσαν απ το Λονδίνο την υπογραφή ειρήνης με την Ιταλία, δεν τόλμησαν να βγάλουν άχνα! Όμως η προσφορά του ελληνικού

λαού ήταν τόσο μεγάλη και αναγνωρισμένη διεθνώς που τολάχιστον στο θέμα των Δωδεκανήσων, δεν μπορούσαν να την αγνοήσουν

Αυτόν τον ακραίο παραλογισμό τον βαθύτατα οδύνηρό, τον αντίθετο με τα χρηστά ήθη, που τίνανε στον αέρα κάθε έννοια απονομής Δικαιοσύνης, που διέσυρε την ένομη τάξη και παραγνώριζε την αρχή της «καλόπιστης διεξαγωγής της δίκης» οι τότε φορείς της δικαιοσύνης και ειδικά η ηγεσία τα επέβαλαν με τον «ισχυρισμό» :οτι «...δεν μπορούσαμε να κάνουμε αλλιώς δικτατορία ήταν, κατοχή ήταν, εμφύλιος πόλεμος ήταν...»

Μα και όταν αργότερα με το Νόμο 2.050, «Περί Αναθεωρήσεων των δικών των», που υποτίθεται ότι με περισσότερη νηφαλιότητα θα γίνονταν οι αναθεωρήσεις των κατάπτυστων δικών, και απαράδεκτων ποινών-ποινές ταξικής εκδίκησης-για συμμετοχή και μόνο στην ΕΑΜική Αντίσταση, και την αποχή απ τις εκλογές την άνοιξη του 1946-επέβαλε ποινές παμπηφή, πεντάκις και δεκάκις σε θάνατο και έστελνε γυναίκες και αμούστακα παιδιά στα εκτελεστικά απόσπασμα, δεν τόλμησε να επανορθώσει εστω και εν μέρει την...

Τα Αναθεωρητικά Δικαστήρια, που και σε αυτά η σύνθεση ήταν αυτή των εκτάκτων στρατοδικείων, παρά την βασική επιδίωξη να καλύψουν νομικά τις αυθαιρεσίες των εκτάκτων μέτρων, ήταν τόσο εμφανής η σκοπιμότητα, οι αδικίες και το εκδικητικό παραλλήλημα των εκτάκτων στρατοδικείων. Τόσο μεγάλη η ανάγκη να απαλύνουν, αφού δεν μπορούσαν να καλυφθούν στο σύνολο οι τεράστιες αυθαιρεσίες στον ελάχιστο χρόνο που λειτούργησαν και παρά τον αργό ρυθμό λειτουργίας, έπρεπε να τηρηθούν έστω τα προσχήματα. Να φανεί με κάθε θυσία η «Νομιμότητα των εκτάκτων μέτρων». Αφού δεν είχαν διαπραχθεί στην πραγματικότητα τα εγκλήματα που καταλόγιζαν στους κατηγορούμενους όπως ισχυρίζονταν, υπορχεώθηκαν εκ των πραγμάτων ένα μέρος των κρατουμένων αθωώθηκε και αποφυλακίστηκε, και σε ένα ακόμα μεγαλύτερο μειώθηκαν στο ελάχιστο οι ποινές και δεν ήταν λίγες οι περιπτώσεις που αθωώθηκαν και πολλοί απ αυτούς που είχαν σταλεί στο Άγιο Πέτρο.

Όταν όμως ύστερα από λίγο διαπίστωσαν, ότι αν συνέχιζαν παρά την προσπάθεια να χωρτάσει ο σκύλος και να μείνει η πίτα σωστή, θα εκτίθονταν για άλλη μια φορά, αφού οι καταδικαστικές αποφάσεις στηρίζονταν σε σκηνοθετημένες κατηγορίες, κατέληξαν στο συμπέρασμα ότι δεν μπορούσε να συνεχιστεί. Γιατί αν συνεχίζονταν όχι μόνο δεν θα μπορούσε να δώσει το ποθούμενο αποτέλεσμα στο οποίο απέβλεπε: ΝΟΜΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ, αλλά θα άδειαζαν οι φυλακές και τότε εύλογα θα έμπαινε το ερώτημα:

Μα επιτέλους σε τί απέλβαπαν τα έκτακτα μέτρα, οι αυστηρές και βαριές ποινές και οι θανατικές καταδίκες αφού απ ό,τι αποδείχθηκε δεν υπήρχε πράξη-αποδείξεις-έγκλημα και για τις περισσότερες των περιπτώσεων δεν υπήρχαν ούτε καν ενδείξεις. Αν συνεχιζόταν και κυρίως αν έμπαιναν όπως «υποτίθεται πρόβλεπε» ο Νόμος στην ουσία των υποθέσεων. Καλούνταν σε αντιπαράθεση οι μάρτυρες κατηγορίας, και υπεράσπισης, ο ογκόλιθος του εγκλήματος ήταν τόσο μεγάλος και η έκταση της άδικης επιβολής ποινών, τόσο εμφανής που θα τους ήταν πολύ δύσκολο να κρατήσουν, έστω μερικούς στη φυλακή απ τις δεκάδες χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων.

Τότε τα έκτακτα μέτρα όχι μόνο θα έχαναν την «νομική» τους ισχύ, αλλά θα γίνονταν και Μπούμεραγκ και κυρίως δεν θα μπορούσαν να τα κρατήσουν σε ισχύ μέχρι τις 24-7-1974. Για να μην εκτεθούν κατά κράτος, που λέει ο λαός και για να μην χάσουν την ισχύ τα έκτακτα μέτρα που τόσο πολύ τα χρειάζονταν την επομένη της νίκης του Παπάγου στις εκλογές που έγιναν στις 16 Νοεμβρίου του 1952. Με το σκεπτικό λοιπόν, ότι οι φυλακές και οι εξορίες είναι βασικό πολιτικό εργαλείο, αρα οι κρατούμενοι χρειάζονται για να συνεχίσουν, να αποτελούν τον μπαμπούλα του λαού λειτούργησαν και αυτά σαν έκτακτα στρατοδικεία και με συνοπτικές διαδικασίες. Πέρασε στο άψε σβήσε όσες υποθέσεις εκκρεμούσαν ακόμα με μηδενικές αθωώσεις, μειώσεις και αποφυλακίσεις. Με τον τρόπο αυτό «έκλεισε» για το καθεστώς το θέμα κρατούμενοι. Ενώ παράλληλα είχε διασωθεί και η «Νομική» υπόσταση των εκτάκτων μέτρων και να διατηρηθούν σε ισχύ έμειναν χιλιάδες άνθρωποι στις φυλακές μέχρι το Νοέμβριο του 1963.

Ομως παρά το γεγονός ότι ο Νόμος 2050, είχε να παίξει ένα συγκεκριμένο σκοπό και ρόλο. Οι φυλακές ανακουφίστηκαν απ την άποψη του ανυπόφορου συνοστισμού. Δεν έπρεπε όμως να πάρουν μεγάλη έκταση οι απαλλαγές, οι μειώσεις των ποινών και οι αθωώσεις. Έπρεπε να κρατηθεί μια ισορροπία, έτσι ώστε να μην δημιουργηθεί η εντύπωση στο λαό ότι οι εξορίες, οι καταδίκες με συνοπτικές διαδικασίες, οι θανατικές ποινές και οι ομαδικές εκτελέσεις ήταν οργανωμένες, σκόπιμες και προαποφασισμένες, και κατ εντολήν με συγκεκριμένο σκοπό και στόχο την «Κονιορτοποίηση» του ΕΑΜ.

Δεν έπρεπε να πιστέψει, ο λαός ότι αυτό το αδελφοκτόνο αιματοκύλισμα, είχε ταξικό και εκδικητικό χακτήρα και ότι ήταν προαποφασισμένο και καλά σχεδιασμένο, αλλά ότι έγινε, όσο παράλογο, σκληρό, απάνθρωπο και απαράδεκτο και αν ήταν έγινε, για να σωθεί η Ελλάδα απ τους Ελληνες. Και αφού «σώθηκε καιρός είναι» να δωθεί και μια νομική υπόσταση στα κακουργήματα που διαπράχθηκαν. Να δωθεί μια επίφαση δικαιοσύνης στις αυθερεσίες και να καλυφθεί η σκοπιμότητα των Εκτάκτων Μέτρων και το στήσιμο σε κάθε πόλη έκτατο Στρατοδικείο.

Ο Νόμος 2,050 όπως γράφω και πιο πάνω, ψηφίστηκε για τέσσερους βασικούς λόγους και στόχους: α) Τώρα που η Ελλάδα δεν «κινδυνεύει απ τους Ελληνες», αποφυλακίζοντας ένα έστω ελάχιστο αριθμό, μειώνοντας τις ποινές σε πολλούς και αθλώνοντας αρκετούς, ήθελε να ικανοποιήσει το δημόσιο αίσθημα και την παγκάσμια κατακραυγή και στο βαθμό που υπήρχαν «αριθμητικά περιθώρια» να πείσει το λαό ότι τώρα πιά η δικαιοσύνη θα λειτουργήσει απερίσπαστη και ως εκ τούτου θα αποδώσει πραγματική δικαιοσύνη. β) Οτι τα «Αναθεωρητικά Στρατοδικεία- Δικαστήρια» θα δικάσουν και δεν θα καταδικάζουν μόνο χωρίς να μπούν στην ουσία όπως συνέβαινε με τα έκτακτα στρατοδικεία. Αυτά θα μπούν όχι μόνο στην ουσία αλλά και στις λεπτομέρειες, γεγονός που σημαίνει πως όσοι απ τους κρατούμενους κριθούν και απ αυτά τα δικαστήρια ένοχοι ήταν πράγματι ένοχοι. γ) Με την επίφαση της αναψιλάφησης των δίκων, ήθελε να νομιμοποιήσει τις αυθαιρεσίες, τις παρανομίες και τα εγκλήματα των εκτάκτων μέτρων και των εκτάκτων στρατοδικείων και δ) να μή θιγεί η «νομιμότητα» και το «κύρος» των εκτάκτων μέτρων, έτσι ώστε να μείνει άθικτο το τρομοκρατικό καθεστώς. Το καθεστώς του φόβου και της σιωπής. Και το βασικότερο οι αποφυλακίσεις και οι απωλήσεις απ τα στρατόπεδα να μην ξεπεράσουν την κρίσιμη μάζα.

Έπρεπε για πολλά χρόνια ακόμα να παίξουν το ρόλο του μπαμπούλα και να θυμίζουν στο λαό, ότι αν δεν «προσέξει» μπορεί να βρεθεί ανα πάσα στιγμή στο νησί ή τη φυλακή. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός πως, όταν ύστερα απ την παγκόσμια κατακραυγή σταμάτησαν οι εκτελέσεις και περιόρισαν την ισχύ των Εκτάκτων Μέτρων, έπρεπε να βρεθεί κάποιος τρόπος να μην αναθαρρήσει ο λαός, έβαλαν μπρός τον Νόμο 375 του Μεταξα «Περί κατασκοπείας». Νόμο με τον οποίο μέχρι το 1955, καταδίκασαν και εκτέλεσαν πολλούς αγωνιστές, μεταξύ των οποίων και τον Νίκο Μπελογιάννη, τον Μπάτση, τον Καμμένο, τον Εραιθριάδη, τον Καραγιάννη κλπ, κλπ.

Υστερα απ την κατ εντολή ολοκλήρωση της «κονιορτοποίηση» του ΕΑΜικού λαϊκού κινήματος στο Γράμμο και στο Βίτσι, δεν ήταν δυνατόν να διανοηθεί κανείς, πως η αμερικανοκράτουμένη πιά εξουσία, ψήφισε το Νόμο αυτόν για να αποδώσει δικαιοσύνη και να αδειάσει τις φυλακές και τα ξερονήσια. Ο νόμος 2,050 του 1951, ήταν η επίφαση που θα απάλυνε τη δισαρέσκεια και την αγανάκτηση του λαού για τη σκληρότητα των εκτάκτων μέτρων, ενώ παράλληλα θα εδραίωνε τη ισχύ και θα παραίτεινε δράση τους μέχρι το Σεπτέμβρη του 1963 που αποφυλακίστηκαν και οι τελευταίοι πολιτικοί κρατούμενοι, για να ξανατεθούν σε λειτουργία και δράση με το περίφημο σχέδιο «Περικλής» και σε συνέχεια με τη Χούντα των συνταρχών τον Απρίλη του 1967, για να κλείσει ένας τριαντάχρονος κύκλος τρόμου, φρίκης και ζόφου μέχρι το Σεπτέμβρη του 1974.

Αυτοί που έζησαν το παρελθόν και όσοι διάβασαν ή διαβάζουν την πρόσφατη ιστορία της χώρας, ξέρουν ότι αμέσως μετά την κατοχή, υπήρχε ένα στρατιωτικό καθεστώς, που το επέβαλε η ωμή ένοπλη στρατιωτική επέμβαση των Αγγλων αμέσως μετά την απέλευθέρωση της Ελλάδας. Τη χώρα την κυβερνούσε το παλάτι με απευθείας ανάμιξη των ξένων και κυρίως «ελέω Αγγλων» μέχρι το Μάρτη του Μάρτη 1947 και «ελέω Αμερικανών» μετά το

1947. Και οι Αμερικάνοι, όπως και οι προκάτοχοι Αγγλοι, διώριζαν όχι μόνο τους Υπουργούς και τους ανώτερους υπαλλήλους, αλλά και τους θυρορούς ακόμα των πολυκατοικιών. Επέβαλαν τους εκλογικούς νόμους της αρεσκείας τους, τον χρόνο των εκλογών κλπ. Διόριζαν τους αρχηγούς των κομμάτων και τη σύνθεση των κυβερνήσεων.

Ξέρουν, ότι υπήρχε ένα πανίσχυρο αστυνομικό κράτος και ένα ακόμα πιο ισχυρό παρακράτος, που χώριζε τους Έλληνες σε «εθνικόφρονες» και «μιάσματα». Οι ακραιφνείς «εθνικόφρονες» ήταν οι δωσίλογοι της κατοχής, δηλ οι συνεργάτες των κατακτητών, οι απόντες του αγώνα, οι μαυραγορίτες κλπ, ενώ αυτοί που βγήκαν στο βουνό και πολέμησαν τους κατακτητές, αποτελούσαν τα «μιάσματα» και ως εκ τούτου, αντιμετώπιζαν για τη συμμετοχή τους στην Αντίσταση διωγμούς, εξορίες, φυλακίσεις και εκτελέσεις.

Τότε το ΚΚΕ ήταν εκτός νόμου. Υπο διωγμών δεν ήταν μόνο οι κομμουνιστές, αλλά και ο χαρακτηριζόμενος σαν «συνοδηγό» τους, και ολοι όσοι αρνούνταν να υπογράψουν δήλωση νομιμοφροσύνης στο στρατιωτικό καθεστώς. Μεταπειλευθερωτικά εκτός απ τους δεδηλωμένους εθνικόφρονες, όλοι οι άλλοι Έλληνες έπρεπε να υπογράψουν κάποια δήλωση : Οι κομμουνιστές και οι αριστεροί δήλωση μετανοίας και οι δημοκράτες : Δήλωση κοινωνικών φρονημάτων, γεγονός που σημαίνει ότι ο δηλωσίας και στη μιάς και στην άλλη περίπτωση με τη δήλωσή του, δέχεται ότι τα όσα έγιναν μέχρι την ημέρα της δήλωσης, έγιναν όχι μόνο για το «καλό» της πατρίδας, αλλά έγιναν και «σωστά» και «δικαία».

Χωρίς πιστοποιητικό νομιμοφροσύνης δεν έπαιρνε κανείς διαβατήριο, άδεια άσκησης επαγγέλματος και οδήγησης, δεν μπορούσε να φοιτήσει στα Πανεπιστήμια και το κυριότερο δεν έβρισκε δουλειά όχι μόνο στο Δημόσιο, αλλά ούτε και σε ιδιωτικές επιχειρήσεις, παρά μόνο αν υπέκυπτε στον εξευτελισμό της «μετανοίας» με δημόσια και απ τον άμβωνα διαβασμένη δήλωση. Τότε οι δημοκρατικοί πολίτες, δηλ η τεράστια πλειοψηφία των Ελλήνων βρισκόταν στο περιθώριο, θύματα του μίσους, της μισαλοδοξίας και του άγριου ψυχροπολεμικού κλίματος, έρμαια του πρώτου τυχόντα...

Επιχειρήθηκε τότε με την ψήφο του λαού ένα φιλελεύθερο άνοιγμα απ τις κυβερνήσεις του Πλαστήρα, που όμως μόνο κυβερνούσε, χωρίς να έχει και την εξουσία. Σαν κυβέρνηση χωρίς εξουσία ψήφισε το 2,050 «περί μέτρων ειρηνεύσεων». Άνοιγμα με προοπτική να βοηθήσει τις κεντρώες δυνάμεις στις επικείμενες εκλογές. Το άνοιγμα αυτό υπονομεύτηκε απ το στρατιωτικό καθεστώς με συλλήψεις, διωγμούς και εκτελέσεις, που σκοπό είχαν να ρίξουν την κυβέρνηση Πλαστήρα, αλλά δεν μπόρεσαν. Η λαϊκή βούληση, που ήθελε την ειρήνευση και την ομαλότητα, έστω μετά τον αιματηρό εμφύλιο πόλεμο, αφού οι νέοι κατακτητές δεν την ήθελαν μετά την απέλευθεύρωση, ψήφιζε τα κεντρώα κόμματα. Το παλάτι, οι Αμερικανοί και κυρίως η άρχουσα τάξη, που για μια ακόμα φορά μετά το 21, έκανε το τραγικό λάθος να εγκαταλείψει τον φύση σύμμαχο λαό, είχε μετά την απελευθέρωση ευθυγραμμισθεί με την φασιστική δεξιά και τους ξένους δεν ήθελαν την ειρήνευση.

Ήταν ο μόνος τρόπος που υπήρχε να ικανοποιηθεί το δημόσιο αίσθημα, όταν πλέον πέρασε η μπόρα και η Ελλάδα δεν κινδυνεύει πλέον «από τους Έλληνες». Ο χρόνος που λειτούργασαν τα αναθεωρητικά στρατοδικεία ήταν ελάχιστος, γιατί στο μεταξύ μεθοδεύτηκε η άνωδος του Παπάγου στην εξουσία, ύστερα απ μιά τεράστια κινητοποίηση και με ένα εκλογικό νόμο κομμένο στα μέτρα του απ τον αλήστου μνήμης Αμερικανό πρεσβευτή Τζόν Πιουριφόι και την βασίλισσα Φρειδερίκη, με αποτέλεσμα ούτε ο ίδιος ο Πλαστήρας να μην εκλεγεί ούτε βουλευτής. Ο λαός αντιλήφθηκε τον ρόλο του Ν 2050 και ανάλογα...

Η Βέροια και η Νάουσα, οι δυό βασικές πόλεις του Νομού Ημαθίας είναι κτισμένες στους πρόποδες του Βερμίου. Το Βέρμιο αποτελεί τον συνδετικό κρίκο ανάμεσα στα-Χάσια, Αντιχάσια- Καμβούνια, Ολυμπος-Τιτάριο Πιέρια, το Καϊμάκσταλαν-Πάϊκο, κεντρική και ανατολική Μακεδονία. Το Βέρμιο είναι μια ιδανική βάση για εξορμήσεις τόσο προς τον κάμπο Βέροιας-Νάουσας-Αλεξάνδρειας-Γιαννιτσών, άλλο τόσο και προς τα υψίπεδα της Εδεσσας, Κοζάνης-Πτολεμαΐδας-Αμυνταίου. Δεσπόζει σε αυτές τις κατευθύνσεις. Στις προσβάσεις του και στις πλαγιές του υπάρχουν στενά υποχρεωτικά περάσματα όπως: Τα Στενά της Εδεσσας-Αρνισσας (προς Βορρά), η βασικά διάβαση «Χαντόβου», τα στενά «Αλιάκμονα-Τριποτάμου»

(προς Νότο). Από τα στενά αυτά περνούν οδικές αρτηρίες Κοζάνης-Βέροιας-Θεσσαλονίκης. Βέροιας-Εδεσσας-Αρνησσας-Φλώρινας-Μοναστηρίου, καθώς και η σιδηροδρομική γραμμή Θεσσαλονίκης-Πλατύ-Βέροια-Εδεσσα-Αμύνταιο-Φλώρινας-Μοναστηρίου. Η μοναδική σιδηροδρομική γραμμή που συνέδεε την Γερμανία με τη Νότια Ελλάδα και τα Αφρικανικά μέτωπα. Ακόμα το Βέρμιο περιβάλλεται από οδικές αρτηρίες και καρόδρομους που σε ορισμένα σημεία φτάνουν ως τις κορυφογραμμές του.

Τα δεδομένα αυτά είναι πολύτιμα για τη σύνδεση ανάμεσα στα τμήματα που δρούν στο γεωγραφικό αυτό χώρο, όπως αυτά της Χης Μεραρχίας του ΕΛΑΣ, που είχε στη ζώνη ευθύνης απ τη Βέβη μέχρι τα Τέμπη και που με τα κάθε είδους σαμποτάζ, ενέδρες, ανατινάξεις εμπόδιζε την ομαλή λειτουργία : Οι σιδηροδρομικοί σταθμοί και κυρίως οι γέφυρες και τα τρένα, σιδηροδρομικές γραμμές, αποθήκες ανεφοδιασμού τροφίμων, καυσίμων και οπλισμού. Το ίδιο γινόταν και με τις οδικές και αμαξωτές αρτηρίες : καταστροφές τηλεπικοινωνιακού υλικού και άλλων καταστροφών προξένησε στους κατακτητές τεράστιες ζημιές σε έμψυχο και άψυχο υλικό και δεν τους άφηνε να χαρούν τις λίγες ώρες ύπνο που μπορούσαν με πολύ κόπο και μεγάλο κόστος να εξασφαλίσουν. Τα ίδια πλεονεκτήματα όμως και σε μεγαλύτερο βαθμό, τα είχε και τα χρησιμοποιούσε και ο κατακτητής, γι αυτό και οι κίνδυνοι αυτής της Μεραρχίας, όπως οι επιτυχίες ήταν μεγάλες, το ίδιο μεγάλοι και καθημερινοί ήταν και οι κίνδυνοι.

Ο Νομός Ημαθίας, εκτός απ το πλεονέκτημα αυτό των Βουνών Βέρμιο και Πιέρια, που προσφέρονταν για την εύκολη φυγή απ τις πόλεις, είχε και άλλα βασικά πλεονεκτήματα που συνέβαλαν στη γρήγορη ανάπτυξη της Αντίστασης. α) Η Γεωγραφική θέση του Νομού δεσπόζουσα και πρόσφορη από κάθε άποψη για Αντίσταση. β) Η κοινωνική σύνθεση ήταν κατ εξοχήν Δημοκρατική γ) Η διάρθρωση των πόλεων, τόσο της Βέροιας πολύ περισσότερο όμως της Νάουσας (Μαχαλάδες), επέτρεπε την ανεμπόδιστη επικοινωνία από σπίτι σε σπίτι. Την Εποχή εκείνη η Βέροια και κυρίως η Νάουσα, ήταν η πιό βιομηχανοποιημένη περιοχή της χώρας. Απ το γεγονός αυτό πολλά στελέχη του ΚΚΕ, φιλοξενούνταν παράνομα στις πόλεις αυτές δ) Την εποχή εκείνη, είχε λόγω της αποξήρανση της λίμνης των Γιαννιτσών είχε μεγάλη παραγωγή και ε) Ακριβώς λόγω της μεγάλης παραγωγής ένας μεγάλος αριθμός ανθρώπων απ την Ανατολική Μακεδονία που διώχθηκαν απ τους Βουλγάρους και την σφαγή του Δοξάτου Δράμας, ήρθαν και εγκαταστάθηκαν στο Νομό. Αρκετοί απ αυτούς εντάχθηκαν στην Αντίσταση.

Στο Νομό μας δεν υπήρχε εκτός απ το ΕΑΜ αλλη Αντιστασιακή οργάνωση και η συμμετοχή του λαού ήταν μεγάλη. Ήταν τόσο η δύναμη του ΕΑΜ και στο Νομό μας, που παρά την αυθαιρεσία του παρακράτους και του επίσημου κράτους τις δολοφονίες, τα ξερονήσια, τα έκτακτα μέτρα και στρατοδικεία, τις βαριές ποινές, τις γεμάτες φυλακές, δεν μπόρεσαν να ξεριζώσουν τα οράματα του ΕΑΜ. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός, ότι αμέσως μετά τη λήξη του εμφυλίου η δύναμη αυτή εκφράστηκε πολιτικά στην Ενιαία Δημοκρατική Αριστερα (ΕΔΑ) και το 1958, κάτω απ την ισχύ των εκτάκτων μέτρων, με τα στρατόπεδα και τις φυλακές γεμάτες, έγινε αξιωματική αντιπολίτευση και ο Νόμος μας έβγαλε Βουλευτή τον Δηκιγόρο Αγωνιστή Φίλιππο Περισωράτη.

Όπως σε όλη τη χώρα, έτσι και στο Νομό Ημαθίας, έπρεπε η επιρροή του ΕΑΜ να περιοριστεί. Να φτάσει στο ποθητό ποσοστό κάτω του 10%. ή μάλλον 9%. Οι προγραμμαμένοι πολλοί. Αλίμονο σε εκείνους που δεν περίμεναν την Ασφάλεια στο σπίτι να τους συλλάβει. Αυτούς θα τους αναλάμβανε το δοσίλογο παρακράτος. Το παρακράτος που όχι μόνο είχαν θητεύσει στο πλευρό των κατακτητών φορώντας κουκούλες και συντάσσοντας καταλόγους πατριωτών και τώρα με τη «γνώση» και την αποκτηθείσα «πείρα» φώλιαζαν και αποτελούσαν τα κυρίαρχα βασικά στελέχη σε όλους τους κατασταλτικούς και ιδεολογικούς μηχανισμούς, Και αυτό γιατί εκτός την πείρα που ήταν απαραίτητη, ήταν και «δοκιμασμένοι σ αυτό το είδος» δράσης, θα έκαναν τη «δουλειά υπεύθυνα και σωστά». Αυτή ήταν άλλωστε και η εντολή του επικεφαλής της αγγλικής αποστολής στην Ελλάδα Κρίς Γούτχαους : «...Και οι πράκτορες μας να καταδίνουν τους αγωνιστές του ΕΑΜ στις Γερμανικές διοικητικές αρχές...». Όσοι λοιπόν, απ τους προγραμμαμένους απο πριν ή προγράφονταν μέσω των

«καταλόγων» που εκφωνούσε ο επικεφαλής του Γκρούπ κατά τη διάρκεια που λειτουργούσε η «μηχανή παραγωγής προγραμμαμένων» στην Ασφάλεια και κατόρθωναν να διαφύγουν τη σύλληψη, τους περίμεναν τα σκαλοπάτια του Δικαστικού μαγάρου στην Βέροια, ο φράκτης του στρατιωτικού Μουσείου στη Νάουσα και η πλατεία της Μελίκης. Βέβαια οι Ασφάλειες είχαν και παράθυρα...Αντώνης Χασιώτης

Όταν λοιπόν, ο συλληφθής και αθωωθείς αδερφός μου, και απ τα δυό αλλεπάλληλα στρατοδικεία, και μπόρεσε να σταθεί στα πόδια απ τα βασανιστήρια κάθε πρωϊ, μέχρις ότου εκδικαστούν οι δυό υποθέσεις για τις οποίες των κατηγορούσαν τον χρησιμοποιούσαν, σαν προπέτασμα στην κλούβα που ο στρατός και η χωροφυλακή χρησιμοποιούσε στις μετακινήσεις του.

Η Μητέρα μας, μαζί με πολλές άλλες Μάνες, γυναίκες και παιδιά κάθε πρωϊ απ τα μαύρα μεσάνυχτα, περίμεναν έξω από την Ασφάλεια να δει «αν θα τον πάρουν και σήμερα» στην κλούβα και γύριζε γεμάτη πίκρα και πόνο. Πίκρα και πόνο που έπρεπε να σφύξει την καρδιά της να μην φανεί ο πόνος της, για να μπορεί να δώσει κουράγιο στη γυναίκα του και τα παιδιά, που όλοι περίμεναν με αγωνία και λαχτάρα να φέρει την καλή είδηση: «ευτυχώς σήμερα δεν τον πήραν». Αυτή η είδηση όμως μόνο με ψέματα μπορούσε να έρθει. Το βράδυ πριν σουροπώσει ξαναπήγενε να μάθει, να δει με τα ίδια της μάτια, αν γύρισε ζωντανός και όταν ερχόταν απαγοητευμένη σιγομουρμούριζε: «Τι θα γίνουν αυτά τα παιδιά και η γυναίκα του, αν ω μη γένοιτο το αυτοκίνητο πατήσει κάποια νάρκα ή πέσουν σε ενέδρα;». Γλύτωσε απ τον αλβανικό πόλεμο για να σκοτωθεί τώρα στα καλά καθούμενα;...

Αυτές ήταν οι συνθήκες κάτω απ τις οποίες χιλιάδες Αντιστασιακοί βρέθηκαν στα στρατόπεδα, τις φυλακές και τα εκτελεστικά αποσπάσματα με μόνη την κατηγορία «έγκλημα» η συμμετοχή τους στην Αντίσταση.

Για τις φυλακές, τις ίδιες φυλακές στις οποίες ζήσαμε για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας μετά την επίσκεψή του, στο βιβλίο του από «Νικοπόλεως εις τον Ολυμπον» αναφέρει: «Το φρούριο τούτο εννοεί το Επταπύργιο χρησιμεύει την σήμερον ως φυλακή. Τοιούτος εν γένει ο προορισμός οσων φρουρίων διεσώθηκαν εκ της εποχής εκείνης. Είδον άλλοτε τα του Παλαμιδίου και της Χαλκίδος, σήμερον δε επισκέφθην το των Πατρών. Ουδεν θλιβερώτερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η θέα» Που να ήξερε ο καημένος, οτι και εν έτι 1945-74 οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης σιβάζονταν στα ίδια φρούρια και τη Γυόρα. Τη φυλακή χωρίς παράθυρα. Που με στημένα τα πολυβόλα την έχτισαν οι ίδιοι οι κρατούμενοι και σε συνέχεια ενταφιάστηκαν για πολλά χρόνια μέσα.

Σε αυτές ακριβώς τις ίδιες φυλακές, που ο συμπατριώτης μας Δημήτριος Βικέλας, χαρακτήρισε «Ουδέν θλιβερότερον των εντυπώσεων την οποίαν προξενεί των δεσμοτηρίων τούτων η Θέα» εξησαν για πολλά χρόνια χιλιάδες πολιτικοί κρατούμενοι, μεταξύ των οποίων και πολλές εκατοντάδες γυναικών. Γυναίκες που είχαν φυλακιστεί και αυτές για τις πολιτικές τους πεποιθήσεις και απόψεις και μόνο, χωρίς να έχουν διαπράξει κανένα έγκλημα. Γυναίκες της Αριστεράς, που είχαν πάρει μέρος στην Αντίστασης, μάλιστα μερικές από αυτές ήταν σε τέτοια ηλικία, που δεν είχαν προλάβει καν να κάνουν αυτό...Γυναίκες όλων των ηλικιών. Νέες και μεγαλύτερες αλλά και μικρές κοπέλες ως και έφηβες ακόμα: εργάτριες και μορφωμένες, αναλφάβητες αλλά και γιατροί, δικηγόροι, επιστήμονες, εκπαιδευτικοί, καλλιτέχνες, ηθοποιοί, φοιτήτριες και μαθήτριες. Γυναίκες παντρεμένες, νεογέννητες και σε ενδιαφέρουσα. Γυναίκες που γέννησαν και μεγάλωσαν τα παιδιά τους για αρκετά χρόνια στη φυλακή. Γυναίκες που άφησαν πίσω δυό και τρία μωρά παιδιά.

Όλες τους εκτός απ τα πιστεύω και τις ιδεολογικές πεποιθήσεις, δεν είχαν κάνει κανένα αδίκημα. Χωρίς να κάνουν τίποτε καταδικάστηκαν σε εξοντωτικές ποινές. Γυναίκες που, όντας Μητέρες ή και ανήλικες ακόμα καταδικάστηκαν σε βαριές ποινές, δīs και τρίς ισόβια ή ακόμα και σε θάνατο. Και δεν ήταν λίγες εκείνες, με πρώτη τη Δασκάλα Γκίνη που εκτελέστηκαν και πολλές άλλες, που δεν βγήκαν ζωντανές απ τα κολαστήρια των φυλακών και τα ξερόβραχα των τόπων της εξορίας.

Οι γυναίκες που καταδικάστηκαν σε θάνατο απ τα διάφορα στρατοδικεία της χώρας και εκτελέστηκαν ήταν πολλές. Γυναίκες που μπήκαν σαν τα μπουμπούκια και βγήκαν γριές απ τις φυλακές οσες επέζησαν. Μόνο στο Γουδί που ήταν τόπος εκτελέσεων των καταδικασμένων σε θάνατο των φυλακών Αβέρωφ, εκτελέστηκαν δεκαέξη (16) γυναίκες. Ανάμεσά τους και μωρομάνες, μα και μπουμπούκια που τα έκοψαν το νήμα της ζωής πριν ακόμα πρόλαβουν να ανθήσουν και να γευτούν τη ζωή. Δεν μπόρεσα να μάθω ποιά απ τις γυναίκες κρατούμενες έγραψε το πιό κάτω ποιήμα:

«Εσένα δεν σ άφησαν χρυσή μου. Μπουμπούκι αγνό, μικρό ακόμα ν ανθήσεις, να γευτείς τη ζωή. Σ εμπόδισαν Χρυσή μου να νοιώσεις τη γλυκιά μητρική αγάπη και στοργή. Δεν έπαιξες Χρυσή μου στα δρομάκια του χωριού σου κυνηγητό με τις συνομηλικές σου, γιατί σε κυνηγούσαν οι ίδιοι από σπίτι σε σπίτι, από χωριό σε χωριό. Απ συνοικία σε συνοικία και από πόλη σε πόλη. Και όταν δεν ειχες χώρο να κρυφτείς κηνυγώντας σε οδήγησαν στις σπηλιές και τότε ηρθαν οι λόχοι ορεινών καταδρομών τα ΛΟΚ ... Αντι για οικογενειακή θαλπωρή σε ρίξαν πολύ μικρή ακόμα στα μπουντρούμια της φυλακής. Ομως εσύ στάθηκες, πάλεψες, Νίκησες...

Δεν υπήρξε και δεν θα υπάρξει μεγαλύτερο δράμα από το να εχεις γεννηθεί Ανθρωπος, και να σε εχουν με τους κοινωνικό-οικονομικούς μηχανισμούς χτίσει γυναίκα και να σε βάλουν φυλακή, γιατί αντιλήφθηκες την αδικία που σου έγινε και αγωνίζεσε να αποκτήσεις ξανά την Ανθρώπινη ιδιότητα. Και το πιό τραγικό να εχει περάσει μισός σχεδόν αιώνες και να μην γνωρίζει ένας μεγάλος αριθμός Ελλήνων οτι εκτός απ τους άντρες πολιτικούς κρατούμενους υπήρχαν και πολλές εκατοντάδες γυναίκες. Και η αναφορά αυτή στη ζωή των κρατουμένων γυναικών, δεν σημαίνει οτι προτρέπει στην οποιαδήποτε πολιτική η προσωπική μνησικακία. Απλώς θυμίζει, πως δεν μπορεί και δεν πρέπει τα γεγονότα αυτά να ξεχνιούνται. Και δεν πρέπει να ξεχνιούνται, γιατί μέσα απ τη γνώση είναι δυνατόν να έρθει η αλληλοκατανόηση και η αληθινή συμφιλίωση που θα βοηθήσει να προχωρήσουμε μπροστά από κοινού, παρά τις όποιες διαφορετικές απόψεις και αντιπαραθέσεις στον δρόμο για ενα αύριο χωρίς απάνθρωπες «φυλακές ιδεών» για γυναίκες και άντρες...

Στις φυλακές εκτός απ την κύρια είσοδο και τις πόρτες της Διεύθυνσης που ανοίγει προς τα μέσα, όλες οι άλλες πόρτες ανοίγουν προς τα έξω και αυτό οχι βέβαια για οικονομία χώρου, αλλα για να μην μπορεί ο κρατούμενος να υπερασπιστεί τον εαυτό του όταν απειλείται πίσω απ την πόρτα. Μετά το κλείσιμο της πόρτας, ο λόγος του κρατούμενου «άσημος» και «αχνός», δεν φτάνει να ακουστεί και όταν ορθώνεται να καταγγείλει κατάρχηση, κακομεταχείρηση ή βασανισμό. Ετσι η σχέση του κρατουμένου με τη διεύθυνση και τους εσωτερικούς μηχανισμούς της φυλακής, να είναι μια σχέση γίγαντα με νάνο. Το Απαν με το τίποτα. Μια διεύθυνση με απεριόριστα δικαιώματα. Μονοκράτορες Ανθρωπίνων σωμάτων, ψυχών και σκέψεων. Ερμαιο στα χέρια των Νονών. Και όταν συμβεί ο κρατούμενος να είναι πολιτικός, τότε η σχέση αυτή δεν είναι μόνο τραγική και απερίγραπτη. Είναι μια σχέση που δεν μπορεί να την συλλάβει ανθρώπινος Νούς, αν δεν την εχει ζήσει.

Την εποχή εκείνη, το να εισαι πολιτικός κρατούμενος, ήταν ταυτόσημο με το μελλοθάνατο και αν ακόμα η ποινή σου δεν ήταν σε θάνατο. Και ήσουν μελλοθάνατος γιατί σαν πολιτικός-ιδεολογικός αντίπαλος-δεν ήξερες τί μπορούσε να σου συμβεί απ τη μιά στιγμή στην αλλη. Και δεν ήξερες, γιατί οι επιδρομές των ροπαλοφόρων-κουκουλοφόρων μπράβων στις φυλακές (Σπάρτη κλπ) και ειδικά στα αντίσκηνα-Γυάρο, Μακρόνησο κλπ-και τα κέλια καθιστούσαν εφιαλτική την εκτέλεση της όποιας ποινής.

Ο πολιτικός κρατούμενος εκτός απ όλους τους άλλους περιορισμούς, στερήσεις και τιμωρίες διέτρεχε την κάθε ώρα και στιγμή τον κίνδυνο με μιά καλοστημένη προβοκάτσια, να βρεθεί εκ νέου στο στρατοδικείο και να του επιβληθεί η ποινή του θανάτου, με το αιτιολογικό οτι πρωτοστάτησε σε στάση ή συμμετείχε σε οργάνωση απόδρασης... κλπ. Ακόμα και μια λέξη μπορούσε να ερμηνευτεί σαν υβριστική, μια λέξη γραμμένη σε μια κόλλα ή η ανεύρεση ενός βιβλίου, στις συχνότατες έρευνες μπορούσε να θεωρηθεί σύνδεση με τον έξω κόσμο, συγκρότηση κομματικής οργάνωσης, οργάνωση στάσης και απόδρασης κλπ. Και δεν ήταν

λίγοι οι μικροποινίτες, που στήθηκαν στο τείχο με κατηγορητήρια που σχηματίστηκαν με κατασκευασμένες προβοκατόρικα μέσα στη φυλακή κατηγορίες.

Αυτές οι προβοκάτσες που ήταν συχνότατες, είχαν 4 βασικούς στόχους: α) Να εφαρμόζονται οι εντολές κατά τέτοιο τρόπο, έτσι που να γίνεται κάθε μέρα που περνά και πιο αφόρητη και δυσβάστακτη η ζωή του πολιτικού κρατουμένου. β) Στο να αποσπάσουν μέσω της τιμωρίας-απομόνωσης ξυλοδαρμούς κλπ-δηλώσεις μετανοίας γ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις καθημερινές εκτελέσεις και δ) Να μην διαμαρτυρόμαστε για τις τραγικές από κάθε άποψη συνθήκες και κυρίως να μην διεκδισούμε στο να μην μας αφαιρούν μέρος απ τα ψίχουλα διατροφής, είδη καθαριότητας, νερού κλπ, κλπ. που σαν κρατούμενοι υποτίθεται ότι δικαιούμασταν.

Όταν είναι γνωστό ότι στις φυλακές κυριαρχούσε και κυριαρχεί η διακίνηση ναρκωτικών, η μαύρη αγορά, τα αναίτια βασανιστήρια, οι επιμέρες καθηλώσεις, το κρέμασμα στη συκιά-στη Γυούρα-η σταύρωση και το οργανωμένο έγκλημα. Όταν και σήμερα ακόμα η ίδια η πολιτεία παραδέχεται ότι στα κυκλώματα των φυλακών, συνυπάρχουν και δρουν αρμονικά από κοινού: δεσμοφύλακες, διευθυντές, γιατροί, αστυνομικοί, δικηγόροι και λειτουργοί της θέμιδος ακόμη, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί συνέβαινε τότε, που όχι μόνο οι ανθρωποφύλακες είχαν απεριόριστα, ανεξέλεκτα και ατιμώρητα δικαιώματα στη ζωή του κρατουμένου, αλλά είχαν εκτός απ όλα τα άλλα πλεονεκτήματα που συνεπάγονταν και συνεπικουρούσε η εξόντωση ενός πρόσθετου πολιτικού κρατούμενου και διάφορα έπαθλα : άμεση βαθμολογική προαγωγή, προνομιακή μετάθεση του σωφρονιστικού υπαλλήλου στον τόπο της καταγωγής του ή την μόνιμη παραμονή στις φυλακές του τόπου της διαμονής του, αν συνέβαινε να κατάγεται απ την ίδια πόλη κλπ.

Η τύχη του κρατουμένου, μόλις κλείσει η πόρτα πίσω του εναποτίθεται στα χέρια της όποιας ανεξέλεγκτης αρχής. Μιάς αρχής που λειτουργεί αυτόνομα παραβλέποντας και παραβιάζοντας τα λίγα ψίγματα δικαιωμάτων που μπορεί να έχει ο κρατούμενος. Αν αυτό ισχύει για τον κρατούμενο του ποινικού δικαίου, αντιλαμβάνεται ο καθένας τί σημαίνει να εισαι πολιτικός κρατούμενος σε εποχές λευκής τρομοκρατία, εμφυλίου πολέμου και καθημερινών εκτελέσεων. Αυτό ακριβώς το κλήμα με έναν εκθέτη στην Νιοστή ζούσαν οι πολιτικοί κρατούμενοι σε όλες τις φυλακές.

Οι στόχοι που επιδίωκαν οι κρατούντες με τον εγκλεισμό των Αντιστασιακών στα στρατόπεδα και τις φυλακές, ήταν να εξοντώσουν όσους δεν τους πέτυχε το βόλι του κατακτητή, δεν πρόλαβαν να τους εξοντώσουν άμεσα οι εθνοκτόνοι συμμορίες, με συνοπτικές διαδικασίες ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ Η ΚΑΙ ΕΝΔΕΙΞΕΙΣ ΑΚΟΜΑ τα έκτακτα στρατοδικεία. Και λέω χωρίς ενδείξεις, γιατί δεν είναι λίγες οι περιπτώσεις, που καταδικάστηκαν Αντιστασιακοί σε θάνατο και εκτελέστηκαν για «φόνους» που όμως πολλοί απ τους «δολοφονημένους» ζούν και σήμερα ακόμα.

Τρεις λοιπόν, ήταν οι στόχοι που επιδίωκαν με τον εγκλεισμό οι κρατούντες α) Να απομονώσουν τον Αντιστασιακό απ το λαό και το λαό απ τους συναγωνιστές του β) Να τον εξοντώσουν βιολογικά με μία στημένη προβοκάτσια να τον στείλουν ξάνα στο στρατοδικείο, αλλά και μέσω των στερήσεων, καλομελετημένο υποσιτισμό και αντίξων συνθηκών ζωής και γ) Να τον εξοντώσουν ηθικά, πολιτικά και αγωνιστικά με την δήλωση μετανοίας. Βέβαια ποτέ δεν παράβλεπαν ή παραμελούσαν και τα άλλα δυό μέτρα και εκαναν το κάθετί προκειμένου να δώσουν τα προσδοκόμενα. Το κύριο βάρος όμως το ρίχνανε στη δήλωση μετανοίας. Τη δήλωση την ζητούσαν μέχρι τη στιγμή που ο επικεφαλής του εκτελεστικού αποσπάσματος θα φώναζε τη λέξη «Πύρ».

Αυτή η λέξη που όχι μόνο θυμίζει θάνατο, αλλά προκαλεί και επιβάλλει θάνατο. Και ενώ είναι συνώνιμη του θανάτου, παράλληλα περιέχει και το ύψιστο ανθρώπινο μεγαλείο. Η λέξη αυτή και πριν ειπωθεί, μα και όταν ειπωθεί αποδείχνει πόσο αληθινά μεγαλοπρεπής είναι ο χαρακτήρας του Ανθρώπου, που πηγαίνοντας προς το σίγουρο θάνατο, παραμένει πιστός και επιμένει γαλήνια στα ιδανικά και τα οράματα με το κεφάλι ψηλά και αγέροχο ύφος, που εξοργίζει αυτούς που επιζητούσαν το θάνατό του, των δικαστών και των... δημίων του. Όταν

αρνείται να ζήσει με τους όρους που του προσφέρουν (δήλωση μετανοίας) γεγονός που θα αποτελούσε λύτρωση για τους δικαστές που με συνοπτικές διαδικασίες τον έστειλαν στο απόσπασμα, μα και για τους δημιούς του.

Το απόσπασμα είναι ένα μικρό στρατιωτικό τμήμα με ειδική αποστολή. Το ίδιο και το Θρησκευτικό απόσπασμα των εξομολογητών. Και εδώ είναι που μπαίνει το μεγάλο το πελώριο ερώτημα : με πιά δικαίωμα οι επιβίτορες της δοτής εξουσίας, συγκροτούσαν εκτελεστικά αποσπάσματα από στρατιώτες επιστρατευμένους τους οποίους μετέτρεπαν και τους χρησιμοποίησαν σαν Δημίους, να εκτελέσουν τους «εγκληματίες» που στην πραγματικότητα δεν ήταν παρά ιδεολογικοί τους αντίπαλοι; Εγκλημα σημαίνει μια βαριά εγκληματική πράξη. Σημαίνει παράβαση του γραπτού ή άγραφου Νόμου. Παραβίαση του δικαίου στις οργανωμένες κοινωνίες. Και αναρωτιέται κανείς πιά ακριβώς δίκαιο παραβίασαν ή πιά έγκλημα διέπραξαν οι αγωνιστές της Εθνικής Αντίστασης, ώστε να τους στήνουν οι επιβίτορες της εξουσίας στον τοίχο; Ποτέ δεν μας είπαν πιά απ τις δυό μορφές δικαίου παραβίασαν οι εκτελεσθέντες Αντιστασιακοί; Εκτός πιά και αν θεωρείται έγκλημα να συμμετάσχει κανείς στον αγώνα να μην κατακτηθεί η χώρα και για να απελευθερωθεί όταν είχε κατακτηθεί.

Όπως όλα τα άλλα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και το δίκαιο εμφανίζεται ιστορικά μετά το πέρασμα της κοινωνίας των Ανθρώπων στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής.

Οι Κοινωνικές μορφές ζωής, που προηγήθηκαν του καθεστώτος ιδιοκτησίας, ήταν απαλλαγμένες απ το στοιχείο της βίας, τόσο κατά τον σχηματισμό, άλλο τόσο στη λειτουργία και τη διατήρησή τους. Οι κοινωνίες αυτές δεν είχαν λόγο για να ασκήσουν βία, γιατί δεν συνέτρεχαν οι λόγοι να έχουν δίκαιο. Το ίδιο δεν είχαν και κράτος, αφού δεν είχαν τα άτομα περιουσιακά στοιχεία και ξεχωριστά συμφέροντα για να τα προστατεύσει.

Το δίκαιο στις ιδιοκτησιακές κοινωνίες είναι λένε η «έλλογη», η «ρυθμισμένη» ανθρώπινη, βία μέσα στον κοινωνικό χώρο. Η ουσία και το περιεχόμενο λοιπόν, του δικαίου βρίσκεται στο στοιχείο της ανθρώπινης βίας μέσα στον κοινωνικό χώρο, με σκοπό την προστασία της ατομικής ιδιοκτησίας της οποίας ήταν και παραμένει το παράγωγο -υποπροϊόν της εργασίας. Για τους ίδιους λόγους αμέσως μετά κάνει την εμφάνισή του και ο Δήμιος. Ο Δήμιος είναι το πρώτο κατασταλτικό όργανο-μέσο, που πήρε η ιδιοκτησιακή κοινωνία να προστατευθεί η ιδιοκτησία μετά τον Μωσαϊκό Νόμο το οφθαλμός αντί οφθαλμού.

Απ την εποχή που η κοινωνία των Ανθρώπων, πέρασε στο καθεστώς της ατομικής ιδιοκτησίας στα μέσα παραγωγής μέχρι σήμερα, το φαινόμενο της ιδιοκτησιακής-ταξικής ΒΙΑΣ, έλλογη και ρυθμισμένη σε ομαλές περιόδους και καταστάσεις, άλλογη, ασύδωτη και δολοφονική σε έκτακτες. Άλλοτε με τυμπανοκρουσίες και άλλοτε εν κρυπτώ και παραδύστω για το παραμικρό σκίτημα του διαφορετικού και για την εξάλειψη του διαφορετικού. Έχει διατηρήσει και εμπλουτιστεί, έτσι ώστε να αιτιολογηθεί η όποια άλλογη και δολοφονική ΑΤΙΣ, με δύο ακόμα χαρακτηριστικά που είναι α) ο ευσεβισμός, η εμμονή στις Νόρμες του Θρησκευτικού δόγματος προστασίας της ιδιοκτησίας, που πρώτη η Θρησκεία αλλά και β) με έναν ιδιότυπο και ιδιόμορφο εθνικοκεντρισμό, που απ τις αρχές του 20ου αιώνα λόγω του ότι οι ανιδιοκτήτες κατάφεραν σημαντικές νίκες στην ταξική τους πάλη μαζί με τους «αλλοτριωμένους» απ τις λαϊκές ρίζες διανοούμενους.

Η ιδιοκτησιακή βία εκφράζεται με εκλογικούς νόμους, με κοινοβουλευτική δημοκρατική επίφαση, με διάφορους τρομονόμους, με στρατιωτικούς Νόμους και τις δικτατορίες με εργαλείο τη βία. Και όταν και η δικτατορία δεν αποδόση το προσδοκόμενο αποτέλεσμα τον εμφύλιο πόλεμο και τα εκτελεστικά αποσπάσματα.

Οι εκτελέσεις στις οργανωμένες ιδιοκτησιακές κοινωνίες, γίνονται με πολλούς τρόπους: Λιθοβολισμό των ολίγων που τόλμησαν και άρθρωσαν διαφορετική φωνή στη αυγή του διαφορετικού, τον τροχό και την πυρά των «αιρετικών» στο Μεσαίωνα, τον απαγχονισμό και την Γκιλοτίνα των «γραφιάδων» στη Γαλλία, στους φούρνους στη Γερμανία του Χίτλερ, την διαπόμπευση των «αστών» στην Κίνα και το στραμπούλιγμα της δημοκρατίας με τα Γκουλάρ

στη ΕΣΣΔ κλπ και στην Ελλάδα, το καθεστώς χρησιμοποιεί τους στρατευμένους εικοσάχρονους πολίτες. Την ίδια τύχη είχαν και τα «μολυσμένα» με κάτι το διαφορετικό βιβλία μα και αυτοί που τα έγραφαν.

Για να αρκεστούμε στα δικά μας. Στην αρχαία Ελλάδα τις εκτελέσεις τις έκαναν οι δούλοι. Μετά το 21 τον δήμιο τον διάλεγαν ανάμεσα στους θανατοποινίτες και για αντάλλαγμα του χάριζαν τη ζωή. Τα δυό αυτά εστω γεγονότα πείθουν, ότι στην οργανωμένη κοινωνία απ την αρχαιότητα ακόμα οι πρόγονοί μας τους δήμιους, εκτός του ότι τους διάλεγαν ανάμεσα στους δούλους με κάποιο αξιόλογο αντάλλαγμα σαν αυτό που παραχωρούσαν οι σύγχρονοι πρόγονοί μας, την ζωή του θανατοποινίτη εκτελεστή αναρωτιέται κανείς, με ποιά λογική ή δικαίωμα οι ζώντες σήμερα ακόμα σφετεριστές της εξουσίας Ελέω Τσιώρτσιλ, χρησιμοποιούσαν τα επιστρατευμένα παιδιά του λαού σαν δημίους και με την τυφλή κρατική βία μετέτρεψαν τα αθώα παιδιά σε Δήμιους;

Με πιά λογική και δικαίωμα παραβίασαν τις συνειδήσεις αυτών των παιδιών που τα επιστράτευαν; Δεν ήξεραν ότι συνείδηση σημαίνει, ότι γνωρίζω τον ηθικό χαρακτήρα των πράξεων μου; Με πιά λογική και δικαίωμα έκαναν δολοφόνους αθώα παιδιά; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με ενοχές και ερινύες για την υπόλοιπη ζωή τους; Δεν γνώριζαν ότι οι ερινύες ήταν οι θεότητες, που είχαν σαν έργο την εκδίκηση των εγκληματιών; Με πια λογική και δικαίωμα φόρτωσαν αυτά τα παιδιά με τύψεις συνείδησης; Αν σε αυτό προστεθεί και η περίπτωση, ότι σε κάποιο απ τα πολλά αποσπάσματα που κάθε πρωί γίνονταν στις διάφορες φυλακές εκτελέσεις, μπορεί να συμμετάσχει και ένας φαντάρος, που κάποια αυγή στον τοίχο ήταν στημένος ο Πατέρας του, ο Αδερφό του ή και η Μητέρα του ακόμα; Η Μητέρα ή ο Πατέρας του, γιατί θέλοντας ή από άγνοια βρέθηκε επάνω του ή επάνω της ενα κουπόνι του ΕΑΜ ή του ΚΚΕ ή φιλοξένησαν στο σπίτι τους κάποιον συγγενή ή φίλο, χωρίς να ξέρουν ότι το κατεστημένο αυτόν τον θεωρούσε παράνομο; Με πια λοιπόν λογική ή δικαίωμα μετέτρεψαν αυτά τα εκατοντάδες παιδιά σε εγκληματίες και άθελά τους δολοφόνους;

Αλήθεια υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα να υποχρεώσεις κάποιον που υποχρεωτικά έχει επιστρατευθεί να υπηρετήσει την πατρίδα, να τον μετατρέψεις σε εκτελεστή-δήμιο; Και το ακόμα πιο τραγικό, κάποια μέρα να βρεθεί στην ανάγκη να γίνει κατ εντολή άλλων πορταλοίας-πατροκτόνος, Μητροκτόνος και αδερφοκτόνος. Να σκοτώσει το φίλο, το γείτονα και τον συμπολίτη του;

Τέτοιας μορφής και φρίκης εγκλήματα μόνο άνθρωποι πωρωμένοι, δειλοί και ηθικά αναισθητοί, αδιάφοροι, δημαγωγοί και ασυνείδητοι, μπορούν να το σκεφτούν. Να μετατρέπουν σε δημίους εικοσάχρονα παιδιά υπο την απειλή, ότι αν αρνηθούν να συμμετάσχουν ή αν δεν στοχεύσουν σωστά, θα βρεθούν οι ίδιοι στον τοίχο. Ετσι δίπλα στους δικαστικούς φόνους, προστέθηκαν και οι εξαναγκασμένοι στρατιώτες να γίνουν άθελά τους Δήμιοι. Ούτε και αυτοί που κατατάσσονται εθελοντικά και με επίγνωση στη «Λεγεώνα των Ξένων» και τα «Τάγματα θανάτου» και οι αποικιστές ακόμα δεν χρησιμοποιήθηκαν με τον τρόπο, που χρησιμοποιήθηκαν τα επιστρατευμένα ελληνόπουλα.

Την δήλωση δεν παρέλειπε να τη ζητάει και ο Παππάς, που εξομολογούσε τον θανατοποινίτη ή την θανατοποινίτσα γιατί δεν ήταν λίγες και οι γυναίκες που εκτελέστηκαν και παραβρίσκονταν και κατά τη διάρκεια της εκτέλεσης. Η διαφορά ανάμεσα στη διεύθυνση και τον Παππά ήταν, ότι ή μεν διεύθυνση τη ζητούσε με αντάλλαγμα: Τη ζωή, την ποινή και τη λευτεριά, ο Παππάς εκτός απ αυτά πρόσθετει και την παραβίαση της Θεϊκής εντολής : «οτι η ζωή του Ανθρώπου πρέπει να τελειώνει με δική του και μόνο εντολή».

Υπήρξαν χιλιάδες Άνθρωποι, που για το πιστεύω τους και μόνο : ότι η ζωή μπορούσε να γίνει όχι απλώς καλή αλλά και Ανθρώπινη αν αλλάξουν μερικά πράγματα. Οι Άνθρωποι αυτοί που έδωσαν τη ζωής τους και χιλιάδες άλλοι που έμειναν όπως εγω δεκαπέντε και πλέον χρόνια στη φυλακή και τρία στην εξορία την περίοδο της χούντας των συνταγματαρχών της 21ης Απριλίου του 1967, γι αυτόν ακριβώς το σκοπό. Οι άνθρωποι αυτοί για την Εκκλησία δεν υπήρχαν.

Αυτή λοιπόν η Εκκλησία, που πρωτοστατούσε στην απόσπαση δήλωσης, στα 38 και πλέον χρόνια που υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι στη χώρα μας δεν υπήρχαν πολιτικοί κρατούμενοι. Δεν τους θυμήθηκε ποτέ αυτές τις χιλιάδες των κρατουμένων παρά μόνο για τη δήλωση. Η Εκκλησία δεν έχει προσφέρει στις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων τίποτε, μα τίποτε απολύτως εκτός από μιά Αγία Γραφή που ζήτησα από τον Μητρολίτη Σύρας που επισκεύτηκε στο Νοσοκομείο της Σύρας, όπου νοσηλεύτηκα μεταφερμένος με το φορείο απ τη Γυάρο, την οποία Αγία Γραφή όμως, μου την πήραν στις φυλακές της Κέρκυρας, με το αιτιολογικό ότι θα την χρησιμοποιούσα για «χαρτί υγείας». Ένα κόκκινο αυγό και ένα κουλουράκι το Πάσχα του 1952 στις φυλακές Αργοστολίου της Κεφαλονιάς.

Και ήρθε η δικτατορία του 1967, που τόσες καταστροφές προκάλεσε στη χώρα και το λαό με αποκορύφωμα τη διχωτόμηση της Κύπρου. Για να μην γίνει έστω και το 1967 η κάθαρση με τις εκλογές που ζητούσε ο λαός να γίνει ακόμα απ το 1944. Κινήθηκαν Θεοί και δαίμονες και μαζί με τους δαίμονες και η Εκκλησία, με πρώτο και καλύτερο τον Αρχιεπίσκοπο Ιερώνυμο, να μὴν τιμωρηθούν όλα τα παιδιά που συμμετείχαν σε αυτό το αποτρόπαιο έγκλημα. Εστύψαν όλοι μαζί το μυαλό τους και να η μεγάλη ανακάλυψη-ευφύρεση. Η μεγαλύτερη του αιώνα : « Το Νομικό στιγμαίο αδίκημα», ούτε καν έγκλημα δεν χαρακτηρίστηκε η εφτάχρονη γύψο-θεραπεία του σακατημένου απ τα τριαντά οκτώχρονα (38) πολλαπλά κατάγματα που είχε υποστεί ο λαός!!!

Μια εφεύρεση που περιόριζε την ευθύνη για όλα τα εγκλήματα που διέπραξε η εφτάρχονη δικτατορία. Με την ανακάλυψη αυτή, την ευθύνη γι αυτό το τερατούργημα την είχαν μόνο μερικοί μερτημένοι στα δάκτυλα άνθρωποι. Όλοι οι άλλοι, οι χιλιάδες που συνέβαλαν στην επικράτηση, την επιβολή και τη διατήρησή της, μια ολόκληρη επταετία κρίθηκαν με την εφεύρεση του «στιγμαίο» αθώες περισσότερες. Λές και έριξαν ένα βεγγαλικό που τσουρούφλησε κάποιον για το οποίο έπρεπε να τιμωρηθούν για στιγμαίο αδίκημα.

Η πρώτη άφηση αμαρτιών αμέσως μετά την πομπόδικη δίκη και την καταδίκη ήταν η μετατροπή-των ελαχίστων-της ποινή αυτών που καταδικάστηκαν σε θάνατο σε ισόβια. Όμως τα παιδιά παρέμειναν στη φυλακή. Και η φυλακή εκτός του ότι είναι βαριά έχει και ένα ελάττωμα: Είναι για τους λεβέντες. Και αυτοί δεν ήταν λεβέντες και ας έκανα μερικοί τους λεβέντες και δεν ήθελαν να υποβάλουν οι ίδιοι αίτηση προς την πολιτεία να τους δωθεί χάρη. Όμως γιατί να την κάνουν αυτοί, αφού σε κοινή σύμπαρατάξη και από κοινού ορμόμενοι Θεοί και δαίμονες, που τους έσωσαν απ το απόσπασμα, τώρα είχαν κάνει πρωταρχικό θέμα και μέλημα της ζωής την αποφυλάκισή τους. Τώρα η Ιεραρχία της Εκκλησίας αντιλήφθηκε ότι υπάρχουν «πολιτικοί κρατούμενοι».

Η καταδίκη των ελαχίστων χουντικών, έδωσε και σε μάζ τις χιλιάδες των πολιτικών κρατουμένων να καταλάβουμε τί σημαίνει αρωγή και συμπάρασταση της ιεραρχίας της Εκκλησίας «εντός των φυλακών ήμουν και δεν...». Για να μὴν διαπράξει και για δεύτερη φορά το ίδιο «λάθος», κάθε Πάσχα και Χριστούγεννα, αλλά και ενδιάμεσα η Ιερά Σύνοδος, εκτός απ όλες τις άλλες επιδαφιλεύσεις που τους προσέφερε, ζητούσε απ την κυβέρνηση να δώσει και σε αυτούς τους «ελάχιστους χάρη», χωρίς να τη ζητήσουν οι ίδιοι με αίτησή τους. Και γιατί παρακαλώ να το ζητήσουν οι ίδιοι, αφού η ίδια δουλειά γίνονταν, χωρίς οι ίδιοι να εκτεθούν... Στην προσπάθεια αυτή η Ιερά Σύνοδος είχε και τη συνέναιση της Ν. Δημοκρατίας και συμμετείχαν αρκετοί βουλευτές της Ν Δημοκρατίας στο θεάρεστο έργο, χωρίς να λείπουν και οι του ΠΑΣΟΚ. Και δεν έλλειπαν γιατί το βασικό σύνθημα του κατεστημένου ήταν ότι δεν μας «περισέβει κανένας». Συνεπώς το πρόβλημα ήταν ποιο απ τα δυό κόμματα θα πάρει τους περισσότερους απ τους μὴ τιμωρημένους χουντικούς.

Όπως όλα τα άλλα φαινόμενα έχουν την ιστορία τους, έτσι και η Εκκλησία έχει τη δικιά της. Ενώ η Επανάσταση του 21, ήταν κοινωνικό-εθνικο-απελευθερωτική και όχι μόνο εθνικό-απελευθερωτική όπως μας την παρουσιάζουν, για λόγους ιστορικούς και συγκαιρίας. Ο ιστορικός συμβιβασμός που οι πρωταγωνιστές αστοί έκαναν με τους Κοτζαμπάσηδες-Προεστούς και τον Κλήρο αποτέλεσαν την Αγία και ομοούσιο Τριάδα. Ο Κλήρος λόγω των προσβάσεων και τη συνεργασία που μακρόχρονα είχε με τον κατακτητή δυνάστη και κυρίως την μεγάλης και συμπαγή ιδιοκτησία που κατείχε, είχε το πακέτο ελέγχου στην μετά το 21

διακυβέρνηση της Χώρας, αδιατάραχτα μέχρι το 1909. Το 1909 οι αστοί, έκαναν μια πρώτη προσπάθεια να της αφαιρέσουν το πακέτο ελέγχου, ώστε έστω να συγκυβερνήσουν. Δεν τα κατάφεραν όμως και η Εκκλησία εξακολουθούσε να έχει κατάτι μειωμένο το πακέτο. Η Εκκλησία ήταν, και είχε πάντα αρωγό στην έμμεση διακυβέρνηση τις αντιδραστικές δυνάμεις και το παλάτι.

Η Εκκλησία αυτοανακηρύσσοντας τον εαυτό της αντιπρόσωπο του Θεού στη γή, και οχυρωμένη πίσω απ το «πιστεύω» που οποίου συντάκτης είναι η ίδια, ποτέ δεν αρκέστηκε στα Θεολογικά της καθήκοντα. Ο λαός την εποχή της σκλαβιάς, ζούσε υπό την απόλυτη εκκλησιαστική κυριαρχία. Το κακό έγινε χειρότερο, μετά την συγκρότηση του κράτους. Και το Νεοσύστατο κράτος ζει υπο τη δική της απόλυτη εξουσία. Είναι αυτή που καθορίζει το είδος, το μέγεθος και την ποιότητα της παιδείας. Είναι αυτή που καθαρίζει το τοπίο απ τους ενοχλητικούς και εξοντώνει μεθοδικά έναν ένα, του άξιους αγωνιστές του 1821, Το πρώτο κρούσμα απήνους διαγμού απ την ελλαδική Εκκλησία, που θέλει να έχει το επάνω χέρι στις εξελίξεις, είναι ο Σοφός πρωτεργάτης του κοινωνικού-απελευθερωτικού αγώνα Θεόφιλος Καΐρης και ακολουθούν πολλοί άλλοι.

Η Εκκλησία πάντα διεκδικούσε και θα διεκδικεί τη συμμετοχή της στην πολιτική εξουσία. Ποτέ δεν ανέχθηκε την διαφορετικότητα. Ποτέ δεν αποδέχθηκε τη δημοτική σαν την ζωντανή γλώσσα του λαού. Τη γλώσσα που κατ εξοχήν εκφράζει ένα λαό, μα ούτε και τη ζωντανή παράδοσή, (ήθη και έθιμα χωρίς ταμπού και μυστηριό-μυστήρια) που εκφράζουν την ιδιοσυστασία της. Ποτέ δεν σεβάστηκε, μα ούτε και δέχθηκε ποτέ και ας είναι ο λαός ο παραγωγός της γλώσσας και της παράδοσης. Ταμπουρωμένη πίσω απ την τυπολατρευτική Θεολογία και την νεκρολατρική παράδοση, δεν δέχθηκε ότι κάθε παιδί μπορεί να αναπτυχθεί διανοητικά και να πετύχει, αρκεί να εκπαιδευτεί σωστά και να βρίσκεται όχι μόνο μακριά, αλλά πολύ μακριά απ την περίπλοκη, τυπολατρική Εκκλησιαστική παρόδοση. Το 1901 οργάνωσε τις διαδηλώσεις των φοιτητών εναντίον της ματάφρασης. Προκάλεσε εθνικό διχασμό το 1915-16 για να μη μεταφραστεί η Κοινή Διαθήκη στη Δημοτική-Μαλλιάρη γλώσσα, όπως την αποκαλούσε ο καθηγητής Γ. Μιστριώτης.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν ΦΩΣ. Ήταν κοσμογονία και όχι θεολογία. Ζούσε στο Φως και παρήγαγε Φως και φιλοσοφία. Η φιλοσοφία είναι αυτή που αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεοσοφία είναι αυτή που κηρύττει την τελειολογία. Μια θεωρία που δεν αφήνει χώρο στον Άνθρωπο να κάνει κάτι, αφού όλα είναι προκατασκευασμένα απ το Θεό. Το Θεό που εξουσιάζει το σύμπαν οριστικά και αμετάκλητα. Η φιλοσοφία αναζητά την αλήθεια, ενώ η θεολογία κηρύττει σαν αλήθεια την θεογονία. Η φιλοσοφία άνοιξε απέραντους ορίζοντες για την ανοδική πορεία του Ανθρώπου, στις τέχνες, τη λογοτεχνία και τις επιστήμες, που άρδευαν την Ανθρωπότητα, σε βαθμό που ο σημερινός πολιτισμός αναγνωρίζει ότι τα πάντα ξεκίνησαν απ την Ελλάδα.

Ο αρχαίος ελληνικός πολιτισμός ήταν κοσμικός-οικουμενικός. Με τον ορθό λόγο, την αρετή της Ομηρικής εποχής και την ηθική του Σωκράτη. Υπεραμυνόμενος ο ελληνικός πολιτισμός της ηγεμονίας του ανθρώπινου Νού μια πλειάδα Σοφών: Αριστοτέλης, Δημόκριτος, Επίκουρος, Θαλής, Ιπποκράτης, Πυθαγόρας, Πλάτων, Σόλων κλπ, κλπ, επηρέασε βαθιά την παγκόσμια σκέψη. Έναν πολιτισμό που στηρίζονταν στην αρχή του συμμετέχω, προσφέρω, δημιουργώ και κυρίως στην αμφισβήτηση, που δεν δέχεται τα δοσμένα οριστικά-στάνταρ. Που δέχεται, ότι η ουτοπία αποτελεί την αφετηρία κάθε καινούριου, καθώς και την άμμιλα που είναι το βασικό συστατικό στην στη ζωή και την έρευνα.

Οι Έλληνες μέσω του μορφωτικού πολιτισμού, έγιναν λαός μορφωτής στην Ανθρωπότητα, γιατί στάθηκαν οι πραγματικοί δημιουργοί της Παιδείας. Ο σύγχρονος κόσμος αρχίζει με τους Έλληνες. Και αρχίζει με τους Έλληνες γιατί στο Νού του Αρχαίου Έλληνα Παιδαγωγού, παίρνουν πάντα μετέωρες οι εικόνες του χτίζω, του πλάθω και σχηματίζω, της αμονοίας, της αρμονίας και τους ρυθμούς. Ξεκινά και βλέπει τον Άνθρωπο-άτομο σαν ένα ενιαίο σύνολο, και κάθε μάθηση και δράση είναι πάντα και μόνο σε σχέση και την επίδραση του προς αυτό το σύνολο. Και κυρίως δεν υπαγορεύει «τί οφείλει να κάνει ή δεν πρέπει να κάνει ο Άνθρωπος», όπως η θρησκεία! Για τους Έλληνες το πρόβλημα της αγωγής θεωρημένο κοινωνιολογικά,

γεννέται για πρώτη φορά κατά τη στιγμή, που ο θρησκευτικά δεσμευμένος άνθρωπος αφυπνίζεται σαν ολοκληρωμένο άτομο, και ζεί συνειδητά το Εγώ του, απέναντι σε καθετί άλλο μή-Εγώ. Θα έλεγε κανείς ότι αυτήν ακριβώς τη στιγμή, ιδιαίτερα ελληνική στιγμή, γεννιέται η πιο ρωμαλαία νέα παιδαγωγική-αγωγή. Το αποδεσμευμένο Εγώ μεταμορφώνεται-συγχωνεύεται η ιδιαίτερη φύση του με τη γενική μορφή του Ανθρώπου, συνειδητά σε ένα κανόνα-πρότυπο Ανθρώπου.

Αυτός ακριβώς ο Παιδευτικός ρόλος των Ελλήνων, μέσα στο ιστορικό κοινωνικό γίνεσθαι και αγωγής, στάθηκε μια απ τις κυριότερες αιτίες του κασμοϊστορικού τους ρόλου και έργου που πρόσφεραν στην Ανθρωπότητα. Και πώς να μην είναι κοσμοϊστορική η προσφορά όταν βασικά συστατικά ζωής είχαν ότι :«Τα γράμματα είναι το μάτι του Νού» Το «Διπλούν ορώσιν οι τα γράμματα μαθόντες» Πυθαγόρας, και «Της Παιδείας αι μέν ρίζαι πικραί, οι δέ καρποί γλυκαί» Ισοκράτης για να αρκεστώ σε αυτά τα λίγα.

Αυτό που ονομάζουμε θρησκεία, αποτελείται απ δύο ουσιαστικά στοιχεία: Το δόγμα-λαό η λατρεία. Δόγμα είναι ένα σύνολο από δοξασίες, καθορισμένες για πάντα, αναλλοίωτες. Λατρεία είναι η εξάσκηση, ένα τελετουργικό επίσης καθορισμένο και αναλλοίωτο, αυτού του δόγματος. Η τήρηση του δόγματος και η εξάσκηση της λατρείας έχουν για εκτελεστές και λειτουργούς ανθρώπου ειδικούς, τους ιερείς. Στον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό δεν υπήρχε τίποτε, που θα μπορούσε να μοιάζει με επίσημο δόγμα και επίσημη λατρεία. Δεν υπήρχε επίσημη θρησκεία του κράτους. Οι Έλληνες δεν είχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, έχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.

Οι μεγάλες τελετές της δημόσιας λατρείας (που σήμερα γίνονται σε συνεργασία με το κράτος απ τη θρησκεία) ήταν καλλιτεχνικά και αναπαραστατικά πανηγύρια: τραγούδια, χωροί, θετρικές παραστάσεις, που οι διοργανωτές τους ήταν κυρίως χωρηγοί οι ίδιοι οι ποιητές και οι καλλιτέχνες, και που τα δευτερεύοντα πρόσωπα που προέρχονταν από τους ίδιους τους θεατές. Και επειδή τα δημόσια πανηγύρια είχαν μεγάλη διάρκεια έπρεπε σε συνδιασμό με όλα τα άλλα να μεριμνήσουν και για την διατροφή. Στην αρχαία Ελλάδα, δεν υπήρχε ιερατική τάξη, που να αποτελείται απ τακτικούς ιερείς. Όπως και όλοι οι άλλοι αξιωματούχοι και οι ιερείς στην Αθήνα εκλέγονταν για ορισμένο χρονικό διάστημα, ανανεώσιμο και ήταν πολίτες που εκτελούσαν όπως οι άλλοι πολίτες, όλα τα πολιτικά και στρατιωτικά τους καθήκοντα. Τους θύετες για να λύσουν το πρόβλημα της διατροφής, τους εκλέγανε κατά προτίμηση ανάμεσα στους μαγείρους, σαν τους πιο ενδεδειγμένους να σφάζουν και να τεμαχιάζουν τα ζώα που θυσίαζαν στους θεούς.

Για τον Ηρόδοτο, τον πατέρα της ιστορίας, ολοκληρή η ιστορία «συνοψίζεται στην πάλη , που αδιάκοπα ανανεώνεται μεταξύ της Ευρώπης και της Ασίας. Με δύο λόγια στο υπέρτατο καθήκον που επέβαλε στον εαυτό του ο Έλληνας για να μην αφήσει το Βάρβαρο να τον καταβροχθήσει. Και το θέμα δεν ήταν να αμυνθεί μονάχα σαν μια λεία που αντιστέκεται στον κινητό, αλλά πάνω απ όλα να διασώσει την ελληνική ψυχή, που την απειλούσε με εκμηδένιση η βάβραρη ψυχή» Για τον Ηρόδοτο αυτό που ξεχωρίζει ανέκαθεν τον Έλληνα απ το Βάρβαρο, είναι πως ο « Έλληνας ρέπει ανέκαθεν προς τη γνώση και είναι λιγότερο προσητός στις παράλογες ευπιστίες». Ο Βάρβαρος για τον Ηρόδοτο είναι στην ουσία μυστικιστής, ενώ ο Έλληνας λογικός.

Οι Έλληνες δεν είχαν ποτέ αυτό που οι σημερινές κοινωνίες και άλλες αρχαίες κοινωνίες, έχουν επινοήσει και εφαρμόσει με το όνομα ή τη μορφή θρησκείας του κράτους.

Όπως όλα τα ιστορικά φαινόμενα, έτσι και η θρησκεία είναι και αυτή ένα ιστορικό φαινόμενο και σαν ιστορικό φαινόμενο θα έχει και αυτή την ίδια νομοτέλεια. Η θρησκεία καθώς είναι γέννημα της άγνοια «Εξ αμαθίας πάντα τα κακά πάσιν ερριζώται και βλαστάνει» θα πεί ο Πλάτων, και η λαϊκή παροιμία θα προσθέσει «άνθρωπος αγράμματος ξύλο απελέκητο» και του φόβου μπροστά στις φυσικές δυνάμεις και τις κοινωνικές καταπιέσεις. «Αρχή σοφίας, ο φόβος κυρίου» θα ομολογήσει η αγία γραφή. Και θα συνεχίσει «Εί ο Θεός μέθ ημών, ουδείς καθ ημών»

Τα Ιερατεία καθοδηγούμενα απ τους Ιεροφάντες είναι δόγματα κλειστά. Είναι μια κάστα μυημένων ανθρώπων σε διάφορα μυστήρια. Είναι οι άνθρωποι που έκαναν τη δεύτερη μεγάλη ανακάλυψη τον διάβολο και τα κακά πνεύματα και σε συνέχεια τα θαύματα. Το διάβολο που έδωσε λόγω ύπαρξη της πρώτης ανακάλυψης που ήταν ο Θεός. Και ο Χριστιανισμός σαν Ιερατικό δόγμα που πιστεύει, ότι ο Θεός ορίζει τον κόσμο, σε αέρα, γή και θάλασσα. Η Θρησκεία δεν μπορούσε να ζήσει στο φώς που αρχαίου ελληνικού πολιτισμού. Τον πολιτισμό που στο κέντρο της προσοχής είχε τον Άνθρωπο και καλλιεργούσε το Ανθρώπινο ΕΙΝΑΙ Τον πολιτισμό για τον οποίο η αρχαία μυθολογία αναφέρει ότι και οι θεοί του Ολύμπου κατάβαιναν να δικάσουν για τα τυχόν σφάλματα στα δικαστήρια της Αρχαίας Αθήνας.

Οι παλιές θρησκείες είχαν ηττηθεί απ τον ελληνικό πολιτισμό. Οι θρησκείες όμως δεν παρετήθηκαν παρά την ήττα απ τον ελληνικό πολιτισμό. Με αυτόν τον πολιτισμό είχε να αναμετρηθεί ο χριστιανισμός. Στηριγμένες στην άγνοια και την αμάθεια και με κυρίαρχο σύνθημα «κατακυριεύσατε και κατ εξουσιάσατε τον κόσμο». Αυτό σλόγκαν έγινε βασικό σύνθημα απ την αποικιακή με το «κάντε τον κόσμο Αγγλία»

Όσον καιρό ο χριστιανισμός περιοριζόταν στην αφελή διαβεβαίωση της χριστιανικής πίστης, μέσα σε μια μισοβάρβαρη ακόμα Ευρώπη, όπως στο Μεσαίωνα, ήταν μια μεγάλη ηθική δύναμη. Σαν Ιερατείο όμως δεν μπορούσε να παράγει επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό. Μα και αν ακόμα μπορούσε δεν θα το έκανε, γιατί γνώριζε ότι η επιστήμη, η τέχνη και ο πολιτισμός είναι οι βασικοί της εχθροί. Ετσι υπερασπιζόμενη την κοσμοθεωρίας της, όχι μόνο σταμάτησε κάθε έννοια εξέλιξης και προόδου, αλλά πολέμησε με λύσα τον προηγούμενο πολιτισμό. Τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό καίγοντας βιβλία και βιβλιοθήκες, βασανίζοντας στον τροχό και καίγοντας Άνθρώπους στη πυρά και ειδικά τις γυναίκες που για να μπορεί να τις καίει ζωντανές τις χαρακτήριζε «μάγισσες».

Η γυναίκα, αντιδρώντας στην απάνθρωπη καταπίεση που δέχονταν στο μεσαίωνα, έκανε τη δεύτερη σαν φύλο κοινωνική επανάσταση μετά την πρώτη του παραδείσου. Την πρώτη, που με το μήλο όχι μόνο αντιτάχθηκε αλλά και απέρριψε την θείκη προσφορά του παραδείσου, σαν αντάλλαγμα για την παραδοχή και υποταγή της στην θείκη αντίληψη δημιουργίας του κόσμου. Το κόστος που πλήρωσε και στη μια και στην άλλη περίπτωση σαν φύλο ήταν και εξακολουθεί να είναι τεράστιο. Μα και σήμερα αγωνιζόμενη για τον φεμινισμό, για την Τρίτη κοινωνική Επανάσταση, δεν είναι μικρότερο το κόστος που πληρώνει.

Όταν οι κίνδυνοι απ τον εμβιώδη πολιτισμό έγιναν αισθητοί, καλλιεργώντας το φόβο του πρωτόγονου Άνθρώπου μπροστά στην φύση, οργάνωσε την κοινωνία απόλυτα θεοκρατική. Σταμάτησε κάθε σύνδεση με τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, καθήλωσε τις όποιες εξελίξεις και κατέλαβε ολόκληρο τον πολιτιστικό χώρο με τους Αγίους, τις γιορτές και τα πανηγύρια. Η κοινωνία των Ανθρώπων οδηγήθηκε στο χιλιόχρονο μαύρο και κατα σκότεινο Μεσαίωνα.

Ο Μαλαρμέ λέει ότι: «ο κόσμος γεννήθηκε για να καταλήξει σε ένα βιβλίο». Συνεπώς δεν θα ήταν υπερβολή αν έλεγα ότι η Μήτρα της ιστορίας και του πολιτισμού είναι οι βιβλιοθήκες, και ότι κάθε φορά που η Ανθρωπότητα φτάνει σε αδιέξοδο ή ξεχνά τις ρίζες και τις αξίες της και καταφεύγει σε πολέμους, προκειμένου να τους σταματήσει στις βιβλιοθήκες καταφεύγει, να αντλήσει δύναμη και φώς για την επανάκαμψή της. Γιατί εκεί υπάρχει συμπυκνωμένη η σοφία των χιλιετιών. Αυτήν ακριβώς τη ΔΥΝΑΜΗ, το ΦΩΣ και τη ΣΟΦΙΑ είναι που απογυμνώνει τη Θρησκεία, γι αυτό και αφορίζει και καίει τα βιβλία της αμφισβήτησης και τις βιβλιοθήκες, όπως τη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας.

Η κοσμοαντίληψη των Ιερατείων είναι η τελειολογία: «Τα πάντα επείρησεν εν σοφία ο Θεός», άρα ο άνθρωπος δεν έχει λόγο να δράσει παρά να ασχολείται μόνο με το να σώσει την ψυχή του. Έδωσε στη φαντασία ένα ιδεалиστικό, θεολογικό, συμβολικό τόνο. Και με αυτή την ιδανική φαντασία δημιούργησε την λατρεία των προγόνων, που αποτελεί τη ρίζα και το κέντρο της σύγχρονης θρησκείας. Όπως οι άλλες θρησκείες έτσι και ο Χριστιανισμός είναι θρησκεία. Η θρησκεία είναι δόγμα και πίστη. Ούτε το δόγμα, ούτε και η πίστη μπορούν να παράγουν πολιτισμό. Και αυτό γιατί το δόγμα είναι στατικό και η πίστη αφηρημένη. Ο

πολιτισμός στηρίζεται στον αγώνα, στην Παιδεία, την αγωγή, την αμφισβήτηση και την έρευνα, στη γνήσια Ανθρώπινη Παιδεία. Την Παιδεία που διαμορφώνει και πλάθει τον Ανθρώπο. Αντί για επιστήμη, τέχνη και πολιτισμό η θρησκεία παράγει θαύματα, Αγίους (Ηρωες) και μύθους, γιορτές και πανηγύρια. Φολκlor Θεάματα. Αλλωστε «άρτο και θεάματα ήταν το κυρίαρχο σύνθημα» στα χίλια τόσα χρόνια του Μεσαίωνα. Αρτο και θεάματα υπόσχονταν στους δούλους και παράδεισο, αντί για δίκιο, χωρίς όμως αναφορά στη λευτεριά.

Η κοσμοθεωρία της Θρησκείας, σαν τελειολογική θεωρία είναι στατική, οριστική και αμετάκλητη. Σαν στατική κοσμοθεωρία, θέλει και επιδιώκει να μείνουν για πάντα τα δεδομένα και τα δρώμενα της κοινωνικό-οικονομικής ζωής ως έχουν. Ξεκινώντας απ τη σκέψη πως ό,τι ήταν να γίνει έγινε. Δεν μένει σε μας πάρα να τα υπερασπιστούμε για να παραμείνουν ως έχουν. Το βασικό σύνθημα της Θρησκείας είναι: Όπως τα βρήκαμε έτσι και θα τα αφήσουμε». Και επειδή και η εκάστοτε εξουσία, θέλει και αυτή να μείνουν ως έχουν τα κοινωνικό-οικονομικά πράγματα δεν υπάρχει κάποια διαφορά ανάμεσά τους. Οι απόψεις και οι επιδιώξεις της Θρησκείας και της όποιας εξουσίας συμπίπτουν. Είναι ταυτόσημες. Απόδειξη η γερμανική Εκκλησία, που ενώ γνώριζε ότι συνέβαιναν τέρατα και σημεία σε βάρος του ανθρώπινου γένους, όχι μόνο δεν άρθρωσαν εστω μιά φωνή διαμαρτυρίας, αλλά συμπαρατάσσονταν με τις απόψεις του Χίτλερ και συμπαραστέκονταν στην ολοκλήρωση του θεάριστου έργου του!!! Το ίδιο έκανε και ανώτερος Κλήρος της Γαλλίας. Ευθυγραμμίστηκε με τις απόψεις του Πετέν. Συνεπώς κανένας λόγος δεν συντρέχει να αλλάξει, ή να μετακινηθεί κάτι απ τη θέση που τα έταξε ο Θεός. Και όταν ω! μοι γένιτω συμβεί κάτι, που θα διαταράξει αυτήν τη Θεϊκή νομοτέλεια απ κοινού εξουσία και θρησκεία, θα κάνουν τα αδύνατα δυνατά να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική κοίτη, εστω και αν χρειαστεί να χάσουν τη ζωή τους εκατοντάδες εκατομμύρια άνθρωποι.

Για να μείνουν τα πράγματα ως έχουν, οι ηγετικές μορφές των θρησκευτικών δογμάτων, φυσικά και των χριστιανικών εκκλησιών έχοντας «κοινά στοιχεία με τον τον φασισμό» γοητεύονταν στη διάρκεια του μεσοπόλεμο απ την προοπτική που διέγραφε ο Β! παγκόσμιος πόλεμος, να βγεί απ τη μέση ο τρισκατάρατος κομμουνισμός. Ο κομμουνισμός, που με την εμφάνισή του διατάραξε αυτήν την αρμονική σχέση συνεργασίας εκκλησίας και εξουσίας κράτους, γεγονός που θα συνέβαλε στο να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση. Και για να μείνουν στη αρχική τους θέση, θα χρειαστεί ακρετές φορές σε διάφορα σημεία του κόσμου όταν τα πράγματα τείνουν κατά την εκτίμησή τους να διαταραχθούν (οπως) πολλές φορές στην Ελλάδα, να καταφύγουν σε κάποια μορφή δικτατορίας, πολέμους κατακτητικούς ή και εμφύλιους. Και επειδή μετά την πτώση της δικτατορίας πρέπει προκειμένου να ρίξουν στάχτη στα μάτια του κόσμου για να επανέλθουν τα πράγματα στην αρχική τους θέση, πρέπει να δικάσουν μερικούς απ τους δικτάτορες σαν προταίτιους.

Προκειμένου λοιπόν, να μη δικαστούν πολλοί και καταδικαστούν σε βαριές ποινές η διεθνής του κεφαλαίου διαμορφώνει ανάλογα με την περίπτωση νόμους (οπως πχ το στιγμαίο) για τη διάσωση τους και τις βαριές ποινές. Γιατί οι βαριές ποινές ανοίγουν το στόμα...Και όταν το έγκλημα που διέπραξαν είναι τεράστιο και χρειαστούν δυό ή και τρίς καταδικές σε θάνατο πριν καλά καλά λήξει η δική τους ή μάλλον αρχίσει η δίκη δια στόματος του Πρωθυπουργού, μετατρέπεται η ποινή σε ισόβια. Και για να καταλαγιάσουν την οργή του λαού συνόδευσαν τη δήλωση ότι «τα ισόβια είναι ισόβια». Και επειδή η φυλακή είναι βαριά και δύσκολη υπάρχει ο νόμος για την «ανήκεστο βλάβη»...Το ίδιο ισχύει και για τους δοσολόγους. Κλασικό παράδειγμα οι δίκες της Νυρεμβέργης, στις οποίες δίκες δεν υπόθηκαν λεπτομερώς ολη η ιστορία της μαζικής εξόντωσης των Εβραίων, των κομμουνιστών, των Τσιγγάνων και τον ομοφυλοφύλων.

Να όμως που μεσολαβούν κοσμοϊστορικά γεγονότα, που οριοθετούν τη μετάβαση απ το Μεσαίωνα, που όλα ήταν στατικά και αματάβλητα προς τους νέους χρόνους της Αναγέννησης.

Η περίοδος αυτή «ήταν το αποτέλεσμα μεγάλων μεταμορφώσεων που σημειώθηκαν από το 12ο και 13ο αιώνα, στην Ευρωπαϊκή κοινωνία και την παγκόσμια οικονομία». Ήταν η εποχή

που ο Μεσαιωνικός φεουδάρχης στηριγμένος και περιβεβλημένος με τη θεοκρατική κουλτούρα, αρχίζει να χάνει την ισχύ του για διάφορους οικονομικούς, πολιτικούς και στρατιωτικούς λόγους, μεταξύ των οποίων και η ανάγκη εμπορικών συναλλαγών και κυρίως η μετατροπή της οικονομίας από φεουδαρχική σε χρηματιστηριακή. Αυτή είναι η εποχή που η κοινωνία των ανθρώπων μπαίνει στην εποχή που ο «Κλειστός θεοκεντρικός» κόσμος του Μεσαίωνα, που μοναδικό πόθο και έργο είχε τη σωτηρία της ψυχής και την αγιοσύνη. Τώρα μεσαιωνικός άνθρωπος, ο δεσμώτης καθώς είναι αιχμάλωτος μιας υπερφυσικής πίστης, υποχείριο ενός υπερβατικού φόβου, ζούσε και δρούσε σε προκαθορισμένα ταξικά και κοινωνικά όρια. Ο άνθρωπος αυτός τον 13ο αιώνα γίνεται προοδευτικά «ανθρωποκεντρικός», ελεύθερος από τα φεουδαρχικά και εκκλησιαστικά δεσμά, στρέφεται από τον ... ουρανό στη Γη: Στην αγάπη του άνθρωπο της επίγειας ζωής και τον έρωτα.

Ο 15ος αιώνας εγκαινιάζει έναν δραματικά καινούριο τρόπο για να βλέπει κανείς τον άνθρωπο και τον κόσμο, τη φύση και τη ζωή. Η Αναγέννηση σηματοδοτεί τη δημιουργία ενός νέου ανθρωπίνου τύπου και την αφετηρία δύο κοινωνικών κινήσεων, -συστήματα ζωής-το καθένα από τα οποία κρύβει το σπέρμα που θα γεννήσει το επόμενο. Είναι τα σπέρματα του Καπιταλισμού και του Σοσιαλισμού. Η Αναγέννηση είχε θέσει σε λειτουργία έναν παντοδύναμο κοινωνικό-οικονομικό μηχανισμό, που μέσω του ελληνικού πολιτισμού και γαλλικού διαφωτισμού φτάνει στα όριά του τον 20ο αιώνα. Το Καπιταλιστικό κίνημα-σύστημα ζωής-συσσωρεύοντας τον υλικό και πνευματικό πλούτο και γονιμοποιώντας με τη κοινωνικό-οικονομική του δυναμική δημιουργήσε την κοινωνικό-οικονομική υποδομή και τις θεωρητικές προϋποθέσεις, τις δομές και τους θεσμούς του Σοσιαλισμού.

Έκανε και το καπιταλιστικό σύστημα για το νέο, αυτό που έκανε το φεουδαρχικό για τον καπιταλισμό. Με το που μπήκε όμως στο 20ο αιώνα έκλεισε οριστικά τον ιστορικό του κύκλο και ο καπιταλισμός, όπως τον είχε κλείσει και Φεουδαρχισμός .

Επειδή όμως το νέο σύστημα είναι γέννημα και θρέμμα του παλιού, αναπτύσσεται μέσα στα σπλάχνα του παλιού, το πέρασμα από το ένα σύστημα στο άλλο, δεν είναι μια ευκολή υπόθεση και ούτε γίνεται από τη μια μέρα στην άλλη. Το παλιό σύστημα από την ώρα που δημιουργήσε την υποδομή για το νέο να το διαδεχθεί πάει να είναι προοδευτικό. Προκειμένου να παρατείνει όμως τη ζωή του αντιδρά. Στηριγμένο στις υπάρχουσες δομές οδηγείται στη συντήρηση. Όταν και αυτή εξαντλήσει τα όρια γίνεται αντιδραστικό. Για να διατηρηθεί στη ζωή δεν διστάζει να απαρνηθεί τον εαυτό του παίρνοντας πίσω τις όποιες προοδευτικές δομές και παραχωρήσεις έχει σαν σύστημα ζωής προσφέρει στην κοινωνία των ανθρώπων. Γίνεται και με τον σοσιλισμό ό,τι έγινε και με τον καπιταλισμό τις παλινωδίες και τις κατά καιρούς παλινорθώσεις.

Αυτός ο homo unibersalis είναι ο Άνθρωπος, που αγωνιζόμενος υπερασπίζεται και με τη ζωή του ακόμα τα φύτρα του Σοσιαλισμού. Ενδυναμώνει τις όποιες ανθρώπινες αξίες και προοδευτικές δομές, που ασύδωτα τώρα πλέον καταστρέφει το παλιό σύστημα προκειμένου να παρατείνει την ζωή του, εστω και αν αυτό σημαίνει την καταστροφή του. Αναπτύσσει πολλαπλά ενδιαφέροντα, είναι ανήσυχος, ερευνητικός, οργανώνει τη σκέψη του και θεωρεί τον εαυτό του όχι μόνο κέντρο του σύμπαντος, αλλά και προετοιμάζει τον εαυτό να είναι το κέντρο του σύμπαντος κόσμου και να συνεργαστεί αρμονικά μαζί του. Πιστεύει στη διαρκή πρόοδο και εξέλιξη. Εμπειρικός, διαλεκτικός, καινοτόμος, μαζί και επιστήμων, βάζει βασικό του σκοπό να ξεπεράσει τα όριά του. Εμπλουτίζεται-σφραγίζεται από μια βαθιά και ατέρμονη λαχτάρα ζωής, διαμορφώνει μια και κουβαλάει μαζί του μια διαφορετική σχέση με τους ανθρώπους και τα πράγματα με τον κόσμο.

Ο Άνθρωπος του Σοσιαλισμού-Κομμουνισμού θα είναι ευταξούσια μονάδα στο κέντρο του κόσμου. Σε αντίθεση με τον άναρχο, σπάταλο και καταστροφικό τρόπο που ερμηνεύει και χρησιμοποιεί το σύμπαν και τον Άνθρωπο σαν πρώτη ύλη σήμερα το σύστημα ιδιοκτησίας, ο άνθρωπος του σοσιαλισμού διαμορφώνει και προβάλλει με συγκροτημένο τρόπο μια νέα κοσμοθεωρία για να ερμηνεύσει το σύμπαν. Ο κόσμος υλικός και πνευματικός θα αποτελεί αντικείμενο μιας βαθιάς και επίμονης επιστημονικής μελέτης και αντικειμενικής μετάφρασης. Άλλη μια μεγάλη, ίσως την μεγαλύτερη αντίθεση με το σύστημα ιδιοκτησίας, είναι ο τρόπος

που ερμηνεύει και αναπαριστά όχι μόνο τον φυσικό κόσμο, αλλά ένα υπερβατικό κόσμο, άσχετο με τον πραγματικό κόσμο. Δεν αναπαριστά εικόνες της οπτικό-αντικειμενικής πραγματικότητας, αλλά αντικείμενο των επιδιώξεων έχει να συλλάβει το αόρατο και να ντύσει με χρώμα και σχήμα καταστάσεις πνευματικές. Με τον τρόπο αυτό εκτός του ότι βάζει-καθηλώνει την τέχνη σε ορισμένους τύπους που δεν έχουν σαφή προοπτική στο μέλλον.

Βάζει την τέχνη στην υπερεσία του δόγματος. Λειτουργεί και χρησιμοποιεί την τέχνη για την τέχνη και όχι την τέχνη για τον Άνθρωπο. Μια τέχνη που υποτάσσεται σε κανόνες, υπακούει σε μια και μόνο αισθητική δεν είναι τέχνη. Είναι εργαλείο στη διάθεση της εξουσίας. Στη δογματική-χριστιανική τέχνη, ενώ κυριαρχεί η συλλογικότητα είναι απρόσωπη και προέχει η πνευματικότητα. Ο Βυζαντινός καλλιτέχνης δεν ενδιαφέρεται για την απόδοση του φυσικού κόσμου, αλλά του υπερβατικού. Χρησιμοποιεί στην τέχνη στοιχεία πχ στη ζωγραφική και σε όποια άλλη τέχνη, που δεν έχουν καμιά θεωρητική σχέση με τα πράγματα και ούτε τα διακρίνει η ιστορική συνείδηση. Προβάλλει τον δευτερεύον προκειμένου να μην υπάρχει το πρωτεύον, που σε κάθε τέχνη είναι το ζητούμενο, σε αντίθεση με την κλασική Ελλάδα, όπου περιείχε εκτός απ την προοπτική της εξέλιξης δεσπόζουν οι επώνυμοι δημιουργοί και η ατομικότητα.

Για παράδειγμα: πως είναι δυνατόν να εικονιστεί η ανθρώπινη υπόσταση του Θεού και το γεγονός της Ανάστασης του Χριστού και ταυτόχρονα να εκφραστεί μέσω αυτής της απεικόνισης η δογματική αλήθεια της λύτρωσης ολοκλήρου του ανθρώπινου γένους απ τα δεσμά του θανάτου; Το ίδιο συμβαίνει και με απόδοση των εννοιών όπως η ζωή, ο θάνατος, η ανάσταση νεκρών, η αιωνιότητα, το πέρασμα του χρόνου, η θνητότητα και η εξαίλωση. Αυτά είναι θέματα που απαιτούν ασφαλώς ιδιοφυείς λύσεις για να είναι σε αρμονία με το σύμπαν και τη ζωή.

Η σύγχρονη επιστήμη διεκδικώντας τα νόμιμα δικαιώματα του λογικού και της απόλυτης ελευθερίας του, έγινε η πιο μεγάλη διανοητική δύναμη. Ανανέωσε την όψη του κόσμου, απελευθέρωσε τον άνθρωπο απ τα προαιώνια δεσμά της φύσης, της μαγείας και τις δισεδαιμονίες της όποιας θρησκείας και πρόσφερε στον άνθρωπο πνευματικές ακατάλυτες βάσεις.

Με την ανασυγκρότηση της επιστήμης, φτάσαμε σε κάποιο σημείο που η Εκκλησία, δεν μπορούσε πια να αποδείξει το αρχικό της δόγμα μπροστά στις αντιρήσεις της επιστήμης. Τότε η θρησκεία ισχυρίστηκε ότι «η αλήθεια της θρησκείας» δεν ελέγχεται με επιστημονικά κριτήρια, ούτε δικαιώνεται μέσω της επιστήμης, γιατί έχει λέει, «αυτονομία και ιδιαιτερότητα παράλληλα προς τα άλλα κοινωνικά φαινόμενα ρόλο». Και ότι κατά βάση ο χριστιανισμός είναι το δράμα της σωτηρία του ανθρώπου και συνάμα ολοκλήρης της δημιουργίας, με αποτέλεσμα ο χριστινικός κόσμος να ζήσει τον μακράιωνα Μεσαίωνα.

Εγκολπούμενη και εγκλωβισμένη μέσα στη Γέννηση και στη συμβολική των προφητών, κλείστηκε στο δόγμα αυτό σαν να βρίσκονταν μέσα σε ένα σπίτι χωρίς παράθυρα και πρόβαλε την πίστη σαν μια απόλυτη και αδιαφιλονίκητη θεϊκή εντολή κατά της λογικής. Ορθώνεται δίχως αποδείξεις στην επιστήμη. Η διαμάχη αυτή ανάμεσα στην επιστήμη και τη θρησκεία στάθηκε και εξακολουθεί να είναι μια βαθειά αντίφαση στους κόλπους κάθε κοινωνίας. Ένας προαιώνιος, κρυφός και ασίγαστος εμφύλιος πολύπλευρος πόλεμος, όχι μόνο ανάμεσα στην θρησκεία και την επιστήμη και ανάμεσα στο κράτος και την Εκκλησία, αλλά και μέσα στην ίδια την επιστήμη, ανάμεσα στους κόλπους κάθε Εκκλησία, στους κόλπους όλων των Εκκλησιών. Ένας πόλεμος που επεκτείνεται ως στη συνείδηση του ανθρώπου.

Σε κάθε άνοιγμα της κοινωνίας στο μέλλον, πάντοτε η Θρησκεία, στο όνομα της θεϊκής αποστολής, την ηθική, την νεκροπρογονολατρεία και τον «πατριωτισμό» εξαπολύει μύδρους στο όνομα της υπεράσπισης του πανάγαθου Θεού, τα «χρηστά ήθη της» και την πατρίδα. Πάντα ο λόγος της είναι αντιφατικός. Ο ποιμαντικός της λόγος ήταν και παραμένει αναχρονιστικός. Και όσες φορές εκφωνείται περιέχει εξουσία, όχι μόνο θεολογική αλλά κυρίως πολιτική. Δεν θέλησε ποτέ να είναι διακριτοί οι ρόλοι ανάμεσα στην πολιτεία και την

Εκκλησίας. Θέλει στο όνομα του λαού και των παραδόσεων του Έθνους, να είναι υπεράνω του κράτους, των Νόμων και των θεσμών.

Επικαλούμενη δογματικά την παράδοση και στηριγμένη στην παράδοση και ειδικά στην παράδοση της νεκροπρογονολατρείας, τα θαύματα των Αγίων και κυρίως στα κόκκαλα των Αγίων, τις γιορτές και τα πανηγύρια, εκτός από εκπρόσωπος του θεού και απ το ρόλο του ποδηγέτη της παράδοσης στα μέτρα της, διεκδικεί και το ρόλο του λαϊκού ηγέτη και αγωνιστή. Ενώ ευαγγελίζεται την μονοθεΐα και την οικουμενικότητα λειτουργεί τοπικά και ζεί η κάθε μία στον δικό της μικρόκοσμο. Είναι δε τόσο μεγάλη η απληστία της, που κομματιάζει και μοσχοπουλά τα κόκκαλα των Αγίων και των ηρώων της.

Μα η παράδοση, η πραγματική λαϊκή παραδοσή, δεν είναι η προγονολατρεία με την έννοια της νεκρολατρείας, τα θαύματα και τα κόκκαλα των Αγίων. Το Εντούτω Νίκα και τη Θεολογική μυθολογία, το αντιστάθμισμα της ανθρωπο-ηρωϊκής μυθολογίας. Η παράδοση είναι η ζώσα αντίληψη της καθημερινής ζωής. Ο λαός θυμάται και λατρεύει τους προγόνους για τις ιδέες και τις αντιλήψεις που είχαν για την ζωή. Τον αγώνα που έκαναν και με αυτήν ακόμα τη ζωή τους, να τις εφαρμόσουν στην πράξη. Ακόμα θυμάται οποίες από αυτές τις ιδέες και αξίες για τις οποίες αυτοί αγωνίστηκαν, δεν υλοποιήθηκαν και για τις οποίες σαν δεδομένα και τρόπο ζωής πρέπει οι απόγονοι να συνεχίσουν τον αγώνα, με τις όποιες θυσίες και αν χρειαστεί για να γίνουν επιτέλους πράξη.

Όσον αφορά τη λατρεία των κοκκάλων, για να είναι ιερά τα κόκκαλα, πρέπει να περιέχουν αγώνες και θυσίες για την κοινωνία των ανθρώπων και την πατρίδα. Πρέπει να περιέχουν αξίες και ιδέες, ιδανικά και όνειρα ακόμα που να σπρώχουν μπροστά τη ζωή. Να την κάνουν πιά όμορφη και ευχάριστη. Μια ζωή άξια του Ανθρώπου. Αυτά τα κόκκαλα του αγώνα και της θυσίας και κυρίως της αυτοθυσίας εννοούσε ο μεγάλος Σολωμός όταν έλεγε ότι η ελευθερία είναι: «Απ τα κόκκαλα βγαλμένη των Ελλήνων τα Ιερά...» Ενώ εμείς μέσω της Εκκλησιαστικής παράδοσης, λατεύουμε μόνο τα κόκκαλα των Αγίων, που μέσω των «θαυμάτων» έγιναν ιερά. Αν πράγματι λατεύαμε τα κόκκαλα τα Ιερά, δεν θα αφήναμε το κόκκαλα των Αλβανομάχων και αυτά των Αντιστασιακών και του εμφυλίου στα ξέφωτα, τα ρουμάνια και τις λαγγαδιές άθαφτα και ανομολήγητα!

Ο ανώτερος Κλήρος, διεκδικεί όχι μόνο την πρώτη θέση στους εθνικό-Απελευθερωτικούς αγώνες, αλλά και ένα μεγάλο κομμάτι απ τους κοινωνικούς-πολιτικούς αγώνες. Επειδή οι κοινωνικό-πολιτικοί αγώνες γίνονται κυρίως στις πλατείες των πόλεων και των χωριών, η παρουσία του κλήρου στους κοινωνικό-πολιτικούς και οικονομικούς ακόμα αγώνες ποτέ δεν υπήρξε, και αυτό γιατί ποτέ ο κλήρος, δεν ηρθε σε ρίξει ή και σύγκρουση ακόμα με το καθεστώς. Οι κοινωνικοί αγώνες θέτουν προβλήματα και διεκδικούν. Ο κλήρος ποτέ δεν έχει βάλει κάποια πρόβλημα για διεκδίκηση.

Όσον αφορά τους και εθνικούς και εθνικό-απελευθερωτικούς αγώνες, πρέπει να αναγνωριστεί και να ομολογηθεί ότι συμμετέχει στους αγώνες αυτούς. Αν υπάρχει κάποιο πρόβλημα αυτό συνίσταται στο γεγονός ότι αν ο ίδιος ο κλήρος έχει συνειδητοποιήσει την ανάγκη αυτού του αγώνα. Αν βάζει ο ίδιος ο κλήρος το πρόβλημα εθνικό ή κοινωνικό και καλεί τον λαό να συμμετάσχει στον αγώνα ή συμμετέχει στον αγώνα, όπως το 21 είχε βάλει η «Φιλική» το θέμα της απελευθέρωσης απ το ζυγό και στην κατοχή οι όποιες πολιτικές και κοινωνικές δυνάμεις πχ το ΕΑΜ και ο κλήρος απλώς συμμετείχε. Ένα άλλο πρόβλημα που μπαίνει είναι αν συμμετάσχει εθελοντικά ή κάτω από την ανάγκη γιατί δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά. Αυτό βέβαια ισχύει για τον κατώτερο κλήρο γιατί ο ανώτερος είναι πάντα με το μέρος της όποιας εξουσίας.

Ο Κλήρος που θέλει να το παίζει και κριτής του εθνισμού της Αριστεράς, προτιμά πάντα να συνεργάζεται με την όποια εξουσία και με αυτήν του δυνάστη ακόμα ή και του κατακτητή (Άγιος Όρος με Χίτλερ) απ το να κάλει το λαό σε εξέγερση και να συμμετάσχει εθελοντικά στους όποιους αγώνες κάνει ο λαός. Ο βασικός λόγος που συμμετείχε υποχρεωτικά είναι τα γεγονότα, ότι μέχρι τώρα οι εθνικό-απελευθερωτικοί αγώνες στη χώρα μας και ειδικά ο ένοπλος αγώνας διεξάγονταν στα βουνά. Τα μοναστήρια, τα εξωκκλήσια και οι εκκλησίες των

χωριών και οι σκήτες ακόμα ήταν οι πρώτοι χώροι, που απ την πρώτη μέρα του όποιου απελευθερωτικού ή κοινωνικού αγώνα βρίσκονται στο χώρο δράσης και ελέγχονταν απ τους αρματωλούς το 21 και τους αντάρτες στην κατοχή. Αυτή λοιπόν, η κατά ανάγκη συμμετοχή του κλήρου και κατά κύριο λόγο του κατώτερου κλήρου, που δεν μπορούσε να κάνει διαφορετικά και αν ακόμα το απαγόρευε η ηγεσία, είναι που προβάλλει σαν αγώνες ο Κλήρος και διεκδικεί την προτοκαθεδρία. Βέβαια κατ ανάγκη η εθελοντικά, με φωτεινές εξαιρέσεις και ο κατώτερος κλήρος έπαιξε σημαντικό και πολύπλευρο ρόλο και το 21 και στη διάρκεια της κατοχής και είναι προς τιμήν του.

Η ζωή όμως προχωρεί. Τα δεδομένα της ζωής αλλάζουν. Το ίδιο αλλάζουν και οι μορφές του αγώνα. Οι κοινωνικοί, αλλά και οι εθνικο-απελευθερωτικοί ακόμα αγώνες στο εξής, δεν θα διεξάγονται όπως παλιά στα Βουνά αλλά μέσα στις πόλεις. Τον όποιο αγώνα στο μέλλον επαναστάτης-αντάρτης θα τον διεξάγει μέσα στην πόλη. Θα είναι ο αντάρτης της πόλης πλέον και όχι του βουνού όπως μέχρι σήμερα. Ο αντάρτης της πόλης δεν θα έχει πλέον την ανάγκη του Μοναστηριού, της σκήτης και της εξωεκκλησίας, μα ούτε και της Εκκλησίας του χωριού, να κρυφτεί, στεγαστεί, να τραφεί και να διακινήσει οπλισμό και πληροφορίες. Αυτά που εστω άθελα πρόσφερε ο Κλήρος στον όποιο αγώνα, τώρα δεν θα τα έχει σαν προσφορά γιατί ο αντάρτης της πόλης, θα κρύβεται και θα κοιμάται στο σπίτι του, θα τρέφεται απ το σπίτι του και θα διακινεί οπλισμό και πληροφορίες μέσα στην ίδια την πόλη. Θα κάνει αποκλειστικά το ίδιο και την μορφή του αγώνα, που έκαναν στην καταχή οι πολιτικές αντιστασιακές οργανώσεις.

Είναι γεγονός αναμφισβήτητο ότι οι ικεσίες, οι ευχές και οι προσευχές, οι λιτανείες και οι αγιασμοί ασκούν μια αξιόλογη επιρροή στους πιστούς. Το ίδιο οι γιορτές, τα μνημόσυνα και τα κόκκαλα των Αγίων. Και γενικότερα τα ήθη και τα έθιμα. Εκείνο όμως που βάζει τη σφραγίδα στην επιρροή, είναι η σύνδεση όλων αυτών των κοινωνικό-οικονομικών εκδηλώσεων με τους αγώνες του λαού. Μια λοιπόν, και οι όποιοι αγώνες στο εξής, θα διεξάγονται στην πόλη, αν ο Κλήρος, δεν θέλει να μείνει δίχως οπαδούς, θα πρέπει να αρχίσει να σκέπτεται ανθρώπινα, κοινωνικά και αγωνιστικά. Οι δεσμοί με την εκάστοτε εξουσία να μην είναι τόσο εμφανείς, να μην δίνει τόση ταξική έμφαση στο λόγο του και κυρίως όσο είναι καιρός να περιοριστεί στα καθαρά Θεολογικά και Θρησκευτικά θέματα. Ο ρόλος του Κλήρου είναι σαφής. Σκοπός της ύπαρξής του είναι: Να καλλιεργεί την παραδοχή, την υποταγή και την καρτερικότητα. Ας αρκεστεί σε αυτό παίζοντας σωστά τον παρηγορητικό του λόγο, αφού ούτε έχει και ούτε πρέπει να θέλει να παίξει κάποιον κοινωνικό.

Και αυτή ακόμα η Ανθρώπινη φύση είναι για την Εκκλησία αναχρονιστική, αφού «βαρύνεται» με το πρωπατορικό αμάρτημα. Δεν επέτρεψε στο βαθμό που μπορούσε να συμβάλλει στην παραμικρή αφύπνιση και την πνευματική αναζωογόνηση της Ελλάδας. Και το πιο τραγικό για να εξασφαλίσει το πακέτο ελέγχου το 21, αφόρεσε τον Εθνεγέρτη Ρήγα, την ίδια την Επανάσταση, τον Υψηλάντη και όποιον άλλο αγωνιστή δεν υποτάσσονταν στα δικά της κελεύσματα. Μετά το 1909 το Βενιζέλο, αργότερα τον Καζαντζάκη κλπ. Έκαψε και συνεχίζει να καίει βιβλία και αναθεματίζει ό,τι δεν είναι στα μέτρα της.